

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MARIANA ZAPATA

Kulti

Hayat bir takım oyunudur, kalp ise en güçlü oyuncu...

Kadınlar profesyonel futbol liginin başarılı oyuncularından Sal Casillas, çocukluğundan bu yana Reiner Kulti'ye hayrandır. Bir futbol efsanesi olan Kulti'nin, futbolu bırakıp kendi takımında yardımcı antrenör olarak görev yapacağını öğrendiğinde, geçmişin platonik aşkı yeniden hayatına girer. Ancak yıllardır hayalini kurduğu adam, Sal'in beklediğinden çok farklıdır. Kulti'nin sert ve mesafeli tavırları, genç kadının hem aklını hem de kalbini zorlar.

Aralarındaki çekişme, yanlış anlamalar ve hırs, ilk başlarda büyük bir duvar gibi yükselir. Ancak zamanla, birbirlerinin iç dünyalarına dokunmaya cesaret ederler. Giderek derinleşen ilişkileri arkadaşlığa dönüşür.

Peki ya bu, yalnızca bir başlangıçsa?

Sal ve Kulti, futbol sahasında filizlenen bu dostluğu, aşkın sahasında büyük bir masala çevirmekten korksalar da kader, bu iki inatçı kalbi yıllar önce zaten birleştirmiştir.

Belki de en zorlu mücadele, sadece aşkın kendisidir.

nemesiskitap.com

f X nemesiskitap | nora | masalperest

ALTY CERNİ MÜDÜRÜ

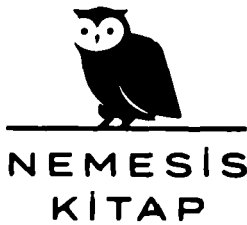
MARIANA ZAPATA

Kulti

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Düzenleme
Ny.ozlem

Birinci Bölüm

Gözlerimi kırptıstırdım. Sonra biraz daha kırptıstırdım. “Az önce ne dedin?”

Masanın karşısındaki adam söylediklerini tekrarladı.

Hâlâ ona bakıyordum. İlk seferde de doğru duymuştum. Açık ve netti. Sorun yok. Ama beynim onun ağzından çıkan cümleyi algılayamıyordu. Cümledeki kelimeleri ayrı ayrı anlıyordum ama onları o anda bir araya getirmek, kör bir kişiye bir şeyi hemen görmesini istediğınızı söylemekle eşdeğerti.

Esasen olmayacak bir şeydi.

“Sana ihtiyacım var, Sal,” diye ısrar etti Teknik Direktör Gardner; yani benden imkânsızı isteyen adam.

Ofisindeki sandalyede geriye yaslandım ve kafasındaki kırılan saçlara, pürüzsüz ve kırışksız cildine, üstündeki Houston Pipers polo tişörte baktım. Kırklarının sonlarındaki birine göre, hâlâ göz alıcıydı. Çıldırılmış ve lanet olası aklını kaçırmıştı ama yine de yakışıklıydı.

Öte yandan Jeffrey Dahmer da çekiciydi, dolayısıyla yakışıklılık bir bireyin zihinsel sağlığı için en iyi ölçüm standardı değildi.

Sakinleş, derin bir nefes al ve kendini topla, Sal. Odaklan. Rahatlamak için başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu. Ofisinin duvarlarını seçtim.

Sağında düzenli bir sıra halinde diplomalar asılıydı. Her iki tarafta da oğlunun fotoğrafları ve Pipers'ın yıllar içinde sahada çekilmiş birkaç çerçeveli fotoğrafı vardı. En sevdiğim, takımımızın geçen yıl Kadınlar Profesyonel Ligi şampiyonluğunu kazandığı zaman çekilmiş bir fotoğrafıydı. Teknik direktör, lig kupasıyla grubun ortasındaydı, bu bir metrelik canavarı başının üstünde tutuyordu. Ben hemen yanındaydım; bir kolumun altında maçtaki futbol topu vardı, diğer kolumu takımın kalecisi Jenny'ye dolamıştım. Aynı fotoğraf, yirmi yıllık sıkı çalışmanın meyvesini verdiğinin hatırlatıcısı olarak evimde de vardı. Ayrıca yatağın kenarında oturup ölü gibi görüldüğüm ve hissettiğim sabahlarda, kalkıp günlük sekiz kilometrelik koşumu yapmam için motivasyon kaynağımdı.

“Sal.” Takımın teknik direktörü tekrar adımı söyledi. “Beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Hadi ama,” diye beni azarlarken alçak ve şakacı sesi bana bir seçenek sunduğu izlenimi veriyordu.

Sunmuyordu.

Benden istediği şeyin düşüncesi bile kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oldu. Sadece bir dakika önce, “sen” ve “basın konferansı” kelimelerini aynı cümle içinde kullanınca sinir sistemim yavaşlamıştı. Üstüne “bugün” de deyince, beynim bana bol şans dileyerek kendini kapattı. Ona boş bir ifadeyle bakmaktan başka ne yapacağımı bilemiyordum.

Ben. Basın konferansı. Bugün.

Kanal tedavisi olmayı, böbreğimi bağışlamayı ve kabız olmayı tercih ederdim. Cidden.

Dün gece Gardner beni aradığında pek kafa yormamıştım. Yüz yüze konuşmak istediği bir mesele olduğu için Pipers yönetim binasındaki ofisine gelmemi istediğinde ikinci bir kez düşünmemiştim. Gıda zehirlenmesi ya da regl kramplarını bahane ederek izin istemeliydim, ama bunun için artık çok geçti.

Gelip doğruca tuzağına düşmüştüm; hem fiziksel hem duygusal olarak.

Kameralar. Bir sürü kamera.

Ah, Tanrım. Sırf düşününce bile kusacak gibi oluyordum.

İlk düşüncem şuydu: Hayır. Lütfen, *hayır*. Bazı insanlar yüksekten, karanlıktan, palyaçolardan, örümceklerden yılanlardan korkardı... Bir şeylerden korktuklarında insanlarla asla dalga geçmezdim. Ancak bir grup insanın izlediği bir kamera önünde konuşmaktan duyduğum bu dehşet verici korku, bana en az yüz kez, çoğunlukla da ağabeyim tarafından, korkak denmesine neden olmuştu, ama yine de önemliydi.

“Yapamayacağını mı söyleyeceksin?” Antrenör Gardner tek kaşını kaldırarak bana bir seçenek sunmadığını vurgularken, bir yandan da geri adım atmayacağımı bildiği sözlerle beni kızdırıyordu. Sabah onda ofisinde ben vardım, çünkü *beni* istemişti, başkasını değil.

Orospu çocuğu.

Daha aşağı bir insan olsaydım altdudağım titremeye başlardı. Hatta ağlamamak için gözlerimi kırpiştırmış ya da kapatmış bile olabilirdim, çünkü ikimiz de ona hayır diyemeyeceğimin farkındaydık. Ona hayır demezdim.

Bu beni öldürse de istediğini yapardım. O da buna bel bağlamıştı. Çünkü bir sataşma karşısında geri adım atmayan o geri zekâlı bendim. On bir yaşındayken birinin devasa bir ağaca tırmanamayacağımı söylemesinden sonra kırılan kolum, arada bir geri çekilmenin yapılacak doğru şey olduğunu bana öğretmiş olmalıydı ama öğretmemişti.

Zihnimde Büyük Kız Çoraplarımı giydim; çocukken Büyük Kız Pantolonu'nun eşdeğeri olarak bana bu söylenirdi, çünkü babam onun tuhaf bir ifade olduğunu düşünüyordu.

“Yapacağım.” Yüzümü buruşturdum, muhtemelen lavman yaptırıyor gibi görünüyordum. “Ama... G, neden Grace yapmıyor? Ya da Jenny? Biliyorsun, röportajları filan genelde onlar yapar.” Çünkü ben o şeylerden fena halde kaçıyordum, hele ki kamera önünde olanlardan.

“Grace’e sormadım, çünkü senin yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm,” diye açıkladı. Takımın tecrübeli kaptanından bahsediyordu. “Jenny de pazar gününe kadar gelmiyor.”

Ona biraz daha gözlerimi kırıştırdım, aynı anda kusmanın ve altıma sıçmanın eşiğindeydim. Bacağım çoktan titremeye başlamıştı ve avucumu üstüne koyarak durdurmaya çalıştım.

Gardner şefkatle gülümsedi, cam masasının üstünden eğilerek ellerini birleştirdi. “Konferansın ne için olduğunu hâlâ sormadın.”

Çok umurumdaydı ya. Birinin kansere çare bulmasıyla ilgili olabilirdi ama bu, bir şeyi değiştirmezdi. Yine kendimden geçmemeye çalışıyor olurdum. “K” ile başlayan kelimedenden bahsedilince kalbim tekrar hızla atmaya başladı, ama kendimi bir panik atağı bastırmaya çalışmıyormuş gibi görünmeye zorladım. “Pekâlâ, ne için?” diye sordum ağır ağır.

Futbol takımımızın sezon öncesi antrenmanları bir buçuk hafta içinde başlıyordu, haliyle ben de bilinçsizce bununla ilgili olduğunu varsaymıştım.

Ama bu soru teknik direktörün ağzından çıkar çıkmaz, kah-verengi gözleri iri iri açılmış bir halde gülümsemeye başlamıştı. Öne doğru eğildi ve bana, bir basın toplantısı yapmamı istemek kadar, hatta ondan da kötü bir şey söyledi. Duymaya cesaret edemediğim on üç kelime. Hiçbir fikrimin olmadığı on üç kelime hayatımı değiştirmek üzereydi.

“Reiner Kultî’nin bu sezon takımın yardımcı antrenör pozisyonunu üstleneceğini yakın zamanda teyit ettik,” diye açıkladı Gardner. Ses tonu “bunun mümkün olan en iyi şey olduğunu” ima ediyordu.

Benim yüzüm ise, “hayır, hiç de bile,” diyordu.

Gülümsemesinin solup yerini kafası karışık bir ifadenin alması bir dakika sürdü, ama oldu. *Jenga* kulesi gibi yavaşça ve sağlam bir şekilde yıkıldı.

Bana bir bakış attı. “Yüzünde neden o ifade var?”

Reiner Kulti’yi televizyonda ilk kez gördüğümde yedi yaşındaydım. Ekрана çıktığı anı tam olarak hatırlıyorum. Altus Kupası’nın yarifinalleriydi; her üç yılda bir düzenlenen ve dünyadaki tüm milli futbol takımlarının eleme turlarında sağda solda birbirlerini elediği turnuva. Dünyada en çok yayınlanan spor etkinliğiydi.

Neden olmayacaktı ki? Ayrıca “gerçek” futbol ya da *ayaktopu* olarak bilinen futbol, insanoğlunun yaşadığı tüm kılalarda en geniş çapta oynanan spordu. Ayrımcılık yapmazdı. Uzun, kısa, sıska, fakir ya da zengin olabilirdiniz. İhtiyacınız olan tek şey, en azından kısmen şişirilmiş bir top ve gol atacak bir şeydi ki bu herhangi bir şey olabilirdi. Kahve kutuları. Kola kutuları. Çöp bidonları. Herhangi bir şey... Kız ya da erkek olabilirdiniz. Formanız olabilirdi, olmayabilirdi. Babamın dediği gibi, gerçekten teknik hareketlere girmek istemiyorsanız, ayakkabınız olmasına bile gerek yoktu.

Ağabeyim futbol oynadığı ve sevdiği için –ve o zamanlar her nedense onun gelmiş geçmiş en havalı insan olduğunu sanıyordum– altı yaşlarındayken ailemden beni bir takıma yazdırmalarını istemiştim. Öte yandan annem hafiften dehşete düşerek beni ayrıca karate ve yüzmeye de göndermişti. Ama ufak bir yanımda, futbolu bütün diğer şeylerden daha çok sevdiğimi her zaman biliyordu.

Baba tarafımdan, futbol fanatikleriyle dolu, uzun bir soydan geliyordum. Casillas ailesi pek futbol oynamazdı ama büyük taraftarlardı. Yürüyecek yaşa geldiğinde beklenen bir ilgi ve bu konuda bir yetenek sergileyen ağabeyim hariç, herkes izleyiciydi.

Ama hatırladığıma göre ve babamın hikâyeyi yüzlerce kez anlattığı şekliyle, ağabeyim ile babam, maç başlamadan önce İspanya Almanya karşısında nal mı toplayacak diye tartışıyorlardı. Devre arasından kısa bir süre sonra, Alman takımındaki çoğu oyuncu bu ve şu sakatlıklardan ötürü yedek kulübesine çekilmişti.

Ağabeyim Eric çoktan, “Almanya bitti,” demişti ama babam iki takımdan birinin gol atması için hâlâ zaman olduğunu söyleyerek karşı çıkmıştı.

Sahaya çıkan on dokuz yaşındaki temiz yüzlü adamı gün gibi net bir şekilde kafamda canlandırabiliyorum. Takımda maça çıkarılabilecek son oyuncuydu, adamın uluslararası sahnede ilk oynayışydı. Karıncalı gösteren eski televizyonumuz yüzünden daha da açık renk görünen açık kahve saçları, tüysüz bir suratı ve uzun ince bir vücudu vardı... Ah Tanrım, Altus Kupası’nda bu zamana kadar gördüğüm en şirin, en genç futbolcuydu.

İşin aslı, Almanya bitmiş olmalıydı. İhtimaller onların aleyhineydi. Kahretsin, şu noktada kendi taraftarları bile onlara sırt çevirmişti muhtemelen.

Ancak kimse takıma bu mesajı iletmemiş gibi görünüyordu.

Maçın ikinci yarısını başlatan kırk beş dakika düdüğü ile normal süreyi bitiren doksan dakika düdüğü arasında bir noktada, o benden o kadar da büyük olmaması gereken o sevimli yüzlü sıssık çocuk, Alman kalesine hücum eden bir İspanyol forvetinden topu çalmayı başardı ve koşturaya başladı. Koştur, koştur, koştur ve bir mucize eseri, peşinden gelen her rakip oyuncudan kaçındı.

Ağların sağ üst köşesine fazlasıyla güzel ve amansız bir gol attı. Top, rekorlar kitabına tekyön bir biletle havada süzülüyor gibiydi.

Babam çığlık attı. Eric haykırdı. Kahrolası stadyum ve spikerler coştı. Daha önce böyle bir platformda oynamamış bu adam, kimsenin ondan beklemediği şeyi yapmıştı.

İnsanın ruh halini yükselten anlardan biriydi. Elbette siz özel bir şey yapmamıştınız, ama öyleymiş gibi hissettiriyordu. Karşıdaki kişi bunu yaptığı için sizin de her şeyi yapabileceğiniz izlenimi bırakıyordu.

Size her şeyin mümkün olduğunu hatırlatıyordu.

Babam haykırdığı ve yapılacak en uygun şey bu olduğu için orada ayakta durup onunla beraber çığlık attığımı biliyorum. Ama genel olarak, bu Kulti'nin, ehliyet alacak yaşa ancak gelmiş gibi görünen ve Alman takımında sekiz numara olan bu adamın, o yıl dünyadaki en inanılmaz futbolcu olduğunu düşündüğümü biliyorum.

Yapabileceğinize kimsenin inanmadığı bir şey yapmak...

Tanrım. Şimdi bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığımda, üzerimde neden öyle bir etki bıraktığını anlıyordum. Tamamen mantıklıydı. İnsanlar Altus Kupası tarihinde en iyi anlardan bahsederken hâlâ o golü anlatırlardı.

Bu çim saha, iki kale ve tek bir siyah-beyaz kareli top hayalinin peşinden gitmeye karar vermemdeki dönüm noktası neydi? O an. O gol her şeyi değiştirdi. İşte o an bu adam gibi olmak istediğime karar vermiştim; bir kahraman.

Büyüdüğümde takip edeceğim, destekleyeceğim ve tüm küçük kalbimle seveceğim futbolcu, futbolun koruyucu azizi –Reiner Kulti– sayesinde hayatımı, zamanımı ve bedenimi spora adadım. Onun açısından bu, kariyerini değiştiren andı. Almanya'nın kurtarıcısı, onların yıldızı haline geldi. Sonraki yirmi yıllık kariyeri boyunca en iyi, en popüler ve en nefret edilen kişi oldu.

Sonra on yedi yaşına kadar “odamın-tüm-duvarları-posterleriyle-dolu” evresi oldu, onu da “herkese-onunla-evleneceğimi-söyleme” olayı takip etti.

Posterlerden ve evlilik beyanlarından önce, çocukken ona yazdığım mektuplar olmuştu. Elişi kâğıtlarının üstünde keçeli kalem ve pastel boyalarla “#1 numaralı hayranınım” yazıyordu. Hiç cevap gelmedi.

Ama bu saçmalığı kendime sakladım.

Üstelik, ilerleyen zamanlarda bu sporun en patlayan ve yaratıcı oyuncularından biri olduğu için hayranları tarafından Reiner “Kral” Kulti olarak bilinmeye başlayan bu adam evlendiğinde, bir öfke kriziyle tüm posterlerini duvarlarımdan yırtıp atalı on yıldan fazla olmuştu.

Yani bu adam, bizim evlenip de birlikte futbol-oylayan-süper-bebeklerimiz olması gerektiğini bilmiyor muydu? Bir gün uçakta yanıma oturup oracıkta bana âşık olması gerektiğini? Evet, belli ki bilgilendirmeyi almamıştı ve yerçekimine meydan okur gibi görünen memelere sahip bir aktrisle evlenmişti.

Sonra daha bir yıl olmadan, affedemeyeceğim başka şeyler yapmıştı.

Gardner’in, bunların hiçbirine dair en ufak fikri yoktu.

Son dört yıldır birlikte çalıştığım teknik direktörün karşısındaki sandalyede doğrularak omuz silktim. *Neden o şekilde bakıyordum?* Hiç heyecanlanmamış gibi mi? “G, onunla ağabeyimin arasında olanları biliyorsun, değil mi?”

Bu noktada, galiba bilmediğini düşünüyordum, çünkü bana Reiner Kulti’nin işe alındığını söylemek konusunda acayip heyecanlı görünüyordu.

Ama Gardner başını sallayıp omuz silkti, yüzü hâlâ kafa karışıklığıyla doluydu. “Tabii ki biliyorum. Bu yüzden konferansı verecek mükemmel kişi sensin, Sal. Jenny ve Grace’in yanı sıra takımında en çok bilinen ve en sevilen oyuncusun. Sana ne diyorlar, ‘memleketteki sevgili’ mi?”

Memleketteki sevgili. İğrenç. Genellikle bir maçı olduğu için her mezuniyet törenini kaçırın çocuk yerine, lisede mezuniyet balosu kraliçeliği için yarışıyor muşum gibi hissettiriyordu.

“Kulti onun...”

“Ne yaptığını biliyorum. Halkla ilişkiler birimi, onun işe alındığını söyledikleri son toplantımız sırasında Kulti ile Eric arasında geçenlerden bahsetti. Kimse bu sezonun pembe diziye bağlamasını istemiyor. Kameranın karşısına geçip gülümsemen ve herkese o Sal gülümsemesini göstermen takımın ihtiyaç duyduğu şey. Çok da büyük dert değil ve herkesin elini taşın altına koyması lazım. Böylece ilgi takımın üstünde olur, yıllar önce yaşanan dramda değil. On, bilemedin yirmi dakika sürer en fazla. Sen, ben, o. Birkaç soruya cevap vereceksin, hepsi bu. Bir daha seni bunun içine sokmayacağım, yemin ederim.”

İlk düşüncem basitti: Bu tamamen Eric’in kaval ve inciklemişinin suçuydu.

Kafamı beni Gardner’den ayıran masaya vurmak istiyordum ama yapmamayı başardım. Onun yerine dehşet, lanet bir göl gibi karnımda birikti. Kramp girmesine neden oldu ve ıstırabımı hafifletmek için elimi oraya basturmak zorunda kaldım. Ardından tekrar iç çekerek Gardner’in sözlerinin ardındaki gerçekliği kabul ettim.

Lig tamamen ailevi değerler, ahlak ve erdemli her şeyle ilgiliydi. Dersimi zor yoldan öğrenmişim ve ihtiyacım olan son şey, bu görüntüyü korumak için yapılması gerekeni görmezden gelmekti. Gerçekçi olmak gerekirse, dışarıda benim pozisyonumda

olmak için boğazımı kesecek kızlar vardı. Hem belki bir basın konferansından önce Kulti'yle tanışmak tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Sırf bu işi halletmek, yapıp kurtulmak ve hayatıma devam etmek için. Son on yıldır onun kariyerini pek takip etmemiştim ve iki yıl önce Avrupa liginden emekli olmuştu. O zamandan beri, tüm sponsorluklarıyla birlikte benimsendiği ünlüler vagonuna atlamıştı. Bir noktada, herhangi bir reklamda onun yüzünü görmeden alışveriş merkezine gidemez hale geldik.

“Anlıyorum,” diye inledim ve başımı geriye atarak gözlerimi tavana diktim. “Yapacağım.”

“İşte benim kızım.”

Bana neredeyse kurdeşen dökmeme neden olacak bir şey yaptırdığı için ona sadist bir pislik dememek adına verdiğim mücadeleyi zar zor kazandım. “Tüm röportaj boyunca kekelemeyeceğime ya da ön sıralara kusmayacağıma söz veremem ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Sonra da elime geçen ilk fırsatta Eric'in böğrüne tekmeyi basacaktım, kahretsin.

Bunu yapabilirsin, Sal. Bunu yapabilirsin.

Ben küçükken ve babam benden istemediğim bir şey yapmamı istediğinde, ki bu genellikle –evimize gizlice giren devasa uçan hamamböceklerini öldürmeye çalışmak gibi– ödümün patladığı bir şeyse gerçekleşiyordu, bana parmağını doğrultur ve İspanyolca, “*Si puedes!*” derdi. Yapabilirsin. Sonra, silah niyeti-ne bir ayakkabıyla, cehennemin derinliklerinden gelen yaratığın bulunduğu odaya girerken ağlasam bile, istemediğim şey neyse onu yapardım.

“Yapabilirim ve yapacağım” her zaman kalbime en yakın tuttuğum ilke olmuştu. İnsanların bana bir şeyi yapamayacağını söylemesi hoşuma gitmezdi, o şeyi yapmak istemesem bile. Antrenör Gardner de röportajı yapacağımı bana bu şekilde söylemişti işte.

Yapabilirdim. Reiner Kulti’yle aynı odada durabilirdim. Bir sürü televizyon kanalının önünde, ilk defa ondan birkaç sandalye ötede oturabilirdim. Dert değildi.

İçten içe, ölüp top haline dönen örümcek gibi çöktüm ve kendi kendime bir an önce toz haline gelmek istedim. Bu korkum, bu fobim o kadar mantıksızdı ki... Hiç kimse korkunun mantıklı olduğunu söylemez, çünkü değildir. Aptalca ve mantıksızdı ve birden ona kadar bir ölçekte, elli civarında berbattı.

Gardner, “Hazır mısın?” diye sordu, basın konferansının başlamasını bekliyorduk. Gazeteciler ve muhabirler diğer odada o kadar gürültülüydü ki midem bulanıyordu. Bu nasıl olmuştu şimdi? Bu tanıtım etkinliklerine davet edilen oyuncular arasında genellikle üçüncü sırada yer alırdım ve bunun bir nedeni vardı.

Binlerce kişinin arasında oynayabilirdim, ama kameralar üç metre yakınımaya geldiği an kilitleniyordum. WPL’nin Ricky Bobby’si gibiydim. Bir yerlerde, bir röportaj sırasında berbat hareketler ve jestler yaptığım bir videonun olduğundan emindim. Üç T ortaya çıkıp beni aptal durumuna düşürüyordu; tutukluk, terleme, titreme. Hepsi aynı anda...

Ellerim uzun bir koşudan sonra belimin her yerine sürtmüşüm gibiydi, koltuk altlarım terliydi... Ve bacağım titriyordu. İki bacağım da titriyordu. Bacacağım titreyince bir şeylerin ciddiye bindiğini anlardım.

Ama gergin olduğumu kabul etmektense, ellerimi ceplerime soktum, o sabah giydiğim eşofman altı kimsenin bacaklarımın

* (Kıs.) Kadınlar Premier Ligi (ç.n.)

kendi iradesi olduğunu anlayamayacağı kadar bol olduğu için göklerdeki Tanrı'ya şükrettim ve yüzüme zorla yerleştirdiğim gülümsemeyle, dişlerimin arasından, “Hazırım,” diyerek yalan söyledim.

Ve maalesef Gardner, beni kıcımdan yalan attığımı anlayacak kadar iyi tanıyordu ki yüksek sesle güldü. “Enkaz gibisin. İyi geçecek.”

Kurumun halkla ilişkiler çalışanlarından biri koridorun köşesinden baktı ve bir anlığına kaşlarını çattıktan sonra tekrar ortadan kayboldu.

Bunu yapamazdım.

Bunu yapabilirim.

Bir kuru öksürüğün ardından kendi kendime konuştum: Bunu yapabilirim. Gerçekten yapabilirim.

Diğer odadan birinin mikrofona, “Bir dakikaya ihtiyacımız var, lütfen,” demesiyle birlikte bacaklarım daha şiddetli titremeye başladı.

Ah Tanrım.

“Sanırım ağzımın içine biraz kustum,” diye mırıldandım, Gardner'den çok kendime.

“İyi geçecek,” diyerek anlayışlı bir gülümsemeyle bana güven verdi.

Boğazımı temizleyip ona başımı salladım, sakinleşmek için kendime yalvarıyordum. Birkaç hızlı nefesin ardından derin bir nefes alıp tuttum, maçtan önce fazla heyecanlandığımda böyle yapardım.

Evet, yardımı olmadı.

Mide bulantısıyla karnım kasıldı ve safrayı geri yutmak durumunda kaldım.

“Hem o nerede?” diye sordum.

Gardner, soru onu şaşırtmış gibi gerçekten odada etrafına bakındı. “Biliyor musun, hiçbir fikrim yok. Onu farklı bir odaya aldılar galiba?”

Cevabımızı bir saniye sonra, az önce ortaya çıkan aynı halkla ilişkiler temsilcisi ağzının kenarları aşağıya doğru bükülmüş halde geri döndüğünde aldık. “Bir sorunumuz var.”

İkinci Bölüm

“Sal, *hayır*.”

“Evet.”

“Sal, dalga geçmiyorum. Azıcık bile. Lütfen. *Lütfen*. Bana şaka yaptığını söyle.”

Kafamı yatak başlığına dayayıp gözlerimi kapattım ve kendi kendime yenilginin zalim gülümsemesini gösterdim. Her şey mahvolmuştu. Bu öğleden sonra gerçektir ve bundan kaçış yoktu. Bu yüzden Jenny’ye doğruyu söyledim. “Ah, bu yaşandı.”

İnledi.

Jenny sizinle acınızın çoğunu paylaşan, yanınızda ıstırap çeken türden gerçek bir dosttu; bin kilometre öteden hissedebildiğim bir şekilde inledi. Benim aşağılanmam, onun aşağılanmasıydı. Jenny Milton ve ben, beş yıl önce Amerika Birleşik Devletleri ulusal takım oyuncularını –ülkedeki “en iyi” oyuncular– kampında tanıştığımız andan beri arkadaştık. “*Hayır*,” diye inledi, boğulur gibiydi. “*Hayır*.”

Ah, evet.

İç çektim ve o öğleden sonra kameralar karşısında geçirdiğim yirmi dakikayı yeniden yaşadım. Ölmek istiyordum. Bunun başıma gelen en kötü şey olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama kesinlikle geri dönüp farklı şekilde yeniden yapabilmeyi

dilediğim birkaç andan biriydi. Olmadı, *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*’ taktığı yapıp hiç olmamış gibi davranabilmeyi dilerdim. “Saçımı boyatıp adımla değiştireceğim ve gidip Brezilya’da yaşayacağım,” dedim ifadesiz bir şekilde.

O ne yaptı? Güldü. Güldü, sonra homurtu çıkardı, ardından daha da güldü.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmaması, saatler önce gerçekleşen olaylara aşırı tepki vermediğim anlamına geliyordu.

“Kimsenin bu şeyin tamamını görmemesi konusunda şansım nedir sence?”

Jenny bu soruya gerçekten kafa yoruyormuş izlenimi veren bir ses çıkardı. “Bence hiç şansın yok. Üzgünüm.”

Başımı öne eğdim ve göğsümden acı dolu kahkaha ile kuru çığlık karışımı bir şey çıktı. “Birden ona kadar olan ölçekte, ne kadar boktan?”

Bir süre karşılık gelmedi ama geldiğinde keskin ve gergindi. Bana Jenny’nin parmak uçlarına kadar hissettiğini anlatan yüksek perdeden bir kahkaha. İnanılmaz utanç verici bir şey yaptığım her seferinde yaptığı gibi gülüyordu. Tıpkı bana el salladığını sandığım birine el salladığım zaman aslında onun bana değil arkamdaki birine el salladığının anlaşıldığı ya da yeni silinmiş yerde kayıp kıcımı kırdığım zaman gibi.

Farklı olmasımı bekleyemezdim.

“Sal, sen gerçekten...”

“Evet.”

“Herkesin önünde?”

Homurdandım. Kusmadan ya da bir mağara bulup orada sonsuza dek kış uykusuna yatmayı dilemeden bu meseleyi dü-

* Türkiye’de Sil Baştan adı ile gösterilen 2004 yapımı film. (ç.n.)

şünemiordum bile. Artık geçmişti ve hayat devam ediyordu. Bundan on yıl sonra kimse hatırlamayacaktı, ama...

Ben değil. Ben hatırlayacaktım.

Bir de Jenny, kaydı ele geçirirse o da unutmazdı. Hatırlayacaktı, hatırlayacağını biliyordum. İnsanların Haftanın Başarısızlıkları için yaptığı video derlemelerinde Sal Casillas başlığını aratarak internet sitelerinde gezinmeye başlamıştı muhtemelen.

“Gülmeyi kesecek misin?” diye ahizeye doğru onu terslediğimde hâlâ kahkahalardan kırılmaya son veremiyor gibiydi.

Daha da şiddetle güldü. “Bir gün.”

“Şimdi telefonu suratına kapatıyorum, sürtük.”

Yüksek sesli bir kıs kıs gülme duyuldu, peşinden bir tane daha, sonra iki büklüm eden bir kahkaha. “Bana... Bir... Dakika... Ver,” diye hırıldadı.

“Biliyor musun, tanıdığım en nazik insan olduğun için seni aradım. *Kim ağzıma sığmaz* diye düşündüm. Jenny, Jenny yapmaz. Çok sağ ol.”

Nefesi kesildi, ardından daha da güldü. Günümün olaylarını kafasında yeniden yaşadığına ve sonunda bunların içindeki mizahın tadını çıkardığına hiç şüphem yoktu; medyanın önünde kendilerini utandıranlar onlar olmadığına herkesin sahip olabileceği mizah.

Telefonumu yüzümden uzaklaştırıp parmağımı kırmızı tuşun üstünde tuttum ve aramayı sonlandırdığımı hayal ettim.

“Tamam, tamam. Artık iyiyim.” Sakinleşmek için şu tuhaf nefes egzersizlerini yaptıktan sonra kendini topladı. “Tamam, *tamam*.” Burnundan tuhaf bir hırıltı sesi çıktı ama sadece bir saniye sürdü. “Tamam. Yani o gelmedi mi? Nedenini söylediler mi?”

Kulti. Bütün o öğleden sonra onun suçuydu. Pekâlâ, bu bir yalandı. Benim suçumdu. “Hayır. Bir yolculuk sorunu filan ya-

şadığını söylediler. Bu yüzden de konferansı Gardner ile bana yaptırdılar.”

Hayali hıçkırıklarım sıraya dizildi.

“Bu kulağa çok şüpheli geliyor,” diye belirtti Jenny, sesi neredeyse normale dönmüştü. *Neredeyse*. Burnunu sıkıştırarak telefonu yüzünden uzaklaştırıp kahkaha krizine girdiğini gözümün önüne getirebiliyordum. Pislik. “Bahse varım öğle yemeğini yiyor ve kendisinin oynadığı *online* reklamlara bakıyordu.”

“Ya da eski bir çekimi inceleyip kendini eleştiriyordu.”

“Saat koleksiyonunu sayıyordu...” Kendimi bildim bileli adamın saat sponsorluğu vardı.

“Muhtemelen bir basınç odasına oturup kendi hakkında yazılar okuyordu.”

“Bu iyiydi,” diye gülmeye başladım ve sadece telefonum iki kez çınlayınca durdum. Ekranda, başında elli iki olan uzun haneli bir numara belirdi ve kimin aradığını anlamam yalnızca bir saniye sürdü. “Hey, kapatmam lazım ama pazartesi antrenmanda görüşürüz; en iyi arkadaşın arıyor.”

Jenny güldü. “Tamam, benden selam söyle.”

“Söylerim.”

“Görüşürüz, Sal.”

Gözlerimi devirerek gülümsedim ve “Görüşürüz. İyi yolculuklar,” dedikten sonra, gelen aramaya cevap verdim.

Henüz ben tek kelime etme fırsatı bulamadan karşıdaki erkek sesi konuştu. “Salomé.”

Tanrım. Ciddi davranıyordu. Sorun adımı söyleme şekliydi; ağzından çıkan her zamanki, “*Sal!*” değildi, yeri doldurulamaz bir şeyi kırmışım gibi, telaffuz etmekten çok boğuk bir şekilde, tamamen Salo-*meh* şeklinde çıkmıştı. Babam bir yana, kimse ilk adımı kullanmazdı. Sanırım kullandığı anlar sadece ciddi olduğu

zamanlardı... Mesela annem benim son derece aptalca bir şey yaptığımı düşünüp ondan bu konuda bir şeyler yapmasını istediğinde kıcımı tekmelemeye çalışması gibi. On beş yaşındayken bir maçta kavgaya karışıp atıldığım zaman vardı mesela. Babam asla gerçek bir ceza işine girmezdi. Onun disiplin anlayışı ev işleriydi; yığınla ev işi verirdi ve annem ortalıkta yokken gizlice yumruk atışımı överdi.

Bu yüzden babam, “Bu bir rüya mı? Ben rüya mı görüyorum?” diye devam edince, gülmeden edemedim.

Onunla konuşmak için örtüleri üstümden çekerek yüzümden uzaklaştırdım. Ona söylediğim ilk şey, “Hayır. Sadece delisin,” oldu.

Tam bir deliydi. Annem, delice âşık diye şaka yapardı. Bir futbol züppesi olarak, babam yabancılardan hoşlanırdı; denklemde ben ve ağabeyim olmasak, hiç de ABD’deki futbolun taraftarı olmazdı. Tabii bir de hayranları tarafından “Kral” ve ondan tiksinenler tarafından “*Führer*” adı takılan Reiner Kulti olmasa. Babam, o adamdan istemsizce hoşlandığını söylerdi. Kulti fazla iyi, fazla yetenekliydi ve bir ara Chicago Tigers’ta geçirdiği iki yıllık süre dışında kariyerinin büyük bölümünde babamın favori takımında oynamıştı. Yani bir de bu vardı. Babamın dört farklı tür forması vardı: Meksika milli takım forması ve Eric’in, benim, Kulti’nin oynadığı takımların formaları. İki çocuğu profesyonel futbol oynayan birine göre, Kulti’nin formasını olması gereken den daha çok giydiğini söylemeye lüzum yoktu, ama öyle pek de kişisel almıyordum.

Üçümüz –annem ve küçük kız kardeşim hariç– Kulti’nin tüm maçlarını saatlerce ve saatlerce izlemiştik. Şahsen izleyemediklerimizi önceleri VCR’a, ilerleyen zamanlarda da DVR’a kaydettik. 1,88 boyundaki Alman milli oyuncusunun hayatım üzerinde mümkün olan en büyük etkiyi yapmasına yetecek kadar küçüktüm. Elbette Eric ben kendimi bildim bileli futbol oynuyordu

ama Kulti'nin etkisi farklıydı. Beni her gün sahaya çeken, her fırsatta Eric'in yanında olmamı sağlayan şey bu manyetik güçtü çünkü o, tanıdığım en iyi oyuncuydu.

Babamın da benimle aynı durumda olması, bu taparcasına hayranlığımı körüklemişti.

“Burada oturmuş yemek yerken, kuzenin koşarak eve geldi,” dedi, annemle babam Meksika'da halamı ziyarete gitmişlerdi, “ve bana haberleri açmamı söyledi.”

Geliyordu...

“Bana neden söylemedin?”

“Söyleyemezdim! Resmileşene kadar kimseye söyleyemedik ve ben de basın konferansından hemen önce öğrendim.”

Hattın diğer ucunda bir duraksama, bir tıkanma yaşandı. Kısık sesle *Dios mio*’ya benzer bir şey söyledi. Alçak bir fısıltıyla, “Basın konferansı mı verdin?” diye sordu. İnanamıyordu.

Görmemişti yani. Şükürler olsun, Tanrım. “Olduğunu hayal ettiğin kadar kötü geçti,” diye onu uyardım.

Babam tekrar duraksadı, ona söylediklerimi sindirip analiz ediyordu. Belli ki kamera önündeki aptallığımı bir süre bir kenara atmaya karar verdikten sonra, “Bu doğru mu? O senin yeni antrenörün mü?” diye sordu. Babamı şu an olduğundan daha çok sevmem mümkünmüş gibi –işin aslı, mümkün değildi– soruyu çok tereddütlü ve yavaşça sormuştu.

Garip bir nedenden ötürü, lise ikinci sınıf matematik defterime yapıştırdığım Kulti'nin yirmili yaşlarının sonundaki yüzünün gözümün önünde canlandığını hissettim. Öf! “Evet, doğru. Marcy gittiği için yeni yardımcı antrenörümüz o olacak.”

Garip bir şekilde hırıltılı bir nefes salarak, “Şimdi bayılacağım,” diye mırıldandı babam.

* (lsp.) Tanrım. (ç.n.)

Daha da şiddetle kahkahayı patlattığım sırada, içimden bir esneme isteği yükseldi. Hikâyemi anlatmak için Jenny'yi arayacak zihinsel gücü toplayana kadar Netflix'te İngiliz komedileri maratonu yapmıştım. Saatin gece yarısına yaklaştığını biliyordum, bu da her zamanki ihtiyar kadın uyku vaktim olan saat onu, hadi bilemedin çok çılgın hissettiğimde on biri epey geçiyor demektir. Ama Jenny'nin iki gün daha Iowa'da kalacağını ve uymadığını biliyordum. "Tam bir drama kraliçesisin."

"Kız kardeşin drama kraliçesi," diye cevabı yapıştırdı.

Orada beni yakalamıştı.

"Yalan söylemiyorsun yani?" İspanyolca konuşmaya devam etti, ama burada konuşmak derken daha çok solur gibiydi.

İnleyerek örtüleri belimden aşağı ittim. "Hayır, baba. Tanrım. Bay Cordero -genel müdürümüz, hani şu sana anlattığım geri zekâlı- hemen arkasından takıma e-posta attı," diye açıkladım.

Babam bir an sessiz kaldı; telefondan gelen tek ses nefes alış verişiydi. Tepkisi karşısında biraz yerin dibine geçtim. Yani, kendine has kriz geçirmesine şaşırmamıştım. Bu, hayatının en harika anlarından biri gibi davranmasaydı, iyi olmadığını düşünürdüm. "Sanki başım dönüyor..."

Herif tuhaftı.

Bir duraksama oldu, GGGGGGGGGGOOOOOOOOOLLLLLLLL-LLLLL diye bağıışı tüm blokta yankılanan bir adama aşırı tuhaf kaçan ufak bir sesle, "Ellerim... Ellerim titriyor..." derken babamın sesi çatladı. İngilizceye geçmişti ve sesi titredi.

Kahkahalardan tüm vücudum sarsılıyordu. "Kes şunu."

"Sal." Sesi inceldi, yüksek ve daha yüksek olmak üzere sadece iki ses ayarı olan bir adama göre fazla inceydi. "Voy a llorar". Onunla aynı sahada olacaksın."

* (İsp.) Ağlayacağım. (ç.n.)

Mecburen saldım. Babam beni o kadar şiddetle güldürüyordu ki karnıma kramp girdi. Eric konusunu açmadım, hiçbirimiz onun yaşadığı tecrübeyi unutacak değildik, ama bu hissedilen gerçek bir aşktı; kör ve koşulsuz. “Baba, dur artık” Onu tanıdığım için gülmeyi kesemiyordum, tamamen dürüst davranıyordu.

Öyle pek sulugöz biri değildi. On yedi yaş altı kızlar için milli takım olan U-17’ye çağrıldığımda ağlamıştı, bir de U-20’ye çıktığımda olmuştu. Bunun dışında gözlerinde yaş gördüğüm tek sefer, babasın öldüğü zamandı. Ben profesyonel lige girdiğimde, sadece yüzü neşeyle parlamıştı, konumumdan benden daha emindi. Ben o kadar gergindim ki kıcımda ter lekesi çıktığına emindim.

“Senin antrenörün olacak,” diye cıyakladı. Demek istediğim, gerçekten cıyakladı.

“Biliyorum.” Bu defa güldüm. “Tanıdığım kişilerden bunu doğrulamamı isteyen on e-posta filan geldi. Hepiniz delisiniz.”

Babam sadece kendini tekrarladı: “Senin antrenörün olacak”

Bu sefer ses çıkarmamak için burnumun kemerini sıktım. “Açık antrenmanın ne zaman olacağını söylerim, gelip tanışırsın.”

O zaman yine yaptı, yine o sınırı aştı. “Sal... Sal, kimseye söyleme ama favorim sensin.”

Aman Tanrım. “Baba...”

Arka plandan kuşkulu bir şekilde küçük kız kardeşime benzeyen bir bağırıtı duyuldu ve onu da babamın telefonu yüzünden uzaklaştırıp bağırarak verdiği karşılık takip etti. “Şaka yapıyordum! Dün benden nefret ettiğini söyledin ya, te acuerdas? ‘Keşke babam olmasaydın,’ demişken, nasıl favorim olmayı bekleyebilirsin?” Sonra biraz daha bağırıldı. Nihayet telefona dönüp bıkkın bir iç çekti. “Bu kız, *mija*”. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.”

* (İsp.) Hatırlıyor musun? (ç.n.)

** (İsp.) Tatlım. (ç.n.)

“Üzgünüm.” En azından kısmen üzgündüm. Kız kardeşim için Eric ve benden bu kadar farklı olmanın nasıl olduğunu hayal dahi edemiyordum. Bizimle aynı şeylerden hoşlanmıyordu –yani spor-
dan– ama genellikle herhangi bir şeyden hoşlanmıyor gibiydi. An-
nemle babam onu farklı aktivitelere yönlendirmeye çalışmıştı ama
kız asla devam ettirmiyor ve hiç gayret göstermiyordu. Bizimkilere
söylediğim gibi, kendi başına karar vermesi gerekiyordu.

“Ay. Çok fazla şikâyet edemem galiba. Bir saniye bekle...
Ceci, que quieres?” Sonrasında yine uzaklaşmıştı, kız kardeşime
biraz daha bağırdı.

Orada, telefon hâlâ yüzümde, büyüdüğüm yerden üç yüz ki-
lometre uzakta yatağımda uzanmış, Reiner Kultî’nin –*bildiğimiz*
Reiner Kultî’nin– antrenörüm olacağı fikrine dalmış halde, öyle-
ce oturdum. Sinirlerimi ve beklentimi bastırdım.

Çok da önemli bir şey değildi.

Tabii.

Yapmam gereken şey kendimi toplamak ve başlangıç olarak
yerimi garantilemek için sezon öncesi antrenmanlarından alnı-
mın akıyla çıkmaktı. Sezona başlamamak için fena halde sıçıp
batırmam lazımdı, ama bazen beklenmedik şeyler oluverirdi.
Her koşulda o riske girmek istemiyordum.

Bu düşünceyle, babamla sohbetimizi bitirip yatağa uzandım
ve kendimi geç saatte sekiz kilometrelik bir son dakika koşusu
yapmamaya ikna ettim. Vücudumun dinlenmeye ihtiyacı var-
dı. On dakika boyunca boş boş duvara bakmam, koşuyu sabah
yapabileceğime ve bunun sorun olmayacağına gerçekten karar
vermemeye yetti.

Ben küçükken en sevdiğim antrenörlerden biri bizi antren-
man yapmaya motive ederken şöyle derdi: *Savaşa hazırlanmak*
huzuru korumanın en etkili yollarından biridir.

Antrenmanlar başladığında iyi iş çıkarmazsam bende huzur
kalmayacaktı; Kral burada olsa da olmasa da.

* (İsp.) Ceci, ne istiyorsun? (ç.n.)

Üçüncü Bölüm

“Toplantı bugün beşinci katta, Sal, konferans odası 3C.” Güvenlik görevlisi, ziyaretçi kartımı granit masada kaydırırken bana göz kırptı.

“Teşekkürler. Sonra görüşürüz.” Ona kocaman sırtarak başımı salladım, arkasındaki duvarda asılı olan devasa duvar resmini inceliyordum. Pipers oyuncularının ve Houston erkek profesyonel kulübü Wreckers’in düzinelerce anlık fotoğrafının yer aldığı, çok renkli ve canlı, karma görsellerden oluşan bir eserdı. Biz onların kapsamında, aynı sahiplik grubu tarafından oluşturulan ve yönetilen bir takımdık. Ya da düşünmeyi sevdiğim şekilde biz evlatlık çocuklardık; erkekler için başarılı bir performanstan yıllar sonra gelen, potansiyelimiz sayesinde sahiplerin umut ve hayallerle baktığı çocuklar... Takıma neden Pipers adını vermişlerdi, hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen duyduğum en kötü isimdi, her nedense bana hep ereksiyonu çağrıştırıyordu.

Fotoğraflardaki futbolculardan biri bendim, tam ortadaydım ve iki sezon önce attığım bir golden sonra ellerimi başımın üzerine kaldırmıştım. Kendi kendime duvar resminden babama bahsetmem gerektiğini söylerken, lobiye ekledikleri ama günler önce Antrenör Gardner’i görmeye geldiğimde pek dikkat etmediğim yeni sanat eserlerini inceledim. Wreckers ve Pipers’ın yönetim binası etkileyici bir yapıydı, sadece birkaç yıllıktı ve şehir merkezinin hemen dışında, gelişmekte olan bir mahalledeydi.

Basın konferansının üstünden üç gün geçmişti ve kendimi ne kadar rezil ettiğim konusunda şimdiye kadar kimseden bir şey duymamıştım. Hiçbir şey. Kimseden olanları gördüğüne dair ne bir telefon ne bir mesaj ne bir e-posta... Bir şakanın vurucu yeri olmaya, sevdiğim şeyler ya da giyinme tarzım yüzünden dalga geçilmeye alışkındım; yani duruma hazırlıklıydım aslında.

Ama yine de...

Videonun sızdırılacağı günden korkuyordum ama bu endişeyi başka bir zaman için kafamın arkasına ittim. Öncelikler. Önceliklerim vardı, bugün olduğu gibi.

Antrenmanlar başlamadan önce, çalışanlar ve takım için bir tanışma toplantısı düzenlenmişti. Esas olarak amaç; yeni insanları programlar, kurallar ve genellikle bir kulaktan girip diğerinden çıkan bir sürü başka ayrıntıyla tanıştırmaktı.

Konferans salonunu bulmak kolaydı. Çoktan gelip bekleyen birkaç kişi vardı. Bana en yakın olan kızlara el sallayıp selamladıktan sonra ortalarda bir yere oturdum. Başka yardımcı antrenörleri ve Teknik Direktör Gardner'i gördüm; ki kendisi o basın konferansından sonra gülmemek için kendini zor tutarak bana sarılmıştı, şimdi de odanın bir köşesinde sohbet ediyordu.

Biri cıyıkladı.

"Sal!" Jenny'ydi, dünyada en sevdiğim kaleci. Bir yarısı Japon, diğeri bir yığın Avrupa uluslarından oluşuyordu, gördüğüm en iyi tenlerden birine sahipti, uzundu ve harika bir tavrı vardı. Eskiden ondan acayip nefret ederdim –arkadaşça bir şekilde– çünkü rakip takımlarda oynarken pek çok şutumu engellemişti. Birinin her şeyde bu kadar iyi, üstüne de akıllı ve güzel olması adalet açısından epey ayar edici bir durumdu. Fakat o kadar iyi ve nazik biriydi ki nefretim yirmi saniye kadar sürmüştü.

"Jen-Jen." Ona el salladım. Hemen yanındaki sandalyeyi işaret ederek gelmem için ısrar etti. Yakınlarda duran tanıdığım

birkaç oyuncuya el salladım, çoğu kuşkuyla etrafa bakınıyordu. Ah Tanrım. Kulti'nin antrenörlerin arasında saklanmadığından emin olmak için o tarafa doğru hızlı bir bakış daha attım.

Saklanmıyordu.

Kes şunu, Sal. Odaklan.

Jenny doğrularak bana sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. Futbolcuların çoğu bütün yıl Houston'da yaşamıyordu ve Jenny de onlar arasındaydı, sezon bitince memleketi Iowa'ya giderdi. Takımda beraber üçüncü yılımız olacaktı. Annemlerden çok uzak olmasa da -San Antonio'ya arabayla yaklaşık üç saatlik bir yoldu- neme rağmen Houston'da yaşamayı sorun etmiyordum.

Konferans odasındaki herkes lafa dalmış gibiydi. Oyuncuların hepsi gözlerini dört açmıştı, her şeyi bastıran bir beklenti havası vardı. Ben de bunu yapmayı bırakmayı kendime birkaç kez daha hatırlatmak zorunda kaldım. Jenny'nin, çantasını karıştırarak bir ruj ararken etrafına bakındığını yakaladım ve ne yaptığını gördüğümü fark ettiğinde kızardı.

"Gerçekten bunun o kadar da önemli bir şey olduğunu sanmıyorum," deyince ona inandım. "Ama... Biliyorsun işte, onun buraya ayakkabılarında Hermes kanatları ve başının üzerinde haleyle gelmesini bekliyorum, ne de olsa herkes onun bir tür Tanrı olduğunu düşünüyor." Jenny bir an duraksadıktan sonra aceleyle ekledi, "Futbol sahasında yani."

Göz kırpıp başımı salladım. Sırf onunla dalga geçmek için, "Hı-hı, öyle diyorsan," diye ekledim. Jenny'nin tipini biliyordum ve o tip, futbol oynayan kahverengi saçlı adamlar değildi. İki yıllık erkek arkadaşı, son olimpiyatlarda bronz ve gümüş madalya kazanmış bir atlet, göğüs kafesim büyüklüğünde bacak kasları olan, 1,88'lik bir canavardı. Gösterişçi.

Jenny kaşlarını çatı. "Gördüğüm fotoğraflardan bahsettirme bana şimdi."

Kahretsin. Beni yakalamıştı ve yüzündeki sırıtışa bakılırsa bunu biliyordu. Bir ziyaretim sırasında Jenny benimle ailemin evine geldiğinde, annem gençliğimden kalan fotoğrafları ortaya sermişti. Birçoğunda Kulti takıntım aşikârdı. Sanırım onun yüzünün olduğu arka arkaya üç doğum günü pastası saklanacak bir şey bırakmamıştı.

“Merhaba, Jenny,” dedi başımın üstünden tanıdık bir ses. Neredeyse o an iki el yüzümü kavrayıp yanaklarımı birbirine bastırdı. Ardından bir çift kahverengi göz kafamın tepesinden göründü. “Merhaba, Sally.”

İki kahverengi gözün arasındaki boşluğu dürttüm. Koyu sarı saçları her zamanki gibi kısa kesilmişti; kendisi dışında herkes için peri kesimi olarak adlandırılabilir bir tarzı. Ülkenin en iyi defans oyuncusuna, “Harlow, özledim seni,” dedim.

Harlow Williams gerçekten en iyiydi ve bunun bir nedeni vardı. Biraz ürkütücüydü. Saha dışında inanılmaz iyiydi, ama sahadayken, her varlığın doğuştan sahip olduğu o kadim hayatta kalma içgüdü, bu kadın sana doğru koşarken kaçman için sana yalvarırdı.

Ona Canavar dememizin bir nedeni vardı.

Cevabı, tek eliyle burun deliklerimi sıkıştırarak hava kaynağımı kesmek oldu. “Ben de seni özledim. Sende yiyecek bir şey var mı?” diye sordu, hâlâ başımın tepesinden bakıyordu.

Tabii ki bende yiyecek vardı. Çantamdan üç tane Kind bar çıkarıp en sevdiği yerfıstıklı olanı ona verdim.

“İşte bu yüzden seni kolluyorum,” dedi, tatmin dolu bir iç çekişle. “Teşekkürler, Sal. Neler yaptığını anlatman için seni sonra sıkıştırırım.”

“Anlaştık.”

Harlow başımın tepesine biraz fazla sertçe pat pat vurduktan sonra, masanın ilerisindeki yerine geçti. Kenardan eğildi ve barı

ısıtırken parmaklarını bize doğru salladı. Jenny'yle aynı ifadeyle birbirimize baktık. Ben hâlâ takımdayken, üçümüz milli takımda oynamıştık, bu yüzden birbirimizi bizden iyi tanıyan kimse yoktu.

“Kız tam kaçık.”

Jenny başıyla onayladı. “Evet, öyle. Antrenmanda kolunu boynuna dolayıp seni yere sermesini hatırlıyor musun?”

Düşününce omuzlarım titredi. Orada kronik bir ağrımın olması Harlow'un suçuydu. “Sonrasında üç hafta oynayamadım. Tabii ki hatırlıyorum.” Topu etrafından dolandırmaya çalıştığım da omzumu çıkarmıştı. Bir daha asla. Genellikle agresif bir oyuncudan kaçmasam da Harlow kendine özgü bir ligdeydi.

Antrenör Gardner herkes geldiğinde ellerini çırpı ve hepimizi bu sezonun idmanlarına hazırlanmaya davet etti. Odadaki neredeyse herkes etrafına baktı; birisi bu kadar bariz bir şekilde eksikken başlamasına şaşırmışlardı. Antrenör Gardner ya kimsenin gerçekten dikkat etmediğini fark etmemiş ya da umursamamıştı çünkü hemen olaya atladı.

Grip ve kırık kemikler söz konusuysen bile maça çıkan adamın ilk takım toplantımızda ortalıkta olmamasının garip olduğunu düşünen varsa bile kimse bir şey söylemedi. Adamın katılım rekoru her zaman kusursuzdu. Onu sahanın dışında tutmak için doğal afet gerekirdi.

“Antrenör Marcy bu yaz Mobile Üniversitesi'nde bir görev aldı, bu nedenle üst yönetim, açıkta kalan yardımcı pozisyonunu doldurmak için birkaç farklı kişiye ulaştı. Birkaç gün önce bir taahhüt alacak kadar şanslıydık. Reiner Kulti –onu takdim etmeye kimsenin gerek duymadığını biliyoruz– yardımcı antrenör görevlerini üstlenecek.”

Toplu olarak birkaç kişinin nefesi kesildikten sonra Gardner devam etti. Bu insanlar e-postalarını kontrol etmiyor ya da televizyon izlemiyor muydu? “Siz hanımların tamamen profesyonel

olduğunu bilsem de söyleyeceğim: O Antrenör Kulti. Reiner değil, *Kral* değil ve herhangi birinizin ona *Führer* dediğini duysam, buradan gidersiniz. Anlaşıldı mı? Biraz sonra halkla ilişkilerden Sheena, sosyal medyada neleri paylaşabileceğiniz ve paylaşamayacağınız hakkında konuşmak için burada olacak, ancak lütfen mantıklı bir değerlendirme yapın.”

Ben Kulti'ye asla *Führer* demezdim, ama gelen uyarı yüzünden güvenli tarafta kalmak adına adamı düşünmek bile istemiyordum. Devam eden konuşmayla grubun üstüne çöken sessizlikten, herkesin aynı şekilde hissettiği belliydi. Biz profesyoneldik. Hayatımda milli takımda oynadığım zamanlar dışında bu kadar rekabetçi insanlardan oluşan bir grupta hiç tanışmamıştım.

Sanki bir avuç anaokulu öğrencisiydik ve hepimiz burada oturmuş, Gardner bizim olası yok oluşumuzdan bahsederken kafalarımızı sallıyorduk.

Yedek kulübesinde kalmak mı? Sezon boyunca? Ya da satılmak? Hayatta olmaz. Bu kesinlikle olmayacaktı.

Gardner'in konuşmasının sonunu yakaladım. Takıma eklenen en yeni altı oyuncudan bahsettikten sonra, başarmayı umduğu şeyler için beklentilerini açıkladı; takımı bir yıl daha zirveye taşımak için, kazanan bir yetenek kombinasyonu bulmak. Yerel üniversitenin spor salonuna erişim ve saha dışındayken bizden beklenenlerin listesiyle ilgili bir şeyler elden ele dolaştırıldı. Her yeni sezon başladığında duyduğum konuşmanın aynısıydı.

Tek fark; daha önce çoğumuzun ömrü boyunca kazandığından fazlasını bir senede kazanan bir antrenör hakkında kötü konuşmak yüzünden takımdan atılmakla tehdit edilmemiş olmamdı.

Böyle salakça bir şeyin kariyerimi mahvetmesine izin veremeyecek kadar uzun zamandır, çok fazla çalışıyordum.

Almayayım kalsın, boş versenize.

Gardner, idmanların başlangıcı ile sezon başı arasındaki altı hafta boyunca neye odaklanacakları konusunda bir süre daha konuştu. Personelin geri kalanını tanıştırdı ve sonunda ben kendimi rezil ederken, yanımda duran halkla ilişkiler sorumlusu Sheena işi devraldı.

Tamamen Kulti'yle alakalıydı; Kulti aşağı, Kulti yukarı.

“...Varlığı takıma daha çok dikkat çekecektir. Basının gücünü ve halkın heyecanını kullanarak bunu çevirmeli ve kuruluşumuza odaklamalıyız. Bu olumlu bir şey ve ligin büyümesini sürdürmek için değerli bir araç...”

Biliyordum! Onu asıl olarak reklam amaçlı getirdiklerini biliyordum.

“...Size ulaşırlarsa, lafı çevirin ve dikkati takıma ve lige yönlendirin. Heyecanlı olun...”

Heyecanlı mı olalım?

“...Bay Kulti yarın burada olacak...”

Jenny beni masanın altından tekmeledi.

Emekli Alman futbolcu yüzünden takım daha çok dikkat çekecek derken asla şaka yapmıyorlarmış. Genellikle oyuncuların minibüslerle getirildiği sessiz, sade bir etkinlik olan bu olay, artık kiralık arabalar ve birkaç haber minibüsüyle dolup taşan bir hadiseye dönüştü. Kahrolası haber minibüsleri. Kenara yanaştığımda küçük bir grup insan parkın içine dağılmıştı. Kızlardan bazılarının futbolcu olarak tanıdım ama geri kalanı yabancıydı: Gazeteciler, muhabirler, *blog* yazarları ve hatta muhtemelen Kulti hayranları. En azından çoğunun hayran olduğunu umuyordum ama iyimser değildim.

Bu antrenman başlangıcı bile değildi; herkesin ne durumda olduğunu görmek için gerçek antrenman başlamadan önce bir form değerlendirmesiydi. Önemli bir şey yoktu, ama o kadar çok insan vardı ki...

Kaygı karnıma çöreklendi ve bu histen kurtulmak için derin bir nefes aldım.

Gerçekten işe yaramadı.

Bir nefes daha, sonra bir tane daha ve üçüncünün ardından park ettim. Neyse ki sabah bulantılarıyla mücadele ediyor gibi görünmeden arabadan incek kadar sinirlerim yatışmıştı. Bagajdan çantamı aldıktan yaklaşık beş saniye sonra onu duydum. "Casillas!"

Hay ben bu işin!

Erkeksi bir ses, "Sal Casillas! Bana bir dakika ayırabilir misin?" diye bağırdı.

Çantayı omzuma astım ve etrafıma bakınca yabancılardan oluşan gruptan ayrılan bir adam gördüm. El salladı ve daha yüzüme bir gülümseme yerleştirip ona karşılık verirken midemin bulandığını hissettim. Bir kameranın önünde tuhaf ve endişeli olmam kimsenin suçu değildi.

"Elbette," diye ikna edici bir tavırla karşılık verdim. Değerlendirmemizin başlamasına yirmi dakika vardı ama hazırlanmam gerekiyordu.

"Nasıl gidiyor? *Sports Daily*'den Steven Cooper," diye adam elimi sıkarak beni selamladı. "Sorun olmazsa birkaç sorum var."

Başımı salladım. "Gönder gelsin."

"Bunu belgeleme amaçlı kaydediyorum." Bana elindeki kayıt cihazını göstererek başlat tuşuna bastı. "Bu sezon en çok sabırsızlandığın şey nedir?" diye sordu.

“Gerçekten başlaması için sabırsızlanıyorum. Takımda birkaç yeni oyuncumuz ve personelimiz var ve hep beraber ne kadar iyi iş çıkaracağımızı görmek için heyecanlıyım.” Altına sıçmak üzere olan biri yerine, uyumlu bir insan gibi konuşuyor olmak beni gururlandırdı.

“Reiner Kulti’nin Pipers’in yeni yardımcı antrenörü olarak göreve alınması hakkında nasıl hissediyorsun?”

Geçenlerdeki o cehennem gibi günde yapılan basın konferansında cevapladığım sorunun aynısıydı. “Epey gerçeküstü geliyor. Heyecanlıyım. Bize yol gösterecek bu kadar tecrübeli birinin geliyor olması bence harika.”

“Bir antrenör için sıra dışı bir seçim, sence de öyle değil mi?”

Ellerimin nemlendiğini hissedince, onları ceplerime soktum. Bu işler çoğu zaman sorun olmazdı, ama ara sıra saatli bombaya dönüşüyorlardı. Sayamayacağım kadar çok kez pot kırmıştım ve haliyle bunun röportaj verme korkuma faydası dokunmuyordu.

“Farklı elbette ama bunda bir hata yok. Herkesten daha fazla Yılın Futbolcusu seçilmesinin bir nedeni var. En iyi olmanın bedelini biliyor ve bu da pek çok futbolcunun çabaladığı bir şeydir. Ayrıca ona kendini kanıtlama fırsatını vermeden kötölemenin adil olmadığını düşünüyorum,” dedim.

Palavra salladığımı düşünüyormuş gibi bana kuşkulu bir bakış attı, ama karşı da çıkmadı. “Pekâlâ. Bu sezon için tahminin nedir? Pipers tekrar finallere çıkacak mı?”

“Plan bu.” Ona gülümsedim. “Gitmem gerekiyor, tabii bir soru daha varsa alayım?”

“Tamam. Bir tane daha: Yakın zamanda tekrar milli takıma katılmayı planlıyor musun?”

Ağzımı açtım ve bir saniye kadar açık kaldıktan sonra tekrar kapattım. Topuklarımın üstünde ileri geri sallanırken elleri-

mi şortumun önüne sildim. “Yakın zamanda öyle bir şey planlamıyorum. Şimdilik normal sezona odaklanmak istiyorum.” Zorlukla yutkundum ve elimi ona doğru uzattım. Bir saniye sonra hızla sahaya doğru ilerliyordum ve diğer kızlardan birkaçının başka muhabirlerle sohbet etmek için toplandığını izledim. İki gazeteci daha bana seslendi ama ben özür dileyerek reddettim. Değerlendirmemiz başlamadan önce ısınmam gerekiyordu.

Bugünün büyük kısmı bir saat boyunca kısa mesafe hızlı koşu, *sınav-palooza*’ şeklinde üst vücut dayanıklılığından ve cehennem üçüncü çemberinden” gelen sonsuz çömelme hareketlerinden ve yaşlı cadaloz *fitness* antrenörünün yakın zamanda geliştirdiği diğer işkence türlerinden oluşuyordu. Bazı insanlar bundan gerçekten korkuyordu ama ben fitness şeylerimize tamamen karşı değildim. Eğlenceli miydi? Hayır. Ama maçın ilk yarısında oflayıp puflayan taraf olmayayım diye bütün yıl çok ama çok çalışmışım ve en hızlı olmayı severdim. Yani beni dava edin.

Neredeyse herkesten çok çalışmamın bir nedeni vardı. Hızlıydım ama gençleşmiyordum ve kötü bileğim de düzelmiyordu. Bir de son on yıldır sorun çıkaran dizim vardı. Asla gevşemeyerek, sağlığını ön plana koyarak ve hiçbir şeyi çantada keklik olarak düşünmeyerek bu şeyleri telafi etmeye mecburdunuz.

Sahanın yanında eşyalarımı çıkarmayı daha yeni tamamlamışım ki nihayet gerçekleşti.

Tanmadığım kızlardan birinin, “Aman. Tanrımmmmmm,” sözleri aniden durup dikkat kesilmeme neden oldu.

Onu fark ettim. Oradaydı. *Orada*.

Kahretsin. Ölmüştüm.

-
- Özellikle Amerikalılar tarafından kullanılan ve genellikle büyük, yoğun veya aşırı bir şeyin yapıldığı durumları tanımlayan kelime. (ç.n)
 - ** Dante Alighieri tarafından yazılan 14. yüzyıl şiiri İlahi Komedyanın ilk bölümü olan Cehhenem’e atıf yapılmıştır. (ç.n.)

Beş kez Dünyada Yılın En İyi Futbolcusu seçilmiş, boyu belki 1,83 metre, hatta belki beş santim daha uzun olan kahverengi saçlı Kulti, tam da takımın kimseye acıma göstermeyen, ihtiyar cadaloz fitness antrenörüyle konuşuyordu.

Hayda! Arabamdan çıkıp geldiğim o beş dakika içinde saçımın kabarıp kabarmadığını görmek için elimi uzatmak üzereyken durdum. Ben ne halt ediyordum? Anında ellerimi indirdim. Oynarken nasıl göründüğümü hiç umursamazdım. Aslında genel olarak nasıl göründüğümü hiç umursamazdım, o kadar. Saçlarım yüzüme düşmediği, koltuk altlarım ve bacaklarım tıraş edildiği sürece iyiydim. Haftada birkaç kez kaşlarımı düzeltirdim ve ev yapımı yüz maskelerine bağımlıydım ama kendime gösterdiğim çaba en fazla bu kadardı. Kot pantolon giydiğimde, insanlar bana neden bu kadar şık giyindiğimi sorardı, durum o kadar vahimdi.

Son randevumda saç bandı takmış ve dudak kremi sürmüştüm; şimdi de kalkmış saçlarımı düzeltiyordum. Ya tabii!

Kayıtlara geçmesi ve gururum adına söylemeliyim, hayatımda hiçbir zaman alenen hayran kızlık yaptığımı sanmıyorum. Yüzümün biraz kızardığını düşündüğüm birkaç futbolcu vardı ve on dört yaşımdayken JT bir konserinde elime dokununca ben biraz kendimden geçmiştim... Ama bu kadardı. Ancak top kontrolü ustasının futbol sahasının kenarında mavi-beyaz antrenman forması ve eşofman altıyla ayakta durduğunu görmek... Çok fazlaydı.

Çok. Çok. Fazla.

Reiner Kulti, o yaşlı sadist iblisin söylediği bir şeye başını salladı ve kendimi... Tuhaf hissettim.

Bu adamla evlenmeyi ve onunla futbol oynayan süper bebekler yapmayı planlayan içimdeki on üç yaşındaki çocuk beni mutlak bir dehşete düşürerek başını uzattı ve bana bir zamanlar

buralarda olduğunu hatırlattı. Hayatım üzerine yemin ederim ki aynı anda kalbim sıkıştı ve koltuk altlarım terlemeye başladı. Başıma gelenleri tanımlayan en iyi terim belliydi: Yıldız çarpması. Tamamen yıldız çarpması...

Çünkü... *Reiner Kulti*.

Kral.

Avrupadan çıkan en iyi oyuncu, şeyden beri...

Pekâlâ. Bu işe yaramayacaktı, hem de hiç, azıcık bile... Mantıken ona böyle hasret çekmenin aptalca olduğunu biliyordum. Bu saçmalık için fazla yaşlıydim ve başkasıyla evlendiğinde ve sonrasında ağabeyimin kariyerini neredeyse başladığı an bitirecek olduğunda bu adama, "siktir git" diyerek karasevdamı atlatmıştım. Kulti sadece bir adamdı. Gözlerimi kapattım ve beni bu *hay-anasını-Kulti-hemen-orada-duruyor* kafasından çıkarabilecek ilk şeyi düşündüm.

Kaka.

O kaka yapıyordu.

Kaka yapıyordu.

Doğru. Bundan çıkmam için tek gereken buydu. Onun herkes gibi ihtiyaçları olan normal bir adam olduğunu bana hatırlatması için onu porselen klozette otururken hayal ettim. Bunu biliyordum, çok uzun zamandır bunu biliyordum. O da geri kalanımız gibi anası babası olan, kaka yapan, işeyen bir insandı sadece. Kaka, kaka, *kaka, kaka, kaka*.

Doğru.

İyiydim. Gerçekten iyiydim.

Ta ki Jenny dirseğiyle beklenmedik bir şekilde böğrümü dürtüp gözlerini kocaman açarak yüzünü bana doğru kaldırırsa ve başını hafifçe Kulti'ye çevirene kadar. Bu, anlamı herkesçe bilinen, evrensel bir arkadaş işaretiydi: *Hoşlandığın adam orada. Gördün mü?*

Sürtük. Ben de gözlerimi kocaman açtım ve dudaklarımı mümkün olduğunca az oynatarak ağız hareketlerimle “kapa çeneni” dedim.

Her iyi arkadaş gibi, istediğim şeyi yapmadı. Beni dirseklemeye, bana o çılgın, aptal bakışı atmaya ve gergin bir şekilde kafa sallamaya devam etti. Göze çarpmamaya çalışıyordu ama sefil bir şekilde başarısız oldu. Kulti'ye çok uzun süre bakmadım; sadece on beş metre öteden ilk bakışım vardı ve hemen ardından hızlı bir bakış daha.

Kaka. Unutma: Kaka. Doğru.

Sahadaki sessizlik, herkesin düşündüğü ama yüksek sesle dile getiremedikleri hakkında çok şey anlatıyordu. Fakat aptal Jenny güneş kremi sürerken ayağını benimkine vurdu, göz göze geldiğimizde ise sıırttı, ki ben bunu kasten görmezden gelmeye çalışıyordum, çünkü beni güldürüyordu. Bunu duymaktan asla kurtulamayacağımı içten içe biliyordum. Asla. On yedi yaşındayken ona olan tutku tire karasevdami aşmıştım, çünkü onun karşısında oynama şansımın olmadığını -barizdi zaten- niha yet anlamış ve... Benimle, yani kendisinden on üç yaş küçük, Arjantinli-Meksikalı-Amerikalı erkek Fatma'yla hiçbir şekilde ilgilenmeyeceğini kabullenmiştim. Geleceğimde bir evlilik ve futbol-oynayan süper bebekler yoktu.

Varlığımı bile bilmeyen bir adamla yaşanan, hayali ilişkiler tarihindeki en kötü ayrılık olarak tanımlanabilirdi.

Zavallı masum kalbim, bildiğim tek aşkın gidip başkasıyla evlenmesini kaldıramamıştı; Reiner Kulti bir gün bana sırılsıklam âşık olması gerektiğini bilmiyordu.

Ama her karşılıksız aşk gibi, atlatmıştım. Hayat devam ediyordu. Bundan kısa bir süre sonra da Eric'le olan boktan durum yaşanmıştı ve duvarımdaki posterler, arkadaşlarıyla doğaçlama futbol maçlarına katılmama her zaman izin veren hayatımdaki adama karşı daha da büyük bir ihanete dönüşmüştü.

“Devam et, sürtük,” diye fısıldadım Jenny’ye, arkamda ulaşamadığım yerlere güneş kremi sürüyordu.

Bir homurtu çıkardı ve belirlenen esneme alanımıza yürürken kalçasıyla kalçama vurdu. Çoktan bekleyen bir grup vardı ve sesleri normalde olduğundan daha alçaktı. Tabii ki Kulti, Antrenör Gardner ve takım kaptanımız olan, benim ortaokul yıllarımdan beri profesyonel olarak oynayan tecrübeli defans oyuncusu Grace ile yakınlarda duruyordu. Grace de benim gibi bu sezonun başında dört yıldır Pipers’taydı.

“Sandığımdan daha uzunmuş,” diye mırıldandı Jenny, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Kendimi tamamen ele vermeden, gözucuyla antrenörlerle Grace’in durduğu yere doğru baktım. Aramızda sadece altı metrelik bir mesafe vardı, beklediğimden daha yakındık. Başımı salladım, çünkü Jenny haklıydı. Pek çok erkek forvete kıyasla dikkate değer ölçüde uzundu. Forvetlere hücum oyuncusu diyenler de vardı ya da bir pozisyon sırasında kız kardeşimin söylediği şekliyle: “Rakip kalenin önünde takılıp gol atmayı deneyen insanlar.” En iyi forvetler, hangi analistin ya da her şeyi bilen kişinin sorduğuna bağlı olarak 1,88 ya da 1,90 değil, çok daha kısa olurdu genelde. Ayak hareketlerinin ne kadar eşsiz olduğu düşünülecek olursa, bu durum...

Kes. Kes, Sal.

Doğru.

Kaka.

Ona hayran-kızlık yapmadan bakabilirdim, tarafsız olabilirdim. Dolayısıyla sırf bunu yapmak için elimden gelenin en iyisini denedim. Birkaç yıl önce spot ışıklarının dışına çıktığında olduğundan daha iri görünüyordu. Çoğu oyuncu gibi o da kaslıydı ama bitmek bilmeyen koşulardan dolayı ekstra uzun ve inceydi. Şimdi biraz daha kilo almış görünüyordu, yüzü daha dolgundu, boynu biraz daha kalın görünüyordu ve kolları...

Kaka. Osuruk. Pisuvara işemek. *Doğru.*

Pekâlâ.

Adam daha kaslıydı. Tişörtünün kolunun altından dövmesinin bir parçası görünüyordu ve hâlâ o krema gibi beyaz ile kusursuz hafif bronzluk arasındaki mükemmel ten rengine sahipti.

Saçları her zamanki kusursuz kahverengi tonundaydı ve şakaklarına serpiştirilmiş griler olmasaydı, o tanıdık profil hâlâ aynı olurdu. Temel olarak, yaşlandığı ve hayatının büyük bir kısmında olduğu kadar ayakta durmadığı açıktı. Yapısı yüzücünden çok spor salonu müdavimine benziyordu ve bunda yanlış olan tek bir şey yoktu.

Ama yüzüne odaklandığımda bir şeyler... Ters göründü. Her zaman yakışıklıydı, kendine has geleneksel olmayan tarzıyla gerçekten yakışıklı biriydi. Kulti, şirketlerin genellikle sporculara sponsor olurken aradıkları simetrik, yüksek kemikli özelliklere sahip değildi. Yüz yapısı daha kabaydı, ağzının dolgunluğundan ve gözlerinin parlak renginden ukalalık sızıyordu. O kadar üstün bir sporcuydu ki kariyeri boyunca asil bir yüze sahip olmamasının hiçbir önemi olmamıştı. Özgüveni göz kamaştırıcıydı. Bir kez olsun sinekkaydı tıraşlıydı, profilini fazlasıyla erkeksi gösteren çenesi ve yanaklarındaki keskin kemikler tamamen meydan daydı. Ela-yeşil gözlerinin kenarlarına, öncekiyle kıyaslandığında birkaç yeni çizgi eklenmişti.

Bu yıl kırk olacağını unutmuştum.

Yapbozun bütün parçaları oradaydı, ama düzgünce oturmuyordu. Dışarıdan bakıldığında onda bir farklılık olmadığını biliyordum. Gizlilik içindeyken ne olduğunu çözemiyordum ve bu beni rahatsız etti. İçimden bir his onda bir değişiklik fark ediyordu, ama gözlerim göremiyordu. Neydi bu?

Yakınlardaki bir kız, “Biri bana bant verebilir mi?” diye bağırınca, oynadığım insan Rubik küpten uzaklaştım.

Esneme için kullandığımız mini-bantlara en yakın kişi olduğumu fark ederek, bir tanesini takım arkadaşıma attım.

Gardner, “Herkes daire olsun!” diyerek bize seslendi; koyunlarını çağıran çoban gibiydi.

Hiçbirimizin buna memnun olduğunu sanmıyordum ama sorun değildi. Birer zombi gibi sessizce ve tereddütle onun etrafına toplandık. Bizler böcek tuzağına, bizi potansiyel olarak öldürebilecek ışıltılı parlak şeye çağrılan böceklerdik, ancak buradaki yem bir adamdı. Gardner ile Kulti, fitness antrenörü ve el sıkışıp selamlaşan birkaç personelle birlikte, orada duruyordu.

Yutkunma dürtümü bastırdım, çünkü hem etrafımdaki gerzeklerden birinin göreceğini biliyordum hem de Jenny’ye eski Kulti takıntım yüzünden bana sataşacağı daha fazla malzeme vermek istemiyordum.

“Hanımlar, bu sezonda yeni yardımcı antrenörünüz Reiner Kulti’yi size takdim etmekten memnunum. Hadi başlamadan önce hemen kaynaşalım. Dairede ilerleyerek kendinizi tanıtır ve ona oynadığınız pozisyonu söyleyebilirsiniz...” Gardner sustu ve tek kaşını kaldırarak bunun ne kadar salakça ve ortaokula yaraşır olduğunu söylememiz için meydan okudu. O zaman da bundan nefret ederdim, şimdi de bayıldığım söylenemezdi.

Saniye sektirmeden, Gardner’e en yakın kızlardan biri tanışma çemberini başlattı.

Onu, yüzünü ve tepkilerini izledim. Gözlerini kırptırdı ve her oyuncu konuşmayı bitirince başını aşağı eğdi. Arka arkaya devam ederek çemberin yarısı bitti ve yarım çemberin ortasına yakın olduğumu fark ettiğim sırada Jenny söze girdi.

“Ben Jenny Milton,” derken, hangi ruh halinde olursam olayım ona sıırtmama neden olan bir şekilde sıırttı. “Kaleciyim. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Onun selamına tepki olarak yanağının bir milimetre daha yukarı kalkmasını gözden kaçırmadım. Jenny'yi takdir etmemek için kahrolası Grinch olmanız gerekirdi. Harika bir ruh hali içinde uyanıp yüzünde bir gülümsemeyle uyuyan insanlardan biriydi. Ama kızdığında onu asla tutamazdım.

Sonra sıra bana geldi ve o açık renk gözler beklentiyle yüzüme odaklandığında, *kaka* diye düşündüm. Kaka yığını. Tuvaleti tıkayacak kadar kaka.

Bir profesyonel gibi cıyıklamadığım ya da kekelemediğim için kendimi hayrete düşürdüm. Bir insanın ruhuna açılan pencere oldukları söylenen o yeşil-kahve gözler benim üstümdeydi. “Merhaba, ben Sal Casillas. Forvetim.” Daha çok kanat oyuncusuydum, ama o kadar spesifik olmanın ne manası vardı?

“Sal, basın konferansınızı verdi,” diye yorum yaptı halkla ilişkiler çalışanı Sheena.

İçten içe irkildim ve Jenny'den çıkan ufak homurtuyu kaçırmadım. Bunu yok saydım. Sürtük.

Kulti'nin olduğu yere baktığımda, azat edilmişim. Bir an bile vakit kaybetmeden dikkati benden sonraki kıza yönelmişti.

Peki. Tamam.

Sanırım düğün hazırlıklarımızı yıllar önce iptal ettiğime memnun olmalıydım.

Jenny'ye gözucuyla bir bakış attım. “Kes sesini.”

Bir sonraki oyuncu konuşmasını bitirene kadar bekledikten sonra, “Tek kelime etmedim,” diye karşılık verdi.

“Düşünüyordun.”

“Düşünmeden duramıyorum ki,” diye itiraf etti, kahkahaya çok benzeyen bir fısıltıyla.

Gözüm kendiliğinden seğirdi. Ben de duramıyordum.

Akşam yemeğinden sonra yatakta uzanırken telefonum çaldı. Sabah koşumdan, fitness testimizden ve öğleden sonranın çoğunda Marc'a yardım ettiğim peyzaj işinden sonra bacaklarım ağrıyordu. Saatin gecenin sekizi olduğunu ve beni ara sıra arayan az sayıda arkadaşımın olduğunu düşünürsek, onun kim olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. Tabii ki ekranda yabancı bir alan kodu ve numarası belirdi.

“Merhaba, baba,” diyerek açtığım telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

Adam bir an bile lafı gevelemedi. Aceleci bir tavırla, “Nasıldı?” diye sordu.

Nasıldı?

Kendine hâlâ hayran demesinin hiçbir gereği olmadığı gerçeğine rağmen, sıkı bir Kulti hayranı olan babama, günün büyük bir hayal kırıklığıyla geçtiğini nasıl söyleyebilirdim?

Hayal kırıklığı. Sadece kendimi suçlayabilirdim. Hiç kimse bana, Reiner Kulti'nin hayal dahi edemeyeceğimiz hileler ve ipuçlarıyla aklımızı başından alacağı izlenimini vermemişti; özellikle de kondisyon testleri için ayrılan bir günde, ki aynı zamanda kusmanın-eşiğine-gelene-kadar-tüm-gün-kardiyo olarak da bilinirdi. Belki de gereğinden fazla kırmızı kart almasına, oyunlardan atılmasına neden olan o kötü şöhretli öfkenin ortaya çıkmasını mı beklemiştim? Oynadığı dönemde kendisine *Führer* denmesinin bir nedeni vardı ve insanların onu hem sevmesinin hem sevmemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Ancak bugün bir pislik, açgözlü ya da küçümseyici biri değildi. Onunla oynayan insanlardan duyduğum tüm özellikler yoktu. Kulti, bir dostluk maçında başka bir oyuncuya kafa attığı için on maç ceza alan biriydi ki bu hiçbir şey sayılmazdı. Sonra, açıkça dizinin arkasına tekme atmaya çalışan bir oyuncuyla tartışmaya girdiği zaman vardı. O, olmasını ve olmaya devam etmesini izlemek isteyeceğiniz tren kazasıydı... En azından eskiden.

Bunun yerine, biz kendimizi tanıtırken orada durmuş ve sonrasında da Gardner’le konuşmadığı zamanlarda bizi izlemişti. Topa dokunduğunu bile sanmıyordum. O kadar baktığımdan da değil.

Herhangi birimizin onun söylediğini duyduğuna emin olduğum tek şey, “Günaydın,” kelimesiydi. Günaydın. Büyük bir televizyon kanalında Altus Kupası sırasında, “Siktir git!” diye bağırdığı için başı belaya giren aynı adamdan gelen basit bir selamlama.

Bende ne gibi bir sorun vardı da Kulti’nin bu kadar mesafeli davranmasından yakınıyordum? Bu kadar iyi olmasından?

Evet, bende bir sorun vardı.

Telefona doğru öksürdüm. “İyiymi. Bizimle öyle aman aman konuşmadı.” Burada “aman aman” derken, “hiç” demek istiyordum ama bunu babama söyleyecek değildim.

“Ah.” Ünsüz harfi bu kadar sert bir şekilde söylemesinden hayal kırıklığı açıkça anlaşıyordu.

Pekâlâ, kendimi pislik gibi hissettim.

“Eminim sadece bize ısınmaya çalışıyordu.” Belki. Değil mi?

“*Alomejor*.” Muhtemelen. Babam bunu ben çocukken, bana vermeyeceğini çok iyi bildiği bir şeyi ondan isteyeceğimde kullandığı ses tonuyla söylemişti. “Hiçbir şey olmadı o zaman?”

Gözlerimi kapatıp gün içinde neler olduğunu düşünmeme gerek bile yoktu. Tek bir şey bile olmamıştı. Kulti geride durmuş ve hepimizin formda olduğumuzdan emin olmak için etrafta koşup çeşitli egzersizler yapmamızı izlemişti. Gözlerini bile devirmemiş, bize bir grup beceriksiz aptallar dememişti; beklediği seviyede oynamadıklarında takım arkadaşlarına bu şekilde hitap etmesi de bilinen şeylerden biriydi.

“Hiçbir şey,” dedim ve bu doğrudu. Belki de yıllar içinde utangaç biri oluvermişti?

* (İsp.) “Belki” ya da “muhtemelen”. (ç.n.)

Evet, pek olası değildi, ama kendi kendime bunu söyleyebilirdim. Ya da babama söyleyebilirdim; böylece Kulti'nin hocamız olacağını ilk öğrendiğinde havalara uçtuktan sonra bu kadar cesareti kırılmış görünmezdi.

“Ama hey, her kısa mesafe koşusunda en iyi süre benimdi,” diye ekledim.

Gülüşü yumuşak ve muhtemelen azıcık hayal kırıklığı doluydu. “İşte benim kızım. Her sabah koşuyor musun?”

“Her sabah ve daha çok yüzüyorum.” Arka planda bir ses duyunca konuşmayı kestim.

Tek duyduğum babamın mırıldanmasıydı. “*Sal telefonda... Onunla konuşmak ister misin? Tamam... Sal, annen selam söylüyor.*”

“Sen de benden selam söyle.”

“*Kızım selam söylüyor... Hayır, benim kızım. Ötekisi senin... Hah! Hayır! Sal, sen benim misin, annenin mi?*”

“Ben sütçüdenim.”

“Biliyordum!” Nihayet kahkaha atıp memnun bir iç geçirdi.

Tam bir aptal gibi gülümsüyordum. “Seni seviyorum, ihtiyar.”

“Sevdiğini biliyorum, ama ben seni daha çok seviyorum,” diyerek kıkırdadı.

“Tabü tabii. Beni yarın arar mısın? Acayip yorgunum ve ayaklarımı biraz buza koymak istiyorum.”

Ondan düzensiz bir iç çekiş çıktı ama hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum. İç çekişi her şeyi ve daha fazlasını anlatıyordu; kendime bakmam gerektiğine dair nazik, sözsüz bir hatırlatmaydı. Bunu bizzat yüz kere tartışmıştık. Babam ve ben birbirimizi farklı bir şekilde anlıyorduk. Ağabeyim buza ihtiyaç duyduğunu söyleseydi, muhtemelen ona, “Yaşayacak mısın?” diye sorardım ve babam da ona katlanmasını söylerdi. Babamın kızı olmanın güzelliğiymiş sanırım. Sürekli kavga ettiği küçük kız kardeşim değil de ben olmanın güzelliği.

“Peki, yarın. İyi uykular, *mija*.”

“Sana da baba. İyi geceler.”

Bana bir kez daha veda ettikten sonra kapattık. Son iki yıldır kiraladığım garaj dairesindeki yatağımda doğruldum ve kendime; Kulti’yi, onun orada dikilip nasıl da altın bir heykel gibi izlediğini, izlediğini, izlediğini düşünme izni verdim.

İşte o zaman kendime onun kaka yaptığını tekrar hatırlattım.

Dördüncü Bölüm

Sonraki birkaç gün olaysız ama her zamanki kadar olaylı geçti. Bir gün takım için muayene olduk, ertesi gün formalar için ölçülerimiz alındı. Her sabah kısa bir süreden sonra işe gidiyordum; orada da Marc, Kulti'nin imzasını henüz alıp almadığım konusunda başımın etini yiyordu. Sonra her akşam ne kadar yorgun olduğuma bağlı olarak yoga, yüzme ya da ağırlık antrenmanı yapıyordum. Ardından eve dönüp babamla konuşuyor ya da televizyon izliyordum.

Herkes Reiner Kulti'nin nasıl biri olduğunu merak ediyordu, ama onlara verebileceğim bir şey yoktu. Her ne yapıyorsak oraya geliyor, hangi köşe uygunsa orada dikiliyor ve izliyordu. Kimseyle gerçekten konuşmuyor ya da etkileşime geçmiyordu. *Hiçbir şey yapmıyordu.*

Haliyle... Soran herkes için durum tam bir hayal kırıklığıydı.

Ufak bir yanım, akbabaların onun hareketsiz kıcına saldırmasına şaşırıyordu. Paraya ihtiyacı olursa, vücutlarını metalik renklere boyayan ve Times Meydanı'nda kıpırtısız duran, insanların kendileriyle fotoğraf çekmeleri için onlara bahşiş bırakmalarına izin veren şu yaşayan heykellerden biri olarak çalışabilirdi. Kayıtsızlığı o kadar kötüydü.

Ama hiç kimse o cehennemden çıkma basın toplantısıyla ilgili bir şey söylemedi ya da Eric ve Kulti konusunu gündeme ge-

tirmedi ve milli takıma yeniden katılmamla ilgili başka soru da sorulmadı. Genel olarak şikâyet etmem gereken hiçbir şey yoktu. Herkesin bahsettiği adama on yıl önce âşık olan kekeme bir aptal gibi değil, biraz onurlu normal bir insan gibi davranabilirdim.

Yani gerçekten, ortada şikâyet edecek ne vardı?

Bireysel fotoğraf çekimimizin olduğu sabah, gazetecinin ağzından ilk çıkan şey yanlış telaffuz edilen “Salome!” olduğunda röportajın nasıl geçeceğini bilmeliydim. Suh-lome. Onu düzelttikten sonra bile yanlış söylemeye devam etti. Çok da önemli değildi, birilerinin adımı katletmesine alışkındım. Sürekli olan bir şeydi.

Suh-lome. Saah-lome. Sah-lowme. Salami. Salamander. Salmon. Sal-men. Saul. Sally. Samantha.

Ya da ağabeyim söylüyorsa: Salak.

Küçük kız kardeşim söylüyorsa: Sürtük.

Her durumda, düzeltmenize rağmen biri adınızı yanlış söylemeye devam ediyorsa... Bu bir işarettir. Bu durumda ise, bu herifin tam bir moron olduğunu bilmem gerektiğinin işaretiydi.

Ondan uzaklaşmaya çalışmıştım. Genellikle sıvışmayı denerdim, ama son zamanlarda o kadar çoklardı ki, bu imkânsız olmuştu. Fotoğrafların çekileceği alanda televizyon muhabirleri ve gazetecilerden oluşan grubu gördüğüm anda içimde bir çalkantı oldu. Herkesin ve tüm insanların önünde sporcu sutyenimle doluşmakta sorun yaşamazdım. Binlerce insanın önünde sorunsuzca futbol oynayabilirdim, ama ben bu şeyleri yapmazken canlı çekim yapan bir kamera yaklaşıncaya...

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Haliyle onları görür görmez, bulundukları yerden mümkün olduğunca uzağa doğru daire çizerek ilerlemeye başladım. Önce diğer kızları alsınlar. Girişten en uzaktaki grup, takımın kaptanı ve tecrübeli oyuncusu Grace'i durdurdu. Şükürler olsun, Tanrım. Sonra başka bir grubun Harlow'a saldırdığını gördüm ve midemde bir rahatlama hissettim.

Kurtuluşa son dört buçuk metreydi. Dört buçuk metre sonra yırtacaktım. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve gözlerimi ilerde tuttum. Göz teması yok.

Üç metre. Yüce Tanrım, lütfen...

"Salome!"

Siktir.

Dönüp baktım ve bağırان muhabirin yanında kamera ya da kameraman olmadığını görünce rahatlayarak nefesimi saldıım. Blog yazarıydı. Onu öpebilirdim.

İlk birkaç soru normaldi. Sezon dışı dönemim nasıl geçmişti? Antrenman nasıl gidiyordu? En büyük rakibimizin kim olacağını düşünüyordum?

Tam son sorusunu bitirip ona gitmem gerektiğini söylemeye hazırlanırken, yanından geçip gittiğim muhabirlerin yüksek sesle konuşmaya başladıklarını duydum. Yine önemli bir şey değildi. Ben konuşurken muhabirin gözleri arkamdaki bölgeye kaymaya başladı, bir sonraki kurbanım izliyor ve bekliyordu. Genellikle, eleme zamanı olmadığı sürece, antrenmandan önce etrafta bekleyen muhabirler veya gazeteciler olmazdı. En azından eski Alman süperstar ortaya çıkmadan önce durum böyleydi.

Görünüşe göre, o yakınlardayken hepsi tek bir şeyi görüyordu. Gazetecinin bir sonraki hedefini fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeden, dikkatini çeken kişinin kim olduğunu anladım.

Bir çift göz, gazeteci arkamda neye bakıyorsa oradan bana döndü ve... Sonra tekrar oraya yöneldi.

Kulti, sorular sorup kameralarını ve kayıt cihazlarını yüzüne doğru iterek dikkatini çekmeye çalışan üç medya çalışanını eliyle savuşturup yanımdan geçerken karnıma korkunç bir öfke doldu.

O anti-sosyal davranarak kurtulabiliyordu ama ben kurtulamıyor muydum?

“Ağabeyin de profesyonel olarak oynuyor, değil mi?” diye sordu gazeteci ağır ağır.

Yutkundum ve kendimi bunun düşündüğüm yere varmayacağına umut etmeye zorladım. Yine de öyle olacağını biliyordum. “Evet. Ön libero,” ya da ağabeyime söylediğim şekilde göt libero. “Normalde Sacramento için oynuyor, ama şu an Avrupa’da bir takımda kiralık.” Henüz beni arayıp da Kulti hakkında şikâyet etmemesinin tek nedeninin bu olduğuna emindim. Biliyor muydu? Herhalde. Ama o iletişim konusunda cimri biriydi ve her iki pazarda bir yaptığımız telefon randevumuza kadar aramayacaktı.

Adamın gözleri tekrar bana döndü, gözkapakları o kadar inmişti ki, boku yediğimi anladım. “Yıllar önce bacağı kırılmamış mıydı?”

Tam olarak sol kavalkemiği ve incikkemiği idi. Bunu düşünmek bile inciklerimin acımasına neden oldu ama cevap olarak başımı sallamakla yetindim. Ne kadar az konuşursam aptalca bir şey söyleyerek kendimi suçlama şansım o kadar azalırdı. “On yıl önce.”

“Bir maç sırasında mı oldu?” diye soruyordu ama ikimiz de cevabı bildiğinin farkındaydık.

Göt herif.

O kadar salak mı görünüyordum? Beni aptal gibi görünecek şekilde yönlendirmesine müsaade edecek değildim. Üniversitedeyken, her daldan sporculara kamuya hitap dersi aldırılmışlardı. Zar zor geçtiğim kesindi ama asla unutmayacağım bir şey öğretmişlerdi: Röportajı kontrolünün altında tutmanın ne kadar önemli olduğu... “Evet. On yıl önce Tigers’a karşı oynanan bir maç sırasında serbest bir top için devreye girdi ve rakip

oyuncu tarafından bacağından darbe aldı.” Gazetecinin gözleri seğıirdi. “Altı ay sahadan uzak kaldı.”

“O oyuncu sarı kart gördü, değil mi?”

İşte... Geliyordu. Spor blog yazarları ne zamandan beri gerekmediğı halde dram arayan sinsi küçük pisliklere dönüşmüşlerdi?

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ona *evet, ne yaptığını tam olarak biliyorum, küçük bok*, diyen bir bakış attım. “Evet, ama artık gayet iyi. Önemli bir şey değildi.” Şey, bu yalandı ama ne olmuş yani? Gülümsemem daha da genişlerken geriye bir adım attım. Pislik yapmak bende doğal gelişen bir şey değildi. Hoşlanmıyordum ama sırtüstü yatıp da birilerine karnımı açacak halim yoktu. Teknik Direktörümüz Gardner, dikkatlerin Kulti’de değil, özellikle de Eric ve Kulti’de hiç değil, takımın üzerinde tutulması gerektiğini acı verecek netlikte anlatmıştı. “Gitmem gerek. Ama antrenmanla ilgili sorman gereken başka bir şey var mı?”

Muhabirin gözleri Kulti ve takipçilerinin gittiğı yöne kaydı. “Tamamız. Teşekkürler.”

“Her zaman.” Değil.

Bir adım daha geri çekilip yerden çantamı kaptım ve sahaya doğru yürümeye başladım. Hâlâ profil çekimlerimiz için giymemizi istedikleri formayı alıp giymem gerekiyordu. Organizasyondan biri sahanın kenarma iki çadır kurmuştu; biri üst değiştirmeyi kolaylaştırmak için uzun etekli, diğeri ise formların bulunabileceğı daha basit, eteksiz çadırdı.

Ufak çadırdan biri, “Sal! Gel eşyalarını al!” diye bağırdı.

Oraya doğru ilerledim ve o çileden, yani medyadan kimin sağ kurtulduğunu görmek için etrafıma bakınırken, benimle göz teması kuran oyunculara ve personele el salladım. Oyuncu fotoğraflarımızın çekiminden önce gitmemiz gereken forma ça-

dırında sadece birkaç kişi vardı; formları dağıtan iki yönetim çalışanı, iki futbolcu ve üç personel.

Personelden biri de Kulti'ydi.

Kaka.

Tamam, iyiydim.

Çadırdaki grubun yanına geldiğimde, "Günaydın," diyerek ellerimi pantolonumun önüne sildim.

Kaka, kaka, kaka, kaka, kaka.

Koro halinde "günaydın" selamları geldi, hatta fitness antrenörü olarak bilinen kadim dişi iblis bile buna dahildi ve bir kez daha eski Alman süperstarın yanında duruyordu.

Yani, şu an bir buçuk metre kadar ileride duran aynı Alman süper-atletin yanında...

Yıllar önce bir kez Louvre'a gittim ve içeri girebilmek için ünlü müzenin dışında saatlerce sıra bekledikten sonra Mona Lisa'yı gördüğümde hissettiğim hayal kırıklığını hatırlıyorum. Tablo, düşündüğümünden daha küçüktü. Dürüst olmak gerekirse, sadece bir tabloydu. En azından benim eğitimsiz gözüm için onu diğer tablolardan çok daha iyi yapan hiçbir şey yoktu. Ünlüydü ve eskiydi, hepsi bu.

Oynadığı takımları şampiyonluktan şampiyonluğa taşıyan bu adamdan birkaç metre ötede durmak... Tuhaf geliyordu. Bir rüyada olmak gibiydi; çok garip bir rüyada.

Herhangi bir otuz dokuz yaşında insanın olması gerekenden çok daha iyi görünen adamın olduğu bir rüyaydı.

Masaların arkasında çalışan kadınlardan biri, "Casillas? Senin sıran tatlım... Formanı buradan alacaksın," diye seslenerek gülümsedi.

Gözlerimi kırıştıtarak ben de ona gülümsedim, beni gündüz düşüne dalıp gitmişken yakaladığı için utanmıştım. "Pardon."

Antrenörlerin etrafından yürüyüp kadının bana verdiği naylona sarılı yığını aldım. “Bir yeri imzalamam gerekiyor mu?”

Başını sallayarak bana bir dosya uzattı. “Kaç numara giyiyorsun? Otuz sekiz mi dokuz mu, okuyamıyorum.”

“Dokuz,” dedim ve adımın olduğu yeri imzaladım.

“Bir saniye, çoraplarını bulayım.” Sırtını dönüp arkasındaki düzenli bir konteyneri karıştırmaya başladı.

“Bay Kulti, sizin için orta boy bir tişört ile büyük beden bir alt indirdim, doğru olmuş mu?” diye sordu meşgul olmayan başka bir çalışan. Sesi biraz yüksek biraz da nefes nefese gibiydi. Ellerini birbirine geçirip göğsüne bastırmıştı, gözleri oradaki gergin heyecanla dolu parıltıyı zar zor zapt ediyordu.

“Evet,” diye derinden gürleyen bir cevap geldi; telaffuzu keskin ve yıllar içinde pek çok farklı ülkede yaşamaktan dolayı seyrelen bir aksan izi vardı.

Sesini tam kürekkemiklerimin ortasında hissettim. Oynamayı yeni bitirdiği maç hakkında onlarca kez konuştuğunu duyduğumu hatırlayabiliyordum. *Kaka, osuruk, hemoroit. Sal. Topla kendini.*

Zorlukla yutkundum, ne kadar farklı göründüğünü bir türlü aşamıyordum. Hayranı olduğum zamanlarda, o boyalı uçlardan, tepesi tıraşlı *mohawk* modeline kadar her tür saç stilini yapmıştı. Şimdi orada dururken saçları kısa kesilmişti, kolları iki yanında gevşekti ve omurgası dimdikti. Tişörtünün kolunun altında *pat-tée* haçı –kolları ortaya doğru daralan bir haç– dövmesinin bir izi görünüyordu. Hatırladığıma göre çok büyük değildi, belki on üç santim yüksekliğinde ve on üç santim genişliğindeydi ve uzun zamandır vardı. Küçükken bunun çok hoş bir şey olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse... Peh. Erkeklerde dövme severdim ama büyük parçalardan hoşlanıyordum, rasgele küçük dövmelemlerden oluşan bir koleksiyondan değil.

Aman her neyse, kimsenin de fikrimi sorduğu yoktu.

“Al bakalım Sal, buldum,” dedi personel kadın ve gözümün ucundan başka bir mühürlü paket uzattı. “Ekipmanlarının geri kalanını sonra alırsın.”

“Pekâlâ. Teşekkürler, Shelly.” Formayı kolumun altında tutum ve dikkatini kararlı bir şekilde önüne vermiş Kulti’ye bir kez daha baktım. Göğsümde biriken beklentiyle mücadele ediyordum. Ayaklarım hareket etmiyordu ve aptal gözlerim de hareket etmiyordu. Çocukluğumun hiçbir noktasında, bu adama bu kadar yakın olmayı gerçekten beklememiştim. Asla. Bir kez bile.

Fakat bir bakış ya da muhtemelen bir kelime umuduyla, bir saniyeliğine orada beceriksizce durduktan sonra? Bana ikisini de vermeyeceğini anladım. Kendi düşüncelerine dalmış halde gözlerini ileride tutmaya çalışıyordu; belki yalnız kalmak istiyordu ya da kasıtlı olarak, benimle konuşup zamanını boşa harcamak istemiyordu.

Bu düşünce, göğsüme ölümcül bir darbe yemişim gibi hissettirdi. Kendisinden haberi bile olmayan yaşça büyük bir adamın onunla ilgilenmesini isteyen ergenlik çağındaki bir kız gibi hissettim. O umut, beklenti ve peşinden gelen hayal kırıklığı berbattı. Berbattı işte.

Beni görmeyecekti. Bu kadarı netti.

Peki madem. Herkesle arkadaş olan Jenny olmasam da insanlarla iyi geçinmeyi severdim. Yarım metre ötesinde durmama rağmen bana bir bakış atmaya bile tenezzül etmediğine göre, bu adamın yakın zamanda Sempatı Güzeli ödülü kazanmayacağı belliydi.

Yani... Bu hiç de can yakıcı olmadı. Kalbim de tuhaf hissetmiyordu zaten.

Sonra dışarıdaki gazeteciyle olan saçmalıkları ve bu tür bir ilginin benim üzerimde yaratabileceği etkiyi hatırladım. Dikkat çekmemek için elimden geleni yapardım. Sadece futbol oynamak istiyordum, hepsi bu.

Etrafında olup biten her şeye karşı kayıtsız bir şekilde dikilip duran adama hızlı bir bakış daha attıktan sonra eşyalarımı alıp üstümü değiştirmeye gittim. Reiner Kultı'nın benimle konuşmasına ihtiyacım yoktu. Öncesinde ona ihtiyacım olmamıştı, gelecekte de olmayacaktı.

Günler geçtikçe işlerin daha az heyecanlı hale geleceğini ve Kultı'nın varlığının yavaş yavaş eski habere dönüşeceğini bir an bile düşünseydim, fena halde yanılmış olurdum.

Öyle olmadı.

Her gün, sahanın ya da yönetim binasının dışında yarım düzine muhabir bekliyordu. O gün biz nerede olacaksak, onlar da orada oluyordu. Toplanacağımız yere doğru yürürken ensemdeki deriyi ovuşturmaktan neredeyse yara yapmıştım.

Onlardan elimden geldiğince uzak durmaya çalışıyordum.

Tıpkı takımın yeni antrenöründen uzak durmaya çalışmam gibi.

Adil olmak gerekirse, adam bunu kolaylaştırıyordu. Alman, evrende kendi için kazdığı köşeden çıkmıyordu; sadece ve sadece kendisini barındıran küçük yalnız bir köşe. Belli ki sadece Gardner, adına fitness antrenörü denen habis yarasa ve Grace sık sık davet ediliyordu. Adam durup izliyordu; ardından da azıcık kenara kayıp izlemeye kaldığı yerden devam ediyordu.

“Hayvanat bahçesinde aslan izlemeye gelmişiz gibi hissediyorum,” diye fısıldadı Jenny bana. Son toplantımızın ardından ara vermiştik. Şimdi tuvalette yalnızdık; iki saattir planlama ayrıntılarını incelemiştik ve ben kalemimi gözüme saplamanın eşiğine gelmiştim. Hiçbir şey yapmadan sandalyede oturmaktan huzursuzlanmıştım.

Sonra dualarım karşılık bulmuş, bize tuvalete gitmek ve bir şeyler içmek için on dakika mola vermişlerdi.

Tuvaletteki aynada yansımasına baktım ve gözlerimi kocaman açtım. Sanırım toplantıyı sırtını duvara dayayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde ve tek kelime etmeden geçiren adamı fark eden tek kişi ben değildim. “Öyle hissettiriyor, ha?”

Bu onu üzüyormuş gibi başını salladı. “Hiçbir şey söylemedi, Sal. Yani, bu tuhaf değil mi? Phyllis bile,” yaşlı cadaloz fitness antrenörü yani, “arada bir konuşur.” Omuzlarını yukarı kaldırdı. “Tuhaf.”

“Çok tuhaf,” diyerek ona katıldım. “Ama bir pislik...”

Kapı açıldı ve takımda daha yeni olan üç kız birbirleriyle şakaşarak içeri girdi.

Jenny bana aynadaki yansımadan bir bakış attı, çünkü diğer insanlar yanımdan geçerken sohbeti hemen durdurmaktan daha bariz ne olabilirdi ki? Alnıma suçlu kelimesini dövme yaptırsam aynı kapıya çıkardı. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “...Pislik gibi görünmeden hamburgerine soğan istemediğini söylemedin diyemeyiz...”

Kızlardan biri kabine girmeden önce bana gülümsedi, diğer ikisi bizi görmezden geldi.

Yeni gelenler tuvalet kabinlerine girerken Jenny gözle görülr şekilde dudağını ısırды. “Evet, bundan şikâyet edemezsin...” Onlar içeri girer girmez, ağız hareketleriyle, “Bu da neydi?” dedi.

Omuzlarımı silkip ağız hareketleriyle, “Aklıma gelen ilk şey buydu!” dedim ben de.

Jenny, yüzü kızarıırken burnunu sıktı.

“Biliyorum, değil mi?” “Ne yapmam gerekiyordu ki?” diyen bir tavırla ellerimi iki yana açtım ama o, aynadaki yansıma-

ma bakamayacak kadar kahkahalara boğulmamaya çalışıyordu. “Soğan istemediğimi açıkça belirttim, ama neyse. Sanırım. Alerjim yok sonuçta.”

Bu noktada Jenny alnını banyo tezgâhına dayamıştı ve sırtı, bastırılmış kahkahalarla kamburlaşmıştı.

Tuvaletlerden birinin sifonu çekilirken dizinin arkasına hafifçe tekme attım. Gözlerini kaldırıp baktı ve ağzımı oynatarak, “Kes şunu,” dedim. Kesti mi? Hayır. Yakınından bile geçmedi.

Evet, bu maskaralığa devam edemeyecek kadar kopmuştu. Diğer kızlar bir bakış atsalar, Jenny’nin soğan yüzünden kendini kaybettiğini görecekti. Tanrım, gerçekten berbat bir yalancıydım.

Sürgülerden biri dönerken onu tuvaletten dışarıya sürükledim.

“Yakın zamanda tekrar milli takıma katılacağına dair bir dedikodu var, buna ne diyeceksin?”

Resmi idmanın ilk günüydü ve ayaklarım resmen kaşınıyordu. Kendi başıma antrenman yapar ve kondisyon çalışırken, bir yandan da aile ve arkadaşlarla futbol oynayarak geçen neredeyse altı aydan sonra, hazırdım.

Ve elbette popüler bir internet dergisi olan *Training, Inc.* çalışanı bir muhabir tarafından durdurulmuştum.

Şimdiye kadar iki soru sormuştu ve durum iyi gidiyordu.

Bu o koca çenemi açıp da ona en derin sırları söylemeyeceğim anlamına gelmiyordu tabii. *Belirsiz konuş, Sal. Hiçbir şeyi onaylama ya da reddetme.* “Sanmıyorum. Bileğim olması gerektiği duruma gelmedi ve başka önceliklerimle meşgulüm.”

Bu o kadar da kötü değildi.

“Ah?” Adam tek kaşını kaldırdı. “Ne gibi?”

“Gençlik kamplarında çalışıyorum.” Hayatımın diğer küçük kısımlarını, gösterişli olmayan ve futbolla alakası olmayan kısımlarını dışarıda bıraktım. Hiç kimse berbat maaş çeklerimizi ve çoğumuzun ikinci işlerle gelirini nasıl artırmak zorunda kaldığını duymak istemiyordu. Bu, çoğu insanın herhangi bir spor dalındaki profesyonel oyunculara ilişkin imajına uymuyordu.

Ayrıca hiç kimse özellikle Pipers’la meşgul olmadığım zamanlarda peyzaj çalışması yaptığımı duymak istemiyordu. Bundan utanmıyordum, hem de hiç. Bunu yapmak hoşuma gidiyordu ve peyzaj mimarlığı diplomam vardı. Gösterişli ya da güzel değildi ama birinin yaptığım şeyin adını kötü anmasına izin vermekten se ölürdüm. Babam “çim biçme”, “bahçıvanlık” veya masamıza yemek koyabilecek diğer her şeyi yaparak ailemizi geçindirmişti. Çok çalışmanın utanılacak bir yanı yoktu; o ve annem, başkalarının ne düşündüğünü önemsemediğim çok erken yaşlardan beri bana bunu öğretmişlerdi. Babam başında komik bir şapka, terden lekeli kıyafetleri ve daha iyi yılları olmuş eski kamyonunun arkasında bir çim biçme makinesi ve diğer aletlerle beni okuldan aldığı anda, insanlar güler ve dalga geçerlerdi.

Ama beni futbol antrenmanına götürmek için okuldan alması konusunda babama nasıl zorluk çıkarabilirdim? Ya da beni alır, yanında bir iki işe götürür, sonra da beni antrenmana bırakırdı. Bizi seviyordu, Eric ve benim pahalı ücretler ve formalarla o takımlarda yer alabilmemiz için fedakârlık yapmıştı. O kışını yırtarcasına çalıştığı için biz bugün olduğumuz yere gelmiştik.

Ben büyüdükçe, insanlar hakkımda gülecek ve dalga geçecek daha fazla şey buldular. Bana sayamayacağım kadar çok kez müşkülpesent, burnu havada, şirret, lezbiyen, erkek Fatma dediler. Tek nedeni de futbol oynamayı sevmem ve bunu ciddiye almamdı.

Sonunda bazı takım arkadaşlarımdan bana karşı tavır alması üzerine U-20 antrenörlerimden biri beni kenara çekti. Eve gidip biraz dinlenebilmek için dışarı çıkma davetini reddetmiştim. “İnsanlar ne yaparsan yap seni yargılayacak, Sal. Söyleyeceklerini dinleme çünkü günün sonunda seçimlerinle ve onların seni nereye götürdüğüyle yaşamak zorunda olan sensin. Hiç kimse senin hayatını senin yerine yaşamayacak,” dedi. Çoğu zaman söylemesi yapmaktan daha kolaydı ama işte buradaydım. Uğruna çok çalıştığım şeyi elde etmiştim, yani boşuna olmamıştı.

Büyüdüğümde ve sporcu olarak en iyi dönemim geçtiğinde gidebileceğim yüzlerce parti olacaktı ama sevdiğim işle geçimi mi sağlamak için sadece hayatımın ilk yarısında uğraşabilirdim. Zevk aldığım ve üzerinde çalışabileceğim bir şey bulacak kadar şanslıydım. Bana verilen bu şans boşa çıkarmayacaktım.

İşte bazen ne yapmaktan hoşlandığımı, neden bu kadar uyduğumu, daha sonra koşarken bana hazımsızlık yaşatacak olan yağlı yemeği neden yemediğimi ya da neden sigara içenlerin yanında takılmaktan hoşlanmadığımı savunmak içimden gelmiyordu. Bu adam da nefesimi boşa harcamak istemediğim tipler arasındaydı. Bu yüzden detaylandırmadım.

Blog yazarının kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. “Futbol kamplarınız nasıl gidiyor?”

“Harika.”

“Pipers’ın Reiner Kulti’den daha iyi niteliklere sahip bir antrenör alması gerektiğini söyleyen eleştirilere ne diyeceksin?”

Brady Bunch’taki küçük kız kardeşin ne hissettiğini tam olarak anlıyordum. Kulti, Kulti, Kulti. Hay ben bu işin. Dürüst olmak gerekirse, bir yanımda onun rüyama girmemesine şaşırıyordum. Ama bunu hiç söyleyebilir miydim? Kesinlikle hayır. “Bana da iyi bir futbolcu olamayacak kadar kısa olduğum söylenmişti.

* 1969 yılında başlayan ABD komedi dizisi. (ç.n.)

Yeterince önem verdiğinizde, *istediğiniz* her şeyi yapabilirsiniz.” Kulti bize biraz olsun önem veriyor gibi görünmediğinden, belki de bunu söylemek kötü olmuştu, ama kelimeler çoktan ağzımdan çıkmıştı ve geri alamazdım. O yüzden...

“Kulti tek kişilik kadro olarak tanınıyor,” dedi adam gerçekçi bir ses tonuyla.

Tek kelime etmeden ona öylece baktım. Buna cevap vermemin bir yolu varsa bile, ben bilmiyordum.

“Ayrıca ağabeyinin bacağını kırdı.” En azından bu adam, Eric konusunu gündeme getirirken, geçen sefer konuştuğum muhabir gibi hafıza kaybı yaşamış ayağına yatmıyordu.

“Olur böyle şeyler.” Omuz silktim, çünkü bu doğrudu. “Bir keresinde Harlow Williams omzumu çıkardı. Başka bir arkadaşım, ergenken kolumu kırdı. Böyle durumların yaşanması duyulmadık iş değil.” Ayrıca yıllardır ağabeyimin bende neden olduğu bir düzine sakatlığım da vardı.

Zırvalıyor muydum? Yarı yarıya. Harlow’un omzumu çıkardığı ve bir takım arkadaşımın bir hücum sırasında bana çok sert vurduğu için ince bir kırığa sebep olması doğru olsa da bunlar kazaydı. Eric ve Kulti arasında yaşanan şey ise... Pek öyle sayılmazdı ve sorun da buydu. Kulti çok alçakça oynamıştı –gerçekten alçakça– ve tek cezası sarı kart olmuştu. Bu durumda sarı kart görmek, arabanızla birine çarptıktan sonra geri çekilip ikinci kez vurduğunuz ve hiç durmadan basıp gittiğiniz bir olayda sözlü uyarı almak gibiydi resmen. Küçük düşürücüydü.

Neredeyse ağabeyimin kariyerini mahvetmişti ve tek cezası sefil bir sarı karttı. Son yüzyılın en boktan kararıydı. İnsanlar deliye dönmüş, onun statüsü ve popülerliği yüzünden affedildiğini iddia etmişlerdi. Bir süperstarın ilk kez paçayı sıyrışı değildi, son da olmayacaktı.

Ama kayıttayken bunu söyleyebilir miydim? Hayır.

O bana başka soru sorma fırsatı bulmadan önce dikkatle, “Gerçekten ısınmaya başlamam lazım,” dedim.

“Zaman ayırdığın için teşekkürler.” *Training, Inc.* yazarı gülümseyerek tokalaşmak için elini uzattı.

“Sorun değil. İyi günler.”

Bu adam hayatımda yeterince şey yapmıştı.

“Sana neler oluyor?” diye sordu Jenny. Saha kenarında durup takımın geri kalanının topa dokunma paslaşmalarını bitirmesini bekliyorduk.

Tişörtümü kaldırarak ucuyla üstdudağımı ve ağzımı sildim. Houston’da sıcaklık ve nem görülmedik seviyelerdeydi; hiç şaşırmadık. Sabahtan beri çektiğim gergin baş ağrısının da faydası olmuyordu, muhabirle yaptığım konuşma sinirlerimi zıplatıp duruyordu. “İyiyim,” dedikten sonra yerden bir su şişesi kaptım.

Tek kaşını kaldırdı, yüzüne yayılan kuşkulu sırıtışla yanakları gerildi. Kimi kandırmaya çalışıyordum? İster beş yıldır ister on beş yıldır arkadaş olalım, beni hâlâ herkesten daha iyi tanıyordu. “Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun.”

İnsana kendini çok pis suçlu hissettirirdi, çünkü bunu çok nazikçe yapardı ama işte... Bazen bir şeylerden bahsetmek istemiyordum. “İyiyim.”

“İyi değilsin.”

“İyiyim.”

“Sal, iyi değilsin.”

Başka birkaç oyuncu, bizim olduğumuz yere doğru gelirken ağzıma biraz daha su sıktım. “Gerçekten iyiyim,” diye ısrar ederken sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltmıştım.

Bana inanmadı ve geçerli bir nedeni vardı.

Biraz sinirli, biraz da rahatsızdım.

Ben oynamak istiyordum, insanların geçmişimi eşeleyip durmasını değil. Dünyaları istemiyordum ya. Oynamaktan elde ettiğim en büyük kazanç, büyük bir spor giyim firmasıyla yaptığım, temelde sadece oynarken fotoğraflarımın çekilmesini içeren ve bunun için bana para ödeyen bir anlaşmaydı. Hepsi buydu. Kultî'nin varlığı, geçmişin suçlusu ben olmasam da beni riske atıyordu.

Ağabeyimi ciddi bir şekilde sakatlamıştı ve olan buydu. Bir süre için bunu arkamda bırakmayı öğrenebilirdim, özellikle de o benim kiminle akraba olduğumu bilmiyor ya da bunu önemsemiyor gibi dururken.

Bu düşünceyle kazara Bay Sessiz-Süperstar'ın durduğu yere doğru bir bakış attım, kollarını etkileyici boyuttaki göğsünde çaprazlamıştı ve basit bir ifadeyle sahadaki futbolcuları izliyordu. Geldiğinden beri sergilediği duygusuz tutumun aynısıydı. Beni sinir ediyordu ama onun tavrının beni rahatsız etmesine izin verdiğim için daha çok kendime sinir oluyordum. Tek ihtiyacım olan şey, sezon öncesi antrenmanları atlatmaya odaklanmaktı.

Jenny'nin ağır ağır gözlerini kırptırmasına pek şaşırmadım. "Orada şirret yüzünü takınıyorsun. Sen sadece maçta biri seni kızdırırsa şirret yüzünü takınırsın."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Şirret yüzümü takındığımın farkındaydım. Yüz kaslarımın yapmaya alışkın olduğu hareketler gülümsemek ve sırtıtmaktı. Surat asmak bilmediğim topraklardı. Derin bir nefes aldım ve çenemle ağzımı gevşeterek yüzümü rahatlatmaya çalıştım. Tabii ki o küçük kaslardan akıp giden gerilim, doğruca kaşlarıma çıktı.

"Söylemiştim." Jenny bana nazikçe gülümsedi. "Geçen seneki Cleveland maçındaki gibi görünüyorsun, onu hatırladın mı?"

Nasıl unutabilirdim? Cleveland'daki bir defans oyuncusu, bir pozisyondan sonra onun üzerine düştüğümde göğüs ucumu fena halde çimdiklemiş ve yakalanmamıştı. O sürtük. İlk yarıda ondan intikam alamamıştım ama takımına iki gol attığımda bunu fazlasıyla becermiştim. Çektiğim acı yüzünden bir hafta sutyen takamamıştım ama en azından yenmiştik.

“Meme ucum hâlâ ağrıyor,” dedim Jenny'ye, yüzümde küçük bir yorgun gülümseme vardı.

Tek kaşımı kaldırdı. “Bileğin mi seni rahatsız ediyor?” diye sorarken, diğer oyuncuların yakında olmadığından emin olmak için bir kez daha etrafa bakındı. Sakatlıklar köpekbalığı yemi gibiydi. Bir yandan hepimiz aynı hedefe sahip takım arkadaşlarıydık ama birinin sakatlıktan kendi çıkarları için faydalanmaya çalışmayacağını bir an bile düşünmezdim. Rekabetçi insanlar böyleydi.

Tekrar yüzümü silip bir yudum su daha içtim. “Birazcık,” dedim dürüstçe, çünkü bu doğrudu ama gerçeğin tamamı değildi.

Jenny yüzünü buruşturdu. “Sal, dikkatli olman gerek.”

Harlow'a açılmak ile Jenny'ye açılmak arasındaki fark buydu. Harlow sırtıma vurup zamana bırakmamı söylerdi. Jenny endişeliydi, stres yapmıştı. Şu andan itibaren bana göz kulak olacaktı ve onu bu kadar önemsememin nedenlerinden biri de buydu.

Elimin tersiyle yüzümü ovuşturdum. “Ben iyiyim.”

Beni ciddiyetle süzdükten sonra, “Başka ne var?” diye sordu.

Jenny bu konuda beni rahat bırakmayacaktı. Burnumun ucunu kaşırken, kimsenin beni duyacak mesafede bulunmadığından emin oldum. “Bu sabah bir yazar, Eric-Kulti meselesini gündeme getirdi.” Hüsran boğazımdan yukarı yükseliyordu. “Bu konuda biraz endişeliyim.”

Arkadaşım alçak sesli bir ıslık çaldı, durumun tamamen farklıydı.

“Evet,” diyerek katılınca, yüzünü buruşturdu.

“Neden ki? Eski bir haber bu.”

Omuz silktim. Gerçekten öyleydi. “Biliyorum, değil mi?”

Hemfikir olarak başını salladı.

“Bu konuda biraz huysuzluk ediyorum, galiba.”

“Biraz soluklan,” dedi kolayca. “Sahada yalnızca bir kişinin seri katil gibi görünmesine izin var.”

Aynı anda etrafı tarayan gözlerimiz Harlow’u aradı. Tekrar birbirimize baktığımızda gülümsedik. Harlow muhteşemdi ama... Gerçekten de bir katile benziyordu. Onu kolaylıkla köylere baskın yapan ve insanların kafalarını mızraklara takan bir Viking prensesi olarak hayal edebilirdim.

“Kim üçe üç idmanlara hazır?” diye bağırdı Antrenör Gardner.

Yüksek yoğunluklu idmanlar; en sevdiğim.

Gülümsemiş filan olmalıydım, çünkü Jenny’nin bıyık altından, “Sen bir canavarsın,” diye mırıldandığını duydum.

Bileğimi, Kral’ı ve Eric’i kafamdan attım ve antrenörlere doğru ilerlemeye başlamadan önce Jenny’nin poposuna bir şaplak attım. “Geliyor musun?”

İç çekti ve başını salladıktan sonra peşime düştü.

Maçlarımız için üç farklı mini-saha ayarladık. Beş dakikalık maç oynamak için ilk gruba katıldım. Maç göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi ve gruplar yer değiştirdi, saha dışındaki kızlar az önce oynayanların yerini aldı.

Harlow’un kenarda yürüdüğünü gördüm ve ona doğru ilerlerken, yan yana duran Kulti ile Antrenör Gardner’in yanından geçtim. Gardner tokuşturmak için yumruğunu uzattı. “Sol ayağın üstüne mi çalışıyorsun?”

Ona sıırıttım. Üstüne çok çalışmışım. Çok. Sezon dışı dönemde topla koşmak için harcadığımız saatlerce çalışmanın sonucuydu bu. Zaten hep iyiydi ama daha iyi olmasını istiyordum. “Çalışıyorum. Teşekkürler, G.” Onunla bir kez daha yumruk tokuşturduk ama dürüst olmak gerekirse, sonrasında neden duraksadığımdan emin değildim.

Ne bekliyordum? Belki Kral’dan bir iltifat, ufak bir bakış ya da varlığını bildiğine dair bir işaret? Yukarıdakilerden biri hoş olurdu. Bekleyiş bir saniye kadar uzun sürdü ama fark edilecek kadar uzundu ve Gardner’in sanki onun da bir şeyler söylemesini bekliyormuşçasına Alman’a gözucuyla bakmasına yetmişti.

Söylemedi.

Bulanık bir gölete benzeyen o neredeyse-ela gözler bana *bakmadı* bile.

Utanç içimde yayılarak özellikle boğazımda ve karnımda toplandı. Yanaklarımda, asit ya da aşırı aktif sinirler yüzünden tuhaf bir his belirse de yüzüme Gardner’e görmezden gelinmiş olmamın sorun olmadığını söyleyen rahat bir gülümseme yerleştirdim. Ama aslında içten içe kaynıyordum ve yerin dibine geçmiştim.

Ben bundan akıllıydım. Kahretsin, *akıllıydım*. Daha önce de bana aynı şeyi yapmamış mıydı?

Birisinin beni, sanki ben hiç var olmamışım gibi umursamadığı bir zamanı hatırlayamıyordum ve bunu kendini beğenmiş bir şekilde söylemiyorum. Tanıştığım çoğu insan arkadaş canlısıydı ve utangaç olsalar bile en azından bakışlarını kaçırmadan önce gözlerimin içine bakarlardı. Çoğu pislik, kısa bir bakıştan sonra en azından küçümseyici bir tavır takınırdı. Ama bu göt herif, boynunu bana doğru çevirerek yakabileceği kaloriyi bile çok görüyordu.

Hiçbir şey. Adam hiçbir şey yapmadı.

Gardner'e biraz daha gergin bir şekilde gülümsedim ve hızla ona baş selamı verdikten sonra Harlow'a doğru ilerledim, bu çirkin duygu içimi acıtıyordu.

Onun durduğu yere vardığım an, Har endişeli bir sesle, "Sorun ne, Sally?" diye sordu.

Bu kadar açık mıydım? Galiba.

Beşinci Bölüm

Tıpkı beklediğim gibi, göz açıp kapayıncaya kadar iki hafta geçti. Günler birbirinin tekrarına dönuştü. Hepsi mükemmel bir şekilde planlanması gereken istikrarlı, güvenilir bir günlük savaşı.

06.15 – Koşu

07.00 – Kahvaltı

07.20 – Öğle yemeği hazırlama

07.45 – Medyadan kaçınmaya çalışma/başansız olursam on dakika konuşma

08.00 – Pipers antrenmanı ve ardından protein içeceği

11.30 – Arabada öğle yemeği

12.00 – Öğleden sonraki randevuya/randevulara gitmek için Marc'ın beni almasını bekleme

18.00 – Yoga/ağırlık kaldırma/bahçe işleri/belki yüzme/başka bir şey

19.00 – Akşam yemeği

20.00 – Duş

20.30 – Atıştırma/televizyon/okuma zamanı

22.00 – Uyku vakti

Antrenman sırasında gerçekten ayrıntılara inmek istiyorsanız şunu ekleyebilirsiniz: Günlük kısa koşuları kazandığımdan emin

olma, Harlow'la aylak aylak dolanma, Jenny'nin bana annelik etmesi, daha genç kızlara yardım etme ve köşede duran dilsiz herife arada bir bakma. Yani *nadiren*. Kimsenin bütün antrenmanlarda ve tüm antrenman boyunca bunu yapacak vakti olmazdı.

Yani, hadi ama.

Daha sonra, çıkıp giydiğim tişörtlü ve UV ışınlarından koruyacak şekilde tasarlanmış şapka takmama rağmen güneşte yanıyordum. Günde sadece bir defa geceleri duş yapmam muhtemelen hâlâ bekâr olmamın sebebiydi ama antrenmandan ve işten dolayı terleyeceğimi bildiğimden, iki kez duşa girmemin ne anlamı vardı? Hiçbir şey uzun kot pantolon, uzun kollu gömlek ve iş botları kadar seksi olamazdı. İş sırasında Marc, Kulti hakkında ve onunla paylaşacak bir dedikodum olup olmadığı konusunda başımın etini yiyordu. Söylemeye gerek yok, şikâyet edecek bir şeyim olmadığı için hayal kırıklığına uğruyordu.

Herkesin fazlasıyla merak ettiği adam bana tek kelime söylememişti. Dıt dıt dıt.

Kral'm hayatıma fazlasıyla getirdiği bütün şeylerin arasında, sonunda kardeşim Eric'le yaptığım sinir bozucu konuşma da vardı, "...Falan, filan, bu adam kahrolası bir pislik, falan, filan, falan, filan, onun sana söyleyeceği hiçbir lanet şeye kulak asma..." Ona Kulti'nin konuşmayı unuttuğunu söyleme şansım bile olmadı. "...Falan, filan, falan, onun WPL için antrenörlük yapmaya karar verdiğine burada kimse inanmaz. Birisi bana İspanyol takımlarından birine teknik direktör olması için sekiz rakamlı bir sözleşme teklif edildiğini söyledi..." Daha fazla falan, filan ve biraz daha fazla vah tüh.

Ona söyleyemediğim her şeyin üstüne, iki haftada bir yaptığımız konuşma sırasında, Kulti hayranlarından pasif-agresif mesajlar almaya başladığımı da açık etmedim... Hepsi o ve onun lanet bacağı yüzündendi.

“...Bir geri zekâlı.” Başımı kaldırıp Gardner’e baktım ve “Evet, geri zekâlı. Buna karşı çıkamam,” diye belirttim. Sonra bir önceki gece aldığım e-postayı okumaya devam ettim. “Onun başına bunu Casillas açtı. Kulti'nin yapması gerekeni yaparken suçlanmasından bıktım. Mantıklı bir hanımefendiye benziyorsun, bu yüzden umarım kendi iyiliğin için Kral hakkında bir sürü saçmalık konuşmaya başlayıp da pişman olmazsın.”

Gardner sandalyesinde geriye yaslanarak başını iki yana salladı. “Tanrım, Sal. Üzgünüm.” Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Buraya birini getirelim ki bu saçmalığı çözecek bir strateji geliştirebilelim, çünkü bu gerçekten benim boyumu aşıyor.”

“Ben de üzgünüm, G. Bu saçmalıkla başına iş açmaktan nefret ediyorum, ama yapmam gereken bir şey var mı ya da bu mesajları görmezden gelmeye devam mı etmeliyim, bilemedim.”

Bana doğru elini salladı, çoktan masasındaki telefonda gerekli numarayı çevirmeye başlamıştı. “Hiç düşünme bile... Sheena? Ofisime gelebilir misin? Sal Casillas burada. Ona Kulti'yle alakalı bazı tuhaf e-postalar geliyormuş ve izlenecek en iyi yolun ne olduğundan emin değilim.” Bir an sonra telefon yerindeydi ve teknik direktörün kaşları saç çizgisine kadar yükselmişti. “Birazdan burada olur.”

Başımı sallayarak ona gülümsedim. “Pekâlâ.”

Gardner bana her zaman güven veren nazik gülümsemesini sundu. “Ailen nasıl?”

“İyi. Senin ai...” Ve bir dedikodu sırasında boşanmasının ocak ayında sonuçlandığını duyduğumu unutmuştum. “Çocuk nasıl?”

“Harika. On ikiden on sekize ilerliyor,” diye karşılık verdi rahat bir gülümsemeyle. “Sen? Kendin de bunlardan bir tane yapmak için biraz zaman ayırmayı planlıyor musun?”

Ona öylece baktım. Sonra biraz daha uzun süre baktım.

Bu da ne şimdi?

“Seninle kafa buluyorum, Sal.” Gardner umursamaz bir şekilde güldü.

“Gerçekten ciddi olduğunu sandım,” dedim ağır ağır. Tanrım. Bir bebek sahibi olmak için erkek arkadaşına ihtiyacınız olduğundan değildi sadece ama... Kaşlarım havalandı. “Aynen. Hayır.” Bir randevuya çıkmalı ne kadar olmuştu... Bir yıl? Ve seks yapmayalı? Uzun, çok uzun bir zaman... İstemediğimden değildi –çünkü istiyordum– ama bir vibratörüm vardı ve vibratör sizi asla yarı yolda bırakmazdı. Ya da bilmediğiniz bir karısı ya da kız arkadaşı olmazdı. *Her neyse.*

Bir homurtu çıkardı. “Sadece kafa buluyorum. Hâlâ gençsin.”

Takımdaki diğer kızları düşünerek hafifçe yüzümü buruşturdum. Çok da uzun olmayan bir süre önce, ben de yeni kızlardandım, üniversiteyi yeni bitirip oynamaya yeni başlayanlardan biriydim. Şimdiyse diğerlerinin hürmet ettiği kızlardandım. Bileğimi çevirdim ve karşılık olarak oradaki sertliği hissettim, bu da bana bilek sağlığımın ne kadar istikrarsız olduğunu hatırlattı.

Biri kapıyı çalınca, Gardner içeri davet etti.

Sheena aralık kapıdan kafasını uzattı. “Merhaba.” Bir saniye sonra kapı savrularak açıldı ve kadının başının üstünden görülen kafayı fark ettim.

Benim aptal, aptal, aptal hain kalbim on üç yaşında olmanın neye benzediğini hatırladı.

Belli ki vücudumda en mantıklı organ olan beynim tüm kardeşlerine seslendi: Kendinizi toplayın ve sakinleşin.

Büyük Kız Çoraplarımı giydim, sakinleştirici bir derin nefes aldım ve ofise, yanımdaki sandalyelere doğru ilerleyen iki kişiye gülümsemeyi başardım. Yutkunarak, “Merhaba, Sheena, merha-

ba Antrenör Kulti,” dedim. Pekâlâ bu kendi zevkime göre fazlasıyla ahmakça olmuştu. Yanaklarım tam o an ısınmaya, alev alev yanmaya karar verdiler.

Kahretsin. *Topla kendini, Sal!*

Sheena, “Merhaba, Sal,” diyerek beni selamladı ve yanımdaki sandalyeye oturup bir an omzunun üstünden bakarak, “Bay Kulti’den benimle gelmesini rica ettim,” dedi.

Bay Kulti mi? Gerçekten mi?

Gözlerimi kırptıştırırken kemiklerim dondu.

Ordu mensubu gibi görünen kısa saçlı adam başını sallayarak sessiz kaldı.

Ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basıp ayağa kalkarken, dizlerim kaskatı ve hain bir his veriyordu; şaşırtıcı derecede titremeyen elimi uzattığım bu adam kimlerle kimlerle tokalaşmıştı...

Kaka. Kaka, kaka, kaka.

Onun kimlerle tokalaştığı neden umurumda olacaktı? Değildi.

Burnumdan sessiz bir nefes verdim ve bu haysiyetimi biraz daha sağlamlaştıracakmış gibi çenemi hafifçe kaldırdım. Bu da yetmezmiş gibi, bir kez daha, “Merhaba,” diye yumurtladım, “ben Sal Casillas, forvetlerden biri...”

Çenemi kapama zamanı mıydı? Evet. Kesinlikle.

İri, erkeksi bir el neredeyse anında elimi kavradı ve ciğerlerimi bir kez daha sakinleştirici bir nefesle doldurarak Sheena’nın diğer yanında duran adama gülümsedim. Normal bir tokalaşmaydı; ne elimi öylesine tutuyor ne de kırmaya çalışıyordu. Bir insandı sadece. İlginç gözleri ve ciddi yüzü olan bir insandı sadece.

“Sana gelen e-postalardan biraz bahsedebilir misin?”

Az önce Reiner Kulti’ye dokunmuş olan elimi çektim ve bakışlarımı yanımdaki kadına çevirerek başımı salladım. Gelen mesajları özetledim. Ağabeyime yönelik hakaretleri, Alman’dan

mümkün olduğunca çok şey öğrenmem için yapılan uyarıları ve beni epey endişelendiren bir yığın diğer saçmalıkları.

Sheena'nın yanağı gerildi ve duru koyu teninde ne düşündüğü açıkça görülüyordu. Sonra sertçe başını salladı. "Tamam. Anladım ki..."

"O embesil senin ağabeyin mi?"

"O embesil" dediği kişi ben yedi, o on dört yaşındayken; karşıdan karşıya geçerken elimi tutan, arkadaşlarıyla futbol oynamaya giderken homurdansa da beni yanında götüren, dışarı çıkmadan önce benimle arka bahçede ileri geri paslaşan; hakkımda saçma bir karar verildiğinde tribünlerde ayağa fırlayıp tüm kuvvetiyle haykıran kişiydi. Ağabeyimi *seviyordum*. Peki ya kendisine doğrudan cennetten gelen bir yetenek verildiğini düşünen kibirli bir ahmak mıydı? Evet.

Ama küçük yaşta oynadığım ve takımımın şampiyonluğuna mal olan bir maçta kötü oyun çıkardığımda beni omuzlarımdan tutup dünyanın sonu olmadığını söyleyen kişiydi. Ben Kulti'ye bir gün olmayı arzuladığım belalı biri gözüyle bakarken, daha iyi olabileceğime dair bana güvence veren kişi Eric olmuştu.

Kulti ağabeyimin bacağını kırarken, kararımı vermiştim.

Her seferinde ağabeyimi seçecektim.

Dudaklarım puşt kelimesinin "p"sini telaffuz etmek için şekillenirken, *hatırladım*.

İki hafta önceki ilk Pipers toplantımızda Gardner'in bizi uyardığını hatırladım. *Eğer herhangi birinizin ona Führer dediğini duyarsam buradan gidersiniz*. Hadi buyur.

Ona puşt demek de bundan iyi değildi, değil mi?

Bok çuvalı da daha iyi sayılmazdı.

Dudaklarımı birbirine basturdum ve karşılık olarak burun deliklerim alev aldı.

“O embesil değil, ama Eric benim *ağabeyim*,” diye dikkatle cevap verdim. Gözüm seğirmeye başlamıştı.

Üç metre ötemde, birilerinin yeşil-kahve gözleri kısıldı. “Öyle birine başka ne diyeceksin...”

Gözüm tam gaz seğirmeye geçti ve düşünmeden sözünü kes-tim. “Kasten rakibinin bacağına olması gerekenden daha sert ka-yan birine mi?” Omuz silktim. “Siz söyleyin.”

Boğazım anında tıkanı ve kelimeler ağzımdan çıktığında göz-kapağımdaki seğirme daha da kötüleşti. Yapacağımı yapmışım. Tanrı aşkına. Onun bir embesil olduğunu ima etmişim ama bunu ima etmek ona açıkça öyle demekle aynı şey değildi, değil mi?

Sheena her yerinden tuhaflik akan, alçak sesli ve çınlayan bir kahkaha attı. “Tamam, eminim isim takmaktan kaçınabiliriz, değil mi?” Bizden bir cevap beklemeden devam etti. “Bir fikrim var ve işleri biraz sakinleştirmeye yaramaması için sebep göremiyorum. Bir hafta önce Bay Kulti’nin halkla ilişkiler uzmanıyla görüştüm ve onun ekibinin de benzer mesajlar aldığını açıkça belirtti, ama iş-lerin en nihayetinde yatışacağını umuyorduk. Yatışmadığına göre, şöyle bir şey yapalım: Sal, birkaç hafta önce düzenlediğimiz basın konferansındaki senin kısmını yayınlayacağız...”

Ağzım açık kaldı ve kalbimin teklediğinden son derece emin-dim. Açık ve gürültülü bir şekilde tükürüğüm boğazıma kaçtı.

Halkla ilişkiler çalışanı bana bir bakış attı. O da oraday-dı. Kendimi nasıl rezil ettiğimi görmüştü. “Montajlandığından emin olacağım. İnternet sitesi için bazı antrenmanları filme al-mak üzere gelen kameramanlarımız var ve eminim ki onlar iki-nizin iyi anlaştığı bazı görüntüleri yakalayabilirler. Bazı reklam çekimleri yaklaşıyor ve birkaç kolay yerleştirmeye,” sırtıttı ve az önce hayatımda duyduğum en kötü fikri dillendirmemiş gibi parmaklarını oynattı, “sorun ikiniz için de çözülecek.”

Bir an düşüncelerimi gözden geçirerek bir metre ötemde oturan Alman'a bir bakış attım. Kafamda dönüp duran küfürleri ağız hareketlerimle dışa vuruyordum.

Basın konferansı videosu? Hayır. Hayatta olmaz.

Video çekimi? Kulti'ye bir bakış daha attım ve neredeyse bir homurtu çıkarıyordum, Grace dışında ve personelden olmayan kimseyle hiç konuşmadığını unutmamıştım. Peki bunun olma ihtimali neydi? Hah.

Fotoğraflar? Onlar yapılabilirdi.

Ama...

Basın konferansı. Bir ürperti, cılız bacaklarını kullanarak omurgamın uzunluğu boyunca ilerledi. Boğazımdan bir hıçkırık sesi çıktı.

"Sheena," dedim kararlı bir şekilde, şirret gibi görünmeyeceğimi umuyordum. Kadın deniyordu; bunu biliyordum ve gösterdiği çabaya minnettardım. "O video..." Elimden geldiğince tüm kelimeleri hatırlamaya çalıştım ama tek yapabildiğim başımı sallamakla yetinmek oldu. Sonra, demek istediğimi gerçekten anladığından emin olmak için başımı hızla, belki de fazlasıyla inatla salladım. "Belki çok da iyi bir fikir değildir, ne dersin?"

Gardner kahkahasını tutmayı deneme zahmetine girmedir bile. Saldı gitti.

"İyi olacak. Endişelendiğin hiçbir kısmı koymalarına izin vermem. Sana söz."

Sessizliğimi tam olduğu gibi algılayan -temkin ve güvensizlik- Sheena, "Söz veriyorum, Sal," dedi. "İyi olacak. Güven bana."

Ona güvenmek mi? Bana aksi için bir sebep verene kadar insanlara güvenmek gibi bir kuralım vardı. Düzenli olarak yabancılarla futbol oynadığınızda, sağlığını ve güvenliğinizi ihtiyaçtan dolayı başkalarının eline bıraktığınızda fazla alaycı davranma-

nın kimseye faydası olmaz. Bu biraz göz korkutucu muydu? Evet. Ama kız kardeşimin sözleriyle: “Bu hayata bir kez gelirsiniz.”

“Pekâlâ,” dedim dişlerimin arasından, ama bilincimin bir parçası, daha çok karşı koymadığım için gerzek olduğumu söyledi.

Kadının bana karşılık olarak sunduğu gülümseme kocaman ve parlaktı.

Ben de ona gülümsedim. *Gerzek, gerzek, gerzek.*

“Bay Kulti, siz de var mısınız?” diye sordu nazik kadın.

Sonunda başıyla onayladı. Hafif bronz yüzü pek sevinçten havalara uçuyormuş gibi görünmüyordu ama, hayatım üzerine bahse gireceğim üzere, yıllar önceki tavrıyla ona siktir çekmemişti de. Hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığından emin değildim.

“Tüm bunları hiç zaman kaybetmeden halledeceğiz, Sal. Endişelenmeye gerek yok,” diye ekledi Sheena.

Bana endişelenmemeyi söylemenin nefes alma demekle aynı kapıya çıktığını bilmiyordu tabii.

En az bir saattir uyuyordum ki telefonum çaldı. İlk birkaç çalışta açmamayı düşündüm. Çünkü gerçekten yani? Hafta içi neredeyse gece yarısı olmuşken kim arayacaktı? Erkenden yattığım herkesçe bilinen bir gerçektir.

Ekranda Marc'ın adı belirdi ve uykulu gözlerimi kıstım. Genellikle sarhoş olup arayanlardan değildi, peki ama ya acil bir durumsa?

“Salamander?” Bu adam, benim için patrondan çok arkadaştı. Birlikte büyümüştük. Kendimi bildim bileli Eric'le arkadaşlardı ve bir şekilde onun arkadaşı olmanın ötesine geçip benim için bir ağabey figürüne ve harika bir arkadaşla dönüşmüştü.

Doktorasını yapmak için Houston'a taşınmıştı ve ben de taşındığımda, "Neden kendi işimizi kurmuyoruz?" demişti. Çılgın programları olan iki kişiydik ve benim bize yol gösterecek bir diplomam ile deneyimim vardı. Böylece bu iş, başka öncelikler olduğunu anlamayan bir patrona sahip olmadan kendi paramızı kazanmanın kolay bir yolu olmuştu.

Esnedim. "Hey, her şey yolunda mı?" diye temkinli bir şekilde karşılık verdim.

"Salami," diye tısladı. Sesi biraz sarhoş gibiydi ve arka planı dolduran yüksek sesler onu duymamı zorlaştırıyordu.

"Hey, benim. Neler oluyor?"

Arka plandan daha çok ses geldi, insanlar gülüyordu ve bardak tokuşturma sesleri geliyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Anında doğrularak bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Marc ne yapacağımı bilmiyor muydu? İçimden bir ses onun saçmalıklar ve geyik için aramadığını söylüyordu. "Sorun değil. Sen iyi misin? Neye ihtiyacın var?"

"Ah? Ben mi? Ben iyiyim. Pardon. Aslında aramamın nedeni... Bir saniye bekle, hemen tuvalete gitmeye çalışıyorum..." Aniden arka plan gürültüsü tamamen kesildi ve arkadaşımın sesi netleşti. "Hey, o burada."

Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak esnedim. "Kim nerede?" Sonra fark ettim. "Senin uyuyor olman gerekmiyor mu?" Sabah sekizde dersi vardı.

"Profesörüm gelmeyecek."

"Tamam..."

"Evimin oradaki bardayım. Hangisinden bahsettiğimi biliyor musun?" Bana cevap verme fırsatı tanımadı ama dediği yeri biliyordum. Sezon dışında birkaç kez gitmiştik. Marc devam etti: "Kulti burada. Bir süredir burada. Barmen bir süre önce ona içki

vermeyi kesti, ama sanırım adam uyuyor. Barmen onu tanıyan olup olmadığını sordu, ama galiba sadece ben varım.”

Yüksek sesle nefes vererek devam etti. “Bu saçma bir durum, Sal. Fotoğrafını çekip satmayı düşündüm, ama bu biraz boktan olurdu. Biri onu tanırsa ne olur, düşünsene.”

Düşünebiliyordum ve biraz irkildim. WPL’nin ahlak ve ailevi değerlere odaklandığı gerçeği aklımda yanıp söndü. Eğer yardımcı antrenör olan yepyeni süperstarımızın daha sezon bile başlamadan, bir barda içip içip sızmış olduğu ortaya çıkarsa... Felaket olurdu.

“Ne yapmam gerektiğini sen bilirsin diye düşündüm,” diye bitirdi Marc.

Tanrım. Ne karmaşa. Ufak bir yanımda, bulaşmak istemiyordu. O benim arkadaşım değildi ve herhangi bir şekilde özellikle sıcakkanlı ya da kibar davrandığı da yoktu. Fakat mesele, onun takımımın bir üyesi olmasıydı. Pislik yapıp onun benim sorunum olmadığını söylemeyi savunan tarafım, doğru şeyi yapmamı sağlayan daha büyük tarafıma kaybetti. Eğer bir pislik olsaydım annem dehşete düşerdi. Benimle ilgili hayal kırıklığına uğraması için ona bir neden daha vermek istemezdim.

Bir inlemeyi bastırıp iç çekerek kalktım, pantolon bulmak için çekmecemi karıştırmaya başlamıştım bile. “Ona bir taksi çağırabilir misin?” Lütfen, Tanrım. Lütfen.

“Kimliğini kontrol eden barmene sordum, o da bunun Teksas ehliyeti olmadığını söyledi. Kim olduğuna ya dikkat etmedi ya da umursamadı,” diye açıkladı. “Üzerinde araba anahtarı olduğunu da sanmıyorum.”

Eğer sarhoş olsaydım, ünlü olsaydım ve yabancı bir ülkede yapayalnız görünseydim, birinin ceplerime bakmasını ister miydim? Ya da bilmem ki, en iyi halimde olmadığım zamanlarda beni videoya çekmesini? Kesinlikle hayır.

Pantolonumu yukarı çekerken iç geçirdim. “On beş dakikaya oradayım.”

Yorgun ve biraz da sinirli bir iç çekişle telefonumu tekrar cebime koydum. Sheena telefonuna cevap vermemiştii ve Gardner da öyle; ama zaten ne bekliyordum ki? Saat neredeyse sabahın biriydi ve görünüşe göre zil sesini gece boyunca açık bırakan tek aptal bendim.

Barın içinden gelen sıcak sarı ışıklar yeniden iç çekmeme neden oldu. Ben ne yapıyordum? Pek tanımadığım bir adam içeride oturuyordu, sarhoştı ve eğer insanlar onun kim olduğunu anlarsa muhtemelen kendini rezil etmenin eşiğindeydi. Tanınırsa etraftakilerin bunu görmezden geleceğine inanacak kadar saf değildim. İnsanların çalışma şekli bu değildi. Videoların yükleneneğini, viral hale geleceğini ve bundan doğacak her şeyi şimdiden hayal edebiliyordum.

Bu tamamen haksızlık mıydı? Tabii ki öyleydi. Çoğu insan öyle ya da böyle bir noktada çok fazla içer ve kimse bunu umursamazdı. Siktir.

Altı dolarlık gri bir eşofman altı ve genellikle uyurken giydiğim bol tişörtümün üstüne geçirdiğim eski, lekeli bir eşofman üstü giydiğimi düşünmeden iç çektim ve kapıyı açtım. Marc arabamı gözlüyor olmalıydı, çünkü kapıda beni bekliyordu. Tişört ve kot pantolon giymişti, neredeyse her öğleden sonrayı birlikte geçirdiğim adamın bakımlı versiyonuna benziyordu. Duş yapmış, saçını şekillendirmiş ve güzel gözlüklerini takmıştı, yani bu oldukça gösterişliydi. İş kıyafetleri giymediği zamanlarda Ricky Martin'e çarpıcı bir benzerliği vardı. Koyu saçlar, koyu gözler, ten rengi ve o sadece... Şey, güzeldi.

“Burada,” dedi ve elini sallayarak beni arka bölmelerden birindeki masaya yönlendirdi.

Masanın üzerine eğilmiş olan figür gözden kaçacak gibi değildi, en azından benim için. Kısa kahverengi saçının tonu son iki haftadır şahsen gördüğümle aynıydı. Kesinlikle Kulti’ydi. Üstünde, günün erken saatlerinde giydiği polo tişört gibi, takımla ilgili herhangi bir kıyafetin olmaması küçük bir nimetti sanırım. Şapkası başında epey aşağı inmişti, bu da başka bir avantajdı.

İlk olarak, Oak Forest’ta bir barda sarhoş halde ne halt ettiğini düşündüm. Kasabanın bu tarafı ağırlıklı olarak orta sınıf bir mahalleydi; küçük evler yıkılıyor ve yerini daha büyük, malikâne benzeri evlere bırakarak üst orta sınıf tarafından yavaş yavaş ele geçiriliyordu. Burası bir aile mahallesi idi, zengin ve bekâr bir adamın yaşamasını bekleyeceğiniz türden bir yer değildi.

“Kusura bakma,” dedi Marc, omzunun üstünden.

“Hayır, sorun değil. Beni arayarak doğru şeyi yaptın.” Şey, bunun doğruluğuna hâlâ ikna olmuş değildim ama... Eğer Harlow çok içtikten sonra eve bırakılması gerektiği için beni arasa, hiç düşünmeden onu almaya gelirdim. Lanet olsun, takımdaki kızlardan herhangi biri onları almam için beni arayacak kadar çaresiz durumda kalsa, yine gelirdim. Biz bir takımdık. Yapacağınız şey bu olurdu. İnsanların birbirine kin tuttuğu bir takımda oynadığınızda, durum olması gerekenden daha zor bir hal alırdı.

İç çektim.

“Pekâlâ.” Kulti’yi süzerek ne kadar ağır olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Onu omzuma atsam muhtemelen taşıyabilirdim, ama bu tam olarak göze çarpmamak olmazdı. Koluna pat pat vurdum, sonra biraz daha vurdum. Hiçbir şey olmadı. Ardından kolunu salladım. *Tık yok.* “Hey sen, uyan,” dedim, onu biraz daha sarsarak.

Hâlâ bir şey yoktu.

İç çektim. “Onu arabaya taşımama yardım et.”

Mark gözünü bile kırpmadı, sadece başını salladı.

Bir an hesabını ödeyip ödemediğini düşündüm ve sonra bunu sabah ayıldığında çözebileceğine karar verdim.

“Hazır mısın?”

Marc ve ben hocamı koltuğun üzerinden sürükleyip sıranın sonuna götürdük. Çömelerek masaya yapışan kolunu çektim ve ağırlığını omuzlarıma vererek doğruldum. Kulti'nin tepesinden Marc'ın da aynı şeyi yapmasını izledim.

Bu saçmalığın içine sürüklenmeye nasıl müsaade etmiştim?

“Hazır mısın?”

Üç deyince ayağa kalktık. Şey, yani Marc ve ben ayağa kalktık ve aman Tanrım. İnsanların üstüme atlamalarına alışkındım ama bu hiç böyle ağır bir yük olmazdı. Ayrıca hiçbir zaman benden neredeyse otuz santim uzun biri bana yaslanmamıştı.

Ofladım ve Marc'ın hafif bir homurtu sesi çıkardığını duydum. Toprak, çim tohumu ve malç dolu torbaları yanında taşımaya alışkındı, bu da durum hakkında bir şeyler söylüyordu. Bir şekilde etraftan dolaşmayı ve yavaş yavaş kapıya doğru ilerlemeyi başardık. Bizi izleyen, ilgilenen ve aynı zamanda onaylamayan müşterileri görmezden geldim. Her neyse. Gözlerimi ileriye dikerek, Marc'ı zahmetten kurtarmak için Kulti'nin ağırlığını elimden geldiğince almaya odaklandım. Arka yolcu kapının kilidi açıldı ve iri adamı yavaşça koltuğa oturttuk onun yana doğru devrilmesine izin verdik.

Yeterince iyiydi.

Elimin tersiyle kaşımı ovuşturdum, aynı anda kapıyı kalçamla kapattım. “Antrenör Gardner'i aramaya çalıştım ama açmadı, bu yüzden onu evime mi götürsem, otele mi, emin değilim sanırım.”

Marc bana “doğru noktaya değindin” diyen bir bakış attı. “Onunla mı kalacaksın?”

Onunla kalmak mı? Arka koltuğa bakarak omuz silktilim. “Bilmiyorum. Sence kalmalı mıyım?”

Marc da arabanın içine göz atıp omuzlarını kaldırdı. “Aldığım sen olsaydın, evet derdim, çünkü söz konusu sensin. Fakat Simon olsaydı, telefonu açmazdım çünkü o yetişkin bir adam ve o kadar dağıtmaması gerekir.”

Ne demek istediğini anladım. Ona her gün hocamla pek konuşmadığımı anlatıp durmuştum. “Bir çare bulurum, sanırım.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Pek sık dışarı çıkmazdı ve beni arayarak zaten gereğinden fazlasını yaptığını fark ettim. Başımı iki yana salladım. “Merak etme. Onu bir yere götürebilirim.”

“Ama bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?” diye sordu.

Elimi uzatıp tişörtünün kolunu çektim. “Ararım. Yarın görüşürüz.”

Sırtarak geriye doğru bir adım attı. “Görüşürüz.”

“İyi geceler,” dedikten sonra arabama bindim ve onun bara geri girmesini izledim.

Arka koltuktan gelen tek bir sert horultu, orada duran hazineyi hatırlattı. Onunla ne halt edecektim? Eve mi götürecektim?

Bunun boktan bir fikir olduğunu anlamam beş saniye bile sürmedi.

Onu tanıımıyordum. Arkadaşım değildi. Sadece bir kez konuştuğu bir futbolcunun dairesinde, benim kanepemde uyanmak onun için ne kadar tuhaf olurdu?

Daha sonra telefonumda hızlı bir araştırma yapıp kredi kartı bilgilerimi girdim ve arabamı karanlık, hareketsiz sokaklarda, en yakın otele doğru sürmeye başladım. Zincir otele varmam beş

dakika, indirim rezervasyonum henüz gerçekleşmediği için giriş yapmam ise on beş dakika sürdü. Ardından arabaya geri dönüp arka koltuğuma yayılmış yaklaşık doksan kiloluk adamı inceledim.

Squat ve deadlift çalışmaları sağ olsun.

Ancak bir sürü oflayıp puflama, ter dökme, onu boşuna canlandırma umuduyla yanağına tokat atma ve her beş saniyede bir “s....” kelimesini savurmalardan sonra kolunu omzumun üstünden geçirip kolumu beline doladım ve bilinci yerinde olmayan bir adamı yanımda sürüklemeye başladım.

Bana yarım saat gibi gelen bir süre sonra merdivenlere ulaştığımızda, “Hadi ama,” diye ona yalvarıyordum.

Geberiyordum. *Geberiyordum*. Ve bunun bir anlamı vardı, çünkü kocaman kadınlar üstüme atladığında onları omzumda dolaştırabilirdim.

Hay ben bu işin.

Bunu yaptığım başka her seferde, yardım almıştım.

Bir mucize eseri, oda, merdivenlerin hemen yanındaydı.

Uykulu yüzü ifadesizdi ve yavaşça yanımdan aşağı doğru kayıp yere oturmasına izin verdim. Kapıyı aralayıp ayağımın arkasıyla iterek açık tuttum ve onu odaya çekebilmek için kollarımı koltuk altlarına soktum.

Uzun bacakları ve ayakları öne doğru uzanmışken onu resmen içeri sürükledim. Üç oflama ve zorlu bir kaldırmanın ardından onu yatağa çektim ve bir dizini büktükten sonra üst kolunu yatak boyunca uzatacak şekilde yan yatırdım. Gözkapaklarından birini açarak neyi kontrol ediyordum? Emin değildim. Düzgün nefes aldığından emin olmak için parmağımı burnunun altına soktum. Sonra yatağın hemen yanındaki sandalyede oturarak tam otuz dakika boyunca onu izledim. Hayatım boyunca yeterince aşırı sarhoşla vakit geçirmiştım ve o bana kan ya da herhangi bir şey kusacağı izlenimini vermiyordu.

* Yerden eğilerek halter kaldırılan bir egzersiz türüdür. (ç.n.)

Şimdi ne olacaktı?

Onunla kalmak iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Yarın sabah nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve açıkçası bir yanımda bunu öğrenmek istemiyordu. Bir nefes alıp bazı otellerin sunduğu şu küçük not defterlerinden var mı diye bakındım. Gerçekten de yatağın karşısındaydı, bingo.

Sevgili Kulti,

Kâğıdı yırttım.

Kulti,

Bunu da yırttım.

Sikerler. Beklediğimden daha uzun bir mesaj yazdım, sutylene tıktığım kırk doları çıkardım ve notla parayı, yanındaki komodinin üzerine koydum.

Sonra umutsuzca koltuğa baktım. Bu gece eve gitmeyecektim ve bunu çok iyi biliyordum. Eğer ayrılırsam bütün gece endişeyle uyanık kalırdım. Açıkçası tek seçeneğim vardı: Otel odasında en az birkaç saat kalmak ve sonra Kulti orada olduğumu anlamadan oradan defolup gitmek.

Vicdanım bunun yapılacak doğru şey olduğunu söylüyordu, ama içgüdülerim defolup gitmemi söyledi.

Kahretsin.

Altıncı Bölüm

“Bok gibi görünüyorsun.”

Harlow’un gözlemi üstüne homurdandım ve başımı sallayarak onayladım. Sabah insanı olan, birkaç saat dinlendikten sonra uyanabilen ve yaşadığı için mutlu olan insanlar vardı şu hayatta.

Bir de benim gibi insanlar vardı. Mecbur olduğum için sabah erken kalkardım, ama bunu ancak yaklaşık yedi dakika yatakta yattıktan ve ardından yatağımın kenarında oturarak en az beş dakika daha dalgın dalgın ileriye baktıktan sonra başarıyordum. Bunun ardından, eğer iyi bir günse, sabah rutinim beni insanlıktan uzak tuttuğu için sonraki iki saat boyunca tek kelime etmezdim. Kötü bir günse, işler planladığım gibi gitmediği için birileri bir saat içinde beni zorla lafa tutardı.

Yani dün gece hiç dinlenemediğim gerçeğine sabah insanı olmadığım gerçeği de eklenince, sabahki koşum daha çok esneyip durduğum gevşek bir yürüyüşe dönüşmüştü. Kulti konusunda dibine kadar endişeli olduğumu söylemeye gerek bile yoktu. Onun beni aramasını ya da mesaj atmasını bekleyerek telefonu mu defalarca kontrol etmişim, ama hiçbirini yapmamıştı.

Ayrıca henüz gelmemişti ve antrenmanın beş dakika içinde başlaması gerekiyordu. Sabah altı civarında ben odadan çıkar-ken çok derin uyuyordu, o rahatsız koltukta uyumaktan boynum

tutulmuş ve kıcını oradan oraya sürüklemekten bedenim kasılmıştı. Adamın ölmediğini biliyordum.

Yani...

“Hasta mısın?” diye sordu Harlow, omuzlarına güneş kremi sürmeye devam ediyordu.

Ona tembelce göz kırpıp başımı iki yana salladım ve bastırılmış bir inlemeyle yavaşça kıcımın üstüne çöktüm. Belim çok fena ağrıyordu. “Dün gece iyi uyuyamadım.” Fazla dik oturdum ve bu belime keskin bir sancı saplanmasına neden oldu. “Hay anasını,” diye tısladıktan sonra yutkunarak tekrar Harlow’a döndüm, tek kaşını kaldırmıştı. “Belimi incittim.”

“Ne yaptın ki?”

Bir şey saklıyormuş gibi görünmemek için tam gözlerinin içine baktım. “Bir sarhoşu oradan oraya sürüklemek zorunda kaldım.”

Burnunun gerisinden bir ses çıkardı. “Onu orada bırakmalydın, Sally.”

Bırakabilmiş olmayı nasıl da isterdim.

İki dakika sonra defans oyuncusu bana doğru iki ağrıkesici uzattı. “Al bakalım.”

“Teşekkürler,” diyerek hapları ondan aldım ve kuru bir şekilde yuttuktan sonra şişemden büyük bir yudum su içtim.

Biri, saçımı çevirip topladığım dağınık topuzu kavradı. “İyi misin?” diye sordu Jenny’nin berrak neşeli sesi.

Beni çok iyi tanıyordu. “İyiyim. Biraz sırtım ağrıyor.”

Kaşlarının arası kırıştı; durumum Harlow gibi onun da kafasını karıştırmıştı ve hakkı vardı. Hepimiz kendi başımızın çaresine bakma konusunda o kadar titizdik ki saha dışında kendime zarar vermek gibi aptalca bir şey yapmam tuhaf görünüyordu.

Eşyalarını Harlow’un yanına bırakırken, “Daha sonra şöyle güzelce ovmamı ister misin?” diye sordu.

Kısa bir an için Harlow'la birbirimize baktık. Hiç düşünmeden cevap verdim. "Sorun değil, Jenny. Ama teşekkür ederim."

"Emin misin?"

Jenny'nin acayip güçlü elleri tarafından tartaklanmak istemediğime emin miydim? Evet. Masajlara ya da masaj sonrasında ortaya çıkan ağrılara yabancı değildim ama Jenny'nin yapabilecekleri bunun ötesindeydi. CIA, onun Herkül benzeri gücünü insanları konuşturmak için işkence niyetine kullanabilirdi.

Yani... Aynen. *Hayır.*

"Eminim," dedim, duygularını incitmemek için dikkatli davranarak. "Isınmaya başlayınca düzelirim."

Omuz silkti. "Tamam."

Yeni kızlardan birinin, yanımdan geçerken, "O nerede?" diye sorduğunu duydum.

O.

Burada olmayan tek kişinin kim olduğunu gayet iyi bilirken, etrafa bakınacak halim yoktu. Komodindeki çalar saati yediye kurmuştum. Buraya gelmesi için yeterince fazla zamanı vardı.

Tekrar telefonuma bakıp görmediğim bir arama olup olmadığını kontrol ettim. Hâlâ bir şey yoktu.

Ah, peki.

İdmanımız birkaç dakika sonra başlayınca, Kulti'yi ve yokluğunu beynimin gerilerine atmak zorunda kaldım. Kısa mesafe koşuları yaptıktan sonra, Gardner elini sallayarak beni derhal yanına çağırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Ekipmanlar sağa sola taşınıırken, sahanın kenarında duruyorduk. "Aradığında uyuyordum."

Ahhh, siktir.

“Ah, evet. Bunun için kusura bakma. Yanlışlıkla aradım.” Belirsizdi, değil mi? Yeterince iyi miydi?

Gardner üstüne düşünmedi bile, sadece omuz silkti. “O kadarım anladım.”

Bununla ne demek istediğini soramadan, birinin sahada hantal hantal ilerlediğini fark ettim.

Kulti.

Yutkunarak kaşımı kaşdım ve ardından arkamı işaret ettim. “Geri dönmeliyim.”

Uzun süreli hocam başını sallayarak onayladı.

Oradan defolup gitmeliydim.

En azından denedim, ama bir arada duran kadınlara doğru yürürken, dönüp omzumun üstünden bakmak gibi bir hata yaptım.

Çocukluğumda binlerce gün odamın duvarlarında gördüğüm o amber-yosun gözler benim üstümdeydi. Benim. Üstümde. Benim öteme ya da benden ileri bakmıyordu. Doğruca bana dikilmişlerdi.

Yüz hatlarında hiçbir ifade kırıntısı olmamasına rağmen, bakışlarının ardındaki yoğunluk su götürmezdi. O kararlılığı daha önce görmüştüm. Çok ama çok uzun zaman önce, o futbol oynarken.

O futbol oynarken ve kendini kaybetmesine üç saniye kala.

Ve... *Kaka*.

Omuzlarımı geriye atarak derin bir nefes aldım ve ifadesiz bir yüzle bakışlarına karşılık verdim.

Yanlış bir şey yapmış mıydım? Hayır.

Bana neredeyse yabancı birini sarhoş olduğu yerden almış, kalacağı otelin parasını ödemiş, onu oraya götürmüş, taksi parası ve not bırakmışım. Daha ne istiyordu? Olanları kimseye söylememiştim ve söylemeyecektim de. Jenny’ye bile.

Tamam, yani sanırım kimseye söylemeyeceğimi o bilmiyordu.

Bakışlarımı ileri çevirerek kendime yanlış bir şey yapmadığımı hatırlattım. Elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Zamanında uyanamamış olması da benim suçum değildi. Belki sabah onu kontrol etmek için aramalıyım, ama belli ki iyiydi işte.

Aklını maça ver, Sal. Aklını maçta tut. Tahminde bulunarak vakit kaybedeceğine, bir şeyler için, onlar gerçekleştikten sonra endişelen.

Doğru.

Odaklandım.

İki saat boyunca antrenman iyiydi, sonra olan oldu. Nefes nefeseydim ve beraber oynamayı tamamladığım iki kızla beşlik çakarken aptal gibi sırtıyordum. Kazanmıştık ve soğuma hareketlerinden sonra antrenmanımız bitti.

Eşyalarımı alıp arabama dönmeyi başarmıştım. Çantamı bagaja atıp omuzlarımı esnetmek içim kollarımı başımın üstüne kaldırdığımda, aniden ortaya çıkan bir el, dirseğimi kavradı.

Dönüp omzumun üzerinden baktığımda, görmeyi beklediğim son şey kahverengi saçlı ve hafif bronz tenli uzun figürdü. Kulti. Onu tekrar bu kadar yakından görmek çok fazlaydı. Dün gece o kadar telaşlıydı ki odaklandığım tek şey onun bedeninin boyutları ve ağırlığıydı, başka bir şey değil. Bugünün aksine. Gök mavisi ve duyduğuma göre resmi adı "karlı nane" -aslında sadece yumuşak, sakinleştirici bir yeşil- olan antrenman forması içinde, ünlü kaka yapan Alman, sol elinin parmaklarını dirseğimin etrafına sarmış, bana bakıyordu.

Yutkundum.

Kafayı yiyordum. Olması gerekenden sadece biraz fazla yiyordum, ama hepsini içimde tutmayı başardım.

Bu hiç de önemli bir şey değildi. Hiç. Kaka, kaka, kaka.

Kısık ve keskin bir aksanla, “Dün gece hakkında tek kelime konuşursan seni pişman ederim,” diye fısıldarken o kadar sessizdi ki ona bakmasam dudaklarının hareket ettiğini anlamazdım. Ama etmişlerdi.

Reiner Kulti benim fena-halde-yıkanması-gereken Honda'mın yanında durmuş, diyordu ki... Ne?

“Ee... Affedersin?” diye sordum yavaşça ve dikkatle. Genellikle gaip ten sesler duymazdım.

“Eğer sen,” derken sesi benim zevkime göre biraz fazla “sen aptalsın” tınısı taşıyordu, “dün geceyi birine anlatırsan, sezonu yedek kulübesinden izlemeni garantilerim.”

Sahada çok sert oynamadığım hallerde, başımı belaya soktuğum durumlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Bir keresinde, ikinci sınıftayken bir arkadaşımın ödevinden kopya çektiğim için yakalanmıştım.

İki kere aileme nereye gittiğim konusunda yalan söylemiştim.

Ayrıca milli takımdayken birilerini kandırmaya çalışmaktan ziyade, sadece *aptalca* davrandığım bir durum vardı.

Mesele şu ki kötü şeyler yapmaktan ya da birilerini hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmazdım. Dürüst olmak gerekirse, beni yerin dibine sokardı ve kesinlikle en kötüsü de buydu. En azından benim için öyleydi. Hayatım boyunca bana muhallebi çocuğu diyen çok olmuştu, çünkü başımı belaya sokacak şeyler yapmak istemezdim. Zaten yapacak daha iyi işlerim vardı. Birkaç oyuncuyu itip çekmek sayılmazdı, çünkü onlar da aynı şeyi yapıyordu.

Dolayısıyla böyle bir şey yapacağımı düşünmesi bana fazlasıyla absürd geldi.

Bunu varsayması karşısında hissettiğim şaşkınlığın üstesinden gelir gelmez, tepem attı. Gerçekten attı. Beni yedek kulübesine mi atacakmış?

İçerleme, kahrolası Krakatoa Yanardağı'na rakip olabilecek bir öfke patlaması ve yaşananlara inanamama hali, kalbimin çarpmaya başlamasına ve göğsümün daralmasına neden oldu.

Nefes nefese kalmıştım. Nefes nefese mi kalmıştım?

Yüzüm tamamen yanmaya başladı ve boğazıma bir yumru oturdu.

Tek bir saniye için, karşımda kimin olduğunu unuttum.

Bu süre yumruklarımı sıkma, öfkeyle çenemi kaldırıp konuşmaya başlamama yetti, "Seni..." Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, çünkü öylesine öfkeden kuduruyordum ki *-resmen kuduruyordum-* doğru düzgün düşünemedim. Ancak elim Alman'ın yüzüne olan yolculuğuna başladığı sırada, onun hemen arkasında Gardner ve henüz gitmemiş olan birkaç oyuncunun arabalarına doğru ilerlediklerini gördüm.

Ve bu hayalden vazgeçmek istediğimi hissettiğimde devam etmemi sağlayan kafamdaki o küçük sese karışan sağduyu, bana yaptığım şeyi düşünmemi hatırlattı.

Ciğerlerimdeki hava yumruk yemişim gibi boşaldı. Karşılık olarak şakağımdaki bir damar atmaya başladı. *Bunu yapma. Bunu sakın yapma.* Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Ağır ağır elimi yanıma indirip ağzımı kapattım.

Bu bokluk, sezon boyunca beni oturmaya mecbur edecek neden olmayacaktı.

Bu adam da olmayacaktı.

Ağzımı açıp ona siktirip gitmesini söyleme dürtüsü *yerli yerindeydi*, ama onu hayatı için debelenen bir barakuda balığı gibi yavaşça ve kararlı bir şekilde oltaya çektim. Gerçekten çektim. Göğsümün derinlerinde, kalbimde sakladım ve kilitledim.

Onu benden alamayacaktı.

Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden birini yaparak ortaparmaklarımı içeri soktum, dizimi düz ve 1,88 boyunda bir adamın kasıklarının olacağı yerden uzakta tuttum ve arkama döndükten sonra arabama bindim. Hiçbir şey söylemeden kapıyı kapattım, kimseyi ezmeyeceğime emin oldum ve park yerimden geri geri çıktım.

Dikiz aynamdan bir kez olsun bakmadım. Fazla öfkeliydim.

Trafik ışıklarına kadar dayandıktan sonra gözümünden tek bir yaş süzüldü. Sadece bir. Yaptığım şeyden sonra beni nasıl tehdit edebilirdi? Anlayamıyordum. Derin ve titrek bir nefes alıp kendi kendime gözyaşlarımı onun için ziyan etmeyeceğimi söyledim. Nedeni aşağılanma hissi, hakarete uğramak ya da sadece kızgın olmak olabilirdi, bir önemi yoktu. O herifin kışından uydurduğu salak fikirler bana bir şey ifade etmiyordu. Ben kim olduğumu ve ne olduğumu biliyordum.

Siktirip gidebilirdi.

Ve umarım domalırdı.

“Sen iyi misin?”

Çim toplama sepetini henüz içine atmayı bitirdiğim büyük siyah poşetin ağzını düğümledim. Marc’a başımı salladım ve ona yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. “İyiyim. Sen?”

Şapkasını başından çıkarıp elini kısa siyah saçlarından geçirdi. “Biraz akşamdan kalmayım ama daha kötülerini de atlattım.” Çapraz taktığı spor çantasının sapıyla huzursuzca oynadıktan sonra peşimden geldi. “Şey, ee, dün gece her şey yolunda gitti mi?”

“Evet. Bu sabah antrenmana yetiştii.” Bunu o kadar rahat bir tavırla söylemişim ki bence altın yıldız hak ediyordum. “Beni aradığın için tekrar teşekkürler.”

Omuz silkerek teşekkürümü savuşturdu ve araç yolunda duran malayı kaldırdı. “Her neyse, onun orada ne yaptığını düşünüyorsun?” Soruyu sessizce sormuştu.

“Hiçbir fikrim yok.” Beni tehdit etmekten başka bir şey söylememişti ki. Harika. “Bana çok aptalca geliyor, ama en azından onu oradan çıkardık.”

Tüm ekipmanlarımızı tekrar kamyon kasasına yerleştirdikten sonra bagaj kapısını hızla kapatan Marc bana bakmak için döndü. “Sen doğru olanı yaptın. Merak etme.”

Kulti’nin sezonumu tehdit ettiğini söyleme dürtüsü dilimin ucuna kadar geldi ama onu orada tuttum. Altı üstü bir tehditti. Bunun üzerimde azıcık bile gücü olmasına izin vermeyeceğimi söyledim kendi kendime.

Ayrıca, onun sözlerini yüksek sesle tekrarlırsam bir iki damla gözyaşı dökebileceğimi asla ama asla kabul etmeyeceğime dair rahatsız edici bir şüphem vardı. Elimde kırmayı göze alabileceğim bir şey olmadığı için onu yere atmadım.

Bir şeyi fırlatmak istemek bana göre değildi. Ben öyle biri değildim. O herifin bende bu duyguları uyandırabildiğine inanmıyordum. Ben öfkeli ya da duygusal değildim. En azından artık değil.

Bu onun suçuydu. Hepsi Kulti’nin suçuydu.

“Salomé! Salomé Casillas!”

Antrenman sahasında dolaşan gazeteciler beni birlikte sahaya çıktığım oyuncu grubunun arkasında görmesinler diye bile rek başımı öne eğmiştim.

Kahretsin.

“Sal!”

Durduğumda Jenny bir homurtu çıkardı ve ilerlemeye devam etti. Hain. Yüzüme kibar bir gülümseme kondurup adımını söyleyen kadın sesine doğru döndüm. Elinde kayıt cihazıyla aceleyle yanıma geldi, öyle büyük bir gülümsemesi vardı ki sahici olup olmadığından gerçekten emin değildim. Bunu asla anlayamıyordunuz artık.

“Merhaba,” diye onu selamladım.

“Selam, durduğun için çok teşekkürler,” deyip uzun saçlarını yüzünden çekti. “Bana birkaç dakika ayırabilir misin?”

Ağzımdan çıkan, “Tabii,” sözü garip bir şekilde ikna ediciydi. Dürüst olmak gerekirse, sorun medyadaki hiç kimseye karşı bir garaz değildi, sadece benim garip ve anti-sosyal olmamdı, sözlerimin belgelenebileceğini ve bana karşı kullanılabileceğini biliyordum. Belki.

Bana sırtıp kayıt cihazını yukarı kaldırdı. “Sen de onay verirsen, bunu kaydedeceğim.” Verdim. “Tamam, tekrar teşekkürler. Adım Clarissa Owens ve *Social Jane* için çalışıyorum.”

Duyduğum bir internet sitesi idi. Tamam, o kadar da kötü değildi.

“Dünyanın en seksi adamlarından biriyle çalışmak nasıl bir şey?”

Veeeeee sil baştan Hindenburg’ yaşıyordu. Çarpışma ve infilak, tekrar çarpışma ve infilak.

Ona boş bir ifadeyle baktım. “Antrenör Kulti’den mi bahsediyorsun?” Çoğu kadının Gardner’i çekici bulduğu söylenemezdi; en azından bana göre, daha geleneksel olmayan bir çekiciliği vardı. Kırışan saçları hoşuma gidiyordu, klasik bir yüzü vardı, formdaydı ve kusursuzca yuvarlak bir poposu vardı.

Ama...

* 36 kişinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan Hindenburg felaketi, zeplin tarihinin en büyük faciasıdır. (ç.n.)

Clarissa Owens kadınısı bir kahkaha patlattı. “Ah, kim hakkında konuştuğumu biliyorsun, şapşal. Reiner Kulti. Dünyadaki en seksi sporculardan birinin sana antrenörlük yapması nasıl bir şey?”

Gökyüzüne bakıp ilahi müdahale için yalvarmamak için tüm irademi kullandım. Ağzım, tamamen sessiz ortamda kelimeleri sihirli bir şekilde oluşturmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez açılıp kapandı. “Hım... Şey. O yardımcı antrenörümüz ve sporumuzdaki en büyük oyuncularından biriydi, haliyle epey heyecan verici.”

“Eminim,” dedi. “Söylesene, *boxer* mı giyiyor *slip* mi?”

Ben bunu nereden bilecektim acaba? Onun yerine, “Ben... Hiçbir fikrim yok, ama umarım formasının altına bir şey giyiyordur,” dedim.

“Ne tür ilgileri var?”

“İlgilendiği tek şey kazanmak bence.”

Bayan Owens bana usanmış bir bakış attı. “Hayatında biri var mı?”

Ona biraz daha boş boş baktım ve sonunda arkamı dönüp kimsenin benimle dalga geçmediğinden emin olmaya çalıştım. Tekrar ona döndüğümde biraz daha boş baktım. “Bu bir şaka mı?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Ancak bir dakika geçtikten sonra kendimi toplayabildim. “Kulti benim hocam. Kendisi Houston’da, daha büyük bir olasılıkla Teksas’ta oynamış olan en iyi futbolcu ve burada olduğu için çok şanslıyız...” Gerçi adam hiçbir şey yapmıyordu, ama illüzyonu bozmaya ne gerek vardı? “Ben de takımın geri kalanı da ona büyük saygı duyuyoruz, çünkü kendisi harika bir sporcu. Özel hayatı onu ilgilendirir ve burada olmadığına neler yaptığını bilmiyorum, üzgünüm.”

“Ah. Peki... Onun hakkında kamunun bilmediği başka bir şey söyleyebilir misin bana?”

Onun söylendiği kadar piç kurusu olduğu gibi mi? Ya da ara sıra çok fazla içip bar köşelerinden toplanmak zorunda kaldığını ve karşılığında teşekkür bile etmediğini? Bu fikirlerin hiçbirinin yüzümden anlaşılmadığından emin olmaya çalışarak kadına omuz silktim, sadece işini yapmaya çalışıyordu. İnsanların gerçekten böyle şeyleri bilmek istemesi onun hatası değildi.

“Kusura bakma. Gerçekten bilmiyorum. Bir gün mor çorap giydiğini gördüm. Bildiklerim bu kadar.” Ona sefil bir bilgi sunmuştum. Kraliyet moru çorap giymişti ve bu bir gerçektir.

Bana aradığı şeyin bu olmadığını söyleyen bir bakış attı ama bunun benden alabileceği en iyi şey olduğunu fark etti. Ne yazık ki çoğumuzun ona ilginç dedikodular verecek durumda olmadığını bilmiyordu. Belki Grace dışında kimse Alman hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Belki. Takımda konuştuğu tek kişi oydu ama Grace yine de bir şey ele vermeyecek kadar profesyoneldi.

Hızla birbirimizle vedalaşıp yolumuza gittik.

Ama bana böyle şeyler sorulmuş olmasının verdiği rahatsızlıktan kurtulamadım. Büyük ihtimalle bu soruların böyle bir pislikle ilgili olduğu gerçeğinden kurtulamıyordum.

Seni pişman ederim.

Tamam, Yaralı Yüz. Az rahatla be. Yuh artık.

İçimden yükselen çılgınlığı bastırmak zorunda kaldım.

Küçük yaşlarımda benim için ne anlama geldiğine dair bir fikri var mıydı bu herifin? Tabii ki yoktu. Ama bu konuyla alakasızdı. Çocukken onu göklere çıkardığım için şu an bulunduğum yerdeydim. Çünkü onun en iyi futbolcu olduğunu düşünüyordum ve onun gibi olmak istemiştım; tamam onunla olmak istemiştım, aman neyse. Eskiden onun hakkında kötü konuşanlarla tartışırdım.

İşte böyle bir şeydi. Şu anda bile objektif, tarafsız bir oyuncu gibi yeteneklerini savunuyordum, çünkü istatistiklere itiraz edemezsiniz. Adam harikaydı ve bu ifadenin arkasında duygusal hiçbir şey yoktu.

Üstüne sarındığı pislik katmanının ötesinde inanılmaz bir oyuncuydu.

Lanet puşt.

“Nasıl gitti?” diye sordu Jenny, ben yanma oturunca.

Gözlerimi devirdiğimi saklama zahmetine girmedim. “Bana hayatmda biri olup olmadığını sordular.”

Bir homurtu çıkardı.

“Aslında, ‘Evet, birkaç gün önce partneriyle tanıştum. Harika bir adamdı,’ demem lazımdı.” Ona hafifçe gülümseyerek çantamdan eşyalarımı çıkarmaya başladım. “Belki bir gün...”

“Dün onlardan biri, bana onun geri dönüşe hazırlandığını düşünüp düşünmediğimi sordu. Sonra postalarımı alırken komşum, ‘Merhaba Jennifer, bir sonraki maçın için bana bilet alabilir misin?’ diye sordu. *Adamın adını bile bilmiyorum!*” diye haykırdı. “Ondan bir gün önce teyzem bana antrenman sırasında uğrayabileceği bir yer olup olmadığını sordu. Futbolu sevmez bile.”

Jenny hiç öyle mızımız biri olmamıştı, yani bunlardan yakınması çok şey anlatıyordu.

Sadece ona başımı sallamakla yetindim. Ağzımdan çıkması muhtemel olan kelimelere güvenmiyordum.

“Genevieve, patronunun eğer “kim-olduğunu-bilirsin” kişisine ait bir şey getirirse, maaşına zam yapacağını söylediğini anlattı.”

Şaşırtıcı değildi. Öte yandan, Marc’a Kulti’nin donunu versem muhtemelen bana bir hafta izin verip yine paramı ödeyeceğinden de emindim. “Harlow’un bu sabah bir muhabire antrenörü hakkında konuşmak için değil, oynamak için geldiğini söylediğini duydum.”

İkimiz de bir homurtu çıkardık.

“Ama ne yapacağız? Tüm bu ilgiden şikâyet edip duracak mıyız? Onlara Eric hakkında aldığım tuhaf e-postalardan zaten bahsettim ve onlar da süreci olumlu bir şekilde sonuçlandırmak için her şeyi tersine çevirmeye çalışıyorlar. Eric bana Kulti’ye bir Avrupa takımından büyük bir teklif geldiğini ve bu teklifi geri çevirdiğini söyledi. Onu kaybetme riskini göze almak istemezler.” Tekrar bardaki o geceyi ve onun tehdidini düşününce, tanıdık hayal kırıklığının sırtımdan aşağı indiğini hissettim ve bu hissi bastırdım. “Neyse.”

İçerleyerek başını salladı. “Umarım sezon devam ederken herkes sakinleşir.”

“Bence de.”

Yedinci Bölüm

Sonraki birkaç gün antrenmanlar ve hayat devam etti.

Her sabah sahada en az birkaç muhabir oluyordu. Rotasyon değişip başka insanlar ortaya çıkana kadarki birkaç gün boyunca hemen hemen aynı şeyler oldu. Gardner, fitness antrenörü ve diğer asistanlardan birinin yardımıyla antrenmanları yönetirken, meşhur *frankfurter** her zaman yaptığı şeyi yaptı: Tamamen hiçbir şey.

Nihayet birkaç günün ardından, Alman'ı sallamayı bıraktım –endişelenecek başka şeylerim vardı– ve *hemen orada* olsa bile onu yok saymak alışkanlık halini aldı.

Takım fotoğrafı gününde mesela.

Bir yetmişin altındaki diğer oyuncularla birlikte ön sıraya güvenli bir şekilde yerleştiğim için, fotoğrafçı asistanının sert müdahalesi sayesinde bir tarafımda bir orta saha oyuncusu, diğer tarafımda bir defans oyuncusu vardı. Sheena'nın Kulti'nin yanında olmam gerektiğini söylediğini unutmuş muydum? Hayır. Durumu düzeltmek için ağzımı açacak mıyım? İmkânı yok, cicim.

Güneş, cezalandırıcı doğasını bir sonraki aşamaya taşımıştı; nem yüzünden çoğu insanda asla terlemeyecek yerlerim terliyordu ve tek istediğim, hızlı bir koşuda ulaşamayacağım mesafedeki bir gölgeliğin altındaki suydur. Orada savunmasız bir şekilde bir araya toplanmış halde durmak, sıcaklık çok kötüleşmeden orta-

* Alman sosisi (ç.n.)

lıkta koşup antrenman yapmaktan yüz kat daha kötüydü. Çok daha kötü.

“Bu şey bitti mi artık?” diye sağımdaki oyuncu iç çekti. Pipers’a yeni katılanlardan biriydi.

“Sanırım,” diye karşılık veren Genevieve, tam arkamdaki sırada duruyordu. WPL’de henüz ikinci sezonuydu.

Omzumun üstünden bakınca, asistanın en üst sıradaki kadınların yerini yeniden ayarladığını gördüm. Harlow kenarda durmuş, kadının söylediklerine kaşlarını çatıyordu ve bu beni gülümsetti. “Oradaki büyük hatunlarla işleri neredeyse bitti, ondan sonra başlayacaktır ve en fazla yirmi dakika daha sürer.”

Etraftaki altı kişiden toplu inlemeler duyuldu.

“Casillas!”

Ah olamaz. Hayır. *Hayır*. Fotoğrafçı, Pipers’ın halkla ilişkiler çalışanının hemen yanında durduğu yerden, “Yirmi üç! Yanlış yerdesin!” diye bağırdı.

“Sonra görüşürüz, arkadaşlar,” diye mırıldandım.

Başımı eğmemek ve aniden ortaya çıkıveren Sheena’ya doğru ayaklarımı sürümek tüm irademe mal oldu. Gözüm onun üstündeydi. Peh. Beni kolladığını, bana iyilik yaparak geçmişin beni içine soktuğu bu durumdan sadece arkadaşlık yoluyla kurtulmama yardım ettiğini biliyordum. Ancak gelen kutumda okunmadan kalan e-postaları düşündüğümde, çenemi kapalı tutmanın ve yapmam gerekeni yapmanın muhtemelen buna değeceğine karar verdim.

Belli ki bunların hiçbiri önem taşımıyordu. Yutkunarak Büyük Kız Çoraplarımı giydim ve derin bir nefes alıp normal, akli başında biri gibi bana gösterilen tarafa yürüdüm.

“Sal, Bay Kulti’nin hemen altındaki sıraya, Bayan Phyllis’in yanına sıkışiver.” Bayan Phyllis, yani takımın formda olmasını

sağlamak için her yıl kendini diriltten fitness antrenörü. Ayrıca aynı boyda olduğumuz için Sheena'nın düşüncesi mantıklıydı. Tabii eğer insan şekline bürünmüş Berlin Duvarı'nın, yanında duran oyuncudan en az on beş santim daha uzun olduğunu hesaba katmazsanız.

Omuzlarımı geriye attım ve aramızda otuz santim bile yokken, onun etrafındaki her şeyi ve herkesi nasıl görmezden geldiğini fark etmemiş gibi davrandım.

Çoğunlukla.

Ne yazık ki, benim onunla sohbet etmeyi denememek gerektiğini biliyor olmam herkesin de aynı farkındalıkta olduğu anlamına gelmiyordu. Orada duralı iki dakika geçmeden, arkamda bir yerlerde duran bir oyuncunun, "Saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sorduğunu duydum.

Kulti'yle ilgili azıcık bilgisi olan herkes, onun saat sponsorluğu olduğunu bilirdi. Her zaman saat takardı.

Hepimize ceptelefonlarımızı çantamızda bırakmamız söylenmişti, yani kimsede saat olmaması şaşırtıcı değildi. Uzun zaman önce oynarken saat takardım, ama artık birilerinin yüzünü kırma riskine girmek istemiyordum.

"Saatin kaç olduğunu kimse bilmiyor mu?" diye tekrar sordu oyuncu.

Hiçbir şey.

Saat takması için ödeme alan adamdan tek bir yanıt gelmedi.

Tanrım. Sonunda arkamı döndüm ve "Saatim yok, Vivian. Kusura bakma," dedim. Çünkü bir şey sorduğumda cevap gelmemesinden nefret ederdim. Kabalıktı ve tuhaf oluyordu.

Fakat daha kaba ve tuhaf olan şey, doğru cevap verebilecek durumdayken bunu yapmamayı seçmekti. Futbolcunun yüzündeki bakıştan, adamın cevap verebileceğini bildiği anlaşılıyordu.

Ama vermemeyi seçmişti. Şık hareket.

Bunun ardından yüzümü ileri çevirip zamanı geldiğinde kameraya gülümsedim.

İki gün sonra kameramanların antrenmanları çekmeye gelmesiyle işler daha iyiye gitmedi. Sheena bana antrenörlerin durduğu yönü işaret edercesine el sallayıp duruyordu. Yeterince yaklaştığımda, “Devam et,” diye fısıldadı. “Sadece birkaç kare.”

Bir ayda bana sadece üç cümle kurmuş bir adamla sadece birkaç kareydi ama.

Peh.

Gururumu toplayıp içimden çıkardım ve omuzlarıma sardıktan sonra, yan yana duran antrenörlere doğru ilerlemeye başladım.

Gardner’le sohbet etmeye özen gösterdim. Kulti ise göğsünün üzerinde fantastik bir şekilde kasılmış pazılarıyla yakınlarda duruyordu, dikkati başka yerdeydi. Ona her baktığımda, asker tıraşı ve ifadesiz yüzüyle bana giderek daha çok orduda görevli bir askeri hatırlatıyordu. Bu arada düşüncelerimde aynı anda iki elimi kullanarak ona vurdum. Olgunluk kesinlikle güçlü yanımdı.

Değildi.

Ama yapmam gerekeni yaptım. Her zaman yapardım. Bu da kameramanlar civardayken yüzüme bir gülücük kondurmak ve gerçekten sevdiğim insanlarla konuşmam demektir. Yeterince iyiydim herhalde.

Alman’ın, hayatı tamamen görmezden gelmesini düşünmekten vazgeçtim ve dikkatimi etrafımdaki kızlara çevirdim. Gardner başka biriyle konuşmaya başladı.

Genevieve'in, "Bu işi bitirmeye hazırım. Yarın ne yapacağımızı bilen var mı?" diye sorduğunu duydum.

"Sanırım yarın geri kalan formalarımızı almak için ofiste buluşuyoruz, değil mi?"

Öyleydi, ama neler olacağını bilen ve lafa karışan kişi olmaktan nefret ediyordum.

Bir başkası onayladı. "Evet. Yarın indirimli içki saatinde dışarı çıkmak isteyen var mı?"

Maçtan önceki gün içmeye gitmek mi? Kendi kendime bir ifade takınsam da bakışlarımı ileride ve ağzımı kapalı tuttum. Yine de iki kişi kabul ettiğini, bir başkasının ise hayır dediğini dinlemeye devam ettim.

Her koşulda ne beni davet etmişler ne de fikrimi sormuşlardı. O kadar çok gitmeyince, insanlar beni bir yerlere davet etmekten vazgeçmişlerdi ve bu benim hatamdı. *Meşguldüm*. Bazen banyo saatlerimi bile önceden planlamam gerekiyor gibi hissediyordum. Herkes içmek için dışarı çıkarken, ben de sonunda Marc'la "Güneybatı Vahası" adını verdiğimiz bir müşteri için yeni bir projeye başlayacaktım. On beş yıl önce, özel sipariş edilen kayalar ve kaktüsler konusunda bu kadar heyecanlanacağım aklımın ucundan geçmezdi.

Alışıl gelmiş bir heyecan ya da eğlence miydi? Hayır. Ama hayatım buydu ve umurumda değildi.

"Sabırsızlanıyorum," dedi kızlardan biri. "Bu hafta ber-bat-tı. Birkaç margarita bana iyi gelir."

Birkaç mı? Yüzümü buruşturdum.

"Kızım, ben de..."

"Hepinizin ihtiyacı olan şey biraz disiplin, maçtan önceki gün içki yok."

Tanrı şahidim, yabancı sesin konuştuğunu duyunca nefes almayı bıraktım. Kimin konuştuğunu anlamak için dönüp bakma gerek yoktu. Bilmemek için geri zekâlı olmak gerekirdi.

Durmuş durmuş, şimdi konuşmayı seçmişti...

“Ama sadece sezon öncesi...”

Kimin buna “sadece” sezon öncesi maçı diyerek haklı çıkmaya çalışma zahmetine girecek kadar aptal olduğundan emin değildim. Teknik olarak bunun sayılmadığını biliyordum, ama olsun. Kaybetmek kimin hoşuna giderdi? Benim hoşuma gitmediğinden gayet emindim; masa hokeyinde kaybetmekten bile hoşlanmazdım.

Her şeye rağmen.

Onun böyle söylemesi? Ne ikiyüzlü herif.

Sauerkraut’un’ ağzından çıkan keskin, saçma sapan yanıt, “Hiçbir maç ‘sadece’ bir şey değildir,” oldu.

Gardner, “Hey, biz neden...” diye söze başlayarak bu yeni gelenin dikkatini dağıtmak için başka bir konuya atladı.

Bu kadar çirkin bir ses tonu kullandığı ya da çok sahtekâr olduğu için kesinlikle dönüp ona bakmayacaktım. Belki günler önce, onun sarhoş kıcını bir otel odasına sürüklemeseydim farklı hissederdim.

Ama olan olmuştu.

Sözlerindeki azarı *ben* bile hissedebiliyordum. Kimse bir şey demedi. Ama Jenny’yle göz göze geldiğimiz an, ağız hareketleriyle, “Bu da neydi böyle?” dedi.

Ona doğru gözlerimi ayırıp ağzımı oynatarak, “Hiçbir fikrim yok,” diye karşılık verdim.

* Argoda Almanlar için kullanılan, Alman turşusu. (ç.n.)

Birkaç dakika sonra Grace, ona yaklaştı. Sohbet olsa olsa üç dakika sürdü, ama o üç dakika boyunca Pipers takımının her bir üyesinin izlediğinden emindim. Grace'in kararlı adımlarla ona doğru yürümesini, daha önce kaptan tavrındayken bizimle konuştuğu şekilde bir şeyler söylemesini izledik, sonra adamın kısa bir cümleyle yanıt verdiğini gördük. İki dakika sonra, bu zamana kadar tanıştığım en akıllı başında ve profesyonel oyunculardan birinin vücudunun her hattından öfke okunuyordu.

Grace kızmıştı. Grace. O, her zaman doğru şeyi yapan türden biriydi. Beraber oynadığımız beş yıl boyunca, milli takımda bile, asla alçakça oynamamıştı. Serinkanlı, kararlı ve akıllı Grace, profesyonelliğin somut bir örneğiydi.

Kendini kaybetmezdi.

Ve az önce kaybetmişti. Niçin olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama ufak bir yanım öğrenmeye can atıyordu.

Kulti'ye kızlara çıkışma şekli hakkında mı bir şey söylemişti? Onu tanıdığım ve kaptanlık görevini ne kadar ciddiye aldığını bildiğim için, büyük bir ihtimaldi. Onları gördüğüm başka seferlerde, arkadaş gibiydiler... Şey, arkadaş canlısı. Arkadaş-vari. Evet.

Bu sahne beni endişelendirdi.

Ne olmuştu ki?

"Sal, senin o seksi popolu ağabeyin açılışa geliyor mu?"

Dilimi dışarı çıkardım ve biraz abartıyla öğürdüm ve bu, ağabeyim her uğradığında onunla ahlaksız şeyler hayal etmelerinden ne kadar nefret ettiğimi bilen birkaç kızı güldürdü. Umutsuz, gecekondlu fahişeleri. Sonunda soran kıza gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Hayır, gelmiyor. Seksi popolu kız kardeşim ve annemler geliyor. Aslında bugün buradalar."

“Ayy, gerçekten mi?”

Sevinç ve zevk göğsümde yükseldi. Oyuncuların çoğunun ara sıra maçlara gelebilecek kadar yakın yaşayan ya da bunu umursayan bir ailesi yoktu. Öte yandan ailem genellikle üç saatlik yol yaparak sahamızdaki maçların çoğuna gelir ve ertesi günü beni görmeye ayırırdı. Şanslı olduğumu biliyordum ve bu kadar destekleyici oldukları için minnettardım.

Kız kardeşim Cecilia, bütün maç boyunca mesaj yazıp Instagram’da gezinerek telefonundan başını kaldırmasa bile. Ama her neyse. Bana çirkin isimler taktıktan ve onun hakkını düşünüklerim konusunda kafasında kötü fikirler kurduktan sonra bile yanımdaydı. Annemin de benim için bu hayatı seçeceğini sanmıyordum ama zorlansa bile gelir tezahürat yapardı. Zaten sevgi buydu, değil mi?

Bugün, sezon öncesi maçlar başlamadan önce, yerel üniversite takımlarına karşı açık antrenman yapacaktık. Bu uygulama, ligin sezonluk bilet sahipleri, oyuncuların arkadaşları ve aileleri ile çeşitli yarışmaların kazananları için yapılan bir jestti. İdmandan sonra etrafta dolaşıp fotoğraf çektirir ve küçük çocuklar varsa bir süre onlarla top oynardık.

“Aynen. Yurtdışında olduğu için Eric’in bu sene gelebileceğinden emin değilim.” Neyse ki. Onu tribünlerden yedek kulübesine dik dik bakarken hayal edebiliyordum ve “yedek kulübesi” derken Reiner Kulti’yi kastediyordum.

“Bana önceden haber ver ki o gün makyaj yapayım,” diye güldü kız.

Kıkırdadım ve ona elimi sallayarak geçiştirdim, ısınmayı çoktan bitirdiğimiz için dizliklerimin üstüne çoraplarımı giydim. Ayağa kalktığımda, antrenman yaptığımız yerin küçük, ayrılmış bir bölümünde tribünlerde bulunan yüz kadar insana baktım. Sadece birkaç dakika içinde babamın seyren saç çizgisini, an-

nemin yeni parlak kızıl saç rengini ve Ceci'nin kovboy şapkasıyla örtülü büyük kafasını fark ettim. İki elimi havaya kaldırıp aileme ve onlara el salladığımı düşünenlere el salladım; kocaman gülümsüyordum. Annem ve babam anında el salladılar ve tanımadığım birkaç kişi de aynısını yaptı.

"Hadi bakalım, hanımlar. Herkes hazırsa, başlayalım," diye seslendi Gardner.

Sonraki iki saat, Kulti'nin piç kurusu tavrını bir sonraki aşamaya taşımaya karar vermesinden bu yana takımı saran tuhaflik-tan eser bile kalmadan geçti. En azından şimdilik hepimiz bunu kafamızdan atmış gibiydik. Gösteri boyunca tribünlere gizlice bakışlar attım. Ben her zaman maçlarda ailesinin olmasından hoşlanan çocuklardan biriydim. Hoşlanmayanlar da vardı ama ben onlardan biri değildim. Onlar tribünlerdeyken daha iyi oynuyordum ya da en azından işi daha da ciddiye alıyordum; tabii eğer bu mümkünse. Annemle babam futbol hakkında her şeyi anlayacak kadar çok şey biliyorlardı ve hâlâ bana üzerinde çalışılabilecek şeyler hakkında önerilerde bulunuyorlardı.

Güneş sanki ekstra sıcaktı ve bileğim beni biraz rahatsız ediyordu, ama genel olarak her şey iyi gitti. Sadece ne zaman babama baksam, tam bir sapık gibi Kulti'ye gözünü dikmekle meşguldü. Erkekler konusunda berbat bir zevki olsa da onu seviyordum.

Uzun yıllar önce benim de onunla aynı durumda olduğumdan bahsetmiyorduk tabii.

Soğuma ve esneme yaptığımızda, Houston'ın erkek takım çalışanlarından birkaçı -takımımızın sahibi aynı kişilerdi- seyircileri tribünlerden sahaya indirdi. Ailemi son görüşümün üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve onları özlemiştim. Babamın sahada gerçekten önemli olan tek kişiyi aramasını izledim; ki ben olmadığımı biliyordum, hah.

“Anne.” Ona kolumu uzattım, terli antrenman formama hızlıca bakıp yüzünü buruşturdu ama yine de bana sarıldı.

“Mija,” diye karşılık vererek beni sıkıca sardı.

Sonra kız kardeşimi şapkasının kenarını tutarak kendime çektiğimde, “Hayır, Sal!” diye ciyakladı. “Acayip terlisin! Sal, şaka yapmıyorum. Sal! Siktir!”

Terli terli sarılmaktan hoşlanmadığını biliyor muydum? Kesinlikle. Umurumda mıydı? Hayır. Ağzından böyle bir söz çıkmamış gibi davranacak olsa bile, en son aynı odada olduğumuzda bana kaltak dediğini unutmamıştım. Ona daha da sıkı sarıldığında, sırtıma fazlasıyla sert vurduğunu hissettim; o arada onu hiç dinlemeyecek olsa bile annem, “*Hija de tu madre*”, sözlerine dikkat et,” diyordu.

“Seni özledim, Ceci,” diyerek küçük kız kardeşimin yanaklarını öpücüklere boğdum, makyajının bozulmasıyla ilgili bir şeyler söyleyerek geri çekilmeye çalıştı.

On yedi yaşındaydı. Bunu atlatırdı. İkimiz de hemen hemen aynı boydaydık, kahverengi saçlarımız vardı ama benimki biraz daha açıktı, Arjantinli büyükanneme çekmiştim ve aynı açık kahverengi gözlere sahiptik. Ancak benzerliklerimiz yalnızca bu kadardı. Fiziksel olarak ondan yaklaşık on kilo fazlam vardı. Kişilik açısından olabildiğince farklıydık. On beş yaşına geldiğinde topuklu giyme konusunda ustalaşmıştı, oysa ben gerçek bir sutyen giymenin süslü bir şey olduğunu düşünürdüm ve bu buzdağının sadece görünen kısmıydı. Ama onu çok seviyordum, biraz züppe ve mızımız olduğunda bile... Ve bazen, biraz fazla zalim olurdu.

Sonunda onu bıraktığımda, babamın olduğu tarafa doğru bir homurtu çıkardım. Arkası bize dönüktü ve sahayı incelemekle meşguldü. “Hey, baba? Elini bir daha yıkamayı asla istemeden önce bana sarılmak ister misin?”

* Asıl anlamı “annesinin kızı” olan bu söz, bazen Meksika’da “kahretsın” anlamında kullanılır. (ç.n.)

İrkilerek sıçradıktan sonra bize döndü ve bana dişlerini göstererek gülümsedi. Kendimi bildim bileli saç çizgisi seyreliyordu, sakalı kısa kesilmişti ve yeşil gözleri –İspanyol büyükannesinden almıştı– parlaktı. “Ben de seni arıyordum!”

“Ya tabii, yalancı,” diye güldüm. Birbirimize kocaman sarılırken, antrenman sırasında yaptığım röveşatalar hakkında bana bazı yorumlarda bulundu. Her ne işe yarıyorsa artık bu vuruşlar, kendinizi geriye doğru havaya fırlatmanızı ve topu başınızın üzerinden veya yana doğru tekmelemenizi gerektiren bir hareketti.

“Seninle fazlasıyla gurur duyuyorum,” derken hâlâ bana sarılıyordu. “Seni her gördüğümde daha iyi oluyorsun.” Çok uzun değildi, ehliyetine göre sadece 1,75’ti, ama ben 1,70’ten fazla olduğunu sanmıyordum. “*Alomejor.*”

Bacağımın yanına pat pat dokunulunca aşağı baktım, ellerinde geçen sezona ait oyuncu profil fotoğrafımla orada duran küçük bir kız ve erkek çocuğu gördüm.

Onlarla bir süre konuştum, resimlerini imzaladım ve anneleri rica edince çocuklarla birkaç poz verdim. Hemen onların ardından üç grup aile daha geldi –çoğunlukla anneleriyle birlikte küçük kızlardı– ve aynısını yaptık. Fotoğrafların arasında onlara sorular sordum ve sarıldım çünkü bunlar dünyanın en ucuz ve en etkili para birimiydi. Basınla konuşmaktan nefret ediyordum çünkü beni geriyor ve rahatsız ediyordu ama bu yabancılar, bu insanlar beni inanılmaz derecede mutlu ediyordu; özellikle de çocuklar heyecanlandığı zaman. Annemle babamın izini kaybettim ama bu konuda pek endişelenmedim; bu tür şeylerin nasıl işlediğini biliyorlardı.

Yarım saat kadar geçmişti. Genç bir kızın topunu imzalayıp ona bir gün profesyonel olarak oynamak istiyorsa hâlâ çok büyük olmadığını söyledikten sonra, ailemi bulmak için etrafıma bakındım. Antrenman sırasında kullandığımız kalelerden biri-

nin yakınında, annemle babamın Gardner ve tecrübeli oyuncu Grace ile konuştuğunu gördüm. Yıllar boyunca ikisiyle de defalarca görüşmüşlerdi.

Yanlarına gittiğimde, kolumu babamın beline dolayıp ona gülümsedim. Ama karşılaştığım şey; öyle görünmemek için elinden geleni yapan, kederin smırında hafifçe hüzünlü bir gülümsemeydi. Beni hemen alarma geçirdi. “*Que tienes?*” diye fısıldadım.

“*Estoy bien*”, diye fısıldayıp yanağımı öptü. Bana iyi gibi görünmüyordu. “Hocanız da hep beraber ne kadar iyi oynadığınızdan bahsediyordu.”

Yüzünü çok dikkatli bir şekilde izledim, yıllarca çoğu zaman şapkayla ve bazen de şapkasız olarak dışarıda çalışmaktan kaynaklanan güneş ve yaş çizgilerini inceledim. Onu rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordum. Sadece inat ediyordu ve inatçılığını ondan almıştım. Ama o anda bir şey söylemek istemiyorsa onu zorlamayacaktım. Boğazımı temizledim ve annemle göz göze gelmeye çalıştım, fakat o iyi görünüyordu. “Umarım oynuyoruzdur. Aksi için bir neden göremiyorum, değil mi Grace?”

Bu yıl otuz beş yaşma giren yaşça daha büyük kadın da neşeyle gülümsedi. Kulti’ye kim-bilir-ne söylediğinde yüzünde oluşan ifadeye hiç benzemiyordu. “Kesinlikle.”

Gardner ve Grace gidip de üçümüz kaldığımızda –Ceci, ileride Harlow’la Tanrı bilir hangi konuda konuşuyordu– babamın koluna dirsek atarak sordum: “Sorun ne? Gerçekten.”

Yapmasını beklediğim gibi başını iki yana salladı. “Ben iyiyim, Sal. Senin sorunun ne?”

Casillas ailesinde inkâr bir yetenektir. “Ne oldu?” diye ısrar ettim, çünkü bu da başka bir Casillas kabiliyetiydi.

• (İsp.) Neyin var? (ç.n.)

•• (İsp.) İyiyim. (ç.n.)

“Nada.”

Bu adam. Bazen onu sarsasım geliyordu. “Bana daha sonra anlatır mısın? Lütfen?”

Başımın üstüne iki kez pat pat vurarak başını yine iki yana salladı. “Her şey yolunda. Seni gördüğüm için mutluyum, birkaç hafta içinde sezonun açılışım izleyeceğimize memnunum.”

Tamamen palavra atıyordu, ama onunla tartışmanın faydasız olduğunu bildiğim için boş verdim.

Birkaç dakika sonra ailem ayrıldı ve akşam beni göreceklere söz verdiler. Annem ve Ceci, şehirdeyken alışverişe gitmek istiyorlardı ve benim işim bitince buluşmak için planlar yaptık. Etrafta hâlâ birkaç taraftar vardı; tüm oyuncular meşgul olmasalar bile hâlâ sahada eşyalarını topluyorlardı. Bir yudum su içmek için şişemi kaptığım sırada, Harlow gelip bana ciddi bir bakış attı. Bir günde böyle iki bakış çok fazlaydı.

“Neler oluyor?” diye ona sorup şişemi koltuk altına soktum.

Çenesini biraz aşağı indirdi. “Bir şey söylemedim, çünkü bu şeref senin nail olmak isteyeceğini biliyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne şerefine?”

Harlow ellerini arkasına koydu, yanaklarında çok ufak bir rahatsızlık emaresi belirdi. Bu onun aşına olduğum bir yüz özelliği. O patlayıcı öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. “Bay Casillas sana bir şey demedi mi?”

Şüpheyle gözlerimi kırıştırdım. “Hayır. Hangi konuda?”

Har boğazını temizledi, bir şeyin onu sinirlendirdiğinin bir göstergesiydi; bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Sabrıyla ünlü değildi sonuçta. “Sanırım, ‘kim-olduğunu-bilirsin’in yanına gidip imza istedi.” Bir kez daha boğazını temizledi. “Emin değilim, Sally. Tek bildiğim, baban oradan uzaklaştı ve kasıklarına tekme yemiş gibi görünüyordu.”

• (İsp.) Hiçbir şey. (ç.n.)

Sabır, Sal.

Derin bir nefes aldım. “Sence...” Gözümün kılcal damarı içimdeki gerginlikten ötürü patlamasın diye dakikada bir kelime konuşuyordum. “Babama kötü mü davrandı?” *Benim babama?*

“Bence öyle yaptı,” diye o da aynı yavaşlıkla cevap verdi. “Babanı hiç o şekilde görmedim. Özellikle de öncesinde gözlerinde öylesine Sevgililer Günü ışığı varken, sonrasında yoktu.”

Sa-bır. Sakin ol. Ona kadar say.

Çenemdeki gerilimi azaltmak için ağzımı açıp kapattım ve hiçbir şey olmadı. Sonraki bildiğim şey, babamın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca kollarımın titremeye başladığıydı.

Sikerler.

Denedim. Tepemin böylesine atmaması için ciddi ciddi uğraştığım gerçeğiyle yaşayabilirdim. Gayret etmiştim. Ama zaten bu kadar hızla tepemin atması sadece birkaç kez yaşanmıştı. Genellikle sakindim ve olmadıgımda ise öfkelenmenin yeri ve zamanı olduğunu bilirdim.

Çoğunlukla.

İleri doğru bir adım attım. “Yapamam...”

İyi bir arkadaş gibi, Harlow beni bulduğum noktadan döndürmenin mümkün olmadığını anlamıştı. Kendisi de korumacı biriydi ve bir insanın sevdiklerine asla zarar verilmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden gitmeme izin verdi. Daha sonra, eğer gerçekten düşünürsem, babamın gururunu da savunma dürtüsüne sahip olmasına rağmen, bu şerefi bana bırakacağını söylediğini hatırlayacaktım.

Harlow bana, “Sadece ona herkesin içinde vurma!” diye talimat verirken, uygun adım gidiyordum... Ve tam olarak nereye doğru olduğundan emin değildim. Tek bildiğim varacağım hedefti ve orası da o Alman şirretin olduğu yerdı.

Onu bulmam ve ona doğru hızla yürümem için gereken sürede, ona yumruk atamayacağımı kendime söyleyecek kadar sakinleştım. Ayrıca ona *Führer* ya da başımı belaya sokabilecek başka bir şey de diyemezdim ve dememeliydim. Şansıma, aklıselim düşünabiliyordum.

Hedefim: Başımı belaya sokmadan onda yeni bir gôt deliğı açmak.

Zihinsel Büyük Kız Çoraplarımı çıkarıp yere attım. O şerefsizi siktir et. Küpe takıyor olsaydım, onları da çıkarıp Harlow'un avucuna koyardım.

Titreyen kollarım ve gümbürdeyen kalbim beni harekete geçirdi. Onu buldum.

Orada öylece duruyor ve bir klasördeki bazı notları inceleyerek kendi işine bakıyordu. Uzun boylu, ciddi ve hayatımdaki en önemli adamı incittiğı gerçeğinden tamamen habersiz.

Potansiyel izleyici kitlesinin kim olacağını kontrol etmek için etrafıma bakmayı düşünmedim veya zahmet etmedim, çünkü zerre umurumda değildi.

Ona dümdüz saydırmaya başlama.

Ona küfretme ya da Führer deme.

O anda bu adamın kim olduğu ya da eskiden kim olduğu umurumda değildi. O, düşünülemez olanı yapmış, davranış sorunu olan bir pislikten başkası değildi. Bana ya da takım arkadaşlarıma karşı pislik olmak bir şeydi. Ama babamın duygularını incitmişti ve bu görmezden gelinemezdi.

Yeterince yaklaştığım an, "Hey," diye patladım.

Başını kaldırmadı.

"Hey, Alman sucuğı." Az önce ağzımdan bu mu çıkmıştı?

Bahsi geçen Alman sucuğı başını kaldırıp bakınca, gerçekten de yüksek sesle söylemiş olduğumu anladım. Şey, galiba çok

daha kötüsünü söyleyebilirdim ve bu noktadan sonra geri alabileceğimi de sanmıyordum.

“Benimle mi konuşuyorsun?” diye sordu.

Kollarımın nasıl gerildiğine, göğsümde alevlenen öfkeye odaklandım ve kelimeleri ağzımdan çıkardım. “Evet, sen. Belki takıma yardım etmekle ilgilenmiyorsun ve bunda sıkıntı yok. Anlıyorum, koca adam. *İnsanların ne yapıp ne yapmaması gerektiği konusunda hiçbir şey söyleyecek konumda olmadığını bildiğin halde bizimle bok gibi konuşmak mı istiyorsun?*” Onun için tam olarak ne yaptığımı hatırlamasını istediğimi belirten bir bakış attım.

İkiyüzlü göt.

“Bize kaba davranmanı hepimiz atlatırız, güven bana. Senin yüzünden uykularım kaçmaz, ama biz burada hayranlarımıza bok gibi davranmayız. Senin oynadığın yerde işler nasıldı bilmem, ama burada biz değer biliriz ve herkese kibar davranırız. Birinin senden imzalı resim ya da kışına imza atmanı istemesinin bir önemi yok, bunu gülümseyerek yaparsın.

“Ve özellikle babama pislik gibi davranmana müsaade yok. Dondurulmuş yemeklerden sonra, dünyadaki en iyi şeyin sen olduğunu düşünüyor o. En büyük hayranlarından biri ve sen ona kaba mı davranacaksın? Yüce Tanrım. Herkes senin maçta rakip olduğunda baş belasına dönüştüğünü biliyor ama kariyerini destekleyen insanlara karşı zalim olacağını hiç düşünmemiştim.”

Biri nefes nefeseydi ve onun ben olduğuma emindim. “Tek istediği seninle tanışmak ve ne bileyim, belki arkadaşlarına gösterip övünebileceği bir fotoğraf çektirmektir. O tanıdığım en iyi adamdır ve haftalardır seni göreceğinden bahsedip durdu. Babam üzgün ve muhtemelen gözündeki perde kalkmış halde buradan ayrıldı, o yüzden bunun için sağ ol Çikolatalı Alman Pastası. Umarım birinin sana yaklaştığı bir sonraki sefer, ayırdığın iki dakikanın bir insanı bütün yıl mutlu edebileceğini düşünürsün.”

Seni lanet *sauerkraut*.

Tamam, bunu söylemedim, ama aklımdan geçirdim.

Ayrıca iki elimle onu itip düşürmeyi de aklımdan geçirdim, ama bunu da yapmadım.

Sessizce birbirimize bakarken parmaklarım kendiliğinden kasılıp gevşiyordu ve azı dişlerim birbirine sürtünmeye başlamıştı. Bitirdiğimi düşünmüştüm ama bana sonbaharın sonlarında New Hampshire’da oynadığım günleri hatırlatan o gözlerini kırptığında, içimdeki on üç yaşındaki çocuğun, bu adamı ilahlaştıran ve onun dünyalara bedel olduğunu düşünen kızın hayata döndüğünü hissettim.

Onun hayata döndüğünü ve oracıkta can verdiğini hissettim. İnsanların yıllar içinde değiştiğini anlayan bu versiyonum, genç Sal’in küllerinden işte bu kadar çabuk yeniden doğdu. Benim yetişkin versiyonum, Reiner Kulti’yi zerre kadar umursamıyordu. Antrenmanlarıma, maçlarıma katılan o değildi. Sakatlıklarım konusunda stres yapan ve iyileşme dönemlerimde benimle dalga geçen o değildi. Sevdiğim ve saygı duyduğum, kalbime giren ve sadakatimi hak eden insanlardan oluşan bir listem vardı.

Reiner Kulti gerçekten önemli olan açılardan özel biri değildi. Çok uzun zaman önce benim ilham kaynağımdı ama bunu gerçekleştirmeme yardım eden kişi o değildi.

“Bu sahaya çıkan en harika şeyin sen olduğunu anlıyorum, *Bay Kulti*.” Evet, “bay” kelimesini mümkün olan en alaycı şekilde söylemiştim. “Ama bana göre, bu dünyadaki en harika insan babamdır. Onunla tanışmayı umursamayarak duygularını incittiğin bir sonraki kişi de başka birinin babası, erkek kardeşi, annesi, kız kardeşi, kızı veya oğludur. Bunu bir düşün.”

Kahrolası *frankfurter*.

Neyse ki onun cevap vermesini gerçekten beklemiyordum ve sonuçta cevap vermemesi muhtemelen iyi bir şeydi çünkü bu ka-

dar kayıtsız ve duyarsız bir ağızdan, samimi veya özür dileyen bir sözün çıkabileceğinden ciddi şekilde şüpheliydim.

Saatler sonra, bir el arabasıyla taşları taşıırken ve omuzlarım çok acıdığı için gözyaşı kanallarım filizlenmenin eşiğindeyken, elimde olmadan hâlâ sarsılmış ve sinirli hissediyordum. Eğer onları neredeyse on yıl önce kaldırmamış olsaydım, duvarımdaki Kulti posterlerini Zeyna'yı gururlandıracak bir çığlıkla söküp atardım. Eşyalarımı alıp dışarı çıktığımda kimse beni durdurmamıştı. Ben onun yanından geçerken, Gardner yüzünde etkilenmiş bir ifadeyle orada duruyordu.

Yani en azından bu vardı. Gardner söylediklerimden bu kadar memnun görünüyorsa, takımdan atılamazdım.

En azından umudum bu yöndeydi ve her koşulda, yaptığım şeyden pişman olmam mümkün değildi. Eğer inandığım şeyi savunamıyorsam, olmaya çalıştığım kişi değildim zaten.

O akşam ailemle buluşmadan önce koşuya çıktığımda, üç sesli mesaj aldım.

İlki Jenny'dendi. "Sal, ona bunu yaptığını inanamıyorum, ama bence birinin ağzından çıktığını duyduğum en hoş sözlerdi. Seninle gurur duyuyorum ve seni seviyorum."

İkincisi, takımda pek de yakın olmadığım defans oyuncularından biriydi. O kadar şiddetle gülüyordu ki sesi ölüyormuş gibi çıkmıştı. "Çikolatalı Alman Pastası! Aman Tanrım, sanırım altıma işedim."

Üçüncüsü Harlow'dandı. "Sal, o ufak tefek bedeninde çelikten taşakların olduğunu biliyordum, ama kahretsin neredeyse ağla-

yacaktım. Kulti'ye hayatının fırçasını kaymanı kutlamak istediğinde bana haber ver.”

Sonuç olarak, kendimden fazlasıyla memnundum.

O gece hep birlikte yemeğe çıktığımızda babama hiçbir şey söylemedim ama ona her zamankinden iki kat daha sıkı sarılarak nefesini kestim.

Bir gün önce söylediklerim yüzünden personelin bana sinirlenmesinden endişe duysaymışım, bu zihinsel ve duygusal açıdan çaba israfı olacakmış. Yeni kızlardan birkaçı beni görür görmez aşağıdan beşlik çıktılar ama beni asıl rahatlatan, Gardner'in sırtıma sertçe pat pat vurmasıydı. Bundan hiçbir şey çıkmayacaktı.

Başımı dik tuttum ve Kulti'ye bakmıyormuş gibi yapmak için fazladan çaba harcamadım. Ondan tarafa baktıysam, bakmaya devam ettim. Bakışlarımız bir defa kesişti ve başka yöne dönmenden önce gözlerimin bir saniye oyalanmasına izin verdim. Tehlikeli hayvanlar sizi tehlike olarak algılamasın diye onlarla göz teması kurmamak gerektiğini söylerler, ama salla gitsin dedim; kimsenin köpeği değildim, hele Kulti'nin hiç.

Yanlış bir şey yapmamıştım ve öylece durup da bu Alman tankının dünyanın en iyi babasını üzmesine müsaade edecek değildim. Kaldıkları otelin hemen yanındaki restoranda yemek yerken normal davranmıştı ama... Olsun. İçgüdüsel olarak duygularının incindiğini biliyordum ve bunu bir daha asla gözden kaçırmayacaktım.

Özellikle rekabetçi bir üçe üç maç sırasında Kulti'nin ayaklarının dibinde yere düştüğümde, tekrar ayağa fırladım ve gözlerinin içine bakarak uyluklarımı silktikten sonra hemen yaptığım şeye geri döndüm.

Yapılacak en akıllıca şey miydi?

Belki değildi, ama tek yapmam gereken babamı düşünmekti; anında doğru şeyi, aslında mümkün olan tek şeyi yaptığımı anladım. Grace'le, Kulti'yle aralarında ne geçtiğini hakkında hiç konuşmamıştık. Yine de Grace'in o kaçınılmaz günden sonra bana attığı bakış, onun da o gün Kulti'ye diğer Pipers'lara nasıl davrandığına dair bir şeyler söylediği konusunda beni ikna etmişti. Azarladığı kızları savunacak bir şey söyleme yüreği göstermemiş olsam da babam için onun karşısına dikilmiştim ve bu davranışım, belki bir açıdan fırçaladığı herkes için de savunma yerine geçmişti.

Bu da hepimiz oluyorduk; yani bir bakıma. Sadece benim ayar vermem Grace'inkinden uzun sürmüştü. Belki söz konusu Jenny ya da Harlow olsa, durumu farklı bir şekilde ele alırdım. Buradaki mesele, kimsenin öyle bir tavrı hak etmemesiydi.

Adamın tavırlarında hiçbir şey değişmemişti. Hepimiz resmen parmak ucumuzda yürüyor, arkamızı ve kelimelerimizi kolluyorduk. Berbat bir durum muydu? Kesinlikle. Fakat bu konuda düşünülecek başka bir şey yoktu.

İlk sezon öncesi maçımız yaklaşırken –iki haftalık bir süreçte beş tane daha vardı– düşüncelerimi maça odaklamak zorundaydım, insanların eskiden “Kral” dediği ahmak bir adama değil. Tabii ya. Gezegendeki bütün palavracı piç kurularının kralı oluyordu kendisi.

Sekizinci Bölüm

“...Başka sorusu olan var mı?”

Odadaki gerilimi kesebilirdiniz resmen. Son iki saattir Grace dışında hiç kimse tek kelime etmemişti. Hepimiz orada öylece oturup teknik ekibin gelecek sezonla ilgili son dakika ayrıntılarını gözden geçirmesini dinledik. Rahatsız ve kararsız halde, konferans odasında oturan bütün futbolcular sadece izleyip kafa sallıyordu. Gerçekten oynamak yerine başkalarının konuşmalarını dinleyerek bu kadar çok zaman harcamak yeterince acı vericiydi.

Takımın tuhaf davranışının arkasındaki suçlu, odanın köşesinde projeksiyon ekranının yanında kolları iki yanında duran yardımcı antrenördü. Kimsenin onaylamasına gerek yoktu, biz biliyorduk. Hepimiz kesinlikle biliyorduk.

Bu onun suçuydu.

Gardner’in sorusuna kimse tepki vermeyince, başımı iki yana sallayarak, “Hayır,” diye yanıtladım.

Teknik direktör, kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşirken, birinin başka bir şey söylemesini bekleyerek odada göz gezdirdi.

Yeni sözler asla gelmedi ve yanaklarının kasılmasından onun da nedenini anlamadığını fark ettim. Bir kere hiç kimsede özgüven eksikliği yoktu. İkincisi, herhangi birinin bir sorunu varsa,

genellikle bunu dile getirmekle ilgili bir sorunu olmazdı. Ancak bu sefer asıl sorunun iki kolu ve iki bacağı vardı.

Dım, dım, dım.

Kimsenin ipucu vereceği yoktu.

“Kimse yok mu?” diye sordu Gardner tekrar, ses tonu şüphe doluydu.

Hiçbir şey.

“Tamam. Kimsenin diyecek bir şeyi yoksa, sanırım hepiniz dağılabilirsiniz. Yarın sekizde burada buluşuyoruz, hepimiz buradan sahaya gideceğiz,” diye duyurunca, kafalar toplu olarak sallandı ve takım ayaklandı.

Genevieve ile yakındaki koşu parkurları hakkında konuşmak için birkaç dakika daha kaldım ve eşyalarımı yeni almıştım ki, “Sal, ofisime gelecek zamanın var mı?” diyen bir ses duydum.

İçgüdülerim, hangi konuşmanın gerçekleşeceğini tam olarak bildiğimi söylüyordu. Gardner’in yüzünü görmüştüm ve içimden bir ses, onun bir şeyler döndüğünü bildiğinin farkındaydı.

Ne yazık ki, sorgulayacağı ilk ve muhtemelen tek kişinin ben olacağımı da biliyordum.

Peh. Berbat bir yalancı olarak tanınmanın laneti buydu işte.

“Tabii,” dedim, ama istediğim son şey bu konuda konuşmaktı.

Bana sırtıp ileriye işaret etti. “Hadi, o zaman.”

Kahretsin. Çantamı omzumun üstüne atıp peşinden gittim. Birkaç dakika içinde çok aşına olduğum bir koridordan dönüp ofisine doğru gidiyorduk.

Gardner, masasını koridordan ayıran küçük pencerenin perdelerini kaldırdı –prosedür gereği- ve dostça bir gülümsemeyle masasının arkasına oturdu. Kaşları saç çizgisine kadar yükselmişti. “Biliyorsun, seninle konuşurken lafı dolandırmayacağım. Bana neler olduğunu anlat.”

Bingo dedikleri şey!

Nereden başlayacaktım?

Güvendiğim ve saygı duyduğum ama sonunda beni haber kaynağı olarak kullandığını anladığım bir adamın önünde kimsenin sorunlarını, hele kendi çıkmazımı –tekrar– gündeme getirmek istemiyordum. Tamam, daha çok bir muhbir olarak kullanıyordu. Aynı şeydi, kahretsin. Çantamı ayaklarımın dibinde sandalyeye doğru kaydırıp kaşlarımı kaldırdım ve Gardner’e baktım. Hemen mümkün olduğunca aptala yatmaya karar verdim.

“Bizde mi?”

“Hepinizde. Takımda. Neler oluyor?”

“G, neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Sal.” Bana aptala yattığımı biliyor gibi baktı. Yatıyordum ama bunu kesin olarak bilemezdi. “Herkes tuhaf davranıyor. Kimse konuşmuyor. Kimsenin normalde olduğu gibi vakit geçirdiğini görmüyorum. Sanki herkes ilk kez birlikte oynuyor gibi. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, hepsi bu.”

Bunu gerçekten düşündüğümde, onun farklılıkları görmesine şaşırmamam gerektiğini anladım. Elbette görecekti. Önemseydiği için fark ediyordu. Gardner umursadığı için şikâyet ediyordum, sonra da Kulti umursamadığı için şikâyet etmiştim. Bu konuda kazanmak yoktu, değil mi? Gardner’in hâlâ buralarda olduğu ve bunu fark ettiği gerçeğini kabullenmem gerekiyordu.

Antrenmanlar genellikle oldukça ciddi olsa da ısınma ve soğuma çalışmalarımızın her zaman eğlenceli bir tarafı vardı. Çoğunlukla hepimiz birbirimizle oldukça iyi anlaşırdık ve bence bu yüzden birlikte bu kadar iyi çalışıyorduk. Hiç kimse bir süperstar değildi ya da sıcak hava balonu büyüklüğünde bir egoya sahip olan biri yoktu. Biz bütün halinde oynardık.

Elbette bu, bazı oyuncuların zaman zaman diğerklerinin ayak bileğinin burkulmasını istemediğı anlamına gelmiyordu ama durum böyleydi.

Ayrıca evet, antrenmanlar oldukça durgun geçmişti ve her geçen gün daha da sessizleşiyordu. Bunun, takıma yeni katılan futbolcuların hatası olmadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Harikaydılar.

Sorun Alman'dı. Eğer Harlow bile onun aktif olmamasından şikâyet etmek için ağzını açmaktan çekiniyorsa, o zaman bir sorun olduğu açıktı. Har'ın açıkça konuşmanın sonuçları hakkında iki kez düşündüğünü sanmıyorum. O kadar iyiydi ve o kadar dürüsttü ki... Yine de, söz konusu *frankfurter* antrenmanların dışında sessizce dolaşırken, onun geride durup başını iki yana salladığını görmüştüm.

Bir de benim onunla olan sıkıntım vardı.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve tembel bir tavırla omuz silktim.

“Bana ne yapacağımı söyle,” dedi Gardner ciddiyetle. “Senin sözüne güvenirim ve nereden başlayacağımı bilmem gerek.”

İşte “g” ile başlayan kelime, kahretsın. Güven benim “zayıf noktamdı”.

Aniden kararlılığımın kaybolduğunu hissettim ve başımı teslim olurcasına öne eğdim.

“Pekâlâ.” Yanağımı kaşıyarak ona kararlı bir bakış attım. “Başımı belaya sokmayacak ne söyleyebilirim tam olarak?”

“Ne?”

Daha günler önce Alman'a sucuk diyen ben değilmişim gibi, “Ne başımı belaya sokar? Beni yedek kulübesinde bırakacak bir şey söylemek istemiyorum,” dedim dikkatle.

Bana attığı bakış kuşku doluydu. Gardner yüzüne tükürmüşüm gibi görünüyordu. “Bu Kulti’yle mi alakalı?”

Başımı neyin belaya sokabileceğine dair parametrelerin henüz bana verilmediği gerçeği göz önüne alındığında, başımı sallamakla yetindim. İçinde onun adını taşıyan hiçbir şeyi seslendirmediyimi her zaman iddia edebilirdim, değil mi?

“Benimle kafa buluyorsun.”

Omuz silktim.

“Açıkla. Sana insan olarak ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun. Bana karşı dürüst olduğun için seni ispiyonlayacak ya da başına bela açacak halim yok, bana biraz itimadin olsun.” Meydana çıkıp ona bir şey söylemek istemediğim için gerçekten kırılmış görünüyordu.

Yine de...

“Sal, benim aptal ya da kör olmadığımı bildiğinin farkındayım. Bana gerçeği söyle. Birkaç gün önce ona söylediklerinin sadece yarısını yakaladım. Onun babana sıcak davranmadığını biliyorum, ama tek meselenin bu olduğunu sandım. Yardım etmek istiyorum ve bunun olması gerektiği gibi işe yaramadığının farkındayım. Her sahaya çıktığınızda, herkes gergin davranıyor; toplantılarımızda kimse bir şey söylemek istemiyor. Bu hiç size göre bir durum değil,” dedi Gardner. “Tanrı aşkına, genellikle birisi futbol topunun ne kadar şişkin olduğunu tartışır.”

Sandalyeme yaslanıp tavana bakmak için başımı geriye atmak istedim ama bunu yapmadım. Bunun yerine Büyük Kız Çoraplarımı biraz daha yükseğe çektim ve söylediklerini ele aldım. “Sana katılmıyorum demiyorum. Durum gergin ve bu berbat, G. Ama biliyorsun, bize o ‘sızlanmak yok’ kuralı kondu ve kimse şikâyet etmeyecek.”

“O zaman bana ne olduğunu söyle. Sorun ben miyim?”

“Neden bana hep bunu yapıyorsun?” diye inledim.

Güldü. “Çünkü bana palavra sıkımazsın.” Usta manipülatör; kendisi tam bir usta manipülatördü. “Durumun tekrar olması gerektiği haline dönmesini istiyorum, o yüzden bana neyin düzeltilmesi gerektiğini söyle.”

Anlamıyor muydu? İnşa etmek için çok fazla şey feda edilen bir kariyeri hiç uğruna riske atmazdın. Her birimiz doğum günlerinden, yıldönümlerinden, sosyal hayattan, ilişkilerden, ailelerimizle geçirilecek zamandan ve daha bir sürü şeyimizden vazgeçmiştik. Bu benim için kıymetliydi ve öylece bırakacak kadar moron değildim. Takımdaki diğer bütün kızlar da bir dereceye kadar böyle hissediyor olmalıydı. “Biliyorum G, ama sen de hepimizin dikkatli olması gerektiğini biliyorsun. Ne bekliyorsun ki? Daha en baştan Kulti hakkında ne söylediğimize dikkat etmemiz için uyarıldık. Sonra antrenmana geliyoruz ya da markete gidiyoruz ve sürekli ona dair soru bombardımanına uğruyoruz.”

Ondan çıkan iç çekiş bana delinmiş bir balonu hatırlattı. Hâlâ inanamıyordu. Hayatta, kırılanı tamir etmeye önem veren insanlar vardı ve sorunlarını başkasının çözmesini bekleyen insanlar vardı. Genellikle istediğim şeylerin peşine düştüğümü düşünmek hoşuma giderdi ama bu, bir şeyler söyleyen kişi olmak istediğim anlamına gelmiyordu; özellikle de bu durumda.

Birdenbire gerçeği söylemekten biraz da olsa kendimi alıkoyduğum için azıcık kötü hissettim. Ta ki ona yardım ettikten sonra Alman'ın bana yönelttiği gerçek tehdidi hatırlayana kadar... Ondan sonra içleme ve öfke her şeyi yıktı geçti. “Pekâlâ.” Derin bir nefes aldım. “Bence herkes onun buradaki varlığı konusunda biraz kararsız gibi, G. *Bence*. Sadece kendi adıma konuşabilirim. Kimse bir şey söylemiyor, çünkü muhtemelen hepimiz bir pot kırıp başımızı belaya sokmaktan acayip korkuyoruz. Onun tam olarak Bay Rogers' olmamasının da faydası dokunmuyor.”

* Güler yüzüyle tanınan Fred Rogers, bir dönem çocuk programı yapımcılığı ve sunuculuğu yapmıştır. (ç.n.)

Hocanın yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Ciddiyim. Sanırım bir noktada herkesin, ona futbolu yıllar önce bırakması gereken değersiz bir pislik olduğunu söyleyen, kâbus gibi antrenörü olmuştur. Ama bir şekilde, bu aşamada umursamıyor gibi görünen biriyle birlikte olmak daha kötü. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyor. Sadece orada duruyor.” Fotoğraf çekimindeki olay vardı. Ayrıca tek yaptığım ona yardım etmeye çalışırken, beni tehdit etmesi vardı, ama o saçmalığı kendime sakladım. Söylediği şey yüzünden değil, ben öyle biri olmadığım için.

Bu bir gerçektir. Kulti *hiçbir şey* yapmıyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Bilgisini, o tek sefer hariç öfkesini, hatta kelimelerini bile paylaşmıyordu.

“Tanrım.” Gardner başını salladı ve bir elini saçlarından geçirdi. “Anladım.”

Çok fazla şey mi söylemiştim? Belki.

Yanaklarımı şişirip zırvalamaya başladım. “Bak, adam harika bir oyuncu. Öyle olmadığını söylemiyorum zaten. Ama bize antrenörlük yapması gerekmiyor mu? Dırıldır etmesi? İyi bir şey yaptığımızda ya da en azından gerçekten kötü bir şey yaptığımızda bize söylemesi? Herhangi bir şey? İlk başta, belki sadece kızlarla bir arada olmaya alışıyordur diye düşündüm, ama artık yeterince süre geçti. Öyle düşünmüyor musun?”

“Ne dediğini anlıyorum. Mantıklı.” Bir eliyle kafasını ovuşturup tavana baktı. “Bunu daha önce neden düşünemedim, bilmiyorum. Hah.” Kendi kendine kafa salladıktan sonra bana döndü. “En azından artık nereden başlayacağımı biliyorum.”

Bir an sandalyede kıpırdanıp doğruldum ve ona başımı salladım. “Konu bu.”

Gardner söylediklerimi düşünürken yüzünü buruşturdu ama sonunda bana kısaca başını salladı. “Benimle konuştuğun için

minnettarım. Bunu çözeceğimizden emin olacağım.” Buradan defolup gitmem için gereken işaret buydu.

“Peki o zaman. Ben gideyim. Yarın görüşürüz,” diyerek eşyalarımı aldım ve kalktım.

Bana komik bir bakış attı. “Senin için de yapabileceğim bir şey varsa, söyle. Birilerinin kafasını koparacakmış gibi görüldüğünü fark etmediğimi sanma.”

Demek ki maç ifademi biraz daha düzeltmek için uğraşmam gerekiyordu. Bunu yapabiliirdim. Masanın karşısında oturan adama gülümseyerek başımı salladım. “Ben iyiyim, G. Ama teşekkürler.”

Yüz hatları biraz gevşedi ve ben bir adım geri çekilirken, Gardner’in yüzünden, tanıdığımdan emin olmadığım bir duygu geçti. “Onun karşısına dikildiğin için seninle gurur duyuyorum, Sal. Özellikle de artık hepinizin onun buradaki varlığı hakkında ne hissettiğini bildiğime göre... Bunu bilmeni isterim. Sen iyi bir kızsın.”

Gardner’in sözleri bana kendimi hem iyi hem de suçlu hissettirdi. Ona hafifçe gülümseyerek omuz silktim. “Sana kızlar hakkında daha önce bir şeyler söylemeliydim, G.”

“Sorun değil. Şimdi bir şeyler söyledin ve önemli olan bu.”

Öyle miydi?

Bir kez daha vedalaştık ve oradan çıktım.

Çantamı omzuma taktım ve düşüncelere dalarak yavaşça dışarı çıktım. Doğru olanı mı yapmıştım? Emin değildim ama başka ne yapmam gerekiyordu? Bu Alman bok çuvalının etrafında parmak uçlarımda yürüyerek acı içinde beş ay daha geçirebilirdim, ama onun varlığından etkilenen tek kişi ben olmadığım için durum farklıydı.

Geri dönüş yolu eski ve tanıdıktı. İki koridordan aşağı yürü, asansöre ilerle. Ezberimdeydi. Asansörü beklerken topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım.

Yabancı bir çift tenis ayakkabısının linolyum zemin üzerinde çıkardığı yumuşak gıcırta, bakışlarımı oraya çevirmeme neden oldu. Ses bu binada özel bir şey değildi; maç günü değilse veya topuklu ayakkabı giyen bir kadın olmadığı sürece çoğunlukla herkes tenis ayakkabısı giyiyordu. Ancak limon yeşili dikişli siyah özel üretim RK koşu ayakkabısını gördüğümde omuzlarım gerildi.

Başımı kaldırıp baktım.

Elbette az önce hakkında konuştuğum götelekti.

Bilinçsizce arkama uzanıp, saçımın kafa bandımın altında düzgün bir şekilde toplandığından emin olmaya çalıştım ama oraya ulaşamadan durdum. Kaka. Ayrıca saçımın dağınık olmasının ne önemi vardı ki? Olmamalıydı.

Benden bir metre kadar uzakta durup da gözlerimiz buluştuğunda boğazımı temizledim. Göz rengi düşündüğümünden daha netti. Bal-kahverengisinin, koyu yeşilin uygun bir harmanıyla mükemmel bir karışımıydı. Parlak, keskin ve bakışlarının taşıdığı ağırlığa bakılırsa, inanılmaz derecede dikkatliydi.

Yüce Tanrım, adam uzundu. Giydiği gök mavisi polo yaka antrenman tişörtünün altında kolları büyüktü. Daha sonra gözlerine baktığımda hâlâ bana kilitlenmiş olduklarını gördüm. Onu süzüşümü izliyordu.

Siktir.

Kaka, Sal. Kaka.

Çiş. Kes şunu. Hemen-kes-şunu.

Onu bir bardan çıkarıp otele sürükledin ve tek bir teşekkürü çok gördü. Gülümsemedi bile. Aldığın tek karşılık tehdit edilmek oldu.

Ve bununla aniden kendimi iyi hissettim.

Yutkundum ve yüzümün hareket edebilen tek yarısını kullanarak bal gibi tatlı olan pislik gülümsememi sergiledim. “Merhaba,” dedim ve hızlıca, “hocam,” diye ekledim.

Bu ağır bakış bir anlığına göğsümde yazılı olan numaraya doğru kaydı ve ardından tekrar yukarı çıkıp yüzüme odaklandı. Göz kırpması yavaş ve tembeldi.

Çenemi kaldırıp ona doğru gözlerimi kırptırdım ve yüzüme, ağzımı kapalı tuttuğum, kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştirdim.

Asansör çınlayarak açıldı ve sanki benim gibi sadakatsiz bir yaratığa karşı konuşmak hayatının on yılına mal olmuş gibi alçak bir ses tonuyla, “Merhaba,” dedi.

Bir anlığına birbirimizin gözlerinin içine baktıktan sonra kaşlarımı kaldırarak küçük alana girdim, kapılara doğru döndüm ve onun peşimden gelip en uzaktaki köşeye yaslanmasını izledim.

Başka bir şey söyledi mi? Hayır.

Ben söyledim mi? Hayır.

Gözlerimi ileriye dikip hayatımın en tuhaf otuz saniyesini geçirdim.

Hayatım boyunca keşfettiğim üzere, adamların ya da genel olarak erkeklerin sorunu o koca çeneleriydi. Yani birkaç arkadaşıyla görüşen ortalama bir adamın yanında, beyaz köpekbalgı hiçbir şeydi. Gerçekten.

Ama biliyorsunuz işte, benim suçumdu. Gerçekten öyleydi. Daha akıllı olmalıydım.

Babam, ağabeyim ve arkadaşları bana erkeklerin arkadaşlıklarının ardındaki gerçeği öğretmişti ama ben öğrendiğim her şeyi unutmuştum.

Haliyle Gardner’e güvendiğim için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

O sabahki antrenmanın yarısından fazlasını çoktan geçirmiştim ve bir savunma oyuncusuna karşı kendi birebir maçımı yeni bitirmiştım. Antrenmanların yapıldığı yerden uzaklaşıp yerimi almaya gittim ve pek de dikkatli değildim. Topun kaleye daha hızlı girmesi için neleri farklı yapabilirdim diye düşünüyordum ki birisi yolumun tam ortasına adım attı.

Bu, benimkinden daha büyük olan bedeni sadece bir adım uzağa yerleştiren, basitçe yana atılmış bir adımdı.

Gardner olmadığını biliyordum. Ben oynarken Gardner sahanın öteki ucundaydı ve personelden olabilecek üç adam daha vardı. Bunlardan ikisi, böyle agresif bir hareket yapmayacak kadar nazikti.

Alman'dı. Gıcık heriflerin lanet kralı. Tabii ki oydu.

Onunla göz göze geldiğim anda anladım.

Gardner'in, Alman'a adımı veren, şefkatli ve aşırı derecede lafını sakınmayan bir piç kurusu olduğunu anladım.

Kalbim boğazımda atmaya başlamıştı resmen.

"Ne söylediğini biliyorum," demesine gerek yoktu, çünkü yüzündeki pasif bakış her şeyi anlatıyordu. Babam hakkında ona verdiğim ayarı ifadesizce izlemiş olduğundan, bu defa artık ne duyduysa, hassas bir noktaya dokunduğunu anladım. Onun gibi biri eleştirilmekten hoşlanmazdı, çünkü zaten kendini mükemmel sanıyordu, alo.

Ona beş para etmez emekli Avrupa-süprüntüsü dememiştım sonuçta; öylesi çok kaba olurdu. Kötü bir oyuncu olduğunu ve işi hak etmediğini de söylememiştim. Ağzımdan buna benzer bir şey çıkmamıştı ama kendimi onun yerine koydum, şu an sahip olduğumdan on kat daha büyük bir egoya sahip olduğumu düşündüm ve kendi kendime nasıl hissedeceğimi sordum.

Veledin teki neyi farklı yapmam gerektiğini söylemeye başlasaydı çok sinirlenirdim.

Ama gerçek buydu ve söylediklerimin arkasındaydım. Ona *Führer* ya da hıyar filan dememiştim. Ne yapacaktım? Hak etmeyen birinden özür mü dileyecektim? Yok.

Yapmam gerekeni yaptım. O yoluma çıktığında olduğum yerde durdum ve kalbimin bu kadar hızlı atmaması için uğraştım. *Sakin ol, sakin ol, sakin ol. Kaka. Çiş. Kaka, kaka.*

Büyük Kız Çorapları? Giyildi.

Ses? Kontrol altında.

Kendimi zorlayarak omuzlarımı aşağı indirdim ve ona dümdüz baktım. “Evet?”

“Kısa mesafe koşu zamanı!” diye bağırdı biri.

Cesaretim buraya kadardı çünkü yaptığım bir sonraki şey arkamı dönüp koşuların başladığı çizgiye doğru koşmaktı. Artan mesafelerde kısa mesafe koşmak anlamına gelen güzel bir kondisyon turu benim aşk-nefret ilişkimdi. Hızlıydım ama bu onları koşmayı gerçekten sevdiğim anlamına gelmiyordu.

Sürekli benden daha hızlı koşmaya çalışan daha genç iki kızın arasında durdum. Sağımdaki futbolcu biz başlamadan hemen önce benimle yumruk tokuşturdu. “Hissediyorum, bugün o gün, Sal,” diyerek gülümsedi.

Ayak bileğimi döndürdüm ve ağırlığımı yavaşça ayak tabanıma verdim. “Bilmiyorum, bugün gayet iyi hissediyorum ama elinden geleni ardına koyma.”

Bir kez daha yumruk tokuşturduk ve düdük çaldı.

On metre gidiş dönüş. Yirmi metre gidiş dönüş. Kırk, gidiş dönüş. Orta sahaya kadar gidiş dönüş. Sonra bütün saha ve dönüş.

Ciğerlerim sonunda biraz sıkıştı ama dayandım ve yıkılacak hale gelene dek kendimi zorladım. O gece rahat uyuyabilmek

için kendimle bir sonraki kişi arasında yeterince mesafe bıraktım. Her gün kendi koşularımda bedenimi biraz daha zorlamaya çalışmanın ne kadar iyi olduğunu düşündüm.

Nefesimi toparlarken ellerimle uyluklarımın üst kısmını yukarı aşağı ovuşturdum ve başlangıçta bana meydan okuyan kız yarışı bitirdiğinde ona gülümsedim. Biraz gıcık olmuş görünüyordu ama gülümsemeyi sürdürmeyi başardı.

“Bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum,” dedi Sandy nefes nefese.

Ben de nefes nefeseydim. “Koşuyorum. Çok fazla.” Bana “deme-ya-Sherlock-seni” dercesine bakış attığında, bir homurtu çıkardım. “Sabahları buraya gelmeden önce, her gün saat altı buçukta Memorial’daki bisiklet parkurlarını kullanıyorum. Yeterince erken kalkarsan benimle gelebilirsin. Sabahın erken saatlerinde sohbet etmek için en iyi arkadaş sayılmam ama tek başına koşmaktan daha iyi, değil mi?”

“Gerçekten mi?” diye sordu biraz fazla şüpheli bir tavırla.

“Evet.”

Alnını silerek bana tuhaf bir bakış attı. “Peki. Tamam. Kulağa harika geliyor.”

Öylesine söylemeyip gerçekten gelmek istemesi ihtimaline karşı, arabamı park ettiğim yeri hızla anlattım. Konuşmamız sona erdiğinde herkes koşularını bitirmişti, en yavaş oyuncular bile. Kimse tam olarak yavaş değildi ama *daha yavaşlardı*.

Antrenman kısa süre sonra bitti, ben de eşyalarımı toplayıp Gardner’e biraz ağzının payını vermek için onun nerede olduğunu gözledim. Üzerimde normal ayakkabılar, içlerinde de temiz bir çift çorap vardı, hepsinin yerinde olduğundan emin olmak için topları saymakla uğraşan teknik direktörün yanına doğru ilerledim.

“Maça hazır mısınız?” diye selamladı beni ilk olarak.

“Hazırım,” diye onaylarken, güvenimi kötüye kullandığı için pişmanlık duyduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye sinsi yüzünü izledim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu, olduğum yerden kıpırdamadığımı görünce doğrulmuştu.

Etrafa bakınarak kimsenin çok yakında olmadığını gördükten sonra dikkatimi tekrar erkek Dedikoducu Kız’a çevirdim ve kaşlarımı çattım. “Söylediklerimi Kulti’ye mi anlattın?”

Yaşlı piç kurusu biraz utangaç görünme nezaketini gösterdi. “Sabah buraya gelirken onunla konuşmam gerekiyordu. Zamanının geldiğini düşündüm,” dedi; ne inkâr ne de kabul etmişti.

“Bir şeyler anlatanın ben olduğumu söyledin mi?”

Kahverengi gözleri dikkatli ve tutarlıydı. “Ona daha yeni patladığın için sen olduğunu tahmin etmiş olmalı.”

İnkâr etmiyordu. Ayrıca ofisten çıkarken gördüğü kişi de bendim. Arkamda ekmek kırıntılarından iz bırakmamış sayılmazdım yani. Üstüne üstlük babama at boku gibi davrandığı için onu haşlamıştım. Bir kez daha benim hatamdı.

Olan olmuştu ve uzatmanın bir anlamı yoktu.

Endişeli ve dürüst bir sesle, “Bir problem varsa, bana söyleyebilirsin,” dedi ve ona inanmadan edemedim.

Ne yapacaktım? Ona, *ah bana dik dik baktı mı* diyecektim? Hayır. Daha da beteri, onu bardan topladığımı mı anlatacaktım? Hayatta olmaz.

Bunların yerine, pek de hissetmediğim şekilde güven verici bir tavırla gülümsedim. “Her şey yolunda, ben sadece... Bir şey söyledin mi diye merak ettim. Önemli bir durum yok.”

“Hayır. Hiçbir şey söylemedim.”

“Harika. Teşekkürler, G. Sonra görüşürüz, o zaman,” diyerek iç çektim. Dönüp tuvaletlere doğru yürürken, dünyanın yükünü omuzlarımda hissediyordum.

Kendi kendime iç çektim.

İstediğim son şey, özellikle Kulti'yle alakalı olarak olumsuz ilgiyi üzerime çekmekti. Takımın ona çok güveni vardı ve her ne kadar Teksaslı olduğum için memleketin favorilerinden biri olarak görülsem de –ve takımın en golcü oyuncusuydum–ön-celikleri anlıyordum. Oynayan ben olsam da birimiz diğerinden çok daha popülerdi ve birimiz çok daha fazla para alıyordu.

Her durumda ben kaybederdim.

Telefonumu çantamdaki malzemenin üzerine hafifçe vururken, babamla dertleşmek için onu aramayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. O Alman sucuğu zaten yeterince şey yapmıştı. Mecbur kalmadıkça ondan bahsetmek istemiyordum. Annem? Jenny? Hayır ve hayır. Ayrıca, içinde bulunduğum durumun anlamlı olması için her şeyi açıklamam gerekiyordu ve buna da pek bayıldığım söylenemezdi.

Ben de seçeneklerimi değerlendirdim ve yaşananları kendime saklamanın her şeyle başa çıkmaktaki en iyi yol olduğuna bir kez daha karar verdim.

Dokuzuncu Bölüm

Bazı insanların kullandığı bir deyim vardır: Ne dilediğine dikkat et.

Kulüpte oynamaya başladığımda ilk antrenörüm, yerel okullarının veya spor merkezlerinin sunduğundan daha fazlasını isteyen seçilmiş bir grup oyuncu olan bizlere neredeyse her gün, “Hayal, sadece planı olmayan bir dilektir,” derdi. Yeterince duyduktan sonra bu duygu içinizde büyüyor ve yaşlandıkça bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu daha çok anlıyorsunuz. Yani dilekleri ciddiye almadığımdan değildi, sadece onlara fazla ağırlık vermezdim. İstedğim çok fazla şey yoktu ama pahalı bir şey istiyorsam, hayatımdaki diğer harcamaları keserek bunun için para biriktirmem gerektiğini biliyordum.

Mesele şuydu: Hayatımın çoğunda profesyonel olarak futbol oynamak istemiştim ve bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerekiyorsa öğrendim. Hepsi bu sırayla olmasa da antrenman yapmak, kendimi adamak, biraz daha antrenman yapmak ve fedakârlıkta bulunmak zorundaydım. Genellikle bunu hayatımın her alanına uygulardım.

Ama evvel zaman içinde, genç bir Salomé Casillas arka arkaya üç doğum gününde aynı şeyi dilemiş: Bir gün Reiner “Kral” Kulti benim yaşadığımdan haberdar olsun... Ve benimle evlensin. Dilek listemde üçüncü sırada bana nasıl en iyi olunacağını öğretmesi vardı.

Bunun olması için neredeyse her şeyi verebilirdim. *Her şeyi.* Ben on iki yaşındayken, o elime dokunsaydı keyiften ölürdüm.

Yirmi yedi yaşındayken, bu noktada onun hakkında bildiklerimin ışığında, hayatımın geri kalanını göze çarpmadan yaşamaktan mutlu olurdum.

Ancak bazen kader kalles ve çocukça bir anlayışla ağlarını örerti, çünkü Gardner'e eski süperstarın ilgisizliğinden herkesin nasıl etkilendiğini anlattıktan sadece birkaç gün sonra, ergenlik öncesi dualarım birdenbire cevaplandı.

Ya beyni yıkanmıştı ya da bedeni uzaylılar tarafından ele geçirilmişti, çünkü bundan sonra sahaya bambaşka bir adam geldi. Omuzlarında sert bir hat, omurgasında demir bir çubuk bulunan ve yanlışı yorumlanamayacak sese sahip bir adam.

Kulti'nin, onun kalibresindeki bir oyuncunun taşıdığı potansiyelde bir antrenör olmasını ne kadar istediğimi kaç kez düşünmüştüm? Harika oyunculardan her zaman harika antrenörler çıkmadığı bir sır değildi. Ama içimden bir ses ya da belki de içimdeki on üç yaşındaki çocuk onun bir istisna olacağına inanıyordu. İsteddiği her şeyi yapabilir ya da istediği her şey olabilirdi.

Ancak "antrenör" olarak düşündüğüm şeyi onun açıkça "gestapo" olarak tercüme edeceğini tahmin etmemiştim.

Sonraki iki gün hem zihinsel hem de fiziksel olarak hayatımın en yorucu günleriydi.

Bunun bir kısmı, mükemmel olma baskısının çevremde beni zorlaması, zorlaması da zorlaması ve varlığını en azından bana fazlasıyla hissettirmesi yüzündendi. Ancak asıl kısım Kulti'ydi. Antrenmana çenesinde asabi bir tik ve aniden her şeyi değerlendirmiş gibi görünen sert bakışlarla geliyordu.

İlk bağırdığında, takımın çoğunun yürütmekle meşgul olduğu paslaşma aniden kesintiye uğramıştı. Demek istediğim, durdu. İki saniye boyunca engelli parkurların etrafında manev-

ra yapan oyuncular oldukları yerde kalıp yukarı baktılar. Ben de onlardan biriydim. Sanki Tanrı'nın sesi bir anda üzerimize inmiş ve bir vahiy falan göndermişti.

“Hızlanın!”

Tek kelime. Tek kelime hepimizi hazırlıksız yakalamıştı.

Ardından Gardner'in, “Ne yapıyorsunuz? Hadi!” diye bağırması herkesin aklını başına getirdi.

Kalecilerle idman yapan Jenny'yle sahanın karşısından gözlerimiz buluştu. Telepatik olarak aynı dört kelimeyle iletişim kurduk: Bu da ne şimdi?

Devam ettik.

O da devam etti. Gruba bir şeyler söylemeye devam ederken sesi öfkenin eşiğinde, kararlı ve güçlüydü, inişli çıkışlı ve garip bir şekilde büyüleyiciydi; birden fazla aksan bu sese hâkimdi. Onu her duyduğumda midem çalkalanıyordu.

İstediğim şey –dilediğim şey– tam olarak buydu.

Sürekli daha hızlı gidebileceğimizi bağırıp durduğu için ellerim dizlerimde nefes nefese kalmışken gülümsedim çünkü kendimi zorlamıştım.

Ayrıca bu tam olarak benim daha genç bir versiyonumun karşılığında hayatından on yılı verebileceği şeydi.

Tabii ki adam tam bir hıyardı. Elbette teknik direktöre şikâyetle bulunmam nedeniyle ona bu konuda baskı yapılmıştı. Ama etrafıma baktığımda ve herkesin yepyeni bir seviyede kıcını yırttığını görünce Alman sucuğunun benden nefret etmesine değdiğini düşündüm.

Nihayetinde Kulti'nin ilgilenmesinin iyi bir şey olduğunu düşün-
düğüm için pişman olmaya başladım, çünkü her zaman hayalini
kurduğum şeyin başka bir kısmı devreye girdi ve bu beklediğim
muhteşemlik değildi.

İstemiş olduğum o dikkati üzerime çektim. Sadece hayalle-
rimde olduğu kadar büyüleyici değildi.

“Yirmi üç!”

Benim numaramın söylenmesine tepki vermem bir saniye
sürdü; babamın doğum günüydü. Eric'in doğum günü milli ta-
kımdaki numaramdı, kız kardeşiminki de kulüp futbolu oynar-
ken sırtımdaki numaraydı. Yıllardır yirmi üçü kullanıyordum
ama kimse bana öyle seslenmezdi.

“Yirmi üç, o ne kadar yavaş bir pas? Çaba gösteriyor musun
bari?” diye bağırdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, ağzım hafifçe açık kalmış
olabilirdi.

Ama zorladım.

Devam etti. “Yirmi üç, şu.” “Yirmi üç, bu.” Yirmi üç, yirmi
üç, yirmi üç...

Yüzüme şut atsana, yirmi üç.

Sesinde gurur bir yana, şefkat de yoktu.

Numaramı söyleyince ona her bakışında, yüzü sert bir ifa-
deyle dolu oluyordu. Ters bakıyordu. Adam resmen bana ters
ters bakıyordu. O yakışıklı ama yakışıklı yüzü bana kesinlikle
hoş bir yanı olmayan bir ifadeyle gözlerini dikmişti.

Yüce Tanrım.

Ayağa kalktım, terimi sildim ve ona baktım. Babama kötü
davranan bu salakla başa çıkabilirdim. En azından kemiklerim
öyle söylüyordu.

“Gördüğüm en kötü vuruş becerisine sahip. Şaka değil. Sopası bir buçuk metre yüksekliğinde ve kıcı vücudunun geri kalanından bağımsızlığını ilan etmiş olduğu için orada bir oduncuya benziyor,” dedi Marc. Aracı otoyola doğru yönlendirirken başını salladı. Bir sonraki işimize doğru yoldaydık; Heights isimli mahalledeki iki büyük ev.

“Eric’ten kötü mü?” diye sordum, çünkü Eric bir topa vurup peşinden koşmakta ne kadar harika olsa da diğer sporların çoğunda rezaletti.

Marc’ın ciddiyetle kafa sallaması her şeyi anlatıyordu. Bahsettiği softbol oyuncusu ağabeyimden kötüyse, takımındaki herkesin Tanrı yardımcısı olsun. “Tanrım.”

“Evet, Sal. O kadar kötü. Üzerine atılan toplardan korkmuyor...” Bir arada kullanılan kelimeler üzerine bir an birbirimize bakıp kahkahalara boğulduk.

“Öyle toplar değil,” diyerek sesli güldü. “O kadar kötü olmanın mazereti olamaz.”

“Olur böyle şeyler,” diye belirttim.

İsteksiz bir kabulle omuz silkti ve haftalık eğlence amaçlı softbol oyunlarına yakın zamanda katılan yeni oyuncu hakkındaki hikâyesine devam etti. “Berbat olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Simon, ‘Bir şeyler söylerim,’ dedi ama tırstı ve çoğu zaman iki takıma ayrılacak kadar insan olmuyor,” dedi bana yan yan bakarak.

Hiç çaktırmıyordu ya.

Son iki yıldır mümkün olduğu zamanlarda onunla oynuyordum. Sezon boyunca Pipers dışında herhangi bir takımda resmi olarak veya gayri resmi olarak futbol oynayamasam da, kimse

'resmi' olmadığı sürece ara sıra oynanan softbol maçlarına katılamayacağımı söylememişti. Sözleşmemde çarpıtıp açık bulabileceğim anahtar kelime buydu.

Birkaç maça katılabileceğimi söylemek için söze girmek üzereyken telefonum çaldı. Ekranda "Baba" yazıyordu.

Telefonumu yukarı kaldırıp Marc'a kimin aradığını söyledim ve açtım. "Selam, baba."

"*Hola*". Meşgul müsün?" diye karşılık verdi.

"Marco Antonio'yla işe gidiyoruz," dedim, ailemin ona taktığı lakabı kullanmıştım. "*Y tu?*"

"Tamam, kısa bir şey için aradım sadece. Ceci'yi okuldan alacağım; dersi erken bitiyormuş. Yine de merak ettim, açılış maçı için bize iki bilet daha alabilir misin? Senin *tio* o gün şehirde olacak ve gelmek istiyor," dedi yavaşça.

Dayım maça gelmek istiyordu ama para vermek istemiyordu. Yeni bir şey değildi.

"İki tane bulabilirim ama günün ilerleyen saatlerine kadar kesinleştiremem, tamam mı?"

"Evet, evet. Sorun değil. Bulamazsan da merak etme. İki bilet alabilir. Pinti. İşin bitince beni ara ve Marco'ya bana maçta bira ısmarlayacağını söyle."

Bir homurtu çıkararak gülümsedim ve hemen ardından Alman'la ilgili hadiseyi gündeme getirmediğimi hatırladım. Yüzüm kızardı ve boğazım yanmaya başladı. "Baba, hey. Açık antrenman konusunda kusura bakma. Onun böyle bir pislik olduğunu bilsem, seni uyarırdım. Gerçekten özür dilerim..."

Babam hattın diğer ucundan tısladı ve Marc'ın kamyonetin yan tarafından bana doğru attığı şaşkın bakışı kaçırmadım.

* (lsp.) Merhaba. (ç.n.)

** (lsp.) Ya sen? (ç.n.)

*** (lsp.) Dayı (ç.n.)

“Mija, birilerinin bana kaç kez böyle davrandığına inanamazsın. Ben iyiyim. Çoktan aşım. İnsanlar başka türlüünü bilmedikleri için böyleler, ama ben biliyorum.”

Hadiseden beri ilk yüksek sesle, “Öyle davranmaya hiç hakkı yoktu. Çok kızdım, yanına gidip ona Alman sucuğu dedim,” diye itiraf ettim.

İki kahkaha patladı. Biri babam, diğeri Marc’tandı. “Hayır!” diyerek telefonda gülmekten katıldı.

“Evet. Kendimi kaybettim. Sanırım artık benden nefret ediyor. Sahada bana ne tür saçmalıklar söylediğini de sana sonra anlatacağım,” dedim ve şu an omuzları kahkahalarla sarsılan patronuma doğru kocaman sııttım.

Babam gülmeye devam ediyordu. “Evet, onu duymak isterim,” dedikten sonra duraksadı. “*Pero Salomé, acuérdate de lo que te he dicho.*” Onları iyiliğe boğ, si”?”

İnledim.

“Si. Başka türlüünü bilmediği için onu affet, tamam mı?”

Başka türlüünü bilmediği için onu af mı edeyim? “Deneyebilirim, ama Eric ne olacak? Onu sakatlayan insana karşı nazik olmamı mı istiyorsun?” Kulti’nin ona embesil dediği son anı hâlâ tazeydi ama bunu babama söylemedim.

“*Pues si.*” Uzun zaman önceydi ve Eric’in Los Angeles’taki oyuncunun kolunu kırdığını hatırlıyor musun? Bunlar olur. Ağabeyini tanıyorsun. Kendi konuşmasını duymaktan hoşlandığı için krize girer.”

“Bilmiyorum. Doğru gelmiyor. Eric’i aldatıyormuş gibi hissediyorum.”

“Sorun değil. Aldatmıyorsun. Öyle olsa söyledim.”

* (lsp.) Ama Salomé, sana söylediklerimi unutma. (ç.n.)

** (lsp.) Evet. (ç.n.)

*** (lsp.) Şey, evet. (ç.n.)

Bu düşünceyle gözlerimi devirmek istedim, ama yapmamayı başardım; onun yerine iç çekerek ona hak verdim. “İyi. Bunu düşüneneceğim.” Of. “Sonra ararım o zaman. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Aramayı kapattığımda Marc, kırmızı ışıkta olduğumuz için vücudunu koltuğa doğru eğdi ve bana göz kırptı. “Cadalo, ben-den neler saklıyormuşsun. Her şeyi anlat.”

“Pekâlâ, bu çok acayip,” diye fısıldadı Harlow.

Öyleydi. Gerçekten öyleydi.

Son beş dakikadır takım, Pipers’ın ofis binasının dışındaki kaldırım kenarında durmuş, bizi şehrin yaklaşık bir saat dışındaki ilk sezon öncesi maçımızın yapılacağı yere götürecek minibüsleri bekliyordu.

Geç kaldıkları anlaşılan minibüsleri beklerken, hepimiz Kulti’nin telefonda biriyle tartışmasını izliyorduk, anadilinde kulağa çok... Çirkin gelen bir şeyler söylüyordu.

Oha.

“Sizce ne söylüyor?”

“Muhtemelen bu sabah kahvesi fazla sıcakmış, ondan yakınıyor.”

“Derisini yüzüp ceket yapmakla tehdit ediyor.”

“Ya da ömrünü uzatmak için kök hücrelerini kullanmakla.”

Bu beni gülmekten öldürdü.

“Muhtemelen sadece, ‘Günaydın, çok güzel bir gün geçiriyorum,’ diyordur ama kulağa kötü geliyor,” diye öneride bulundu Jenny.

Ona gülümsedim. “Siz çözmeye devam edin, ben hemencecik tuvalete gidip geleyim.”

Birinci kattaki tuvalete doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Orada kimse yoktu, bu yüzden mesanemi rahatça boşaltıp birkaç dakika içinde işimi halledebildim. Dışarıya çıktığımda caddenin kenarında üç tane beyaz minibüs belirmişti.

Ben onların yanından geçerken birden fazla el cam pencere- lere çarptığında, iki tanesi zaten görüldüğü gibi doluydu, zombi özentileri.

“Hadi kızım, seni bekliyoruz!” diye ofladı Phyllis. Başka iki personelle birlikte, ilk minibüsün yanında duruyordu.

Başımı sallayarak minibüse bindim ve içgüdüsel olarak kapı- dan en uzak koltuğa yöneldim.

Ön sıranın dışında yalnızca bir tane boş koltuk vardı ve o da Kulti’nin olduğu en arka sıradaydı. Kulti ve futbol toplarıyla dolu bir torba. Harika. Kesinlikle harika.

Bir inleme ve abartılı bir göz devirmeyele mücadele ederek ba- kışlarımı sabit tuttum ve en arka sıraya ilerleyerek onun yanın- daki tek boş koltuğa oturdum. Diz dize.

Bunu yapabilirdim. Olgun bir yetişkin olabilirdim. *Evet.*

Dün işten eve dönerken kendime moral konuşması yapmam gerekmişti. Bir yetişkin gibi davranabilir ve gururumu bir kenara bırakıp babamın önerisini uygulayabilirdim. Kolay olacak mıy- dı? Pek sayılmaz. Ama deneyeceğimden fazlasıyla emindim. Bu herifin benim ahlaksız bir ispiyoncu olduğumu düşünmesine al- dırmayabilir, kişisel meselelerimi bir kenara bırakıp en azından dost canlısı olmaya çalışabilirdim.

Ona kafamda şirret demenin keyfini kimse elimden alamazdı en azından.

Dolayısıyla sakinleştirici bir nefes alıp kendi kendime *sabır* dedim. *Sabır, Sal.* Bana onları iyiliğe boğ denmişti. Büyüklük bende kalabilirdi. Kolay.

Değil mi?

Çantamı kucağıma çekip son personelin minibüse binmesini izledim. Herkesin epey gürültü yapmaya başladığı an Büyük Kız Çoraplarımı giydim ve kariyeri tehdit edilmemiş ya da babası hakarete uğramamış biri gibi, “Ateşkes yapabilir miyiz?” diye fısıldadım.

Gerçekten cevap verdi. “Ne dedin?” Yanımda oturan adam neredeyse benimki kadar alçak bir sesle konuşmuştu.

Benimle konuşuyordu. *Benimle.*

Ve: Kaka.

Ben iyiydim.

“Ateşkes yapabilir miyiz?” Önüme baktım ve birisinin arkasını dönmesi ihtimaline karşı ağzımı gereğinden fazla hareket ettirmemeye dikkat ettim. Kral’la konuştuğumu anlayamazlardı. “İşlerin normale dönmesini istiyorum. Dramdan hoşlanmam ve seninle bu nefret-dolu-bakışlar olayına devam edemem. Çok geçmeden biri fark eder. Ne-olduğunu-bilirsin hakkında kimseye tek kelime etmem. Söz veriyorum.” *Yemin ederim* deme dürtüsü dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi tuttum. “Yapmam. Beni ne kadar kızdırabildiğinin bir önemi yok, o senin kendi meselen. Pislik yapmak isteseydim, telefonumla fotoğraflarını çeker ve olayın arkasından satardım, değil mi?”

Hiçbir şey yoktu. Devam ettim.

“Ayrıca ağabeyime embesil dediğin, babama da hıyarlık ettiğin gerçeğini atlatabilirim bence. Fakat Gardner’e söylediğim şey yüzünden özür dileyeceğimi sanıyorsan, öyle bir şey olmayacak. Bunu şimdiden bilmen lazım. Yardımsever ya da iyi dav-

ranmıyordun ve bunun takıma faydası yoktu. Bir önemi varsa, senin hakkında kişisel olarak kaba bir şey söylemedim...” Gerçi istemiştim. “Önümüzdeki birkaç ay senin yanında kendimi garip hissetmek de istemiyorum. Bu yüzden birbirimiz yokmuş gibi davranmaya dönelim mi?” diye sordum sonunda.

Makuldü, değil mi?

En azından ben öyle düşünüyordum.

Cevap vermedi. Bir dakika geçti ve hâlâ bir cevap yoktu.

İleri bakarak gözlerimi kırıştırdım ve sonra yavaşça, çok yavaşça, korku filmlerindeki içine ruh giren bebekler gibi başımı çevirip ona baktım.

Dümdüz bana bakıyordu, yüzde yüz yoğunlukla yüzüme odaklanmıştı. O sıcak renkli gözler, sanki yıllardır gördüğü ilk kişi benmişim... Ve ne düşüneceğinden gerçekten emin değilmiş gibi bana kilitlenmişti. Ben de ona baktım, tam gözlerinin içine... Çenesindeki küçük gamzeye ya da Avrupa Ligi’ndeki sekizinci sezonunda yüzüne aldığı dirsek darbesi nedeniyle kesilen sağ kaşındaki yara izine değil.

Bakışlarımı sabit tuttum. “Gerçekten çabalıyorum burada,” dedim dikkatle.

Hâlâ bakıyordu.

Evet ben pes eden biri değildim ve yakın zamanda öyle olmaya da niyetim yoktu. “Senden benimle arkadaş olmanı ya da benimle konuşmanı bile rica etmiyorum. Benden hoşlanıp hoşlanmaman daha az umurumda olamaz,” bu çoğunlukla doğrudu, “çünkü benim de sana bayıldığım söylenemez, ama belki bu boktan şeyleri bir kenara bırakabiliriz, olur mu? Kardeşimle aranızda olanlar yıllar önceydi. Tamam. Barda olanlar benim üstüme vazife değil. Otel odası için bana ödeme yapmak istiyorsan, keyfin bilir. Ve evet, Gardner’e, antrenörlük yapma konusunda pek iyi olmadığını söyledim, ama bu doğru. Eminim benim ye-

rimde sen olsaydın, ağzından çıkanlar benim söylediklerimden çok daha kötü olurdu. Doğru değil mi?”

Doğruydu, kesinlikle öyleydi. Bir an için, kendime büyürken âşık olduğum Kulti'yi hayal etme izni verdim. Bastığı her sahanın sahibi olduğunu düşünen biriydi ve kendisinden şüphe duyulmasına nasıl öfkeleneneğini hayal edebiliyordum.

Sonra karşımdakinin aynı adam olmadığını hatırladım. Her ne sebepten bilmem, değildi işte. İnsanlar zamanla değişirdi. Bunu anlıyordum ve üzerine uzun uzun kafa patlatacak değildim. Bana verilen Reiner Kulti versiyonu buydu, önümüzdeki birkaç ay bununla uğraşmak zorunda kalacaktım. Canımın tatlı bir şey çekmesi gibiydi. Sistemimden atmak için bir ısıruk alıp hayatıma devam ederdim.

Bir dakika daha geçti ve hâlâ cevap vermemişti. Bakışma oyununu herkes kadar iyi oynayabilirdim. Boğazımda bir tuhaflık oluşturmaya ve kendime kızarmamamı ya da o sabah biraz kapatıcı sürmeli miydim diye endişelenmemem gerektiğini söylememe neden olsa da.

Gözlerimi kırptırdım.

O da kırptırdı.

Tamam, iki kez başarısız olmuşum. Huzur adına bir kez daha denemekten ne çıkardı? Dikkatli ve kontrollü bir sesle, “Çok uzun zaman önce senin hayranındım,” dedim. “Yaklaşık yirmi yıl önce Altus Kupası'ndaki o maçta kazandıran golü attığında, hayatımı değiştirdin. Kendimi bildim bileli bir sporcu olarak sana saygı duyuyorum. Sana göre hiç kimse olduğumu biliyorum ama buradayım ve sezon bitene kadar da burada olacağım. Eğer içinde o hayran olduğum adamdan bir parça varsa, biz sadece... Sezonu birbirimizi öldürmeden atlatabilsek, çok minnettar kalırım.”

Pekâlâ. Planladığımdan daha fazlasını söylemiştim. Bundan endişelenebilir ya da panik olabilirdi, ama boş versenize, gerçek buydu. Yalanlar üzerine bir arkadaşlık ya da... Kalıcı herhangi bir şey kuramazdınız. Ona karşı hissettiğim karasevda, bu konuşmayla... Ya da başka bir konuşmayla alakası olmayan ekstra bilgiydi.

Bir dakika daha geçip gitti ve tık *yoktu*. Hiçbir şey.

Pekâlâ, birine bana nazik davranması için yalvaracak halim yoktu. Tek istediğim düzgün bir pislik gibi hareket etmesi ve yaptığım bir şeye kızdığında antrenman sırasında önüme atlama-masıydı. Antrenmanlarda bana kilitlenmesi peki? Elinden geleni ardına koymasın.

Hâlâ sessizdi.

Peki, ben denemiştim.

Evren, ben elimden geleni yaptım ve bunu biliyorsun. Salla gitsin.

Harlow, yaklaşık yarım metre ötemde, “Canına okudun,” diye bağırdı ve tamamen son dakika golümün ardından yanıma koşturup yüzümü avuçlayarak yanaklarımı sıkıştırdı. “İşte böyle, Sally!”

Yüzüm biraz acıdı. Ama Güneybatı’nın en belalı savunma oyuncusunun ellerinde bir çeşit deforme olmuş gülümseme yaratmayı başardım. “Bütün işi sen yaptın.”

“Yaptığımı kesinlikle biliyorsun. Bu bebelere yenilemeyiz,” diye alay etti otuz üç yaşındaki hatun. Harlow üniversitede yalnızca iki yıl futbol oynamıştı. Erkenden Avrupa Kadınlar Ligi’ne alınıp yurtdışında oynamak için gitmişti ve orada WPL’de bugün olduğu çılgın halini almıştı.

Sonra bir baktım, yanaklarımdan makas alıp dönerek, “Jenny!” diye bağırdı ve yaptığı harika kurtarış için kıçına şaplak atarak onu tebrik etti.

Yedi bir kazanmıştık ve ilk yarıda iki, ikinci yarının son dakikasında ise üçüncü golü atmıştım. Biraz daha iyi oynayabilir miydik? Evet. Ben biraz daha iyi oynayabilir miydim? Evet. Ama bitmişti ve bunları daha sonra yatarken düşünebilirdim. Tek istediğim eve gidip bileğime biraz buz koymaktı.

Merkeze dönüş yolculuğumuz için minibüslere doğru giderken telefonum çalmaya başladığında dikkatim tamamen dağılmıştı.

“Selam, baba,” dedim açar açmaz.

Hattın öteki ucunda tuhaf bir soluma sesi vardı.

“Baba?”

“Sal,” dedi nefesi kesilerek.

“Evet? Sen iyi misin?” diye sordum tereddütle.

“Sal,” derken yine nefesi kesildi. “Postayla ne geldiğine asla inanamayacaksın.” Hırıldıyor muydu? Emin olamadım.

“Ne?” diye sordum yavaşça, en kötüsünü bekliyordum.

Kesinlikle hırıldıyordu. “Ne söyledin ya da ne yaptın bilmiyorum ama...” Dur biraz, *ağlıyor* muydu? “Bugün işten eve geldim ve verandada iki şey vardı...”

“Tamam...”

“Kutulardan birinin üstünde, ‘Gerçek bir hıyar gibi davrandığım için en derin özürlerimi sunarım,’ yazıyordu. İçinde bir forma vardı, sınırlı sayıda üretilenlerden ve biraz büyük beden ama **ME VALE!**” Umurumda bile değil, derken haykırdı. “Ve imzalı, Sal. Sal! O imzalamış!”

Yürümeyi kestim.

“Diğer kutuda da Kulti’nin FC Berlin’de oynadığı dönemden bir poster vardı!” diye devam etti.

Babamın bu beklenmedik hareket nedeniyle sesinde yankılanan saf sevinç karşısında boğazımda küçük bir düğüm oluştu.

Olayın üzerinden günler geçmişti ve Kulti'nin bunu hatırlamasını ya da bir pislik olduğu için özür dileyecek kadar önemsemesini pek beklemiyordum. Bu konuyu büyük bir mesele haline getirmemiş olması...

Yutkundum ve burnumun hafifçe sızladığını hissettim.

"Bu harika," dediğimi duydum. Hâlâ olduğum yerde kalakalmış haldeydim.

"*Si, verdad?*" Bu harika. Manuele göstereceğim, kıskançlıktan çatlayacak..." Pek anlayamadığım bir şeyler söyledi. "Ona teşekkür ettiğimi ve hiç alınmadığımı söyle, olur mu Sal? Burada bir iade adresi yok."

"Tamamdır."

"*Aaah!* Bu harika! Ona tekrar bakmak istiyorum ve telefon elimdeyken olmuyor. Sonra ara beni."

"Tamam."

Hızla vedalaştık. Orada öylece dururken burnum acıyor, boğazım ağrıyordu. Bir anlığına dudaklarımı yaladım ve sonra bu konuda yetişkin olmaya karar verdim. Bir sonraki bildiğim şey, arkamı döndüğüm ve geldiğim yere doğru yürüyerek aramaya başladığımdı.

Elbette bekleyip minibüste yanıma oturup oturmayacağıma bakabilirdim, ama buna pek güvenmiyordum açıkçası.

Onu fark ettiğimde burnumu omzuma silip ilerlemeye devam ettim. Bu sefer beni gözücuyla görmüş olmalıydı, çünkü başını kaldırıp yaklaşmamı izlemeye devam etti. Büktüğü dizinin üstündeki çantasını karıştırıyordu.

Önünde durdum ve dudaklarımı yalayarak derin bir nefes aldım. Benden o kadar uzundu ki yüzüne bakmak için başımı geriye atmak zorunda kaldım, kendi spor çantam elimde sallanıyordu. Amber rengi gözleri berrak ve odaklanmıştı ve birden,

* (İsp.) Evet, değil mi? (ç.n.)

benden otomatik olarak en kötüsünü beklememesini umdum.

“Babam adına bunu yaptığın için teşekkürler,” derken sesim her zamankinden daha yumuşak ve nefes nefeseydi. Ona daha önce söylediklerim yüzünden hissettiğim utanç m sesimi bu hale getirmişti? Mümkün. Ama daha ben ona ateşkes önermeden önce, babamı mutlu edecek çok hoş bir şey yapmıştı. “Keşke sana ne kadar minnettar olduğumu anlatabilsem. Yani... Teşekkür ederim. Onu çok mutlu ettin ve müteşekkirim.” Yutkundum. “Ve ikimizin de sana alınmadığını iletmemi istedi.”

Bu adam mükemmel miydi? Kesinlikle hayır. Onun iyi biri olduğunu düşünüyor muydum? Tartışılırdı, ama bana pislik yaptığını bir kenara koymama neden olacak hoş bir şey yapmıştı. Gerçi ben ne bilirdim? Belki de bunun ardında bir neden vardı, belki sadece bir hıyardı. Her neyse.

Farkına bile varmadan ona elimi uzattım.

Aramızdaki iki adımlık fiziksel mesafe ve uzayan sessizlik uçsuz bucaksız görünüyordu. Tokalaşmak için elimi kaldırdığım andan itibaren onun sıcak, uzun parmaklarından ve geniş avuç içinden oluşan elinin benimkiyle bağlantı kurması iki saniye sürdü.

Ne üzerine el sıkıştığımızı bilmesem de, tokalaşırken gözlerimi çenesine diktim.

Her şey yolunda gibiydi ya da en azından yoluna girecekti.

Ama sanırım işler aniden yoldan çıkana kadar her zaman yolunda görünürdü.

Takımın ofis binasına döndükten sonra minibüsten indiğim anda telefonum çaldı. Tanımadığım bir numara ekranda belirdi ama yine de cevapladım.

“Alo?”

“Bayan Casillas?”

“Evet?”

“Bay Cordero’nun ofisinden arıyorum,” diyen bir kadın kendini tanıttı. Adı Bayan Brokawski’ydi. “Bir saat için ofise gelebilir misiniz?”

Genel müdürünüzle yapılacak bir toplantının hayra alamet olmadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Özellikle de genel müdürle aranız öyle pek ahım şahım bir durumda değilse. Ama ne diyebilirdim ki? Almayayım, kalsın mı?

“Yaklaşık on dakikaya uğrayabilirim,” diye kabul ederken yüzümü buruşturdum.

“Harika, birazdan görüşürüz.”

“Harika,” dedim ama kapatırken telefonumu yüzüme çarpmanın eşiğindeydim. Konuşmaktan nefret ettiğim biri varsa o da Bay Carlos Cordero’ydu, Pipers’in genel müdürü ve büyük bir puşt.

Harika.

Bayan Brokawski, “Şimdi sizinle görüşecek,” dedi ve beni yıllardır sadece üç kez geldiğim ofise yönlendirdi.

Ona istediğimden daha kibarca gülümsedim –dünyanın en sıcakkanlı insanı sayılmazdı– ve içindeki mobilyaların bir yıllık maaşımdan fazla tutacağı, en az kırk metrekarelik ofise girdim. Devasa maun masanın arkasında, arkaya taranmış saçları ve özel takım elbisesiyle bana 1950’lerin mafya patronunu hatırlatan elli yaşlarında bir Arjantinli oturuyordu.

Bana kalırsa, çakala benziyordu. Kariyerimle, neredeyse canının her istediğini yapabilecek bir çakaldı o.

“İyi günler, Bay Cordero,” dedim ve asistanı kapıyı kapattıktan sonra oraya en yakın sandalyenin önünde durdum.

Yaşlı adam masasının üzerinden uzanıp elimi sıkarken, formamın üstüne giydiğim eşofman altını süzdü. “Bayan Casillas,” dedikten sonra tekrar yerine yerleşti ve bana da oturmamı işaret etti.

Zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu, değil mi? Ellerimi bacaklarıma yaslayarak, “Sizin için ne yapabilirim?” diye sordum.

Şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırırken –onları düzenli olarak aldırıldığına yemin edebilirdim– tırnaklarını masasının yüzüne vuruyordu. “Yardımcı antrenörünüzle tartışmaya girdiğinize dair kulağıma gelen bilginin nedenini açıklayabilirsiniz.”

Hâkim tokmağı vurmuştu.

Cidden mi? Bunun üzerinden yeterince zaman geçmişti ve konuyu şimdi mi gündeme getiriyordu? Kahretsin. “Öyle pek de tartışma sayılmazdı. Ona kızmıştım ve davranış şeklinin uygun olmadığını bildirdim, hepsi bu.”

“İlginç.” Kıpırdanıp hareketlenerek ellerini koltuğunun kolçaklarına dayadı. “Sanıyorum, ona Alman suçu dediğiniz ile tildi bana.”

Gülümsemeyi hayatımda hiç bundan daha çok istediğimi sanmıyorum ama kendimi tutmayı başardım. Ona yalan söylemekle işim yoktu. Söyleyeceğimi söylemiştim ve geri almayacaktım. “Evet.”

“Sizce personelle konuşurken uygun bir dil mi bu?” diye sordu.

“Bence bu, biri taraftarlarına nezaketsizce davrandığında gayet uygun.”

“Onun takıma katılmasının ne kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz?” Mankafa herif bana tam olarak ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü söyleyen bir bakış attı. Öfkenin içimde kaynadığını, ağzımda ekşi bir tat bıraktığını hissedebiliyordum.

“Tamamen anlıyorum, Bay Cordero, ama ayrıca taraftarlarımızın desteğini görmenin ne kadar önemli olduğunu da an-

lıyorum. WPL futbolculardan çok fazla şey bekliyor, değil mi? Bazılarımız ev sahibi ailelerin yanında yaşıyoruz; maçlarımıza gelen insanların kulaktan kulağa söylediklerine bel bağlamış durumdayız. Antrenör Kulti pek nazik değildi ve benim yaptığım da kötü bir söz ya da beden dili kullanmadan ona bunu söylemekti. Ona saygısızlık etmedim.” Şey, ona *o kadar da* saygısızlık etmemiştim.

Onu tanıdığım kadarıyla takımın genel müdürü, işlerin kendi bildiği gibi yapılmasını isteyen türden bir insandı. Kendisine karşılık verilmesini sevmezdi ve her zaman haklı olduğu konusunda ısrar ederdi.

Değildi.

Dolayısıyla bu konuşmanın hızla boşa gittiğini biliyordum ve sağduyum bana yalvarsa da bundan geri adım atmayacaktım. Yanlış bir şey yapmamıştım ve eğer zamanda geriye gidebilseydim yine tam olarak aynı şeyi yapardım.

“Bayan Casillas, ben olsam doğru ya da yanlış olarak değerlendirdiğiniz şeyler konusunda dikkatli olurdum, hemfikir miyiz?”

Şerefsiz.

“Pipers bir takım ve bu, bütünün iyiliği için en iyi olanı yapma konusunda sizinle aynı fikirde olmadığınız ilk sefer değil.”

Bunu hiç unutmayacak mıydı? Ofisine her geldiğimde, bu sefer hariç, hep aynı lanet şey oluyordu. *Herkese söylememize izin verin.* Ben de ona her seferinde aynı cevabı veriyordum: *Hayır, ailemi karıştırmayacağım.* Bunun için beni henüz affedememişti ve görünüşe göre asla affetmeyecekti.

“Özür dilemenizi istiyorum,” diye devam ederken, ona attığım ölümcül bakışı yok saydı.

“Özür dileyeceğim bir şey yok,” dedim sakın ve kararlı bir sesle.

Öne eğilerek telefonunda bir tuşa bastı. “Aynı görüşte değilim... Bayan Brokawski? Biz hazırız.”

Hazır mıyız? Neye?

Sessiz sorum, bir dakika sonra ofis kapısı ardına kadar açıldığında ve yüzü gülerek içeri giren Bayan Brokawski’nin kapıyı bahsettiğimiz Alman sucuğunun ta kendisi için açık tutmasıyla yanıtlandı. Kulti içeri girdiğinde o soğuk ve mesafeli ifadeye bürünmüştü, gözleri sandalyede oturan benden ayağa kalkan Bay Cordero’ya yöneldi.

“Gelin, hocam.” Genel müdür bambaşka bir adam olmuştu, gülümsüyordu ve neşeliydi. Pis sıçan. “Oturun. Bayan Casillas’ı tanıyorsunuzdur.”

Yüzüme zorla ya da sahte bir gülümseme kondurma zahmetine bile girmedim, ona öylece baktım. Onun bu sohbetle hiçbir alakası olmadığını farkındaydım ama yanlış zamanda ofise girdiği için onu affedemeyecek kadar hüsrana doluydum.

Alman yanımdaki sandalyeye geçip dik ve kaskatı bir şekilde oturdu. Hâlâ üstünde maçtaki kıyafetleri vardı.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi Bay Cordero sırtarak. “Bu şartlar altında olması gerektiği için üzgünüm.”

Hakkını vermek gerekirse, Kulti bana bir bakış daha attıktan sonra, karşımızda oturan adamın sahte jestlerini ve sözlerini görmezden geldi. “Konu nedir?”

Ağzından alçak sesli bir ıslık kurtuldu ve çenemin kasıldığını hissettim.

“Bayan Casillas ile aranızda, bir hayran sebebiyle ufak bir hadise çıktığı dikkatime sunuldu ve onun davranışı için özür dilemek istiyorum.” Koyu gözleri bana döndü, yalvarıyor, söylememi istediği şeyi söylememi talep ediyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak boğazıma takılan büyük nefesle savaştım. Bana hırsızlık yaparken yakalanan ve malları aldığı yere geri götürmek zorunda kalan aptal, küçük bir çocuk gibi davranılıyordu. Utanç vericiydi.

“Bayan Casillas, söylemek istediğiniz bir şey yok mu?”

Yok.

Yanımdaki harika derin ses, “Özür dilenecek bir şey yok,” diye konuşunca, kelimenin tam anlamıyla dumur oldum.

“Sizinle o şekilde konuşulamaz...”

Alman, son sözü söyleyememekten nefret eden herifin sözünü kesti ve Cordero’nun gözlerindeki öfke parıltısı üzerine göğsümün bir zevk dalgasıyla dolduğunu hissettim. “Eleştirisi doğruydur. Söylenmesi gerekmeyen hiçbir şey söylenmedi. İkinizden de bir özür talep etmiyorum.”

“Ama...”

“Davranışıyla münasebetsizlik ettim ve bu konuda uzlaştık, değil mi Bayan Casillas?” diye sordu *sauerkraut*. Dikkatini bana çevirmişti.

Ne, evet, evet, uzlaşmıştık, değil mi? Başımınla onayladım. “Evet, uzlaştık.”

Cordero’nun gözleri, bir futbolcudan emekli olan futbolcuya kaydı. Boynuna yayılan pembeliği gözden kaçırmadım. Bu da bana kesinlikle pişman olacağım bir şey söylemeden önce, mümkün olan en kısa sürede odadan çıkmam gerektiğini gösteriyordu. “Antrenör Kulti, affedersiniz ama Bayan Casillas’ın davranışları kabul edilemez. Müsaade edemeyeceğim...”

Yanımda oturan adam elini kaldırarak genel müdürün sözünü kesti. “Kabul edilebilir ve aramızda anlaştık. Bana karşı dürüst ve açık olduğu için cezalandırılırsa çok üzülürüm, sıkıntı çıkarmak yerine tebrik edilmesi gereken iki özellik bunlar. Başka

bir şey söylenmesine gerek yok. Bu toplantının amacı bu mu?" diye sorarak ayağa kalktı Alman.

Az önce onun ağzından neler çıkmıştı öyle? Beni kurtarmıştı. Değil mi?

"Evet, hepsi bu. Ben sadece sizin bir özrü hak ettiğiniz..."

"Etmiyorum. Özür isteseydim, alırdım." O kahve-yeşil gözler bana doğru kaydı. "Şimdi başka bir yere gitmem lazım."

Cordero, Kulti'ye bakmakla o kadar meşguldü ki benim ayağa kalkıp çantamı aldığımı fark etmedi bile. Kendimi ödlek gibi hissediyordum ama en azından oynamaya devam edecek bir ödlektim. Sanırım. "Benim de işe gitmem lazım. Bence harika bir sezon geçireceğiz!"

Evet, oradan kıcımlı kurtardım. Giderken Bay Cordero'nun kaba yardakçısına veda etme zahmetine bile girmedim. Asansörlere doğru ilerlerken bir çift ayak sesi daha duyabiliyordum. Aşağı tuşuna bastıktan bir süre sonra Kulti yanımda durdu ve kapıların üzerindeki küçük ekranda sayıların yükselişini izledim.

İki saatten kısa bir süre içinde babamın gününü güzelleştirmiş, elimi sıkmış ve beni ya pişman olacağım ya da kendimden nefret edeceğim sözler söylemekten kurtarmıştı. Ne zaman nazik olmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yanağımı kaşıyarak ona, kaslı silüetine, gün geçtikçe yüzünde beliren kızılımsı-kahverengi sakallara ve genel olarak gururlu yüzüne baktım ve tamamen ona doğru döndüm. Bunda gönülsüzlüğe yer yoktu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedim, "içeride olanlar için." Sanki ona neden teşekkür ettiğimi bilmiyordu da. Gerzek.

Bakışları bana kaydı ve çenesini hafifçe aşağı indirdi.

Bu kadardı. Gereksiz söz grupları, gülümsemeler, fazladan bir şey yoktu. Pekâlâ.

En azından kimse kimseyi tehdit etmiyor ya da birbirine hakaret dolu isimler takmıyordu, değil mi?

Onuncu Bölüm

Göğsümden hafif bir yükün kalktığını söylemek kulağa epey salakça geliyordu ama gerçek buydu.

Kulti'nin bu yeni ve azıcık gelişmiş versiyonu –en azından antrenörlükte– hoş ya da kibar olmasa bile, her antrenmanda hazır bulunuyor ve kafasını veriyordu. Aslında isimlerimizi bilmediğinden gayet emindim, çünkü hepimize sadece numaralarla sesleniyordu, ancak buradaki önemli nokta şu ki, gerçekten numaralarımızı söylüyordu. Tamam, ağzından küfür gibi çıkıyordu ama konuşuyordu. Katkıda bulunuyordu ve sahadaki her oyuncu, onun önerileri ve taleplerinden nasibini alıyordu.

Sezon öncesi ilk üç maçı dört golden fazla farkla kazandık ve rakip takımın maç başına birden fazla gol atmamasını sağladık.

Kulti aniden umursadığı ve bize işaretler verdiği için miydi? Ben ona bu kadar kredi tanımazdım. Genelde kazanırdık ama her neyse, kazanmak kazanmaktı.

Bununla yaşayabilirdim.

Antrenman yaptık, maça çıktık ve tekrarlı döngüye devam ettik.

Kulti sahanın kendi tarafında kalıyordu, ben de kendi tarafımda kalıyordum ve şans eseri gözlerimiz buluşursa birbirimize

bakıp mümkün olduğunca dostane ve kayıtsız bir şekilde bakışlarımızı başka tarafa çeviriyorduk.

Bu bana kesinlikle uyardı.

Jenny, “Daha sonra film izlemek ister misin?” diye sorduktan sonra, az önce ona attığım penaltı vuruşlarından birini engellemek için sağa hamle yaptı. Tam zamanında kurtardı. Pöh.

“Belki.” Sahanın kenarında duran Gardner, başka bir şut çekmem için bana bir top daha gönderdi. “Kutulu şarap içilen türden bir gece geçirmeyi düşünüyordum.”

Kıs kıs güldü. “Ne oldu?”

Bir şeylerin beni içmeye sürüklediğini tabii ki anlamıştı. “Dün gece kız kardeşimle telefonda konuştuk ve ona biraz rahatlayıp babamı zorlamamasını söyledikten sonra bana çokbilmiş, ukala sürtük dedi. Babamla ne zaman telefonda konuşsak, kız ona şu ya da bu sebepten bağırıyor. Derdi ne hiç anlamıyorum.”

Bana sırtıttı. Kutulu şarap bizim kaçak yiyecek tire konfor yemeğimizdi. Hiçbir şey ne kadar berbat hissettiğinizi kutulu şarap içmek istemeniz kadar anlatamazdı. Ama umarım iş o noktaya varmazdı. Varmayacaktı... Umarım. Ancak önceki gece Ceci'yle yaptığım konuşma nedeniyle daha da kötü bir şekilde uyanmam bir yana, bütün sabah kendimi biraz gergin hissetmişim. Belki kızgındım ama neye kızmam gerektiğinden emin değildim. Sanırım o günlerden biriydi.

“Eminim eninde sonunda büyüüp vazgeçecek.” Jenny, yıllar önce Ceci'nin hormonları devreye girdiğinde ve bu aşamalardan geçmeye başladığında zaten düşündüğüm şeyi söylemişti. Bazen en iyi arkadaşlardık, sonra birdenbire onun evrendeki en büyük düşmanı oluyordum.

“Umarım. Ona yüz kere aramızda bir karşılaştırma olmadığını söyledim. Annemin hayatımda başka bir meslek edinmemi tercih edeceğini biliyor ama yine de kendisi ailenin kara koyunuymuş gibi davranıyor. Hayal kırıklığı olduğunu düşünüyor, çünkü ona göre, hiçbir şeyde iyi değil.” Gözlerimi devirdim. “Tam bir drama kraliçesi. Ben gençken böyle değildim. Ya sen?”

Jenny başını iki yana salladı. “Hayır, benim ablam şeytanın ta kendisiydi. Kramponlarımı saklar, üzerine keçeli kalemle penis çizer ve komik olduğunu sandığı için idman toplarımı keserdi.”

Birbirimizin gözlerine baktıktan sonra kahkahalara boğulduk. “Sen kazandın, Jen. Vay anasını.”

Kabul ederek küçük bir reverans yaptı.

Dört adım geri gittim ve kalenin sağ üst köşesine baktım, sanki o yöne nişan alıyormuşum gibi ilerledim ama son dakikada topa sola vurdum. Başardım.

Gardner bulunduğu yerden, “İyiymiş, Sal!” diye tezahürat yaptı. Ona doğru başparmaklarımı kaldırdım.

Jenny kaşlarını çatsa da bana elini salladı. “Bir tane daha.”

Beş adım geriledim ve kalenin sağına, göğüs hizasına nişan aldım. Jenny’nin uzattığı elleri şutu engellemeyi başardı ve topun dışarı fırlamasına neden oldu. Gözucuyla, birinin topun gidişatını göğsüyle kestiğini fark ettim.

Kulti’ydi.

Yüce Tanrım, birkaç yıl önceki halinin yüksek çözünürlüklü kaydı gibiydi.

Topu göğüskemiğinden kaydırıp dizine indirdi ve birkaç kez sektirdi. Her nasılsa bir adım uzaklaşmam gerektiğini anladım, aynı şekilde Jenny de gelecek olan şutu engelleyecek pozisyona geçmek için biraz çömeldi. Kulti, göz açıp kapayıncaya kadar topun ayağının tepesine düşmesine izin verdi, bir kez zıplattı, son-

ra bir kez daha ve ardından top havada, kendi imzası olan şekilde şimşek hızıyla tekyönlü bir biletle kaleye doğru uçu.

Sonra Jenny'nin acayip büyük elleri tarafından yoldan saptırıldı.

"Vay canına!" diye bağırdı Gardner.

Şok içinde elimi ağızıma kapattım.

Hiçbir şey söylememek bir yana, kurtarışı büyük olay haline getirmemiş olmam beni hayrete düşürdü. Çoğu zaman yetişkindim.

"Hey, topu bana pasla," diye Jenny'ye seslenirken, ona ne kadar etkilendiğimi belirten "vay be, kızım" bakışı attım. Yani Jenny takımın en iyi kalecisiydi. Muhtemelen son on yılın en iyi kalecilerindendi, ama... Oha. Kulti, dünyanın gelmiş geçmiş en iyi futbolcularından biriydi.

Başını hafifçe eğdikten sonra sahanın kenarındaki Kulti'ye baktı ve akıllıca davranarak durdu. Az önce şutunu engellemişt; belki bunu yüzüne vurmak iyi bir fikir olmayabilirdi. Belki. Ama onun bunu yaptığını görmek beni motive etti. Topun yuvarlandığı yerde durmasına izin verdim, iki adım geriye gittim ve şutumu çektim. Top, direklerin üst kısmını sıyrarak ağ tarafından yutuldu. Gol.

"Bir kez daha," diye seslendi Kulti. Saha kenarında, eski yerinde duruyordu.

Gardner ona bir top pasladı. Kral iki adım gerileyip gözünü beyaz yuvarlak nesneye dikti, ardından hedefe baktı ve vurdu. Top havada hızlı ve keskin bir yay çizerek uçu ve kalenin kenar direğine çarptı.

Neler oluyordu böyle?

"Tekrar."

Jenny topu ona üçüncü kez pasladı. Yine geri gidip topa vurdu. Bu defa Jenny'nin uzanacağı mesafede değildi ve bir kez daha ağa ulaşmaya çok az kaldı. Bu adamın penaltı vuruşunu kaçırdı-

ğını gördüğümü sanmıyordum; hem de hiç. *Hiç*. Ne bir turnuva-
da ne sezon maçında. Asla. İnternette yerçekimine, doğaya ve safı
şansa meydan okuyan inanılmaz şutlar çektiği videolar vardı.

Yüzümde ne kadar şaşırdığımı belli edecek bir ifade oluşma-
ması için yüz hatlarımı değiştirmeye dikkat ettim. Eğer onun
yerinde olsaydım... Ah, Tanrım. Bir kayanın altına girip ölmek
isterdim. Ve eğer daha önce sahip olduğu egonun bir parçasına
sahip olsaydı... Jenny, bir süre sessizce gözlerime baktıktan son-
ra, gözlerini siliyormuş gibi göstermek için yüzünü geriye eğdi.
Etrafıma bakmam ya da Kultî'nin üç şut kaçırdığını görmemiş
gibi davranmam gerektiğinin gayet farkındaydım. Resmen kıya-
met alametiydi.

Maalesef başka yere bakmak yerine, az önce neler olduğunu
anlamaya çalışarak dosdoğru ona baktım. Emekli olalı iki yıl
geçmişti, yani belli ki bir yerde eskisi kadar oynamıyordu. Ama
yani, ne olursa olsun.

Kaka. Kaka.

Tamam, evet. O da bir insandı. İnsanlar hata yapardı.

Altdudağımı kemirdiğimi hissediyordum, bir o yana bir bu
yana baktım. Burnumun ucunu kaşıyarak Jenny'ye doğru el sal-
ladım. "Başka top, lütfen."

Çok sert bir şekilde başını salladı ve topu havaya fırlattı.
Göğsümle durdurdum ve yere düşmesine izin verdim. Daha da
geriye gittim ve topun ağlara ulaşması için yukarıya doğru çık-
masını amaçladım. Jenny gerçekten uğraştı, top parmak uçlarına
değdi ama yine de onu geçip içeri girmeyi başardı. Neredeyse
tezahürat yapacaktım ama sonra Kultî'nin orada olduğunu hatırla-
yıp kendimi dizginledim.

Fitness antrenörü, "Hadi bugün biraz üst beden çalışması ya-
palım," diye sahanın kenarından seslendi.

Ortalıkta duran eşyaları alıp toplamaya başladık. Az önce olanları düşünmeden duramıyordum. İşimiz bittiğinde, Jenny ile ben sahanın vücut ağırlığı egzersizleri için bazı süspansiyon ekipmanlarının kurulduğu kısma doğru yürüdük. Buluştuğumuz an, omuzlarımızı birbirimize çarptık ve avucum yukarı bakacak şekilde ona elimi uzattım.

Jenny, Hulk eziciliğindeki büyük elini alçak bir beşlik gibi benimkine vurdu, ikimiz de birbirimize ihtiyatlı, kurnaz bir gülümsemeyle baktık. Elbette avucuma balyozla vurulmuş gibi hissetmişim ama yüzümü buruşturmamayı başardım.

Parmaklarını sıktım. “Lanet *ninja* yetenekleri.”

Kıkırdadı ve çok şükür parmaklarımı sıkmaktan kaçındı. “Biliyorum, değil mi?”

İkimiz de güldük.

Neden arkama döndüğümünden emin değilim. Acaba etrafımızda söylediklerimizi duyabilecek kadar yakın kimse bulunmadığına emin olmak için mi, yoksa bilinçaltım bir şeylerin farklı olduğunu sezdiği için miydi bilmem, ama döndüm. Omzumun üzerinden baktım ve o kendine özgü tanıdık bakışla karşılaştım.

Belki on saniye boyunca, Jenny’nin sadece Reiner Kulti’nin şutlarını engellemekle kalmayıp, onun yapamadığı yerden gol atmayı başardığımı kutladığım için kendimi kötü hissettim. Muhtemelen on saniyelik suçluluk duygusu.

Sonra bunun üzerine gerçekten düşündüm ve kötü hissetmemi ya da utanmamı gerektirecek bir sebep olmadığını fark ettim. Her ne yaşıyorsa artık, onu ilgilendirirdi. Değil mi? Ben yeteneklerimi bilemek için sürekli ama sürekli idman yapıyordum.

Yine de... Nasıl o kadar şutu kaçırmıştı ya? Ne ezik ama. Ne insan, hata yapan bir ezik işte...

Ertesi gün, antrenmanın sonuna doğru, yine penaltı vuruşlarım üzerine çalışıyordum, bu defa takımın başka bir kalecisi vardı. Kadın benim yaşlarımdaydı ve geçen iki sezon New York'ta oynadıktan sonra Pipers'taki ilk yılıydı. İyiydi, ama henüz Jenny'nin seviyesinde değildi.

Antrenmanın amacı da buydu, değil mi?

Kaleci antrenörü kenardaydı ve sezon başladığından bu yana ikinci kez birbirimize karşı antrenman yaparken bizi izliyordu.

Birkaç adım geri çekilerek sağ ayağımla ilerledim ama son anda değiştirerek sol ayağımla vurdum. Top tatmin edici bir yolculukla ilerleyince, antrenör, kaleci PJ ile neyi farklı yapabileceği hakkında konuşmak için öne çıktı.

“Bunu bekliyorsun,” dedi. “Sal'i tanıdığın için vuruş yaptığında hep sağ ayağını kullanacağını düşünüyorsun ama onu tanımasaydın fark ederdin...”

Onlar birkaç dakika daha konuşmaya devam ederken, birkaç metre yürüdüm ve etrafta duran toplardan birini dizimin üzerinde yere düşürmeden sektirmeye başladım. Bunu, topu havada ne kadar tutabileceğimi görmek için, hangi vücut parçam en yakınsa onunla, saatlerce yapardım; dizlerim, göğsüm, başım veya ayağım, bu vücut kısımları veya ayaklarım dahil her türlü kombinasyonla. Hem antrenman için, hem eğlence için; ikisi de birbirine o kadar sıkı sarılmışlardı ki tek ve aynıydılar. Yağmurlu ya da güneşli havada, garajda ya da dışarıda yapabiliirdim.

“Sal, tekrar vuruş yapabilir misin?” diye sordu PJ.

Topu indirip başımla onayladım. “Aynı şeyi mi?” Emin olmak için antrenöre baktım, o da bana onay verdi. Pekâlâ. Olayı renklendirmek için altı adım geriledim; bir dahaki sefere onu hazırlıksız yakalamak için diğer ayağımla vuracağımı sanacak diye düşünerek aynı numarayı tekrar denemeye karar verdim. Bu defa şahin gibi izliyordu ve topu kurtarmayı kıl payı başaramadı.

Kaleci antrenörünün olduğu yönden önüme bir top daha gelince bir şut daha çektim. Yine kaleye girdi.

Hoca tekrar PJ'e yaklaştığında ne yaptıklarını görmek için takımdaki diğer kızlara baktım. İşte o zaman Kulti'nin dört beş metre ileriden beni izlediğini gördüm.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden ona muhtemelen olması gerekenden çok daha suratsız bir gülümsemeyle baktım. Tuhaftı, tamam, düpedüz tuhaftı. Defanslardan biri ona başarılı bir şut çekerken Jenny arka planda bağırdı.

Kulti bakışlarını çevirmedi, ben de öyle. Yani...

PJ, antrenörüyle birlikte kalenin yanında duruyordu. Geriye dönüp baktığımda Kulti hâlâ oradaydı. Ne düşündüğümünden ya da ne yaptığımdan emin değilim ama önceki gün kaçırdığı şutları hatırladım ve sonra aklıma gelen şeyi yaparak kullandığım topu ona doğru fırlattım.

Topu ona atmama şaşırdıysa bile, yüzü ele vermiyordu. O yoğun gözler tekrar benimkilerle buluştuğunda başımı belli belirsizce kaleye doğru eğdim. Sessiz bir "hadi bakalım" niyetine.

Çok iyi bir kaleci değildim; insanlar yüzüme süper hızlı top- lar attığında gerekli olan korkusuzluk bende yoktu. Peki engelle- meye mi çalışacaktım? Asla. Yüzümün en golcü olan bir adamla kalenin arasına girmesini istemiyordum.

Dönüp kaleye doğru yürümeye başladığımda, yanımdan be- yaz bir nesne geçti. Zahmetsizce içeri girdi. PJ'in ya da kaleci antrenörünün topa kimin vurduğunu anlayınca birbirlerine at- tıkları bakışı kaçırmadım ama ikisinin de tek kelime etmemesine ya da topu almak için bir hamle yapmamasına şaşırmadım. İçeri girdim, onu yakaladım ve Kulti'ye doğru fırlattım, bir saniye son- ra da onun tekrar vurmasını izleyebilmek için yoldan çekildim.

Uzun bir aradan sonra, en azından yakın tarihte yeterince uzun bir süre sonra, ilk kez beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Başka bir şut, sıcak ilkbahar-yaz havasında süzüldü ve filelerin arkasını yakaladı. Bunu iki kez daha yaparken ne gülümsedim ne de olayı büyüttüm. Ben topu alıp ona geri atıyordum, Kulti de topa vuruyordu.

Toplamda dört kez, hepsi bu kadar.

Bu... Bunu nasıl tarif edeceğimden emin değildim. Güzel demek yetersiz kalıyordu. Nostaljik demek tuhaf kaçıyordu. Bizzat yaşamamız gereken bir şeydi. Televizyonda yüzlerce kez gördüğüm adam sadece birkaç metre ötede oynuyordu; kesinlikle önemli bir şeydi.

Ama bunu diğer insanlarla binlerce kez yapmıştım ve karşımdaki Reiner Kulti olduğu için, kendime bunun artık özel olmadığını hatırlattım. Bu bana gençlik kamplarında çocuklarla çalıştığım zamanları ve onların geliştiklerinde ne kadar heyecanlandıklarını hatırlatmıştı. Kulti elbette gülümsemedi ya da topu ona geri gönderdiğim için bana teşekkür etmedi, ama kendime anın tadını çıkarma izni verdim. Bir anlığına, kahrolası bir topa vurduğum kişinin Reiner “Kral” Kulti olduğunu kabul etme izni verdim.

Ardından PJe döndüm ve antrenmana devam etmek ister mi diye sordum.

Jenny, yanımda oturduğu yerden, “Biliyor musun, şimdiye kadar daha iyi bir katılım elde edeceğimizi düşünüyordum,” diye belirtti.

Genellikle antrenman yaptığımız sahayı çevreleyen tribünlere hüznü bir bakış atarken, onunla aynı fikirde olma eğilimindeydim. Üniversite takımının tribünleri hafta içine göre oldukça doluyken, bizim tarafımızda tam otuz kişi vardı. Toplam otuz kişi.

Söylemeye gerek yok, sezon öncesi bir maç için anormal bir durum değildi. Ancak Alman'ın kadroya alınması ve bunun takıma nasıl yardımcı olacağı konusunda herkesin ne kadar heyecanlandığını görünce, hepimiz daha fazlasını bekliyorduk.

“Evet, ne demek istediğini biliyorum,” dedim ona. Şimdiye kadarki her maçta az sayıda kişi vardı ve izleyicilerin üçte birinin Kulti forması giymiş olduğu düşünülünce, durum daha da vahimdi. Ben paramı, onların maça gerçekten dikkat bile etmediklerine yatırırdım. Onun yerine, tüm maç boyunca güneşin altında oturan, aslında dikkat eden ama, “Siz şimdi buna pas mı diyorsunuz?” tarzındaki güven verici sözlerinden hiçbirini söylememeyi başaran kahverengi saçlı adama odaklanıyorlardı. Kulti antrenmanlar sırasında bize yorum yapıyordu, ancak henüz sezon öncesi maç sırasında herhangi bir öneride bulunmamıştı. Her neyse.

Diğer yanımda oturan Genevieve, onunla konuşmamış olmamıza rağmen, “Aslında internet sitesinde sadece normal sezon maçlarını yayınladıklarını ve hiçbir sezon öncesi maç için saat koymadıklarını duydum. Zamanı olan tek kişi sezonluk bilet sahipleri ya da arkadaşlar ve aileler,” diye açıkladı.

Bu ilginçti. “Gerçekten mi?” diye sorduk Jenny'yle aynı anda.

Genevieve başını salladı. “Aynen. Güvenlik ya da onun gibi bir şey için sanırım. Adam işi almadan önce yönetiminin ve şirket sahiplerinin varması gereken bir anlaşmamış bu. En azından ofisteki arkadaşım böyle söyledi.” Adamın kim olduğunu açıkça belirtmesi gerekmiyordu. “Çok fazla psikopat kendilerinden geçip onu beleşe izlemeye çalışmış.”

Bu kesinlikle çok mantıklıydı.

Yedek kulübesinin en ucunda oturan Alman'a yandan baktım. Bu nasıl bir şeydi? Bütün bir kuruluşun, sizi riske atmadan orada bulunacağınız saatleri yayınlamamayı kabul etmesini ge-

rektirecek kadar sizi takip eden ya da muhtemelen sizin için o kadar tehlike yaratan psikopat hayranlarınızın olması? Hayal edemiyordum. Ben istemezdim. Sadece düşüncesi bile kendimi klostrofobik hissetmeme neden oluyordu.

Sadece kendi işine bakıyor, hayatını yaşıyordu ve...

Kaka.

Maçın geri kalanını izlemek için tekrar önüme baktım.

Kazandık. Yine.

İki takım birbirlerine iyi bir centilmenlik örneği göstererek beşlik çaktıktan ve birbirimizi kış tekmelemelerden dolayı tebrik ettikten sonra hepimiz ayrılmaya hazırдық. Sahada hâlâ kullanmayı bitirdiğimiz bazı ekipmanlar vardı ve ben, bunu görmemiş gibi davranıp ayrılan insanlardan değildim. Bu beni kötü hissettirirdi. Böylece devam ettim ve bir şeyleri toplamaya başlayarak personelin geri kalanı ile oradan hemen ayrılmayan diğer birkaç futbolcuya yardım ettim.

Birbirimizin yanından geçerken Gardner, “Yardım ettiğin için teşekkürler,” diye seslendi. O çantadan uzaklaşırken ben de çantaya doğru gidiyordum.

Ona başımı salladım. “Elbette, G.” Ailem beni tembel yetiştirmemişti.

Aniden yüksek bir haykırış duyuldu; daha doğrusu bir çığlık. Yüksek ve erkeksi olduğu belli olmayan bu ses kulaklarımı ağrıtırken aynı zamanda beni utandırdı, çünkü neredeyse dengesiz bir tınıya sahipti. Tabii ki ses çok yakından geliyordu. Bir adam sahanın yarısındaydı ve bakışları benden yaklaşık üç metre ötede durmuş, kirli havluları çantasına tıkan bir seksen sekizlik emekli futbolcuya odaklanmıştı.

Adamın bir kez daha haykırmasını izledim –mutlu bir çığlıktı galiba– ve ileri doğru tereddütlü iki adım attıktan sonra tekrar durdu.

“Kulti?” diye tereddütle adını söyledi ve ardından hücumla geçti.

Ben eminim ağzım bir karış açık orada dururken; Kulti gayet normal bir tavırla olanları izliyor, benim ilk kez –muhtemelen ilk kez– görmek durumunda kaldığım olaya nazikçe gülümsüyor ve bu adamın kendini ortalara atmasını önemli bir şey değilmiş gibi gösteriyordu. Gözümü dikip bakmak istemiyordum, ama bir gözüm onların üstündeydi. Kulti’nin hayranıyla alçak sesle konuşmasını izledim, adamın ona verdiği bir şeyi imzaladı ve geride kalan oyuncular ekipmanları toplamayı bitirirken onunla tokalaştı. Gözucuyla, onun sahaya bakındığını gördüm. Ondan başka sadece dört kişi vardı; bir antrenör, başka iki futbolcu ve ben.

Kulti, sihirli bir şekilde biri ortaya çıkacak gibi bakınıyordu hâlâ. Sonraki beş dakikada, beş kez her yere baktı. Nihayet son göz gezdirişinde iç çektim ve ne yaptığını anladım.

Yardım arıyordu.

Görünüşe bakılırsa çevrede kimse bunu anlamıyordu ya da yardım etmek istemiyordu. Vicdanım olabilecek kafamdaki o küçük ses, ona yardım etmezsem daha sonra kendimi suçlu hissedeceğimi hatırlattı.

Tabii bunun durumu kolaylaştırdığı yoktu.

Çantam omzumda ve ellerimi arkamda kavuşturmuş halde, bir kez daha iç çekerek Alman’a doğru yürümeye başladım. Onu içine düştüğü durumdan kurtarmak için ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Ona olan yolu yarıladığım an Kulti başını kaldırdı. Yüz hatları, hayranının konuşmasını dinlerken bile sakindi.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve “ayak uydur” mesajı verecek şekilde gözlerimi kocaman açtım.

Karşılık olarak gözlerini kırptırdı.

Berbat bir yalancı olsam da gerçeği evirip çevirdiğimde tam anlamıyla yalan söylememiş oluyordum... Genel olarak yani. Hayranı benim geldiğimi gördüğü an yüzüme bir gülümseme yaptırdım. “Merhaba,” diye onu selamladıktan sonra dikkatimi Kulti’ye çevirdim. “Böldüğüm için özür dilerim ama lastiğimi değiştirmeme yardım eder misin, lütfen?”

Evet, böylesine kızca bir hayali durum uydurduğum için neredeyse kendime yüzümü buruşturacaktım. Bal gibi de kendi lastiğimi değiştirebiliyordum ben. İlk kez ailemden uzağa taşındığımda, bir eğitim videosu bulmuş ve adımları hafızama kazınması için yeterince izlemiştim. Ama başkalarının bunu bilecek hali yoktu. Ayrıca Kulti’yi kurtarmak için bahane ararken, aklıma gelen ilk şey de buydu.

O hiçbir tereddüt göstermeden başıyla onaylayarak fazla içten bir şekilde, “Elbette,” dedi. Çikolatalı Alman Pastası –kayıtlara geçmesi açısmadan, pek de bayıldığım bir şey değildir– dikkatini diğer adama çevirdi ve desteği için teşekkür edip onunla tanışmanın zevk olmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, Kral sahada hemen yanımda, otoparka doğru yürüyordu.

Tekrar ediyorum, Kulti hemen yanımda yürüyordu.

Kaka. Kaka. Kaka.

İçimden bir nefes aldım ve yutkunarak yanımdaki adama bir bakış attım.

“Arkana dönme,” diye alçak sesle buyurdu.

Pekâlâ. “Sen de bana ne yapıp yapmayacağımı söyleme o zaman,” cümlesi dilimin ucuna geldiği gibi geri kaçtı.

Bunun yerine ona kızgın bir bakış attım.

Tam ben bunu yaparken, o da bana bakıyordu. Harika.

Neredeyse aklımı okumuş gibi açıklama yaptı: “Adam izliyor. Buna eminim.”

“Pekâlâ.” Ben kulağımın arkasını kaşırken yürümeye devam ettik ve otoparka ulaşan kaldırıma çıktık. “Bana gerçekten yardım ediyormuşsun gibi rol yapmamız gerekiyor mu?”

“Arabana ulaştığımız zaman duruma bir bakayım.” Ondan duyduğum en uzun cümleyi kurmuştu.

Başımı salladım ve onu ikinci sıraya park edilmiş küçük kahverengi Civic’e yönlendirdim. “Bu benim.”

Arabama geldiğimizde Kulti onaylayan bir ses çıkardı. Bagaj kapısını açıp eşyalarımı içine attım ve onun sahaya ilgisizce bakabilecek bir açıyla vücudunu döndürmesini izledim. Göze çarpmadan iş becermemle tanınmadığım için –bu konuda Eric bana fil demekten hoşlanırdı– dönüp bakma zahmetine girmedim.

Bunun yerine tişörtünün kolunun altından zar zor görünen dövme ve yıllar boyunca çektiği tüm fotoğraflarda daha önce hiç görmediğim için, herhalde düzeltilmiş olan küçük yara izlerine baktım. Uzamaya başlayan sakalının kahverengisine ne kadar çok kızıl karıştığını fark ettim. Uzun boylu ve hâlâ muhteşem bir formdaydı ve zavallı, aptal, aptal kalbim, çekici bir adam fark ettiğini göstererek küt küt atar gibi oldu.

Ben de onu ezerek öldürdüm ve kendime onun sadece bir erkek olduğunu hatırlattım. Erkeklerin arasında büyümüştüm. Özel bir şey değillerdi. Tıpkı kadınlar gibi eğlenceli, komik ve baş belasıydılar, aynı zamanda eğlenceli ve komiktiler.

Ben iyiydim. Tamamen iyiydim.

Yani belki hafif bir aksanı vardı, tamam. Birkaç da şampiyona kazanmıştı. Peki.

Ama Tanrı değildi ya. Kansere çare bulmamıştı. Üstelik babamı üzmüştü, hoş sonra onu telafi etmişti.

Yüzde yüz seksen iyiydim.

Görünüşe göre yüzü biraz kızarmıştı. Hâlâ izlendiğimizi bilmek için sahaya bakmama gerek yoktu.

“Bakıyor mu?” diye sordum sessizce, sanki hayran beni duyacaktı.

Kulti başıyla onayladı. Gün ışığı yüzüne öyle bir vuruyordu ki on beş yıl önceki haline benzemişti.

“Tamam, o zaman bir an önce lastiğimi değiştiriyormuşsun gibi yapalım. İşe gitmem lazım.” Geç kalırsam başım Marc’la belaya girecek değildi, ama onu suistimal etmek ya da zor durumda bırakmak istemiyordum. Ne kadar erken başlarsak, o kadar erken biterdi.

İşe gitmem gerektiğini söylediğimde Alman yüzünü buruşturdu ama başka söz söylemedi. Ne olur ne olmaz diye jant kili-dinin anahtarını torpido gözünden aldım, krikoyu bagajımdan çıkarıp stepneyi de indirdim. Lastiği gerçekten değiştirecek miydim? Hayır. Ama tüm adımları gözden geçirip öyleymiş gibi görünmesini sağlayacaktım.

Ben betonun üzerine çömeldiğimde, o da aynısını yaparken birbirimize yan gözle baktık. Ona bijon anahtarını uzatıp bir civatayı gevşetmesine izin verdim.

Sanki bilmemek beni daha az insan yapıyormuş gibi, nedense ona, “Kendi lastiğimi nasıl değiştireceğimi biliyorum,” deme ihtiyacı hissettim.

Cıvataların geri kalanını sökerken, o yeşil-kahve gözler tekrar bana döndü.

Krikoyu ona doğru kaydırdım ve aksın altına koymasını izledim.

Arabayı kaldırıp cıvataları tamamen söküyormuş gibi uzun uzun rol kestikten sonra, “Arkana dönme,” dedi. Nasıl da aktördü ama.

Ağzımdan ne bir itiraz ne bir soru çıktı. Birkaç dakika daha lastiğimi değiştiriyormuşuz gibi yaparken orada onunla çöktüm

sadece. Nihayet bitirince ayağa kalktık. Kulti ancak o zaman sahaya doğru dönüp baktı.

“Tehlike geçti mi?” diye sordum.

“Evet,” diye karşılık verdiğinde, alçak sesi ilgimi olması gerekenden daha çok çekmişti.

Başımı sallayarak omuzlarımı dikleştirdim. “Pekâlâ.” Bunun ardından ne söylemem gerekirdi? Emin değildim ve görünüşe göre o da aynı durumdaydı. Tamam. “Sanırım yarın görüşürüz, o zaman,” dedim kararsızca.

Kulti keskin bir şekilde başını salladı. Ne bir teşekkür *ne bir şey*.

Tuhaf bir gülümseme ve geriye doğru iki adımla krikoyu ve yedek parçayı bagaja koydum. Arabaya bindim ve bir süreliğine, kendime öylece direksiyonu tutma izni verdim. Tam otoparktan çıkacakken dikiz aynama baktım ve Kulti’nin, otoparkta kaldırımın kenarına park edilmiş siyah bir arabaya doğru ilerlemesini izledim.

Şoför koltuğuna değil, arka koltuğa geçti.

On Birinci Bölüm

“Casillas!” diye bağırdı Gardner.

İçinde bulunduğum oyunun ortasında öylece durdum. Karşısında oynadığım savunma oyuncularının birinden aldığım top, tam ayağımın dibindeydi. Bahsi geçen savunma oyuncusu artık yerdeydi.

Durum biraz ciddileşmişti.

Kıza elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ettim. Ona kastım olmadığını biliyordu. Benimle aynı anda topa koşmuştu ve sadece birimiz onu alabilirdik. Söylemeye gerek yok, ikimiz de peşindeydik. Sezonun başlamasına sadece birkaç gün kala, her birimiz kendimizi *Highlander** sanıyorduk. Bir noktada yere düşen ben oldum, Jenny’ye ağız hareketlerimle, “*Sadece bir kişi olabilir,*” dedim. Kahkahalara boğulduğunu saklamaya çalışma zahmetine bile girmedim.

Ama bu, genel olarak doğrudu.

Gardner mevzuya girmeyince, “Ne oldu?” diye bağırdım.

Elini kaldırdıktan sonra Alman’la bir şey tartıştı. Teknik direktörün birkaç adım yanında ve arkasında, benim bulunduğum sahaya dönük olarak duruyordu. Gardner’in duruşu değişti ve

* Kelime anlamıyla İskoçya’nın dağlık arazisinde yaşayan savaşçı insanlar için kullanılmaktadır, ama bir sonraki replikte aynı isimdeki rock grubunun “There Can Be Only One” şarkısına gönderme yapıldığı için orijinal olarak bırakılmıştır. (ç.n.)

onlar konuşurken biraz öne eğildi. Eli ara sıra vurgu yapmak için geriye doğru gidiyordu.

Topu ayağımın üstünde çevirip yukarı doğru vurarak sektirmeye başladım.

Gözücüyla özel üretim RK koşu ayakkabılarının bana doğru geldiğini fark ettim. Başımı o kadar hızlı kaldırdım ki topun kontrolünü kaybettim ve düşürdüm. O açık renkli gözler yüzüme odaklanmıştı ve bu beni inanılmaz derecede utangaç hale getiriyordu.

Birdenbire görünüşüme pek fazla dikkat etmeyen biri olmaktan çıkıp kendime biraz makyaj yapmaya başlamalı mıyım diye sorma noktasına nasıl gelmişim?

Dur biraz. *Kaka. Kaka. Kaka.*

Lastiğimi “değiştirdiğinde” yan yana çömelmiştik ve o mesafe, gözenekler görünecek kadar yakındı.

Zamanın yüzde doksanında neredeyse herkesin önüne makyajsız çıkabiliyorsam, onun önüne de çıkabilirdim. Kolaydı. Takımın makyaj malzemesi sponsorluğunu kapamış kişisi olmaya bilirdim, ama acuze de değildim yani. Olsam bile, ne vardı ki?

Tamam, belki önemsiz şeyleri o kadar da aşmış biri değildim ama güzellik, hayatta benim için gerçekten önemli olan özellikler listesinin çok altında yer alıyordu. İyi bir futbolcu ve oldukça iyi bir insandım. Başımı biraz daha yukarı kaldırmadan önce bunu kendi kendime birkaç kez tekrarladım. Bu benim için, benimle çıkmak isteyen erkeklerin kapıda kuyruk olmasından daha önemliydi.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Burnumdan derin bir nefes alıp doğruca o ela-yeşil gözlere baktım. “Evet?”

Başını topa doğru eğdi, hâlâ ciddiyetle bana bakıyordu. Başkalarına bu kadar yoğun bakan biriyle ilk konuşmam değildi; etrafım başka türlü nasıl iletişim kuracağını bilmeyen, kendine güveni yüksek insanlarla doluydu. “Şöyle yapsan daha iyi olur...”

Kulti topu ayağıyla kendine çekti ve etrafımda dolaşmaya başladı; konuşmanın ne kadar sıkıcı olduğunu ele veren alçak bir sesle konuşarak kaleye doğru ilerledi. Kelimeler boğazından koparılmış gibi görünse de bu mantıklıydı. Söylediği ve açıkladığı şeyler tamamen mantıklıydı. Bitirdiğinde topu bana doğru attı ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti.

Reiner Kulti, son zamanlarda birkaç penaltı vuruşunu gole çevirememiş olmasına rağmen, zahmetsizce etrafımda top sürmüştü. Az önce şahit olduğum şeye kollarımdaki tüylerin tepki vermediğini söylesem yalan olurdu. Eksiklerinizi haykırması bir şeydi ama aslında sahaya çıkıp katılması... Aman Tanrım.

Dilimi dişlerimin üstünde gezdirip bir an hepsini sindirdim.

“Teşekkürler!” diye seslendim, onun uzaklaşan sırtına doğru.

Karşılık geldi mi? Tabii ki hayır.

Harlow yanımdan geçerken, “Yüzündeki o ifade ne, Sally?” diye sordu.

“Az önce bana yardım etti.”

Bana etkilenmiş bir bakış attı. “Senin Alman sucuğu mu?”

Başımınla onayladım.

“Şuna bir bak. Belki de nihayet kafasını o koca kışından çıkarıp gerçekten buraya katkıda bulunmaya başlamıştır.”

Harlow’un Kulti’nin büyük, heykeli andıran kışını fark etmesi ve yorum yapması beni hem şaşırttı hem de eğlendirdi. Homurdandım ve sonra ikimiz de onun uzaklaşan poposuna hızlıca göz atarken tekrar homurdandım. Oldukça mükemmeldi. Zaman ve yerçekimi o yuvarlakları hiç etkilememişti.

Yaklaşık on beş saniye sonra ikimiz de birbirimize bakıp başımızı salladık ve aynı anda, “Hayır,” dedik.

Bazı şeyler gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Bir hafta ve iki sezon öncesi maç sonra, Kuzuların Sessizliği olarak tanıdığımız adam tam olarak üç gösteri daha yapmak için sahaya indi. İkinci sefer bir başka üçe üç mini maçta yine bana ve diğer iki sefer de Pipers’ın iki genç forvetine eşlik etmişti. Kızlar öylece durmuş ve o etraflarında hareket ederken başlarını sallamakla yetinmişlerdi. Ben de bundan iyi değildim, her iki seferde de tuhaf bir şekilde, “Teşekkürler!” diye bağırdım.

Ama meselenin özünü kimse gözden kaçırmamıştı: O, yardım ediyordu. Sadece ufak bir yardımdı ama hiç yoktan iyiydi.

Durumlar hâlâ tuhaf mıydı? Evet. Personel dışında kimse onunla gerçekten konuşmuyordu; Kulti iki Pipers oyuncusuna çirkin davranınca yaşadıkları tartışmadan beri, Grace ona tek kelime etmiyordu. Çoğunlukla millet ona mesafeli duruyor ve kendi yoluna gidiyordu.

Ama işe yaradı. Bütün sezon öncesi maçlarımızı yendik ve hayat hepimiz için devam etti.

“Sonra görüşürüz!”

Jenny telefonu çaldığında bana göz kırptı ve arabasına doğru yola çıktı. İç çekerek elimi boynumun arkasına sürttüm. Marc zaten bir sonraki işimizde beni bekliyordu ve ben inanılmaz derecede yorgundum. Önceki gece uykusuzluk beni mahvetmişti

ve çok geç saatlere kadar oturup *Supernatural*'ın bir sezonunun yarısını izlemiştim.

Çimenlerde duran çantamı alıp omzumun üzerinden sırtıma attım ve bu hareketten dolayı içimde oluşan acıyı görmezden geldim. Kızların çoğu antrenman bittikten sonra ayrılmıştı ama ben kalıp Jenny'yle cumartesi günü akşam yemeği ve sinema hakkında konuşmuştum. İdmanlar başladığından beri, saha dışında birlikte çok fazla zaman geçirmemiştik ve idman dışında başka bir kızla en son ne zaman takıldığımı hatırlamıyordum. Belki neredeyse iki ay önce Ceci ile alışveriş merkezine gittiğimde?

En son ne zaman Marc ya da kardeşimin diğer çocukluk arkadaşları olan Simon dışında biriyle vakit geçirdiğimi hatırlamaya çalışmakla meşgulken, otoparkta kaldırım kenarında duran uzun boylu adamın yanına geldim. Kim olduğunu anlamak için tek bir beyin hücresi yeterliydi ama onun ne yaptığını hayatım pahasına çözemezdim.

Yanından geçerken beni görmezden geldi. Adil olmak gerekirse, arabama doğru ilerlerken ben de ona bir şey söyleme çabasına girmedim. Ama eşyalarımı bagaja bırakıp arabaya bindim. Hâlâ kaldırımda duran Alman'ın, telefonuna bakıp onu tekrar tekrar yüzüne doğru kaldırmasını izliyordum. Arada etrafa bakıyor ve yeniden telefona dönüyordu.

Arabayı çalıştırıp park yerinden çıktım ve onun yardıma ihtiyacı varken devam edersem kendimi kötü hissedip hissetmeyeceğimi düşündüm. İhtiyacım olduğunda kaç kez birisi bana yardım etmişti, kahretsin? Sinirden midem kasılırken kaldırımın kenarına yanaştım ve yolcu camını indirip ortaya doğru eğildim.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum tereddütle.

Kulti başını telefonundan kaldırdı. Kaşlarının arası, ya öfkeden ya da birinin yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak gibi mantıksız bir şey yapmasından kaynaklanan kafa karışıklığından

dolayı kırıışmıştı. Ben olduğumu görünce gözlerini kırıştırdı. Kaşları düzelmedi tabii ama telefonuna son bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü.

Gözlerimi irice açtım ama bakışlarım onun üstündeydi. “Evet mi? Hayır mı?”

Bana anlayamadığım bir bakış attı. “Beni bırakabilir misin?”

Onu ne...

Ekstra nazik biri nereye olduğunu sormazdı, ama işe gitmem lazımdı. “Nereye?” diye sordum yavaşça.

“Sanırım Garden Oaks diye bir yer,” diye yanıtladı. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Tabii ki biliyordum. Marc’la genellikle iki haftada bir orada çalışırdık. Garden Oaks tam olarak uzak ya da yakın sayılmayacak hoş bir mahalleydi. Sessiz, biraz pahalı bir mahalleydi; en azından benim zevkime göre ve *tam olarak onu bardan topladığım bölgeydi*. Süper zenginlerin yaşadığı yer değildi. Beş oda arkadaşım daha olmadığı sürece, benim gelirimle orada yaşamamın imkânı yoktu.

Karşılık olarak gülümseyerek başımı salladım ve Garden Oaks’ta tam olarak ne işi olduğuna dair merakımı bastırdım. “Tamam. Atla.”

Bana meraklı bir bakış attı ama bir şey sormadı. Onun yerine sessiz ve kaskatı halde yan koltuğa geçti. O biner binmez otoparktan çıktım.

Onu eve mi bırakıyordum?

Aklımdan geçirdiğim soruya gelen tek yanıt sessizlik oldu haliyle. Uzun zamandır radyoyu kullanmamıştım ve arabamda Reiner Kulti’nin olması dikkatimi dağıtınca, telefonumu arabanın ses sistemine bağlamamıştım. Ona anlattığım zaman babam muhtemelen altına sıçacaktı.

Kahretsin. Kaka. Kaka. Kaka.

Boğazımı temizledim ve gözümü yoldan ayırmadım. “Bir çekici firması filan aramaya ihtiyacın var mı? Telefonumda, araba sorunları için kullanabileceğin bir servis var.”

Dikkatini camdan dışarı vermişti. “Hayır.”

Pekâlâ. “Emin misin? Mahzuru olmaz.”

“Hayır dedim,” diye öyle şiddetle karşılık verdi ki, göğsümde hissettim.

Yüce Tanrım. Tek yaptığım yardım etmeye çalışmaktı. Hıyara bak.

Aniden, istemediği apaçık belli olan birine nazik davranmak adına çaba gösterdiğim için kendime kızdım ve ağzımı sımsıkı kapatıp ileri baktım.

Denediğim için elime geçen buydu işte. Neden hâlâ zahmet ediyordum ki? Elbette tam bir adi puşt gibi davranışını telafi ederek babama jest yapmış, Cordero’yla olan boktan durumdan beni çekip çıkarmış ve futbol yeteneklerimi geliştirecek birkaç ipucu vermişti ama yeterli değildi. Herkes böyle değildi. Hayatım boyunca binlerce insana iyilik yaptım ve çoğu pislik gibi davranmıyordu.

Özellikle de idealize ettiklerim.

Bana bağırılmasının yarattığı utanç boğazımda bir düğüm olurken, otoyola çıktım. Bir an için arabaya yerleşen gariplikten kurtulmak için radyoyu açmayı düşündüm ama yapmadım. Yanlış bir şey yapmamıştım ve garip hissetmeyi hak eden ben değildim. O hak ediyordu.

Yeterince yaklaştığımızda, “Hangi çıkıştan çıkayım?” diye sordum kontrollü bir sesle.

Cevap verdi.

Çıktım ve sonra hangi yöne döneceğimi sordum.

Adım adım tekrar ne zaman dönmem gerektiğini sordum ve o da cevapladı. Hangi şeride gireceğimi söyledi. İki tur daha attıktan sonra, arabamı müşterimin olduğu bir caddede sūrüyordum. Hadi buyur.

İki arsayı kaplıyormuş gibi görünen, tertemiz peyzajlı, iki katlı, modern bir canavarın hemen önünde Kulti işaret etti. “Burası.”

Arabayı kaldırıma yaklaştırıp durdum, gözlerim hâlâ ileri dikilmişti; çocukça bir hareketti. Bunu yapmak zorunda değildim. Söylediklerinin beni rahatsız ettiğini ona çaktırmama gerek yoktu ama elimde değildi. Daha sonra geriye dönüp baktığımda, beni üzdüğünü görmesine izin verdiğim için kendime lanet edecektim ama o anda kendimi durduramadım. Sadece ön camdan dışarı bakmaya devam ettim.

Ellerimi hafifçe direksiyona sararak sabırla bekledim.

Hareket etmedi. İnmedi. Hiçbir şey söylemedi.

Ne ona baktım ne de arabamdan inmesini söyledim. Sadece bekledim. Bekleyebilirdim. Sabırsız biri değildim. Çenem havada ve yüzümde rahat bir ifadeyle onu beş dakika gibi gelen bir süre boyunca bekledim ama muhtemelen sadece otuz saniyeydi.

Nihayet kapı kolunu çekip indi. Ağzından çıkan bir iç çekiş ya da özür yoktu, bıraktığım için teşekkür bile etmedi.

Kapı kapandığı an arabayı sürdüm. Uzaklaşırken kaçmamış ya da pislik gibi davranmamıştım. Tekrar caddeye çıktım ve duygularımı incitmemiş gibi işe doğru yola koyuldum.

Ama birazcık incitmişti.

Aile mahallesindeki büyük evin ona ait olup olmadığı zerre kadar umurumda değildi. Bunu babama söylemeye bile tenezzül etmedim.

“...İşte böyle,” dedi hafif aksanlı, derin bir sesle.

Yerdeki topa doğru gözlerimi kırptıştırarak başımı salladım.
“Tamam.”

“Öyle mi?”

Ensemi kaşıyarak tekrar başımı salladım. “Anladım.”

Belki sevinçten zıplamamı ya da benimle üçüncü kez çalıştığı için ayaklarını öpmemi bekliyordu ama beni tekrar dışlamış olmasını umursayacak kadar kendimi toparlayamıyordum. Hafta sonu sakinleştikten sonra, dün kararlı bir şekilde antrenmana geri dönmüştüm. Söylemeye gerek yok, buna Kulti'den mümkün olduğunca uzak durmaya karar vermem de dahildi. Zamanımı ve enerjimi harcayacak daha iyi işlerim vardı ve çabuk sinirlenen terbiyesiz ahmaklar, listemin başında yer almıyordu.

Ona enerji harcamadan bütün bir antrenmanı bitirmeyi başardım.

Sonra bugün tutup benim beşe beş oynadığım maçın ortasına atlamaya karar verdi.

Bir yetişkin gibi davranarak onun yaptıklarını gerçekten izledim ve dinledim. O kesin bu kadarını bile yapamazdı. Kafamı kaldırdım ve başımı sallayarak onayladım, yüzüm ifadesizdi. Onun etrafından dolaşarak daha önce bulunduğum yere döndüm ve karşısında oynadığım savunma oyuncusuna yeniden başlamamız gerektiğini işaret ettim. Başladık.

On beş saniye sonra Kulti bizi yine durdurdu. Uzun bacakları çimleri yutarak geldi ve aramızda durdu. “Yanlış yapıyorsun,” diyerek bana neyi farklı yapmamı istediğini gösterdi.

Başımı sallayıp geri döndüm.

Maç on beş saniye daha kesintisiz devam ettikten sonra bizi yine durdurdu. “İzle. İzlemiyorsun,” diye ısrar etti Alman.

İzliyordum. Onu büyük bir dikkatle izliyordum.

“Pekâlâ, anladım,” dedim o göstermeyi tamamlayınca.

Öteki oyuncu bana bir bakış attı, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Daha on saniye geçmeden, “Yirmi üç! Bu da neydi şimdi?” diye Kulti’nin ağzından bir patlama çıktı.

Ellerim yanlarımda kenetlendi ve kendime “neden” diye sordum. Neden bu göt herifin hayatımda on yıl geç ortaya çıkmasına karar verilmişti?

Hüsranımlı kontrol edebilmek için derin bir nefes alarak ellerimi belime koydum ve yavaşça ona doğru döndüm. Kelimelerin ağzımdan döküldüğünün farkına bile varamadan, “Lütfen nerede yanlış yaptığımı bana söyle, çünkü neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim.

Onu bu kadar hazırlıksız yakalamam, insanların ona karşılık vermesine ya da en azından sözlerini, değer verilmesi gereken kutsal bir şey gibi kabul etmemesine ne kadar alışkın olmadığının bir kanıtı olsa gerekti.

O açık renk gözler bana doğru kısıldı ve gözkapakları, ilginç tonu saklayacak kadar kapandı. “Daha açık bir şut çekebilirsin, eğer...” Sözünü yarıda kesti ve öndeki ayağını hızla değiştirip topla birlikte döndü.

Ona baktım ve sabır diledim. “Pas versem daha iyi olmaz mı?” Tabii ki daha iyi olurdu, cevap gerektirmeyen bir soru sormuştum.

Cevap olarak başını sallama şekline bakılırsa, onun anlamadığı bir soruydu. “Hayır.”

Hayır mı?

“Şut fırsatı olunca, çek.”

Kenarda durup bizi izleyen takım arkadaşım Genevieve’e baktım, sonra tekrar Kulti’ye döndüm. “Fırsat bulacağım kesin değil.”

Dişlerinin arasından sinirli bir sesle, “Dikkatini verdiğin ya da ayağını hızla değiştirdiğin sürece, fırsat bulursun,” dedi.

Burnumu sıkma dürtüsünü bastırarak yumruklarımı sıktım. “Pekâlâ. Nasıl dersen.” Benim için *nasıl dersen* demek, *he ya tabii* anlamına gelirdi ve canımın istediğini yapmaya devam ederdim. Yanılıyordu. Onun dediğini yapmak çok riskliydi ve bencillikti. Ama neyse ne. Neyi tartışıp tartışmayacağımı seçmeliydim.

Nedense söylediklerimden hiç memnun görünmüyordu. Sanki bu sözleri sadece onu başımdan atmak için söylediğimin farkındaydı, ki o yüzden söylemiştim ama bunu bilmiyordu. En azından bilmemesi gerekirdi.

Başka bir şey söylemedi ve bir dakika sonra maçımız bitti. Başka on oyuncu antrenman maçı için sahaya çıktı. Ben de onları izledim ve tezahürat yaptım; bazıları Harlow içindi. Her ne kadar Kulti'ye dikkat etmemeye çalışsam da onun herhangi bir öneride bulunmak için maçı durdurmadığını fark etmeden edemedim.

Tabii durdurmaz, diye düşündüm tatsız bir şekilde.

Bir süre sonra antrenman bitti ve kendimi arabama doğru yürürken buldum. O gece bir yoga dersine mi yetişsem, yoksa evde ciddi bir esneme mi yapsam diye düşünüyordum ki başımı kaldırıp arabamın sürücü kapısının yanında birinin durduğunu gördüm.

Öylesine biri de değildi. Alman'dı.

Onun epey rahat bir tavırla biricik arabama yaslandığı manzara karşısında anında kaslarım gerildi.

Bir nefes alıp duygularımı bastırmaya çalışarak yürümeye devam ettim. Kulti'nin spor çantası omzundaydı, elleri beyaz polyester antrenman şortunun ceplerine sokulmuştu. Tıpkı bir düzine kez dergi kapağına çıktığı hali gibi görünüyordu. Gösterişçi.

Fazlasıyla tuhaf olan şey ise, bundan zerre etkilenmememdi.

Kendimi kibirli ve ilgisiz hissettim. Kendimi, Reiner Kulti'nin arabamın yanında duruyor oluşunu umursamaz bir halde bulmam pek mümkün olmazdı. Başkasının değil, benim arabam. Bunu yaparken gördüğüm ilk adam değildi ve son da olmayacaktı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzüm bana ihanet etmedi. Soğuduktan sonra saç bandımı öylece çıkardığımı, bir haftadır kaşlarımı almadığımı veya üstdudağımla ilgilenmediğimi hiç düşünmedim.

Egzersizden dolayı kaslarım gergindi, zihinsel olarak güçlü hissediyordum ve bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

Kulti'nin göl rengi gözleri yüzüme kilitlenirken, tam önünden yürüyerek geçtim ve bagajımı açıp eşyalarımı içine bıraktım. Daha bagajı kapatmadan, "İşe gitmem lazım," dedim. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Şoförüm burada değil."

Demek bu yüzden o gün arabasına bindiğini gördüğümde arka koltuğa geçmiş ve önceki gün de bana otostop çekmişti.

Bir elimi bagajın üstüne koyup omzumun üzerinden ona, kısa saçlarına, sert yüzüne, dolgun dudaklarına baktım. Evet, hâlâ umurumda değildi. "Tamam. Cepte telefonumu kullanman mı lazım?"

"Bırakılmam lazım," dedi alçak sesle.

Neydim ben? Bayan Daisy'nin Şoförü' mü?

"Beni bırakabilir misin?" diye sordu.

Gerçek hayat mıydı bu? Böyle bir şey gerçekten yaşanıyor muydu? "Seni yine bırakmamı mı istiyorsun *benden*?"

Hakkını vermek gerekirse, göz temasını bir kez olsun bozmadı. "Çok makbule geçer."

• 1989 yapımı komedi filmi. (ç.n.)

Çok makbule geçer. Karşılığında neredeyse gözlerim kısıldı. “İşe gitmem lazım,” dedim sakın bir sesle, çünkü gerçek buydu. Tabii Marc’la buluşacağım yer Kulti’nin evinden bir buçuk kilometre ötedeydi, ama o bunu bilmiyordu. Ayrıca nankör bir pislikle baş başa zaman geçirmek, yapmak istediklerim listesinde başı çekmiyordu.

Karşılık olarak attığı bakış, bana inanmadığını gösteriyordu. Hem de hiç. Bir anlığına, yalan söylediğim için suçluluk hissettim. Sonra ona arkadaşça davranmayı tekrar tekrar nasıl denediğimi hatırladım. Ve ne içindi? Bana bağırılması için mi? Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Ağzının köşeleri gerildi ve eskiden onu tam boyutlu bir futbol sahası boyunca zahmetsizce taşıyan ciğerlerinden, belirgin bir derin nefes çıktı. “Lütfen,” kelimesi beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Bocaladım. Bir an bocaladım, sonra kendimi yeniden buldum ve kapı koluna uzandım. Dikkatimi önüme vermiştim. Neredeyse üzgün olduğumu söyleyecektim ama bu yalan olurdu. “Eminim nazikçe sorduğun sürece, kim olsa seni götürür.”

Bana ait olmayan bir el pencereme bastırıldı. Kısa tırnaklı uzun parmakları genişçe açıktı, avucu tokalaşmamızdan hatırladığım kadar büyüktü. “Sana soruyorum işte.”

“Ve seni bırakabilecek tek kişi ben değilim. Benim işe gitmem lazım.” Kapı kolunu çektim ama kapı kıpırdamadı. Azıcık bile oynamadı.

“Casillas.”

Vay canına. Az önce onun ağzından benim adım...

Kaka.

Omzumun üstünden ona baktım; bu önemli bir şey değildi. Yani adımı söylemişti ama ben onun ağzından şeyden beri

hiçbir oyuncunun adının çıktığını sanmıyordum, şeyden beri...
Kahretsin. Hiç?

“Çok makbule geçer,” diye derin sesiyle ısrar etti.

Tek kelime etmedim, sadece kapı kolunu tekrar zorladım.

Kapımı bastırırken kolu kasıldı. “Sana ödeme yapabilirim,”
diye rahat bir tavırla teklifte bulundu.

Ne?

Hayatımda hiç kimse onlara bir iyilik yaptığım için bana para vermeyi teklif etmemişti, çünkü bu gerekli değildi. Burada benim on yıl içinde kazanacağımdan daha fazla emekli maaşı kazanan bir kişi vardı. Üstelik kahrolası bir şoförü vardı ve onu bırakmam için bana para ödemek istiyordu.

Off.

Ben ne yapıyordum? Şu anda onu evine ya da nereye gidiyorsa oraya götürmeyeceğimi söylerken kendimi tam havalı biri gibi hissediyor olabilirdim, ama daha sonra kolaylıkla yapabileceğim bir iyiliği yapmadığım için bir pislik gibi hissedeceğime hiç şüphe yoktu. Sırf pislik yapmak için pislik yapan o kişi olmak istemezdim; o zaman bu öküzdten bir farkım kalmazdı.

Başımı geriye atıp inleme dürtüsüne karşı koydum ve bunun yerine teslim olmuş bir şekilde iç çekerek ona elimi salladım. “Seni götüreceğim.”

Kulti gözlerini kırptırdı ve hızla başını sallayarak arabaya bindi. Tek kelime etmeden otoparktan çıktım ve cuma günü gittiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladım.

“Aynı yere mi?” diye sordum otoyola çıkarken ve o an ses tonum sadece azıcık tavırlıydı.

Ondan gelen tek cevap, “Evet,” oldu.

Pekâlâ. Bu sefer radyoyu açtım ve yakın zamanda bulunduğum aile mahallesindeki aynı eve doğru sessizce sürdüm.

Ben kenara çekerken o da koltuğunda kıpırdanmaya başladı ve ona baktığımda ince, siyah bir cüzdan çıkardığını gördüm.

Tanrım. Kare şeklindeki taş evin önündeki kaldırıma park ettim. “Sakın.”

Orada, kucağında spor çantası, bir eli arabanın kapısında, diğer eli ise kahverengi ince bir deri cüzdana sarılmışken, sessizliği sağır ediciydi.

“Seni iyilik olsun diye bıraktım. Paranı istemiyorum,” diyerek dikkatle açıkladım.

Hiç umursamadan cüzdanından bir kâğıt para çıkarmaya başladı.

“Hey, şaka yapmıyorum. Paranı istemiyorum.”

Kulti bana bir ellilik uzattı. “İşte.”

Uzanıp elini kavrayarak arada kalan parayı ezdim. “İstemiyorum.”

“Al şunu.” Bana doğru itti.

Ben de ona ittim. “Hayır.”

“İnat etmeyi bırak da parayı al,” diye karşı çıktı, yüzü bıkkındı.

Çileden çıkan tek kişinin kendisi olduğunu sanıyorsa, fena halde yanılıyordu. “Hayır dedim. İstemiyorum. İn işte.”

Derken, tek kelimelik cevaplarla karşılık vermeye başladı. “Hayır.”

Başlarım bu işe. Biraz kas gücü kullanarak ellerimizi yavaşça ona doğru ittim. Kulti ne yaptığımı fark edip de karşılık vermeye girişmeden önce beş santim ilerlemeyi başardım, ancak o daha güçlüydü ve beş santimden fazla ilerledi.

“Bırak işte. Şaka yapmıyorum. Al paranı.” Biraz homurdandım ve biraz daha yüklenerek itmeye devam ettim, ama nafileydi.

O yeşil-kahve gözler, her yerinden rahatsızlık akan bir ifadeyle yukarı doğru kalktı. “Sana ödeme yapacağımı söyledim...”

“Paranı istemiyorum, seni kalın kafalı göt...”

Yüce Tanrım.

Ağzımdan çıkanı fark ettiğim an itmeyi bıraktım. Dikkat etmemesi benim için çok beklenmedik bir durum olmalıydı, çünkü sonradan hatırladığım tek şey omzuma yumruk atmasıydı.

Canım hiç acımadı.

Ama bir sebepten ötürü, içgüdülerim bana, “Ayy,” dedirtti.

İkimiz de birbirimize şiddet uygulamış gibi görünüyorduk. Sanki “ayyy” dediğim için onu sırtından bıçaklamıştım ve eminim ki ben de ona, bana vurma cesaretini gösterdiğine inanamıyormuş gibi bakıyordum. Tabii ki bu bir kazaydı ve üstelik acı vermeyen bir kazaydı ama...

“Özür dilerim,” dedi hemen. Ne yaptığma inanamıyormuş gibi eline bakıyordu.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım.

Reiner Kulti az önce omzuma yumruk atmıştı.

Onu evine bırakmıştım, parasını istemediğim konusunda onunla tartışmıştım ve sonra omzuma yumruk atmıştı.

Gözlerimi kapatıp burnumu sıktım ve kahkahalara boğuldum.

“Git buradan,” deyip daha da şiddetle gülmeye başladım.

“Niyetim o değildi...”

Başımı koltuk başlığına doğru geriye attım ve bunun ne kadar aptalca olduğunu düşünerek gülmekten sarsıldığımı hissettim. “Biliyorum. Niyetinin o olmadığını biliyorum. Ama sadece in, sorun yok. Sen öteki omzumu da yumruklamadan önce işe gitmem lazım.”

“Bu komik değil,” diye çıkıştı. “Bir kazaydı.”

Aniden gülmeyi kesip ben de ona çıkıştım. “Öyle olduğunu biliyorum, Tanrım. Sadece seninle kafa buluyordum.” Kocaman açtığım gözlerle ona baktım. “Bir şakaydı, bu ne demek bilir misin?”

Demek istediğim, ben zaten ona kalın kafalı göt demiştim ve o da bunun üstünde durmamıştı bile ama bunun nedeni hemen ardından bana yumruk atmış olması olabilirdi.

“Evet, şaka ne demek bilirim,” diye homurdandı.

Bu saçmalıktan, onun saçmalıklarından ya da buna benzer şeylerden bıktığım için mi bilmem, onun kim olduğunu ve ona muhtemelen nasıl farklı davranmam gerektiğini giderek daha az önemsediğimi fark ettim. Belki tamamen değil ama en azından biraz. “Bunu duyduğuma sevindim.” Yumruğuyla omzumun buluşmasından sonra kucağıma düşen elli doları alıp ona fırlattım. “Ama gerçekten işe gitmem gerekiyor, o yüzden...” Ne kadar kaba davrandığımı umursamadan başımı yan taraftaki kapıya doğru salladım.

Onu dışarı attığım için kafası karışmış mı görünüyordu? Sanırım öyleydi ama o itiraz etmedi ve buruşan parayı alıp elinde tutarak arabadan indi. Doğrularak tek eliyle kapıyı tuttu ve içeriye baktı. “Teşekkür ederim.”

Nihayet.

Ona gözlerimi kırptıştırarak başımı salladım. “Rica ederim.”

İşte böyle, kapıyı çarparak kapattı.

“Ehliyetine el konulduğunu doğrulayabilir misiniz?” diye sordu hevesli adam. Elimin tersiyle kaşımı kaşıyarak muhabire tuhaf bir şekilde baktım.

Doğrulayabileceğim şey, güvenilir bir şoförü olduğu ve onu henüz direksiyon başında görmediğimdi. Zaten zenginlerin şoförleri yok muydu? Öyle olan birkaç kişiyle tanışmıştım. Bu alışılmadık bir şey değildi. Lanet olsun, eğer param yetseydi,

beni de oradan oraya götürecek birisi olurdu. Trafikte, Houston trafiğinde araç kullanmak berbattı.

Ama adamın sorusu, bardaki olayla birlikte beni rahatsız etti. Marc bana, yanında herhangi bir araba anahtarı taşımadığı izlenimini vermişti ve ben de Kulti'nin barda bir araba bırakıp bırakmadığını araştırmaya ya da öğrenmeye hiç fırsat bulamamıştım. Zaten pek de umurumda olmamıştı.

“Hiçbir şey doğrulayamam; bilmiyorum ki. Üzgünüm ama gerçekten takımla buluşmam lazım, geç kalıyorum.” Kalıyordum. Fena halde uyuyakalmıştım.

“Araba sürdüğünü gördünüz mü?” Adam amansızdı.

Görmemiştim ama yine de bunu kabul edecek kadar salak değildim. Pisliğin teki olabilirdi ama belli ki mahremiyetini seviyordu ve benim de onu ele vermeye niyetim yoktu. Sonra, Pipers'ın yönetiminin, Reiner Kulti ile ilgili her konuda gerçekten gergin olmasıyla ilgili bir sorun vardı, bu yüzden kendimi o çukura atmaya kesinlikle niyetim yoktu. Bu ne anlama geliyordu? Bu görevi derhal iptal etmem gerekiyordu. Ben de tam olarak bunu yaptım.

“Gerçekten dikkat etmedim. Üzgünüm, ama cidden gitmem lazım. Üzgünüm!” Kaba olmaktan nefret ediyordum ama uzun vadede boşboğaz işsiz biri olmaktansa bir pislik gibi görünmeyi tercih ederdim.

Ehliyetine el mi konmuştu? Vay be. Gerçekten. Vay be.

Doğru olsun olmasın ve ne kadar beni ilgilendirmese de bunu düşünmeden edemedim ve eğer söylenti yayılırsa böyle bir şeyin takım için nasıl ters tepebileceğine kafa yordum. Menajerinin, halkla ilişkiler uzmanının ya da birinin bununla ilgilenmesi gerekmez miydi?

Antrenman sırasında ne kadar çok düşündüysem, belki de bu konuda sessiz kalmamam gerektiğine o kadar ikna oldum. Bana sorulan diğer soruların çoğu zararsızdı ama bu değildi.

Kahretsin.

Nihayet yaklaşık bir saatlik idmana başladıktan sonra Kulti'yi taktik tahtamızın üzerinden geçerken yakaladım. Olabildiğince rahat bir şekilde oraya doğru ilerledim ve sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu sabah *Houston Times*'tan biri bana ehliyetine el konulduğunu biliyor muyum diye sordu," diye anlatmaya başladım. "Hiçbir şey bilmiyorum ve böyle söyledim ama halkla ilişkiler uzmanına bu konuyla ilgilenmesini ya da artık ne yapıyorsa onu söylemek için bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Toplam on üç harfli iki kelime ağzımdan çıkar çıkmaz onun durması gözümünden kaçmadı. Tüm vücudu sıkı, hareketsiz bir yay şeklinde gerildi.

Öğrendiklerini özümsemesine izin vermek için oradan uzaklaşırken, vücut dilinin analiz edebileceğim bir şey olmadığını kendime hatırlattım.

Ama cidden, ehliyetine el konulması için alkol veya madde etkisi altında araç kullanmış olması gerekmez miydi?

Böyle bir şeyin olma ihtimali beni hayal kırıklığına uğratmadı; daha gençken bir arkadaşımdan bu tür şeylerin her şeyden çok şansa dayalı olduğunu öğrenmiştim. Kaç kişi birkaç içki içtikten sonra eve arabayla gitmemişti ki? Bazen yakalanırdınız, çoğu zaman yakalanmazdınız. Her neyse.

Gerçi düşününce, ben Reiner Kulti'nin katı rejimini okuyarak büyümüştüm. Yemeği, antrenmanları ve genel olarak hayatı konusunda epey titiz davranıyordu. Bu yüzden...

Seni ilgilendirmez. Gerçekten ilgilendirmezdi, benim işim sahadaydı. Bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

On İkinci Bölüm

Alman'ı kaldırımında beklerken gördüğüme şaşırmamam gerekirdi. Genel olarak şaşırmamıştım. Genel olarak.

Hemen yanında durarak, “Yine bırakılman mı lazım?” diye sordum; böylece dip dibeydik.

Doğruca neticeye bağladı. “Lütfen.”

Lütfen. Pekâlâ, şu işe bakın. Domuzların uçmaya başlamadığından emin olmak için etrafıma bakınacaktım neredeyse. “Gel, madem.”

Kulti çantasını bagaja, benimkinin yanına attı. Arabaya bindiğimizde ikimiz de konuşmadık ve ona ehliyet söylentisi hakkında bir şeyler söylediğim için kendimi biraz tuhaf hissetmeden edemedim. Belki-evi-olan-yere giden yolu yarlamışken sonunda sessizliği bozdum. Radyo açık değildi ve sessizlik boğucuydu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum yavaşça.

“Evet.” Bir duraksama oldu. “Cevap vermeyebilirim.”

İnsanların bunu söylemesinden nefret ederdim. “Pekâlâ.” Düşünmeden duramadığım soruyu sormak için kendimi cesaretlendirdim. Kandırılma olasılığı çok gerçektir ama boş versenize, hayata bir kez gelinirdi. “Neden penaltı vuruşların o kadar sık kötü oluyor?” Söylemiştim. Öylece yumurtlayıvermiştim. Yüce Tanrım, kendimle gurur duymalıydım. “Anlamıyorum.”

İdeal bir dünyada, bana bağıırır ve onun evreninde aşağılık bir köylü olduğumu, böyle sorular sormak bir yana, onunla konuşmaya bile hakkımın olmadığını söylerdi.

Ama gerçek dünyada, boğulur gibi bir ses çıkardı.

Ölmediğine emin olmak için ona yandan bir bakış attım. Yaşıyordu.

Yüzü mü kızarmıştı?

“Kimse senin dürüst olmadığını söyleyemez, değil mi?” diye sordu. Devam etmeden önce o boğulur gibi ses –belki de kıs kıs gülme sesiydi– ondan tekrar çıktı. “Biraz hamladığımı söyleyebilirsin.”

Pekâlâ, bu bir şeydi. Belli ki yeterli değildi ama. “Ne kadar süredir antrenman yapmıyorsun?” diye sorarken tereddüt ettim. Çitin öte yanındaki azgın köpeği okşamaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Elini kaldırıp kafasındaki kısa saçların üzerinde gezdirdi. O sert çene yana doğru eğilmiş olabilirdi, ama emin olamadım. Emin olduğum tek şey vardı: Sormaya cesaret ettiğime inanamıyormuş gibi bana doğru baktı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de dan diye sorduğuma inanmıyordum. Ama asıl inanmadığım şey, verdiği cevap oldu.

“Ne zaman emekli olduğumu biliyor musun?” diye sordu, sadece hafif aksanlı sert bir sesle. Bir yerlerde onun akıcı bir şekilde dört dil konuşabildiğini duymuştum, yoksa üç müydü?

Kaka. Kaç dil konuştuğundan kime ne?

Tabii ki ne zaman emekli olduğunu biliyordum, ama böyle söylemedim. Bu konuda daha havalı olabilirdim. “Evet.”

“İşte cevabın.”

Dur biraz.

Dur biraz.

“Emekli olduğundan beri ne yapmadın?” Dikkatli bir soruydu. Olamazdı. Olamazdı işte.

Kulti ağzını yana doğru bükerken, burun delikleri genişledi. “Emekli olduğumdan beri oynamadım. Eğer birine söylersen...”

Neredeyse frene asılacaktım.

Tamam asılmadım, ama istedim. Ona inanamıyordum. O, duymazdan gelmeyi tercih ettiğim salak tehdidini tamamlarken, kırmızı ışıktaki arabayı durdurdum. Yavaşça ve şaşkınlık içinde, “Şaka yapıyorsun,” dedim. Kimi kandırıyordum? Herifin DNA’sında mizah anlayışı yoktu ki.

Sahiden doğruladı. “Yapmıyorum.”

“Hayır.”

Koyu renk kaşını kaldırdı. “Ben yalan söylemem.”

Kafamı koltuğun baş kısmına bırakarak itirafını sindirdim. İki yıl. İki yıl! İki yıldır oynamamıştı! “Hiç mi?” Sesim alçak ve fısıltı gibiydi.

“Aynen.”

Vay anasını. Sanki dünya ayaklarımın altından çekilmişti. Onun gibi bir futbolcu için iki yıl? Bu da neydi şimdi?

Ona bir şey söylemek, özür filan dilemek istedim ama sadece ağzımı açıp geri kapatabildim, tamamen iyi niyetliydim.

Ama acıamamı istemediğini biliyordum. Paramı bahse yatırmam gerekseydi, oynamaktan uzak kaldığı en uzun sürenin ayağındaki bazı bağları yırttığı zaman olduğunu söyledim ama psikopat-Kulti-sapık-takipçisi bilgilerimi ortaya serecek halim yoktu.

Gözlerimi önümden ayırmadan boğazımı temizledim, ardından bir kez daha aynı şeyi yaptım.

Çünkü; iki yıl! İki yıl!

Vay canına. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Sayıyı bir kez daha düşündüm ve daha sonra kendi evimin mahremiyetinde kafa yormak üzere onu kilitledim. İki yıl bir ömürdü ama yine de neden bu kadar pis bir şekilde ters ve alıngan olduğunu açıklamaya yetecek kadar uzundu. Zavallı adam hadım gibiydi. Sıfır futbol, hayalarının kesilmesine eşdeğerdi, en azından benim gözümde durum buydu.

İçime şefkat ve anlayış doldu.

Ayağımı yavaşça frenden kaldırırken, ona kendi hikâyemi anlattım. Gerçi daha sonra neden bu zahmete girdiğimi merak edecektim. Adamın umurunda değildi ya. “On yedi yaşındayken, bir maçta ön çapraz bağlarımı yırttım ve yaklaşık altı ay oynayamadım. Ailem ve antrenörlerim, futbol topuna bakmama veya maç izlememe bile izin vermiyorlardı çünkü iyileşme sürecini hızlandırmak için gerçekten yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek beni deli ediyordu.”

Hayatımın en kötü aylarıydı. Hiçbir zaman gerçekten şirret olmamıştım ama iyileşme sürecimin sonlarına doğru o kadar çabuk parlar hale gelmişim ki bu kadar baş belası olduğum için ailemin ağzıma nasıl bir tane çarpmadığından emin değildim. “Hayatımın en uzun ve muhtemelen en sefil altı ayıydı,” diye ekleyip ona yandan bir bakış attım.

İleri odaklanmıştı ama başını salladığını gördüm. “Onu ben de yaşadım.”

Yaşadığını biliyordum, ama bir kez daha, psikopat-Kulti-sapık-takipçisi bilgilerim benimle mezara gidecekti.

Eve, onun evine, her neyse işte oraya giden yol boyunca sessiz kaldık. Ancak bu sefer o kapıyı açar açmaz, “Kurak dönemin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedim.

Kulti başını salladı ve gülümsemeler tarihindeki en küçük gülümseme olabilecek bir şeyin ağzının kenarlarında belirdiği-

ne yemin edebilirdim. Ardından bagajıma geçip çantasını aldı ve büyük evin ön kapısına giden taşlı yolda yürürken, yarım yamalak bir veda etmek için elini kaldırdı.

Günün geri kalanında Kulti'yi ve onun nasıl iki yıldır oynamadığını düşünmedim desem yalan olurdu.

Ertesi gün antrenman sırasında Kulti'ye bakmaktan ve oynamayı bıraktığından beri nasıl olup da kimseyi öldürmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Yani... Hiç oynamamış mıydı? Yoksa sadece... Ne bileyim, resmi bir maçta mı oynamamıştı? Hareketlerinin görünüşüne ve beden diline bakılırsa, oynamayı hepten bırakmamış gibiydi, ama ben nereden bilecektim? İki yıl, siyah beyaz bir topla geçirilen bir ömrü tamamen silemezdi.

Harlow tam yanımda durduğunda kaburgalarımın dirsek attı.

“Sana az önce ağırkanlı mı dedi o?”

Takım koşu antrenmanı yapıyordu ve ilk gruptaki oyuncular arasındaydım.

Hiçbir şey söylemeden omuzlarımı kaldırdım. Diyecek ne vardı? Kulti bir koşu sırasında bana yavaş demiş, ardından başka bir oyuncuya iki sol ayağı olup olmadığını sormuştu. O zamana kadar sabahları birkaç kez birlikte koştuğum kızdı; hani şu kısa mesafelerde beni yenmek isteyen.

Yavaş mıydı? Hayır. Kesinlikle hayır. Sandy gerçekten iyiydi.

Sahanın öteki ucundan bir ses, “Koşuları bu hayatta bitirmek istiyorum, devam edebilir miyiz?” diye bağırdı.

Yumruklanmış olan omzuma dalgın bir tavırla dokundum. O anda Kulti dönüp baktı. Kaşlarının arasındaki boşluk kırış-

tı ve bir anlığına kambur durmayı ve onunla uğraşabilmek için omzumda şiddetli bir ağrı varmış gibi davranmayı düşündüm. Önceki gün ikimiz de bu konuyu açmamıştık.

Yapmadım ama. Harlow gereğinden fazla dikkatliydi. Fark ederdi. Ayrıca Kulti'nin nasıl tepki vereceğinden de emin değildim.

Aslında tüm bunlara nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kulti'yi eve bırakmalarım konusunda hiçbir şey söylememem mi gerekiyordu? Çünkü söylememiştim. Babam bile bilmiyordu, ki genellikle ona her şeyi anlatırdım. Bana, onu bırakmaya başlamadan öncesiyle aynı şekilde davranıyordu, yani bir anlamı yoktu.

Ortada söyleyecek bir şey yoktu. Değil mi?

“Omzunda bir sıkıntı mı var?” Harlow'un sesi beni Alman'a bakmaktan kopardı.

“Hayır.” Ona döndüğümde yüzüm kızarmıştı. “Hazır mısınız?”

Beni kenara itip koşmaya başladı. “Yakalasana, tosbağa.”

“Kağrı” ve “tosbağa” lakaplarının yalnızca başlangıç olduğunun farkında değildim. Antrenman bitmeden Kulti paslarımın baştan savma demiş ve ardından her iki bacakla nasıl oynanacağını öğrenmem gerektiğini söylemişti.

Bunu da yüzde doksan sağ ayağıyla oynayan adam söylüyordu, öyle mi? Hah.

Onun yorumlarının moralimi bozmasına ya da beni rahatsız etmesine izin vermedim. Ayrıca yakın zamanda sırrını öğrendiğim için mi yoksa sadece bana kötü davranmasını kaldırdığım için mi baskıcı davrandığı konusunda da çok fazla endişelenmedim. Ne olursa olsun, söylediklerini dinledim ve normal bir tavırla karşıladım. Kendime, bunu kişisel bir mesele haline getirmeme izni vermeyecektim.

Bir saat sonra antrenmanın sonu geldiğinde, onu her zamanki yerimizde bekliyordum ve o da hayal kırıklığına uğratmadı.

Yaklaşırken bariz olanı atlayarak, “Hazır mısın?” diye sordum. “Evet,” diye yanıtladı.

Arabaya bindiğimizde o tanıdık sessizlik çöktü ve ben arabayı sürerken bir süre daha devam etti.

Merakımı ancak iki dakika tutabildikten sonra çözüldüm. “Özlüyor musun?”

Tam bir gerzek olmadığı için, “Oynamayı mı?” diye sordu.

“Evet.” Bu kadar uzun süre dayanabildiğini ne kadar anlamaya çalışsam da, oynamama fikrini gerçekten anlayamadım. Ben dayanamazdım.

Başını sallarken bakışlarını bana kaydırды, o kadar dürüst ve açık sözlüydü ki beni hazırlıksız yakaladı. “Futbolu her gün özlüyorum.” Bakışları benimkileri bulduğu anda yutkunarak gözlerini kaçırmıştı.

Yani... “Neden oynamadın o zaman?” diye sordum kendime engel olamadan. En kötü ne yapardı? Cevap mı vermezdi? Bana kendi işime bakmamı mı söylerdi?

Sal’in başına ne gelirse, meraktan gelirmiş. Diyelim ki, Reiner Kulti’ye isteyerek paylaşacağından emin olmadığım bir sırrı sorduğum için bana madalya taktılar.

Bunu benimle paylaşmaya neden karar verdiğine hâlâ emin değildim ama alabileceğimi alırdım.

Yavaş ve sabit bir nefes verdi. “Neden emekli olduğumu biliyor musun?”

Ön çapraz bağlarını üçüncü kez yırtmıştı. Bir önceki yırtıktan sonra yüzde yüz, hatta yüzde doksan, seksen ya da yetmiş geri dönmeyeceğine dair söylentiler çıkmıştı. İnsanlar onun çok yaşlı olduğunu söylemişti. Sonunda bu olay gerçekleştiğinde,

ayak parmağındaki artrit ve yıllar içinde birikmeyi başaran diğer küçük yaralanmalar üzerine herkes bunun kaçınılmaz olduğunu düşünmüştü.

Bundan kısa bir süre sonra Reiner “Kral” Kulti emekliliğini açıklayarak efsanesine bir nokta koymuştu.

Bunu söyleyecek miydim? Kesinlikle hayır.

Başımı sallayıp, “Evet,” demekle yetindim.

“İyileşmek çok uzun sürdü,” dedi. Ardından hiçbir şey söylemedi.

Kendimi başımı çevirip ona hakkım olmayan kuşkulu bir bakış atarken buldum. “Tamam. Sonra ne oldu?”

Omuz silkti.

Reiner Kulti’nin, “Ah, ön çapraz bağımın iyileşmesi uzun zaman aldı,” diyerek omuz silkmesi, sevdiği bu sporu neden iki yıldır yapmadığını açıklamak için yeterli bir nedendi. Beni kandırmıyordu. Hâlâ seviyordu. Büyük bir aşktan bu kadar kolay vazgeçemezsiniz. Takımı izlerken, gözlerindeki o kibirli bakıştan bunu anlayabiliyordum. Bazı oyunculara, sanki işler düzlene kadar sarsmak istediği işe yaramaz pislikler gibi bakıyordu. Hâlâ umursamadığınızda, böyle görünmezsiniz.

Beni kandırmıyordu.

Ona doğru gözlerimi kırıştıtarak, “Ne kadar sürdü? Altı ay? Sekiz ay?” diye sordum.

“Tamamen iyileşmedi,” demesi benim için onun palavra salıdığına dair yeterli kanıt oldu. Bana, sakatlıklarını fazla büyütecek bir tip gibi gelmemişti.

Bu yüzden aramızda düzgün bir ilişki olan başka her oyuncuya –o kesinlikle bu kategoride değildi– söyleyeceğim bir şeyi söyledim. “Saçmalık.”

“Affedersin?”

Güldüm. “Bu saçmalık. Dizin hâlâ ağrıyor mu? Hadi ama. Dünkü çocuk gibi mi görünüyorum? On altı yaşımdan beri her tür ağrım var ve eminim sende de öyledir.” Başımı sallayarak yine güldükten sonra tekrar yola odaklandım. “Tanrım. Bir dahaki sefere bana böyle gülünç bir şey anlatmak yerine, kendi işime bakmamı söyle.”

Başka ne bekliyordum ki zaten? Başlangıçta hayatım üzerine bahse gireceğimden fazlasını söylemişti.

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” diye çıkıştı.

Bir kez daha, şaşırmamam gereken başka bir şeydi bu da. “Yeterince şey biliyorum.” Çünkü biliyordum ve palavralarının kokusunu bir kilometre öteden alabiliyordum.

“Bu da ne sikim demek oluyor?” Kulti’nin sesinden birazcık öfke akıyordu.

Nihayet “sik” de demişti. Hadi buyurun bakalım.

Neredeyse hayranlık duyuyordum –neredeyse– ve onun çirkin ses tonu ile sözleri karşısında kesinlikle küplere binecek gücü bulamadım. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Bak, tavır almana gerek yok. Sadece neden bu kadar uzun süre oynamadığını sordum. Benim üzerime vazife değil, tamam. Sorduğum için kusura bakma.”

Bir duraksama oldu. “Ne demek istediğini açıkla.”

Anlamak istiyordu, ama ona gerçekten anlatmamı istemediğini yürekten biliyordum. Dikkatimi yolda tutarak başımı iki yana salladım, yüzümdeki kahkaha ve neşe soluyordu. “Önemli değil.”

“Önemli,” diye ısrar etti.

Çenemi kapalı tuttum.

“Söyle.”

Evet, hiçbir şey söylemeyecektim. Kimse kendi mezarını kazmam için elime kürek tutuşturamazdı.

“Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu Kultı soğuk bir sesle.

Yutkundum. Şey, o sormuştu, değil mi? Sözlerimi dikkatle seçerek yanıtladım. “Yalan söylüyorsun demiyorum. Dizinin ağrıdığına eminim, ama oynamama nedeninin bu olmasının imkânı yok. Sadece yüzde altmış ya da elli performansla dönsen bile önemi yok; yine de arkadaşlarınla filan oynardın. Kendi kendine topa vururdun. Kimseyi işine karıştırmak istemiyorsan da kendi sahanı kuracak kadar paran olduğuna eminim. Kendini elden çıkarıyor muşsun gibi görünüyor. Az önce oynamayı özlediğini söyledin. Ufak ağrı gibi bir şeyin seni oynamaktan alıkoyacağına inanmıyorum, en azından... Biliyor musun? Hiç önemi yok. Nihayet etrafta biraz top kovalamaya başlamana sevindim. Aferin sana.”

Saatler sonra, durumu ne kadar farklı şekilde ele alabileceğimi fark ettim. Aslında bunu acayip korkunç bir şekilde yapmıştım. Ben bundan akıllıydım. *Akıllıydım*. Gururunu ve kibrini kalkan gibi tutan insanları anlar, kendilerine saldıran biriyle nasıl baş ettiklerini bilirdim. Daha da kötüsü, onlara acıyan biriyle.

Biliyordum, çünkü birinin benim için üzülmelerinden ne kadar nefret ettiğimin gayet farkındaydım.

Hayatımı sahada cehenneme çevirme yeteneğine sahip bir adama, bir zamanlar onu içten dışa aydınlatan futbol tutkusuna sahip bir adama acıyordum. Bir doğal afeti kendi üstüme çekmiş gibiydim.

Ona karşı nazik olmaya çalıştığımı, onu eve bıraktığımı ve neden şoförü, taksisi, Gardner, Grace ya da onunla benden daha fazla ilişkisi olan herhangi biri yerine onu benim götürmemi istediğini bilmek konusunda asla ısrar etmediğimi unutun.

Ağabeyimin deyimiyle bunu kendi başıma ben açmıştım. Bir mükemmeliyetçinin dikkatini üzerime çekmiştim ve bunun için suçlanacak başka kimse yoktu.

Hayatımın sonraki iki haftası üç anahtar kelimeyle özetlenebilirdi: Fiziksel ve duygusal cehennem.

Kulti'yle kurduğum her türlü bağ, ona arabamda cevaplar için baskı yaptığım gün paramparça olmuştu. Sakatlığını baha-ne olarak kullandığı için ona bok atmaya devam etmem de tūy dikmişti.

O zamandan beri onu bir kere bile evine bırakmamıştım. O ilk antrenmandan sonra, benim Sorgulama Günü diyeceğim günün ardından, beni eleştirmeyi tamamen farklı bir seviyeye çıkardığında şaşırmadım.

Cidden.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Beni dinle!”

Falan filan, siktir, falan filan, bir-şey-bir-şey-bok, falan filan.

Ama ağzından çıkanlar arasında en sevdiğim, “Kızlar böyle mi futbol oynar?” lafıydı.

Ah Tanrım.

Bunu daha önce de duymuştum. Hâlâ her seferinde etkileniyordum.

Ama istediği buysa, benden ve takımdan istediği şey ona kızların nasıl oynadığını göstermemizse, istediği olacaktı. Hepimizin gözünü kan bürümüştü. Çoğumuz erkeklerle oynayarak büyümüştük ve deneyimlerimizden dolayı, onların kıçlarına diğer hanımlar gibi kolayca tekme atıldığını biliyorduk.

En son ne zaman bir antrenörün böylesine bir intikam hissiyle tepeme bindiğini hatırlamıyordum. Kulti'nin ağzından çıkanların hiçbir dostane yanı yoktu. Hepsi işti. Tamamen sert-sevgi, istediğimi-elde-etmek-için-seni-kıracağım sevgisiydi.

Her gün bir öncekinden betardi. Gardner bir şey demiyordu. Sırtımı sıvazlayıp dayanmamı söyledi.

Başımı dik tutup çirkin sözlere aldırmamak zorlaşıyordu. Ağzından çıkan ve altında bilgi bulunan şeylere odaklanmak için elimden geleni yaptım ama kolay değildi. İlk haftanın sonuna doğru, Kulti zor şutu çekmem gerektiğini düşünürken başkasına pas verdiğim için bana bağırınca, “Ona ne yaptın?” diye soran dünya çapında sporcu Jenny oldu.

Ona ne diyebilirdim? Hiçbir şey. Kulti’yi birkaç kez evine bıraktığımı açık etmeden hiçbir şey söyleyemezdim. “En ufak fikrim yok,” dedim.

“Eric’le ilgili başka bir mesele mi oldu?”

“Hayır.” Son birkaç haftadır Eric ve Kulti hakkında giderek daha az mesaj alıyordum. Yan yana durduğumuz takım fotoğraflarının bununla bir ilgisi olduğundan ciddi olarak şüpheliydim ve Sheena, Gardner’le sezon başında yaptığım basın konferansından görüntü yayınlanmasıyla ilgili başka bir şey söylememişti.

Jenny yüzünü buruşturarak tişörtünün yakasıyla boynunu sil-di. “O zaman ona bir kek filan getir, Sal, çünkü bu iş kontrolden çıkıyor. Nasıl daha ağlamaya başlamadın, onu bile bilmiyorum.”

İşte o kadar kötüydü. Antrenman başlamadan önce tüm bedenim geriliyor, sonrasında bile öyle kalıyordu. Marc, beni bitkin bunalımımından kurtarmak için benimle daha sık dalga geçmek konusunda elinden geleni yapıyordu.

Pek bir işe yaradığı yoktu.

Ve sonra, nihayet canıma tak etti.

“Şöyle yapsaydın...”

Duzenleme
Ny.ozlem

Şöyle yapsaydım. Bir şeyleri farklı yapsaydım, bir yerine beş gol atardık.

Haksızlık ediyordu ve herkes bunun farkındaydı. Ama bir şey söyleyen oldu mu?

Tabii ki hayır. Kimse ağzına tükürülenin kendisi olmasını istemiyordu ve onları suçlayamazdım.

Daha önemlisi, ben bir şey söyledim mi? Hayır. Gardner ve Kulti, son sezon öncesi maçımızda neleri geliştirebileceğimiz konusunda ileri geri konuşurken ben orada durdum. Kulti neredeyse kaybetmenin ağırlığını omuzlarıma yüklerken sessiz kaldım ve yapmam gerektiğinde başımı salladım.

Haklıydı. Birkaç fırsatı kaçırmıştım. İnkâr etmeyecektim.

Ama takımın yarısı da kaçırmıştı. Yine bundan bahsedene oldu mu? Gardner birkaç genelleme yaptı, ama birilerinin sağlam bir hata yapmış olduğu durumlarda bile doğrudan kimsenin adını vermedi. Oyuncuları utandırmaktan hiç hoşlanmazdı, bunun yerine o kişiyi bir kenara çekip konuşurdu.

Ve bu adı *frankfurter*...

Kahrolası Alman sucuğu şirretin, *sauerkraut* bokun, çikolatalı götelek Alman pastası hakaretlerini yuttum. Hepsi ağzımda parti veriyordu resmen. Her biri ortaya çıkıp saçılmak için bana yalvarıyordu.

İçimde, aman Tanrım, içimde öfkeden kuduruyordum ve kendimi hapse düşecek bir şey yapmaktan vazgeçirmeye çalışıyordum. Bu beni açmazdı. Dışarıda olmaktan fazla keyif alıyordum.

Kulti attığı fırçayı bitirince, ben aldatıcı şekilde sakın bir sesle, “Kusura bakmayın çocuklar,” dedim.

Harlow ve Jenny’nin yüzleri, içinde durduğumuz yarım dairede bana dönüktü. Harlow gülmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu ve Jenny, parmaklıklar ardında geçecek iki ila on beş yılın

o kadar da uzun bir süre olmadığına karar vermem durumunda, beni nasıl çabuk yakalayabileceğini düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Kızların hiçbirisi tek kelime etmedi.

Maç sonu toplantımız bundan kısa süre sonra bitti ve havada, sorumlusunun ben olduğumdan emin olduğum, tedirgin ve tuhaf bir his bıraktı.

Aklı başında, mantıklı bir insan gibi eşyalarımı aldım ve sakin bir şekilde ayrılmaya hazırlanmaya başladım. Harlow hiçbir şey söylemeden yanımdan geçerken kolumu sıktı ama ben onun bana onayını –içindeki korkusuzluğu– verdiğini hissettim. Jenny bana doğru sinsice yaklaşarak kolunu omuzlarıma sardı ve alçak bir sesle, “Salamander, lütfen seni cezaevinde ziyaret etmeye mecbur bırakma beni,” dedi. “Turuncu sana yakışmaz ve bence bir hanımın şeyi... Bilirsin işte... *Sürtüğü* olmak sana göre bir şey değil.”

Odağımı kaybettirmek tam Jenny’ye yakışır hareketti. Gülerek kolumu beline doladım. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyordu? “Yemin ederim şiddet içeren bir şey yapmayacağım.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Bana tam olarak inanmış gibi görünmüyordu ama sonunda kolunu indirdi. “Lütfen.” Jenny rica ederken doğruca gözlerimin içine baktı.

İstemsizce ona gülümseyerek başımı salladım. “Söz veriyorum.”

Gözlerini aşağı indirdi ama nihayetinde başını salladı. “Yarın görüşür müyüz?”

Ona bunu yapacağıma dair güvence verdim ve o da bana veda etti. O zamana kadar alan neredeyse boşalmıştı ama aradığım kişi hâlâ oradaydı. Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırdım

ve kendime doğru şeyi yaptığımı söyledim. Onunla bu saçmalığa devam edemezdim.

Sürdürmeyecektim. Bunu çözüme kavuşturmak için tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Marc'a geç kalacağımı bildiren bir mesaj göndermeyi bitirdiğim sırada, Kulti orada duruyordu. Onu defalarca aldığım kaldırım kenarındaydı. Arkasından gelmemi beklemiyordu. Ya da belki bekliyordu ama bir elimde bıçakla filan...

"Seninle bunu yapmaya daha fazla devam edemem," diye onu uyardım. Bu sağduyulu olma saçmalıklarından hiçbirine sahip değildim. Orada durup onunla yüzleştim. Yüzümün kızardığına, her yerimin terlediğine dair hiçbir şüphem yoktu. Ayrıca kokuyor olma ihtimalim de vardı ama bunu içimden atmam gerekiyordu. Şimdi. Arkamızdaki sahayı işaret ettim. "Hadi."

Kulti arkasını döndü, yüzünü buruşturmuştu. "Sen neden bahsediyorsun?"

İlerlemesi için daha ısrarcı bir şekilde elimi salladım. "Hadi gel. Sezonun geri kalanında senin kum torban olmayacağım. Sen ve ben, yediye ilk ulaşan kazanır."

Gözlerini kırptırdı, ağzı açık kalmıştı. Sonra kafa karışıklığıyla gözlerini kırpmaya devam etti.

"Gel hadi."

"Kesinlikle olmaz."

"Gel hadi," diye tekrar ettim.

"Yirmi üç, hayır."

"Kulti." Elimi ileri doğru sallayarak ona bunu kolay yoldan yapmak için bir şans daha verdim.

"Saçmalıyorsun."

Pekâlâ. Burnumu çektim ve derin bir nefes aldım. "Sen de korkaklık ediyorsun."

Bu söylenecek en akıllıca şey olmayabilirdi çünkü sonrasında tek gördüğüm, kasılmış omuzları ve hızla kapanan ağzı oldu. Şey, işi halletmediğimi söyleyemezdim ama. “Ne dedin sen?”

“Dedim ki, korkak tavuk gibi davranıyorsun.” Yaptım. Hay lanet, Reiner Kulti’ye hem korkak hem tavuk demiştim ve bundan dönüş yoktu. Battı balık yan gider, dedim kendi kendime. “Hadi ama. Neden korkuyorsun? Benden daha iyi olduğunu biliyorsun. Benden daha iyi olduğunu ben de biliyorum. Yani, hadi yapıp kurtulalım. Benimle oyna ve böylece şu saçmalıktan kurtul.”

Kararlı bir şekilde, “Seninle bunu yapmayacağım, küçük kız,” derken çenesi kasılmıştı.

Küçük kız.

Görmezden gelebilir miydim? Elbette. Tabii ki gelebilirdim. Ama artık onunla bunu sürdüremeyeceğim derken yalan söylemiyordum. Sahip olduğu tüm o bastırılmış öfke, ne yazık ki onun hakkında çok fazla bilgim olduğu için bende yarattığı hayal kırıklıkları ve o gerilim... Görülmemiş boyutlardaydı. Onu bana gerçeği söylemeye zorlamadığım söylenemezdi ama ne olursa olsun bu nefret dolu dansı sürdüremezdik.

“Evet, yapıyoruz.”

“Hayır, yapmıyoruz.”

Ellerimi birbirine kenetledim, Süper Saiyan’ gibi koşup kıcına saldırmama iki saniye kalmıştı. “Kaybedeceğimi biliyorum, Kulti. Kaybetmekten acayip nefret ederim, ama her durumda bunu yapıyoruz, o yüzden yapıp kurtulalım.”

İki elini havaya kaldırıp avuçlarıyla başının arkasını ovuşturdu. Yüce Tanrım, herif uzundu. “Hayır.”

“Neden?”

“Resmen başıma bela oldun,” diye tersledi.

* Dragon Ball’da karakterlerin yaşadığı dönüşümlerdir. (ç.n.)

Ona gözlerini kırpıştırma sırası bendeydi. “Canına okuyacağımı düşünüyorsun, değil mi?”

Gözlerini havaya dikip ofladı. “Henüz cehennem buz tutmadı.”

Ses tonundan gerçekten öyle düşünüp düşünmediğini anlayamadım. Ya da belki sadece bencillik ediyordum. Belki. Ama egomu bir kenara bırakıp ona bunu yaptırmam gerektiğini biliyordum. İçimden bir ses bunun gerekli olduğunu anlamıştı, bu yüzden gerçekleşmesi için mümkün olan her şeyi yapmam gerekiyordu.

Onu kızdırmak pahasına olsa da.

Çenemi ona doğru eğerek o açık renk gözlere baktım. “O zaman ödleklilik etmeyi bırak da benimle maç yap.”

Evet, bu meseleyi halletti.

“Ben ödleklilik değilim.” Bir adım ileri attı. “Senin kıcını tekmeleyebilirim ve tekmeleyeceğim de.”

Oha. Ellerimi havaya kaldırıp nahoş bir kahkaha attım. “Kazanacağını söyledim, *sauerkraut*, kıcını tekmeleyeceğini söylemedim.”

Yüzünde çok iyi tanıdığım bir ifade belirdi ve açıkçası korkudan titremek ile... Şey ne olduğunu söylemeyecek, hatta diğer duyguyu gerçekten kabul etmeyecektim. Eski Kulti’ye benziyordu; yani sınırda psikopat bir rakip.

Aman Tanrım, beni yerlere paspas edecekti.

Sonra neredeyse kahkahayı basacaktım, çünkü *gerçekten mi?* Orada domalıp da yenmesine izin verecek değildim. Lütfen ama.

Göğsümde bir şey alev aldı ve rekabet ateşinin kalbimi yakmasına izin verdim. “Hadi yapalım şunu.”

Yaptık da.

Bir anda içimden Vaftizci Yahya, Magdalalı Meryem ve Peter Parker çıktı.

Onu televizyonumun güvenli mesafesinden veya tribünlerden oynarken izlemek bir şeydi. Bir dereceye kadar bu bir avantajdı çünkü onun nasıl oynadığını neredeyse kendi oyunumu bildiğim kadar iyi biliyordum; ne tür hareketlere sadık kalma eğiliminde olduğunu, onu ele veren şeyleri biliyordum. Vücudum ben pek düşünmeden, içgüdüsel olarak onun sol ayağına geçmeden önce sağ ayağıyla öndeymiş gibi davrandığının farkındaydı. Onun hilelerini biliyordum.

Yine de...

İki yıl oynamamak onu pek yavaşlatmamıştı. Pek. Ben hızlıydım ve o daha hızlı değilse bile, en az benim kadar hızlıydı. Bacakları benimkilerden çok daha uzundu ve çimleri eşi benzeri olmayan bir şekilde yutuyordu. Bu adamın ikon olmasının, bu kadar uzun süre en iyi olarak anılmasının bir nedeni vardı.

Ama *sikerler*. Mücadele etmeden onun kazanmasına izin vermeyecektim. Onun hakkında bildiklerimi aklımdan çıkarımadan, bacaklarımı elimden geldiğince hızla hareket ettirdim. Ondan daha kıvrak düşünmeye ve daha etkin bir şekilde akıllıca oynamaya çalıştım. Top bana mümkün olduğunca yakın kaldı. Daha sonra, gerçekten birbirimizden “top kaçırma” oynuyormuşuz gibi görünüp görünmediğini merak edecektim.

Bir noktada beni köşeye sıkıştırdı ve topu almayı başardı. Bunu yaparken bana gereğinden biraz daha fazla omuz vurdu. Yani benden bir baş daha uzundu ve en az yirmi kilo ağırdı ama yine de ağabeyim ve arkadaşları kadar sert oynuyordu. Çocukluğumdan beri erkeklerle oynardım ve onlardan yedi yaş küçük bir kız olduğumu söyleyen notu gözden kaçırmırlardı. Görünüşe göre Kulti de kaçırmıştı.

“Biraz fazla sert oynuyoruz, öyle mi?” diye sordum. Hemen arkasında koşarken, kaleye açık bir şut şansı elde edemesin diye onu engellemeye çalışıyordum.

Kirpiklerinin altından bana bir bakış attı. “Sızlanıyor musun?”

Ofladım. Göt herif. “Hayır, ama eğer böyle oynamak istiyorsan, böyle oynayalım.” Eğlenmek için oynadığım insanlar ve Harlow sayesinde, bununla başa çıkabilirdim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin peşinden koştuk. Topu ben ondan çaldım, o benden çaldı, böyle sürüp gitti. Yüzümden, kollarımdan ve sırtımdan ter akıyordu. O da nefes nefeseydi; daha önce hiç nefes nefese kalmış mıydı ki?

Oldukça baştan savma oynaması bir mucizeydi ve bence gol atmayı başaramamasının nedeni de buydu. Egoist değildim, iyi olduğumu biliyordum ama onun kadar iyi değildim. Ama izledim ve öğrendim. Her zaman istediğim şeydi bu.

“Bana... Gol atacak... Sekiz tane filan... Fırsatın oldu...” diye soludum.

Sırtı bana dönüktü, kıcı kalçama yaslanmıştı. “Ve... Senin de... Üç tane oldu... Eğer... Ne yaptığını biliyor... Olsaydın!” Topa vurarak havalandırdı ve kafa vuruşuyla kaleye sokmaya çalıştı. Mucizem hâlâ geçerliydi, çünkü gol atamadı.

İkimiz de top için kendimizi sürükledik ve ben bedenimi oldukça sertçe ona çarpmış olabilirdim ama her neyse, buna dayanabilirdi.

“Ben ne yaptığımı... Biliyorum...” Omzumla göğsünü dürttüm ve topu ondan aldım.

Ben adrenalın patlamasından dolayı nefes nefese kalana kadar ileri geri kovaladık, çaldık, kovaladık ve çaldık. Agresif oynadık, mücadele ettik. Gerçek bir maçta, enerjinizi nasıl mükemmel bir şekilde dengede tutacağınızı bilirdiniz. Bitirmek için doksan dakikanız vardı ve ilk on beş dakikada kendinizi yoramazdınız.

Ayrıca topu sahada ileri geri sürecektik on kişi daha sizinle olurdu.

Sabah koşum ve antrenmanım çoktan etkisini göstermişti. Kulti ile oynamak tüm kaslarımı daha da germiştii, dizlerimin arkası bile terden ıslanmıştı.

Ama nefesi kulağımdayken ve bedeni tam arkamdayken, onun bedeninden yayılan yorgunluğu duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Gülümsedim.

“Nefesin mi kesildi?”

Homurdandı ama cevap vermedi ve bir saniye sonra nedenini anladım. Reiner Kulti'nin kariyerinin zirvesindeki hamlesiyle topu benden çaldı ve uzun bacaklarının avantajını kullanarak kaleye doğru ilerledi. Olacakları gördüm ama ona yetişmek için koşarken yine de yavaşlamadım.

Futbol topu, blok yapma şansım olmayan hızlı bir vuruşla, keskin ve güçlü bir hat çizerek havada uçtu. Mükemmel. Mükemmel bir atıştı.

Gülümseyerek başımı salladım, oysa normal şartlar altında bir sayı geriye düştüğüm için çok sinirlenirdim.

Ama bu çok güzeldi.

Kulti muhtemelen şimdiye kadar görebileceğim en kendini beğenmiş, muzaffer gülümsemeyle arkasını döndü ve bu durum, bazı oldukça egolu insanlara karşı oynamış olmamı göz önünde bulundurunca, beni memnun etti. Doğrudan göğüs kafesimde hissettim, çünkü bu... Oydu. Geçen ay boyunca pek çok kez gördüğüm boş, kayıtsız adam değildi.

“Bir-sıfır, Tako,” dedi, sanki ben bir geri zekâlıymışım da skorun ne olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Böylece göğsümde onun kısa zaferinin sevincini takdir eden o mutluluk hissi yok oldu.

O az önce...

“Tako mu? Gerçekten mi?” Lakap ne kadar alçaltıcı olsa da gülmek istedim ama aslında bunu ben istemiştim, değil mi?

Kabul ederek omuz silkti.

Elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim. “Pekâlâ, *pumpnickel*”. Hadi bakalım, geriye kaldı altı.”

Evet, sadece dört-üçlük bir skora vardık ve o zaman bile yere se-rilmemiş olmamız bir mucizeydi.

“Ara vermeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.” Bu cümle-yi tek seferde söylemeyi nasıl becerdiğim konusunda hiçbir fik-rim yoktu. Hırıldıyordum. O da hırıldıyordu. En son ne zaman böyle nefes almıştım? Hiç mi?

Kulti tere batmıştı ve bunun üstüne yüzü de biraz solgundu. “İyiyim.”

İyi mi? Kusmak istiyormuş gibiydi. Ayrıca sağ bacak kasının seğirdiğini de görmüştüm. Neden bunu fark ettiğimi, hatta neden aşağı baktığımı bilmiyordum. Ama buna kafa yoracak halim yoktu.

“Kabul mü?” Dilimi mümkün olduğunca ağzımın dışına çı-kardım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Çirkindi ama işe yaradı ve ciğerlerim bunun için bana teşekkür etti.

Gözlerini devirdi ama nefesini toplamak için çabalamaya devam etti. Tanrım. Gerçekten o kadar sert mi oynuyorduk? “Tabii... Sen istiyorsan, başka.”

Evet. İstiyordum. Kendinden hareketli olsa bile çim biçme makinesini nasıl iteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu çok faz-laydı ve buna katlanmakla aptallık etmiştim. Ama itiraf edersem, ne olayım. “Sen istiyorsan ben de istiyorum.”

Yanakları havayla şişerek kocaman oldu, bana kurbağayı ha-tırlatmıştı. “Sen... Kaybediyorsun. Benim umurumda değil.”

* Almanya'nın ekşi mayalı bir çavdar ekmeği. (ç.n.)

Kaybediyordum ve bu berbat bir şeydi ama daha sonra, orada bu kadar uzun süre dayanabildiğim için sırtımı sıvazlayabiliyordum. Bu yüzden ona omuz silktim.

Karşılık olarak kaslarını kaldırdı ama bir şeyi kabul etmedi.

“Sen seç.” *Lütfen evet de. Lütfen evet de.*

Kulti burnundan derin bir nefes alıp, “Bayılacak gibi duruyorsun,” diye belirtti.

Pislik.

Kaybediyordum ve belli ki bayılacak gibi duruyordum. Lütfen, bana daha çok iltifat et.

Umarım dizi daha sonra sancırdı.

“Bence sen de kendini aşırı yormamalısın.” Gülümseyerek sözlerimi yuttum. “Ne de olsa ezelden beri oynamıyorsun.”

Yüz kaslarının hareketine bakılırsa, yanağının içini çiğneme-ye başlamıştı.

Hayatta gerçekten önemli olan, küçük zaferlerdir. Tekrar dilimi çıkarıp düzensiz bir nefes daha çekerek biraz daha sakinleştim. Harcadığım çabadan dolayı başım hafifçe zonkladığı için ellerimi kaldırıp şakaklarımı ovdu.

Alman, yavaşça eğilerek avuçlarını dizlerine koydu ve derin nefesler aldı. Gözleri çimenlerdeydi ve sonra yavaşça yukarıya kaldırdı. Tişörtü omuzlarma ve pazılarına yapışmış, saçları kafa derisiyle bütünleşmişti.

İkimiz de bir süre hiçbir şey söylemedik.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak dizimin arkasındaki kasları, ardından bacak kaslarımı ve son olarak da baldırlarımı hızlı bir şekilde esnetmek için eğildim. Doğrulduğumda omuzlarımı salladım ve antrenörümün doğrulup esnemeye başlamasını izledim. Bütün o uzun, yağsız kaslar...

Boğazımı temizleyip gökyüzüne baktım. Bunu garipleştirme-ye ya da aptalca galibiyetini yüzüme vurması için ona bir neden vermeye gerek yoktu. Bunu yapar mıydı? Evet, yapardı. Artık oradan defolup midemdeki canavarı besleme zamanım gelmişti.

“Pekâlâ, ben artık gidiyorum. Yarın görüşürüz.”

Arkamı dönüp sahadan uzaklaşmaya başladığım sırada seslendi. “İyi bir mağlupsun, Casillas!”

Yürüyerek uzaklaşırken başımı iki yana sallamaya başladım...

Yine soyadımı kullandığını fark etmeme rağmen başımı sallamaya devam ettim.

“Birileri nihayet sevişmiş.”

Yüzümü buruşturarak etrafa bakındım. “Kim? Phyllis mi?”

“Sal, iğrenç.” Harlow ürperdi. “Hayır. Kimden bahsettiğimi biliyorsun,” derken yüzünde de “kimden bahsettiğimi biliyorsun” bakışı vardı.

“Heh.” Ona gözlerimi kıstım ve sahada dolaşan, diğer personelle birlikte ekipmanın kurulumuna yardım eden aşırı agresif Alman sucuğuna odaklandım. Bu normaldi, yüzündeki acayip sayılacak gülümseme hariç. Sanırım bu, bir robotla daha fazla ortak noktaya sahip bir adamın yapabileceği türden bir şeydi.

Yine de gülümsemesi karnıma darbe gibi indi.

“Ona bir bak. Mutlu görünüyor. Tuhaf ve yanlış bir şey, değil mi?” diye mırıldandı Harlow bıyık altından.

Tuhaftı ve biraz yanlıştı.

Başımı yana eğerek çoraplarımı bacaklarımdan yukarı çekmeye devam ettim ve bir saniye daha onu izledim. Gülümsemesi

uzun sürmedi ve yüzünde, tüm tavırlarında farklı bir şey daha vardı. Kendini beğenmiş bir orospu çocuğuna benziyordu; bir zamanlar sahaya hâkim olan, kendini beğenmiş orospu çocuğunun aynısıydı.

Tanrım. Geri dönmüştü. İçimden bir ses onun sevişmiş olabileceğini söylüyordu, ama seksin onun üstünde bu kadar büyük bir değişiklik yaratacağı türden bir adam gibi görünmemişti bana. Bu, onun ötesinde bir şeydi.

Büyük sarı bir engeli yerine yerleştirirken o yeşilimsi ela gözleri sahaya baktı ve beni ona bakarken yakaladı. Gözkapakları hafifçe indi ve ağzının bir köşesi normal bir gülümsemenin dörtte biri boyutunda bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Bir saniye sonra sırtısa dönüştü.

Ne düşündüğünü biliyordum: Mağlup.

Sırtışı her şeyi ortaya sermişti ama. Haklıydım. Belki sevişmişti ve bu fikrin kulaklarımda tuhaf bir his uyandırması gerçekten hoşuma gitmedi, ama neden gülümsediğini biliyordum.

Çünkü bir gün önce kıcımlı tekmelemişti.

Ama gerçek, en azından gerçeğin benim kabul etmek istediğim versiyonu, onun yıllardır ilk kez futbol oynamış olmasıydı.

Ve biliyor musunuz? Bir golle kazanmış olmasından ne kadar nefret etsem de kendi kendime kıs kıs güldüm. *Rica ederim, pumpernickel.*

Kahretsin, bu sinir bozucuydu. *Herif sinir bozucuydu.*

“Pişt. Muhtemelen dün gece geç saatlere kadar uyumayıp kupalının envanterini çıkarmıştır.” Güldüm.

Harlow kıs kıs güldü.

Kaşlarımı oynatarak böğrünü dirsekledim ve mini bantların esnemesi için yerleştirildiği yeri işaret ettim. Yüce Tanrım, canım yanıyordu. Muhtemelen ayağa kalkan hantal bir ayıya ben-

ziyordum. Kâküllerim yüzüme gelmesin diye topuzumu ve saç bandımı ayarlamakla o kadar meşguldüm ki Gardner, Kulti ve fitness antrenörü Phyllis'in yanından geçerken başımı zar zor kaldırdım.

"Günaydın," diyerek onlara selam verdim.

Gardner, "Günaydın," diye karşılık verdi.

Phyllis muhtemelen "günaydın" olan bir şey söyledi.

Alman, "Günaydın," diye homurdandı. Gözlerinden o salak ifade geçti ve onu görmezden gelerek yürümeyi sürdürdüm. Şey, yürümekten çok topallamaya benziyordu.

Topallamam antrenmanın ilk yarım saatinden sonra daha da belirginleşti. O kadar fenaydı ki gerçekten buz banyosu yapma hayallerine dalmaya başladım. Yani, kim buz banyosu için hayaller kurar ki?

Acı pastamın üstündeki kiraz, Kulti'nin yanında koşarak geçerken yaşandı. "Bugün daha hızlı koşmak gibi bir planın var mı, Casillas?" diye bağırdı arkamdan.

Ona her iki ortaparmağımı kaldırmamak için tüm irademi kullandım.

Antrenman pek iyi değildi. Her yanıma ağrıyordu; bacakları-
mın arkası çok gergindi, omuzlarım biraz sancıyordu ve yorgun-
dum. Dün bana çok gelmişti. Yani evet, kıcımlı sürüklüyordum
resmen. Herkesin bunu dillendirmesinin de faydası olmadı. İki
saat bana on saat gibi geldi ve ekipmanlar kaldırılırken, artık
mücadele edecek halim kalmamıştı. Ama kafaya koyduğum şeyi
başarmıştım, değil mi? Scrooge'u* bir nevi gülümsetmişim ve o
bana bir yığın saçma sapan laf etmemişti.

* Ebenezer Scrooge, Charles Dickens romanı Bir Noel Şarkısı'nın ana ka-
rakteridir ve Noel'i küçümseyen soğuk kalpli, cimri biri olarak tarif edilir.
(ç.n.)

Teke tek maçımızı kaybetmiş olabilirdim, ama asıl savaşı kazanmıştım.

Bir kıs kıs gülme duyunca şaşırmamam gerekirdi. “Bugün çok zorlanmışa benziyorsun.”

Bulunduğum çömelme pozisyonundan yavaşça ayağa kalktım ve Kulti’nin sorusu karşısında anında gözlerimi devirdim. Ağır metal engellerden birini sahanın kenarına iterek birkaç adım ötede durdu.

“Ah, ben harikayım. Sen nasıl hissediyorsun?”

Ağzı, tam olarak palavra salladığımı düşündüğünü belli edecek şekilde düz bir çizgi halini aldı. “Mükemmel.”

O da sallıyordu. “Öyle mi? Sol bacağına biraz sakındığını gördüm sandım, ama galiba öyle bir şey olmadı.”

Sanki bu konuyu açmak daha çok acıtmış gibi, bacağı seğirdi ve aynı anda gözleri kısıldı. Düz ve ifadesiz bir sesle, “Bacağım iyi,” dedi ama gözlerinde hâlâ o komik bakış vardı. Sanki bacağının acıması –ya da onun durumunda, “acımaması”– onu pek hayal kırıklığına uğratmamıştı.

İmalı bir şekilde dizine bakarak, “Hah,” dedikten sonra tekrar yüzüne odaklandım.

Çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. Cidden şimdiye kadar gördüğüm ve muhtemelen göreceğim en yoğun yüze sahipti. Bakışları korkusuz ve sağlamdı. Eğer birisinin gözlerinde ışın kılıcı olsaydı, bu o olurdu. Boksörlerin ve dövüşçülerin tartı sırasında rakipleriyle yüz yüze geldiklerinde mükemmelleştirdikleri zorlu bakışlara sahipti.

Bir dakika. Neden bana düşmanmışım gibi bakıyordu?

Kısa bir an için bu fikir beni rahatsız etti. Daha sonra, Kulti’nin bana gerçek bir rakipmişim gibi bakmasını heyecan verici bulduğuma göre, içten içe ne kadar sıkılmış olduğumu merak ettim. Ama sonra... Kabul ettim.

Ona gülümsedim, *hayır*, ona sııttım. Kendimden fazlasıyla memnundum.

Yanıt olarak burun delikleri genişledi ve başı dik, boynu yukarıda bana bakmaya devam etti. Çok gururlu bir pislikti.

Orada durup ona bakmaktan ne kadar keyif alsam da bedenimin acısıyla ilgili bir şeyler yapmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Gülümsemem daha da büyüdü ve birkaç adım geriledim. “Sonra görüşürüz, hocam.” Geriye doğru iki adım daha atıp bacağını süzdüm. “Bacağına dinlendir.”

Ona ne yapacağımı söylememe ihtiyacı olduğundan değil. Hah. Bahse varım, bu sinir bozucuydu.

Beklenildiği üzere, kendisi de aynı şekilde sinir bozma alanında bir uzmandı. “Buz koymayı ihmal etme. Bir sonraki antrenmanda tekrar işe yaramaz olmana ihtiyacım yok.”

Dilimi dişlerimin üstünden geçirerek başımı salladım. “Tamamdır.”

Ertesi günün Kulti’nin aksaması kötüleşmişti. Yaptığım buz banyosuna rağmen –ki bunu daha önce yüzlerce kez yapsanız da berbatlığının asla azalmadığını söylemeliyim– hâlâ her yanıma ağrıyordu.

Kulti çarpık bacaklı yürüyüşümü gördüğünde ve ben onun sol bacağının ağırlığını nasıl kaldırdığını fark ettiğimde, birbirimize pis pis baktık.

On Üçüncü Bölüm

“Kazanacak mıyız, yoksa *kazanacak* mıyız?” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Pipers’ın kaptanı Grace.

Çevremizdeki enerji somuttu; somuttan da öte. Doğrudan iliklerime, tam merkezime nüfuz ediyordu. Her birimizin içinde, grubumuzdan çıkan gücü oluşturan beklenti, neşe, heves ve hatta biraz da şiddet vardı.

Sezondaki ilk maçımızın akşamında, havada kan kokusu vardı.

Aylarca süren antrenman, yılların tecrübesi, Pipers’ın her üyesini bu hale getirmişti. Kazanmak istiyorduk, kazanmaya ihtiyacımız vardı. İlk maç, her takımın sezonun geri kalanında nasıl davranacağı konusunda her zaman çok önemli bir rol oynardı.

Bunu seviyordum. Geçen sezon nasıl geçmiş olursa olsun, sonsuz ihtimaller, fırsatlar ve her şeye yeniden başlama yeteneği bu. Benim favorimdi. Annemin, babamın, Marc’ın, Simon’un ve benimle bu uzun yolda yürüyen başka birkaç arkadaşımın orada olduğunu bilmek beni daha da heyecanlandırdı. Bu sadece benimle ilgili değildi, hepsiyle ilgiliydi. Beni gençlik liglerine, takımlara, kulüplere, kamp üstüne kampa, genç milli takımlara, üniversiteye ve WPL’ye sokmak için çok çalışan ailem... Marc ve Simon, Eric’in peşine takılan küçük bir çocuk olduğum zamanlardan beri yanımdaydılar; bana Eric’e zorbalık

etmeyi, dirsek atmak ve çelme takmak gibi korkunç alışkanlıklar öğretmeyi seviyorlardı. Benimle neredeyse Eric kadar oynamışlardı.

Hepsi için bir galibiyete açtım.

Bu an, bütün takım arkadaşlarım içindi. Bu sevgiydi. Kusursuzdu.

Herkesin, “*Kazanacağız!*” diye haykırmasına bakılırsa, bu konuda böyle derinden hisleri olan tek kişi ben değildim.

Hepimizin kolları birbirine dolanmışken, bu ana kadar gelen her kadın, avazı çıktığı kadar “PIPERS” diye bağırdı.

Sonra çıktık.

“Kıran kırana bir maçtı...”

Bu tabir hafif kalıyordu. Galip gelmeyi ucu ucuna başarmıştık.

“...Ama yaptık, hanımlar. Bunu çantada keklik görmeyin...”

Terli ve bitkin bir halde bir araya geldiğimizde, yanımda duran ve maçın son beş dakikasında galibiyet golünü atan daha genç oyuncu Genevieve’le kolları tokuşturduk. Bana kocaman, heyecanlı bir gülümseme gönderdi ve tüm kalbimle karşılık verdim.

Ağır, nemli bir kol boynuma dolanmıştı; Harlow’dan başkası olsa boğulma sanılacak bir şeydi bu. Kızın bana sarılma şekli buydu. Alçak sesle ve heyecanla konuşurken ağzını şakaklarıma bastırdı. “Başardık, Sally.”

Kolumu onun sırtına dolayıp sıktım ve yüzümde bir sırıtışla başımı salladım. “Tabii ki başardık,” diye fısıldadım. Heyecan hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

Gardner, sezonun geri kalanı için bir standart belirleme ve üzerinde çalışmamız gereken birkaç konu hakkındaki konuş-

masına devam etti. Nihayet birkaç dakika sonra, hepimizin elini uzatması için elini kaldırdı ve “Bu gece dışarı çıkacağım. Kim geliyor?” dedi.

Ben değil. Ailem şehirdeydi ve genellikle onlarla ve çetenin kalanıyla kutlama yapardım. Maçın tamamında oynayarak yüzlerce kalori yakmayı yeni bitirmiştım; bir galon suyla makul bir Meksika yemeğini kendime sığdırabilirim. Sezon açılışlarında her zaman yaptığı gibi Jenny de bizimle geliyordu.

Birkaç personel tezahürat yaptı ve onunla çıkacaklarını söylediler.

Soyunma odasında üstümü değiştirdim ve ailemi bulmak için dışarıda Jenny’yle buluştum. Gardner ve küçük grubu da önümüzdeydi ve otoparka doğru ilerliyorlardı. Elimde olmadan Kulti’nin yanlarında olmamasına dikkat kesildim.

Çifte kapıdan çıkarken, kaldırım kenarında çalışır halde duran siyah bir Audi gördüm.

Sonra, yakınlarda Reiner Kulti üniformalarının çeşitli versiyonlarını giymiş olan insanları fark ettim. Alman’ın dışarı çıkıp çıkmayacağını merak ederek mümkün olduğu kadar izledim. Arabama binip oradan ayrıldığımda hiçbir şey değişmemişti. Gardner’in kamyoneti önümdeydi ve otoparktan hızla çıktı.

Ama yine de ne siyah Audi harekete geçti ne de insanlar etrafında dolaşmaktan vazgeçti.

Birkaç gün sonra, “Yirmi üç!” diye bağırdığını duydum ve kafamı hayali bir kapıya çarpmak istedim.

Son bir buçuk saatte numaram kaç kez haykırılmıştı? En yakın tahminim, bir düzineyle yirmi arasında bir yerdeydi. İki den fazla her sayı, çok fazla demekti.

Malum yerine tekmeı basmak istiyordum. İki yıldır oynamamış olması ya da zavallı adamın maç sonunda etrafı insanlarla çevrili olmadan arabasına yürüyemediğı için hissettiğim suçluluk o noktada hiç önemli değildi. Hem de hiç.

Sabır, Sal. Sabır.

Hızla onun olduğı yere doğru yürüdüm ve üç hafta önce ona karşı bir cümle bile kuramadığım gerçeğini görmezden gelerek başımı geriye attım. “Evet?”

“Yapılacak alıştırmalar var mı?”

“Hayır.” Başparmağımla arkayı işaret ettim. Onları bitireli en fazla yirmi saniye geçtiğinde numaramı söylemişti. “Esnememe başlayabilmek için bekliyorum.”

O tembel gözler bir kez kırpıldı. Bir dakika gibi gelen bir süre boyunca bakışlarını benimkilerin üzerinde tuttu ve sonunda sesini alçaltarak, “Bugün maç yapmak ister misin?” diye sordu.

Off.

Stadyum ışıkları ve bir düzine kamera üzerimdeymiş gibi hissettim. Etrafa bakma ve bana şaka yapılmadığından emin olma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım. Bacak kaslarım gergin bir beklenti zonklamasıyla seğırdi. “Yapamam?” Kelimeyi soru sorar gibi söyleyerek gözlerindeki kafa karışıklığını izledim. “Geçen gün beni neredeyse öldürüyordun. Belki bu hafta sonu?”

Sadece bir saniye kadar duraksadı. “Peki.” Gözlerindeki hayal kırıklığı mıydı?

Hadi buyur. Sanırım öyleydi.

“Eğlence amaçlı softbol oynayan bazı arkadaşlarım var. Hepsi oldukça iyi ve bazen onlarla oynarım. Bu akşam bir maçları var. Oraya gidebiliriz.”

Bana gözlerini kırptırdı.

“Sözleşmemde herhangi bir takımda kurallı futbol oynayamayacağım yazıyor ancak diğer sporlarla ilgili hiçbir şey yazmıyor,” diye açıkladım.

Bir dakika boyunca bu düşünce üzerinde kafa yormuş gibi göründü. Bana defolup gitmemi söyleyeceğinden oldukça emindim ama birdenbire başını salladı. “Peki. Bana adresi ve saati mesaj at.”

Bu gerçek miydi? “Bende telefon numaran yok,” dedim neredeyse çatlak bir sesle.

“Bana seninkini ver.” Bir saniye sonra telefonunu cebinden çıkardı ve ben de numaramı söyledim. Uzun bir an sonra başını salladı. “Artık var.”

Tam olarak ne söylediğini ve bunun anlamını çok sonra fark ettim.

Bende Reiner Kulti’nin telefon numarası vardı, bu bir.

Ve ona mesaj atacaktım; iki.

Ama göğüs boşluğuma gerçekten sızan üçüncüsüydü; bana onunla maç yapmak isteyip istemediğimi sormuştu.

Bana maç yapmayı teklif etmişti. Onunla.

Onun yerine benimle ve birkaç arkadaşımınla softbol oynayacaktı. Hah.

Akşam yedide, Harshley Park’ta. Otoparkın yanındaki tuvaletlerin önünde seni bekleyeceğim.

Mesajın gerçekten iletildiğinden emin olmak için telefonumu bir kez daha kontrol ettim. Daha sonra yanıt olarak bir mesajı kaçırmadığımdan emin olmak için tekrar kontrol ettim. Kaçırmamıştım.

Bir elimde ve koltuk altımda sopam, eldivenim ve şişe suyum vardı; diğer elimle de saç bandımla oynuyordum. Torpido gözünden, yanlışlıkla kulaklarımın üstüne oturan kalın bir saç bandı almıştım ve bu, bana biraz klostrofobik his vermişti. Neredeyse dolu olan otoparka bakarken biraz daha uğraştım. Saat yediye beş vardı ve Kulti hâlâ ortalarda yoktu.

Öyle olsun bakalım.

Önemli değil.

Ben bariz bir seçenektim.

Ayrıca, belki başkasına da sormuştu? Bundan şüpheliydim, ama asla bilemezsiniz.

Muhtemelen bir dakika daha geçti ve endişeyle tekrar etrafa baktım. Gergindim. Neden gergindim?

Kulti'nin iyiliği için, onun kim olduğunu kimseye söylemeye karar vermiştim. Oynamasına izin verseler bile başta Marc ve Simon olmak üzere hepsinin nasıl tepki vereceğinden emin değildim ve daha en başında onun kendini mikroskop altında hissetmesini istemedim. Onlara yakın zamanda Houston'a taşınan bir arkadaşım olduğunu söyleyecektim.

Bu *gerçekten* yalan değildi bence.

Bir arabanın farları vücudumu bir anlığına aydınlattı, sonra araba otoparka girip döndü ve sonunda bir sıra aşağıya park etti. Üzerinde Audi amblemi olsa bile dikkatimi çekmeyecek olan aynı sıradan sade siyah sedandı.

Tabii ki bir Audi'ye binecekti.

Kendi kendime sırtırken, aracın arka yolcu kapısından uzun bir gövde bükülerek çıktı, kapıyı çarparak kapattı ve arkaya doğru gidip açılan bagajdan bir çanta aldı. Uzun, ince vücudu, takım forması ya da polo yaka tişörtü olmadan daha da heybetli görünüyordu. Tamzamanlı futbol oynamayı bırakmasından sonra

ilk kez, omuzlarını ve kollarını kaplayan zarif kas hatları, batan güneşin gölgesinde mükemmel bir şekilde belirginleşiyordu. Gerçekten dikkatimi çeken şey, benimkine benzeyen, kısa saçlarını matlaştıran ve onu farklı bir insan gibi gösteren geniş kulak bandıydı. Kime baktığınızı gerçekten bilmiyorsanız, hiç de kendisine benzemiyordu. Geniş gövdesinin üstündeki saçlarının uzunluğu ve yüzündeki sakallar, mükemmel bir kılık değiştirme işlevi görüyordu.

Kaka. Kaka, kaka, o-senin-antrenörün-salak, kaka.

Orada durduğumu fark ettiği anda, ki neredeyse anında oldu bu, gözlerinizi kapatıp yanlara bakarsanız gülümseme sayılabilecek bir ifade takındı.

“Merhaba,” diye onu selamladım.

Kısmi gülümseme belki bir milimetre genişledi. Homurdanarak selam verirken, U-şeklini andıran üç sahaya bakındı. Bunlardan ikisi zaten doluydu ama arkadaşlarımın genellikle oynadığı saha neredeyse boştu ve sadece birkaç kişi toplanmıştı.

“Hadi gel, gidip de boktan bir...” Kendi kendime yüzümü buruşturdum. Pipers saatlerinde olmasak bile onun önünde küfretme iznim var mıydı? “...Kötü bir takıma kalmayalım.”

Tembel bir şekilde başını salladı ve ben onu sahanın kenarına doğru yönlendirirken peşimden geldi. “Gerçekten iyi insanlardır,” dedim ona, tabii umursadığından değil, “ama bence kimliğini gizli tutmamız gerek.”

Kulti omuz silkti ama hızla on yedi kişi olduğunu saydığım gruba yaklaşırken tek kelime etmedi. Kahretsin. Etrafta dolaşan insanların yarısından fazlasını tanıdığım için tanıdıklarına el salladım ve bana sırtları dönük olan Marc ile Simon’a doğru yöneldim. Yeterince yaklaşıncaya ayağımın yan tarafıyla her birinin kucunu tekmeledim. “Selam beyler.”

İlk önce Marc döndü ve bunu yapanın ben olduğumu anlayan kadar tekmelendiği için kaşları çatıktı. “Seni pislik, geleceğini bana haber verebilirdin.”

Gözlerimi devirerek omuz silktim. “Son dakika kararı. Kabullen.”

Her gün birlikte çalıştığım adam sertçe beni Simon’a doğru itti, o da bana kocaman sırttı ve ardından beni önden kucaklayarak sanki birbirimizi görmeyeli günler değil haftalar olmuş gibi hissettirdi. “Geldiğine sevindim, Salmonella. Sana ihtiyacımız var.”

“Haftalar önce ona gelmesi gerektiğini söyledim, ama birileri bizim gibi sıradan insanlar için fazla iyi millet,” diye ekledi Marc, sırf gıcıklığına.

“Sen kes sesini. Buradayım ve takviye getirdim.” Sonunda birkaç adım arkamda ve sağımda duran Kulti’ye doğru elimi salladım. “Arkadaşımla maç yapmak istedik, bu yüzden gelip bizim için yeriniz var mı diye bakalım dedim.”

Marc ve Simon etrafımdan bakıp Kulti’nin baştan yaratılmış bir versiyonunu gördüler. İkisi de o kadar uzun süre bir şey söylemedi ki onu tanıdıklarını düşünmeye başladım.

Marc tek kaşını kaldırarak ağız hareketleriyle, “Arkadaş mı?” dedi. O koca çenesinde filtre olmayan Simon ise, “Nihayet erkek arkadaş mı yaptın?” diye sordu.

“Arkadaş,” diye ısrar ettim. Ona nasıl hitap etmem gerektiğine dair bir ipucu bulmak için Kulti’ye baktım ama sesimdeki soruyu anlamadı. “...Rey? Bu Marc ve Simon. Marc ve Simon, bu da... Rey.” Gerçekten arkadaşmışız gibi adını yüksek sesle söylemek tuhaftı. Sol elimle yazı yazmaya benziyordu. Yüksek sesle söylediğim için başımın belaya gireceğini hissettim neredeyse, ama kendime bunu çok fazla düşünme izni vermedim.

Beraber oynayarak büyüdüğüm iki adam saniye sektirmede. Çekilmezlerdi ama kaba değillerdi. Her biri Kulti’nin elini sıktık-

tan sonra yerlerine döndüler. Simon dönüp ona ikinci kez bakmadı bile, ama Marc onu biraz fazla yakından inceliyordu.

Siktir.

Daha sonra, kendini kaybedip ağlamaya başlamayacağından emin olduktan sonra ona gerçeği anlatacaktım. Kızarmıydı? Elbette ama ya bana kızacaktı ya da kendini yere atıp Kulti'nin ayaklarını öpmeye başlama ihtimalini yaşayacaktık.

Topuklarımın üstünde ileri geri sallanarak, "Peki, yeriniz varmı? Sanırım on yedi kişi saydım, doğru mu?" diye sordum ve diğer elimde eşyalarımı sallayarak bakışlarımı Marc'a sabitledim.

Simon bir ses çıkararak etrafta toplanan insanlara baktı. "Bu maçta oturup diğerini beklemek isteyen birileri var mı bir bakayım."

"Pekâlâ, eğer yoksa ben otururum ve öteki maçta benimle yer değiştirmek isteyen olup olmadığına bakarız," diye teklif ettim. Hâlâ beraber büyüdüğüm koyu renk saçlı adamı izliyordum.

Uzun sayılacak bir sarışın olan Simon gözlerini devirerek somurttu. "Tabii ya. Biliyorsun, bu pisliklerin yarısına oynamana izin verip vermeyeceklerini sorabilirsin ve anında kimin oynatacağı konusunda kavgaya tutuşurlar."

Bir homurtu çıkardım ve onun beni Kulti ve Marc'la yalnız bırakıp gruba doğru gitmesine müsaade ettim. Marc, Kulti'ye kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Alnında çizgiler oluştu ve bir saniye sonra bakışlarını benim yönüme çevirdiğinde kafa karışıklığı daha da derinleşti.

Yavaşça, başını yana eğerek, "Hey, Sal?" diye sordu.

Kulti mesafeli bir şekilde etrafına bakmakla meşguldü. Neyse ki Marc'a açıkça *kapa çeneni* diyen bir bakış attım. "Sonra."

"Gel buraya," diye alçak bir sesle ısrar etti. Gözleri biraz daha kısılmıştı.

Neyse ki Simon, takımları seçmek üzere herkesi bir araya çağırarak için o anı seçti, ben de arkama döndüm. Bir yanımda patronum tire arkadaşım, diğer yanımda eski profesyonel futbolcuyla birlikte Simon'a doğru ilerledik.

Ama Marc beni rahat bırakmadı. Yürürken yumruğunu benimkine vurarak bana doğru eğildi. "Sal, yoksa bu..."

"Hayır."

"Aman..."

Kulti beni duymasın diye, "En azından sessiz ol, düşük çene-li," diye alçak sesle tısladım.

Marc yürümeyi kesti. Normalde bronz olan yüzü beyaza kesmişti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

İlerlemeye devam ettim. Dikkatimi ona vermezsem, hiçbir şeyi doğrulamamış olurum.

Sayı tahmini yaparak kimin takım kaptanı olacağını buldular. Kazananlar, daha önce birkaç kez birlikte oynadığım, adının Carlos olduğunu düşündüğüm biri ve tanımadığım başka bir adamdı. Yoğun bir kâğıt-taş-makas oyununun ardından Carlos ilk seçimi yaptı. Hemen bana baktı ve öne çıkmam için elini salladı. "İlk olarak Sal'i seçiyorum."

"Ne yalaka," dedi Simon ben yanından geçerken, yüzünde içten bir gülümseme vardı. "Benim adım Sal ve profesyonel futbol oynuyorum. Bana baksanıza," diye kıza benzer cırtlak bir sesle ekledikten sonra kıcıma tekme attı.

Diğer kaptan Simon'ın adını söyledi ve gülerek bacağına vurdum.

Geriye sadece Kulti, daha önce oynadığım bir kız ve başka bir adam kalana kadar her kişi seçildi. Marc da Carlos'un takımına seçilmişti ve yüzünü şekilden şekle sokarak başını pek de gizli saklı olmayan bir şekilde Kulti'ye doğru eğdiğini görebiliyor-

dum. Sonunda neler olduğunu anlayan Carlos, eski yıldızı işaret etti. Muhtemelen hayatında ilk defa neredeyse sonuncu seçildiği ve “Onu ben alırım,” denildiği gerçeğini sonsuza kadar unutmayacaktım.

Kendi kendime kıs kıs gülmeden edemedim. Marc’la göz göze geldiğimde bana şaşkın solgunluğunu kaybetmiş sinsi, şeytani bir sırıtış attı. Bildiğim kadarıyla Kulti de softbolda en az ağabeyim kadar berbat olabilirdi, bu yüzden Marc’ın neden heyecanlandığından gerçekten emin değildim. Bu korkunç bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Diğer kız seçildikten sonra, birlikte daire çizerken ekipmanları aldık ve oynamaya hazırlandık. Kulti’ye baktım ve alçak bir sesle, “Daha önce sormalıydım ama nasıl oynandığını biliyor musun?” dedim.

Yüzündeki ifadeye bakan da ona sarı kartın ne olduğunu bilip bilmediğini sorduğumu sanırdı. İyi be.

Barış teklifi ile ellerimi kaldırdım. “Sadece sordum.” Sopa ve eldiven konusunda gerçekten iyi olması ihtimaline karşı bir şey daha vardı. “Bak, bu eğlencesine, tamam mı? Onların senin süper-insan yeteneklerinle baş edebileceklerini sanmam, yani biraz yumuşat. Olur mu?”

Onun memnun küçük bebek sırıtışı her şeyi ele veriyordu ama sonunda kabul ederek başını salladı. “Peki. Zaten biz kazanacağız.”

“Deme ya.” Sanki başka olasılık vardı da. Ne yaptığımın farkına bile varmadan elimi kaldırıp omzuna vurdum ve donup kaldım. Daha sonra elimi çekerek kaşlarımı çattım. “Ah, pardon.”

İşteeee bu tuhaftı.

Ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum, ama bana o kadar kocaman sırttı ki kalbimin durduğuna yemin edebilirdim ve kesinlikle beklediğim bu değildi. Daha önce televizyonda onun

şampiyonalar kazandığını izlemiştim, o zamanlarda elbette gülümsemişti ama... Ansızın yüzünde beliren bu şey o kadar beklenmedikti ki...

Kendimi *kaka* diye hatırlamaya zorlamadan önce tek yaptığım, tam bir aptal gibi görünmeye yetecek kadar uzun bir süre mal gibi ona bakmak oldu ve ben de ona sııttım.

Simon, arkamda bir yerlerden, “Sal! Bütün gün bekleyemeyiz, kıcını buraya getir!” diye bağırdı.

Kulti’nin gözleriyle bir kez daha karşılaştım, ona o zamandan beri yüzünde kaybolan gülümsemeye benzeyen bir gülümseme gönderdim ve grubun geri kalanına doğru ilerledim. Marc bir antrenörümün kafa bandına bir benimkine bakıp duruyordu. Yüzündeki ifade rahat ve meraklıydı. Greyfurt yutmuşa benzediğini görene kadar, içten içe gebermek üzere olduğunu anlayamadım ama gözleri bana döndüğünde bu doğrulandı.

“Ben kısa-topçu” olmayı seviyorum,” diye duyurdu takım kaptanı Carlos.

Birkaç adam daha söze girerek iyi olduklarını düşündükleri pozisyonları açıkladılar. Bu gözlerimi devirmeme neden oldu çünkü herkes popüler pozisyonlarda iyi olduğunu düşünüyordu. Her seferinde böyle oluyordu. Tek yapmanız gereken başınızı sallamak ve gülümsemekti ve sonunda işler yolunda giderdi. Sabırsız değildim ve kimsenin hoşlanmadığı pozisyonlarda oynamaktan çekinmiyordum.

Carlos dördümüze baktı: Marc, Kulti, tanımadığım başka bir adam ve ben. “Dış sahada ve ikinci kalede oynamak size uyar mı?”

Kulti’nin lafa karışıp fikrini söylememesi beni biraz şaşırttı ama sessizce ve oybirliğiyle nerede olursa orada oynayacağımıza karar verildiğinde o yeşil-kahve gözler benimkilerle karşılaştı ve yüzünün alt yarısını bir sırtış kapladı.

* Beyzbol ya da softbolda savunma yapan, kısa topolar konusunda görevli oyuncu. (ç.n.)

İki saniye sonra sahada yerlerimizi aldık. Ben de dış sahadaydım, o da.

Yaklaşık on dakika sonra Simon kenardan, “Bu büyük bokluk!” diye bağıırıyordu. Kulti’nin ilk ve fazladan zaman kazandıracak şekilde üçüncü kaleye fırlattığı ikinci yakalayışmdan sonra ben de üçüncü atışı yakalamıştım. Adamda iyi bir kol olacağını kim bilebilirdi?

Vurucu pozisyonuna geçtik ve pek bir şey değişmedi. Kulti, topu çitin yakınına vurarak tek koşuda üçüncü kaleye ulaştı. Ben topu yeterince uzağa vurdum ve ilk kaledeki oyuncunun eve geçmesine izin verdim. Yeterince hızlı koştum ve ikinci kaleye ulaştım.

Bundan otuz beş dakika sonra, diğer takım kaptanı adeta ağzından köpükler saçarak takım kaptanımıza bir sonraki maç için farklı oyuncuları nasıl seçmeleri gerektiği konusunda bağıırıyordu. “Onlar...” diyerek Kulti’yle beni işaret etti. Biz de şaşırtıcı bir şekilde ya da belki o kadar da şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yıllardır takım arkadaşımışı gibi oynuyorduk. “...Aynı takımda olamazlar!”

Yani belki biraz haksızlık olmuştu.

Biraz.

Demek istediğim, bu softboldu ve biz de futbolcuyduk. Hayatımın çoğunda erkek gibi davranmıştım ve çoğu sporda iyiydim. Hiçbir zaman mükemmel bir öğrenci olmadım, her zaman ders çalışmak yerine antrenman yapmayı seçtim ama Jenny değilseniz, bunların hepsine sahip olamazdınız.

Sadece, meğerse Kulti top yakalamakta ve topa vurmakta iyiymiş. Her neyse.

Hiçbir tür “eğlencesine” maç sırasında hiçbir zaman topyekûn oynamadım. Birincisi, sakatlanmayı göze alamazdım ve ikincisi, oynayan insanların bunu rahatlamak için yaptığını tamamen

bildiğim zaman, oyunlara hâkim olmayı sevmezdim. Benim rekabetçi kıçımın bunu mahvetmesine ihtiyaçları yoktu. Kulti bile ikimizin de bildiği kadar hızlı koştumamıştı ama yüzde elliyle hâlâ ortalama bir insandan çok daha iyiydi. Daha yavaş koşuyor, geri duruyordu ve gerçekten diğer insanlara bir şans vermeye çalıştığını fark ettim.

Ama mesele şu ki o, kaybetmekten hoşlanmıyordu. Ben de kaybetmekten hoşlanmıyordum. Yani eğer insanlar kendilerine açılan fırsatlardan yararlanmıyorlarsa, birimiz bu konuda bir şeyler yapacaktı. Hem nedense sürekli olarak sahada nerede olduğunun tamamen farkındaydım. Maç boyunca topları yakalayıp fırlatıyordu.

Sonunda dokuz sıfır yendik.

Nihayetinde *Rey'in* diğer takıma gönderilmesine karar verildiğinde, sahanın karşı tarafındaki pozisyonlarımızdan o çılgın gözlerle karşılaştım. Onun söylemesine gerek yoktu, benim de söylememe gerek yoktu. Bu bizim rövanş maçımız olacaktı. İkinci raunt. Bu tamamen farklı bir maç olabilirdi ama gerçekte ona karşı ben olacaktım.

Maçlar sırasında göğsümde oluşan o ateşli yanma, birbirimize baktığımızda içimde alevlendi ve ben de ona *elinden geleni ardına koyma* sırtışımı gönderdim.

Burnumu sürtecek miydi? Umarım yapmazdı.

Simon'ın kol saati sürenin dolduğunu bildirdiğinde, "Orospu çocuğu," diye mırıldandım kendi kendime.

Marc hızla yanıma geldi, yüzü kızarmış ve şoke olmuştu. "Kayıp mı ettik?"

Yarı baygın bir halde yavaşça başımı salladım. “Evet.”

“Nasıl?” diye sordu. Biz hiç kaybetmezdik, özellikle de onunla aynı takımda olduğumuzda.

“Onun yüzünden,” diye yanıtladım. Belirtmeye gerek yoktu. Kimden bahsettiğimi ikimiz de biliyorduk.

İkimiz de birbirimize baktık ve hayal kırıklığı içinde sızlanmak üzere sessizce uzaklaştık. Sopamı aldım, eldivenimi kolumun altına sıkıştırdım ve gerindim. Yarı yolda yanıma yaklaşan birini fark ettiğimde onun Kulti olduğunu biliyordum.

Pislik.

Hiçbir şey söylemeyince hayal kırıklığımdan arttığını hissettim. Ben de söyleyecek bir şey bulamayınca öfkem biraz daha arttı. Sonunda bir bakış attı ve yüzünü ifadesiz tuttu. “Bir antrenörüm, kimsenin bir mızıkçıdan hoşlanmadığını söylerdi.”

Kaşlarım çatılarak dümdüz oldu. “Onu dinlediğine inanmak benim için zor.”

Kahverengi kaşları kalktı ve yüz hatlarına meleksi, dingin bir görünüm hâkim oldu. “Dinlemedim. Ben sadece bana anlatılanı aktarıyorum, Taquito.”

Ukala herif.

Birkaç gün sonra, ikinci maçımızın ardından Houston’a dönerken Seattle’daki havaalanındaydık ve çok sevgili antrenörümüzün etrafını saran kalabalığı fark ettim.

Yine olmasın.

İlk maçtan sonra Audi’nin etrafını saran kalabalık hakkında hiçbir şey söylememiş ve kimsenin de bu konuda bir şey söyle-

diğini duymamıştım. Dürüst olmak gerekirse, üzerine pek kafa yormamıştım. O zamandan beri Alman'la softbol oynamış ve hatta en azından onun kuru espri anlayışının elverdiği ölçüde onunla biraz şakalaşmıştım.

Öte yandan Pipers vakitlerinde hiçbir şey değişmemişti. Her fırsatta bana yeni bir eleştiriyle gelmeye devam ediyordu. Onu bir daha hiç evine de bırakmamıştım. Siyah Audi antrenmandan sonra hep oradaydı, rengi o kadar koyuydu ki yasadışı olduğuna bir dolarına bahse girerdim.

Her şey tıkırında gibiydi, sahip olduğum bu yeni arkadaş, istenmeyen bir ilgi çekmiyordu. Marc dışında kimsenin bir fikri yoktu; o da Kulti'yi softbola götürdüğüm ve onu uyarmadığım için mecbur kalmadıkça benimle konuşmayı kesmişti. Eninde sonunda atlatırdı.

Bununla beraber her şey yolundaydı. Pipers başka bir maça çıkıp kazanmıştı ve şimdi de eve dönüyorduk. Oda arkadaşım Jenny'yle birlikte otelden ayrılmak için son minibüse binmiştim.

Alman'dan önce veya onunla beraber gelen takımın bir kısmı kapının her tarafına dağılmıştı. Kulti'yi tanıyan insanlar önünde durup ona bakarken birkaç havaalanı güvenliği yakınlarda duruyordu. İzleyici kitlesinden habersiz ya da sadece onlar orada değilmiş gibi hareket eden Kulti, ona akvaryumun içindeymiş gibi davranan insanları dikkate almadan "iPad"ine bakıyordu.

Neden diğer uçuşta olduğu gibi, şimdi de –artık adına her ne deniyorsa– o birinci sınıf salonunda değildi?

Kulti başını kaldırıp etrafa bakındı. Yüzü ifadesizdi ama beni, onu izlerken yakaladı ve aramızda bir şeyler geçti. Sadece içgüdülerimin anladığı bir şeydi. Sezon öncesindeki maçta o hayran onu durdurduğunda yaptığı şeyi yapıyordu. Yani etrafının sarılı olduğunu biliyordu. Yardım arıyordu.

Onu görmezden gelebilirdim. Onu hiç görmemiş gibi davranmanın ne kadar kolay olacağını gayet farkındaydım. Kahretsin.

“Jen, *Uno* kartların yanında mı?” Bunun geri tepmemesini umuyordum. Gururumun bunu kaldırabileceğini sanmıyordum.

Yanımda durup, yürürken satın aldığı Americano’yu yudumlayarak başını salladı. “Her zaman.”

“Günün iyiliğini yapmaya hazır mısınız?” diye sorarken cevabının ne olacağını gayet iyi biliyordum.

“Tabii. Ne yapıyoruz?”

“Kulti’ye, oynamak isteyip istemediğini soracağız.”

Badem şekilli gözlerini hiç kırpmadı. “Öyle mi?”

“Evet.”

Yalnız Alman’a doğru ilerlerken Jenny’nin bana yetişmesi bir saniyesini aldı ama hiç tartışmadan beni takip etti. Ben solundaki boş koltuğa oturduğumda başını kaldırdı, sırt çantası diğer koltuktaydı ve Jenny de benim diğer tarafımdaki boş koltuğa oturdu. Kulti’nin kaşları komik bir şekil aldı, sanki tam olarak ne olup bittiğinden emin değilmiş ve bunun iyi bir şey olup olmadığı konusunda kararsızmış gibi.

Jenny kart destesini bana uzattı; korkak, korkak, korkak.

Kaşlarımı kaldırarak kartları onun görmesi için kucağıma koydum. Seyircilerden oluşan kalabalığın bizi merakla izlediği ama bir şey söylememesi gerektiğini bildiği gözümünden kaçmadı. Tüm bu süre boyunca dikkatimi Kulti’nin üzerinde tuttum, gözlerinin kartlardan yüzüme, sonra tekrar desteye gidişini izledim.

Bir yanım hayır demesini bekliyordu.

Demedi. Tabletini alıp sırt çantasını koydu ve kalın kaşlarını kaldırdı. “Çok uzun süredir oynamadım.”

Jenny yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını uzattı. “Biz sana öğretiriz.”

Bir homurtu çıkararak elimi kızın alınına koyup yüzünü ittim.

On beş saniye geçmeden üçümüz Sea-Tac'ta yere oturmuş, küçük bir grup Kulti hayranı etrafımızı sarmışken Uno oynuyorduk. Kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. Sık sık başımı kaldırıp bizi izleyen insanlara gülümsemekten kendimi alamıyordum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ama bu, üçümüzün birbirimizi yenmeye çalışmasını engellemedi.

Ve tam altı saat sonra, uçağımız Houston'a indiğinde, babamdan şöyle bir e-posta aldım: Ünlü olmuşsun.

Oyunlarımızdan birinde, Jenny ve benim Kulti ile oturup gülmekten katıldığımız fotoğraflar vardı. Birisi bu fotoğrafı bir hayran sitesinde yayınlamıştı. Resmin altında italik bir yorum vardı: *Bu lezzolardan biri onun kız arkadaşıysa, kendimi öldürürüm.*

On Dördüncü Bölüm

Softbol maçından tam bir hafta; Jenny, Alman sucuğu ve benim Uno oynarken çekilen fotoğraflarımız internette yayıldıktan günler sonra, antrenman sonrası esnemelerimizin ardından Kulti beni bir kenara çekti.

Antrenman sırasında, bana yavaş kelimesinin eşanlamlılarından birini söylemediği ya da önümüzdeki on yılda kısa mesafe koşularımı bitirip bitirmeyeceğimi sormadığı sürece, nadiren konuşuyorduk. Kişisel algılamıyor ya da pek kafa yormamaya çalışıyordum. Sadece softbol oynamıştık. Evlenmemiştik.

Tuhaf düşünce.

Yani... Her neyse. Öğreniyor ve gelişıyordum, bu garip arkadaşlığın kafamda yer edinemeyeceği kadar meşguldüm.

Kulti, ben yaklaştığım sırada, “Bu gece yine oynuyor musun?” diye fısıldadı.

Ona bakmayı ne kadar çok istesem de gözlerimi ileride tuttum. “Düşünüyordum.” Duraksadım. “Gitmek istiyor musun?”

“Evet,” diye hızla karşılık verdi. “Aynı yerde, aynı saatte?”

“Evet.” Harlow yanımdan geçerken ona el salladım ama bana kaşını kaldırma şeklini kesinlikle gözden kaçırmadım. “Seni aynı yerde beklerim.”

Kulti homurdanarak onayladı.

İkimiz de tek kelime etmeden kendi yolumuza gittik.

Tekrar oynamak istediği gerçeğini düşünmeden edemiyordum. Onca şeyin arasından softbol oynamak istiyordu.

Sonra ilk seferde olduğu gibi bir aydınlanma geldi; Reiner Kulti benimle oynamak istiyordu. O sormuştu. Yine.

O kadar düşüncelere dalmıştım ki gitmeye hazırlanırken etrafıma dikkat etmedim. Aklım onun telefon numarasının bende olmasındaydı. Kaka. Ve tam da umarım Marc bu hafta da bir şey söylemez diye düşündüğüm sırada, bir muhabir arabama giderken yolumu kesti.

“Casillas! Sal!”

Yavaşlayıp döndüm. Benden pek de yaşlı olmayan bir adam gölgenin altında oturuyordu. Bir elinde açıkça görülen bir kayıt cihazı ve omzunda bir postacı çantası vardı. Medyanın ortaya çıkışı her zaman antrenmandan önce olur, sonrasında kimse kalmazdı.

“Selam,” dedim ona.

Öncesinde adını mırıldandıktan sonra, aceleyle, “Sana birkaç sorum olacak,” dedi ve “zamanın varsa” kısmını komple pas geçti. Zamanım yoktu ama kaba davranmak istemedim.

Onun yerine, “Tabii. Sor bakalım,” dedim.

İlk iki soru kolaydı, normaldi. Analistlerin, WPL’de iki yeni takımın başlamasıyla birlikte şampiyonluk için önümüzde zorlu bir yol olduğunu söylemeleri hakkında ne düşünüyordum? Neden zorlu bir yol vardı? Bir mücadeleden keyif alırdım. Normal sezonda yükselmeye devam edeceğimizden emin olmak için ne yapıyorduk? Planladığımız hayali numaraları anlatacak kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı. Hiç kimse herhangi bir şeyde kazanmanın anahtarının sıkı çalışma, idman ve disiplin olduğunu duymak istemezdi. Sonra nihayet olan oldu: “Reiner

Kulti'nin gizli tutulan bir içki sorunu olduğuna dair ortalıkta dolaşan söylentiler hakkında ne düşünüyorsun?"

Yine mi?

Geçmişteki tüm halkla ilişkiler eğitimlerimi düşünmeye çalıştım. Gazeteciler bu tür sorular sorduğunda hiçbir zaman tereddüt yaşanmazdı. Seni sarstıklarını görmelerine kesinlikle izin veremezdin. Özellikle son zamanlarda Alman sucuğuna neredeyse bir düşkünlük geliştirdiğim için bunu yapmazdım. En azından huysuz dış görünüşünün ötesinde daha fazlası olduğunu düşünüyordum. "Onun harika bir antrenör olduğunu ve söylentilerin beni alakadar etmediğini düşünüyorum."

Harika bir antrenör mü? Pekâlâ. Bu gerçeği biraz çarpıtmak oluyordu, ama beyaz bir yalandı. Söyleyebileceğim en iyi şey, onun çabaladığıydı.

"Aşırı içiyor olabileceğine dair izlenim verdi mi?" Soruyu aceleyle patlatmıştı.

Ona hayretle bakma izni verdim kendime. "Üzgünüm ama beni gerçekten rahatsız etmeye başladın. Onun aşırı yaptığı tek şey, daha iyi olalım diye bizi mümkün olduğunca zorlamak." Söylemediğim şey, bunu sanki dünyanın pisliğiymişiz gibi bize bağırarak yaptığıydı ama yöntem işe yarıyor muydu? Hem de nasıl. "Bak, ondan hoşlanıyorum. Bir futbolcu ve bir antrenör olarak ondan hoşlanıyorum. Tarihte en çok kupa kazanan sporculardan biri ve iyi bir adam." Yalan mıydı? Pek sayılmaz. Babama bir hediye yollamıştı. Nasıl? Emin değildim ama önemi yoktu. Gerçek bir sık kafalı, benim ufak tefek babamı aklının ucundan geçirmezdi. "Geçmişinde bir şey varsa da yoksa da zerre umurunda değil. Onu tanıyorum ve artık ona her zamankinden daha çok saygı duyuyorum. Bana göre, önemli olan tek şey bu."

"Yani öyle bir ihtimal olduğunu doğrulamıyorsun ya da reddetmiyorsun..."

“Bak, bir şekilde aşırı öz disiplin olmadan bu kalitede bir oyuncu olamazsınız. Bir keresinde maçtan önce kola içmeyi denedim ve beni mahvetti. Önümüzdeki maçlarla, idmanlarla ya da Pipers’ı alakadar eden herhangi bir şeyle ilgili başka soruların varsa memnuniyetle yanıtlarım. Fakat ortalıkta bir neden yokken, değer verdiğim ve saygı duyduğum birinin aleyhinde konuşacak ya da dedikodu yapacak değilim.”

Değer verdiğim ve saygı duyduğum mu? Çarpıtılan başka bir gerçek.

Bana inanıp inanmayacağına karar verememiş gibiydi ama neyse ki onu yeterince sinirlendirmiştim ve arkama baktığında başka bir oyuncunun geldiğini gördü. *Hallelujah*.

“Sorularımı yanıtladığın için teşekkürler,” derken pek de minnettar görünmüyordu. Ne bekliyordu ki? Kulti aleyhinde atıp tutmamı mı?

Geçmişte birlikte oynadığım insanlar bana bunu yapmıştı ve uzun zaman önce, asla o kişi olmayacağıma dair kendi kendime yemin etmiştim. Söyleyecek güzel bir şeyin yoksa hiçbir şey söyleme, tamam mı?

O gece arabayı durdurduğumda, Alman beni otoparkta bekliyordu. Etkileyici.

Ta ki Sherlock Junior’ın antrenmandan sonra aptalca sorular sorduğunu ona söyleyip söylememe konusunda kararsız olduğumu fark edene kadar. Tepkisi şu ya da bu şekilde olabilirdi ve onu, hangisi olacağını tahmin edecek kadar iyi tanıımıyordum.

İvrir zıvırlarımı topladığımda, hâlâ kesin bir karara varmamıştım.

Kaldırımında birbirimizi, “Selam,” ve “Merhaba” ile selamlandıktan bir dakika sonra, hâlâ kararsızdım.

Ancak belli ki beynim benim yerime seçimini yapmıştı. Daha üç adım atamamıştık ki, “Sözde içki problemini soran başka bir muhabir geldi,” diye yumurtladım. Şey, o kadar da *sözde* değildi. Onun içki içmesini tek bir deneyime dayandırmayacaktım ama olanı da unutamazdım.

Kulti irkilmedi ya da dışarıdan herhangi bir tepki vermedi. “Kimmiş?”

Ona adamın adını ispiyonladım.

“Sorusu tam olarak neydi?” diye sordu.

Adamın söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarladım. Yavaşça ve Kulti’nin yüzüne dikkat ederek ona nasıl tepki verdiğimi aynen anlattım. Şey, genel olarak. “Hiçbir şekilde güvenini ya da imajını zedelemem.”

O yeşil-kahve gözler benim gözlerime bakarken, bana bozulmaya başlayan yeşil bir limonu hatırlattı. “Yapmayacağını biliyorum.”

Ne? Bu kadar kolay mıydı? Yapmayacağımı biliyor muydu? Hiçbir şey böyle basit değildi ve onun kolay kabullenışı beni kararsız bıraktı. “Tamam.” Duraksadım. “Güzel.”

Çene hareketinden oluşan o Avrupa tarzı kısa kafa sallama hareketini yaptı. “Teşekkür ederim, Sal.”

Bu ifadenin beni en azından zihinsel olarak tökezleten iki kısmı vardı.

Yine şu “t” sözcüğü; teşekkür ederim.

Ama benim kitabımda bu kadar şoke edici kısım... Sal’di. *Sal*.

Tanrı şahidim, sanırım, “Recidim,” sesine benzer bir şey söyledim. Bu da ne demekti şimdi? Hiçbir fikrim yoktu, ama arada kaynadı.

Bir an sonra toparlandım ve ona titrek bir gülümseme sundum. “Teşekkür... Ederim.” Bekle. Ona neden teşekkür ediyordum? Salak, salak, salak. “Bunun için,” diye aceleyle açıkladım, ama bir yorumdan çok soruya benzemişti. Az önce bana yönelttiği iltifatla aniden yüzüm yanmaya başlamıştı.

Bana güvenini ya da ona yakın bir şey vermişti.

Bunun üstüne ne söylenirdi ki? Daha sonra aptal gibi sırtıma neden olmayacak akıllıca bir şey düşünemediğim için, sahaya yaklaşırken bakışlarımı yerden kaldırmadım.

Marc bizi, “Geri geldiniz!” diye karşıladı ve ışık gören tavşan ifadesiyle gözleri anında Kulti’ye kaydı. Belki de kabızdı, her iki ifade de garip bir şekilde benzerdi. Nihayet bugün benimle konuşmaya başlamış ve akşama softbola gitmeyi planlayıp planlamadığımı sormuştu.

“Kaybetmekten hoşlanmadığımı biliyorsun.” Gülümseyerek Kulti’ye bir bakış attım ve başımı Marc’a doğru eğdim. “Marc, Rey. Rey, Marc, yine. Hatırlamıyorsanız diye.”

Ağabeyimin arkadaşı elini uzatarak antrenörümün elini sıktı ve yemin ederim –*yemin ederim*– Marc’ın kendi eline bir daha o arkadaşı asla yıkamayacak gibi baktığını gördüm. Onunla ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyordu. O da en az babam kadar kötüydü.

“Bize yer var mı?” diye sordum.

“Var, sadece bu defa kimsenin ikinizin aynı takımda olmasına müsaade etmeyeceğine eminim.” Omuzlarıma tanıdık bir kol dolandı. “Bu defa onun takımında olmak istiyorum.”

İnleyerek böğrünü dirseklemeye çalıştım. “Hain.”

Simon, bir sürü insanla kuşatılmış olduğu yerden, “Siz hanımlar oynamaya hazır mısınız?” diye seslendi.

Kulti ve benim iki ayrı takıma seçilmemiz kimseyi şaşırtmadı, bu da bana haftanın kaptanlarının biz gelmeden önce bunu planladığını gösteriyordu. Aramızda gülümsemeyle sırtışın karşılaşımı bir bakışma oldu. Kendi takımlarımıza ayrıldığımızda – benim takımım savunma oynuyordu ve bana ikinci kalede görev verilmişti– birdenbire birbirimizin etrafında dönen iki boksör ya da kafa kafaya çarpışmak üzere olan iki koç gibi hissettim.

Bu eğlenceli olacaktı.

“Önünü kes! Önünü kes!” diye haykırdı biri.

Bu son vuruştı ve geriye sadece bir tane kalmıştı. İkinci kalede oynuyordum ve top birinci kaleyi doğrudan geçmişti. Birinci kaleci onun arkasından koşarken, birinci kaledeki oyuncu bana doğru geliyordu.

Bacaklarımdan biri arkamda, diğeri ise öndeydi, böylece birinci kaleci onu önce yakalayamazsa koşucunun önünü kesebilecektim. Adamın yüzündeki ifadeyi, saf kararlılığı görmem gerekirdi. *Out* olmamakta ısrar eden birinin önünde sadece bir kızdım. Kaslarım kasıldı, kalecinin son anda topu atmaya karar vermesi ihtimaline karşı elim topu yakalamak için dışarıdaydı.

Ama atmadı.

Bir saniye sonra koşucu benim üstümdeydi ve ikinci kaleye geçmek için bir ayağını benimkine basıyordu. Ne yapmıştım? Ayağıma basan ağır ayakkabıdan kaçmak için artık çok geç olmasına rağmen, yoldan çekildim.

Hay ben bu işin.

Ağzımdan devasa bir nefes kaçarken, ayağım ve kavalkemiğim boyunca bir ağrı yükseldi. Üzerime basılması bir şeydi ama fil büyüklüğündeki bir ayağın beni ezmeye çalışması başka şeydi.

“Out! Out oldu!”

“Kör müsün? Tamamladı ya!”

Ellerimle ayakkabımın üzerinden ayağımı kavrarken gökyüzüne baktım. Kendimi iyi olduğuma ikna etmeye ve nefes alarak acıyı dindirmeye çalışıyordum. Oyunculardan bazıları karar hakkında tartışıyor ama ben kenarda durup kahrolası ayağımı tuttum.

“Yaşayacak mısın?”

Burnumdan nefes alarak başımı çok az eğdim ve Kulti’nin önümde oturduğunu gördüm, daha ince olan altdudağı dümdüz bir çizgi halini almıştı. “İyi olacağım.” Evet, bu kulağa hiç de ikna edici gelmiyordu.

Kaşlarının aldığı şekle bakılırsa, o da inanmamıştı zaten. “Ayağını yere bas.”

“Birazdan.”

“Yere bas.”

Basmam gerektiğini biliyordum ama istemiyordum işte.

“Şimdi, Sal.”

Ona otoriter tavrından ne kadar hoşlanmadığımı belirten bir bakış attım ama yine de ayağımı yere basarken temkinli, temkinli, temkinliydim...

“Senin için oyun bitti,” diye emretti.

Evet, bitmiştik. Buz tedavisi uygulamam gerekiyordu, çünkü bunun göz kamaştırıcı bir şekilde morarmamasının imkânı yoktu. Marc ve Simon oyunun sonucu hakkında tartışan iki kişiydi, o pislikler benim neredeyse ezilmemi umursamıyorlardı.

“Ezikler,” diye seslendim. Beklenildiği üzere, ikisi de dönüp baktı. “Artık gidiyorum. Sizi sonra ararım.”

Başlarıyla onayladılar, ama Marc, “Sen iyi misin?” diye ekledi.

Ona iki başparmağımı kaldırdım.

Tanıdığım, bana zarar vermeye çalışmayan insanlara hızlıca el salladım ve yavaş tempolu bir Kulti'nin iki adımının arkasından giderek sahanın kenarlarında topalladım tire yürüdüm. Onu takip ettiğimden emin olmak için ne durdu ne de arkasına döndü, sadece otoparka doğru yürümeye devam etti. Yaklaştığımızda arabasına doğru ilerledi. Onu bulduğum tuvaletlere doğru yolun geri kalanını bitirmem için geçen sürede, o çoktan Audi'nin bagajını açmış ve tampon kenarına küçük mavi bir soğutucu yerleştirmişti. İçeriden iki küçük beyaz şey çıkardı ve tekrar kapattı.

Kocaman eliyle kaldırımın kenarındaki bankı işaret etti. "Otur oraya."

Söz dinler bir şekilde otururken, gözlerimi kısarak ne taşıdığını görmeye çalıştım.

"Ayakkabıyı çıkar." Bana emirler yağdırmaya devam ediyordu ve bir elinde iki buz torbası olduğunu fark edince ona karşı koymadım.

Tenis ayakkabımı çıkarıp topuğumu bankın kenarına dayamak için ayağımı kaldırdım. Kulti bir torbayı bana verdikten sonra yanıma oturdu. Bana ne yapacağımı söylemesine gerek yoktu; çorabımı sadece ayak parmaklarımı kapatacak şekilde aşağı yuvarladım ve hâlâ çok soğuk olan kumaş malzemesini çoktan alev alev yanan pembe derinin üzerine koydum. Kulti, bacağına kısmen bankın köşesine dayayacak şekilde büktü ve diğer torbayı dizinin üstüne yerleştirdi.

Ellerimizde buz torbaları, bir bankta neredeyse yan yana oturuyorduk.

Kahkahalara boğuldum.

O kadar çok güldüm ki mideme kramp girmeye başladı, gözlerimden yaş geldi ve kendimi kaybederek bir türlü duramadım.

Alman tek kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

“Bize bir baksana.” Daha da şiddetle güldüm, nefesimi toplayamıyordum. “Burada oturmuş, kendimize buz bastırıyoruz. Yüce Tanrım.”

Normalde sert olan yüzünde küçük bir gülümseme belirirken, önce ayağıma, sonra kendine baktı.

“Hem arabanda neden buz torbaları var ki?”

Küçük gülümsemesi ağır ağır daha da büyük bir gülümsemeye dönüşüp en sonunda hafif bir kıkırdama halini aldı ve bu kadar önemsiz bir şeyin onu ne kadar yakışıklı yapabileceğine hayran kalmamı sağlayacak şekilde yüzünü aydınlattı. “Yarın yürüyebilecek halde olmak istiyorsam, hemen buz koymam gerekiyor.” Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: “Birine söyleyecek olursan...”

“Beni mahvedersin, biliyorum. Anladım.” Sırıttım. “Sen birine bunu anlatırsan, seni gebertirim, yani sanırım ödeştik, ne dersin?”

İfadesi düz bir hal aldı. “Tek kelime etmeyeceğim.”

Bir omzumu kaldırdım.

Ona inanmadığımı düşünmüş olacak ki devam etti. “Takımdan atılırsan maç yapacak kimsem kalmaz.”

Küçük kalbim bu yorumu sonsuza kadar saklamak için streç filme sardı. “Ya Gardner?” diye sordum.

Bana bir bakış attı. “Tek sefer yetti.”

Ne? “Onunla maç mı yaptın?”

“Senden iki gün sonra.”

“O kadar da kötü olamaz.” Gardner üniversitede futbol oynamıştı.

Kulti eski ahşap banka yaslandı. “Hiç kendinden bariz bir şekilde kötü biriyle oynadın mı?”

Dile getirmek için kaba bir tabir olmuştu ama başımla onayladım.

“Onu gözünün önüne getir, sonra bir de o kişinin daha iyi bir futbolcu olduğunu sandığını düşün,” diye açıkladı.

Ah. Yüzümü buruşturdum ve başıyla onayladı.

Bana ilk kez maç yapmayı teklif ettiğinden beri beynimde yaşayan soruyla savaştım ve sonra karar verdim: Neden olmasın? Ya bir daha bu şansı yakalayamazsam? “Neden başkasına değil de bana sorduğunu merak ediyorum.”

Bankta tekrar arkasına yaslanıp bacağındaki buz torbasını düzeltti. Dikkati sabit, sözleri dikkatliydi. “Sevdiğim şekilde oynuyorsun. Kendini tutmuyorsun.”

“Daha dün bana topu aldığımda çok fazla düşündüğümü söylememiş miydin?”

Bankın arkalığına dayadığı pazıları gerildi. “Evet. Kafanı değil de içgüdülerini dinlediğinde daha iyi oynuyorsun.”

Bu bir iltifat mıydı? Sanırım olabilirdi.

“Peki ya Grace? İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum.”

Reiner Kulti bana bir bakış attı. Evet, burnumu sokuyordum ve hayır, bunun için özür dilemeyecektim. “Kocasıyla birbirimizi uzun süredir tanırız. Ben Chicagoda oynarken, o da antrenördü. Ama Grace’le artık konuşmuyoruz. Konuşsak bile, ona sormazdım.”

Kulti’nin o gün kızlara söylediği şey yüzünden miydi? Belki bu soru şansımı zorlamak olacaktı, bu yüzden vazgeçip sadece başımı salladım.

Bir zamanlar iç çamaşırı reklamlarında yarı çıplak pozlar veren yarızamanlı model, uzun kirpiklerini bana doğru kırptırdı. “Sana minnet borcum var. Oteldeki o gece yaptığın şey için hiç teşekkür etmedim. Çoğu insan meseleyi farklı şekilde ele alırdı. Ben...” Gözleri iki gözüm arasında gidip geldi, beni ölçüp biçer gibiydi. “...Minnettarım. Fazlasıyla.”

“Rica ederim,” dedim. Gerçi şimdi bu konuya geçince de ona halka açık bir yerde neden o kadar içtiğini sormak istiyordum. Muhtemelen henüz erkendi, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Ayak parmaklarımı oynatarak bankta arkama yaslandım, eli omzumu sıyrıyordu ve iç çektim. “Ben de buz torbası için teşekkür ederim. Umarım yarın yürüyebilirim.”

İşaretparmağıyla beni dürttü. “Yürüyeceksin.”

Söylediği şey, buna mecbur olduğumdu. Ayağımın tarak kısmına darbe aldığımı nasıl açıklayacaktım ki? Kazara? Kesinlikle inanılacak şey değildi.

Tabii bu bana sürekli ne yapacağımı söylemesini istediğim anlamına gelmiyordu. “Sahada olmadığımız zamanlarda bile bana patronluk mu taslayacaksın?”

Gözünü bile kırpmadan cevapladı. “Evet.”

On Beşinci Bölüm

Ertesi gün ısınmanın neredeyse hemen ardından, bir gün önce buz torbasını paylaşan Alman gizlice yanıma geldi. Bize yeni göt deliği açmaya kendini hazırlar bir tavırla kollarını kavuşturmuş olarak, sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Ayağın?” diye sordu.

Çömelip ayakkabılarımı tekrar bağladım. “Morardı.”

Başımı kaldırdığımda Kulti etkilenmemiş görünüyordu, sanki morarma gibi bir şeye yenik düştüğüm için tam bir bebektim. Yanıtı, “Daha hızlı geçmesine yarayan bir yağ var bende,” diye mırıldanmak oldu. “Antrenmandan sonra beni bul.”

Neredeyse tükürüğümde boğulacaktım. Şaka değil. Tanrı’nın ihşanıyla, bir şekilde, “Tamam,” demeyi başardım.

Çünkü elbette onunla olan hiçbir şey kolay değildi. Eğer idman saatleri dışında softbol oynamak bizim kirli sırrımızsa, öyle kalacaktı. “O zamana kadar başa çık.”

Din, dan, don. Bir zamanlar tanıdığım bir adam yaşarmış ve ona... Saygı duyardım?

Peh. Onun gibi bir şey.

“Başa çıkarım.”

Başıyla onayladı. “Biliyorum.”

Oynamayı sevdiğimden dolayı o kadar uzun zamandır kendim için oynuyordum ki bir başkasının bana inanmasından aldığım zevkin farkına varmam biraz zaman aldı. Dünkü sözleri bir sel gibi damarlarımı doldurdu ve ayağımdaki acıyı unutturdu. Bunu asla yüzüme söylemeyebilirdi ama gerçek şu ki Reiner Kulti benim için endişeleniyordu.

Buyurun bakalım.

Çoğu sakatlanma gibi, en beter hali iki gün sonra oldu.

On sekiz saat içinde, pembemsi iz olarak başlayan şey paslı bir kırmızıya dönmüştü. Kırk sekiz saat içinde, ağrı zirve yaptı. En azından ben bunun zirve olduğunu umuyordum. Ağırlığımı topuğuma ve ayağımın dışına verebiliyordum, ama düz basarak yürümeyi denediğimde... Siktir. Tam bir süt kuzusu değildim. Acıyla başa çıktım ve çoğu zaman ona rağmen oynadım. Tam bir mazoşist olmasam bile, yıllar önce o "irade gücüyle aşılabılır" zihniyetini benimsemiştim. Hasta olduğunu düşünmezsen, hasta olmazdın.

Bu yüzden antrenmandan sonra ve hatta iş sırasında her fırsatta ayağıma buz koydum, Kulti'nin bana verdiği arnika yağını antrenmandan sonra *steroid* kullanıyormuşum gibi sinsice sürdüm ve ayağımın üzerine basmaktan mümkün olduğunca sakındım.

Ne zaman o acı incikkemiğimden yukarı çıksa, oyunumuzdaki o küçük serserinin doğduğu güne lanet ediyordum. Umarım bir ateş karıncası yuvasına yüzüstü düşerdi. İşte, söylemiştim ve hiç pişman değildim.

Bir sonraki maçımız geldiğinde stada gitmeden önce biraz zerdeçal çayı içtim ve arabaya iki ağrıkesici attım. Önümüzdeki

birkaç saati yakalanmadan atlatmayı umuyordum. Bu beni o kadar rahatsız ediyordu ki New York’la oynamamız umurumda bile değildi, oysa önceden genellikle huzursuz olur, neredeyse korkardım.

Ne yazık ki sinsiliğim ancak soyunma odasına gidene kadar sürdü. Takım formamızla uyumlu çorapları giymeden önce sakatlığımı atletik bir bantla sarıyordum. Harlow eğildi ve “Offfff,” dedi. “Ayağına ne oldu senin?” Bir ses daha çıkardı. “Bir yerini mi kırdın?”

Bir kat daha yağ sürdükten sonra, kemeri ve tarak kısmını olabildiğince rahat bir şekilde sarmaya başladım. “Öyle hissettiriyor, Har.”

“Eğer istersen, çantamda ekstra güçlü Tylenol var,” diye teklif etti.

“Evden çıkmadan ilaç içtim, ama devre arasında senden alabilirim.”

“Tamamdır, Sally. İstersen al.” Defans oyuncusu omzumun arkasına vurdu. “O kızlar bugün sana sıkıntı verirlerse bana söyle, senin için icaplarına bakarım,” diyerek göz kırptı ve çıktı.

New York oyuncularını... Off. Onlar için endişelenmiyordum bile.

İçimden küfürler mırıldanırken ayağımı sarmayı bitirdim, kimse ne yaptığımı ve nedenini fark etmeden çorabımı yukarı çektim. Genellikle hepimiz, milli takımda olmadığınız sürece erişebildiğimiz sağlık uzmanı sayısının azlığından şikâyetçiydik, ancak bu koşullarda hayırlı bir durum olmuştu. Bir sağlıkçı muhtemelen ayakkabımın altında disko topu gibi renklerin olduğunu görse antrenörlerin beni maç dışı bırakmasını isterdi.

Maalesef bizim takımda sır diye bir şey yoktu, en azından ben, Har ve Jen arasında. On dakika sonra Jen sırtıma binmişti. “Ayağına ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Başımı arkaya çevirip ona gözlerimi kırptırdım. “Sadece biraz morardı.”

“Harlow biraz morarmaktan fazlası olduğunu söyledi.”

Harlow’un koca bir düşük çenesi olduğunu fark ettim. Hoş, yeni bir şey değildi zaten. “Sorun yok.”

Boğazından bir “hıh” sesi çıkardı. “İlaç filan al.”

“Çoktan içtim, Jenny anne,” diye ona güvence verdim.

“Peki, dikkat et. Kendini o taraftan savunmasız bırakma ve o gerzekler sana bir şey söylerse, görmezden gel.”

“Peki hayatım.” Tabii ki bunu biliyordum. Ama iyi niyetle konuşuyordu ve durduk yere nankör bir ahmak gibi davranacak değildim.

Biraz adice davrandığımı bilen Jenny kulağımı çekti ve ben misilleme yapma fırsatı bulamadan uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Kulti, Gardner ve teknik ekibin geri kalanı soyunma odasına geldiler ve önceki gün antrenmanda üzerinde durduğumuz planı gözden geçirdiler. Rakibimizin zayıf noktalarını, kendi zayıf noktalarımızı, odaklanılması gereken şeyleri tekrar gözden geçirdiler. Galibiyet, galibiyet, galibiyet.

Hepimiz, ellerimizi yarım daire şeklinde birleştirdik ve bağırarak tezahürat yaptık. Maç kısa bir süre sonra, üçte biri dolu bir stadyumda başladı.

İlk beş dakika içinde biri bana sert bir şekilde omuz attı ve yanına bir de güzelce “sürtük” lafını ilıştirdi. Ben de yakalanmayacağım ilk fırsatta onu aynı sertlikte omuzlamaya dikkat ettim. Birkaç dakika sonra, sahaya çıktığım andan itibaren beni izleyen iri hatun, onun yanından koşarken bacağını uzatarak bana çelme taktı. Sarı kart gördü, sadece bir uyarıydı, ben de üzerinde durmadım.

Ayakkabım ayağımın morarmış bölgesini çok sıkmaya başlayana kadar oyunun yaklaşık yarısını tamamladım. Devre arası tam bir nimetti çünkü bir süreliğine ayakkabımı çıkarma şansım oldu. İkinci yarıda bir on beş dakika daha geçtikten sonra, bağcıklarımı hafiften gevşettim. Bundan on sekiz dakika sonra, oyunun bitmesine ve iki-bir galip gelmemize şükreliyordum; birkaç rakibi kaleden uzaklaştırıp topu en yakın açık oyuncuya göndermeyi başararak bir gol atılmasına yardımcı olmuştum.

Oyunun geri kalanı boyunca New York’lu birkaç oyuncudan duyduğum kıs kıs gülüşmeler bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı.

Ertesi gün yürüyebilecek miydim? Bu tartışmalıydı ama bu konu hakkında, yatağında bir daha asla eskisi gibi olmayacağını düşündüren bir ayakla uyandığım zaman endişelenecektim.

Parktaki o kahrolası hıyar. Gerçekten ama gerçekten onun bir karınca yuvasına düşmesini umuyordum. Pezevenk.

Teknik direktör soyunma odasında konuşurken ben de yakındaki buzdolabından bir buz torbası alıp koydum. Duş yaptım, üstümü değiştirdim ve arabama gidene kadar adımlarımı sayarak herkese el salladım. Soyunma odalarının bittiği yer ile otoparkın başladığı alan arasında dar bir şerit vardı. Bu yüzden, imza isteyen birkaç hayranın etrafta dolanacağını biliyordum. Annemle babam perşembe günü olduğundan ve ertesi gün çalışmaları gerektiğinden bu maça gelmemişlerdi ama babam, başlamadan önce bana iyi şanslar mesajı göndermişti. Tabii ki, yaklaşık yirmi kişilik bir hayran grubu bekliyordu ve ben de girişte dağıtılan posterlerden birkaçını imzalamaya ve beni çok gülümseten birkaç küçük kızla fotoğraf çektirmeye başladım.

“İyi geceler, geldiğiniz için teşekkürler!” Son çocuğa yandan sarıldım ve ardından bana bir kez daha el sallayarak annesiyle uzaklaştı.

Acı içinde oynamayı tamamen buna değer kılan, böyle çocuklar ve böyle anlardı.

Sonra birden fazla yüksek sesin aynı anda konuştuğunu, git-tikçe yaklaştığını duydum. Kaçmanın bir yolu olmadığını bil-diğimden iç çektim ve önemli olmaması gereken insanların ağ-zından çıkan saçmalıkları duymaktan kaçınmak istediğim için, kendimi biraz korkak hissettim. Söyledikleri hiçbir şey beni ra-hatsız etmemeliydi; çoğunlukla etmezdi.

Arkamı dönüp yavaşça arabama doğru ilerlemeye başladı-ğında, New York Arrows'un birkaç oyuncusu yanımdan geçti. Daha önce sahada bana sürtüğün versiyonlarını söylememiş olanların birkaçıyla selamlaştım ve tokalaştım.

“Selam, Sal,” dediğinde, arkamda konuşan kişiyi tanıdım.

Durdum ve yüzüme bir gülümseme oturtup yavaşça arkamı döndüm. “Selam, Amber.” Ama aslında içimden, selam-lanet-o-lası-şirret, diyordum. Hak ediyor muydu? Evet.

Bana milli takıma mal olmuştu. O ve salak beyinli, ayrı yaşa-dığı kocası.

Uzun boylu esmerin yüzünde tatlı bir gülümseme vardı ama gözleri her şeyi ele veriyordu. Benden ne kadar hoşlanmadığı ve tamamen kaza olan bir şey için beni suçladığı söylenebilirdi. İlk yarıda topu ondan çaldığımda, bakışlarındaki nefret bana oros-pu diyordu, zaten sözlü olarak da fısıldamıştı.

“Seni tekrar görmek güzel,” dedi aldatıcı bir şekilde şeker gibi tatlı bir sesle. Takımındaki diğer iki oyuncu yürümeye devam edene ve ikimizi orada bırakana kadar bekledi. İki arkadaşının ayrılmasına şaşırdım; maç sırasında bana da sürtüğ ve yollu demişlerdi. O ana kadar onları duymamış gibi davranıyordum. Amber otoparkta nispeten yalnız kaldığımız an, “Son zamanlar-da başkasının kocasına da musallat oldun mu?” diye sordu.

Hoşnutsuzluk boğazıma kadar geldi. Hatta belki biraz utanç da vardı. Olanlardan nefret ediyordum ama durumu ona ne kadar açıklasam da hiçbir önemi yoktu. Benden birkaç yaş büyük muhteşem bir forvet ve milli takımda yıldız bir oyuncu olan Amber, şansımı ve pozisyonumu elimden almıştı.

Kocası, eski kocası, görüşmediği kocası, artık her ne haltsa, onun hakkında ne kadar korkunç hissetsem de, Amber'i bu yüzden asla affetmeyecektim.

Kalbimi sakinleştirerek başımı iki yana salladım. "Büyü artık" Mavi gözleri kırgınlıkla alev aldı. "Siktir git."

Ah Tanrım. "Gerçekten mi? Siktir git mi? Bulabildiğin en iyi şey bu mu? Ben orospuyum, sürtüğüm, yolluyum ve bir de siktirip gideyim. Gerçekten hoş. Keşke ne kadar hoş biri olduğunu herkes duysa."

"Sen bir sürtüksün, seni yuva yıkıcı."

Suçluluk duygusu midemde parladı ama her zaman olduğu gibi onu geri püskürttüm. Ben yuva yıkıcı değildim. *Değildim*. Kendimi berbat, çok *berbat* hissediyordum ama hiçbir şeyin kasıtlı olduğu söylenemezdi. Milyon yıl geçse evli bir adamla asla ilgilenmezdim ama onun evli olduğunu bilmiyorsan... "Özür dilerim, tamam mı? Senden yüzlerce kez özür diledim ve bunu biliyorsun. Zamanda geriye gidip kendi işime bakabilecek olsam, yapardım. Yani kes artık. İstedğini aldın ve mutlu olup bırakman lazım. Üç yıl geçti, artık bu bokluğa son verme vaktin geldi."

Harika bacakları ve rekabetçi ruhu olan güzel Amber tüylerini kabarttı. "Bana ne yapacağımı söyleme. Senden tiksiniyorum, Sal."

Asidik bir his göğsümü yaktı. "Bunu biliyorum ve güven bana, ben de senin hayran kulübü başkanın değilim. Sadece seni her gördüğümde bunu hatırlatma gereği duymuyorum."

Kavga etmek istiyordu. Anlamıştım. Yüzünde, kocasıyla ikinci randevuma gittikten üç gün sonra, antrenman sırasında bana yaklaştığındaki ifadenin aynısı vardı. “Bu yüzden senden nefret ediyorum. Sürekli herkesten daha iyi olduğunu sanıyorsun, ama değilsin. Hatta daha çok sürtüksün, çünkü bu melek ayaklarıyla herkesi kandırıyorsun. Ben gerçeği biliyorum; senin kahrolası bir orospu olduğunu biliyorum.”

Yüzünüze karşı orospu denmesi? Özellikle de değilken? Evet, öyle eğlenceli, keyifli bir şey değildi. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ya da onun gibi birine göstermezdim ama gerçek buydu. Bir lafa bakarım laf mı diye olayı işte.

“Sen,” dedi arkamdan bir ses. “Mike Walton’u arayıp ne söylediğini ona da tekrarlatmadan önce çek git.”

Mike Walton’un kim olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu.

Ama arkamdaki kişi? Onu kesinlikle tanıyordum.

Alman sucuğu.

Kulti’nin yaklaşmasıyla arkamdaki adım sesleri daha da yükselirken, Amber’in yüzündeki ifadeden, onun hem Kulti’nin hem de Mike Walton’un kim olduğunu tam olarak bildiğini anladım. Yüzü solmuş olabilirdi ama emin olamayacak kadar karanlıktı. Bildiğim şey kızgın olduğuydu. Gerçekten kızgındı.

“Bugün,” diye bağırdı Kulti.

Hareket etme hızı, kelimelerin tam olarak söylemediğini söylüyordu. Amber milli takımın yıldızlarından biriydi ve yıllardır da öyleydi. Birkaç ay önce içinde onun olduğu bir losyon reklamı görmüştüm. Birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine alışkın değildi.

Onun duyma mesafesinden çıkmasını bile beklemeden, “Adı ne bunun?” diye sordu Kulti.

“Amber Kramer,” diye yanıtladım omzumun üstünden bakarak

Bu isim yüzünde bir etki yaratmadı. “Onu hiç duymadım.” Başını çevirerek bana baktı. “Bunun neyle alakalı olduğunu anlatmak ister misin?”

Tam olarak niyetimi söyledim. “Pek sayılmaz.” Olan biteni seçilmiş bir grup insanla –özellikle de benim de orada oynadığım dönemde milli takım üyeleriyle– aramızda tutmayı buraya kadar başarmıştım. Jenny ve Harlow bu yüzden biliyordu. Şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeylerden biri hakkında daha fazla insanın bilgi sahibi olması, başarılması gerekenler listemde tam olarak yer almıyordu. Suçlu olmadığım konusunda bana güvence verilmiş olmasına rağmen, birinin yalanlarına kanmayacak kadar akıllı olduğumu sanırdım. Adam alyans takmamıştı, hatta yüzüğün güneş yanığı izi bile yoktu, kahretsin.

“Sana orospu dedi.”

Karnıma utanç doldu ve yüzümün ısındığını, öfkenin boğazımda alevlendiğini hissettim. “Değilim.”

“Olmadığını bana söylemene gerek yok.” Yüzümdeki ifade o kadar kararsızdı ki gözlerimin içine bakarak, “Hayatımda pek çok kadınla tanıştım. Anlayabilirim,” dedi.

Onu düşününce birçok kadın ifadesi muhtemelen yetersiz bir ifadeydi. Her nedense bu fikri iğrenç buldum. “Eminim tanışmışsındır.”

Bazı kızların üniversitede futbolculara ne kadar fena asıldığını biliyordum ve erkek kardeşimin yanında kadınların nasıl tepki verdiğini ilk elden görmüştüm. Adamlardan bazıları çekici bile değildi ya da özellikle hoş kişiliklere sahip değildi, ancak maçtan sonra ne olursa olsun, hayranları sağa sola savuruyorlardı. Ve Kulti, şey... Kulti, apayrı bir seviyedeydi. Hayal edemiyordum.

Kısa bir an için karın boşluğumda bir şey alevlendi. Hâlâ içimde bir yerlerde yaşayan on üç yaşındaki Sal'i suçlayabileceğim kıskançlık ya da aynı derecede aptalca bir şeydi.

O ergen kızı merdiven altındaki küçük odasına geri soktum.

“Bu durumda, sürtük radarının benim etrafımda çalmaya başlamamasına minnettarım.” Zayıf bir şekilde gülümsedim. Amber’e rastladığım ve Kultı onun bana orospu demesine kulak misafiri olduğu için hâlâ biraz garip hissediyordum. Gerçekten eve gitmek istiyordum. Elimle otoparkı işaret ederek, “Seni bırakmamı ister misin?” diye sordum.

“Şoförüm burada.” Otoparkın en uzak köşesini işaret etti, arabamla aynı taraftaydı.

Ona başımı salladım ve son maçımızdaki gibi ortalıkta dolaşan başka Kultı taraftarlarının olmadığından emin olmak için geriye bakarak yürümeye başladık. Ondan çok daha yakına park ettiğimden arabamı işaret ettim. “Yarın müsaitsen, çok sert ve uzun süre oynamayacağına söz verdiğin takdirde, araya kısa bir maç sıkıştırabilirim.” Dinlenmem gerekiyordu.

“Nerede?”

Bir saha düşünmek bir saniyemi aldı; aklıma gelen yer küçük-tü ama işe yarardı. Adını söyledim. “Adres gerekiyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Ne zaman?”

Erken saatlerin daha iyi olacağına anlaştık.

“Ayağın iyi olacak mı?” diye sordu.

“Üstüne basmadığım sürece,” deyip çantamı bagaja koydum. “İyi geceler, hocam.”

“*Gute Nacht*,” diye karşılık verdi ve başını eğerek arabama binmemi işaret etti.

Bindim ve dikiz aynasından ona el salladım.

09.30?

• (Alm.) İyi geceler. (ç.n.)

Kulti'nin evinin önündeki kaldırıma yanaştığımda, ertesi sabah saat 09.29'du.

Onu alacaktım.

Kaka.

Arabamın yan camından eve doğru bakarak büyük, yeni, iki katlı yapıyı inceledim. Sabah sekizde bana mesaj atıp onu almaya gelip gelemeyeceğimi sormuştu. Neden artistik şoförünün onu sahaya bırakmadığımı sormadım ama merak ediyor muydum? Tabii ki ediyordum.

Futbol oynamak için Kral'ı evinden alıyordum.

Hayatımın hiçbir noktasında bunun olacağına dair herhangi bir işaret yoktu. Bu arkadaşlıktı ya da buna benzer bir şeydi. Gerçi evine gitmek, takılmaktan çok bir randevuya benziyor gibi geliyordu ya, neyse.

Dışarı çıktım ve onu bıraktığım tüm zamanlarda geldiği kapıya doğru yürüdüm. Ev büyüktü ama büyüdüğüm evin en az iki katı olmasına rağmen, rahatsız edecek kadar aşırıya kaçmıyordu. Kimin umurundaydı? Bundan önce daha büyük evlerde kalmışlığım vardı.

Kapı zilini çaldıktan sonra iki adım geriye gittim ve beklerken kendimi ellerimi arkamda kavuşturmuş halde buldum. Bir dakikadan kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Kulti, üzerinde siyah spor şortu ile mavi bir tişört, elinde yeşil bir şeyden oluşan büyük bir bardakla orada duruyordu.

"İçeri gel," diye emredip girebilmem için kenara çekildi.

Girdim ve krem rengi boş duvarlara bakarken elimden geldiğince çaktırmamaya çalıştım. "Günaydın."

"Günaydın." Kapıyı kapattı. "On dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam." Etrafımdan dolaşıp evinin ana koridoruna doğru ilerlerken hem ona hem de içeceğine baktım.

Duvarların ne kadar boş olduğunu ya da oturma odasına açılan kapının yanından geçerken sadece üç kişilik bir kanepenin ve önünde devasa bir televizyonun olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Çerçevesiz formalar ya da kupalar yoktu, evin sahibinin kim olduğuna dair hiçbir işaret bulunmuyordu. Bir sonraki kapı paslanmaz çelik ve granit tezgâhlı bir mutfığa açılıyordu; büyük, açık ve havadardı, IKEA kataloğundaki bir şeyin daha pahalı bir versiyonuna benziyordu.

İçeriye girerek, “Su, süt ve meyve suyu var,” dedikten sonra içtiği karışım her neyse, yeşil bardağını kafaya dikerek zerre irkilmeden yuttu.

Dalgın bir şekilde, “Almayayım, teşekkürler,” diye yanıtlarken, lavabonun üstündeki büyük pencereden görünen arka bahçenin manzarasına hayranlıkla bakıyordum. Yeni serilen çimenlerin dışında iyi bir sulamaya ihtiyaç duyabilecek pek bir şey yoktu. Mahalledeki arsaların çoğu yenilerini inşa etmek için yıkılan eski evlerden oluşuyordu ve ev o kadar çok yer kaplıyordu ki geriye sadece, eğer isterse koyabileceği veranda takımı dışında hiçbir şeye yer olmayan küçük, dikdörtgen bir avlu kalmıştı.

Kulti lavaboya doğru eğilerek bardağını sudan geçirirken bana sürtündü.

Manzaradan ve ondan uzağa eğildim. “Evin gerçekten güzelmiş.”

Dalgın bir tavırla mutfığa bakınarak başını salladı.

“Yeni mi taşındın?”

“İki ay oldu, sanırım,” diye cevap verdi.

Ne dilbazdı böyle. Bardağını bulaşık makinesine yerleştirmesini izledim. “Burası gerçekten hoş bir mahalle.” Boğazımı temizledim.

Omuz silkti. “Sessiz.”

Söylediklerindeki bir şey bana dokundu. “Burada yaşadığını kimse bilmiyor, değil mi?”

Alman cevap vermeden önce bana anlayamadığım, kuşkulu bir bakış attı. “Hiç kimse.” Bana o tuhaf ifadeyle bakmaya devam etti. “Artık gitmeye hazırım.”

Yani nerede yaşadığını kimsenin bilmesini istemiyordu. Bu şaşırtıcı değildi ama uzatmadım. “Hadi gidelim.”

Kulti’nin neredeyse boş olan oturma odasında bir çantası vardı ve peşimden gelerek alarmı kurup kapıyı kilitledi. Evinin arka kısmını ayıran ferforje çitin arasından baktığımda, kullandığı Audi garaj yoluna park edilmişti.

“Yani komşularından hiçbiri burada yaşadığını bilmiyor mu?” diye tekrar sorduğumda arabaya binmiştik.

“Hayır. Evden onlardan önce çıkıyorum ve önce dönüyorum.”

“Alışveriş işini ne yapıyorsun?” Bu konuda gerçekten kafam karışmıştı. “İnternette mi sipariş veriyorsun?”

“Yürüyorum. Üç blok ötede.”

Bütün bu yürüyüşler ve kendisinin kullanmadığı arabalarla gezme işi ve olayları araştırmak için maaş alan kişilerin bahsettiği, ehliyetine el konulduğu hakkındaki iddialar... Kulti’ye meraklı bir bakış attım ama fazla derine inmedim. Ne olmuştu? Belki tüm işaretler ortadaydı ama sormak benim işim değildi, tıpkı Amber ve onun salak kocası hakkında konuşmak istemediğim gibi.

“Galiba insanların seni nasıl tanımadığını anlamıyorum. Yani evimin yanındaki otoyoldaki reklam panosunda yüzün var,” dedim başımı iki yana sallayarak. Zaten düşününce, onun yüzünü duvarlarımda yüzlerce kez görmüştüm ben. Muhtemelen, bir mürekkep testinde fark ettiğim ilk şey o olurdu.

“İnsanlar dikkat etmezler. Şapka takıyorum ve benimle konuşan kişiler sadece elektrikli scooter kullanan ve bir şeye uzanmak için yardıma ihtiyacı olan yaşlılar.”

Omzumun üstünden bakarak ona bir gülümseme gönderdim. "Gerçekten bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bizim de hayranlarımız var, ama bu farklı. Benim formamı giyenler sadece annem, babam ve ağabeyim. İlgi odağı olmaktan hoşlanmam, o yüzden işime geliyor."

Başını çevirerek pencereden dışarı baktı. Sesi o kadar ciddi, o kadar mesafeliydi ki ona gereğinden uzun süre bakmama neden oldu. "Hayatımda yeterince ilgi gördüm, hiç özlemiyorum."

İşte bu yüzden bu mahallede yaşıyor ve markete giderken şapka takıyordu.

Bazı insanların her şeye sahip olduğunu düşünüyorsunuzdur sanırım. Neleri yok ki? Görünüş, para, ün... Başka neye ihtiyaçları olacak? Bir arkadaş? Yoldaş? Sıkıntıyı giderecek bir şey?

Şahsen yüzlerce insan tanıyordum ama aslında sadece yedisine yakındım. Hepsi uzun zamandır tanıdığım insanlardı ama bu yedi kişiden beşinin futboldan sonra bile hâlâ hayatımda olacağından emindim.

Kulti'ye bir bakış daha atıp iç çekişimi bastırdım. Onun adına üzölmek, planın bir parçası değildi.

"Yeterince yakın mı?" diye homurdandım.

Kulti bana doğru daha çok bastırdı. "Hayır."

Topu ondan çalmamı engellemek için beni aynı anda hem defans hem de forvet olarak köşeye sıkıştırıyordu. Biraz sert ve sanki ben daha ufak bir adammışım gibi oynuyordu, futbolda çok doğal olan tam vücut temasından kaçınmayarak beni sıkıştırdı ve geride tuttu. Onu alt etmeye çalışmak için kısa hız ataklarımdan yararlanmak zorunda kalarak, ileriye doğru attığım her santim için mücadele ettim.

Gerçekten işe yaramadı.

O tepemdeyken, maçımız boyunca ayaklarımı yalnızca dört kez topa değdirmeyi başardım ve her seferinde topu saha dışına çıkarmamı sağladı ya da çaldı. Aynı zamanda hem çileden çıkarıcı hem de canlandırıcıydı, özellikle de onun peşinden koştuğum ve onun kocaman vücudundan korunmaya çalıştığım zaman.

Sizden daha iri, daha hızlı, daha yetenekli biriyle oynadığınızda, pek de ideal bir durum olmuyordu ama denedim ve sonunda Kulti, sopalarla ve arka koltuğumda bulduğumuz boş su şişeleriyle yaptığımız iki kale direğinin tam ortasından temiz bir atış yaparak bir sıfır yendi.

Lanet *pumpernickel*.

“Tekrar?”

Ellerimi belime koyup burnumdan birkaç derin nefes aldım ve önümde duran, aynı derecede zor nefes alan adama başımı salladım. Kulti'nin evinden yaklaşık yirmi dakikalık mesafedeki parkta çok fazla insan yoktu ama ilk geldiğimizdeki aksine, daha fazla kişi vardı.

Akıllıca olmadığını bilmeme rağmen, “Bir kez daha,” dedim.

Maça başladık.

İkimiz de başladığımızdan daha yorgun olabilirdik ama bunun bir önemi yoktu. Kulti, topu aldığı andan itibaren tepemdeydi ve sürekli olarak, bir adımdan daha az bir mesafedeydi. Kesinlikle yavaşlıyordu, bunu kendi avantajıma kullandım. Ben de onun kadar yorgundum, önceki günkü maçımız beni tüketmişti ama o benden on üç yaş büyüktü ve o kadar sıkı antrenman yapmıyordu. Ben de neredeyse onun kadar hızlıydım.

Nefes nefese, “Yavaşlıyor musun?” dedim ve onu kandırmaya çalışarak sola koştum.

Vahşı ve sert bir şekilde homurdandı. “Konuşmayı kes de oyna.”

Evet, kesinlikle pestili çıkmıştı.

Gözücüyla bulunduğumuz küçük alanın kenarında oturan birkaç kişinin bizi izlediğini fark ettim. Ama tam o sırada Kulti bana çelme takmak için ayağını önüme uzattı.

“Seni göt,” diye tıslayarak ondan kıl payı kurtuldum.

Dikkatimin dağılmasını ve sinirlenmemi kullanarak topu çaldı.

Sonunda, harcamaya istekli olduğum son enerjimi topladığımda topu geri aldım ve kaleye doğru gerçekten çabalayarak yaptığım güçlü vuruş gol oldu. Ellerimi havaya kaldırarak Kral’a dil çıkardım. “Yendim.” Evet, bu konuda kesinlikle profesyonel ya da olgun davranmıyordum.

Sahamızın kenarındaki izleyiciler, durumu daha da havalı hale getirerek alkışlamaya başladı.

Birileri pek memnun değildi. Aslında onun hafiften sinirli görüldüğünü söyleyebilirdim.

Hoşuma gitti.

“Oye! Muchacha! Es el Aleman?” diye bağırdı sahadan biri.

“Callate tonto!” diye başka biri bağırarak adama sesini kesmesini söyledi.

Ne yapacağımı bilemeden karşımdaki zavallı mağluba baktım. Artık kenarda duran insanları daha iyi inceleyebildiğimde hepsinin Latin kökenli, yirmili yaşlarının sonlarında veya daha yaşlı olduklarını gördüm. Alman gözleriyle ya da vücut diliyle hiçbir şey söylemedi.

“Amiga! Es Kulti?”

* (İsp.) Hey! Kız! O Alman mı? (ç.n.)

** (İsp.) Kapa çeneni aptal! (ç.n.)

*** (İsp.) Dostum! O Kulti mi? (ç.n.)

Sadece altı kişilerdi...

Tekrar Kulti'ye baktım ama yaptığı tek şey omuz silkme oldu, kahretsin.

"Si es," diye itiraf ettim. "*Pero no le digan a nadie.*"

Grup patladı. "*No chinges!*" Yok artık doğruymuş.

Bir an sonra, ayağa kalkıp ellerini başlarının üzerine koymuş ve akıllarını yitirmişlerdi. Adamlar hızlı bir şekilde İspanyolca konuşarak Alman'ın yanına gitti ve sanki daha önce onun gibisini hiç görmemiş gibi onu izlediler.

İlk konuşan kişi, "*No me degas!*" deyince, Kulti'nin mükemmel bir İspanyolcayla, "*No soy fantasma,*" diye karşılık vererek hayalet değil, gerçek olduğunu açıkladığını duydum.

Adamlar tekrar kendinden geçti. "İspanyolca konuşuyorsun!" diye bağırdı biri aynı dilde.

Alman omuz silkerek onlara rahat bir şekilde gülümsedi.

Sonraki birkaç dakika boyunca yabancı adamların birkaç soru sormasını ve onun, benimkine rakip olacak bir aksanla yanıt vermesini izledim.

Yalan söylemeyeceğim, hem de hiç. Büyük bir poponun yanı sıra, farklı diller konuşan erkeklere karşı bir ilgim vardı. Reiner Kulti, fiziksel olarak mümkün olduğu kadar etkileyici bir erkek örneği olsa da, İspanyolca konuşma şekli, çekiciliğini yaklaşık yüzde otuz artırmıştı.

Tamam, en az yüzde otuz.

Ancak bu, çok fazla düşüneceğim ya da düşünebileceğim bir şey değildi.

O benim antrenörümdü.

Ben de onun arkadaşıydım. Ya da onun gibi bir şey.

* (İsp.) Evet, o. (ç.n.)

** (İsp.) Ama kimseye söylemeyin. (ç.n.)

*** (İsp.) Sakın söyleme! (ç.n.)

On Altıncı Bölüm

Bir şeylerin ters gittiğinin ilk işareti, iki gün sonra Pipers antrenmanının yarısında sahanın kenarında gördüğüm üç kişiydi. Bunlardan ikisini takımın ofis çalışanlarından tanıdım, kit taşıyan diğer kişi ise bir yabancıydı. Sahada fotoğrafçılar varsa veya bir gösteri maçı yapılıyorsa, yönetimin antrenman sırasında ortaya çıktığı nadir durumlar olurdu, ancak hiçbir zaman sebepsiz değildi.

Bir şeylerin ters gittiğinin ikinci işareti Gardner'e yaklaşmaldı. Beni biraz endişelendiren, ona söylenenlere verdiği tepkiydi. Rahatsız olmuş ve muhtemelen öfkeli görünüyordu. Zamanın yüzde doksan dokuzunda rahat ve sakin olan Gardner öfkelenmiş miydi?

Evet. Hayır.

Ardından el çırpma başladı. Isınmamızı bölmek için iki avuncun birbirine çarpması. "Hanımlar, bugün ağırdan alacağız."

Ağırdan mı?

Endişe sırtımdan aşağı indi.

Gardner, "Görünüşe göre bugün bir dizi uyuşturucu testi yapıyoruz. Endişelenecek bir şey yok. Çoğunuzun bildiği gibi, sezon boyunca rasgele uyuşturucu testlerine tabi tutuluyorsunuz.

İşbirliğinizi sağlayabilirsek bu işi hızlı bir şekilde halledebiliriz ve örneğiniz alındıktan sonra, sabahın geri kalanında serbestsiniz,” diye açıkladı. Sözlerinde hayal kırıklığının izi vardı.

Rasgele uyuşturucu testi mi? En son rasgele uyuşturucu testi-ne tabi tutulduğumda üniversitedeydim. Herkesin sözleşmesin-de yer alan şart daha çok kırk yılda bir yaşanan olaydı. İsteseler size test yaparlardı ama her sezon başında yaptırdığımız sağlık muayeneleri ve kan tahlilleri dışında böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştım.

Yani evet, bu fena halde tuhaftı.

Saklayacak bir şeyim yoktu. Aldığım en sert ilaç reçetesiz satılan bir ağrıkesiciydi ve bu sadece ayağımdaki gibi zor bir durum içindi.

Testin benimle bir alakası olduğunu düşünmem için bir sebep yoktu.

Ardından o öğleden sonra Gardner beni ofisine çağırdı.

“Sal, otursana,” dedi Gardner masasının arkasındaki yerinden.

Ona huzursuz bir şekilde gülümseyip oturdum.

Teknik direktörler, rasgele uyuşturucu testinin yapıldığı bir günde, idman bittikten sonra sizi çağırılmaz ve sohbet etmek için uğramanızı istemezlerdi. Yapınazlardı. Marc’la birlikte bir fidanlığın ortasında bir proje için bitki seçerken telefon gelmişti. O zamandan beri de ödüm bokuma karışıyordu.

Gardner’in bana telefonda ne istediğini söylememesinin yalnızca birkaç nedeni olabilirdi: Beni satıyorlardı, beni bırakıyorlardı ya da süper hızlı bir test sonucu gelmişti ve idrarımda doping yaptığımı söyleyen bir şey bulmuşlardı.

Ben ve doping. Yüce Tanrım.

Kendimi kaybetmeyecek kadar sert ya da yıkılmaz değildim. Öncelikle satılmak istemiyordum. İkincisi, takımdan atılmayı kesinlikle istemiyordum; sözleşmem bir yıl daha geçerli olsa da asla bilemezsiniz. Üçüncüsü, kesinlikle yasadışı olan hiçbir şey almadığımdan eminim.

Ama işte.

Marc'a neler olduğunu anlatmayı başarmıştım ve bana attığı "ah kahretsin" bakışı yeterliydi.

Derin bir nefes alıp bacaklarımı kavradım ve kendimi hazırladım. Acılara göğüs gerebilirdim. "Peki, neler oluyor, G?"

Geriye yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsedi. "Her zaman doğruca konuya giriyorsun, senden bu yüzden hoşlanıyorum, Sal."

Gardner benden hoşlanıyor olabilirdi, ama bana neler olduğunu söylemiyordu. "Beni gönderiyor musun?" Hakkımı vermek gerekirse, sesim sakın çıkıyordu, hiç de onun ofis mobilyalarına saldırmamanın eşiğindeymiş gibi değildim.

Ofisine saldırmak mı? Yüce Tanrım. Sakinleşmem gerekiyordu.

"Hayır." Şaşkına döndü. "Bu fikre de nereden kapıldın?"

"Benimle özel olarak konuşmak için ofisine gelmemi istedin ve bugün bir uyuşturucu testine girdik." Alo dememeyi zar zor başardım.

Gözlerini tavana dikti ve elini ensesine götürdü. "Kahretsin. Bu aklıma gelmedi. Kusura bakma. Seninle konuşmak istememin nedeni bu değil."

Pekâlâ, bu yeterince ikna edici değildi.

"Sonuçlar için endişeli değilim. İyi çıkacaklarından eminim, ama senin uyuşturucu testi yüzünden gelmeni istedim. Öncesinde Sheena'yla ilginç bir sohbet ettik."

“Tamam.”

“Bana bu hafta sonu senin adının ve oldukça vahşi suçlamaların geçtiği bir e-posta geldiğini söyledi.”

O sürtük. O kahrolası sürtük. O e-postanın nereden geldiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Bacaklarımı biraz daha sıkarak, içimde yükselen öfkeyi kontrol etmeye çalıştım.

Önce takımdan biri Cordero’ya beni ispiyonluyordu, şimdi de Amber saçmalıklar uydurmaya mı başlamıştı? Kötü bir insan olduğumu düşünmüyordum. Zaman zaman toplum hizmetinde bulunurdum, yaşlı komşularımın çimlerini bedavaya biçerdim ve yabancılara gülümserdim. Elbette bazen insanlar hakkında kötü düşüncelerim oluyordu ama bunun hiçbir nedeni yoktu, yine de bu, durumu daha iyi hale getirmiyordu. Dünyada benden daha iyi insanlar vardı ve kesinlikle çok daha kötü insanlar da vardı. Bu yüzden bu sefil cadıların bana sövmelerini biraz kişisel algılamadan edemedim.

“Böyle bir şeyin nereden geldiğine dair herhangi bir fikrin var mı?”

“Amber.” Dişlerimi sıktım. “Amber’di. Başka kimse böyle bir şey yapmaz.”

Gardner şaşırmamıştı. Yıllar önce, son milli takım turnuvasından döndüğümde, onun önünde gözyaşlarına boğularak olanları anlatmıştım. “Tanrım. O saçmalığı atlatamamış mı hâlâ?”

Amber’in yerinde olsaydım, bunu aşmış olacağımı söyleyemezdim, ama onun kadar ileri gitmeyeceğimi düşünmek istiyordum. Aslında, gitmeyeceğimi biliyordum. Yalnızca tam bir götelek, birinin ömür boyu uğraştığı sıkı çalışmasını tehlikeye atabilecek sahte iddialarda bulunabilirdi.

Yutkunup hissettiğim tatsızlığı bastırdım ve kendime hayatımdaki güzel şeyleri hatırlattım. “Hayır.”

İç çekerek başını iki yana salladı ve ensesini kaşdı. “Bu durumda, seni çağırdığım için kusura bakma. Maç sırasında bir gözüm onun üstündeydi, ama sıra dışı bir şey yapıyor gibi görünmedi.”

Elbette maç sırasında o kadının bana söylediği çirkin sözleri duymamıştı, ama neyse.

“Teknik direktörünü arayıp onu kontrol altına alması gerektiğini söyleyeceğim.”

“Bu konuda endişe etme. Sorun değil. Böyle bir şeyi tekrar yaparsa, çaresine bakarız, ama gerçekten endişelenme.” Amber hayatının geri kalanında iğrenç karakterinin etkileriyle yaşamak zorundaydı. Bu yeterince kötüydü.

Gardner’in kaşları kuşkuyla havalansa da karşı çıkmadı. “Fikrini değiştirirsen, haber et.”

Başımı sallayarak ayağa kalktım, buradan çıkmaya hazırdım, böylece Amber için düşündüğüm tüm hakaretleri özel olarak düşünebilirdim. “Ederim. Ama bana söylediğin için teşekkürler, G. Minnettarım.”

“Her zaman.” Bir saniye beni izledikten sonra ekledi: “Sal, her konuda bana gelebilirsin, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” Bu doğrudu. “Sen iyi bir adamsın, hocam.”

Ben ofisinden çıkarken, Gardner gülümseyerek el salladı. “Bu gece dinlen. Yarın aklını maça vermene ihtiyacım var.”

“Tamamdır,” diyerek kapıyı arkamdan kapattım.

Koridorda üç metre kadar ilerlediğimde, içimde barındıramayacağımı düşündüğüm bir öfke tüm ruhumu kaplamıştı bile. Amber milli takımı elimden almıştı, tamam. Ama şimdi WPL’deki kariyerimi tehlikeye atacak kadar alçalıyor muydu yani?

Sürtüğe bak.

Eve gittim ve öfkemi, bir sünger ve temizlik malzemesiyle küvetten çıkardım.

Ertesi gün maçın yarısından fazlası geçtiğinde, tam olarak bok gibi oynadığım gerçeğini kabul ettim.

Tamam, biraz abartmış olabilirim ama mesele şu ki, çok kötü oynuyordum. Dikkatim dağınıktı ve öfkeliydim. Hayatımda ilk defa, odaklanmak için her şeyi bir kenara bırakamıyordum. Kafam, Amber'in eylemlerindeki kötü niyet yüzünden neredeyse infilak edecekti. Zaten geçmişte de yeterince pislik yapmadığı söylenemezdi. Son maçtan sonra onunla konuşmak bende kirli banyomun bile gideremeyeceği bir kızgınlığa neden olmuştu. Aklım ve kalbim maçta değildi ve umursayamayacak kadar sinirlenmiştim.

O yüzden tabelada benim numaram kırmızı, başka bir kızın numarası yeşil olarak görününce, beni maçtan almalarına pek şaşırmadım. Bu konuda kızamazdım da. Utanmış ve içerlemiştim ama, orası doğru. Oyundan alındığım seferler bir elin parmağını geçmezdi ve her zaman haklı bir nedeni vardı: Kaçınılmaz kramp- lar ve yırtık kaslar. Ayrıca bir keresinde bir oyuncu böbreğime dirsek atıp da fark edilmediğinde çok agresif davranmışım ama Gardner, pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce beni oyundan almıştı. Ancak bu sefer ne kadar özensiz oynadığımın ya da bugün ne kadar dalgın olduğumun geçerli bir mazereti yoktu.

İçler acısı bir durumdu. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Elimden daha iyisi gelebilirdi. Çok daha fazlasını gözümü bile kırpmadan halledebilirdim, ama fena çuvallamıştım.

Dümdüz ileriye bakarken herkesin ve herhangi birinin gözle- rinden kaçınarak yavaşça sahadan uzaklaştım. Yedek kulübesine

doğru giderken geçebileceğim tek yer Kulti ile Gardner arasındaki dar bir aralıktı ve bir el bileğimi yakaladı. Gardner o tarz hareketleri olan biri değildi, bu yüzden daha omzumun üzerinden bakmadan onun kim olduğunu biliyordum.

O çılgın renkli gözler, benden yirmi santim yukarıdan bana bakıyordu. Kızıl kahve kaşlarının arası çatıldı. “Senin neyin var böyle?” diye çıkıştı.

Keskin bir nefes aldım ve doğrudan gözlerine bakarak basitçe omuz silktilim. “Özür dilerim.” Bahane uyduracak halim yoktu. Bir bahanem yoktu.

Bu onu kızdırmış olmalıydı, çünkü burun delikleri genişledi. “Hepsi bu mu? Bütün söyleyeceğin bu kadar mı?”

“Söyleyecek başka bir şey yok. Bok gibi oynuyorum, siz de beni oyundan aldınız. Anladım.”

Tanrı şahidim, Kulti eliyle alnına vuracak türden biri olsaydı, yüzündeki ifadeden böyle bir şeyi yapabileceği okunuyordu. “Şu an çekil gözümün önünden, seninle sonra ilgileneceğim.”

Her ne kadar tepkisinin buna benzer olmasını beklesem de irkildim. Ama bunu yaparken bile sözlerimi geri yuttum, gururumu bir kenara bıraktım, hatamı kabul ettim ve yedek kulübesine yürüdüm. Dirseklerimi dizlerime dayayarak dik oturdum ve maçın geri kalanını izledim, bu kadar aptal olduğum için zihinsel olarak kendime azar çekiyordum.

Bir saat sonra, Grace’in ayağının ucuyla mükemmel bir şekilde vurduğu top sayesinde takımımız maçı 1-0 kazanmayı zor başardı. Soyunma odalarına gittik ve antrenörlerin neyi yanlış yaptığımızı ve gerçekten neyi yanlış yaptığımızı anlatmalarını dinledik. Kulti konuşmaya karar verdiğinde bana bakma zahmetine bile girmedi ama benim yaptığım bütün berbatlıkları kastettiği açıktı. Normalde bu beni sinirlendirirdi ama gerçeği zaten kabullenmiştim. Son olarak Gardner önümüzdeki hafta için

motivasyon tavsiyelerini verdi ve soyunma odasından çıkmamız için serbest bırakıldık.

Duş yapıp giyindim ve herhangi biriyle konuşmaktan kaçınmayı başarak Houston'a on saatlik bir yolculuk edeceğimiz otobüse yöneldim. İyi arkadaşlık sergilemek için gevşeyemeyecek kadar öfkeliydim ve herkes bana alan tanıdı. Böylesine aptalca oynadığım için göğsüm utançla yanarken, otobüse giden yolun yarısına kadar gelmeyi başardım ve Kulti'yi kenarda durmuş... Bir kadınla konuşurken yakaladım. Kadın mıydı o? Gözlerimi kıstım.

“Casillas!”

Tereddüt ettim. Bir kadın ya da daracık kot pantolon giyen zayıf bir adam olabilecek bir yabancıнын önünde beni parçalara ayırmasını dinlemek istiyor muydum? Hayır. Kesinlikle istemiyordum. Ama onu görmezden gelip otobüse doğru yürümeye devam edersem, çok bariz olurdu.

“Casillas!”

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

Galiba uyarılmıştım. “Seninle sonra ilgileneceğim,” öyle pek de muğlak bir tehdit değildi. Dindar biri olsaydım, Alman'ın durduğu yere doğru yürürken istavroz çıkarırdım. Evet, yanındaki kesinlikle bir kadındı, bu yüzden kısa yolculuğum sırasında Büyük Kız Çoraplarımı giydim.

Onun konuştuğu kişinin kim olduğunu ancak aramızda yaklaşık beş adımlık mesafe kala tanıdım. Eski-sevgili-bilmem-kim. Peh. Ya şimdi ya da bir dönem aktrislik yaptığından emin olduğum bir eski sevgiliydi.

Göz açıp kapayınca kadar tepem attı, ileri doğru attığım her adım beni daha çok kızdırıyordu. Bunu şimdi mi yapmak istiyordu, eski bir kız arkadaşının önünde?

Çekici kızıl, benim gelişimi yok sayarak, “Bu gece buluşmak istemiyor musun?” diye sordu.

Kulti ona bakmıyordu bile, onun yerine gözlerini benim yü-züme dikmişti. Son derece çileden çıkmış yüzüme. Tek kelime-lik cevabı her zamanki gibi acımasızdı. “Hayır.” Yani en azından herkese karşı pislikti. Orası kesin.

Kadın uzun bacağına bükerek kendini onun görüş alanına soktu. “Emin misin?”

Karanlıkta gözlerinin kadına doğru kayıp kaymadığını anla-mak zordu. “Evet,” diye onayladı.

“Kulti...” Bir el Kulti’nin omzuna yerleşti ve omzunu silkerek kadının elini iteleme şekli dikkatimden kaçmadı.

Ben onlara fazla yaklaşmadan yakında durduğumda, “Gelmen epey uzun sürdü,” diye homurdandı.

Bariz bir şekilde onun dikkatini çekmeye çalışan kadın yerine ona bakıyordum ben.

Bu kadın daha çaresiz olabilir miydi ya? Tanrım.

Yüzümdeki sinirli ifadeyi tam olarak silmeden ona baktım. Beni fırçalamayı mı planlıyordu? Gerçekten bunu yapmak için doğru zaman olduğunu mu düşünüyordu?

Aslında içimde mevcut olmayan boyutta cesaret toplayıp yü-züme sakın bir ifade yerleştirdim, ne kadar gergin olduğumu ele vermemek için omuzlarımı indirdim ve antrenörüm Reiner Kulti’ye baktım.

“Evet, hocam?”

Işıldayan gözleri bir flaş ışığının, tarihteki en büyük flaş ışığı-nın gücüyle üzerime geliyordu. Ağzının şekline ve çenesindeki tıklere bakılırsa, paramparça edilmek üzereydim.

Sesini alçaltmadan önce, yanındaki umutlu ve tüm dikkatini kendisine zaman ayırmayan bir adama vermeye devam eden ka-

dına bakma zahmetine bile girmedi. Ne yazık ki beni azarlamaya girişmeden önce sesini duyulmayacak kadar alçaltmadığını fark ettim, çok sinirliydi. “Bu gece sana neler oldu böyle?”

Beklediğim gibi doğruca konuya girmişti. Pekâlâ. Dudaklarımı yalayıp sertçe omuz silktim. “Aklımı oyuna veremedim ve bunun için özür dilerim.” Buradaki ima, bir daha böyle yapmayacağımı.

“Bu kadar mı?” dedi tersçe.

“Bunun bahanesi yok,” dedim, bir ona bir bana bakıp duran kadını izleyerek. “Böyle yapmamam gerektiğini biliyorum ve özür dilerim.”

Gözkapakları ağırlaştı. Onu hiç tanımasam, uykusu gelmiş sanırdım. Alakası bile yoktu. “Embesil gibi oynadın.”

Cidden mi? Başka bir insanın önünde bana bunu söylemiş miydi şimdi?

“Kulti?” Kadın elini onun yüzüne doğru salladı.

Alman başını çevirdi ve ona o kadar uzun süre baktı ki kadın yüzünü buruşturup geri çekildi.

“Tanrım, ne kadar pislik olabileceğini unutmuşum. Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum,” diye tısladı kadın ona.

Sözleri altınmış gibi onları sakınan bu adam beni hayal kırıklığına uğratmadı ve tek kelime etmedi. Sadece ona beş saniye daha baktıktan sonra sanki o hiç konuşmamış gibi dikkatini bana çevirdi.

Ne pislik ama.

“Takımın dikkatini vermeni hak ediyor, ben de daha iyi iş çıkarmanı hak ediyorum. Bir daha bu boku yersen, seni otuz sekiz numaraya yedek yaparım,” diye tehdit etti. O konuşurken kadının başını iki yana salladıktan sonra dönüp gittiğinden bihaberdi.

Bu defa irkilerek yüzümü buruşturdum. Muhtemelen burumdan derin bir nefes aldım. Otuz sekiz, genç forvetlerden biri

olan Sandy'ydi ve takımda yakın gelecekte dikkate alınması gereken bir güç haline gelecek olan bir çaylaktı.

O karanlık ve sert sesiyle, “Hayatını kategorize etmeyi öğren, beni anladın mı?” diye sordu. İçimde, bu ses tonunu ustalıklı kullanma işini şu son birkaç haftada mükemmelleştirdiğine dair bir his vardı.

Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de yüzüm yanmaya başladı ve aşağılanmaktan kızardığımı biliyordum. Bir maça en başından başlama şansını benden almaya mı çalışacaktı? Tek bir maçta berbat oynadığın için? Daha fazla utanç, beraberindeki öfkeyle tüm sistemime yayıldı.

Onunla arkadaş olduğumuz fikri süzülerek havaya karıştı.

Ama Pipers vakti arkadaşlık vakti değildi. Bana Tako diyen, benimle futbol ve softbol oynayan adam, şu an önümde duran kişiden tamamen farklıydı.

Hayatını kategorize etmeyi öğren, demişti. Onun yaptığını yapmamı.

Yapabildiğim tek şey titrek bir şekilde başımı sallamak ve bana verdiği ultiatomu kabul etmektir. Ona bunun pek çok kötü maçtan biri olduğunu hatırlatmayacaktım. Hiçbir şey için söz vermeyecek ya da özür dilemeyecektim. Bu gururumu incitmişti ama onu toplayıp düzgünce göğüs kafesine yerleştirdim. Kulağa bu kadar kararlı geldiği için gurur duyduğum bir ses tonuyla konuştum: “Tamam. Peki. Ama belki bir dahaki sefere, bana kız arkadaşının önünde değilken embesil dersin, sana da uyar mı?”

Gözlerini kapatıp dişlerini gıcırdatınca yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak ettim. Fakat yanağını kaşımaya başlayıp bir saniye sonra kudurunca cevabın evet olduğunu anladım: *Evet. Söylemiştim.*

“Sen benimle taşak mı geçiyorsun?” diye patladı.

Bir adım gerileyerek ona çılgın bir bakış attım, çünkü gerçekten benden daha ne istiyordu? “Hayır.”

“Seni yedek kulübesine çekmekle tehdit ediyorum ama sen birilerinin duymasından mı şikâyetçisin?”

Onun sorusuyla saçlarımın biraz geriye uçuştuğuna bahse girebilirdim, ama ödlelik etmeyecektim. Korku yok. “Evet, öyle. Sürekli kötü oynarsam, ilk on birde olmayı hak etmiyorumdur. Berbat bir şey, ama anlıyorum. Benim sorun ettiğim, başkalarının önünde bana kabalık etmen ve o kadına da hıyarlık ettin. Yüce Tanrım. Terbiye diye bir şey duydun mu daha önce, Almanya?”

Kulti hiç tereddütsüz ellerini başının arkasına koydu. Kısa kahverengi saç telleri parmaklarının arasından yayılıyordu. “Şu an seni tutup sarsmak istiyorum.”

“Neden? Sana sadece gerçeği söylüyorum.”

“Çünkü...” Almanda karşılığının “siktir” olduğunu sandığım bir söz savurdu. “...Orada oturup bunu senden almamı mı izleyeceksin? Öylece?” diye homurdandı.

“Evet öyle. Sana ne dememi istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun? Öfkelenmemi? Kriz geçirerek basıp gitmemi? Anlıyorum. Tamam. Maçta kötü oynadım, bunun ikincisi olmayacak. Sorun değil. Benim sorun yaşadığım şey ses tonun ve bu konuşmayı yaptığımız yer sadece.”

Sıkıntı ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla saçının en kısa uçlarını çekmeye başlamış olabilirdi. “Evet, kahrolası, öfkelen! Benim antrenörüm beni maçtan alacağını ima etse kendimi kaybederdim. Sen takımın en iyi oyuncususun...”

Kalbimin atmayı bıraktığına hayatım üstüne yemin edebilirdim. Az önce düşündüğüm şeyi mi söylemişti o?

“Kadın erkek fark etmez, sen gördüğüm en iyi futbolculardan birisin. Beni öldüren şey senin, hiçbir önemi olmayan birinin

önünde sarf edilen değersiz sözlere takılıp kalan tam bir pısırk olman.” Yanakları kızardı. “Biraz yürek edin, Casillas. Bunun için benimle kavga et. Bunu senden almaya çalışan herkesle kavga et,” diye üsteledi.

Sözleri beynimden kağı gibi, ağır ve yavaş yavaş geçti. Ancak yine de anlamadım. Tekrar düşününce, belki de anlamıştım. Bu, her çıktığı maçta sahanın sahibi olan aynı adamdı. Çoğu zaman bütün maçları onunla başlamış ve onunla bitmişti. Top konusunda açgözlü bir pislikti.

Ve ikimiz tamamen farklı iki şeyi tartışıyorduk. Yüce Tanrım.

Derin bir nefes alarak ona kararlı bir şekilde baktım. “Tabii ki yedek kulübesine çekilmek umurumda, ama bana kimin önünde embesil dediğin de umurumda. Tamamen yabancı birinin, benim kendisiyle bu şekilde konuşulmasına izin veren bir tür paspas olduğumu düşünmesini istediğimi mi sanıyorsun? Sahada olduğumuzda izin verebilirim, ama bana az önce ona davrandığının yarısı kadar kötü davranmana izin vermeyeceğimden de son derece eminim, dostum.”

Kulti bana tamamen yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyordu, ben de bundan yararlandım.

“Bu bir takım sporu. En iyi oyunumu çıkarmıyorsam, daha güzel oynayan birinin yerimi alması daha iyi değil mi?” Bunun için dişimle tırnağımla savaşmayacağımdan değildi. Kimse beni alt edemesin diye toparlanıp oyuna geri dönecektim. Öte yandan ona bu konuda söz verme gereğini de hissetmedim. Ona gösterecektim. Ancak bana söylediği her şey doğal içgüdülerime aykırıydı. Bu bir takım sporuydu, futbolda kesinlikle “ben” diye bir şey yoktu.

Belli ki cevabım onun doğal içgüdülerine tamamen aykırıydı, çünkü gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Kollarımı iki yana açıp omuz silktim.

Tekrar konuşmaya başladığında başını iki yana sallıyordu. “Sen kendine göz kulak olmalısın. Başkasına değil, beni anlıyor musun?”

Gözlerimi kırıştırdım. Görünüşe göre, kız arkadaşı konusunda yakınmamı görmezden gelecekti. Tamam.

“Senden başka kimse, senin çıkarlarını gözetmez. Daha önce hiç futbol topu görmemiş gibi oynadığın konusunda benimle aynı fikirde olduğun için, seni bir sonraki maça çıkarmamam gerek.”

Ne? *O kadar* kötü oynadığımı asla kabul etmemiştim ki.

“Ama...”

“Aması yok. Bok gibi oynadın ve sana bunun hesabını soracağım, ama kimsenin bunu senden almasına asla izin vermemen gerek.”

Amber’in eylemleri yüreğimi yaktı, daha önce benden almış olduğu şeyin acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Gerçi düşününce, bunu benden almasına ben izin vermiştim galiba. “Ya o ya ben,” dediğinde mücadele etmemiştim. Takım arkadaşımın ayrı yaşadığı kocasıyla iki kere buluşmuş olmanın suçluluğu beni o kadar yiyip bitirmişti ki kendi isteğimle kenara çekilip yerimden vazgeçmiştim. Ben seri bir tekeşli ve aşırı sahipleniciydim. Onun yerinde olsam, kim bilir nasıl hissederdim.

Belki o konuda mücadele edebilirdim. Amber’e aptallık ettiğini söyleyebilirdim çünkü o dangalağın evli olduğunu, hatta onunla evli olduğunu bile bilmiyordum. O zaman bile onunla yatmamıştım. Bekâr olduğunu ve iyi bir adama benzediğini düşündüğüm birini öpmüştüm. Kesinlikle öyleydi. Üniversitedeki erkek arkadaşımdan ayrıldığımdan beri öptüğüm ikinci adam aldatan, yalancı bir pislikti ve takım arkadaşım ile evliydi. Yaptığım şey sadece tuvalet tıkanması gibi değildi yani, tüm fosseptik çukuru eve dolmuştu.

İki aptal buluşma, ömürlük arzumu elimden almıştı.

Takımdan ve beni takımda tutmak için mücadele etmeyen antrenörlerden ötürü yaşadığım hayal kırıklığı yüzünden gözlerimin yaşardığını hissettim. Her şeyden çok kendimle ilgili hayal kırıklığına uğramıştım. Burnumu çektim, bir kez daha çektim, gözlerime doğru süzülen yaşları kontrol etmeye çalıştım. Milli takımdan ayrıldığım için ağlamayalı yıllar olmuştu. Bu duruma üzülmek için kendime sadece bir ay vermiştim. O zamandan beri onu kilitleyip kaldırmış, gerçeği kabul etmiş ve hayatımın geri kalanına devam etmiştim. Bir şey çok fazla parçaya bölündüğünde, onlara bakıp tekrar birleştirmeye çalışamazsınız; bazen parçaları toplayıp başka bir şey satın almanız gerekir.

“Ağlıyor musun sen?”

Boğazımı temizleyip iki defa gözlerimi kırptırdım ve bakışlarımı Alman’ın çenesindeki küçük gamzeye diktim. “Hayır.”

Parmaklarını kaldırıp omzumu hafifçe dürttü. “Kes şunu.”

Çenemi kaldırıp ben de omzunu dürttüm ve bunu yaparken burnumu çektim. “Sen kes. Ağlamıyorum ben.”

“İki gözüm var,” diye karşılık verdi. Bana bakarken, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Tam tekrar burnumu çekecekken durdum. O yeşil-kahve gözler çok yakın ve çok dikkatliydi. Dünyada, önünde zayıflık belirtisi göstermek isteyeceğim son kişi oydu. Bunun yerine burnumun akmasına izin verdim ve ona bakarken silmekten kaçındım. “Benim de var, Berlin.”

“Berlin” lafı işe yaradı.

Hakkını vermek gerekirse, ona böyle seslendiğim için ne kadar salak olduğuma dair çirkin bir kelime söylemek yerine kaşlarını çatmakla yetindi. “Ben Berlinli değilim.”

Bu son derece farkında olduğum bir gerçektir. Onun hakkında ne kadar şey bildiğimi bilmiyordu ve ona söyleyecek halim de yoktu. Bu küçük sırla ilgili bir şey beni rahatlatıyordu.

Net bir ifadeyle ve omuzlarımı düşürüp kendimi gösterebildiğim kadar masum bir şekilde ona baktığımda, Kulti başını geriye atıp karanlık gökyüzüne baktı. "Otobüse bin, Sal."

Ne zaman geri çekilmem ya da istemediğim bir soruyu cevaplamam gerektiğini çok iyi bildiğimden iki adım geri gittim. "Nasıl isterseniz, efendim."

Maç?

Botumun içinde ayaklarımı gererek cevap yazdım: Olur.

Kulti'nin yanıtı geldi: Aynı saatte?

Ja.* Ekrana doğru gülümsedikten sonra telefonumu kucağıma koydum.

"Sen neye gülümsüyorsun acaba?" diye sordu Marc sürücü koltuğundan.

Gülümseme kendi kendine yüzümden silindi. "Hiçbir şey."

"Yalancı."

Gözlerimi devirirken, telefon bacaklarımın arasında titredi. Marc'ın dikkatini tekrar yola verdiğinden emin olunca, kaldırıp baktım.

Göt kendine quesadilla yap.

Histerik bir şekilde kahkaha atmaya başladım.

"Kahretsin, Sal!" diye bağırdı Marc. "Kaza mı yapayım istiyorsun?"

* (Alm.) Evet. (ç.n.)

Arabamı otoparka çektiğimde bankta oturmuş, bekliyordu. Kafa bandını takmış, sopasını bacağına yaslamıştı ve eldivenleri kucağındaydı.

Günün erken saatlerinde bana en saçma mesajı göndermemiş gibi yüzümü ifadesiz tuttum. “Selam.”

“Sal.” Kulti sanki yıllardır bana böyle seslenirmiş gibi adımı söyledi ve eşyaları elinde ayağa kalktı. Üstünde, genellikle giydiği aynı kıyafet çeşidi vardı; beyaz spor şortu, basit siyah bir tişört ve siyah-yeşil RK marka koşu ayakkabıları.

“Hazır mısın?” diye sordum ve kaslı bacaklarını sadece bir saniyeliğine süzdüm.

“Ja,” diye cevap verdi.

Gülerek yüzüne baktım ama bana gülümsemiyordu, her zamanki gibi izliyordu sadece. Sessizce sahaya doğru yürüdük. Birkaç gün önce Pipers maçında yaptığımız tuhaf sohbet unutulmuş görünüyordu. Ne kastettiğini ve nereden geldiğini biliyordum, o yüzden kişisel almamıştım.

Beklendiği üzere, iki ayrı takıma düştük. Parktaki oyuncuların çoğu, son birkaç seferdir oynadığımız kişilerdi. İçlerinden biri, ayağımla köstebeği vurma oyunu oynamış olan dangalaktı ve bir grup adamla ileride dikiliyordu, hepsi de gözlerini bana dikmişti.

Tuhaf.

Bir el omzuma indi. “Dikkatli ol.” Kulti göz göze gelmek için bana doğru eğildi, işaretparmağı ayakkabıma doğru aşağıyı gösteriyordu.

Kesinlikle. Onun yoğun yeşil gözlerine bakarak başımı salladım. “Olacağım. İyi şanslar.”

Yanımdan uzaklaşırken, bir şey söylemek yerine kolunun üstünü hafifçe... Şakacı bir şekilde omzuma çarptı.

Marc, "Hadisene acemi. Kırkıma gelmeden maça başlamak istiyorum," diye bağırdı ve elini sallayarak beni sahanın kenarına çağırdı. İlk bizim takım vurucu olacaktı.

"O dediğin zaten haftaya oluyor."

Ortaparmağını kaldırdı.

Vuruş yapmak için sıraya girdik ve sadece dört vuruştan geçmeyi başardık, önce üç kez out olduk ve pozisyon değiştirmek zorunda kaldık. Altı "out"tan sonra, altı rakip oyuncudan üçünü "out"a düşürmeyi başardım ve takımım tekrar savunma oynamaya başladı. Çok sayıda hızlı vuruş değişikliğinin olduğu, hızlı hareket eden bir maçtı. Ertesi gün topallamadan antrenmana gidebilecekmişim gibi görünüyordu.

En azından bazı adamların ne kadar rekabetçi ve alçak olabildiğini fark etmeden önce düşündüğüm buydu.

Daha iki vuruş bile yapılmadan karşı takımdan biri, onu "out"a düşürmek üzere topu yakaladığım sırada, koşarken boğazıma sarılıp beni yere düşürdü.

Hiç beklemediğimden acayip sert bir şekilde kıcımın ve sırtımın üstüne düştüm; çünkü cidden, kim böyle oynardı ki? Geçen hafta bir istisna olmalıydı. Derin bir nefes alarak tepemin atmasını ve neredeyse yere serilerek nefesimin kesilmesini kontrol etmeye çalıştım. Sakinleştikten sonra onu ittim ve şerefsizce pis bir bakış attım. Geçen haftaki aptalın yanında durduğu adamlardan biriydi bu, aynı zamanda daha önce "out"a düşürdüğüm üç kişiden biriydi.

Bir nefes daha aldım ve elleriyle dizlerinin üstünde ayağa kalkışını izlerken inlememek için kendimi tutmaya çalıştım. *Sabır, Sal. Sabır.*

Ama işe yaramıyordu.

Yuvarlanıp otururken, ağızıma dolan küfürleri yuttum.

Sabır. Sabır.

Yutkundum ve içimde kalan son sabır kırıntısına tutundum. Ona son derece kontrollü bir sesle, “Böyle oynamam ben,” diyerek yavaşça ayağa kalktım. Tamamen doğruldum ama yine de beni yere seren heriften sağlam bir on santim kısaydım. Başımı arkaya eğip gözlerinin içine baktım. Yaklaşık benim yaşlarımdaydı ve jöleli saçları, düzeltilmiş sakalıyla bencil bir puşt olacak kadar yakışıklıydı. Küçük yaştan beri ağabeyim, Marc ve Simon’la oynayan bir kız –bir insan– olarak geri adım atamayacağımı biliyordum. Hem bu gerzeklerden korkmuyordum. Zerre kadar bile değil. “Bir daha yapma bunu.”

“Hey, hey, hey.” Marc görüş alanıma girmeden önce, bir yerlerden sesi geldi. Yeterince yaklaşıncaya bir elini vücutlarımla arasına koyup yabacıyı bir adım geriletti. “Ahbap, biz böyle boklar yemeyiz. Özellikle bu kıza böyle şeyler yapamazsın, yani hareketlerine dikkat et, yoksa defolup gidersin. Bu hepiniz için geçerli.”

Tüm sahada gerilim yoğun bir sis gibiydi ve herif sonunda birkaç adım gerileyerek başını salladı. O gerzek kafalının geri çekilmesini izlerken, öfke kulaklarımda uğulduyordu.

Bir el sertçe karnıma vurdu ve bunun Marc olduğunu anlamak için aşağı bakmama gerek yoktu, kendisi eğilerek yüzümün dibine girdi. “Senin risk alman konusunu konuştuğumuzu sanıyordum,” diye tısladı.

Gözlerimi kırptırdım ve burun deliklerim genişledi. “Geçen hafta arkadaşşı ayağımı ezdi, şimdi de bu götelek benimle güreş tutmaya kalktı. Ne yapmamı isterdin? Susup oturayım mı?”

Çocukken bana, gerektiğinde birinin göğüs kafesinin altındaki yumuşak yere veya böbreklerine dirsek atmanın makul

olduğunu öğreten üçlüden birinin kendisi olduğunu ikimiz de biliyorduk. Ligde oynamaya başlayacak kadar büyüdüğümde, teknik direktörüm bana... Ne kadar güzelce yapılmış olsa bile, bunun doğru olmadığını açıklayana kadar böyle bildim.

Marc iç çekerek koyu renk gözlerini gözlerime dikti. “Tabii ki hayır, ama biliyorsun işte, sırf bu puştlar gereksiz heyecan yapıyor diye yaralanmanı hiç istemem.”

“Biliyorum, ama bu tam saçmalıktı.”

Ağzında gergin bir gülümseme belirdi. “Evet saçmalık, ama bazen ben de seni yere sermek istiyorum, Sal. Üstelik ben seni seviyorum. Sakinleş. Birkaç hafta sonra, hiç beklemediği bir anda lastiklerinin havasını boşaltırız onun.”

Peh.

Bir homurtu çıkardım, sonra bir tane daha. Hayatımda harika bir insandı, arkadaştan çok gayrimeşru piç bir ağabey gibiydi aslında. Parmaklarımın ucunu öptükten sonra yanağına hafif bir tokat attım. “Ben de seni seviyorum, ama birkaç hafta bekleyebilir miyim, bilmem.”

Gözlerini devirerek doğruldu ve kaşlarını çattı. “Dene. Öfkeni kontrol altında tut, mini Hulk.”

Ona gözlerimi devirdim, kontrolü sağlamak için bir nefes daha alarak sabrımdan geriye kalanları topladım ve kalbime yakın tuttum. Gözucuyla Kulti’yi kenarda, bir ayağı önde, elleri iki yanında, kaslı önkolları esnetilmiş halde gördüm. Baldırlarının bile gergin olduğunu fark ettim. Orada dururken çenesi kilitlenmişti, kim bilir neye hazırdı. Ama hareket etmedi. Tek kelime söylemedi ve ben hâlâ vücut dilini çözümleyemeyecek kadar kızgındım.

Olan şey kaza mıydı? Pek sanmıyordum ama geçmişte sert insanlarla oynamışlığım vardı ve eğer daha iyi uyumalarını sağlayacaksa, bazen bir dirsek ya da omuz darbesini görmezden gelebiliyordum.

Yine de o herif lanet bir pislikti.

Sonra yeniden oldu.

Birkaç dakika geçmiş, takımlar yer değiştirmişti ve ben ikinci kaleyi de aldıktan sonra, tam hızımla olmasa da üçüncüye doğru koşuyordum. Tam kaleye gelirken, arkamdaki biri hızlandı ve beni “out”a düşürmek için gereksiz bir şekilde ileri itti.

Öne doğru uçarak toprağa çakılma görevini başarıyla tamamladım.

Normal şartlar altında kendimi durdurabilirdim ama fazladan itmeyle birlikte çok fazla ivme kazanmıştım. Dizimin ya da ayak bileğimin üzerine garip bir şekilde düşme görüntüsü ve bir şeyin yırtılma ihtimali beynimde parladı. Kendimi gerçekten incitmeden durmanın zarif bir yolu yoktu. Bu yüzden öne doğru uçarken bileğimi kırmamak için ellerimi kaldırarak fazlasıyla dengesiz bir şekilde kaydım ve karın üstü çarptım. Demek istediğim, *karın üstü düştüm* ve biraz daha kaydım. Düşüş sert ve acı vericiydi. Bu bana çocukken platformdan atladığım ve kendimi neredeyse kaburga kemiğimi kırmış gibi hissederek nefesimin kesildiği zamanı hatırlattı.

Ama işin özü, düştüm ve kaydım. İtilmişim. Bu benim için kesinlikle bir sorundu, özellikle de salak, geri zekâlı bir herif, bir seksenlik ulu bir pislik yığını olarak tepemde dikilmeye karar verdiğinde.

Ellerimin ve dizlerimin üstünde doğrulmaya çalışırken karınım yanıyordu ve kaburgalarım bir sancı saplandı.

Hadi buyur.

Derin bir nefes aldım ve tıslayarak geri verdim. Bir elimi tişörtümün altına sokup avucumu derin bir şekilde sıyrıldığını bildiğim deriye götürdüm.

Daha ben tam olarak dizlerimin üstüne bile oturamadan, suçlu yere yapıştı. Gerçekten fena *itilmişti*. İten Marc değildi, Simon değildi. Kulti'ydi ve sırtı bana dönük olarak duruyordu. Kulti koca bir adamı itip düşürmüştü.

Reiner “Kral” Kulti, kahrolası çakalın tepesinde dikilmişti. Çömelve pozisyonundaki bacakları herifin vücudunun iki yanındaydı. “Seni ödle,” dedi tükürür gibi.

Anadilinde kelimeler söylerken Alman'ın ağzından kelimenin tam anlamıyla tükürük çıktığını gördüm, söylediklerini anlamamıştım ama anafikir belliydi. Dostça sözler değildi, hem de hiç.

“Zavallının tekisin.” Dürüst olmak gerekirse ona bir tane çarpacağını düşündüm ve yapmayınca sadece birazcık hayal kırıklığına uğradım. Yüzünü giderek daha da alçalttı, o kadar ki tüm kanının kafasına aktığına emindim.

Arkasından Alman, ensemdeki tüyleri diken diken edecek şekilde patladı. Saldırgan ve keskindi, orada burada birkaç kelimeyi yakalayabildim. Ölmek ve *onun yatırımı* ile alakalı bir şeyler?

Bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim kulağa çok çirkin geldiği idi. O kadar çirkindi ki olaydan sadece birkaç adım ötede dizlerimin üstünde donmuş haldeyken bile, omurgamdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim.

“Bu gerçekten o,” diye fısıldadı Marc saygı dolu bir sesle. Bu kadar yakında olduğunu fark etmediğim için ödümü koparmıştı.

“Şşt,” diye tısladım, yerdeki geri zekâlıya başka bir şey söylenirse duymak istiyordum.

Elbette, fazla beklemem gerekmedi. Kulti doğrularak ayağa kalktı, ayakları adamın vücudunun her iki yanındaydı. “Bir dahaki sefer, elini kırarım.” Bunun üzerine döndü. Hayatım üzerine yemin ederim ki adama tekme atmayı planlıyormuş gibi bacağını geriye attı ama son anda fikrini değiştirdi ve ilerlemeye devam etti... Bana doğru.

Ben ne yaptım? Öylece orada durdum. Orada öylece durdum.

O, yani bir maçta centilmenlik dışı hareketin ardından takım arkadaşının iki omuru kırılınca gözünü bile kırpmamış olan adam, beni mi savunmuştu? Beni?

Bir seksen sekizlik bu heybetli beden dört adım sonra durdu. Gözleri, tişörtümün altına soktuğum elime bakıyordu, nedeninden emin değildim. Kulti'nin eylemlerine o kadar kapılmıştım ki hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Burun delikleri genişledi ve yemin ederim ileri doğru uzanırken vücudunun üst kısmı genişliyormuş gibi görünüyordu, parmağı belli belirsiz çeneme sürtündü. Kulti nefesinin altından şüpheli bir şekilde, “Çok şanslı,” gibi bir şey mırıldandı ve sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi çenesini köprücük kemiğine yasladı. Âdemelması hareket ederken, kendini toplamadan önce bir nefes daha almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Yoğun bakışları etrafımızdakilerin bir karış açılmış ağızlarını görmezden geldi. Ellerini dirseklerime sararak keskin bir tonla, “Burada işimiz bitti. Anahtarlarını alacağım,” dedi.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. O beni tutmaya devam ederek kalkmama yardım ederken hissettiğim şok ve heyecandan nefes almayı unutmuş olabilirdim. İnleyerek doğrulurken kaburgalarım acı dolu bir şarkı tutturdum. Karnımın üstündeki deri acıyordu ama Simon ve Marc’la göz teması kurmayı başardım.

“Ben iyiyim,” dedim ve pek tanımadığım bütün bu insanların Kulti Kış Tekmeliyor adındaki bu performansla gözlerini dikmiş olmasını hayatımda bir kez olsun umursamadım.

“Emin misin?” diye sordu Marc, yüzü endişeyle kıvrılmıştı. Başımı salladım. “Sonra beni ara, tamam mı?”

Yutkunup uzun süreli iki arkadaşına el salladım ve acıyı nefeslerle bastırmaya çalışarak sahadan uzaklaşmak için döndüm.

Kulti önümdeydi. Çoktan eğilip eldivenimi almış, kendininki kolunun altında sıkıştırmış duruyordu. Elini bana doğru uzatarak ona gitmemi işaret etti.

Gittim.

Her adımda karnım ve yanlarım ağrıyordu, ama neredeyse yan yana yürürken kendimi kaybetmemeyi başardım. Sonunda Alman, hafifçe arkamda kalmıştı. Bir an sapıp ikimizin de çantasını alarak yerden kaldırdı. Ondan yayılan öfke boğucuydu ama hiç sorun etmeyerek içime çektim. Benim adıma o herifi fena benzetmek üzereydi.

Kulti'nin tepesinin attığını görmüşlüğüm vardı, ama başkası için? Asla. Sonrasında Marc'ın telefonda çığlığı basacağı ise kesindi.

Otoparka doğru yürürken ona baktım. Kafamdan, yaptığı şey için nasıl teşekkür edebileceğime dair milyonlarca farklı fikir geçiyordu. Vücudunun kaskatı ve omuzlarından göğsüne kadar gergin duruşuna bakılırsa ona bir dakika vermenin en iyisi olacağını düşündüm. Bu yüzden çenemi kapalı tutup yürümeye devam ettim.

Arabam dokunabileceğim kadar yakındı. Tek istediğim eve gitmekti, reçetesiz ağrıkesicilerle sancılarımı dindirirken belki küvetime epsom tuzu atıp bir süre içine yatardım.

“Yüce Tanrım,” diye inledim, arabamın önünde durduğumuzda kaburgalarımdaya güçlü bir zonklama başlamıştı.

İri adam çantalarımızı yere bıraktı ve boynundaki damarın attığını fark etmeden duramadım. Parmakları iki yanında kıvrılmıştı. “İzin ver bir bakayım.”

“Ben iyiyim,” diye ısrar ettim. Çantamı almak için eğilip eğilmemeye karar vermeye çalışıyordum.

“Tanıştığım en kötü yalancı sensin,” dedi. “Tişörtünü kaldır, yoksa senin yerine ben yapacağım.”

“Ee...”

Abartmıyordu.

Ben tişörtümü hemen kaldırmayınca, benim yerime o kaldırdı. Bir eli yıpranmış pamuklu kumaşın ucunu kavradı ve sonra bir baktım, yukarı sıyrıyordu. Epey yukarı. Tişörtüm göğüslerimin üstüne çıktı, siyah sporcu sutyenim filan, her şey ortadaydı.

Eline vurup itmeye çalıştım. “Sen ne halt ediyorsun?”

İşe yaramadı. Kumaşa ölümüne yapışmıştı ve gözleri vücudumun orta kısmına lazer gibi odaklıydı.

Belki biraz özgüvensiz olmam gerekirdi ama değildim. Hem de hiç. İyi yerdim, çok fazla egzersiz yapardım ve dürüst olmak gerekirse, onun beni eksik bulması ya da fazla olduğumu düşünmesi hiç umurumda değildi. Çünkü ağrı içindeydim. Karın kaslarımın üstündeki deri yanıyordu ve kızarmıştı; zavallı karnımın orta kısmının hemen altı kan damlacıklarıyla bezeliydi. Neyse ki kaburgalarım şişmemiş ya da kabarmamıştı.

Ama yarın... Yüzümü buruşturdum.

Ben yarın canımın ne kadar acıyacağı düşüncesiyle titrerken, Kulti koyu mavi spor şortumun elastik belini beş santim kadar aşağı indirdi. Pastel mavi külotumun bel lastiğinin görünmesine neden olacak kadar aşağıdaydı.

“Pekâlâ,” diye mırıldanarak şortu geri çektim ve elinden kurtardım.

Kulti bakışlarını kaldırdı. Çenesi hâlâ aşağıda, tişörtüm hâlâ öteki elinde toplanmış durumdaydı. “Utangaç biri olduğunu düşünmemiştim.”

“Değilim.” Tabii kamera önünde değilsem; öylesi daha çok tamamen ve bütünüyle bir sinir krizinin eşiğine gelmeye benziyordu.

“Öyleymiş gibi davranıyorsun.”

Küçük bir yanımda, onun bana sadece sataştığının, istediğini yapayım diye bana meydan okuduğunun farkındaydım. Utangaç değildim. Yarı çıplakken insanların –tamam, fizyoterapistlerin, kiropraktörlerin ve masözlerin– ellerini üzerimde gezdirmesine alışkındım. Hava gerçekten sıcak olduğunda ya da bronzlaşmak istediğimde sporcu sütyeniyle idman yapmak da alışılmadık bir durum değildi. Kalçalarımın ve bacaklarımın önemli yerlerindeki birkaç çatlak dışında vücudumla ilgili herhangi bir gerçek sorunum yoktu. Bir noktada, ister ince ister kıvrımlı olsun, güzel yüzlerin ve geleneksel kadınsı vücutların dünyadaki tek güzellik standardı olduğu fikrinden vazgeçmiştim. İnce ya da şehvetli bir yapıya sahip olmadığım ve herhangi bir taş gibi olma etkisine asla yaklaşamayacağım gerçeği artık benim için sorun değildi. Vücudum ve yapım kesin bir gerçektir.

Kollarım, karnım ve bacaklarım hayatım boyunca üzerinde çalıştığım işin bir göstergesiydi. O benim makinemdi: Kısa gövde, geniş omuzlar ve kaslı uyluklar. Onlar benimdi ve bundan utanmıyordum. Kendimle mutluydum. Elbette, artık bu ne demekse, bana bacak kaslarımın çok büyük olduğunu ya da fazla erkeksi görünmeden önce ağırlık kaldırmayı bırakmam gerektiğini söyleyen insanlar olmuştu. Kollarım sıska olamazdı, bacaklarımın beni evrenin bir ucuna kadar taşıyıp geri getirmesine ihtiyacım vardı ve taşıyorlardı. Öte yandan takım arkadaşlarım ve antrenörlerim de bana daha fazla kas geliştirmem gerektiğini söylemişti. Daha fazlası da olabilirdi, daha azı da olabilirdi, ama ben sadece bendim. Bir noktada, kendinizin en iyi versiyonu olmaya, birlikte yaşayabileceğiniz ve her gün aynaya bakabileceğiniz versiyon olmaya karar vermek zorundasınız.

Sonunda o kişiyi bulmuştum. Ne bir model ne de vücut geliştirme yarışmasında bir yarışmacıydı. Sadece ben.

Üstelik Kulti'nin eski karısını da eski sevgililerini de görmüştüm. Uzun-umsu, uzun saçlı, küçük göğüslü, ince ve formda arası bir yerde kadınlardan hoşlanıyordu.

Ne kadar *bench-press* yaparsam yapayım küçülmeyen C-kup göğüslerim ve on dakika süren kıvrınma, bükülme ve zıplamaların ardından en esnek kota girebilen popom ve bacaklarım kesinlikle bu kategoride değildi. Yüzümü aklımdan bile geçirmiyordum, çünkü o bambaşka bir konuydu. Orada elimden bir şey gelmeyecek ve zaten müdahale de etmeyeceğim yara izleri ile çiller vardı.

“Peki.” Ellerimi bıraktım ve onları kaldırdıktan sonra tişörtü başımın üstünden çıkardım. Boş versenize. Son iki aydır neredeyse her gün beni makyajsız görmüşken, memeler ve birkaç çilin ne önemi vardı?

Gözkapakları elaya çalan gözlerinin üstünde alçaldı, ama tek kelime etmedi. Bunun yerine, o ağır bakışıyla beni izlerken, elleri kaburgalarımın en ince kısmının hemen altında yanlarıma doluyordu. Soğukkanlı ve kararlılardı. Ellerinin büyük olduğunu istemsizce fark ettim. Dokunuşu karşısında bir ses çıkarmamayı zar zor başardım. Demek istediğim, Marc bana her zaman dokunurdu. Önemli bir şey değildi.

Ellerini yukarı kaydırды. Avuçları o kadar geniş ve parmakları o kadar uzundu ki neredeyse her yere ulaşıyordu.

Ardından sıktı ve gerçekten hiç de kadınsı olmayan bir horurtu çıkardım.

Alman, başparmaklarını kaburgalarımın arasındaki boşluğa bastırırken, parmak uçları karnımdaki düz kasların üzerindeki sıyrılmış deri üzerinde dururken bile benimle göz temasını bir kez olsun kesmedi. İkinci kez sıktığında burun deliklerim genişledi, kalbim saklandığı yerde hızla çarpıyor, çarpıyor, çarpıyordu. Kollarımdaki tüyler ona tepki olarak ürperdi.

Bunu yaparken bana bakmak zorunda mıydı? “Ben iyiyim. Olsa olsa, biraz berelendim sadece,” dedim kontrollü bir sesle. Göğsümdeki büyük organın ralli yarışlarına hazırlanıyor muş gibi hissettiğini çaktırmamaya çalışıyordum.

Başparmağı dalgın bir tavırla yukarı doğru bir hat çizerek sutyenimin lastik bandına çıktı, bu da elimde olmadan bana oranın, göğsümün alt yuvarlağından sadece bir santim mesafede olduğunu hatırlattı. Kendine güvenen bir tavırla, “İyi olacaksın,” dedi. Sanki her şeyin yolunda olduğunu anlamasını sağlayan röntgen güçleri vardı.

Elleri karnıma indi.

Yutkunarak kendimi toplamaya çalıştım. “Benim, ee, anahtarlarım çantamdaki yan fermuarlı bölümde. Bana verebilir misin ya da içinden ben alayım diye çantamı uzatabilir misin?”

Bana bir bakış atarak çantamı yerden aldı, cebin fermuarını açıp anahtarlarımı çıkardı ve sıkıca avucunda tuttu. “Seni eve ben götürürdüm, ama...” Dudakları dişlerinin üstüne kıvrıldı, onları birbirine vuracak gibiydi.

Ama.

“Kafana takma.” Götürüp götüremeyeceğini sormadım. Götüremezdi. Bu kadar basitti. Tam olarak nedenini bilmiyordum ama ipuçları ortadaydı.

Gözünü bile kırpmadı ya da azıcık rahatsız görünmedi, o kadarını anlamıştım. Başını bir kez salladı, dudakları hâlâ gergindi. “Seni takip edeceğim.”

Beni eve kadar takip mi edecekti? “Sorun değil. Söz veriyorum. Eve tek parça halinde ulaşabilirim.”

“Seni takip edeceğim.”

Yüce Tanrım. “Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır. Güven bana, iyiyim.”

“İşim yok. Seni evine kadar takip edeceğim,” diye ısrar etti. Karşı çıkmak üzere ağzımı açtım ama sözümü kesti. “Bin arabaya.”

Kendimi garaj daireme giden yolda, peşime uluslararası bir futbol ikonu takılmış halde bulmam da tam olarak böyle oldu işte.

On Yedinci Bölüm

Kapının çalmasıydı.

Beni nihayetinde yataktan çıkaran şey, lanet olası kapının çalınmasıydı.

Kapının diğer tarafındaki artık her kimse, onu gebertecektim. Tamam, belki gebertmezdim ama ciddi bir şekilde sakatlayacaktım.

Saat onda ayaklarımın resmen yerde sürünüyor olması, ne kadar berbat hissettiğimin ilk göstergesiydi. Yapmam gerektiğini bilmeme rağmen, hiçbir kasımı aktif olarak esnetmemiştim, bu da neden dünden beter hissettiğimi açıklıyordu.

Kapı daha rahatsız edici bir şekilde çalınınca, “Geliyorum,” diye bağırdım.

Cinayet. Boş versenize. Belki tutku cinayeti diyerek paçayı sıyıırırdım.

Babamın taşınmama yardım etmeyi bitirdiği an kapıya monte ettiği kapı deliğinden baktığımda, rüya görmediğimden emin olmak için kendimi tokatlamayı düşündüm.

“Hocam?” diye sorarken, önce üstteki, sonra alttaki kilidi açarak kapıyı araladım.

Büyük Alman suratı o aralıktan bana bakıyordu. “Rey iyi. Beni içeri al.”

Kendisine Rey denmesi hoşuna gitmişti; İspanyolca kral.

Onu içeri aldım.

Yataktan birkaç saniye önce kalkmış olduğumu ancak kapıyı açınca fark ettim. Saçlarım John Frieda'nın en kötü kâbuslarından birine benzer olmalıydı ve yüzüm... Şişmişti. Kesinlikle patates gibiydi ve salya izi olduğu da kesindi. "Yeni kalktım," diye açıkladım zayıf bir sesle ve içeri girip kapıyı kilitlemesini izledim.

"Anlaşıyor." O kahve-yeşil gözler bir saniyeliğine yüzümü inceledi ve kısa bir an aşağılarda oyalandıktan sonra, nihayet başını çevirip küçük oturma odama bakındı. "Seni aradım," dedi dalgın bir tavırla.

"Gardner'e gelmeyeceğimi haber verdikten sonra telefonumu sessize aldım," diye açıkladım. İlk olarak, bok gibi uyumuştum. Bütün gece, uyuyacak rahat bir pozisyon bulamamış, perişan olmuşum. Alarmım altıda çalınca kapatmak için döndüğüm an, kaburgalarım fazlasıyla sakın bir şekilde bana antrenman bir yana, koşuya bile gitmemin imkânı olmadığını söylemişti.

Neyse ki takımda geçirdiğim dört sezonda, sakatlıkla alakalı olmadan sadece bir kez antrenman kaçırmıştım. Dedem ölmüştü ve ben de bin kişinin katıldığı abartılı cenazeye gitmek için Arjantin'e uçmuştum. O gece otel odamda oturup günün özetini izlerken bir televizyon sunucusu, *bir ülke yasta*, demişti. Gardner bana daha iyi hissedene ve gizemli "virüsüm" geçene kadar gelmememi söylemekte tereddüt etmedi bile.

Yalan söylemekten nefret ederdim, ama en azından doktora gideceğime ve yatakta kalacağıma söz vermiştim.

"Anlıyorum." İçeri birkaç adım daha attı, gözleri küçük mutfğa ve masa yerine iki bar taburemin bulunduğu ada tezgâha bakıyordu.

Bir esnemeyi bastırdım. "İyi misin?"

* 1988 yılında, ünlü saç tasarımcısı John Frieda tarafından kurulan saç bakım markası. (ç.n.)

Kulti kaşlarını çatarak beni baştan ayağa süzdü. “Ben iyiyim. Hâlâ hayatta mısın diye kontrol etmeye geldim.”

Bir an için dün gece, arabası araç yolunda rölantide dururken, penceresini indirip bana ağırlar için bir şeyler alma talimatı vermesini anımsadım. “İyiyim. Kendimi leş gibi hissediyorum, ama iyiyim.”

“Antrenmanı kaçırdın. İyi değilsin.”

Harika bir noktaya parmak basmıştı. “Öğlen doktor randevum var, kırık çıkık olmadığından emin olmak için.”

İfadesi kararırken, etrafımdan dolanıp mutfığa doğru ilerledi. İki adım attıktan sonra durdu ve omzunun üstünden bana baktı, bakışları bacaklarımı bulmuştu. “Sen hiç pantolon giymez misin?”

“Hayır.” Şortum vardı, kahretsin. Ayrıca burası Houston’du. Hiçbir kadın, mecbur kalmadıkça yazın pantolon giymezdi.

Bir saniye daha baktı, bakışları yüzüme kaydı ve mutfığa doğru yolculuğuna devam etti. “Çayın veya kahven var mı?”

İşaret ettim. “İkisi de var.”

Gelişigüzel bir ses çıkararak mutfak dolaplarımı karıştırmaya başladı.

Pekâlâ. “Şey, kendi evinmiş gibi davran. Ben gidip duşa gireceğim ve pantolon giyeceğim, sanırım.” Altıma bir şey giymekten bahsederken ona pis bir bakış atmış olabilirdim, ama dikkat etmedi. Sırtı dönüktü.

Yarım saat sonra, duşla tazelenmiş, dişlerim fırçalanmış, saçım... Şey topuz sayılabilecek bir şey halinde toplanmış, deodoran sıkılmış, yerine tayt tercih etsem daha iyi olacak bir kot pantolon giyip gerçek bir sutyen takmış halde garaj dairemin oturma alanına giriş yaptım. Kulti kanepede oturmuş, üstünde baykuş olan siyah bir kupadan kahve içerken televizyon izliyordu.

Neredeyse bir on yıl duvarımı süslemiş olan adamın beni yoklamaya geldiği için kanepemde oturup kahvesini yudumlu-
yor olduğu gerçeği beni aman aman sarsmadı. Normal bir du-
rum olduğunu söyleyemezdim, ama onunla konuşurken boğul-
muyor ya da birkaç haftadır toz almadığım için delirmiyordum.
Sadece... Sorun değildi. Önemli bir mevzu değildi.

Reiner Kulti'nin burada oturup takılıyor olması önemli bir
mevzu değildi.

"Aç mısın?" Ben açlıktan ölüyordum. Normalde günün bu sa-
atinde ikinci öğünüme geçmiş olurdum.

Arkasına dönmeden, "Hayır," diye karşılık verdi. Hâlâ televiz-
yona odaklanmış haldeydi.

Onu süzdükten sonra buzdolabımda pişirmesi kolay bir şey-
ler aradım. Biraz donmuş kahvaltılık hindi köftesi, meyve ve tam
tahıllı bütün bir baget ekmek vardı. Donmuş meyveyi blendırda
"smoothie" yapmak üzere bir kenara ayırıp geri kalanını hazır-
ladım. Yemeğimi hazırlarken Kulti hiçbir şey söylemedi ama ne
yaptığının tamamen farkında olduğunu biliyordum.

İşimi bitirince, badem sütü ve kalan donmuş meyvelerden
oluşan bir blendır dolusu garip bir içeceğim vardı. İki bardağa
doldurdum ve uydurmasyon sandviçimi bir tabağa koydum.

"Al bakalım," dedim, bir bardağı arkasından ona uzatarak.

Tek kelime etmeden bardağı benden alıp sehpaye koydu.
Kaskatı bir halde kanepenin öteki ucuna ilıştim, tabağımı ku-
cağıma yerleştirip bardağımı sehpaye bıraktım ve orada oturup
ekrandaki "zorlu koşullar" programını izledim. Kulti yan sehpayı
kullanırken, ben üstümü başımı batırarak yemeğimi yedim, çün-
kü terbiyeli davranmak canımı çok acıtıyordu.

Video kaydedicisinde gezinirken, "Neden bu programın bu
kadar çok kaydı var sende?" diye sordu.

“Çünkü hoşuma gidiyor,” dedim. Ama tamam, bu sadece gerçeğin bir kısmıydı. Hoşuma gidiyordu. Ayrıca farklı koşullarda ve çevrelerde hayatta kalmaya çalışan bu iki adamın gerçekten çekici olduğunu düşünüyordum.

Kulti bir “hım” sesi çıkardı ama en üstteki en eski bölüme tıkladı. Kesinlikle şikâyetim yoktu.

Programın on beş dakikası geçmeden, Alman tüm vücudunu bana doğru çevirdi, yüzünden kuşku akıyordu.

Tabağı kucağıma indirip gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Hoşuna giden onlar mı, program mı?”

Ah Tanrım. Bu iki adamı ne kadar seksi bulduğumu itiraf ettiğimde Marc histerik kahkahalara boğulmuştu. Adamların ikisi de kırklarının başındaydı, saçları ağarmıştı, biri kelleşmenin ilk aşamalarındaydı ama umurumda değildi. Gerçekten çekiciydiler ve bu hayatta kalma şeyinin de faydası dokunuyordu. Utanacak neyim vardı? “Çoğunlukla onlar.”

Kulti’nin ifadesi değişmedi ama ses tonu her şeyi ele veriyordu. “Şaka yapıyorsun.” İnanamıyordu. Sorun neydi ki? İkisi de hoş adamlardı.

“Hayır.”

O yeşil-kahve gözlerini bana doğru kırıştırdı ve sanki ona az önce çişimi içmesini söylemişim gibi, “Neden?” diye sordu.

Tabağı kaldırıp ağzımın tam altında tuttuktan sonra sandviçimden bir ısırık aldım. “Neden olmasın?”

“Onların kızı olacak kadar gençsin,” diye homurdandı. “Birinin kafasının yarısında saç yok.”

Onu dikkatle izleyerek yemeğimden bir parça daha ısırdım, çekici bulduğum kişiler yüzünden böylesine çileden çıkmış halinin ne kadar tuhaf olduğunu aklımın ucundan bile geçirmiyordum. “Öncelikle, babam olacak yaşta olduklarını sanmıyorum ve ikincisi, bir parça kellik zerre umurumda değil.”

Kulti başını iki yana salladı.

Tamam. “İkisi de formda, güzel gülümsemeleri ve hoş yüzleri var.” Ekrana bir bakış attım. “Ve sakalları hoşuma gidiyor. Bunda ne sorun var?”

Ağzı bir milimetre kadar açıldı.

“Ne?”

“Baba sorunların mı var?”

“Ne? Hayır. Babam harikadır, yuh.”

Hafif aralık ağzı hâlâ kapanmamıştı. “Yaşlı erkeklerden hoşlanıyorsun.”

Dudaklarımı ısırdım, gözlerim kocaman açılmıştı. Burun deliklerimin biraz genişlediğine de emindim. Gerçeğe acayip yaklaşmıştı ve bu neredeyse beni güldürecekti. Onun yerine omuz silktim. “Ben *yaşlı* demezdim, sadece... Olgun?”

Kulti bana o kadar uzun süre baktı ki gülmeye başladım.

“Bana öyle bakmayı bırak. Hiç kendi yaşıtlım olan erkekleri çekici bulduğumu sanmıyorum. Daha küçükken...” *Sana âşıktım*, diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. “Onların salak olduğunu düşünürdüm, sonra o düşünce oturdu,” diye açıkladım.

Hâlâ tek kelime etmiyordu.

“Kes şunu. Herkesin bir tipi vardır. Senin de olduğundan eminim.”

Kulti gözlerini kırpıştırdı. “Ben yaşlı vatandaşları çekici bulmam.”

Gözlerimi devirdim. “İyi, peki. Yaşlı erkekleri ya da kadınları çekici bulmuyorsun.”

Erkekleri çekici bulduğuna dair şakamı görmezden geldi. “Benim bir tipim yok,” dedi ağır ağır.

Evet vardı ve ne olduğunu tam olarak biliyordum. “Herkes belirli şeyleri çekici bulur, sen bile.”

O ela-yeşil gözler, hareket eden bir buzulun hızıyla kırışıyordu. "Benim neyi çekici bulduğumu öğrenmek mi istiyorsun?"

Hiçbir şekilde öğrenmek istemediğimi anlamak için otuz saniye kadar geç kaldım. Benim uymadığım önkoşulları sayıp dökmesini dinlemek istiyor muydum? Hayır. Kesinlikle hayır. Hayatımdaki yerini tamamen anlıyor olsam da bu, Reiner Kulti'nin hayallerinin antitezi olmaktan hoşlanacağım anlamına gelmiyordu. Gururum sadece bu kadarını kaldırabilirdi.

Ama bu noktadan sonra geri adım atacak değildim. Dişlerimi sıkarak başımla onayladım. "Zaten benim ucube olduğumu düşündüğünden, anlat bakalım."

"Ben bacak severim."

Bacak mı? "Ve?"

Gözleri belli belirsiz kısıldı. "Özgüven."

"Tamam."

"Güzel dişler."

Hım.

"Güzel bir yüz."

Gözkapağım seğirmeye başlamış olabilirdi.

"Beni güldüren biri."

Seğirme olayı pik yaptı. "Bu şeyleri uyduruyor musun?" Çünkü, gerçekten mi? Kulti güler miydi? Hah.

"Listemde bir sorun mu var?" diye sordu taş gibi sabit ve sert bir bakışla.

"Gelişigüzel bir şeyler yumurtlamıyor olsaydın, hiçbir sorun yoktu. Seni güldüren biri mi? Bunun arkasından tek boynuzlu at tarif edeceksin gibi hissettim."

Yanağının içini diliyle dürttü. "Sırf son Dünya Savaşı'nı hatırlayan kadınları çekici bulmuyor olmam, listemin uydurmasyon olduğu anlamına gelmez," dedi Kulti.

Aman Tanrım. Bu beni kahkahalara boğdu. “Adam bulmak için huzurevlerine dadanıyormuşum gibi konuştun. Bu adamlar muhtemelen senden birkaç yaş büyükler, istersen bunu bir düşün, titrek diz.”

İşte bu çenesini kapattı. “Sen hayatımda karşılaştığım en küstah insansın.”

Gülümseyerek sandviçimin son lokmasını yedim.

Bana beş dakika gibi gelen bir süre sonra Kulti dikkatini tekrar televizyona çevirdi. Bir yanağı, ısırıyormuş gibi içeri göçmüştü.

Bölüm bittiğinde, yavaşça kalkıp boşlarımı mutfağa götürdüm ve geçerken Kulti’nin bardağını da aldım. “Yarım saat içinde çıkmam lazım. Eğer kendi başına kolaylıkla alabileceğin bir şey çalmayacağına söz verersen, burada kalıp televizyon izlemeye devam edebilirsin.”

O kaydettiğim videolar arasında gezinirken bir duraksama oldu. “Şoförüm aşağıda. O bizi götürebilir.”

Bizi mi? Tabağım sesli bir şekilde lavaboya düştü. “Gelmek mi istiyorsun?”

“Yapacak başka işim yok.”

Bu cümleye benzer bir şeyi ilk söyleyişi değildi. Kanepenin etrafından dolanıp dikkatle oturdum ve onu süzdüm. Tamamen boyumu aşan bir soru sormak üzere olduğumu biliyordum, ama neyse ne. “Bütün gün tam olarak ne yapıyorsun?”

Dürüst bir soruydu. Normal bir işe girmek zorunda değildi, ama onu meşgul eden başka şeyler olduğunu düşünmüştüm. Yıllar içinde duyduğum birkaç projesi, bazı işletmeleri vardı ama belli ki epey boş zamanı kalıyordu. O zaman, idmanda olmadığında ne yapıyordu?

Gözlerini önünden ayırmadı ama bana yakın olan omzunun gerilişini görebiliyordum. Cevabı basitti. “Hiçbir şey.”

“Yapacak bir şeyin yok mu?”

“Yok.” Cevabını düzeltti. “Birkaç e-posta ve telefon görüşmesi sadece, önemli bir şey yok.”

“Senin işletmelerin ve başka şeylerin yok mu?”

“Var ama ben mecbur olmayayım diye her şeyi idare eden yöneticilerim de var. Son zamanlarda yükümlülüklerimi minimuma düşürdüm.”

Bu kulağa... Berbat geliyordu.

“İstiyorsan, bir şeyler yapabilirsin,” diye önerdim saçma bir şekilde. “Kamu hizmeti, bir hobi edinmek...”

Kulti omuzlarını silkti.

Bu onun ne kadar sıkıldığı hakkında daha az tuhaf hissetme-yardımcı olmadı. Yapacak bir şeyin olmaması bana kafayı yedirtirdi. Onu nasıl delirtmezdi? Bütün gün evinde oturmak...

Aniden onu bardan topladığım gece geldi aklıma. Pekâlâ, belki de bütün gün evde oturmuyordu. Ne olursa olsun, pek çok şey aniden anlam kazandı. Neden softbol oynadığı, benimle maç yapmak istemesi, neden dairemde olduğu?

Bu sorumluluk duygusu göğsümde harekete geçti. Ama ne bir şey söyledim ne de yaptım. Asıl nedeni ise az önce itiraf ettiği şeyi unutmayacak olmamdı.

Erken öten horoz diye bir şey vardı, değil mi?

Birkaç dakika daha kanepede arkama yaslanıp bu düşüncüyü kafamda tuttum. “Bu durumda, çıkmadan şapkalarımın birini alman gerekecek.”

“Neden?”

“Çünkü doktorum senin hayranlarından biri.” Muayenehanesinde onun çerçeveli bir forması vardı.

Tek kaşını kaldırdı.

“Daha oradan ayrılmadan fotoğrafın internetin her yerine yayılır,” diye açıkladım. “Ardından herkes benimle doktor muayenehanesinde ne işin olduğunu sorar ve sonra bir bakmışız herkes senin bebeğine hamile olduğumu konuşuyor.”

Kulti ofladı. “İlk defa olmazdı.”

Haklıydı. Yıllar içinde en azından birkaç kez, magazin basınının Kulti’nin birlikte görüldüğü bir kadının ondan hamile kaldığı hakkında haber yaptığını hatırlayabiliyordum. Bir kadının yanında durduğu her sefer, yeni bir ilişki üzerine spekülasyon yapıyorlardı.

Sonra bir de boşanması vardı.

Kötüydü. *Kötü*. İnsanlar, fotoğrafların yayınlandığı andan itibaren evliliğine bir zaman çizelgesi koymuştu, o zamanlar bunun hayatımın en kötü günlerinden biri olduğunu düşünmüştüm. İlk aşkım –şimdilerde bana Tako diyen pislik– gidip uzun, sıska, güzel bir sürtükle evlenmişti.

Tamam, belki bir sürtük değildi, ama o günlerde para karşılığında bile bunun aksini düşünmemin imkânı yoktu.

Devasa düğün gösterisinden tam bir yıl sonra, İsveçli korku filmi oyuncusuna boşanma belgeleri sunuldu. Magazin dergileri ile eğlence kanalları; birbirlerini aldattıklarına, Kulti’nin daha bir ilişkisi bitmeden diğerinin başladığına dair söylentiler ve çılgınca bir evlilik öncesi anlaşması dedikodusuyla dolup taşıyordu. Asıl heyecan verici olan, o yıl oynadığı takımın finallere bile katılmamış olmasıydı. İnsanlar, Kulti’yi paramparça etmişti. Yani adamın *içini dışına çıkarmışlardı*.

Başlarda kendimi onun kariyerini takip etmemeye, internet sitelerinde onu araştırmamaya ya da adının geçtiği her yerde dikkat kesilmemeye zorlasam bile, ne kadar istersem isteyeyim o dramayı görmezden gelmek imkânsızdı.

Ardından bir sonraki sezon geri dönmüş ve bir şampiyona kazanmıştı.

O yılki ya da ondan sonraki iki Avrupa Şampiyonası'na ne dikkat etmiş ne de onları izlemiştim. O noktada, kendime ve kariyerime fazlasıyla odaklıydım. Reiner Kulti benimle hiç alakası olmayan biri olmuştu artık.

“Ünün bir bedeli var, ha?” diye sordum, göğsümün ortasına bıçak gibi bir sancı saplanmıştı. Canımı bu kadar yakmamalıydı. Aramızda hiçbir şey olmayacağını tamamen farkında olduğum şu anda bile vücudumda hâlâ şiddetli bir sahiplenici hissin olması tuhaftı. O biriyle evlenmiş ve hayatını başka bir insanla birleştirmişti.

Peh. Bu saçmalığa ayıracak vaktim yoktu.

Kulti'nin yanağı, yaşadığı her şeyi tekrar hatırlıyormuş gibi seğirdi. Başlangıçta da öyle aman aman konuşkan biri değildi, ama tek kelimelik cevap verince, bunun onun için hâlâ hassas bir konu olduğunu anladım. Söylediği tek şey, “Evet,” oldu.

Pekâlâ. Boğazımı temizleyip bıyık altından, “Boktan bir zorluk, *frankfurter*,” diye mırıldandım.

Bir duraksamanın ardından kıs kıs güldü. “Sal, henüz yüzüne bir dirsek yemedin, herhalde.”

Ağzımı açtım ve bir an dilimin ucunu üst dişimin arkasına bastırdım. “Bir, ben en azından arkandan konuşmuyor, yüzüne söylüyorum. İki, yüzüme daha önce dirsek yedim. Pek çok kez.” Elmacıkkemiğimin hemen üzerindeki yara izini, sonra çenemin alt kısmını ve son olarak da kaşımın hemen üzerindeki yara izini işaret ettim. “Yani bu da sana girsin, *pretzel*’ surat.”

Hakkını vermek gerekirse, adam hızlıydı ama ben de bunu beklemiyordum.

* (Alm.) Brezel: Bir tür yuvarlak, düğüm şeklinde, dışı gevrek, içi yumuşak ve tuzlu hamur işi. (ç.n.)

Kanepenin yastığı yüzümün ortasına çarptı.

Camekânın öteki tarafındaki resepsiyonist, “Sal, seni uzun zamandır göremedim,” dedi, ben de ona dosyadaki doldurduğum belgeyi, ehliyetimi ve tıbbi kayıtlarımı uzattım.

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin,” diyerek ona gülümsedim.

Göz kırptı. “Birkaç dakika içinde röntgenlerin için seni çağıracağız.”

Yaşlı kadına başımı salladım ve arkamda sabırla bekleyen çifte gülümsedim. Alman’ın elinde televizyon kumandasıyla oturup monte edilmiş düz ekrandaki kanallar arasında gezindiği odanın köşesindeki koltuğuma geri döndüm. Ellerimi kolçaklara dayayıp otururken, çöktüğüm süreçte inlememi bastırdım.

Kulti beni süzüyordu ve başını belli belirsiz iki yana salladı.

“Ne?”

Ellerime mi yoksa üzerime giydiğim V yakalı tişörte mi baktığından emin olamadığım bir bakış attı ve sonra tekrar yüzüme odaklandı. “Sen.”

“Sessiz ol. İdmandan izin aldığım son sefer, dedem ölmüştü. İyi bir nedenim olmadan işten kaytarmam.” Ağzımdan uzun bir nefes vererek doğruldum, sırtım dikti ve ellerim adımı söyledikleri zaman kalkmama yardım etmek için destekteydi.

Uzanıp elinin tersiyle dizimin yan tarafına vurdu. “Birazdan dönerim.”

Ağzımı açtım ve yüzümde kocaman bir sırtmanın oluşmasına izin verdim. Bu hareketim onu yarı yolda durdurdu. Gülmememin tek nedeni canımı acıtıyor olmasıydı, ama yine de bir homurtu çıkardım. “Peki, Arnold’.”

* Avusturya doğumlu, Amerikalı ünlü sporcu, aktör ve politikacı Arnold Schwarzenegger’den bahsedilmektedir. (ç.n.)

Kulti pek de etkilenmiş görünmüyordu. “O Avusturyalı, Alman değil, seni küçük pislik,” dedi ifadesiz bir tavırla. Yüzü onu gıcık ettiğimi söylüyor, ama gözleri biraz komik olduğumu düşündüğünü ele veriyordu.

Ayrıca Arnold’ın Alman olduğunu ima etmemiştim, ama bu onu gıcık ediyorsa, aynı kapıya çıkıyordu işte.

Tamamen doğrularak dizime vurdu ve küçük resepsiyon alanından tuvalete doğru ilerledi. Ailemin bana Noel için aldığı siyah deri çantadan telefonumu çıkardım ve Marc’a mesaj yazmaya başladım. Ona randevuma yetiştiğimi ve az sonra röntgene gideceğimi söyledim. Bugün izin alarak onu çok fazla mahvetmemiştim, programda berbat bir şey yoktu ama işte yine de... Çalışarak kendime daha fazla zarar vermeyeceğimden emin olana kadar bana gelmememi söyleyen o olsa bile kendimi kötü hissediyordum.

“Sesi biraz açmanız sorun olur mu?”

Kafamı telefonumdan kaldırdığımda, sırada karısıyla arkamda kayıt yaptıran adamın odanın karşı tarafındaki koltuğundan beklentiyle baktığını gördüm. Televizyondan bahsediyordu. “Tabii,” dedim ve kumandayı Kulti’nin boş koltuğundan alıp dalgın bir tavırla televizyonun sesini açtım.

Bugün televizyonda gündemin ne olduğunu fark etmem bir saniye sürdü.

“...Bir adamın parasıyla dertten sıyrılması ilk kez olmuyor. Adamları halkın öğrenmesini istemedikleri şeyleri kaç kez gizlemiştir? Aklınıza gelebilecek her büyük spor dalında, bu süperstar sporcuları takip eden, striptiz kulübünde veya partide geçirilen bütün bir gecenin ardından onları otellerine sürükleyen çalışanlar vardır. Bazı hayranlar, favori sporcularının normal, insani şeyler yaptığını duymak istemiyor. Dürüst olmak gerekirse, Kulti’nin sicilinde kimsenin buna dair sağlam bir kanıt bulama-

dığı bir alkollü araç kullanımı varsa buna şaşırırmazdım. Ülkenin yarısı ondan nefret etse de adam bir Almanya ulusal kahramanı. Amerika Erkekler Ligi'nde geçirdiği iki sezondan sonra, kendisi resmen bir Amerikan kahramanı da..."

Kalbim boğazımda atarak kanalı değiştirdim.

Yüce Tanrım. Kahrolası *Sports Room*'da onun ehliyetine el konulmasını mı konuşuyorlardı? Tartışacak daha iyi bir şeyleri yok muydu?

"Affedersiniz. Acaba geri dönebilir misiniz?" diye sordu odanın karşısındaki adam.

Evimden çıkmadan önce Kulti'ye şapkalarımın birini takması gerektiğini söylediğim için birdenbire inanılmaz derecede minnettar oldum. Kendimi biraz salak gibi hissederek başımı iki yana salladım. "Bir dakika. Kusura bakmayın."

Yabancı adam hayır dediğime inanamadı ve dürüst olmak gerekirse, ben de bunu söylediğime şaşırırmıştım. Ama durup düşününce, Kulti'nin geri dönüp de o zırvaların döndüğünü görmesindense, bu yabancının benim kaba olduğumu düşünmesini tercih ederdim. Tuhaf davranmamıştı, o yüzden kablolu yayında kendisinden bahsedildiğini bilmediğini düşündüm, ama ben ne bilirdim ki?

"Sen televizyon polisi filan mısın?" diye sordu yabancı adam kaşlarını çatarak.

Bunu ben başlattığım için, adamın hıyarlık etmesinin normal olduğunu kendimce mantıklı bir şekilde açıklamaya çalıştım. "Hayır," dedim sakince. Tam gözlerinin içine bakıyordum, çünkü kaba davranırken utangaç olmak her şeyi daha berbat ederdi. "Birazdan çevireceğim."

Umarım bir dakika bekledikten sonra, sunucular başka bir şeyden bahsediyor olurdu.

Adam bana öylece bakakaldı. Bazen karşıdakine “sürtük” demenize gerek kalmadan da o mesajı iletebilirdiniz. Bu adamın o kabiliyeti gelişmişti belli ki.

Kulti tam gelmeden önce varlığını hissettim. Kasten önümde durdu, bacağının yan tarafı dizime çarptırdıktan sonra yan tarafımdaki koltukta yerine geçti. Öteki adamın yaydığı çirkin havayı algılaması bir saniye sürdü.

Alman öne doğru eğilerek bir dirseğini dizine dayadı, vücudunun yarısı bana dönüktü ama başını yabancıya çevirmişti. Neyse ki şapkam alnına doğru indirilmişti. “Eminim bakacak başka bir şeyin vardır, arkadaşım.”

“Senin hanım kanalı çevirmeseydi, televizyona bakacaktım, arkadaşım,” diye açıkladı adam.

Kulti bana neden çevirdiğimi ya da neden geri dönmediğimi sormadı. Bulunduğu pozisyonda kaldı, boştaki eli diğer dizinde duruyordu. “Televizyonu düşüneneğine, kolesterolünü düşünmelisin belki de, değil mi?”

Ah Tanrım.

“Bayan Casillas, benimle gelir misiniz?” Kapıdan bir ses konuşmuştu.

Ayağa kalktım ve odanın diğer ucundaki diğer adama gözlerini diken Kulti’nin omzuna hafifçe yumruk attım. Adamı daha fazla kafaya takmadan benimle kalktı. Sesimi onun duyabileceği kadar alçaltıp fısıldadım: “Halkla ilişkiler uzmanını aramak isteyebilirsin. *Sports Room*’da Kulti’den bahsediyorlardı ve konu futbol oynamışı değildi.” Çenemi aşağı eğdim. “Neden bahsettiğimi biliyor musun?”

Bakışları gözlerimin arasında gidip geldikten sonra anlayışla başını salladı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, ama elimi uzatıp bileğini sıktım. “Bir şey çalmadın ya da kimseyi öldürmedin. Seni tanımayanlar ne düşünürse düşünsün, çok da önemli bir şey değil.”

Sağlık çalışanı, “Bayan Casillas?” diyerek adımları bir kez daha tekrar etti.

“Geliyorum.” Alman’a gözlerimi kocaman açarak bir adım geriledim. “İzin ver de gidip şunu aradan çıkarayım.”

Randevum için arkaya gitmeden önce yaptığım son şey, uzak-tan kumandayı adamın karısının yanındaki koltuğa bırakmak oldu. Röntgen çabuk geçti, bunun nedeni çoğunlukla Kulti’nin durumunu düşünmemdi. Hiçbir şeyi onaylamamış ya da reddetmemişti. Peki bu ne anlama geliyordu?

Yarım saat sonra doktorumla bir odada oturuyordum ve bana harika bir grup film gösteriyordu. “Kırılan bir şey yok. Gördün mü? Çatlak bile yok,” diye teyit etti.

“Duymak istediğim de buydu.” Houston’a taşındığımdan beri geldiğim doktoruma gülümsedim. Asistan doktoru odanın köşesinde duruyordu.

“Süt reklamlarında oynamalısın. Sende epey sağlam kemikler var, Sal,” diye espri yaparken, dosyama bir şeyler karaladı. “Her ihtimale karşı, sana bir hafta izin yapmanı tavsiye ederim...”

Neredeyse boğuluyordum.

“...Ama inatçılık edip geri dönmeden önce en azından dört gün bekle.” Bakışlarını kaldırarak gülümsedi.

Şey, bu ondan iyi değildi.

“İhtiyacın varsa, sana rapor yazabilirim ya da işyerinden birilerinin benimle konuşması gerekiyorsa arayabilir ya da e-posta atabilir,” dedi doktor. “Bunu daha beter etmek istemezsin. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var.”

O dört gün beşe çıkacaktı, çünkü maçı kaçıracaktım ve pazar da boş günümdü.

Yaşlı adam dosyamı asistanına uzatarak gülümsedi. “Karımla ben açılış maçınıza geldik,” diye belirtti. “Sende gerçek bir yetenek var evlat. *La Culebra*’dan beri senin gibi hareket eden birini görmemiştim. O adamı duydun, değil mi?”

Yüzüme yerleşmeden önce son anda gülümsememi bastırdım. “Evet, duydum. Söylediğiniz şey çok hoş.” Boğazımı temizledim ve Latin Amerikalı yıldızdan bahsedilmesiyle hissettiğim tuhaflığı görmezden geldim. “Maça geldiğiniz için de teşekkürler bu arada. Yine gelmek isterseniz, size birkaç promosyon bileti ayarlayabilirim muhtemelen.”

“Harika olur. Her maç bana uyar.”

Bilet almak için kimlerle konuşmam gerektiğini bulmayı aklımın bir köşesine yazdım.

“Peki ah, Kulti’yle çalışmak nasıl?” Doktorun yanakları elma gibi kızarmıştı.

Birdenbire Alman’ın beni muayene odasına kadar takip etmediğine şükrettim. Reiner “Kral” Kulti’nin bekleme odasında oturduğunu bilse doktorun ne kadar sıyracağını ancak hayal edebiliyordum. “Şey... Harika. Sert biri ama neden bahsettiğini biliyor.”

Doktorun gözlerine hülyalı bir bakış yerleşti. “Kalıbımı basarım öyledir. Her zaman onunla tanışmak istemişimdir.”

Bu. Kadar. Açık. Etme.

“Başlarda onun yanında çok gergindim.” Bu gerçektir. “Ama o da herkes gibi biri,” diyerek mümkün olduğunca yavaşça muayene sedyesinden kalktım. Ağzımdan çıkanlara ben de tam olarak inanmıyordum. Kulti aslında hiç de herkes gibi değildi. Tam olarak değil. Kapıya doğru giderek ona, “Biletleri alınca, size e-postayla yollarım,” dedim.

Onu Alman’la tanıştırmayı teklif etmediğim için hayal kırıklığına uğradıysa bile belli etmedi. Asistanı bana dosyamı verdi ve

sigorta ödememi nasıl halledeceğimi anlattı. Doktora ve asistanına tekrar teşekkür ettikten sonra, kapıyı açtım ve Kulti'yi hemen yandaki duvara yaslanmış halde buldum.

“Beni korkuttun,” dedim ve doktorun hâlâ odasında olduğundan emin olmak için dönüp baktım. Resepsiyon görevlisinin oturduğu çıkışı işaret ettim. “Hadi gel.”

Doktor, arkadaşımı görmeden oradan defolup gitmeye çalışarak ödememi olabildiğince çabuk yaptım. Bahsi geçen arkadaşım asansörle lobiye inerken tek kelime etmedi, şoförünün bizi doktora getirdiği arabaya bindiğimizde sessiz kaldı. Çenesi sert, omuzları daha da gergindi ve evime giden yol boyunca pencereden dışarı bakarken ellerini yumruk yaptığı da gözümünden kaçmadı.

Yutkunarak ben de öteki pencereden dışarıyı izledim, durumu düzeltmek için ne diyeceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, ne öğrendiğini sormak bile istemiyordum. Beni arkadaşısı olarak gördüğüne emin olsam da sorunlarını bana açacağını düşünerek kendimi kandıracak halim yoktu. Benim de onun bilmesini istemediğim şeylerim olduğu düşünülduğünde, ikiyüzlülük edip ona soracak durumda değildim.

Araba garaj daireme çıkan araç yolunda durduğunda tereddüt ettim. Alman hâlâ pencereden dışarı bakıyordu, herhalde arabadan inmeyecek diye tahmin ettim. “Hey.”

Bana bakmak için tamamen dönmedi ama çenesi kasıldı. Tepesi atmış küçük bir çocuğa benziyordu. Göz temasından kaçınıyor ve konuşmuyordu.

Pekâlâ. “Biliyorsun, itibarın herkesin hakkında düşündüğü şey, karakterin ise gerçekten olduğun kişidir.”

Altdudağını yaladığı an benim desteğimi istemediğini anladım. Ama başıma gelecekleri bilmek, yeterli bir uyarı değildi. “İlham verici saçmalıklarını isteseydim, sana sorardım.”

Şey, peki.

Asabiyetimi bir kenara iterek kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Özel hayatım alenen ortaya serilse ve herkes bundan bahsetse ben de *nefret* ederdim. Hüsrana uğramakta haklıydı, ama gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyordum. Peki madem. *Sabır*. Dünya çapında mikroskopla incelenmek konusunda deneyimi olduğu kesindi, ama bununla uğraşmanın giderek kolaylaşması gerekmiyordu, değil mi?

Burnumdan nefes alırken ellerim kapı kolunu sıktı. “Sadece bunun dünyanın sonu olmadığını söylemeye çalışıyorum. Her zaman yaptığın gibi üstesinden gelirsin. Günün sonunda o kadar da önemli bir şey değil, değil mi?”

Kulti dikkatini önünden ayırmadı, işaretparmağını kaldırıp burnunu kaşıdı. Ondan yayılan kibri hissedebiliyordum. Hey Tanrım. “Kaç sponsorluğun var?” diye sordu soğuk bir sesle.

“Kaç sponsorluğumun olduğunun ne önemi var?” diye sordum düz bir şekilde. Ondaki desteğe ya da hayran kitlesine sahip olmadığım için kendimi önemsiz hissettirmesine izin vermeyecektim.

“Sen benim tek maçta on dakika oynayarak yaptığım ciroyla bir yıl geçiren bir çocuksun. Bana neyin önemli olup neyin olmadığını söyleyecek konumda olduğunu sanmıyorum.”

Öfke boğazımı yaktı. Sırtımı dikleştirdim ve ona gerçekten perişan bir bakış attım, eğer gerçekten bana dönük olsaydı bu çok daha etkili olurdu. Çünkü *nasıl da bir şerefsizdi*. İçimde onun tam taşaklarına tekme atmak gibi korkunç bir istek vardı. “Özel hayatının ulusal kanalda alay konusu olmasına kızmanı anlıyorum, ama ben sadece sana bir bakış açısı sunmaya çalışırken, züppenin tekine dönüşeceğin aklıma gelmemişti.”

“Bir halt bildiğin yok,” diye mırıldandı.

Yüce Tanrım. “Yeterince şey biliyorum. Dünyada pişman olduğu bir şey yapan ilk insan sen değilsin. Yani ehliyetine el kon-

duysa, ne olmuş? Kimin umurunda, Rey? Ama olan oldu ve bundan sonra kendinle ne yapacağın önemli. Sik kafalı hareketler, bundan çıkış yolu değil. Ama ben ne bilirim ki? Fakir ve gencim, değil mi?”

Yapacak ya da söylenecek bir şey kalmadığının farkında olarak kapıyı açtım ve kaburgalarımı en zorlamayacak şekilde inebilmek için bütün vücudumu döndürdüm. “Bıraktığın ve benimle geldiğin için teşekkürler,” dedikten sonra dikkatle arabadan indim.

Hiç. Ben kapıyı kapatırken tek kelime etmedi.

Peki.

Duzenleme
Ny.ozlem

On Sekizinci Bölüm

Adil olmak gerekirse, uyarılmıştım.

Jenny bana mesaj atıp cuma günü antrenmanın, Reiner Kulti'nin sözde alkollü araç kullanımı hakkında bilgi edinmek isteyen muhabirler tarafından bombardımana tutulduğunu haber vermişti.

İnsanların bunu neden umursadığını merak etmeye başlamıştım ki, kendime bunu yapmayacağımı -yapmamam gerektiğini- hatırlattım. Özellikle de bana büyük hıyarlık etmiş biri için. Dört gün boyunca evde kaldım ve o günlerin üçünde onun benimle konuşma tarzı yüzünden tepem atık gezdim.

Ben aynı şeyi yaparak bir günde senin bir yılda kazandığından daha çok para kazanıyorum. Elbette bu beni sinir etmişti. Gelir kademesi ne kadar berbat olsa da inkâr edilemez bir gerçektir, ama bu konuda kasıntı bir puşt olması gerekmezdi.

Bir de üstüne, her ne kadar bunu beklemiyor olsam bile, özür dileyen de yoktu. Ne bir mesaj, ne bir arama, hiçbir şey. Yani eğer Kulti sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışırken kaba davranmasaydı belki de futbol sahasına doluğan medyanın aşırı yoğunluğundan bu kadar rahatsız olmazdım.

“Sal! Hocanın kamuya açık sicili hakkında ne söylemek istersin?” diye bağırdı biri.

“Sence bu durum...”

Onlara elimi savurarak sahaya doğru ilerlemeye devam ettim. “Kusura bakmayın! Antrenmana gitmem gerek!” Bu doğrudu, yalan söylemiyordum. Antrenmana gitmem gerekiyordu. Dört günlük iznin ardından kaburgalarım hâlâ hafiften ağrıyordu, karnım hâlâ kabuklarla kaplıydı ve işlerin akışına geri dönmem lazımdı.

Hayali virüs nöbetimin sona ermesi gerekiyordu.

“Döndün!” diye karşıladı takım arkadaşlarımdan biri olan Genevieve, onun yanından geçerken. “Daha iyi hissediyor musun?”

Kimse kaburgalarıma yumruk atmazsa, iyi olurdu. Maalesef bu, ona söyleyebileceğim bir şey değildi. “Çok daha iyiyim. Cuma için tebrikler, bu arada.”

Bana gülümsedi ve kramponlarını giymeye döndü.

Yanlarından geçerken diğer kızların çoğu beni selamladılar, beni tekrar gördüklerine sevindiklerini ya da özlediklerini söylediler. Bu muhtemelen abartıydı ama onlara inanmayı tercih ettim. Ben kesinlikle onları –en azından sahayı– ve Jenny ile Harlow’u çok özlemiştim. Dört gün boyunca içeride tıklıp kalmak tam bir işkenceydi.

İki kol arkamdan boynuma dolandı. “Dönmene çok sevindim,” dedi Jenny kulağıma ve beni sıkarak olduğum yere sabitledi.

“Ben de seni özledim.” Kollarını sıktıktan sonra arkaya uzanıp kalçasına vurdu.

Beni daha çok sıktıktan sonra geri çekildi. Jenny geride durup başını medya çalışanlarına doğru eğdi, aynı zamanda kaşlarını oynatıyordu. “Delilik, ha?”

Haberi Kulti’ye veren kişinin ben olduğum gerçeği delilikti. Alman’la vakit geçirdiğime dair fikri olan tek kişinin Marc olduğu şeklindeki başka bir gerçek de delilikti. Sırları olan bir tip değildim ve bu sır, kendimi kötü hissettiriyordu. Arkadaşlarıma

ve aileme yalan söylüyordum ve bu kadar derine batmışken buna bir son veremezdim.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Dönüp Jenny'ye baktım. "Evet. Önemli meselenin ne olduğunu da anlamıyorum."

"Ben de." Jenny omuz silkti ama hızla elini uzatıp dirseğime dokundu. Sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. "O zamandan beri adam korkunç bir ruh halinde." Gerçekten ağzından çıkanları düşünüyormuş gibi duraksadı. "Daha kötü bir ruh halinde. Grace'e emekli olmayı düşünmesi gerektiğini söylerken kulak misafiri oldum."

Gözlerim yuvalarımdan fırladı.

Jenny başıyla onayladı.

Yuh. Buna muhtemelen bir beş saniye daha kafa yorduktan sonra Kulti'yle alakalı düşünceleri kafamdan attım. Yapacak daha iyi işlerim vardı.

"Gelip esnememe yardım etsene. Her yerim tutuk," dedim ona.

Elini uzatıp omzumu sıktı. Ondan uzaklaşmak için dizlerimi bükmemek tüm irademe mal oldu. Mümkün olduğunca rahat bir tavırla uzanamayacağı bir mesafeye kaçtım. Cidden, erkek arkadaşının mahrem bölgelerine Jenny'nin yaklaşmasına izin verip vermediğini merak ettim.

Tam onun erkek arkadaşına el muamelesi çekip çekmediğini merak ederken Gardner ile Kulti'nin beraber sahaya doğru yürüdüğünü gördüm. Konuşup konuşmadıklarını anlayamadım, ama Alman'ın görüntüsünün karşısında dişlerim kenetlendi.

Ertesi gün ya da ondan sonrakinde özür dilemiş olsaydı, sadece azıcık surat asıp onu affederdim. Hayatımda bana hıyar gibi yorum yapan ilk kişi değildi, hiçbir şekilde son da olmayacaktı. Öz annemin bile zaman zaman bana kaba şeyler söylemişliği vardı, ama onu hep affederdim. Küçük kız kardeşim Ceci'yle

olup bitenleri, bana söylediklerini saymayacaktım bile; ki bu bana yalnızca babamın doğum günü için San Antonio'ya yapacağım geziyi hatırlattı, hâlâ ona bir şey almam gerekiyordu.

Neyse ki Jenny, "Sana bir mini-bant getireyim," diyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Odaklanmam gerekiyordu.

Kısa mesafe koşularımı yaptıktan sonra, kendimi sırtüstü çimlere atıp gözlerimi sımsıkı kapatarak nefesimi toplamaya çalıştım. Sırtım ağrıyor, ciğerlerim her an daha da sıkılaştıran demir bir mengeneyle kuşatılmış gibi hissediyordum ve tişörtümü kaldırıp kendimi yelpazelemeyi ne kadar istesem de bunu millete karnımı göstermeden yapamazdım.

Aman ne güzel.

Göğsüme bir gölge düştü ve hemen ardından, "Sende bundan fazlası var, *schnecke*". Kalk ayağa," sözleri geldi.

Gözlerimi kapalı tuttum. Onu görmezden gelme dürtüsü eziciydi, ama bunu yapamazdım. Yokmuş gibi davranmak, ona daha çok güç verirdi. Ayrıca, *schnecke* mi? Bu da ne demekti? Bir önemi yoktu. Neyse ne. "Birazdan kalkacağım," diyerek uzun bir nefes verdim.

En azından ona cevap vermiş olmam gerçeğine rağmen, kişisel güneş tutulmam kıpırdamadı.

Gölge sağa doğru hareket ettiğinde bir şey sağ ayağıma çarptı. "Bugün maç yapacak kadar iyi misin?" Kulti konuşurken sesi alçaktı.

Beni dürtünce gözlerimi açıp mavi-gri gökyüzüne diktim. "Hayır."

Alm.) Salyangoz. (ç.n.)

Kulti ayaklarımın dibinde duruyordu, bana bakarken ellerini arkasında kenetlemişti.

Bir an ona baktıktan sonra yavaşça doğruldum ve ayağa kalktım. Ona bir bakış daha atmaya tenezzül edip hiç içimden gelmeden gergince gülümsedim. “Dönmem lazım.”

Tam olarak yaptığım da bu oldu.

Akşam sekizde telefonuma bir mesaj geldi.

Çoraplı ayağımı sehpaye uzatmış halde oturduğum kanepeden ekrana bakınca, “Çikolatalı Alman Pastası” yazdığını gördüm.

Televizyon izlemeye geri döndüm. Ölüm kalım meselesi olsa arardı ve aramamıştı.

Ertesi gün akşamüstü saat beşte, telefonuma yeni bir mesaj bildirimi geldi.

Ekranda “Çikolatalı Alman Pastası” göründü.

Bir an için telefonu alıp muhtemelen mesajı okumayı düşündüm ama önceki gün onu görmezden gelmişim; bugünkü antrenmanda ve birebir maçım sırasında bana büyük bir cehennem yaşatmıştı. Temelde, hiçbir sorun yokmuş gibi, günler önce hıyarlık etmemiş gibi davranıyordu.

Şimdi de bana tekrar mesaj atıyordu.

“Telefon numaranı ele mi geçirdiler?” diye sordu Marc direkt siyondan.

Telefonu tekrar bacaklarımın arasına yerleştirip başımı iki yana salladım. Marc antrenmanlardaki muhabir çılgınlığını ve Kulti'nin sicilinin ardındaki gizemi zaten biliyordu. İçlerinden birinin çaresizlik içinde aramasının an meselesi olduğu konusunda beni uyarıyordu, özellikle de Jenny ve ben, onunla çekilmiş fotoğrafları internette dolaşan tek oyuncular olduğumuz için.

“Hayır.” Arkadaşıma gülümsedim ve ağızımdan nasıl bir saçmalık döküldüğünün farkına bile varamadan bir şey uydurdum. “Yanlış numara.”

“İşin bitti mi?”

Çantamı kaldırıp diğer omzuma attım ve elimin tersiyle alnımı sildim. “İşe gitmem gerek.”

Alman'ın omzunda kendi çantası vardı. Yakışıklı mı yakışıklı yüzünde gergin bir ifadeyle elini saçlarından geçirdi.

Kaşlarımı kaldırdım, yüzüme zorlama bir gülümseme yerleştirip yürümek üzere döndüm.

Kulti'nin hızla atılarak bileğimi yakalayan eli beni olduğum yerde durdurdu. “Sal,” diye tıslayıp beni kendisine döndürdü.

Burnumdan nefes aldım ve başımı geriye atarak gözlerinin içine baktım. “Kulti, işe gitmem gerek.”

Başını hızla geriye çekti, dilini oraya koymuş gibi yanağı şişti. “Kulti mi, gerçekten mi?”

“Adın bu, değil mi?” Kolumu yukarı çekip tutuşundan kurtardım ve bakışlarımı bugün her zamankinden daha açık renk görünen yeşil-kahve gözlerinden ayırmadım. “Bak, benim gerçekten işe gitmem lazım. Faturaları ödememe yardımcı olması için işime ihtiyacım var.” Gülümsemem belki biraz küçümseyici, biraz kendini beğenmiş ve biraz da şirret bir hal almış olabilirdi.

“Bana seni kızdıracak gücü vermemen gerek.” Yüzünü yüzüme doğru eğdi ve ben de gözlerimi devirme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

“Asıl yapmamam gereken şey, davranış problemi olan birine vaktimi harcamak.”

Kulti’nin âdemelması hareket etti, cevap vermeden önce duraksadığında yoğun bakışları üstümdeydi. Sözler ağzından çıkarken ifadesiz ve sabitti. “Ben eskiden bir günde çoğu insandan fazla kazanıyordum, sadece sen değilsin...”

Bunun hiç faydası dokunmuyordu. Gözüm seğirdi. “Evet, sen bir günde, çoğu üçüncü dünya ülkesinin bir ömür kazandığından daha fazla para kazanıyordun. Güven bana, anlıyorum ve ne kadar para kazanıp kazanmadığın zerre umurumda değil. Gerzeklik etme.”

Yüzündeki ifade bir şey ele veriyorsa, o da kendisine gerzek denilmesine alışık olmadığıydı, ama bu noktada hiç umurumda değildi. “Bulunduğum yere ulaşmak için en az senin kadar çok çalıştım ben. Sırf senin kadar kazanmıyor olmam, beni daha değersiz yapmaz.”

Kulti başını iki yana salladı. “Asla öyle yaptığını söylemedim.”

“Şey, kesinlikle öyleymiş gibi gösterdin. Tıpkı başka bir işim daha olduğu için kendimi bu kadar küçük hissettirmen gibi,” derken, başparmağımla işaretparmağım arasında yaklaşık bir santimlik bir mesafe gösterdim.

“Sal,” diye adımı homurdandı.

Ona tek kaşımı kaldırdım. “Ben peyzaj yapıyorum. Bunu biliyor musun? Çünkü hiç sormadın, ama bence bilmiyorsan öğrenmen gerek. Senin standartlarına uymadığım için özür dilemeyeceğim.”

“Ne standartları?”

“Senin standartların. Çok genç olduğum için sana tavsiye veremiyorum ya? Yoksa fakir olduğum için miydi? Dur biraz, kız olduğum içindir. Bu mu yani?”

“Neden bu konuda böyle inat ediyorsun? Demek istediğim o değil.”

Bunun üzerine keskin bir kahkaha attım. “Rolleri değişseydik, daha kötüsünü değilse bile benzer bir şey söylemeyeceğini düşünüyor musun gerçekten? Cidden?” Bana bok yememi ve kıcını öpmemi söyleyeceği kesindi ve bu sadece onun sansürlü versiyonuydu.

Dilinin yanağını dürtmesine bakılacak olursa, bunun doğru olduğunu biliyordu.

Yavaşça kolumu ondan kurtardım ve bu defa bana izin verdi. “Bak, şu an seninle konuşacak ruh halinde değilim. Öfkeni benden çıkarıp sonra bir şey olmamış gibi davranmamı bekleyemezsin. Aslına bakarsan, senin bana dediğin şeyi ben kimseye söylemezdim. Arkadaş olduğumuzu sandım ve bu benim hatam. Beni hor gören biriyle arkadaş olmak istemem. Gerçekten işe gitmem gerek.” Geriye doğru birkaç adım attım ve ona içimden gelmeyen bir gülümseme gönderdim. “Seninle sonra konuşuruz.”

Cevap verdi mi, verdiyse de ne dedi, hiçbir fikrim yoktu; çünkü çekip gittim. Yalan söylememiştim. Marc’la yapacak işlerimiz vardı.

Tabletteki görsellere baktım.

“Öyle mi?”

Fotoğraflardaki ben miydim? Evet, bendim. Ellerimi kenetleyip bacaklarımın arasında birleştirerek bakışlarımı doktorumun muayenehanesinin dışında çekilmiş fotoğraflardan kaçırdım.

Bana gösterilen ilk fotoğrafta, başım önde Kulti'nin yanında yürüyordum. İkincisinde binmeden hemen önce arabasının yanında duruyordum ve üçüncüsü de Alman arkamda biraz fazla yakın dururken arabaya binişimi gösteriyordu.

Kesinlikle bendim. İnkâr etmenin gereği yoktu; birazcık görüş kabiliyeti olan herkes kim olduğunu tanırırdı.

Bu nedenle Gardner, Sheena ve Pipers'm genel müdürü Cordero bunu konuşmak için beni bir toplantıya çağırınca, elim ayağım titredi.

Bu sen misin? Cordero soruyu sorduktan hemen sonra Sheena tableti kaydırıldı.

Kahrolası hileli bir soruydu ve hiç hoşuma gitmedi. Belki de yalancı olmamam ve saklayacak bir şeyimin olmaması iyi bir şeydi. Ne olursa olsun, elim ayağım titriyordu işte.

Bu boktan durumun arkasındaki adamın gözlerinin içine bakarak başımla onayladım. "Benim."

Hiçbiri azıcık bile şaşırmış değildi. Tabii şaşırmazlardı. Bay Cordero fotoğraflardakinin kim olduğunu gayet iyi biliyordu; sadece yalan söyleyerek kendi ayağıma sıkılamamı istemişti.

Ellerimi bacaklarımın arasındaki boşluğa biraz daha sıkıştırarak onlara omuz silktilim. "Kendimi iyi hissetmediğim zaman, benimle doktor randevuma geldi." *İyi hissetmemek* tamamen yalan olmayacak kadar belirsiz bir ifadeydi. "Yanlış bir şey yapmadım."

Arjantinli adam, kalçasının üstünde iyice yerleşti. Bana en yakın sandalye onun kiydi. "Yanlış kelimesi biraz öznel, ne dersin?"

"Tabii ki." Omuz silktilim. "Ama bu durumda sözleşmemdeki hiçbir şartı ihlal etmedim ve babamın karşısına geçip açıklayamayacağım bir şey yapmadım."

Şey... Babama Alman'la olan arkadaşlığıma dair pek bir şey anlatmamıştım. Ya da gerçekten bir başkasına, ama bunun asıl

nedeni herkesin bunu büyük bir olay haline getirecek olmasıydı ve ortada küçük ya da büyük bir olay yoktu.

Kapının çalınışı herhangi birinin başka bir şey söylemesine engel oldu. Gardner kapıdaki kişiye içeri gelmesini söyledi ve Kulti'yi gördüğüme şaşırdığımı söyleyemezdim. Gözleri gözlerime kilitlenirken, kapıya en yakın sandalyeye oturdu. Yüzü ifade-siz, geniş omuzları rahattı. Üstünde hâlâ idmandaki kıyafetleri olan eşofman altı ve Pipers tişörtü vardı. Sırtını sandalyesine yaslayıp gözlerini doğruca Bay Cordero'ya dikti. "Neler oluyor?"

Genel müdür, Gardner'in masasındaki tablete uzanıp Alman'a verdi. "Bu görüntüler birkaç gün önce yayınlandı."

Kulti ekrana bir saniye baktıktan sonra, tableti sabırsız bir ifadeyle geri verdi. "Bunlarda ne gibi bir sorun var?"

"Bunlar dünyadaki en sansasyonel magazin sitesinde çıkan, seni ve takımın yıldız oyuncularından birini gösteren fotoğraflar," diye açıkladı Bay Cordero. Soğuk sesi ukalalar diyarının hemen sınırında geziniyordu.

Hayatımın en gerçekdışı iki anını başlatacak olan bu olayda Kulti kaslı kollarını bağladı -fazlasıyla ince uzundu, önkollarındaki damarları ve pazılarından yukarı doğru çıkan bir veya iki damarı görebiliyordum- ve omuz silkti. "Benim tek gördüğüm, bir arkadaşımı doktora götürüşümün fotoğrafı."

"Arkadaşını?" diye sordu Cordero kuşkuyla.

"Ben de öyle söyledim," diye tersçe karşılık verdi Kulti. Sesi alçaktı, ama bu sohbete ne kadar sinir olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

Kulti'nin üç Pipers çalışanının önünde, arkadaşı olduğumu söylemesini kaldırabilecekmişim gibi Bay Cordero bana döndü. "Siz arkadaş mısınız?" Benimle konuşurken, Alman'la takındığı tavırdan daha ukala hale büründüğü hayal gücümün ürünü değildi. Ama zaten ben de bir ülkenin ulusal ikonu değildim.

Pipers'ın genel müdürüne başımı salladım, Alman'ın itirafıyla duygularım düğüm düğüm olmuştu. "Evet." En azından o benim bamtelime basmadığı zamanlarda arkadaşlık.

"Arkadaş," dedi dalgın bir tavırla. "Ne tür arkadaş?"

Evet, bu herife bir tane yapıştırmak istiyordum. Yani durumun nasıl görüldüğünü biliyordum ama, *cidden mi*? Pipers için bir sürü şeyden vazgeçmiştim ve elimde futboldan geriye kalan tek parçayı sabote edecek bir şey yapacağımı mı sanıyordu bu herif? Kariyerime olduğundan daha fazla zarar verebilecek bir şeyi söylemekten kendimi alıkoymaya çalışırken yüzüm kızardı.

Onun ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve bir ofiste çalışan bu adamın tutup da beni bu işi ciddiye almıyormuşum gibi göstermesine izin verecek değildim. "Pek çok ortak noktası olan türden arkadaşlarız." Yüce Tanrım.

Ben mantıklı başka bir şey daha söyleyemeden, Alman kendi cevabıyla araya girdi. "En harika türden. Bunun neden bir sorun olduğunu anlamıyorum."

Bayılacak tipte biri olsaydım şimdiye bayılmışımdı, ama onun yorumuna kalbim yerine beynimin tepki göstermesine izin verdim. Onun beni gammazlamasını mı beklemiştim? Evet, galiba beklemiştim.

Pekâlâ. Tamam.

Birkaç gün önce hâlâ hıyar gibi davranıyordu. Söylediği, bir şey değiştirmezdi.

"Burada olmamızı gerektiren bir sorun veya neden yok," dedi Alman, tartışmaya mahal bırakmayan bir tavırla. "Hepiniz buraya gelişimin neden olacağı medya karmaşasının farkındaydınız ve her koşulda beni istediniz. İnsanların neyi yayımlayacağını seçemezsiniz."

Sheena gergin bir kahkaha attı. “Bay Kulti, bu hiç iyi görünmüyor...”

Kulti, “Bana kiminle arkadaş olup kiminle olmayacağımı söyleyemezsiniz,” diyerek onun sözünü kesti. “Gerçekten öyle değilse, bir şeyin nasıl görüldüğü önem taşımaz, değil mi?”

Bir dakika, bu çok tanıdık geliyordu...

Sheena dikkatini bana çevirdi, yüzü hafifçe kızarmıştı. “Sal, senin geçmişinle...”

Sürtük o konuya başlayacaktı. Araya girmem gerekiyordu. “Bu meselede yanlış bir şey yapmadım. Yapmış olsaydım, eylemlerimin sorumluluğunu almayı sorun etmezdim. O benim arkadaşım ve arkadaşlığımızda uygunsuz hiçbir yan yok. Benim utanacak bir şeyim yok.”

Kimseye ondan *bahsetmemiş* olmanın suçluluğu yerli yerindeydi, ama yemin ederim, sadece bu tür bir ilgiyi üstüme çekmek istemediğim için bunu kendime saklamıştım. İnsanların anlamayacağı bazı durumlar vardı ve belli ki bu da onlardan biriydi.

Kulti kollarmı çözerek öne eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı, yüzü sandalyenin arkasından çok daha ilerideydi. “Şu anda benimle ilgili devam eden halkla ilişkiler meseleleri olmasa, böyle bir sorun yaşanmazdı. Burada konuşmamıza değecek hiçbir şey yok. O benim en iyi arkadaşım...”

Ona dairemin önünde bana söylediği boktan şeyleri hatırlatan yan bir bakış attım. “*En iyi arkadaşlar birbirine böyle mi davranır? Gerçekten?*” diyen bir bakıştı.

Belli ki yüz ifademi görmüştü ve şu noktada pek arkadaşça hisler içinde olmamamı umursamıyordu. “Hiçbirinizin söyleyeceği bir şey bunu değiştirmeyecek. Bu, hikâyenin sonu. Başka bir isteğiniz varsa, menajerimi arayın.”

“Sal...”

Bunu neden bu kadar büyüttükleri konusunda paniğe kapılmakla, kendimi savunmaya değil değmeyeceğini değerlendirmek arasında kalmıştım. “Bunlar sadece onun arabasına bindiğimizi gösteren fotoğraflar,” diye gönülsüzce karşı çıktım, hangi rotadan gitmem gerektiğinden emin olamıyordum.

İyi bir futbolcuydum, takımdaki en istikrarlılardan biriydim, fakat herkesin yerinin doldurulabileceği de bir gerçektir. Bir *diva* gibi davranmayı göze alamazdım, ama aynı zamanda kafamdaki küçük ses bu insanlara –ve insanlar derken asıl kastettiğim Cordero’ydu– siktiri çekmek istiyordu.

Cordero, “Bayan Casillas, sanırım az önce netleştirdiğiniz şey karar verme kabiliyetinizin pek de...” diye söylenmeye başladı.

Kulti sandalyesinde öne fırladı ve savunmacı pozisyonu karşısında gözlerim kocaman açıldı. “Bak sana ne diyeceğim, o cümleyi bitirmek istemezsin.”

Gardner öksürdü. “Kimsenin küplere binmesini gerektirecek bir neden yok ortada. Sana inanıyorum Sal, arkadaşız diyorsan, arkadaşsınızdır. Asla sana güvenmemem için bir neden vermedin. Sanırım hepimiz, bu sezonun sorunsuz ya da en azından olduğundan daha sorunsuz geçmesini istediğimiz konusunda hemfikiriz.”

“Bu benim hatam. Olumsuz ilgi için tüm sorumluluğu alacağım, ama benimle arkadaşlık ettiği için suçu ona atmanıza izin vermem,” dedi Kulti. “Sal yanlış bir şey yapmadı.”

“Hiçbirinizin anladığını sanmıyorum. Bu iyi görünmüyor,” dedi Sheena kimse onun sözünü kesmeden önce aceleyle. “Sizce acaba... Bilmiyorum, Bay Kulti, halkla ilişkiler uzmanınızla konuşmanız için fikirler atıyorum ortaya sadece, ama... Acaba dikkatleri... Bu... Arkadaşıktan... Uzaklaştıracak bir şey yapabilir misiniz?”

“Bir randevuya çıkmak gibi?”

Kulti tereddüt etmedi bile. “Hayır.”

“Ama...”

“Hayır,” diye tekrarladı.

Sheena’nın çaresiz gözleri benimkileri buldu. “Sal, peki ya sen? Bir randevuya çıkabilir misin? Birkaç resim paylaş...”

“Hayır.”

Ona cevap veren kesinlikle ben değildim. Neredeyse öfkeyle cevabı yapıştıran kişi Kulti’ydi. Ona izin verdim.

“Sal...”

“Hayır.” Yine konuşan Kulti’ydi. “Kesinlikle olmaz.”

“Ama...”

“Sormaya son ver,” diye çıkıştı Alman. “O da ben de bunu yapmayacağız.”

“Benden istenen her şeyi harfiyen yaptım. Bunu yapmak istemiyorum,” dedim temkinli bir tavırla. Yanımda duran adamdan yayılan düşmanlığı yumuşatmaya çalışıyordum.

Cordero nahoş bir kahkaha attı.

On dakika sonra Kulti’yi Gardner’in ofisinin dışında beklerken buldum. İlk çıkan Bay Cordero olmuş ve onun hemen ardından Alman odayı terk etmişti. Sheena bir şeyleri konuşmak için ofiste kaldı. Konu ben ve Alman’dan başka ne olacaktı ki?

Kulti, derin ve ağır sesiyle, “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok,” diyerek bana güvence verdi.

Alnımı kaşıyarak az önce bitirdiğim sohbetin verdiği hüsrandan kurtulmaya çalıştım. Karnıma çirkin ve rahatsız edici bir his çöreklenmişti. Bu bana pek uymuyordu ve dürüst olmak gerekirse bana karşı kullanacakları bir şey arayıp bulmalarından endişeliydim. Neden bu kadar karamsar hissettiğimi bilmiyordum ama hissediyordum işte.

Bir dirsek dirseğimi dürttü. “Endişelenmeyi bırak,” diye buyurdu.

Ona boş bir ifadeyle baktım ve dirseğimi çekmeyi düşünmedim bile. En yakın arkadaşı olduğumu söylemişti; bunun için biraz kredi kazanmıştı... Ancak hâlâ bir hıyardı. Beraber binanın asansörüne ilerlerken, “Bırakamam,” diye fısıldadım. “Cordero oyun oynamaz. Pek de hayranım sayılmaz.”

Kulti, biraz sakinleşmem gerektiğini anlatan bir ifade takındı. “Her takımında olan genel müdürlerden farkı yok. Tanrı olduğunu sanıyor, ama değil.” Bir kez daha dirseğimi dürttü. “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

Karnım ve kafam aksini iddia ediyordu. Sinirler organlarımı yiyip tüketmeye başlamıştı. “Satılmak da istemiyorum, beni yedek kulübesinde tutmalarını da istemiyorum.”

Panik atak geçirmeyecektim. Panik atak geçirmeyecektim.

Bu milli takımdaki olayın en baştan tekrarı olmayacaktı. Yanlış bir şey yapmamıştım.

Ellerimi kalçalarımaya dayayıp sıktım, sakinleşmeye çalışıyordum.

“Sal.” Kulti tam önümde durdu. “Hiçbir şey olmayacak. Bir şey yapmalarına izin vermeyeceğim, tamam mı?”

Dizlerim, kameranın önünde olduğum zamanlardaki gibi titremeye başladı. Tanrım, kusacaktım. Son iki dakika içinde boncuk boncuk terlemeye başlamıştım.

“Sal.” Alman’ın sesi daha yükseldi, daha kararlı bir hal aldı. İri elleri omuzlarıma yerleşti. “Kimse seni istemediğin bir şey yapmaya zorlamayacak.” Oradaki kası yoğurdu, sesi nazik ve güven verici bir tondaydı. “Söz veriyorum.”

Bu “söz veriyorum” lafı, başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Göğsümün ortasına süzülen kocaman, çirkin dehşet yumağını hissedebiliyordum. “Burayı seviyorum.”

Yeşil-kahve gözleri gözlerime çok yakın görünüyordu. “Kazandığım onca parayı hatırlıyor musun?”

Karnına bir yumruk indirme dürtüsü hâlâ oradaydı ama bunun yerine başımı salladım. “Ne olmuş ona?”

“En iyi avukatları tutabilirim.”

“Onları dava etmemi mi istiyorsun?” dedim boğulur gibi.

“Gerek olursa.”

Hadi buyur. “İstemiyorum ki. Ben sadece oynamak istiyorum, burada.”

“Biliyorum.” Omuzlarımı sıktı. “İş oraya gelirse,” diye devam etti Alman, “o konuda endişeleniriz. Sen takımdaki en iyi oyuncusun. Seni göndermezler.”

Kalbe bir darbe daha. Yüce Tanrım. Takımdaki en iyi oyuncu mu? Kendimi açgözlü hissediyordum; sanki tüm bu güzel şeyleri silip süpürüp bana ağırkanlı dediği zorlu bir gün için, hatta bir gün yaşlanıp da artık oynayamayacağım zamanlar için onları saklamam gerekiyordu. Geçmişi yâd edip beş kez Yılın Futbolcusu seçilmiş Kral’ın bana takımdaki en iyi oyuncu olduğumu söyleyişini hatırlayabilirdim.

Kolumu sarstı. “Tamam mı?”

Başımla onayladım, hâlâ biraz tereddütlüydüm. “Tamam.”

Kulti başını sallayıp nefesini saldı. Berrak gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve çelişkide görünüyordu. “Öfkelendiğim zaman ağzımdan çıkanları kontrol etmekte zorlanıyorum,” dedi çenesini eğerek.

“Ah, biliyorum. Güven bana.” Gözlerimi kırıştırdım. “Ya da güvenme.”

Alman abartılı bir iç çekti. “Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

Yüzüme, “ya tabii” diyen bir ifade yerleştirmek üzereydim. Ben mi? Onun en iyi arkadaşı? “Arkadaş” kabulümdü. Ofiste bu

etiketi kabul etmiştim, çünkü başımı beladan kurtarmak için söylenen çarpıcı bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ama... O ifadeyi takınmaya başladığım an, durdum. Kulti boşa konuşacak bir adam değildi, haliyle... “Bunu berbat bir şekilde gösteriyorsun.”

“Biliyorum.” Ama özür dilemedi. “Artık pişman olduğum bir sürü şey yaptım ve bazen onlarla başa çıkmak benim için zor oluyor.”

Gözlerimi kıstım, merak beni dürtüyordu. Pişmanlık dolu Reiner Kulti’yle karşılaşma fırsatını bir daha bulamayabilirdim. Hızlıca etrafa göz atıp dinleyen birilerinin olmadığından emin olduktan sonra, fısıltıyla sordum: “Gerçekten alkollü araç kullanma cezası aldın mı?”

Bu soruya cevap vermek umduğum kadar kolay değildi, ama Kulti güçlkle yutkunduktan sonra çenesini eğdi.

Pekâlâ. Bu tam olarak şoke edici değildi. Aylar önce onu bardan topladığımda, akli başında değildi. İnsanlar sürekli hata yapardı. Onun da başka herkes kadar buna hakkı vardı. “Tamam,” dedim ona basitçe. “Bana söylediğin için teşekkürler.”

Bakışları bir gözümde diğetine kaydıkdan sonra sığ bir nefes alıp yutkununca, âdemelması hareket etti. “Emekli olduktan sonra, kötü bir dönemdeydim,” diye açıklarken, alçak sesi beklenmedik şekilde hoşuma gitti. “Fazlasıyla öfkeliydim ve gurur duymadığım bir alışkanlık edindim.”

Başımı yavaşça salladım, hâlâ kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ediyordum. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

Kulti’nin gözü seğirmeye başladı ama başını iki yana salladı. “Bir yılı aşkın süredir ayığım.”

Tek gözümü kapatıp yüzümü buruşturdum. Zaman dilimi tartışılırdı.

“O tek gün haricinde, içmemekte sorun yaşamıyorum, ama bir kez başlayınca...” Kulti parmak boğumunu alnına bastırđı. Onun için bunu itiraf etmek zordu. Kim başarısızlıklarını itiraf etmek isterdi ki? Ben değıl. Kesinlikle o da değıl. “Kendimi hayal kırıklığına uğrattım ve bu haber karşısında daha çok hayal kırıklığı yaşayacak insanların olduğunu da biliyorum. Her durumda, artık geleceğimde barlar olmayacak. Evde oturmayı tercih ederim.” Beni dürttü. “Ya da senin evinde.”

Evet, insanları bu kadar kolay affettiğim için tam bir eziktim.

Yüz ifadem bunu ele vermiş olmalıydı, çünkü beni tekrar dürttü. “Seninle ben kavga edeceğız, tamam mı? Bu bizim doğamızda var. Bence bu fikre alışman gerek.” Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. İçtenlikle ve beklenti dolu bir ifadeyle, “Artık iyi miyiz?” diye sordu.

İyi miydik? Kibarlık gereğı evet demek gerektiğini biliyordum, ama ben yalancı değıldim. En azından genelde. Kulti’ye doğruyu söyledim. “Genel olarak. Söylediğın şey hâlâ hıyarlık ama seni affedeceğim, çünkü üzgündün ve bazı insanlar bazen anın yoğunluğuyla kastetmedikleri şeyler söyler. Dolayısıyla tekrar böyle salakça bir şey söylemezsen, bununla yaşayabilirim, rengineyiğı.”

Bana o kadar uzun süre boş boş baktı ki o şekilde tepki vermesini beklemiyordum. Ne kadar az miktarda olursa olsun, ona olan öfkemden kurtulmam gerektiğine dair benimle biraz daha tartışacağından emindim.

Tartışmadı.

Bunun yerine, konuşmayı bitirmemden bir dakika kadar sonra, kapılar binanın ana katına açılırken Kulti kahkahalara boğuldu. Yemin ederim gürültülü kahkahalarının arasında “rengineyiğı” gibi bir şey söyledi.

On Dokuzuncu Bölüm

“Selam, Gen. Günaydın,” dedim Genevieve’e. Gardner’in ofisindeki toplantıdan iki gün sonra, bir sonraki maçımızın öğleden sonrasında yanımdan geçiyordu.

Her zaman bana dostça davranan genç kız, yoluna devam etti. Yürüyüp geçerken kaşları kalktı sadece ve hepsi buydu.

Üzerine çok fazla düşünmedim. Kızların etrafında olmaya alışkındım. Kızlar regl dönemlerinde her türden tepkiyi verirdi: Anormal derecede öfkelenenler, ağlayanlar, içine kapanan kızlar, bütün gün ağızları boş durmayan kızlar; bunların hepsi ve daha fazlası. Çok önemli bir şey değildi. Ruh hali değişiklikleri, o yollardan ben de geçiyordum.

Belki de kötü bir gün filan geçirmiştir diye düşündüm. Ayrıca regl döneminde olması gibi bir ihtimal vardı. Kim bilir.

On beş dakika bile geçmeden, takımın ısınma turu başlamadan hemen önce, arkamda birinin konuşmasını duydum. “Fotoğrafları gördün mü?”

Kimin konuştuğunu tam olarak çıkaramadım ve biraz daha dinlemeden arkamı dönmek istemedim. Benimle Kultî’nin olduğu fotoğraflardan başka fotoğraf yoktu, ama neyse işte.

“Hangi fotoğraflar?” diye sordu başkası normal bir ses tonuyla.

Bir saniye sonra başta konuşan kişi, “Kes sesini,” dedi ve bunu bir, “Ah!” takip etti.

Şimdi daha alçak bir sesle konuşan ikinci kişi fısıltıyla, “Hangi fotoğraflar?” diye sordu.

“Şunun...” Bir duraksama oldu. “...Ve Kulti’nin oldukları.”

“Ne? Hayır. Ne yaparken?” diye sordu ikinci ses.

Başka bir duraksamanın ardından, “...Adamla bir binadan çıkıyor, fotoğrafta arabasına biniyorlar,” dedi öteki.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Fotoğraftaki de...” Duraksama. “...Kesin. Cordero ve Gardner’le bu konuda toplantı yaptıklarını duydum, inkâr etmemişler...”

Kendimi tuhaf hissettim, çok tuhaf. Söylediklerini dinlemeyi bıraktıktan sonra bile kendimi hâlâ rahatsız hissediyordum. Söylentiler ve uydurma gerçekler çoktan başlamıştı. Geri dönüp onlara durumun tam olarak böyle olmadığını söyleme dürtüsü çok güçlüydü ama öğütlediğim şeyi uygulamak zorundaydım.

Ben bir şey yapmamıştım.

Tek sorun, antrenman uzadıkça, birden fazla bakışın ağırlığını üzerimde daha fazla hissetmemdi. Birkaç fısıltıya kulak misafiri oldum. Her kız değildi ama kendimi kirli hissettirmeye yetecek kadar takım arkadaşım bunu yapıyordu.

Utanacak bir şey yapmadığımı ben biliyordum, öyle bir şey yapmadığımızı Kulti biliyordu, haliyle başkalarının ne düşündüğü umurumuzda olmamalıydı.

Kendime bunu yeterince hatırlatırsam, kızların bana attığı tuhaf bakışları görmezden gelmek kolaylaşırdı.

Bakışların ve fısıltıların haricinde, antrenman iyi gitti. Öte yandan bir haftalık aramızdan önceki son maç o kadar iyi gitmedi. Uzatmalarda yenildik. Sonrasında soyunma odası hüsrana do-

luydu. Teknik ekip gittikten sonra, duşu evde yapmaya karar vererek üstümü değiştirmeye başladığımda, Jenny gelip yanıma oturdu.

Yüzündeki ifade, ağzından çıkacaklara kendimi hazırlamama neden oldu. “Sal, bir şey söylemek istemiyordum ama takımdaki bazı kızlar senin hakkında konuşuyor.”

Omzumun üstünden pek de içimden gelmeyen bir şekilde gülümsedim. “Biliyorum.”

Bu onun endişesini azaltmışa benzemiyordu.

“Sorun değil, Jen. Söz veriyorum. Yapmamam gereken bir şey yapmadım ve etrafta koşturup kendimi savunacak halim yok.”

“Biliyorum.” Badem şekilli koyu renk gözleri ağırdı. “Senin hakkında söyledikleri şeyleri duymak hoşuma gitmiyor.”

Boynum yanmaya başladı. “Benim de. Ama bir önemi yok.” Arkadaşımın yüzüne baktığımda, Alman’la bir şey yapmadığımı söylediğime inandığını gördüm. En azından birilerinin aklı başmdaydı. “Yapmadığımı sen biliyorsun, ben biliyorum ve bu benim için sorun değil.”

Jenny dudaklarını birbirine bastırarak kaskatı bir şekilde başını salladı. “Yapabileceğim bir şey varsa...”

“Gerçekten bu konuda endişelenme. Karışılacak bir şey yok. Atlatırlar.” Ya da atlatmazlardı. Peh. Ama bu kadar kolayca dedikodumu yapan insanların beni üzmesine izin verecek halim yoktu.

Bu boktan bir durum değil miydi peki? Yakın olmadığım biri olsa bile, takımdaki kızlar için hemen hemen her şeyi yapardım. Ama işte buradaydılar, çoğuyla çalışmamışım, gelişmelerine yardımcı olmamışım ya da ihtiyaç duyduklarında herkesi motive etmeye uğraşmamışım gibi dedikodumu yapıyorlardı. Dahası o gruptan biri, haftalar önce beni Cordero’ya ispiyonlayan kişiydi.

Her neyse. *Her neyse.* Bunu daha önce de yaşamıştım ama bu defa suçluluğun beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Suçluluk hissedeceğim bir şey yoktu.

Arkadaşım yüzünü buruşturduktan sonra kolunu omzuma attı ve yürümeye başladık. “Kimin burnunu yaptırdığını biliyorum,” diye önerdi. “Ayrıca kimde mantar enfeksiyonu olduğunu da biliyorum. Bu bilgilerle ne yapacağın sana kalmış.”

Gülmeye başlarken ben de ona sarıldım. “Hiç gerek yok, ama teşekkürler.”

Otoparka çıktığımızda Jenny sonunda kolunu indirdi. Yüzünde hâlâ endişeli çizgiler vardı ama konuyu değiştirdi. “Hâlâ tatilde eve gidecek misin?”

“Evet, babamın doğum günü ve bir süredir gitmedim. Sen?”

Tepeden topladığı atkuyruğunu çözerek uzun saçlarının omuzlarına düşmesine izin verdi. “Yarın sabah gidiyorum. Birkaç gün içinde bazı hazırlık maçlarımız var. Neredeyse iki hafta dönmeyeceğim.” Bahsettiği “biz” milli takımdı.

Jenny ve Harlow’un destekçisiydim ve her zaman arkalarındaydım. Fakat uzun zamandır ilk kez, kedere benzer bir şeyin sancısını hissettim.

“Eğlenceli,” dedim ona, sadece kısmen ciddiymdim. Her zaman beni desteklemiş olan insan için yüzüme bir coşku ifadesi yapıştırdım. “Harlow’un Amber’e benden selam söylemesini sağlayacağım,” dedim şeytani bir gülümsemeyle ve Jenny bir homurtu çıkardı.

“Kötüsün.”

Kıçına şaplak attım. “Sadece gerektiğinde.”

Ertesi sabah saat yediyi çeyrek geçe, Kulti’yle özdeşleştirdiğim tanıdık kapı vuruşunu duydum. Neredeyse bir buçuk saattir uyanıktım, sabah koşumu bitirmiştım ve San Antonio’ya doğru yola çıkabilmek için duş yapmadan önce çantamı toplamak üzere eve

dönmüştüm. Beklediğim son şey Alman'ın kapıma gelmesiydi, özellikle de sabahın yedisinde.

Kapının çalması daha da ısrarcı hale gelince, yatağımın üzerindeki elbise yığınınından bir eşofman üstü kapıp onu giymeye niyetlendim. *Sabırsız pislik.* İç geçirerek eşofman üstünü kapıya kadar taşıdım ve gözetleme deliğinden bakma zahmetine girmedim.

“Alman sucuğu?” diye sordum, sürgüyü açarken.

“Ja.”

Kapıyı ardına kadar açtım ve içeri davet etmek için elimi sallamaya başladım, ancak ne giydiğini fark ettiğimde hareketimi yavaşlattım: Bir gömlek, kot pantolon ve aşınmış kahverengi deri botlar. Onu ilk kez eşofman altı ya da spor şortu olmayan bir şeyle görüyordum. Hah. Bir saniye sonra başka bir şey fark ettim.

Omzunda bir sırt çantası vardı.

Üstelik gözlerini bana dikmişti.

Sporcu sutyenimin üzerine giydiğim yedi yıllık kolsuz tişörte ve her şeyden çok iç çamaşırına benzeyen esnek şortuma baktığında çenesinde başlayan tiki gözden kaçırmadım.

Ayrıca gözkapığının seğirmeye başladığı ve hemen ardından bakışları nihayet yukarıya kayınca tiki iyice kötüleştigi de dikkatimi çekti.

Vücudunu ya da bakışlarını hareket ettirmeyince, “Ne?” diye sordum.

O yoğun yeşil gözler tekrar kıyafetime kaydı. Sesi fazla düz ve ağırdı. “Kapıyı her zaman yarı çıplak mı açarsın?”

Yüce Tanrım. “Evet, baba.” Gözlerimi kırıştırdım ve içeri girebilmesi için kenara çekildim. “Geliyor musun...” Tekrar çantasına baktım. “...Gidiyor musun?”

“Gidiyorum,” demesine rağmen yürüyerek evime girdi, spor kıyafetlerime hâlâ onaylamaz şekilde kaş çatıyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Arkasından kapıyı kapattım.

Kulti çantasını iş botlarımın yanına bıraktı. “Austin’e.”

“Gerçekten mi? Neden?” Yani, Austin’i ben de herkes kadar severdim. Hayatımda yüzlerce kez gitmiştim, ama dünyadaki en sevdiğim şehir sayılmazdı. Bu adamın neredeyse her yere gidecek gücü varken, boş günlerini Austin’de geçirmek istemesini beklemiyordum.

Alman mutfağıma doğru ilerledi ve doğruca dolaplara gidip kendine bir kupa çıkardı. “Bu öğleden sonra bir randevum var.”

Bahsettiğini sandığım ilk şeyin neden plastik cerrahi olduğunu bilmiyordum. Ellerimi aramızdaki tezgâha koydum ve öne doğru eğilerek ona inanmayan bir bakış attım. “Hayır.”

Küçük bir demlik bulup buzdolabımdan aldığı suyla doldurmaya başlarken omzunun üzerinden bana baktı. “Evet?”

“Rey, dostum, yapma bunu. Hâlâ çok yakışıklısın ve dürüst olmak gerekirse birinin kendine operasyon yaptırdığını her zaman anlayabilirsin. Estetik cerrahının ne söylediği umurumda değil, bu fark edilebilir bir şey,” dedim ona tüm ciddiyetimle.

Demliği ocağa koydu ama ocağı açmadı. Geniş omuzları öne doğru çökerken elini kaldırıp burnunun ucunu sıktı. Yüzü bana döndüğünde gözleri kapalıydı ve dilinin ucu ağzının kenarındaydı. “Burrito.” Tek gözünü açtı. “Dövmemi düzelttireceğim.”

“Ahh.” Şey, kendimi aptal gibi hissettim.

Başını salladı ve tamamen ukala bir tavırdı.

“Kolundakini mi?” Bir tek onu biliyordum.

Tekrar başını salladı.

Houston’da bir milyona yakın dövmeçi varken neden Austin’e kadar gittiğini aklım almıyordu ama neyse. “Bu harika. Ben eve gidiyorum.” Sonra “evin” benim için anlamını bilmediğini fark ettim. “San Antonio. Austin’e yakın.”

Kulti, “Biliyorum. Beni Austin’e götürmen için sana bin dolar öderim,” deyince, apışıp kaldım.

“Ne?”

“Beni Austin’e götürmen için sana bin dolar öderim.” Başıyla kapının yanına bırakılmış çantayı işaret etti. “Benzin parasını da.”

Burnumu kaşıdım, şaka yapmadığından emin olmaya çalışıyordum. İçimden bir ses yapmadığını söylüyordu. Kesinlikle yapmıyordu. “Randevun için seni Austin’e götürmemi mi istiyorsun?” diye sormadan edemedim.

Alman başıyla onayladı.

“Pekâlâ.” Ona gözlerimi kıstım, bu işi nasıl yapacağımı düşündüm ve bunun güzel bir yolu olmadığına karar verdim. “Bunu cömert teklifinin kıymetini bilmeyen kötü bir arkadaş gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama... Neden şoförün seni bırakmıyor?”

“Bugün kızının doğum günü,” diye açıkladı.

“Ve sen de benim götürmemi istiyorsun, üstelik başkası seni götürecek olsa daha az para ödeyecek olmana rağmen?” diye sordum yavaşça.

“Evet.”

Ah Tanrım. Annem ve babamla dört gün geçirmeye kararlı olan tembel tarafım Kulti’yi gezdirmek istemiyordu. Sonra diğer yarım da ona hayır demek konusunda kendini kötü hissediyordu. “Hafta sonunu annemlerin evinde geçirmeyi planlıyordum. Seni randevunun ardından hemen geri getiremem.”

Kaslı omuzlarından birini kaldırdı. “Yapacak başka bir şeyim yok.”

Lanet bir hıyar olma konusunda Sal’e bir puan.

Yapacak başka bir şeyi yoktu.

Bu neden kendimi bu kadar boktan hissetmeme neden oluyordu?

Ama onun bana kendimi kötü hissettirmesine izin veremedim. Annemleri ekemezdim ya. “Rey, hafta sonunu orada geçireceğim. Seni geri getiremem. Onlara geleceğime dair söz verdim çoktan.”

“İlk söylediğinde de duydum,” dedi pek bayılmadığım bir ses tonuyla. “Ben de yapacak başka şeyim olmadığını söyledim. Seninle kalırım.”

Benimle...

Benimle mi kalacaktı?

Zihnimde babamın düşüp bayıldığı bir görüntü canlandı.

“Annemlerin evinde mi kalacaksınız?”

Bir kez daha tembelce tek omzunu kaldırdı. “Evet.”

“Hafta sonunda?”

Ukala herif gözlerini devirdi. “Ja.”

Alaycı piç kurusu.

Ben hiçbir şey söylemeden bir dakika geçince, “Bu bir sorun mu?” diye sordu.

Boğazımı temizleyip tekrar babamı düşündüm. “Babamın senin büyük bir hayranın olduğunu hatırlıyor musun?” Başıyla onayladı. “Acayip büyük bir hayranın, eğer gidip...” Yutkundum. “...Onlarla kalmak istiyorsan, bunu anlamam lazım. Düşüp bayılabilir ve bütün bir hafta sonu İngilizce konuşamıyormuş gibi davranabilir.” Sonra bunu düşündüm. “Ve gözünü dikecektir, sana tek kelime etmeden gözünü dikip bakabilir.”

Alman tüm bunları beş saniye kadar düşünür gibi göründükten sonra omuz silkti, söylediklerimin hiçbiri onu rahatsız etmiyor gibiydi. Birazcık bile. “Evet. Tamam.”

Derin bir nefes aldım çünkü aniden kendimi neye bulaştırdığımı kavrayamaz hale gelmiştim. “Emin misin?” diye sordum yavaşça.

Bana bir bakış attıktan sonra tekrar dönüp demliği aldı. “Evet. Şimdi gidip duşunu yap ve üstünü daha çok örten bir şeyler giy.”

Kendimi neyin içine soktuğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Azıcık bile.

“Peki, Houston’da bir yere gideceğine neden buraya geldin?” diye sordum. Yaklaşık dokuz saat sonra, arabamı Kulti’nin telefonunun bizi yönlendirdiği güzel binanın önündeki park yerine çekiyordum.

Saat onu biraz geçene kadar evimden ayrılmamıştık çünkü onun randevusu dörtteydi, acele etmemizin bir anlamı yoktu. Yolculuk üç saatten biraz az sürdü. Zaman öldürmek için; yol boyunca en sevdiğim barbekü yerlerinden birinde öğle yemeği için durduk, Capitol’de durup dolaştık ve bir dolarcı dükkânı ziyaret ettik. Kulti ofis malzemeleri bölümünde, “Her şeyin fiyatı bir dolar mı?” diye sormuştu. Daha sonra, karşılaştığımız her öğeyi incelemeye devam etti.

Emniyet kemerini çözerken, bana daha önce estetik ameliyat olacağını varsaydığım için bozulduğunu açıkça belirten bir bakış daha attı. “Çalışmalarını bir dergide gördüm.”

Bana verdiği tüm bilgi buydu. Pekâlâ.

Arabadan indik ve şık, basit bir yazı tipiyle “*Pins and Needles*” yazan kapıya doğru ilerledik. Kulti ileri uzanıp kapıyı açtı. Aklımın bir köşesinde, Alman’ın tuvalete oturduğunuzda kaskıbiti kapacağınız köhne bir yer seçmeyeceğini tahmin ettiğim için, dövme salonunun bu kadar temiz ve modern görünmesine şaşırmadım. Arka planda hafifçe ağır metal çalıyordu.

Öndeki siyah bankonun arkasında oturan kızıl saçlı bir adam, kurşunkalemle bir şey üstüne çalışıyordu. Biz içeri girince başını kaldırıp sıcak bir tavırla gülümsedi. “Selam, ne haber?”

Bay Sevimsiz'in hiçbir şey söylemeyeceğini anlayınca, adama gülümsedim ve kaba davrandığı için Kulti'nin koluna dirsek attım. "İyidir, sizden?"

"Harika." Kalemimi masaya koymadan önce Alman'a baktı ve gözlerinde tanıdıklığa benzer bir şey titreşti. Bilgisayar faresini elinin yanına kaydırıp ekrana bir göz attı, ardından bakışlarını yavaşça tekrar Kulti'ye çevirdi. "Dex birazdan burada olur, isterseniz oturun."

"Teşekkürler." Ona tekrar gülümseyip döndüm ve siyah deri kanepelerden birine oturdum. Kulti ayakta kalarak birçok dergi makalesinin çerçevesi olduğu duvara doğru yürüdü.

Otuz saniye bile geçmeden, fayans zeminden yükselen çizmelerin sesi beni işyerinin arka tarafından gelen siyah saçlı adama hiç hazırlamamıştı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve bileklerine kadar uzanan dövmeleleriyle, ona bakmaktan kendimi alamadım.

Hapse girmiş gibi görünen adamlara pek bayılmazdım, ama tipim olmamasına rağmen, bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu takdir etmemek için kör olmak lazımdı.

Öyleydi, Yüce Tanrım.

"Alyans takıyor," diye mırıldandı Kulti'nin alçak sesi hemen yanımdan.

"Bu bakamayacağım anlamına gelmez," diye mırıldandım ben de, harfe benzeyen bir dövmenin hemen üstüne parlak sarı-altın rengi bir alyans taktığını fark etmiştim.

Gözlerimin üzerine bir şey düştü ve Alman'ın beresini kafamın üzerine geçirdiğini fark ettim. "Tut şunu," diyerek kumaşı burnuma kadar indirmeye devam etti.

"Selam, dostum." Dövmeli siyah saçlı adama ait olması gerektiğini bildiğim bir ses, daha yakından geliyordu. Koyu yeşil bereyi tekrar alnımın üstüne yuvarlarken, kafamın yanından iki avucun birbirine çarpma sesi yükseldi.

Bekleneceği üzere, Kulti ve öteki adam tam önümde el sıkıştıyordu. Alman, dövmeli adamdan sadece azıcık kısaydı ve o da zaten biraz daha gençti; ama ben ikisinin arasındaki farklılıkları incelerken, Kulti bana doğru dönüp sırtımama neden olan bir bakış attı. Neredeyse kendi yüzüm kadar tanıdık gelen yüz onun-kiydi; fazlasıyla yakışıklı, inatçı ve gururluydu.

Yine de her gün ama her gün dövmeli adamdansa Kulti'ye bakardım ben.

Dövme sanatçısı, “Transferi yapmadan önce, çizime son kez göz atmak ister misin?” diye sorup bir adım geriye gitti ve bir kez olsun benden yana bakmadı.

“Evet. Hepsi ne kadar sürer?”

Koyu renk saçlı adam omuz silkti. “Birkaç saat.”

Alman başıyla onayladıktan sonra elini omzuma koyarak benimle konuşmaya başladı. “*Schnecke*, sana ödeyeceğim...”

“Kapa çeneni ve gidip dövmeni düzelttir. Zaten senin paranı almayacağım, ezik.”

Bir saniye bana baktıktan sonra beresinin katlanan kısmını tekrar gözlerimin üstüne indirdi.

Kumaşı tekrar kaldırmayı başardığımda, ıslak rüya görmeye layık adamlar, bankonun arkasındaki çalışma alanlarından birine doğru yürüyorlardı. Beklerken telefonumda biraz Netflix izlemeye hazırlanarak tekrar koltuğuma yerleştiğim sırada, dövme sanatçısı bankoya geri döndü.

“Eğer Ritz on dakikaya dönmezse, onu ara,” dedi kızıl saçlı adama.

“Tamamdır, Dex. Yirmi dakika önce bana mesaj atıp yolda olduğunu söyledi, o yüzden her an gelebilir bence.”

Koyu renk saçlı adam homurdandı ve cevap verecek fırsat bulamadan açılan kapıdan içeriye bir elinde araba koltuğu, diğerin-

de bez çantası taşıyan benim yaşlarda bir kız girdi. Dex adındaki adam hızla bankonun etrafından dolandı, kaşları çatılmıştı.

“Sen ne halt ediyorsun, bebeğim? Park ettiğinde sana yardım etmem için aramanı söylemiştim,” diyerek sert bir sesle çıkıştı ve yoğun dövme koluyla bebek arabasını kızın elinden aldı. Koltuğu yüz hizasında tutarak içine baktı. Sert yüzünde bir gülümseme belirmeden önce koyu mavi gözleri kısılmıştı. “Küçük adamım nasılmış?” diye fısıldayarak başını koltuğun kozasına daha da yaklaştırdı ve duyulabilir öpücük sesleri çıkardı.

Yüce Tanrım. Onun gibi bir adam, ancak bebeğine olduğunu tahmin edebildiğim şeye öpücük sesleri çıkarıyordu. Vajinam, vajinam ne yapacağımı bilemez haldeydi.

Kız gülümsedi, adamın onunla konuşma tarzından ya da orada oturup onlara hayranlıkla bakmamdan azıcık bile etkilenmemişti. “Randevun olduğunu bilirken aramıyorum ve caddede bir yer buldum, o yüzden çok da zor olmadı.” Hâlâ bebeği tutan adama bakıyordu, sonra bankonun arkasındaki kızıl saçlıya bir bakış atarak, “Selam, Slim,” dedi.

Kızıl kafa ona bir öpücük gönderdi. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim,” dedi kız.

Dex puseti tekrar aşağı indirip kıza kaşlarını çattı. “Bana bir öpücük vereceksin, değil mi?”

Kız gözlerini devirerek aralarındaki mesafeyi kapattı, parmak uçlarında yükselip dudaklarını koyu saçlı adamın dudaklarına dayadı. Adam boştaki kolunu onun beline dolayıp kıızı vücudunun geniş yapısına doğru çekti ve diğer elinde puset tutuyor olmasına rağmen öpücüğünü derinleştirdi.

Başka yöne bakmam gerekiyordu.

Belki de hayatıma kabul edeceğim birini arama vaktim gelmişti. En son gerçek bir erkek arkadaşım olmasının üzerinden beş yıl geçmişti ve artık eskisi kadar seyahat etmiyordum.

Yürütebilirdim. Değil mi?

Aptal gözlerim bir anlığına Kulti'ye doğru kayınca bakışlarımı zorla kucağıma indirip kulaklığımı taktım. Tekrar yukarı baktığımda Dex'in elinde puseti tuttuğunu ve kızla birlikte arka-ya doğru yürüdüğünü gördüm, sonra Alman'ın işi bitene kadar kendimi oyalamak için telefonumda bir film başlattım. Bir süre sonra resepsiyondan bana doğru sallanan bir el dikkatimi çekti. Kızıl saçlı adamdı.

"Hey," diyerek kulaklığımı çıkardım ve filmi durdurdum.

Önceki kız bankoda onun yanında oturuyordu, görünürde bebek koltuğu yoktu ama masada bir bebek monitörü vardı. Adam, "Genellikle hayran-çocuk tavırlarına girmem," derken sesi fısıltı şeklindeydi. "Ama... O Kulti mi?" Yüzü gerçekten umut doluydu.

Telefonu kucağıma koyup adamın cevabımı duymak için öne eğilmesini izledim. "Evet."

Adam yumruğunu havaya savurup kıza döndü. "Demiştin sana!" diyerek fısıltıyla tısladı ve bu da beni sadece gülümsetti.

Kız, duyulmadığından emin olmak için arkasına dönerek, alçak bir sesle, "Saçı farklı," diye karşılık verdi.

"Saçı kısıyken farklı görünüyor," diyerek ona katıldım ve boynumu geriye doğru uzattım ama sadece Dex denen adamın kamburlaştırdığı sırtını görebildim.

"Sence bana imza verir mi?" diye sordu kızıl kafa.

Başımı salladım.

Adam kıza otuz iki diş sıırttı, kız da bana gülümsedi. "Buraya gelen en ünlü kişi o; en azından ben başladığımdan beri. Lanet bir hıyar olan boxer adam vardı, ama kimse etkilenmedi," diye açıkladı utangaç bir tavırla. Tekrar arkasına baktıktan sonra kızla döndü. "Eskiden ona vurgundum. Çok tatlıydı."

Kızıl kafa, "Aman patron duymasın," diyerek güldü.

Yoksa kıskanır mıydı? Ne kadar sevimliydi bu durum?

O kadar tatlıydı ki, içimi bir tuhaf yaptı. Çok meşgul olduğumdan, çiftlerle pek vakit geçirmiyordum. Arkadaşlarımın hayatlarında özel birileri olsa bile, hep beraber yapılan şeylere girişmiyordum.

Hadi buyur. Neredeyse her zaman istediğim şeye sahiptim. Şikâyet edecek bir şeyim yoktu.

"Siz çıkıyor musunuz?" diye sordu adam bir saniye sonra. Kız onun koluna vurdu.

Boynumun ısındığını hissettim ve yanıtlamak zorunda olmadığımı bilsem de, "Hayır," dedim.

"Ah."

"Sadece en iyi arkadaşlarız."

"Bak, seni uyardım gerekiyor. Bence babam aklını yitirecek," dedim annemlerin mahallesine geldiğimizde. "Seni dövmece b beklerken ona büyük bir sürprizim olduğunu söyledim, ama gerçekten aklını yitireceğini düşünüyorum."

Saat neredeyse akşamın sekizi olmasına rağmen, arabanın diğer tarafından bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. "Ben endişeli değilim."

Tabii ki endişeli değildi.

Ama ben öyleydim.

Babam altına sıçacaktı. Annemi uyaracak cesaretim de olmamıştı, çünkü onun bu durumu nasıl karşılayacağından emin değildim. Kafayı yiyip önceden uyarıya ihtiyacı olduğunu söyleme ihtimali vardı.

“Rey, senin ne kadar büyük bir hayranın olduğunu anlamıyorsun.”

“*Schnecke*, ben endişelenmiyorum. Daha önce de gördüm.”

Bundan şüphem yoktu, ama yine de, ailemin kendimi bildim bileli yaşadığı eve giderek yaklaşırken bunun sinirlerime faydası dokunmadı. İçlerinden birinin, çocukluk aşkımla ilgili her şeyi açık edeceği korkusu saatlerdir içimi kemiriyordu.

Ne söyleyecektim ki? İstenmediğini mi? Bu pek hoş bir şey değildi ve ailem beni böyle yetiştirmemişti. Ayrıca boş dönemlerde birkaç kez Jenny’yi yanımda getirmiştım. Yıllar boyunca hayatıma girip çıkan ve tatil için gelen diğer takım arkadaşlarımı ve dostlarımı saymıyordum bile.

Üç yatak odalı küçük ev, çıkmaz sokağın hemen sonundaydı. Ben sokağa park ederken, annemin yeni arabası ve babamın iş kamyonu garaj yolundaydı. Ev hiçbir şekilde yeni değildi ama babam ilgileniyordu.

Kulti bagajdan çantalarımızı alırken ona gülümseyerek elimi uzattım. “Onu ben alabilirim.”

Bana bir bakış attıktan sonra, babamın kapıya giden yola döşediği taşların üzerinden yürümeye devam etti. Ona yetişmemi bekleme zahmetine bile girmeden kapıyı çalan Alman, benim kapımı çaldığı zamanlardaki kadar sert değildi.

Kilitler dönmeye başladığında onu kenara ittim.

“*Quién es?*” Tabii ki kapıdaki babamdı.

“Sal!” diye seslendim ve Kulti bana bakınca, işaretparmağımı ağzıma doğru kaldırdım.

“Sal? Anahtarını mı kaybettin?” Alt kilit döndü ve bir saniye sonra, kapı aralığından babamın yüzü belirdi.

• (İsp.) Kim o? (ç.n.)

“Hayır.” Onu gördüğüme mutlu olarak sııttım. “Erken doğum günün kutlu olsun. Kafayı yeme...”

Alnı kırışırken kapıyı tamamen açtı. “Kafayı yeme?” Durdu. Bakışları benden Kulti’ye çevrildi, sonra bana döndü ve en sonunda Kulti’de kaldı. Ağzından acayip tuhaf bir nefes kaçtı.

Ardından kapıyı suratımıza kapattı.

Kulti’yle birbirimize baktık ve bir saniye sonra ben gülmeye başlayınca, kirli sakallı yüzünde beni tamamen hazırlıksız yakalayan büyük bir sırıtış belirdi.

“Baba,” diye bağırdım.

Cevap yoktu, bu da beni daha çok güldürdü.

“Papi, hadi ama.” Alnımı kapıya yasladım. Alman’ı yanımda gördüğü an yüzünde beliren ifade aklıma geldikçe omuzlarım sarsılıyordu. “Ah, Tanrım.”

Başımı çevirerek tekrar Kulti’ye baktım, hâlâ gülümsüyordu.

“Salomé? *Que paso?*” İçeriden annemin sesi geldi. Bir saniye sonra kapıyı açtığında, alnı endişeyle kırışmıştı. “*Porque... Ay carajo!*” dedi. Yanımdaki çok daha uzun boylu adamı hemen fark etmişti. Yüzü hafifçe soldu. Üç saniye boyunca ağzı şaşkınlıktan açık kaldıktan sonra boğazını temizledi, ardından bana dönüp tekrar boğazını temizledi. “Tamam. Tamam.” Gözleri yeniden Alman’a kayarken temkinle gülümsedi. “Gelin, gelin.” İspanyolca konuşarak bizi içeri aldı.

“Selam, anne,” diyerek ona sarıldım ve annem arkamızdan kapıyı kapatırken kenara çekildim. “Yanımda bir arkadaşımı getirdim.” *Lütfen hiçbir şey söyleme*, diyen kocaman gözlerle bakıyordum ona. “Anne, Rey... Reiner... Kulti?” Ailemin ona nasıl seslenmesi gerektiğine dair bir ipucu arayışıyla Kulti’ye baktım. Cevaben rahat bir tavırla omuz silkerek terbiyeli bir şekilde anneme elini uzattı. “Rey, bu da annem.”

* (İsp.) Ne oldu? (ç.n.)

** (İsp.) Neden... Ah, siktir! (ç.n.)

Annem sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi onu baştan aşağı incelemekle meşguldü ve açıkçası benim küçük bir parçam da buna inanamıyordu. Reiner Kulti evimde duruyordu. Oturma odasında onun yüzlerce maçım izlemiştim. Babama, tam da bu yerde sayamayacağım kadar çok kez Kral kadar iyi olacağıma dair yemin etmiştim. O buradaydı. *Burada*. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için önümüzdeki birkaç günü arkadaşım olarak burada geçirecekti.

Yüce Tanrım.

Kulti kusursuz bir İspanyolcayla, “*Hola, Señora Casillas*,” dedi ve aynı dilde devam etti, “Sizinle tanışmak bir zevk. Beni ağırladığınız için teşekkürler.”

Bu terbiyeli adam da kimdi? Onu izlerken, bu kadar kibar olmasına gerçekten şaşırmadım ama... Beni biraz hazırlıksız yakaladı.

Annemin yüzünde ufak bir gülümseme belirdi, onun takdimi hoşuna gitmişti. “Ben de tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. Şükürler olsun, “*hakkında çok fazla şey duydum*” gibi ya da gerçekten suçlayıcı bir şey söylemekten kaçındı. Annem bana döndü ve İngilizceye geçmeden devam etti. “Babanın neden kapıyı kapatıp yatak odasına gittiğini merak ediyordum ben de. Şimdi orada. Ben Reiner’e içecek bir şeyler getirirken, sen de git onu bul.”

Yani Reiner demeyi tercih etmişti. Şu işe bakın.

Kulti elinde çantalarımızla duruyordu, ona hafifçe gülümsedim. “Birazdan dönerim. Çantaları orada bırakabilirsin, ben sonra taşıyım.”

Bana, adını “kapa çeneni, Sal” koyduğum bakışını attı.

Anneme gülümsedim ve yanımdaki adama daha fazla odaklanmış olduğu gerçeğine rağmen ona bir kez daha sarıldım. “Ben onu oradan çıkarırım.”

Annemle babamın odasına vardığımda, beklendiği üzere kapı kapalıydı. İki kez kapıya vurduktan sonra, “Baba?” dedim. “İçeri geliyorum. Bana ömürlük bir travma yaşatma.”

Beni büyüten adam, yatağının kenarında, başı dizlerinin arasında oturuyordu. Sert, koyu renkli elleri başımın arkasını kavramıştı ve onun mini panik atağına gülmemek içimdeki her şeyi tüketiyordu. Her şeyi bir kenara bırakıp yanına oturdum ve elimi sırtına koydum.

“Sürpriz,” diye fısıldarken, sesimde sadece azıcık kahkaha izi vardı.

Ağır ağır başını çevirdiğinde, tek bir açık yeşil gözün bana dik dik baktığını gördüm. “Sana sarılsam mı yoksa seni pataklasam mı bilemiyorum,” dedi İspanyolca.

“Sen bana fiske vurmadin ki,” diye hatırlattım kocaman sırıtarak.

Babam yüzünün görünen ufacık kısmıyla somurtmayı başardı. “*No la chingues, hija de tu madre.*” Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?”

Babamın ailedeki en dramatik ikinci kişi olduğunu söylemek gerekirdi, bu konuda onu geride bırakan tek kişi küçük kız kardeşimdi. Eric, ben ve annem akli başında, dengeli olanlardık.

Yani evet, tamamen saçmaladığının farkında olarak başımı iki yana salladım. “Araba kullanma şekline bakılacak olursa...” Başparmağımı boğazımdan geçirdim. “...Seni alacak olan şey kalp krizi değil de başka bir araba olacak, tamam mı?”

Babam başını iki yeşil gözünün görülebileceği şekilde eğdi. Her zaman, annesinin bu genini miras almış olmayı dilemiştim ama almamıştım. Çocuklarının hiçbirinde yoktu. Süper bronz teniyle bu renk her zaman patlıyor gibiydi. Şanslı köpek. Annem bir keresinde onda fark ettiği ilk şeyin bu olduğunu söylemişti. “Senin bana davranış şekline bakılacak olursa, yakın zamanda

* (İsp.) Benimle dalga geçme, kahretsin. (ç.n.)

tansiyon ilaçlarına başlayacağım.” Oturduğu yerde doğrulurken, bana hâlâ küstah bakışlar atmaya devam ediyordu. “Evimize onu getirdin ve beni uyarmadın? En son sohbetimizde, onunla konuştuğunu bile söylemedin.” Başını iki yana salladı. “Senin en iyi arkadaşım olduğunu sanıyordum.”

Asıl darbe babamın sesinin gerçekten incinmiş olmasıydı. Çok değil ama Dünya Alman Sucuğu Kralı’yla olan dostluğum hakkında ona hiçbir şey söylemediğim için kendimi suçlu hissetmeme yetecek kadar. *Babam* benim en iyi arkadaşımdı. Ona genellikle her şeyi anlatırdım. Bir ebeveynimi diğerinden daha çok sevdiğimi asla söylemezdim ama babamla her zaman özel bir ilişkimiz olmuştu. Kendimi bildim bileli o benim dostum, savunucum, suç ortağım ve işbirlikçimdi. Annem beni futbol dışında her sporu yapmaya zorladığında, ne istersem onu yapmam gerektiğini savunan kişi babam olmuştu.

Bu yüzden ona doğru eğilirken, sözleri yüzümdeki gülümsemenin silinmesine yetti. “Özür dilerim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gerçekten arkadaş olduğumuzdan bile emin değildim. Başta pisliğin tekiydi ve sonra arkadaş olduk.”

“Hıh.”

“Ben ciddiylim, baba. Bu tuhaf işte. İlk iki ay boyunca, onun etrafta olduğu her sefer kekelemeyeyim diye, kaka yaptığını düşünmek zorunda kaldım.”

Bu onun hafifçe gülümsemesine neden oldu.

“Birkaç kez futbol oynadık. Marc ve Simon’la beraber softbol oynamaya onu yanımda götürdüm, o da beni bir hafta önce doktora götürdü,” diye açıkladım. Kulti’nin hayran sitelerinde paylaşılan fotoğrafları görmemesine şaşırmıştım.

Evrendeki en sevdiği sporcu yürüme mesafesindeyken bile, hayatımın bir numaralı adamı önceliği bana verdi. “Doktora niçin gittin?” diye sordu sertçe.

On dakika sonra, ona her şeyi anlatmıştım; çoğunlukla. Kötü giden softbol maçından, Kulti'nin beni doktora götürmesine, Bay Cordero'yla olan toplantıya ve son olarak Alman'ın bu sabah kapımda belirmesine kadar.

Sonunda babam başını iki yana sallıyordu, gözlerinde öfke belirmişti. “*Cabrones.*” Herhangi bir şey yapmaya kalkarlarsa onları dava ederiz,” dedi. Kafası hâlâ Bay Cordero'ya takılmıştı.

Bu adamların birilerini dava etme olayı da neydi? “O konuda daha sonra endişeleniriz. Sözleşmemdeki hiçbir şartı ihlal etmedim, bu yüzden bir şey yapabileceklerini sanmıyorum.” Gerçekten umuyordum. “Kim-olduğunu-bilirsin, bu konuda endişelenmememi söyledi.”

Gözleri kısıldı ama gönülsüzce başını salladı.

Yüzümde bir gülümsemeyle, “Gerçek aşkını görmeye hazır mısın?” diye sordum.

Babam kafamın arkasına hafifçe vurduktan sonra, “Seni neden evlatlık vermedik, bilmem,” diyerek ayağa kalktı.

Omuz silktim ve odadan çıkarken onu takip ettim. Çok yavaş yürüyor, köşeden sanki birisinin birdenbire ortaya çıkıp onu korkutmasını bekliyormuş gibi bakıyordu. Kulti'yi mutfakta, odanın köşesine sıkıştırılmış küçük yuvarlak masanın başında otururken bulduk. Önünde bir bardak su, bir tabak karpuz, Meksika turpu, kereviz ve brokoli vardı. Annem buzdolabında bir şeyler arıyordu.

Alman ayağa kalktı ve tek kelime etmeden babama elini uzattı.

Benim zavallı yıldız-çarpması yaşamış babam ona bakıp, hiç de kendine uymayan bir şekilde çekinerek elini uzattı –sadece belli belirsiz titriyordu– ve Kulti'yle tokalaştı.

Kulti akıcı bir İspanyolcayla, “Sizi tekrar görmek güzel, Bay Casillas,” derken, babamın gözlerine bakıyordu.

* (İsp.) Piç kuruları. (ç.n.)

Babam elleri birbirinden ayrılırken hızlıca başını sallayıp derin bir nefes alınca burnumu çimdiklemek zorunda kaldım. Arkadan yaklaşarak babamın omuzlarını sıkarken, kulağına Kulti'yi kaka yaparken hayal etmesi gerektiğini fısıldadım ve Alman'ın yanına oturup gizlice tabağından bir dilim karpuz yürüttüm.

Babam benim yanımda, Alman'ın karşısında bir sandalyeye yerleşti. Kral dışında her yere bakıyordu. Bu kilise bir yana, sinemada bile nasıl davranacağını bilmeyen adamdı. Gürültücü, girişken, dik kafalı, inatçı, iyi bilinen bir öfkeye sahip adam... Sandalyesinde sessizce oturuyordu.

Kulti'yi San Antonio'ya getirirken endişelendiğim şey de tam olarak buydu. Ben ailemle vakit geçirmek istiyordum, babamın konuşmayı reddedecek kadar paniklemesini değil. Alman'ın önünde ne kadar tuhaf davrandığını söyleyerek onu utandırmayacaktım ve biraz sabır göstermeye karar verdim. Önümüzdeki üç gün boyunca burada olacaktık ya da en azından ben olacaktım. Kulti ve ben, onun Houston'a dönmenin başka bir yolunu bulup bulamayacağı hakkında konuşmamıştık ama gitmekten bahsetmediği gerçeği de gözümünden kaçmamıştı.

Dolayısıyla nasıl gideceğini yaşayıp görecektik.

Kulti tabağı bana doğru itince, gülümseyerek bir parça turp aldım. O an kafama dank etti.

"Ceci nerede?" diye sordum annemlere.

Babam kaşlarını kaldırdı ama cevap veren annem oldu. "Odasında."

Tabii ki oradaydı. Eve geldiğimi bilmemesinin imkânı yoktu. Küçük baş belası.

"Ceci kim?" diye sordu Kulti, elinde bir parça brokoli vardı.

"Küçük kız kardeşim."

Gözlerini kırptırdı.

Omuz silktim. Başka ne diyecektim? Kız kardeşimin, ayın farklı evrelerinde benden nefret ettiğini mi?

Neyse ki başka bir şey sormadı. Ceci'nin pislik gibi davranmasını babamın kişisel olarak algıladığını ve annemin de ona karşı daha anlayışlı ve sabırlı olmadığımız için sinirlendiğini biliyordum. Ona karşı sabırlıydım. Defalarca hak etmiş olsa da ona yumruk atmamıştım.

Annem masaya oturdu ve yarın için bir planımız olup olmadığını sorup, teyzelerimin ve kuzenlerimin beni ne kadar görmek istediklerinden bahsetti. Kısa süre sonra saat ona yaklaşmıştı ve ben fırtına gibi esniyordum. Babamın da erken yatmaya alışkın olduğunu gayet iyi bildiğim halde nasıl olup da bir defa bile iç çekmediğini merak ediyordum.

Babam herkesin gözlerinden kaçarken, ben de Kulti ve annemle bakışıyordum; sessizlik oldukça tuhaftı.

Tamam, bana yetmişti.

“Sana nerede uyuyacağını göstermemi ister misin?” diye sordum Alman'a.

Başını salladı.

Tek bir misafir odası vardı ve kız kardeşim gelip selam verme zahmetine bile girmediğine göre, galiba onun odasında uymam söz konusu bile değildi. Kulti peşimde, mutfaktan çıktık ve rahatlıktan ziyade dayanıklılık için satın alınmış sert kanepeli küçük oturma odasının yanından geçerken, gözümün biraz seğirdiğini hissettim. Bu affedilemezdi ama arkadaşımı o kumaşla kaplı kayaya sürgün etmemin hiçbir yolu yoktu.

Bir zamanlar ağabeyimin odası olan oda, çok uzun zaman önce boyanmış ve şehirdeki herkes için misafir odasına dönüştürülmüştü. Annemle babam, eski şeyler hâlâ çalışıyorsa yenilerini almanın hayranı değildi, bu yüzden neyle karşılaşacağımı tam olarak biliyordum. Ben üniversiteye gitmeden önce Ceci'yle kullandığımız eski mobilya.

Ranza.

Altta tam boyutlu bir karyola ve üstte tek kişilik bir yatak vardı. Kulti konaklama yerini görüp de gözünü bile kırpmadığında neredeyse gülümsedim. “Otel Casillas’a hoş geldiniz.” Sunum yapar gibi elimi uzattım ve siyah metal ranzaları, şifoniyerin üzerine monte edilmiş otuz küsur ekran televizyonu ve Ceci’nin söylediği bir ton laftan sonra annemlerin oraya taşıdığı Eric ile beni gösteren çeşitli posterler ile makaleleri incelemesine izin verdim. Başarılarımızın sürekli gözüne sokulmasını istemiyormuş ya da onun gibi bir şeydi. Ceci, sahip olduğumuz şey sanki bize altın tepside sunulmuş gibi davranıyordu. Hah.

“Doğal yetenek” ve genetik sadece bir yere kadardı.

Çantalarımızı yere bırakarak, “Sen nerede uyuyacaksın?” diye sordu.

“Eee...”

Babam kapının önünden geçerken, “Orada,” diye lafa karıştı, onların odası koridorun öteki ucundaydı. Sanki bütün gece konuşmuş gibi, omzunun üzerinden, “*Buenos noches!*” dedi.

Onunla aynı odada uyumak mı? Eski sevgilimi getirdiğim iki seferde babam beni oturma odasında yatırmıştı, ama Kulti’yle ranzada mı yatacaktım? Bizi küçük yatak odasına atmasının yaşımıyla bir ilgisi olduğundan ciddi olarak şüpheliydim. Eğer onu getireceğimi bilseydi eminim ikiz yatağı çıkarırdı.

Tipik.

Karşı çıkabilirdim, ama annemlerin odasında yerde yatmayı ya da kanepeye sıkışmayı istiyor muydum gerçekten? Almayayım, kalsın.

“Üsttekinde ben yatayım, olur mu?” diye sordum.

O ela-yeşil gözler yatağı incelerken, bakışında eğlenme ya da ona benzer bir şey vardı. Yatağı süzmeye devam ederek başını iki yana salladı. “Hayır. Alttakini sen alabilirsin.”

• (İsp.) İyi geceler. (ç.n.)

“Üstteki için fazla uzunsun,” diye açıkladım. “Alttakini al Yatağı da yeni.”

Bana yan gözle bakıp başını salladı, ardından çantalarımızı odanın derinliklerine doğru sürükledi ve kendi çantasını karıştırmak için çömeldi.

“Yandaki kapı banyo. Mutfaktan istediğini al, benim evim senin evin. Herkes derin uyur, yani kimseyi rahatsız etmezsin.” Parmaklarımı bacağıma vurarak ona söylemem gereken başka bir şey olup olmadığını düşündüm. Yoktu. “Yatmaya hazırlanmadan önce kardeşim uyanık mı diye kontrol edeceğim.”

Sadece başını sallayıp tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Küçük kız kardeşimin odası banyonun öteki tarafındaydı. Kapının altındaki aralıktan ışık sızıyordu ve televizyonun sesi duyabileceğim kadar yüksekti, bu yüzden epey gürültüyle kapıyı çaldım. “Ceci?” Parmaklarımı kapıya vurdum. “Uyanık mısın?”

Cevap yok.

“Cecilia?” Tekrar vurdum.

Hâlâ bir şey yok.

“Ces, cidden mi?”

Cevap yoktu. Televizyon açık uyuyakaldığını düşünecek kadar hayalperest değildim. Kardeşimi tanırdım. Işıқта yatamazdı. Sadece küçük bir pislik gibi davranıyordu. Yine.

Ona hiçbir şey yapmamıştım. Ona asla zorluk yaşatmamış, cesaretini kırmamış ya da zalimce şeyler söylememiştim. Belki onun tüm hayatı boyunca kariyerime odaklanmıştım, ama elimden geldiğince burada olmuştum. Yeterince büyüdüğünde, yani belki altı yedi yaşlarındayken, bu dramatik şeytana dönüşmüştü.

Ruh halimin bozulmasına izin vermemek için derin bir nefes almam ve daha da derin bir iç çekmem gerekti. Kapıyı açmayacaktı, ben de ona yalvarmayacaktım.

Çileden çıkmaktan çok hayal kırıklığına uğramış halde, belli ki Kulti'yle paylaşacağımız odaya döndüm. O da elinde bir tuvalet çantasıyla odadan çıkıyordu. Benden ne kadar uzun olduğunu, genel olarak ne kadar iri olduğunu unutmak kolaydı ama özellikle kız kardeşim pislik gibi davranarak odağımı şaşırttığı için bunu o sırada da pek fark etmedim.

O banyoya giderken ben de temiz iç çamaşırımı, çarşafların altına girer girmez çıkarabileceğim normal sutyenimi, geceliğimi ve spor çantamdan kendi makyaj çantamı aldım. Alman'ın işi bittiğinde duşa girebilirdim. Bu arada ertesi sabah yapacağım koşu için birkaç kıyafet çıkardım ve televizyonun yanındaki bir kâğıda Wi-Fi şifresini not ettim. Kulti, sadece birkaç dakika sonra odaya geri döndüğünde yüzü biraz nemliydi ama geri kalan her şey aynıydı.

“Duş yapacağım. Televizyon kumandası şifoniyerin üstünde, Wi-Fi şifresi de televizyonun yanında, tamam mı?” derken, onun etrafından dolanıp banyoya doğru ilerlemeye başlamıştım bile. İçeride uyuyakalmamam mucize olurdu, ama geceleri duş yapmaya o kadar alışmıştım ki, banyoya girmeden yatsam rahatsız olurdum.

“Ben iyiyim,” dedi eşyalarını çantasına geri koyarak.

“Tamam o zaman, ben birazdan dönerim.”

On beş dakikadan kısa bir süre sonra tarihin en hızlı duşlarından birini yapmış, dişlerimi fırçalamış ve pijamamı giymiştim. Odaya geri döndüğümde Kulti, üzerinde ince beyaz bir faniyle, büyük yatağın kenarında oturuyordu. Pazısının alt kısmı bir tür plastikle gözle görülür şekilde sarılmıştı ve kot pantolonu hâlâ üzerindeydi. Odaya girdiğimde başını kaldırdı ve çorabını çıkarırken bana sunduğu ifadede çoğunlukla gülümseme vardı.

Ben kirli kıyafet yığınımı kapının yanına bırakıp çantamdan bir çift diz altı çorap çıkarmak için çömeldikten sonra, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, neden?” Doğrulurken, fazlasıyla geniş tişörtümün –aslında daha çok elbise gibiydi– iç çamaşırımın lastiğine sıkışmadığından emin oldum.

Öteki çorabını çıkardı ve rahat bir tavırla, “Kız kardeşine kızgınsın,” dedikten sonra, şaşırtıcı derecede uzun olan o iki kumaş parçasını benim kıyafet yığınımına doğru attı.

Karşı çıkararak ona iyi olduğumu söylemek üzereydim, ama bunun yalan olacağını ve onun da bildiğini fark ettim. Bir çift temiz, çizgili çorabımı yatağın üst kısmına fırlatırken, çıplak ayak parmaklarım halının üzerinde kıpırdadı. Lanet evrendeki en tatlı ayaklara sahip değildim, yani çirkin değillerdi ama cehennemi yaşayıp benimle geri dönmüşlerdi. Çoğu zaman yalınayak olmamıştı tabii.

“Ah, evet. Odasında saklanmaya karar verdiği için biraz kızdım,” diye iç çekerken, yanaklarım hüznünlü bir gülümsemeyle gerildi. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı, alnı kırışmıştı. Reiner Kulti benim ranzamdaydı. Ne manzara ama. “Kabalık etti ve üzgünüm. Eminim onunla yarın tanışırsın.”

Ceci’yle tanışıp tanışmamak konusuna tamamen kayıtsızmış gibi omuz silktiği için onu suçlayamazdım. Neden umurunda olacaktı ki? “O seni kızdıracaksa, tanışmamayı tercih ederim. Kulağa şımarık bir velet gibi geliyor.”

“Şımarık velet değildir,” diyerek onu savundum ve “O sadece... Gıcık Ben ve Eric ile büyümek onun için zor oldu. Biz yakınızdır; ağabeyimle ben... Ama ikisinin arasında neredeyse on yedi yaş var. Benimle arasında ise on yaş var ve doğumu sırasında neredeyse annemi öldürecekti, ama bu konudan hiç bahsetmeyiz,” diye ekledim. Sözümü bitirirken Kulti’nin onun tepesini attırmak için konuyu açtığını hayal ettim.

“Ailede futbola ilgi göstermeyen tek kişi o ve ‘normal’ olduğu için herkesin hayal kırıklığına uğradığını sanıyor.” Güldüm.

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyor. Sen nasıl olduğunu, ne kadar çok şeyden vazgeçmen gerektiğini biliyorsun. Yaptığımız şey kolay filan değil ki.”

Gözleri beni delip geçerek doğruca göğsüme ulaştı. Anlayışla mı? Yakınlık duygusuyla mı? Artık sahip olmadığı hayal için hayatında feda ettiği her şeyi hatırlıyormuş gibi yavaşça ve ciddi bir şekilde başını sallayana kadar emin değildim. “Hayır, kolay bir hayat değil, Sal. Çoğu kişi bunu anlamaz.”

“Değil mi? Başkalarından yeterince saçmalık görüyorum, bir de kız kardeşimin yapmasını istemiyorum. Ben onun mutlu olmasını istiyorum sadece. Futbolda iyiymiş, değilmiş, zerre umurunda değil. Neyse, annem insanın her zaman en çok sevdiği kişilerle kavga ettiğini söyler, yani öyle olsun. Babamla her zaman bir konuda didişip dururuz. Yani sanırım haklı.” Ranzanın yanındaki merdivene doğru yürüyüp kenarlarını kavradım. “Senin de bir kardeşin var, değil mi?” diye sordum. Kesinlikle bir kardeşi olduğunu biliyordum, ağabeyi vardı.

“Evet,” diye yanıtlayarak yatakta arkasına yaslandı. Onun; pantolonu, ince atleti ve iri çıplak ayaklarıyla yatağında oturuşunu izlerken, göğsümde tuhaf bir şeyler kıpırdadı. O kadar ev halinde, o kadar doğaldı ki. Uzun zamandır kendime Kulti’nin sıradan bir adam olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştım ama onu orada öyle görmek beni gerçekten etkiledi.

Durum çok şirindi. O çok şirindi.

“Onu üç yıldır görmedim,” diye ekledi beklenmedik bir şekilde.

Ona merdivenlerin basamakları arasından baktım. “Hadi ya. Neden?”

“Hiç yakın olmadık. Onun kendi hayatı, benim kendi hayatım var.”

Bu kulağa ne kadar yalnız geliyordu böyle? Tabii ki bazen kız kardeşimi boğmak istiyordum, ama yılda en azından birkaç kez iyi ruh haline bürünürdü. “Küçükken bile mi?”

Kulti kayıtsız bir tavırla omuzlarını kaldırdı ve duvara dayalı iki yastığa yaslandı. "Ailemin evinden ayrıldığımda on bir yaşındaydım, Sal. O zamandan beri de onları arka arkaya bir aydan fazla görmedim."

"Vay anasını" ifadesi yüzümden belliydi, öyle olmalıydı. Kariyeri yükselmeden önce bir futbol akademisine gittiğini biliyordum ama evden ayrıldığında on bir yaşında mıymış? Bu bir çocuğun hayatındaki en muhtaç zamanlardan biriydi. Çok kükümüş. Tanrım.

"Sürekli dışarıda mıydın?"

Başıyla onayladı.

"Sen hiç... Yalnızlık çektin mi?"

Kulti yüzümü inceledi. "İlk başlarda, ama sonra insan alışıyor."

Alışıyor mu? On bir yaşında? Hadi oradan. Şefkat nerede?

"Sen... Ebeveynlerinle hâlâ görüşüyor musun?" diye sordum. Onun bu konu hakkında konuşmaya istekli olup olmadığından emin değildim.

Ağzından sert bir gülüş çıktı. "Annem birkaç gün önce beni arayıp yeni bir ev için hazır olduğunu söyledi."

Yüzümü buruşturmamak için çabalamam gerekti. Evi ona Kulti'nin alacağı ima edilmişti, değil mi? "Onunla ilgilenmen hoş bir şey." Sesimi kestim, bunun hoş olup olmadığını ya da gerçekten onlara yardım etmek isteyip istemediğini bilmiyordum. Çünkü yani, kim bir ev talep ederdi ki? Bunu yapacak yüreği nereden buluyorlardı?

Gözlerini kırptırdı ve bu, annesine bir ev almaya zorlanmış olabileceğine dair şüphelerimi doğruladı. Biraz hassas bir konuyu gündeme getirdiğim için kendimi rahatsız hissedince, öne doğru uzanarak işaretparmağımı ayağının tabanında gezdirdim ve şiddetle geri çekmesine de şaşırdım.

Orada durup yüzümde kocaman aptal bir gülümsemeyle onu izledim. “Gıdıklanır mısın?”

İki dizini de sıkıca göğsüne çekerek kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Hah.” Güldüm. “Çok şirin.”

Eğlenmiş gibi görünmüyordu.

Parmaklıkları kavrayıp ona gülümsedikten sonra üst ranzaya tırmandım. Yukarı çıkarken, uzun tişörtümü bacaklarımın arasına sıkıştırarak kadar aklım başımdaydı. “Işığı sen halleder misin, yoksa ben kapatayım mı? Ben uyumaya hazırım ama ışık açık kalabilir, beni rahatsız etmez. Kumanda şifoniyerin üstünde.”

“Ben hallederim,” dedi ve onun yerleşmesini dinlerken yataktan gıcırdama sesleri geldi.

Rahatlayarak çarşafı çeneme kadar çektim, yüzüm duvara dönük şekilde sağlam omzumun üzerine yuvarlandım ve “Pekâlâ. İyi geceler, Rey. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni uyandır,” diyerek esnedim.

“İyi geceler, *schnecke*,” dedi aşağıdan.

“Bana şebek filan demiyorsun, değil mi?” derken tekrar esnedim ve çarşafı gözlerime kadar çektim.

“Hayır,” diye karşılık verdi sadece.

“Tamam. Yarın eve gitmek istersen ya da rahat edemediğin için bir otelde kalmayı tercih edersen bana söyle, tamam mı?”

“Evet.”

Son kez, tıpkı bir aslan gibi esnerken göğsüm genişledi. “Tamam. İyi geceler.”

Yine “İyi geceler,” demiş olabilirdi, ama ben konuşmayı keser kesmez uykuya dalmıştım.

Oda hâlâ karanlıkken ranzanın merdivenlerinden sessizce indim. Alarm kurup kurmamamın bir önemi yoktu; çoğu zaman vücudum kalkma zamanının geldiğini biliyordu. Olabildiğince sessizce kıyafetlerimi aradım, zar zor görebiliyordum. Geceliğimi başımın üstünden çekip çıkardım...

O an ışık yandı.

Dondum. Sadece külotumla, üstümde başka bir şey olmadan donakaldım.

Kulti, uykudan kalınlaşmış bir sesle, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

İyi madem. Kafayı yiyebilir ve neredeyse çıplak halde orada durmayı olay haline getirebilirdim ya da tam bir şampiyon gibi karşılayıp üstsüz halde, en eski değerli külotlarımdan birinin içinde olmam o kadar da önemli değilmiş gibi gösterebilirdim.

“Koşuya çıkacağım,” dedim yavaşça fısıldayarak, hâlâ bir santim bile kıpırdamamıştım. “Uyumaya devam et.”

Bir duraksama oldu, ardından yatak gıcırdamaya başladı. Daha öncesinde ne söyleyeceğini biliyordum. “Ben de geleceğim.”

Yüce Tanrım.

Olabildiğince hızlı bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm ve artık görebildiğim için spor sutyenimi şimşek hızıyla çektim. O sırada Kulti’nin yataktan kalktığını haber eden tiz gıcırtilar, zamanımın dolduğu konusunda beni uyarıyordu. Kendime, muhtemelen memelerimin yan tarafını gördüğünü düşünme izni vermedim. Daha önce yüzlerce meme görmediği söylenemezdi ama bunlar benimdi. Sporcu sutyeni giymek bir şeydi, memelerin serbestçe sallanması başka bir şey.

Ayağa kalkmadan sırtı çapraz askılı atletimi üzerime geçirdim; koşu şortumu bir elimde tutuyordum ve mümkün olan en kısa sürede üzerime giymeye hazırdım. Ama kesinlikle eğilip kıçım ona bakacak şekilde onları giymeyeceğime emindim.

Ancak tam arkamı döndüğümde, kalakaldım. Çünkü Alman bana dönüktü, üzerinde sadece boxer çamaşırıyla orada durmuş beni izliyordu. Sadece boxer çamaşırı. Yüzü tamamen uykulu muydu? Belki, ama arkamı dönüğümde baktığım yer kesinlikle yüzü değildi. Tek gördüğüm düz altılı karın kasları, kare göğüs kasları, eflatun-gri iç çamaşırının düşük beli ve ereksiyonuydu.

Sabah ereksiyonu uyluğunun yanına yerleşmişti.

Öksürdüm ve bir kez daha uyluğuna baktım, sonra hızla şortumu giyip bacaklarımdan yukarı çektim, o da o sırada kendi koşu şortunu çekiyordu.

Nefes alamıyordum ve hiçbir şekilde onun yüzüne bakamadan yerden çoraplarımı aldım. “Ee, ben, şey, seni mutfakta bekleyeceğim.”

Homurdanarak kabul etti ve ben ayakkabılarımı odada bıraktığımı fark etmeden kıcımlı oradan çekip çıktım. Tekrar içeri girdiğimde, ereksiyona –yani Kulti’ye– bakmadan ayakkabıları kapıp dışarıya yöneldim. Babam çoktan gitmişti, işe gitmek üzere olan annem için kahve demliği çalışır durumdaydı. Alman’ı beklerken evdeki su şişelerimden ikisini doldurup bir bardak su içtim. Kulti mutfaka gelene kadar dişlerimi fırçalamayı akıl edememiştim.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Uykulu ve gözleri ile yanakları şiş bir şekilde başım salladı.

Kasıklarına bakma, kasıklarına bakma.

Baktım. Gerçekten hızlı bir bakıştı.

“Gözlerim yukarıda, Tako.”

Ölmek istiyordum. “Ne?” Yavaşça yukarı baktığımda, şişmiş ağzındaki kibirli ifadeyi gördüm.

Bir mucize eseri, beni utandırmamaya karar verdi ve aptal olarak zırvaladığımı bildiğini söylemedi. Bana verdiği paçayı yırtma fırsatını değerlendirecek miydim? Herhalde yani.

Kulti'ye ileri doğru el sallarken, yeni mürekkepli dövmesinin sargısını çıkardığını fark ettim. Tişörtünün kolundan koyu çizgiler görünüyordu. "Hadi. Yaşlı dizlerine yüklenmeyeceğimi sanma, yani ayak uydursan iyi olur."

"Bir yerlere gitmek istersen, arabamı ödünç alabilirsin," dedim Alman'a birkaç saat sonra kahvaltıda.

Haşlanmış bir yumurtayı silip süpürürken sandalyesinde geriye yaslandı. "İstemiyorum."

"İstersen bir düşün. Ben önce bahçede çimleri biçeceğim, sonrasında alışveriş merkezine gidip babama doğum günü hediyesi almak istiyorum. Gitmeye hazır olmam birkaç saatimi alır."

"Çimlerini sen mi biçeceksin?" diye sordu.

Başımınla onayladım.

O yeşil-kahve gözler tam yüzüme odaklandı ve bir dakika sonra, "Sana yardım ederim," dedi.

"Mecbur değilsin..."

"İstiyorum."

"Rey, sen..."

"Ben tembel değilim," diye sözümü kesti. "Yardım edebilirim."

Bir an onu süzdüm, iç çamaşırının altındaki yirmi santim olduğundan emin olduğum şeyin anlık görüntüsü zihnime doldu, sonra görüntüyü bastırıp neden bahsettiğimizi hatırladım. "Pekâlâ, madem istiyorsun."

Çünkü cidden mi? Kendi çimlerini biçtiğinden şüpheliydim, ama babamın çimlerini biçmeme yardım etmek mi istiyordu? Pekâlâ. İnatçıydım, ama yardım teklif edildiğinde kabul etmeyecek kadar da salak değildim.

Birkaç dakika sonra dışarıdaydık ve Kulti, babamın antika çim biçme makinesini –iyi olanını yanında işe götürmüştü– yedek kenar düzelticiyi ve ot biçiciyi garajdan çıkarmama yardım ediyordu. Bütün ekipmanlar araç yoluna çıkarılınca, “Hangisini yapmayı tercih edersin?” diye sordum.

Omuz silkti, çim biçme makinesine ilgiyle bakıyordu.

Daha önce yaptıysa bile, birkaç on yıldır çim biçmediğine hayatım üzerine bahse girerdim. Futbol akademisine başladıktan sonra ailesiyle ne kadar az zaman geçirdiğini daha önceki gece söylememiş miydi? O zaman bile, dâhi bir çocuk olmakla bu kadar meşgulken, ev işi yaparak vakit geçirmiş olabilir miydi?

Hepsini kendi başıma yapabileceğimi söyleme dürtüsü ağır basıyordu, ama diyemedim. Diyemedim.

“Yapacak başka bir şeyi yok” diye benimle San Antonio’ya gelmişti. Aynı sebepten ötürü yardım teklif etmişti. Zavallı adam yalnızdı ve canı sıkılıyordu. İçimden bir his, çok arkadaşı olmadığını söylüyordu, ailesiyle yakın olmadığını yeni itiraf etmişti ve tüm bunlar bir araya gelerek beni biraz hüzne boğmuştu. Ona yardım etme, onu da işlere dahil etme isteği uyandırıyordu. Hayatta bir şeyleri tecrübe etmesini istiyordum.

Yapacak en iyi şey neydi?

“Sen çimleri biç, ben de kenarlarla ve otlarla ilgileneyim,” derken, ona acıma dolu bir ifadeyle bakmadığımdan emin oldum. “Olur mu?”

Uzun parmaklarını çim biçme makinesinin üst sapına dolaşıp başını salladı.

Ona bir çift tek kullanımlık kulak tıkacı ile koruyucu gözlük verdim ve fazla cesaret olmayan ama teşvik edici bir gülümseme sundum. Bunu sağ salım atlatabilmemiz için dua ettim.

Reiner Kulti'nin babamın ön ve arka çimlerini kesmesi neredeyse bir saat sürdü. Çizgileri eşitlemek için önden iki kez geçmek zorunda kaldı ve bir keresinde çantayı boşaltmadığı için neredeyse motoru mahvediyordu. Benim hatamdı, ona nasıl olduğunu söylememiştim. Bunu tek bir soru sormadan yaptı ve ben de herhangi bir tavsiyede bulunmadım.

Kendisiyle o kadar gurur duyuyor gibi görünüyordu ki neredeyse ağlayacaktım. Gerçekten. Oğlunu kreşe bırakan bir anne gibi hissediyordum.

Sırtına vurdum ve "aferin çocuğum" kısmını kendime sakladıktan sonra ekipmanları topladım.

Gözlerinde yine o bakış vardı. Çim biçme makinesine bakarken takındığı bakış.

Birlikte cam kapılardan geçerken, "Daha önce hiç alışveriş merkezine gittin mi?" diye sordum.

Kulti etrafımızdaki her şeye dikkatini veriyordu. Aşağıya kadar çektiği geniş beresiyle saçlarını kapatmıştı ve uzun kollu, düğmeli patiska bir gömlek giyecek kadar düşünceli davranmıştı ki, bunun tüm kıyafetimin toplamından daha pahalı olduğunu hissediyordum. Saçları ve dövmesi kapalı olunca, tanınmayacağına epey emindik.

Öyle umuyordum. Gerçekten ama gerçekten umuyordum. Kalabalığın onun etrafına doluşması, en kötü kâbuslarımdan fırlayan bir sahneydi.

"Evet, daha önce alışveriş merkezine geldim," diye mırıldandı.

"Galleria sayılmaz," dedim ona; Houston'daki içi tasarımcı markalarıyla dolu kocaman alışveriş merkezinden bahsediyordum.

O güzel açık renk gözleri bana çevirdi. “Birçok alışveriş merkezine gittim,” diye ısrar etti. “Uzun zaman önce.”

İnleyip işlem yaptırmadığı dirseğini dürttüm ve karşılığında küçük bir gülümseme kazandım. “Pekâlâ, bir şey çalma, çünkü kefareтини ödeyip çıkarmam seni, haberin olsun.”

“Peki, *schnecke*.”

“Güzel.” Onu bileğinden tutup ziyaret etmem gereken mağazalardan birine doğru çekiştirdim.

Alman önünden geçtiğimiz her dükkâna ve her kabine bakarken, sonunda aradığım yerlerden birini buldum. Babamın alışveriş merkezine her gelişinde uğramayı sevdiği masaj koltukları ve masözler, koridorun ortasında duruyordu. Kabinin önünde durduktan sonra Kulti’ye, “Ben hızlıca bir hediye çeki alayım,” dedim. Başıyla onayladı ve erkek masözlerden birinin, bir kadının omuzlarının alt kısmını ovmasını izledi.

“Sen de ister misin?” diye sordum hediye çekinin ücretini ödedikten sonra.

Başını iki yana salladı.

“Emin misin?”

Başıyla onayladı. “Sırada ne var?”

“Yeni bir çift tenis ayakkabısı.” Yakınlardaki bir mağazayı işaret ettim. “Kendine asla yeni ayakkabı almaz, haliyle bizler ona yenisini alırız; yoksa parçalanana kadar ötekini giyer.”

Yanımda ayakkabı mağazasına doğru yürürken gülümsediğine yemin edebilirdim. Tam olarak ne alacağımı biliyordum ama Kulti’nin orada olup izlememesini istemezdim. Mağaza çalışanı geldiğinde, o da duvardaki sıralara bakmakla meşguldü.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu genç adam. Ondan muhtemelen on yaş kadar büyük olduğum düşünülecek olursa, beni biraz fazla ilgiyle süzüyordu.

İstediğim çifti işaret ettim ve yaklaşık bir metre ötemdeki Alman'a sırtım dönük durmaya dikkat ederek, "Kırk üç numara, lütfen," dedim.

Çalışan başıyla onayladı. "RK 10 siyah, değil mi?"

Bu sözleri yüksek sesle söylemesi karşısında yüzümü buruşturdum. "Evet, lütfen."

"Kadın reyonunda, Kulti 10 modelleri için indirim var," diye öneride bulunarak mağazanın karşı tarafındaki ayakkabıları işaret etti.

"Sadece erkek için olan," diyerek ona gülümsedim.

"9 modellerinde etiket fiyatının yarısı," diye devam etti.

"Böyle iyiyim. Teşekkürler, ama."

Omuz silkti. "Birazdan dönerim."

Tanrı'ya şükür. Döndüğümde, Alman'ın bir çift koşu ayakkabısını ilgiyle yüzüne tuttuğunu gördüm.

"Güzelmiş," diye lafa girdim.

O yeşil-kahve gözler benimkilerle buluştu ve başıyla onayladı. "İstediğini buldun mu?" diye sorarken, ayakkabıyı rafa geri koydu.

"Evet." Yanağımı kaşıdım ve anında gözleri kısıldı. "Çalışan onları getirecek şimdi." Konuyu değiştirmem gerektiğini bilerek sordum: "Sen bir şey alacak mısın?"

"İşte buyurun," diye arkamdan yabancı bir ses geldi ve görevli çocuk bir saniye sonra etraftan dolaşarak kutuyu uzattı. Kutunun üstündeki büyük tik logosu o kadar da önemli değildi ama adam kapağı ve kâğıt korumayı kaldırdığında oradaydılar. Reiner Kulti 10. sezon siyah ayakkabılar.

"Harika," dedim boğulur gibi. Yüzüme kilitlenen bakışı görmezden geliyordum. "Alacağım."

Alman, hemen yanımdan ters ters, “Kesinlikle olmaz,” dedi.

“Bunu alıyorum,” diye onu yok sayarak ısrar ettim.

“Sal, bunları satın almıyorsun,” diye bastırdı.

Çalışan, yüzünde kafası karışık bir ifadeyle bir ona, bir bana bakıyordu.

“Babama her doğum gününde ayakkabı alırım ve ona bunu satın alacağım. İsteyeceği ayakkabı bu,” dedim dişlerimin arasından, hâlâ bakışlarından kaçmıyordum.

“Sal.”

“Rey.”

Eli dirseğime dokundu. “Bunları sana bedavaya alabilirim,” dedi çileden çıkmış bir ses tonuyla. Bu sesi kullandığında aksanı gerçekten belirginleşmeye başlıyordu. “Her rengini. Gelecek sezonunkini.” Parmaklarını dirseğimin içindeki yumuşak çukura bastırdı. “Bunu satın alma.”

“Çalıştığınız yer Ni...” Çalışan söze başladı, gözleri fazlasıyla merak doluydu. Neyse ki önünde duran adama fazla dikkat etmiyordu, yoksa çoktan fark ederdi.

“Bize biraz müsaade edebilir misiniz?” diye lafını kestim. Yüzümde özür dileyen bir gülümseme vardı.

Ne diyecekti ki? Hayır mı? İstemeye istemeye başını salladı ve dönüp gitti.

Sonunda cesaretimi toplayıp Kulti'ye döndüm. Ellerini beline koymuştu ve çileden çıkmanın eşiğinde görünüyordu. *Sabır, Sal.* “Bana neden ayakkabıyı almamı istemediğini söyle.”

“Para harcamanı istemiyorum.”

Yüce Tanrım. “Rey, senin olsun olmasın, babama ayakkabı alacağım.” Daha sonra kendine özgü bir ayakkabı serisi olan bir adamla takıldığım gerçeği üzerinde durabilirdim ama şimdi bunun zamanı değildi. “Ben tercihen senin... Kaç? Bir çiftten ne

kadar kazanıyorsun, beş dolar mı? Her neyse, seninkilerden almayı ve o beş doları başkası kazanacağına, senin kazanmanı tercih ederim, tamam mı?”

Bunun duruma hiç mi hiç faydası olmadı.

Aksine, Kulti'nin çenesi gerildi ve ağzının kenarları düz bir çizgi halini aldı. Ayrıca omuzları ve pazıları da gerilmiş olabilirdi ama emin değildim. “Bu ayakkabıyı her mağazadan bedavaya alabilirim. Yirmi yılı aşkın süredir tek bir çift ayakkabı satın almadım. Sen de bu ayakkabı için para ödememelisin. Sen ülkedeki en iyi futbolcusun...”

Vücudumdaki her hücre dondu.

“...Ödemek zorunda kalmamalısın ve kazanmak için bütün gün çok çalıştığın parayı benim *lanet* ayakkabılarımı almak için harcamana izin vermeyeceğim. Hazır konu açılmışken, senin bu mağazadan tek bir ayakkabı satın almana izin vermeyeceğim. Ne kendine ne babana,” diye çıkıştı. “Ne istersen alabilirim, söyle yeter.”

Onunla tartışmak için ağzımı açmış olabilirdim, ama yapmadım. Orada öylece durup tamamen kaybolmuş bir halde ona bakakaldım.

Kulti'nin parmak uçları bileğimin dış kısmına dokundu, ifadesi sert ve ciddiye. “Benim yerimde olsan aynısını yapmaz mıydın?”

Kahretsin. “Şey, evet.” Kirpiklerinin ne kadar altuni olduğunu daha önce nasıl fark etmemiştim bilmem. “Senden yararlanmak istemiyorum. Yemin ederim, seni buraya onları alırken suçluluk hisset diye getirmedim. Söz veririm. Houston'dan alabilirdim, ama...”

Beden dilinde bir şeylerin değiştiğini, derin nefesinin yanağıma değdiğini fark edince konuşmayı kestim. Biraz havası inmiş gibi görünüyordu ama bunun kötü bir şey olması gerekmezdi.

Elini başımın tepesine koydu, avucunun ucu neredeyse alnıma yerleşmişti ve bir kez daha göğsündeki tüm nefesi saldı. “Seni...” Alman başını iki yana sallayarak iç çekti. “Kimse bana istemediğim bir şey yaptıramaz.”

Buna inanabilirdim.

“Anlaşıldı mı?” Başını aşağı eğdi. Yıllardır güneşte kalmaktan dolayı fazlasıyla bronzlaşmış olan yüzü, o anda nedense daha genç görünüyordu.

“Evet.”

Kulti başını salladı. “Benim yerimde olsan, sen de benim için yapardın, *schnecke*.”

“Ayakkabıyı alıp almayacağınıza karar verdiniz mi?” diye sordu beklenmedik bir ses arkamdan.

Gözlerime çok yakın olan o neredeyse-ela gözlerden gözlerimi ayırmam bir saniye sürdü. “Zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm, ama pas geçeceğim.”

Çalışanın kaşlarının çatılması beklenmedik bir durum değildi. Bakışları Alman’ın üzerinde daha büyük bir ilgiyle dolaştı. “Sanki tanıdık geliyorsunuz...”

Kaba olmaktan nefret ederdim ama Alman’ı bileğinden yakaladım ve çocuğa daha fazla düşünme fırsatı vermeden onu mağazadan dışarı çıkardım. Alışveriş merkezinin geniş koridorunda yürürken bileğini bırakıp ona gülümsedim ama o çoktan diğer cebinden ceptelesfonunu çıkarmış, başparmağıyla ekranı dürtüklemeye başlamıştı.

“*Bana RK 10’lardan göndermen lazım, kırk üç numara...*” Kutunun dışında yazan ayakkabı numarasına dikkat etmiş olması gözümünden kaçmadı. “...*Erkek reyonundan...* Sizin adres ne?” Dikkatini bana çevirince annemlerin ev adresini ezberden söyledim. Kulti de hattın öteki ucundaki kişiye tekrar etti. “*Yarın*

burada olmasını istiyorum... Ve geçen hafta bana gönderdiğin örnekten de... Evet o.” Öylece telefonu kapattı. Sadece aradı, ne istediğini söyledi ve kapattı. Ne bir teşekkür ne hoşça kal; hiçbir şey.

Telefonunu cebine koyma işini hallettikten sonra, bana bakıp kaşlarını çatı. “Ne?”

“İnsanlara kaba davrandığında sana kızmıyorlar mı?”

Kulti gözlerini kırıştırdı. “Hayır.”

“Hiç mi?”

Ne kadar umursamadığını gösteren mükemmel bir hareketle omzunu kaldırdı.

Yüce Tanrım. “Ben telefonu birinin yüzüne böyle kapatsam, ki hoş bir hareket olmadığı için yapmam, o kişi bana gidip kendini becermemi söylerdi.” Gözlerimi kırıştıtararak onun ne söylediğini düşündüm. “Telefonu benim yüzüme böyle kapatsan, ben sana gidip kendini becermeni söylerim. Babama o ayakkabıları almana minnettar olmadığımından değil, ama biraz kibar olmak seni öldürmez, biliyorsun.”

Omuz silkti. Lanet olası omuz silkti ve ona, durumu nasıl farklı bir şekilde ele alabileceğini söylememin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anladım.

“Bu, hayatım boyunca oynadığım en kötü Uno oyunu.”

Kulti masanın karşısından başını kaldırıp bana baktı, yüzünde o küçük kibirli bebek gülümsemesi vardı. Kahrolası Alman sucuğu. “Mızıkçılık yapıyorsun.”

Her iki yanımda duran annemle babam başlarını sallayarak onayladılar. İkisine de bakıp kafamı iki yana salladım. Hainler. “Mızıkçılık yapmıyorum.” Pek değildi. “Seni kâğıt çekmek zo-

runda bırakmamak için tüm boktan kartlarını bana verip duruyorlar!”

“Bu dediğin, bana kaybetmeyi bilmiyormuşsun gibi geldi,” dedi sakince ve masanın ortasındaki kartları alıp karıştırdı.

Boğulma sesi çıkardım ve dikkatimi yanımda oturan dilsiz çevirdim. Babam, son üç saatte belki altı kelime söylemişti. Eve geldiğinde Alman’la beni garaj yolunda arabamı yıkarken bulmuştu. Babam tam olarak iki kelime etmişti: “Ah, merhaba.” Beni yanağımdan öpüp hemen içeri topuklamıştı. Annemin hazırladığı akşam yemeğini yerken, sadece iki kelime söylemişti; “tuz” ve “si”. Son iki kelime ise oynadığımız kartların renklerini değiştirirken söylediği, “sarı” ve “mavi” idi.

Öte yandan annem şaşkına dönmemeye karar vermişti ve onu suçlayacak değildim. Ünlü futbolculardan, bir saniyeden fazla etkilenmezdi. O yollardan geçmişti.

“Sen kaybetmeyi hiç sevmezsin,” diye belirtti annem, Kulti ona doğru bir kart kaydırды ve o da gülümseyerek aldı. “Küçükken, oyunları sen kazanana kadar tekrar tekrar oynatırdın.”

Haklıydı. Rekabetçi bir çocuk olduğumu hatırlıyordum. Eyvah. “Hepiniz bana karşı birlik oluyorsunuz. Ben sadece, beni her el daha çok kart çekmek zorunda bırakmasanız, daha adil bir oyun olacağını söylüyorum.”

Alman ona başka bir kart atarken annem gülümsedi. “Bu sadece bir oyun.”

Sadece bir oyundu.

Bir sonraki sefer kartları ben dağıtırken, Kulti’nin gözlerime baktığından emin oldum. Hiçbir şey sadece oyun değildi.

“Baba?” Bir iki saat sonra kapıyı çaldım. “Papa?”

Odadan, “İçeri gel,” benzeri bir şey söyleyince, ben de girdim. Odasıyla ebeveyn banyosu arasındaki eşikte duran babamın ağzında diş fırçası vardı ve çoktan pijamalarını giymişti.

“Sadece sana iyi geceler dilemek istedim.” Ona gülümsedim.

Bir parmağını kaldırıp tekrar banyoya gitti, suyu açıp ağzını çalkaladığını duydum ve sonra geri döndü. “*Buenos noches*. Bu gece eğlendim.”

“Öyle mi?”

Babam ciddiyetle başını salladıktan sonra gelip yatakta yanıma oturdu ve “Onun benim evimde kaldığını kimseye söyleyememek ne kadar zor, biliyor musun? *Benim evimde*, Salsa!” diyerek gerçekten patladı. Bu ona daha çok benziyordu. “Kral benim evimde uyuyor, *benim* çimlerimi biçti ve *benim* kızım ile arkadaşlar.” Bir elini göğsüne koyup büyük ve derin bir nefes aldı. “Bu birinin bana verdiği en güzel hediye.” Duraksadı. “Annene söyleme.”

Ve tamamen, yüzde yüz doksan dokuz ciddiydi.

Pek ağzını açmadığını gündeme getirmedi ama ona sıırıttım. En azından benim önümde normal davranmasına ve tek derdinin Kulti’nin evde kalması olmasına sevindim. “Emin misin? Kendini tuhaf hissetmeni istemem.”

“Emin miyim? *Pues si*.” Bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanına yasladı. “Bunu hayatımın geri kalanı boyunca hatırlayacağım.”

Gülerek ona yaslandım. Onunla hiç konuşmasa bile, Kulti’yi evinde ağırıyor olmaya sadece o sevinebilirdi. “Herkes söylemediğin için teşekkürler.” Annemle babam, Alman burada kalırken geniş aile üyelerimizin gelmemesine karar vermişlerdi ve ben de biraz rahatlamıştım.

“Sence gitmeden benimle bir fotoğraf çektirir mi, ben de sonra dayına gönderirim?”

“Evet.”

Babam keyifle başını salladı. “Torunlarının olduğu ‘*pinces fotos*’tan’ sonra, ben de bunu yüzlerine vurabilirim. Sen eve Kral’ı getirdikten sonra, ben torunu ne yapayım?”

Gözlerimi devirerek pat pat bacağına vurdum. “Annemin bana ne zaman evlenip ona birkaç bebek vereceğimi sorduğu bir sonraki sefer, ona tam olarak bu sözleri söylemeni istiyorum.”

Bana tekrar sarıldı. “Biliyorsun, oynasan da oynamasan da seni seveceğim.”

Öyleydi. “Biliyorum.”

“Ben sadece mutlu olmanı istiyorum.”

“Biliyorum.”

“Ciddiyim,” diye bastırdı.

Gülümsedim. “Biliyorum baba. Sana söz, biliyorum.”

Bir kez daha yandan sarıldıktan sonra, beni serbest bıraktı. “Arkadaşına, çimleri biçtiği için teşekkür ettiğimi söyle.”

“Ona sen de söyleyebilirsin,” dedim ayağa kalkarak.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Ona benim adıma sen söyle.”

İnatçı keçi. “Tamam. İyi geceler.”

“*Buenas noches, amor.*”

Bir kez daha gülümseyerek odasından çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Küçük kız kardeşimin kapısı kapalıydı ve o zaman ona olan kızgınlığımı gizleyemedim. Okuldan sonra babamla birlikte eve gelmiş, “merhaba” dedikten sonra odasına girmiş ve günün çoğunu orada geçirmiş, yalnızca bir tabak yemek alıp geri dönmek için dışarı çıkmıştı. Bir an için sırf gıcıklık yapmak adına kapıyı çalıp ona iyi geceler dilesem mi diye düşündüm ama vazgeçtim. Ertesi gün babamızın doğum günü için yemeğe çıkacaktık ve bunun bir kâbusa dönüşmemesi için onun mümkün olduğunca dinlenmesine ihtiyacım vardı.

• (İsp.) Lanet fotoğraflar. (ç.n.)

Yine de şerefsizlik yapıyordu gerçi.

Misafir odasına döndüğümde, Kulti çoktan çarşafı karnına kadar çekmiş ve tabletini, yukarı kaldırdığı bacaklarına yaslamış şekilde yatakta yatıyordu. Çantamdan yatak kıyafetlerimi ve eşyalarımı alıp duşa girmek için tekrar banyoya gittikten sonra, üzerime başka bir uzun tişört ve neredeyse dizlerime kadar gelen çoraplar giydim.

Kulti, yattığı yerden, “Yarın sabah koşuya çıkacak mıyız?” diye sordu. Odaya dönmüş, ertesi gün için yeni koşu kıyafetleri çıkarıyordum.

“Tekrar ayak uydurabildiğin sürece,” diye onunla dalga geçtim ve kıyafetleri çantamın üstüne koyduktan sonra ona döndüğümde bana kaşlarını çattığını gördüm. Tek kelime etmeden göz kırptım. Üst ranzaya tırmanıp yatağıma yerleştiğimde, babamın söyledikleri aklıma geldi. Onu görebilmek için dizlerimin üzerinde doğrulup kenardan sarktım, ona-fazla-küçük yatağında oturuyordu. “Bugün bahçede bana yardım ettiğin için teşekkürler. Babam da sana teşekkürünü iletmemi istedi.”

Kulti, büyüdüğüm yatakta böylesine rahat ve pırıl pırıl otururken tazelenmiş görünüyordu. Çenesini aşağı eğdi. “Benim için zevkti.”

Ona ıslıl ıslıl gülümsedim ve tekrar geri çekilip bir kez daha örtünün altına girdim. Kulti tekrar konuştuğunda örtüyü daha yeni göğsüme kadar çekmiştim.

“Bu benim ilk kez bir çim biçme makinesi kullanışımı.”

Bal gibi de biliyordum! Bunu söylemedim elbette, onun yerine gayet yetişkin bir tavırla, “Ah gerçekten mi?” demeyi tercih ettim.

Bir duraksamanın ardından devam etti. “Keyif aldım. Neden bunun okuluna gittiğini anlayabiliyorum. Gayet makul.”

Bekle bir saniye, bekle bir saniye. Kulti'ye peyzaj alanında diploma aldığımı asla söylemediğimi kesinlikle biliyordum. Bir kez bile sormamıştı. O sırada zaten bilmiyorsa bile, ona öfkeyle peyzaj işi yaptığımı söylemiştim tabii, ama işin boyutu bu kadardı. Hangi üniversiteye gittiğimi, hangi bölümde okuduğumu hiç söylemediğime dair aklımda tek bir şüphe bile yoktu.

“Hangi bölümü okuduğumu da nereden biliyorsun?” diye sordum sıradan bir tavırla. Suratımda aptal bir ifade olduğuna emindim.

“Seni araştırdım. Profilinde yazmışsın,” dedi saniye sektirmeden.

Ne? Tekrar doğrularak ranzanın kenarından sarktım. “Araştırdın mı?”

Baş aşağı dururken bile başını salladığını anladım. “Evet.”

“Senin... Hesabın mı var?”

Kaşlarını çatmış olabilirdi, ama kafama hücum eden onca kan yüzünden emin olamadım. “Yatağın kenarından düşüp de beyninde zaten olandan daha fazla hasara yol açmadan önce aşağı in.”

Gözlerimi devirerek dediğini yaptım ama tek nedeni, bunun bir ranzadan düşüşümün ilk defa olmayacağını bilmemdi. Çok hızlı bir şekilde inip yatağının kenarına otururken biraz fazla meraklıydım. “Sosyal medya kullanıyor musun?”

Kulti gözlerini bana dikti. “Evet.” Ardından ekledi: “Sahte hesabım var.”

“Hayır!” Güldüm.

“Evet,” diye onayladı.

“Görebilir miyim?”

Alman bu ricamı reddetmek ister gibi görünüyordu, ama sonunda başını salladı ve bir dakika sonra tabletini bana uzattı. Mavi beyaz sayfanın tepesinde “Michel Reiner” yazıyordu ve profil resmi olarak sahte, genel bir günbatımı fotoğrafı vardı. Arkadaş sayısı? 25.

Kahrolası yirmi beş.

Tabletin üstünden ona baktım ve kalbimin biraz kırıldığını hissettım. “Hayran sayfanı kaç kişinin beğendiğini biliyor musun?”

Omuz silkti.

Açıp baktım.

Reiner Kulti Resmi Hayran Sayfası, yüz yirmi beş milyon beğeni almıştı.

“Michel Reiner” de yirmi beş.

Boğazımda tatsız bir şeyler birikti ve tabletini ona geri verdim. “Oraya pek girmiyorum, ama istersen beni de arkadaş olarak ekleyebilirsin,” diye önerdim kararsız bir sesle.

“Ne büyük bir şeref,” dedi Alman sucuğu, ama küçük bir gülümsemeyle söylediği için pislik olsun diye yapmadığını anladım.

Yine de elimi örtüsünün altına sokup bacak kılını çekmeden durmadım. En azından çektiğim şeyin bacak kılı olduğunu umuyordum.

Artık her neyse, irkilerek geri çekilirken şaşkınlıkla homurdanan bir ses çıkardı. Yüzünde, bu tür yüz ifadeleri oluşturmaya alışık olmayan cildine uymuş gibi görünen kocaman bir gülümseme vardı. “Bunu tekrar yaparsan, Sal, anında karşılığını görürsün.”

Tehdidi karşısında gözlerimi devirirken bunu izlediğine emin oldum. “Benim bacaklarımda kıl yok, yani bu konuda sana bol şans.” Tekrar küçük ekrana baktım. “Orada başka kimlerle arkadaşsın?”

“Bazı eski takım arkadaşları, annem, menajerim ve halkla ilişkiler uzmanım.” Arama çubuğuna adımı yazdı ve sayfam açılınca “ekle” butonuna tıkladı. “Sen.”

Bir saniye sonra telefonum çınladı ve bir arkadaşlık teklifinin beklediğine dair bildiri geldi. Kabul ettim ve telefonumu tekrar şifoniyerin üstüne koyduktan sonra Alman’ın yanındaki yerime geri döndüm.

Bahsi geçen Alman, profilimde gezinmekle meşguldü.

“Fazla mı meraklıyız?” diye sordum.

Homurdandı, ana albümüme tıklayıp aşağıya doğru ilerledi. Bunlar çoğunlukla arkadaşlarımin veya aile üyeleriimin paylaştığı ve beni etiketlediği fotoğraflardı. Doğum günleri, oyunlar, buluşmalar, daha fazla oyun... Diğer insanların gözünden hayatımın son sekiz yılının zaman çizelgesiydi. Kulti, hiçbir şey söylemeden kaydırmaya devam etti, sonra aniden kaydırmayı bıraktı.

“Bu kim?” diye sordu.

Kimden bahsettiğini anlamam için fotoğrafı işaret etmesine gerek yoktu ve açıkçası Adam’ın, fotoğraflarımızı hâlâ orada tutmasına biraz şaşırdım. Beş yıldır birlikte değildik ve o zamandan beri birkaç kızıdan fazlasıyla çıkmıştı.

Ama işte ekranda biz vardık.

Ben yirmilerimin başında, o sonlarındaydı; kuağında otuyordum ve kolunu belime dolamıştı. Dört yıllık erkek arkadaşım sarışın, Abercrombie modelleri gibi yapılı, gerçekten şirin ve çekici olduğu kadar da iyi biriydi.

“Bu gerçekten eski. Oradaki eski erkek arkadaşım,” diye açıkladım Alman’a.

Kelimeleri nadiren kullanan bu adam taktiğini değiştirmede ama yavaş yavaş daha fazla fotoğrafa bakmaya başladı ve zaman çizelgesinde düzinelerce Adam ve ben ortaya çıktı. Onunla işleri yoluna koymak için daha fazla çaba göstermemiş olmak beni biraz üzerdi. Her zaman çok iyi anlaşmıştık ve o zamanlar tam da ihtiyacım olan ve istediğim kişiydi.

Üç yıl kadar geriye kaydırıdıktan sonra, “Ne kadar süre birlikteydiniz?” diye sordu.

“Dört yıl. Üniversitedeki ikinci yılımda tanışmıştık.”

“Tam bir mala benziyor.”

Ağızından çıkanları anlamam biraz zaman aldı ama sonunda beni güldürdü. Dirseğimle onu dürttüm. “Kabasın. Mal değildi. Gerçekten iyi biriydi.”

O yeşil-kahve gözler bana doğru kaydı. Eğlenmişe benzemiyordu. Aslında çenesi kasılmıştı ve biraz tepesi atmış gibiydi. “Onu mu savunuyorsun?” Buna inanamıyordu sanki.

“Evet. Gerçekten iyi biriydi. Gerçek anlamda çıktığım tek adam oydu, Rey. Üniversiteden hemen sonra çoluk çocuğa karışmak isteseydim, muhtemelen hâlâ beraber olurduk.”

Kulti başını geriye atıp doğruca bana baktı.

“Ne?” diye sordum. İfadesi beni şaşırtmıştı.

“Onunla iletişim halinde misin?”

Omuz silktim. “Kız arkadaşlarının arasında beni arar, ama hepsi bu.”

“Tekrar bir araya gelmek için mi?” Sesinin neden bu kadar alçak olduğunu anlayamadım ve ona tuhaf bir bakış attım.

“Evet, ama öyle bir şey olmayacak. Ayrıldığımızdan beri bir yığın kızla yattı. Ben de erkeklerin yüzlerce kadınla yatmasını seksi bulan kadınlardan değilimdir. İğrenç bir şey. Ben vücudumu birine öylece vermem ve sevdiğim birinin penisini bir sürü kızın bilmesi fikri hoşuma gitmez, anlıyor musun?”

Kulti’nin çenesindeki bir kas attı ve yemin ederim gözü seğirdi. O zaman ağızından çıkan şeyin farkına vardım.

“Sen üstüne alınma. Kendinle ne yapacağına sen karar verirsin. Yargılamak bana düşmez. Ben sadece eski kafalı ve seçiciyimdir. Ondan beri bir ilişkimin olmamasının nedeni de bu sanırım, ha?”

Gözü bu defa kesinlikle iki kez seğirdi ve ona aşağı yukarı tıpsız erkek orospusu dediğim için kendimi kötü hissettim.

“Bak, özür dilerim. Sırf benim sevmediğim biriyle samimi olmayı hayal edememem, yanlış olduğu anlamına gelmez. Sadece bana göre değil. Her yiğidin yoğurt yiyişi farklı.”

Kulti’nin gözü bir kez daha seğirdi. Sertçe dişlerini kenetlediği ve yanağını esnettiği de gözümünden kaçmadı.

“Ne?” diye sordum, o bir şey söylemeyince.

Hiçbir şey.

Alman başını geriye atıp gözlerini kapattı ve parmaklarını burnunun köprüsüne götürdü. Bir nefes aldı, ardından nefes verdi. Bir nefes aldı, bir nefes daha verdi. Nesi vardı ki?

“Rey, sen iyi misin?”

Göğsü inip kalkarken, tek gözünü açtı. “Seksten bahsetmeyi bırak.”

Yuh. “Tamam. Pardon. Senin bağınaz olduğunu düşünmemiştim.”

Boğulur gibi oldu ve diğer gözünü açtı. Ama tek kelime etti mi? Hayır, etmedi.

Orada oturup başka bir yorum yapmasını bekledim, ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Onu gerçekten bu kadar kolay alınan biri olarak düşünmemiştim. Daha edepsiz bir kelime bir yana, ağzımdan “s” kelimesi bile çıkmamıştı. Haliyle ben de neden bu kadar bozulduğunu anlayamadım.

Hiçbir şey söylemeden ranzanın üst kısmındaki desteğe bakmaya devam edince, huzursuzlandım. “Dövmeni görebilir miyim artık?” Bu konuda biraz fazla gizemli davranmıştı ve ben de bütün gün ne sakladığını merak ediyordum.

Bay Gizem’in çenesi biraz yana kaydıktan sonra neredeyse saldırgan bir tavırla başını salladı. Tabletini yatağın üzerine bırakarak vücudunu yana yatırdı ve fanilasının kolunu dikkatlice yukarı çekti. Kırk sekiz saatten kısa bir süre önce neredeyse benim kadar eski bir dövmenin olduğu yerdeki o haç, sanki sihirle bir kuş şekliyle kaplanmıştı. Çok güzel, muhteşem görünümlü bir kuştı.

“Anka kuşu,” diye açıkladı Kulti aklımı okumuş gibi.

“Eski dövmeni göremiyorum bile,” dedim. Hâlâ harika ve güzel kanatlarıyla başındaki eksantrik tüyü inceliyordum. “Bu inanılmaz, Rey.” Dokunmak istiyordum, ama cildi hâlâ biraz hassas görünüyordu ve orayı yanlışlıkla soyup iyileşmeden mahveden kişi olmak istemedim. “Cidden, daha önce orada olan haçtan çok daha iyi. Bunu yaptırma kararına ne sebep oldu?”

Alman yerine doğru kayarak fanilasının kolunu indirirken bana baktı. “Birisi bana yaptıklarımı geri alamayacağımı, ama önemli olanın bundan sonra yapacaklarım olduğunu söyledi. Bu da uygun göründü.”

Kahretsin. Beni gerçekten dinlemesinden nefret ediyordum ama yine de gülümsedim ve gözlerime bakamadığımda konuyu değiştirdim. Pekâlâ. “Uyumaya hazır mısınız?”

“Ben oturup buradan film izleyeceğim,” diye açıklayarak tabletini gösterdi. Üst ranza alttaki her şeyin yarısını gölgede bıraktığından, yüzünü tam seçemiyordum. “Sen de izlemek ister misin?”

Uykum var mıydı? Evet. Ama...

“Tabii. En azından uyumaya başlayana kadar,” diyerek kabul ettim.

Bir iki santim kadar kaydı ve vücudunun üst kısmını bana doğru çevirdi. Peki. Dirseklerimiz birbirine değecek kadar yaklaşan Kulti, tableti bükülmüş dizlerinin üzerine koyarken ben de tişörtümün eteklerini bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Tişörtüm yukarı sıyrılmıştı ama iç çamaşırımı gördüğü yoktu ve neredeyse iki günde bir takıldığımız günlerde bacaklarımın çoğunu görmemiş de sayılmazdı. Yastığı arkama sabitledim ve omzum onun pazısına değecek şekilde yatağa uzandım.

“Ne izliyoruz?” diye sordum.

Görünüşe göre adam ucuzcu değildi çünkü bir Netflix filmi açmadık; bunun yerine yeni çıkan bir gerilim filminin dijital kopyasını satın aldı.

Galiba uyuyakalmadan önce filmin ilk yirmi dakikasını çıkardım. Üzerine çektiği çarşafa rağmen, yan taraftan gelen vücut ısı ve altımdaki rahat yatakla bayılmışım.

Uyandığımda bükülmüş dizlerimin Kulti'nin kalçasının üzerinde durduğunu ve tişörtümün bir şekilde kalçalarımın yukarı sıyrılıp iç çamaşırımı herkesin görebileceği şekilde sergilediğini fark ettim. Ellerimi göğsümün üzerinde çaprazlayıp koltuk altlarıma sıkıştırmıştım ve vücudumun sağ tarafının tamamı, Alman'ın sol tarafına doğru kıvrılmıştı.

Doğrulup oturarak uyku bir şekilde esnedim. "Ben yatağıma gidiyorum." Büküğü dizini sıktıktan sonra bacaklarımı kenardan sarkıttım. "İyi geceler, Rey."

"Tatlı rüyalar."

Tatlı rüyalar mı? Gerçekten ağzından bu çıkmış mıydı? Sanırım bu kelimeleri kullandığını düşünerek yüzümde bir gülümsemeyle uyuyakaldım.

"Elbise giymişsin."

Arkamı dönerken kaşlarımı çattım ve ellerimle, beş dakika önce giydiğim mavi yazlık elbisemin önünü düzelttim. "Evet." Annemler kıyafetimi gördüğü zaman yeterince kötü olacaktı zaten. Beni eşofman altı ya da şorttan başka bir şeyle görmemiş gibi davranırlardı.

Şimdi bunu bir de Alman'dan duymak zorundaydım.

Austine'ye yola çıktığımızda giydiği kot pantolonla kapı eşiğinde duruyordu. Siyah kareli mavi bir gömlek ve tenis ayakkabısı giymişti.

Gülümsedim.

Hiçbir şey söylemedi. Pek çok kez beni daha az kıyafetle görmemiş gibi bana bakmaya devam etti, gerçi bu da kulağa teşhirciymişim gibi geliyordu. İrkildim. “Ne? Bazen süslenirim. Doğum günleri, Şükran Günü, Noel, yeni yıl.” Hafif elbisemin eteklerini çekiştirdim, neredeyse dizime geliyordu... Şey kambur durduğumda ya da çekiştirdiğimde yani.

Etekle uğraşmamı izledikten sonra bakışları yüzüme çıktı ve yavaşça, çok ama çok yavaşça gözlerini kırptırdı. “Makyaj yapmışsın.”

“Ben makyaj yaparım.” Fazla değil, ama yeterince yapardım.

“Topuklu ayakkabı yok mu?” Ayaklarıma baktı. Birkaç yıl önce annemlerin doğum günümde aldığı, bilekte biten siyah süet botu giymiştim.

“Güven bana, ben etrafta yeni doğmuş zürafa gibi dolanırken, kendini bütün gece beni yerden toplarken ve kahkahalara boğulmuş halde bulurdun.” Ona gülümsedim.

Gözleri gözlerimi bulurken, ufak bir gülümseme ağzının kenarını yukarı büktü. “Sen her şeyde iyisin.”

Bir homurtu çıkardım. “Keşke. Daha sonra sana, berbat olduğum şeylerin bir listesini yaparım.” Yatağın köşesinden çantamı alıp başımın üstünden geçirdim. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Evet,” diye yanıtladı ve bir an için bakışları elbisemin düşük yakasma takıldı.

Göğsümde çiller vardı, ama daha önce görmediği bir şey değildi.

Onun bana baktığını kabul etmeyi kafamdan attım ve rahatlamak için derin bir nefes aldım. O sabah, ben yine yarı çıplakken, üstümde sadece spor sutyeni ve iç çamaşırı varken uyanmıştı ve ben kıyafetlerimin geri kalanını giyerken tek kelime etmemişti. Elbette üstümü değiştirmek için banyoya gidebilirdim ama başından beri aklımda olan aynı düşünceyi sürdürdüm. Utanacak

hiçbir şeyim yoktu. Vücudumu olduğu gibi kabul ediyordum ve eğer şimdi bu konuda ahmak gibi davranmaya başlarsam, bu çok aptalca olurdu.

Kimseyi etkilemeye çalışmıyordum.

Ayrıca bundan önce daha iyisini de –ve umarım daha kötüsünü de– görmemiş değildi ya.

Neyse ne.

Kendimi iyi hissediyordum ve sırf yapabildikleri için benimle dalga geçmekten hoşlanan herkesten ne kadar saçmalık dinleyeceğim de umurumda değildi.

Beklendiği üzere annemi, babamı ve Ceci ile arkadaşını, oturma odasında bizi beklerken bulduk. Beni gördüğünde şaka yapan ilk kişi babam oldu.

Gömlek, kumaş pantolon ve klasik ayakkabılarını giyince, Alman'ın yanında ürkek küçük bir ayı gibi davrandığını unutmuş olmalıydı, çünkü anında annemi dirseğiyle dürttü. “Baksana, bir Noel mucizesi. Sal gerçek kıyafetler giymiş.”

Yüzümü buruşturarak abartılı bir kahkaha attım. “Ne komik.”

Annem öne çıkarak omzumu sıktı. “Bak, elbise giydiğinde ne kadar güzel oluyorsun. Daha sık böyle giyinsen, belki tekrar bir erkek arkadaş bulursun. *Olmaz mı?*”

Bir zamanlar onun bu yorumu duygularımı gerçekten incitirdi. Aslında geçmişte en az bir düzine kez aynı şeyi bana söylemişti. Farklı giyinseydim, görünüşüme biraz özen gösterseydim, futbol oynamasaydım belki birini bulabilirdim...

Beni hiç tanımayan biri, beni ancak yarı-kendim olursam sevebilirdi.

Yüzüme zorla bir gülümseme oturtup annemin koluna pat pat vurdum. Kulti'nin bana yönelttiği yoğun bakışı görmezden geliyordum. “Belki bir gün, anne.”

“Bunu sadece seni sevdiğim için söylüyorum,” dedi İspanyolca. Sözlerinin beni ne kadar sinirlendirdiğini fark etmişti. “Sen de en az başka her kız kadar güzelsin, Sal.”

“Hepiniz çirkinsiniz. Ben açım, hadi gidelim,” dedi babam ellerini çırparak, yüzü fazla neşeliydi.

O biliyordu. Annemin yorumlarının beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyordu. Belki tepemin tasını attırmıyor ya da beni ağlatmıyorlardı ama rahatsız ediyorlardı. Bunları arkadaşımın önünde söylemesinin de faydası dokunmadı.

Yerimde kalarak, annemle babamı kapıdan çıkarken takip eden kız kardeşime ve arkadaşına gülümsedim. Ceci bana tek kelime etmemişti ve ben de bu gece onunla bir tartışma başlatmak istemiyordum. Dişlerimi gıcırdattım ve duygularımı bastırdım. Bugün annem ya da Ceci’yle değil, babamla ilgiliydi.

Hepimiz annemin sedan arabasına sığmadığımız için, Kulti’yle ben ayrı gittik. Son üç yıldır gittiğimiz restorandı, o yüzden yolu biliyordum.

Kontağı daha yeni çevirip sokağın köşesine doğru ilerlemeye başladığımda, Alman konuştu. “Annenin seninle konuşma şeklinden hoşlanmadım.”

Başımı hızla çevirerek ona baktım.

Öte yandan o, ileri bakmakla meşguldü. “Onun seni böyle aşağılamasına neden izin veriyorsun?”

“Ben...” Ön cama doğru döndüm ve kendime bu anın gerçek olduğunu anlatmaya çalıştım. “O benim annem. Bilmiyorum. Onun duygularını incitmek istemiyorum ya da fikirlerinin önemli olmadığını söylemek...”

“Önemli olmamalı,” diyerek sözümü kesti.

Pekâlâ... “Sadece hayatımı nasıl yaşamam gerektiğine dair farklı bir görüşe sahip, Rey. Her zaman böyleydi. Hiçbir zaman

onun istediği şeyi yapmıyorum ya da olmamı istediği kişi olmuyorum. Bilmem ki. Sadece istediği şeyi söylemesine izin verip buna katlanıyorum. Günün sonunda, o ne söylerse söylesin ya da ne düşünürse düşünsün, ben bildiğim gibi yaşıyorum.”

Gözümün ucundan, başını çevirdiğini görebiliyordum. “Futbol oynamanı desteklemiyor mu?”

“Destekliyor, ama hayatımda başka bir şey yapmamı tercih ederdi.”

“Ne kadar iyi olduğunun farkında mı?” diye sorarken son derece ciddiye.

Gülümsemeden edemedim, onun bana olan inancı neredeyse annemin beni bir erkek arkadaş bulmak ve kadın gibi hissetmek için giyinmem konusunda suçlamaya çalışmasını telafi ediyordu. Peh. “Gerçekten iyi olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Daha hızlı olabilirsin...”

Bana yavaş diyerek sadece beni sinir etmeye çalıştığını biliyordum. Öfkeyle dönüp ona baktım. “Sen ciddi misin?”

Beni görmezden geldi. “Ama evet, iyisin. Bu konuda kibirlenme. Daha geliştireceğin bir yığın şey var.” Duraksadı. “Annen seninle gurur duymalı.”

Annemi savunma isteği ile bana söylediği bunca hoş şey için ona sarılma isteği arasında bölünmüştüm. Onun yerine, “Benimle gurur duyuyor,” diyerek devam ettim. “Sadece... Beninle işler onun için biraz zor oldu galiba. Onun beni sevdiğini biliyorum, Rey. Maçlarıma gelir, formalarımı giyer. Benimle ve ağabeyimle gurur duyuyor ama...” Yüzümü kaşıdım ve bir an için ona söyleyip söylememeyi düşündüm. Birine söylemeye- li yıllar olmuştu. Jenny ya da Harlow bile bilmiyordu. Marc ve Simon biliyordu ama bunun tek nedeni ezelden beri hayatımızda olmalarıydı. Bu konuda benimle konuşan son kişinin Cordero olmasının da faydası dokunmuyordu; adam ağızımda kötü bir tat

bırakmıştı resmen. *Herkes bilmeli*, demişti. Ona *hayır demem-*
den hoşlanmamıştı. Hayatta olmaz.

Ağabeyim Eric, kariyerinin başlarında, kendisi hakkında açıklanabilecek kişisel bilgilerin türüne ilişkin sözleşmeye bir şart koyarak başlamıştı. Ben de Pipers sözleşmemde onun izinden gitmiştim ve neyse ki bu kadar gizemli davranmanın karşılığını almıştım. Ama anlatabileceğim bir kişi varsa o da Kulti'ydi.

Yutkunarak sordum, “Jose Barragan’ı duydun mu hiç?”

“Tabii ki duydum,” dedi alınmış bir şekilde kıkırdayarak.

Jose Barragan, gerçek hayatta olduğu kadar saha dışında da büyük yaşamış efsanevi bir Arjantinli futbolcuydu.

Bilmem gerekirdi. “O annemin babasıydı.”

Arabaya çöken sessizlik, benim için büyük bir şok olmadı.

“*La Culebra* senin deden miydi?” diye sordu yavaşça. *Yılan.* Dedeme bir düzine farklı sebepten ötürü milyonlarca kişi tarafından Yılan adı takılmıştı.

“Evet.” Başka bir şey söylemedim, çünkü bunu sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

La Culebra bir yıldızdı. Benden çok öncesinde, kendi neslinin kralıydı. Ülkesine iki Altus Kupası kazandırmıştı, teknoloji ve sosyal medyanın öncesindeki bir zamanda süperstardı. Annemin babası bir sporun parlayan yıldızı, etten kemikten heykeliydi.

“Kimse biliyor mu?” diye sordu nihayet. O ürkütücü, sakın sessizlik hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

“Evet, birkaç kişi biliyor.”

Bir duraksama daha. “Kimse bana bu konuda bir şey söylemedi.” Gözucuyla onun koltukta kıpırdandığını görebiliyordum. “Sal, bu neden bir sır? Sponsorluklardan ne kadar para kazanabileceğinin farkında mısın?”

Cordero da bana aynı soruyu sormuştu. Tek fark, Cordero sadece kendini daha iyi göstermeye çalışan bir şerefsizdi. *La Culebra*'nın torunu onun takımında? Özellikle de onunla aynı ülkeden gelmişken? Anında dolar işaretlerini görmüştü, ama onun beni ya da ailemi kendi çıkarına kullanmasına izin verecek değildim. Bunu nasıl öğrendiğini asla çözememiştim ama bir önemi yoktu. Hayır, hayır demekti.

“Annemi bu duruma sokmak istemedim,” diye açıkladım. Direksiyonu biraz daha sıkı tutmaya başladım. “Hiç *La Culebra*’yla tanıştın mı?”

“Evet.”

“Yani dünyadaki en iyi adam olmadığını biliyorsun.”

Cevapsız kalışı yeterliydi.

“Rey, onunla hayatımda taş çatlasın on kez karşılaştım. Onu birebirden çok televizyonda gördüm. Bir keresinde, ben on bir yaşındayken, bana futbolla zamanımı boşa harcadığımı, insanların kadın sporcuları izlemekten hoşlanmadığını söyledi. Yüzücü ya da balerin olmam gerektiğini öne sürdü. Kahrolası *bale*. Beni *bale* ayakkabılarıyla hayal edebiliyor musun? Ben on yedi yaşındayken, milli takımda oynadığım U-17 maçına geldi, sonrasında maçımı aşağıladı. Yirmi bir yaşındayken, Altus Kupası maçına geldi ve neden Arjantin’de oynamadığımı sordu. Ona göre hiçbir şey doğru ya da yeterli değildi.

“O öyle biriydi. Annemin anlattıklarından duyduğum kadarıyla, gerçekten boktan bir baba ve daha da beter bir kocaymış. Söylendiğine göre, büyükannemi aldatmadığı zamanlarda da dövermiş. Annem ona bayılmazdı ve babasının davranışları için futbolu suçladığını biliyorum. Onu suçlayamam. Babamla Meksika’da bir tatilde tanışmışlar; evlenip buraya taşınmışlar. Onu son gördüğümde babama aptal Meksikalı dedi, anneme de kendinden bu kadar aşağıda biriyle evlenerek hayatını mahvettiğini söyledi.

“Babamı seviyorum ve her şeyi ebeveynlerime borçluyum. O ikisi, hayatımda tanıdığım en çok çalışan insanlar ve onlar hakkında kötü konuşan kimseye müsamaha göstermem. Annem destekleyici olmayan bir şey söylediğinde, annemin ağabeyimle benim futbol oynamamızdan hoşlanmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Babasından bunu miras almış olmamıza dayanamıyor.

“Bir keresinde menajerim, *La Culebra*’nın torunu olduğumu söyleyerek beni bir şirkete satmaya çalıştı. Ona ne dediklerini biliyor musun? Gayrimeşru kızının çocuğu olsaymışım, beni isteyeceklermiş. Ya da İspanyol dışında bir şeysem, bu iş yatarmış. Bulduğum yere gelmek için hile yapmışım, onun genleri ve İspanyol mirası bana anında bir avantaj sağlıyormuş gibi gösterdiler. Sanki her gün kıcımlı yırtmıyormuşum, kendimi geliştirmek için takım arkadaşlarımdan daha çok çalışmıyormuşum gibi.”

Sakin bir nefes aldım ve hayal kırıklığı gözyaşlarımı bastırdım. Kendimi bu kadar küçük hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. “Buraya annemin babası sayesinde gelmediğimi kendime kanıtlamak için, diğer herkesin iki katı kadar çalışmak zorunda kaldım.

“Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim, ama...” Omuz silktim. “Ben sadece... Kendim olmak istiyorum. İnsanların benden ben olduğum için hoşlanmasını istiyorum, dedemin ya da ağabeyimin kim olduğu veya üstümdeki lanet kıyafetler için değil... Eninde sonunda sana söyleyecektim. Bir gün.”

O andan itibaren, bir ailenin işlettiği restoranın otoparkına girene kadar geçen beş dakika boyunca Alman tek kelime etmedi. Ne zaman sinirlendiğini ya da rahatsız olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordum ve onda bu duyguların hiçbirini hissedemiyordum. Sadece sessizdi.

Ben de bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum, bu yüzden bir sohbet açmaya çalışmadım. O yaşlı adam hakkında

konuşmak bende her zaman hazımsızlık yapıyor, kalbimi ağırlaştırıyordu. Hayatımdaki insanlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu gerçekten pekiştiren bir histi.

Ailemle buluşurken birbirimizle konuşmadık. Girişte bizi bekliyorlardı. Mekâna girip yan yana iki sandalyeye oturduğumuzda tek kelime etmedik. Babam masanın başına oturdu, bir yanma annem yerleşti, Ceci onun yanındaydı ve arkadaşı da diğer uçtaydı.

“Ne içmek istersiniz?” Garson annemle başladı ve tek tek dolanarak benden önce Kulti’ye sordu.

Ne beklediğimden emin değildim ama, “Su,” demesini beklemiyordum.

“Ya siz, *señorita*?” diye garson bana sordu.

Margarita ısmarlamayı planlıyordum, çünkü genelde siparişim bu olurdu, ama yanımda muhtemel bir alkol problemi otuyordu ve arabayı ben kullanacaktım. “Bana da su, lütfen.”

Annem, ağabeylerinden birinin babama mutlu bir doğum günü dilemek için erkenden aradığını ve gelecek ay içinde bizi ziyarete gelmeyi planladığını anlatmaya başladığında, garson içeceklerimizle gelip yemek siparişlerimizi almaya başladı.

“Siz?” diye sordu Kulti’ye.

Adi herif yapacağını yaptı.

“Tako.” Dramatik bir şekilde duraksadı ve sanırım bunu gerçekten yakalayan tek kişi bendim, özellikle de dizini masanın altında benimkine vurup bana yandan bir bakış attığında, “*al Carbon*.”

Bir homurtu çıkarıp dizimi onunkine vururken, gülümsemek için dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvrırdım. Yemek siparişimde ne söylediğimi pek hatırlamıyordum, çünkü ellerinde olmadığını gayet iyi bilmeme rağmen, “Çikolatalı Alman pastanız var mı?” diye sormuştum.

• (İsp.) Izgarada pişirilmiş. (ç.n.)

Bir Meksika restoranında neden ikolatalı Alman pastası ol-
sundu ki? Yoktu, ama ben aynı anda hem baş belası hem de mo-
ron gibi görünecektim.

“Eee, hayır. *Sopapilla** ve *flan* var,” diye önerdi adam.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan birisi peçetesini yere
düşürüyormuş gibi yaptı ve hayali nesneyi almak için eğilirken
keskin dirseğini uyluğumun etli kısmına saplamaya karar verdi.

Olsa olsa bir saniye kadar sürdü ama ağızımdan çıkan ciyak-
lama o kadar çirkindi ki, çirkin seslerin kralı babam bile bana
doğru yüzünü buruşturdu.

“Onu tanımıyoruz,” dedi babam garsona İspanyolca olarak.

Gülerek Kulti’ye döndüm, utandığımdan çok daha fazla eğ-
lenmişim. “Daha sonra karşılığını göreceksin, Alman sucuğı,”
diye mırıldandım bıyık altından.

Dizini yeniden benimkine vurdu. Hareketleri, arabadan in-
dikten hemen sonra söyleyebileceğı herhangi bir sözden çok
daha fazlasını anlatıyordu. Bu oyunbaz adamın nereden geldiğı-
ne dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu sevdim.

Elimi masanın altına sokup kotla kaplı dizini sıktım.

Babam, garson gider gitmez, “Önce kim bana hediye mi ver-
mek ister?” diye sordu.

Annemle masanın karşısından göz göze geldik ve ikimiz de
başımızı iki yana salladık. Bunu kim sorar? Babam. Babam he-
diyelerini sorar.

Annem dikkatini, gıcır gıcır elli yediliğe çevirip göz kırptı.
“Ben hediyeni evde vereceğim.”

Yüzümü buruşturdum.

Masanın ilerisinde Ceci, “Anne!” dedi.

Ardından ben, “İğrenç,” diye ekledim.

* Kızarmış hamurdan yapılan Meksika tatlısı. (.n.)

Babam güldü ama bize kaşlarını çatan annem oldu. “Edepsiz kızlar,” dedi İspanyolca. “Kastettiğim o değildi!”

Elimi yuvarlayıp ağzıma götürdüm ve sağlam bir öğürmeyi engelliyormuş gibi yaptım.

“*Cochinas,*” diye tekrarladı annem, hâlâ başını iki yana sallıyordu.

“Tamam. Ceci? Sal? Kim vermek ister?”

Kız kardeşim masanın karşısından iç çekti. Bazen ona bakmak tuhaf oluyordu. Kahverengi saçları, açık teni ve zarif kemikli ince yapısıyla annemize çok benziyordu. Güzel bir çocuktı; dördüncü sınıfa giderken erkek arkadaşları olmuş, gerçekten güzel bir kız evlat. Oysa benim dördüncü sınıfta... Erkek arkadaşım yoktu. O zamanlar tek erkek arkadaşım, hayali aşkım Kulti’ydi ve şansa bakın kendisi tam olarak şu anda yanımda oturuyordu.

“Önce ben veririm.” Masanın altından küçük bir kutu çıkardı ve annem de babama uzattı. “Doğum günün kutlu olsun. Umarım beğenirsin, baba.”

Babam küçük bir çocuk heyecanı ile önce kâğıdı, sonra da kutuyu yırttı. Ceci’yle kendisinin salıncakta çekilmiş çok eski bir fotoğrafının olduğu güzel bir çerçeve çıkardı. Sırıttı ve ona bir öpücük göndererek en küçük kızma hediyesi için teşekkür etti. Sonra beklentiyle dikkatini bana çevirdi ve ellerini “ver onu bana” dercesine uzattı.

Kulti elini uzattı. “Ben getiririm.”

Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp ona verdim. “Teşekkürler.”

Daha o masadan yeni uzaklaştığında, babam öne eğildi, gözlerinde hülyalı bir bakış vardı. “Hayal görmüyorum, değil mi?”

Annem inledi.

• (İsp.) Edepsizler. (ç.n.)

“Sence burada onun fotoğrafını çekebilir miyim?” diye sordu doğum günü çocuğu.

Babamla Alman’ın fotoğrafı internete düşerse ne olur diye düşündüm. İçten içe ürktüm. Çok fazla. Ama babama ne söyleyecektim? Hayır mı? Kulti’nin ailemle vakit geçirdiğini dünyanın bilmesini istemediğim için mi? Ortalıkta söylentiler dolaşmasını istemediğim için mi? İstemiyordum. Kesinlikle bunların hiçbirini istemiyordum.

Öte yandan babam, arkadaşşıma hâlâ doğrudan tek kelime etmemiş olmasına rağmen, her şey için o kadar mutlu ve heyecanlıydı ki...

Bunun kötü bir fikir olduğunu ona nasıl söyledim? Söyleyemezdim. Babam tanıdığı herkese o fotoğrafı göndermeye devam edecekti.

Hayatta daha kötü şeyler vardı, değil mi?

“Elbette, baba.”

Adam sıırttı.

Evet, ona hayır dememin imkânı yoktu. Alışveriş merkezindeki masözlerden aldığım hediye kartını ona uzattım ve babamdan büyük bir göz kırpmaya kazandım.

Kulti çok geçmeden geri dönerek elinde mükemmel bir şekilde paketlenmiş iki kutuyla koltuğuna kaydı. Paketler o öğleden sonra erken saatlerde ortaya çıkmış, çoktan sarılmıştı ve daha büyük bir karton kutuya konulmaya hazırды. Kimse bizi yakalamadan önce onları arabamın bagajına saklamıştık. Alman, babama uzatmam için ikisini de bana verdi. Babamın yüzünde sanki az önce pantolonuna sıçmış ve bunu yeni fark etmiş gibi bir ifade vardı.

“İkimiz de doğum gününü kutluyoruz,” dedim, kulağa nasıl geldiğini hiç düşünmeden.

Babam dikkatini vermediği için umursamadı. Önce Kulti'ye, sonra kutulara, sonra Kulti'ye, sonra yeniden kutulara bakıyordu. Çok nazikçe, ilkinin kâğıdını yırttı ve benim önceki gün ayakka-bı mağazasından almaya çalıştığım RK 10'ların aynısını çıkardı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapatıp bir sonraki kutuya uzandı. İçinde kapağında marka veya logo bulunmayan düz beyaz bir ayakkabı kutusu vardı. Babam daha önce görmediğim bir ayakkabıyı çıkarmadan önce kapağı geri çekti ve baktı. Arkada tanıdık dikişli "RK" yazısı ve yan taraftaki tanıdık tik logosu da vardı.

"Gelecek sezondan," diye açıkladı Kulti.

Babam ayakkabıyı dikkatle tekrar kutusuna koydu ve derin bir nefes aldıktan sonra gözlerime bakarak çok alçak bir sesle, "Ona teşekkür ettiğimi söyle," dedi.

Yumruğumla ağzımı kapadım ama bunun kahkahama mı yoksa bıkkınlıkla iç geçirmeme mi engel olduğundan emin değildim. "Baba, ona sen söyle."

Başımı iki yana sallarken ondan ancak bu kadarını alabileceğimi biliyordum.

Dudağımı ısırarak Kulti'ye döndüm, babamın söylediklerini duyduğundan emin olsam da bana söyleneni tekrarlardım.

Alman büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Ona rica ettiğimi söyle."

Yüce Tanrım.

"Ve ona söyle, kutuda başka bir şey daha var."

Başka bir şey? "Baba, kutuda başka bir şey daha var." Ayrıca, bir metrelik bir mesafeden birbirlerini duymuyormuş gibi davranıyorlardı.

Babam gözlerini kırpıştırıp isimsiz beyaz kutuyu karıştırarak tebrik kartı büyüklüğünde bir zarf çıkardı ve kartvizite benzeyen

bir şeyi aldı. Okudu, sonra ikinci, sonra üçüncü kez okudu. Kartı zarfın içine, sonra da kutuya koydu. Birkaç nefes alırken esmer yüzü kasvetliydi. Sonunda yeşil gözlerini kaldırıp Kulti'nin ela gözlerine baktı.

“Sal,” dedi, Alman’a bakarak, “ona sorsana, kocaman sarılma mı şimdi mi istiyormuş, sonra mı?”

“Sorun ne?”

Büyük ranza yatağına oturmuş, ayakkabımı çıkarmaya hazırlarken Kulti’ye bir bakış attım. “Hiçbir şey. Neden?”

Alman bana gözlerini kırıştırdı. “Tek kelime etmedin.”

Etmemiştim. Haklıydı.

Göğsüme kocaman bir şey yerleşmişken nasıl konuşabilirdim? Canavarca ve rahatsız edici bir şey gelip içeri girmiş, nefesimin ve sözlerimin genellikle yaşadığı alanı çalmıştı.

Kulti, babamın kucaklamasına karşılık verdiğinde, o parçamı benden çalmıştı...

Babama FC Berlin maçına ön sıradan iki biletin yanı sıra uçak ve otel kuponu vermişti.

Bunun üstüne ne lanet şey söyleyebilirdiniz ki?

“Kızdın mı?” diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. “Ne konuda?”

“Berlin.”

Aman Tanrım, çok samimi görünüyordu... “Rey.” Başımı iki yana salladım. “Buna nasıl kızabilirim? Bu birinin babam için yaptığı en harika şeydi. Ben bunu...” Başımı kaldırıp ona bakarken, gelip önümde durdu ve gözlerini bana dikti. “Sana asla

karşılığını ödeyemem. Tamam, belki önümüzdeki beş yıl içinde takside bölersek ödeyebilirim, ama ne diyeceğimi bilmiyorum.”

O kaslı omuzlarını silkti. “Bu hiçbir şey.”

Gözlerimi devirdim. “Önemli bir şey.”

“Değil.”

Ayağa kalkıp kollarımı açtım. “Önemli, o yüzden tartışmayı kes ve sarıl bana.”

Konuşmayı kesti ama bana sarılmadı. Benden kaçmamış ya da sadece “hayır” dememiş olmasını iltifat olarak almalıydım. Kulti, vücudumdan hafifçe kaldırdığım kollarıma öylece bakıyordu, sanki daha önce hiç görmediği çok tuhaf bir şeydi.

Bir on saniye kadar daha durunca, bunun yettiğine karar verdim. Bu adam hayatı boyunca binlerce kez kucaklaşmıştı. Sonra yüzüne bakıp her zaman ne kadar ciddi olduğunu görünce, belki de kucaklaşmamıştır diye düşündüm. Ama restoranda babama sarılmıştı, yani sikerler. Bir tane daha yapabilecek gücü olmalıydı.

Öne doğru bir adım atıp kollarımı beline doladım, onu rehin almışım gibi kolları da hapsimde kalmıştı. Çenesini başımın tepesine yasladı. “Teşekkür ederim,” dedim ona.

On saniye kadar ona sarıldım, tüm bu süre boyunca tahta gibi kaskatı olduğunu hissediyordum ve sonunda acısına son verebileceğime karar verdim. Kollarımı indirip geriye bir adım atınca bacaklarımın arkası yatağa çarptı.

Belki onun bana karşılık vermesini ya da bu durumda bana sarılmamasını gerçekten önemseydim garip olurdu ama önemsemedim. Hem de hiç. Babama harika bir şey vermişti ve bununla yaşayabilirdim.

Garip olan şey, göğsümdeki çillere ve yazlık elbisemin ince askularının altındaki çıplak omuzlarıma bakma şekliydi.

“Muhtemelen gidip üstümü değiştirmeliyim artık,” diye mırıldanarak yana doğru bir adım attım. “Ama babam için yaptığın şeye ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum, tamam mı?”

Dalgın bir şekilde başını salladı, hâlâ memelerimin üstündeki tene bakıyordu. Doğrudan memelerime değil, hemen üstlerine. Garip.

Sanırım geçen gün ereksiyonuna baktığım zamanın intikamını alma vakti gelmişti ve bu fırsatı değerlendirecektim. “Hey, gözlerim yukarıda, pretzel surat.”

Yirminci Bölüm

“Tatilin nasıl geçti?”

Çoraplarımı yukarıya doğru çekerken başımı kaldırıp baktığımda Gardner’in yanımda durduğunu gördüm. “İyi. Ailemle biraz zaman geçirdim, ya sen?”

Omuz silktikten sonra çömeldi. “Epey uyudum.”

“Güzel.”

Gardner memnun bir ifade takındı ama cevap vermedi. Kramponumu giyip bağlarken yanımda durdu. “Sal.” Sesi o kadar alçaktı ki, içgüdüsel olarak bir sorun olduğunu anladım. “Bu hafta sonu daha çok fotoğraf çıktı. Akıllıca davranmanı istiyorum, tamam mı?”

Ona bakmak için başımı bile eğmedim, midem boğazıma doğru tırmanırken sadece gözlerimi ona çevirdim. “Biz arkadaşız, G. Hepsi bu.”

Yüzündeki kederli ifade tam olarak güven verici sayılmazdı. “Bak, ben sana inanıyorum. Domuzların uçtuğunu söyleyen de sana inanırdım, ama Cordero’nun küplere bineceğini biliyorum ve Sheena’yla benim yapabileceklerimiz de sınırlı.”

Zaman yavaşlamış gibiydi. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Şu an ne yaptığını ve gelecekte ne istediğini düşünmeni istiyorum.” Gardner elini omzuma koydu. “Senin için en iyisini is-

tiyorum, Sal. Bir şey söylememin tek sebebi bu. Gafil avlanmanı istemiyorum.”

Neye gafil avlanmak?

Daha düşüncelerimi toparlamaya ve ima ettiği şeyi aşırı abartıp abartmadığımı netleştirmesini istemeye fırsat bulamadan, Gardner doğrulup uzaklaştı.

Sheena'yla benim, senin için yapabileceklerimiz de sınırlı.

Şu an ne yaptığını ve gelecekte ne istediğini düşün.

Gafil avlanmanı istemiyorum.

Tek yaptığım, arkadaşımı yanımda eve götürmektir. Hepsi buydu. *Bu.*

Uyuşturucu kullanmamış, kalabalığa karşı memelerimi açmamış, bir şey çalmamış ya da kimseyi öldürmemiştim.

Tahminlerim doğruysa, Gardner az önce beni kariyerimin tehlikede olduğuna dair uyarmıştı.

Belki de panik olmalıydım. Ağlamalıydım. Bir arkadaşına fena halde ihtiyaç duyduğu belli olan biriyle arkadaşlığı keseceğime yemin etmeliydim.

Ama bunların hiçbirini yapmadım. Yakınından bile geçmedim.

Gardner iyi bir arkadaş gibi davranarak beni uyarmaya çalışmıştı, ama aniden tepem attı. Gerçekten attı.

Yanlış bir şey yapmamıştım ve bunu yürekten biliyordum. Elbette sözleşmemde çalışanlar arasında uygunsuz ilişkiler kurulmasıyla ilgili bir madde vardı, ama kimseyle *uygunsuz bir ilişki* yaşamıyordum. Yakınından bile geçmiyordum ama cezalandırılacak mıydım? Ya da en azından bir tür ceza mı alacaktım?

Bu çok acayip bir durumdu. Kesinlikle acayipti.

Zaten Cordero'nun yüzüne yumruğu indirmek istiyordum. Arka arkaya.

Gerginlik omuzlarımdan kollarıma doğru, yakarak iniyordu. Tüm bu durumla ilgili hayal kırıklığımı kontrol altına almak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Açıkçası Rey'den hoşlanıyordum. Kolay değildi ve o da zaman zaman sinirlerimi bozuyordu ama ona karşı, birlikte oynadığım hiç kimseye hissetmediğim bir yakınlık hissediyordum.

Antrenman sırasında takımdaki kızlardan sadece birkaçının benimle konuşması durumu daha iyi hale getirmedi. Geri kalanı bana pek bayılmadığım yan bakışlar attı. Ama beni kızdırtacak hiçbir şey söylemediler, bu yüzden ağzımı kapalı tutmayı başardım. Herhangi bir şeyi başlatan kişi olmamam gerektiğini biliyordum. İnsan yalnızca bir kez genç ve aptal olur.

Bana imalı yan bakışlar atmadıkları zamanlarda, onu boynuna sutyenimi dolamış halde bulmayı bekler gibi Kulti'ye bakıyorlardı. Mesele şu ki, ben ağzımı kapalı tutmak zorundayken, Alman'ın böyle bir mecburiyeti yoktu.

Ve susmadı.

Antrenmanın başında gözleri gözlerimi buldu ve kaşlarını çattı. İdman devam ettikçe, kaş çatışı daha da derinleşti. Kulti bana neler olduğunu sormaya çalışmadı, ama bir şeylerin canımı sıktığını ve bunun da onu baştan ayağa süzen kızlarla ilgili olduğunu fark ettiğini bir şekilde biliyordum.

Ağzımdan çıkanlar arasında en sevdiğim, “Ne bokuma baktığınızı bilmiyorum, ama sizin sahaya bakmanız lazım, birbirinizin saçlarını örmeniz değil!” cümlesi oldu.

Bu çok cinsiyetçi ve yanlıştı, ama elimde olmadan kıs kıs güldüm ve sonra da saklamaya çalıştım.

Gerçi uzun koşu sırasında, asabiyetimi azaltmaya yaramadı.

Hâlâ benim hakkımda konuşuyor, bana bakışlar atıyorlardı. Fısıldaşıyorlardı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

O akşam işten eve geldiğimde daireme çıkan merdivenlerin dibinde birisi oturuyordu. Arabadan indiğimde kahverengi saçlarını ve bol antrenman şortunun arkasını silkeleyerek ayağa kalan uzun vücudunu fark etmem bir saniye kadar sürdü.

Arabamı ondan birkaç metre uzağa park ederken bana bir şey söylemedi, spor çantamı alırken, hatta üstümdeki geniş pantolonu ve uzun kollu tişörtü süzerken de bir şey söylemedi. Beni daha önce iş kıyafetlerimle görmemişti ve benim de dizlerimin her yerinde çamur ve çimen lekeleri olmasını ya da saçlarımın sabahkine göre iki kat hacme ulaşmış durumunu umursayacak halim yoktu.

“Selam sana,” dedim gülümseyerek, birlikte ön kapıya ulaşan merdivenleri çıkarken.

Kapının kilidini açtım, Kulti peşimden geldi ve o içeri girer girmez arkasından kilitleyip çantamı her zamanki yerine koydum. Yere oturup botlarımı çıkarırken, bu işi ayakta yapmayı deneyemeyecek kadar yorgundum. Botlar, kapıya doğru olması gerekenden daha büyük bir hızla savruldu.

Alman bana elini uzattı.

Elini tutup ayağa kalktım, milim kıpırdamadan birbirimizden belki on santim kadar mesafede durduk.

Günün ikinci yarısında, kendi kendime bu olanların teknik açıdan onun suçu olduğunu söylemiştim. Ben ona nazik davranmasaydım, birlikte vakit geçirmeye başlamaz ve arkadaş olmazdık. Eğer o dünyada başka biri olsaydı, birlikte yaptıklarımızı bir avuç insan dışında hiç kimse umursamazdı. Tüm kariyerimi günden güne ilerlemeye ve gelişmeye çalışarak geçirmiştim. Ün istemiyordum ve bir servet çok iyi olurdu ama her sabah devam etmeme neden olan şey o değildi. Başarılı olmak için dikkatli davranmışım, hep dikkatliydim, ne gerekirse feda etmişim.

Kulti ortaya çıkmış ve hepsinin canına okumuştı.

Birlikte oynadığım kızlarla iyi bir ilişki kurmak için zaman ve çaba harcamıştım. İyi olmalarını isteyerek onlara yardım etmiş-tim ve tüm bu sıkı çalışma artık neredeyse boşa çıkmıştı. Jenny ve Harlow dışında hiç kimse zahmet edip de...

Alman, bırakmadığını fark etmediğim elimi sıktı. Avuç avu-ca, başparmağı bir kez elimin tersini okşadı. Sadece bir kez. "Özür dilememi istiyorsan, dilemeyeceğim."

Gözlerimi kapatıp orada durarak ona elimi tutma, kendime de bunu çok fazla düşünmeme izni verdim. Ben şefkatli bir in-sandım ve her ne kadar Kulti takıldığımız süre boyunca öyle biri olmasa da, bir futbolcu olup fiziksel temas konusunda tuhaf dav-ranamazdın. Dolayısıyla onun bana vermeye gönüllü olduğu her şeyi alacaktım.

"Hangi konuda özür dilememen lazım?" diye sorarken gözle-rim hâlâ kapalıydı.

Uzun parmakları tekrar sıktı. "Seni arkadaşım olmaya zorlamak."

Gülümsediğimi hissettim. "Beni arkadaşın olmaya zorlamadın."

"Zorladım," diye karşı çıktı.

"Zorlamadın. Sen hâlâ büyük beden bir baş belası gibi dola-nırken, ben sana nazik davrandım."

Bir duraksama oldu. "Bu bana Alman sucuğu demenden önce miydi, sonra mı?"

Tek gözümü açtım. "İkisi de."

Ağzının kenarları sadece birazcık yukarı doğru kıvrıldı ama ciddiyetini korudu. "Seni yedek kulübesine almalarına izin ver-meyeceğim."

Başımı sallayarak şirret yüzünü korumak konusunda uzman-laşmış adama gözlerimi diktim. "Pekâlâ."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kaldı. Bastırılmış, sıkışmış hissediyordum kendimi. Ona çekip gitmesini söyleyemeyeceğimi bilmekle, aslında söylemem gerektiğini bilmek arasında kalmıştım.

Buna değer miydi? Takım arkadaşlarım tarafından dışlanmaya değer miydi bu? Genel müdürümün kara listesinde olmaya? Hayran sayfalarında altında “geber sürtük” yazan fotoğrafların yayılmasına?

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Değmesini umuyordum.

“Sal, bir dakikan var mı?”

Parmaklarım çantamın naylon sapını kavrarken içimin kasıldığını hissettim. Önceki gün, diğer insanlarla konuşmakla meşgul olan ve saha kenarında av peşinde dolaşan iki muhabirden kaçmayı başarmıştım, ama şimdi... O kadar şanslı değildim.

Antrenman yapmak için sahaya erken gelsem de yeterince erken değildi. Kahretsin.

“Hadi, sadece bir dakika. Lütfen!”

Arkasma saklanacak kimsem ya da adamın bana seslendiğini duymamış gibi davranabileceğim başka bir yol yoktu; ben de derin bir nefes alıp bu işi bitirmeye razı oldum.

Keten pantolon ile düzgünce içine sokulmuş düğmeli mavi bir gömlek giymiş yirmili yaşlarındaki adam yeterince dost canlısı görünüyordu. Bana gülümsedi, taşınabilir küçük kayıt cihazı hazırda bekliyordu. “Durduğun için teşekkürler. Sana birkaç sorum olacak.”

Başımı salladım. “Elbette. Tamam.”

Kendisini ve röportajı yaptığı internet sitesini tanıttuktan sonra, sohbetimizi kaydettiği konusunda beni bilgilendirdi. "Artık sezonu yarılamağ üzeresiniz, Pipers nasıl görünüyor?"

Pekâlâ. "İyi. Şimdiye kadar sadece bir maç kaybettik, ama odağımızı koruyarak önümüzdeki birkaç haftayı atlatmaya çalışıyoruz, böylece tekrar elemelere çıkabiliriz."

"Hangi noktada baskı gerçekten üzerinize gelmeye başlıyor?"

"En azından benim için hiç bitmiyor. Sezonun başlamasından bile önce, işlerin nasıl gideceğinden endişelenirim. Her maç önemlidir ve teknik ekibimizin bize aşılamaaya çalıştığı şey de bu. Büyük bir engelle bir anda başa çıkmaya çalışmaktansa, sadece adım atmaya odaklanmak daha kolaydır."

Gülümseyerek başını salladı. "Bu Altus Kupası'nda kimi izlemeyi dört gözle bekliyorsun?"

Biraz rahatladığımı hissederek ona gülümsedim. Kupa, sezonun hemen ardından, eylül ayında başlıyordu. "Arjantin, İspanya, Almanya." Neredeyse dalgın bir tavırla ekledim, "ABD." Şey, bu hiç samimi gelmemişti. "Fazlasıyla heyecanlıyım."

"ABD Kadınlar Milli Takımı'na yeniden katılmak gibi bir planın var mı?" diye sordu.

Artık tanıdık gelen öfke sicimleri bileklerime dolandı ve onu silkelemek zorunda kaldım. Daha önce, Pipers'la işler harikayken, takımda olamamayı kabullenmek yeterince kolaydı, ama şimdi o kadar da değildi. Sabrımın son sınırındaydım. "Hiç yok," dedim, sabit bir sesle, hatta gülümsemiştim. "Şimdilik Pipers'a odaklanıyorum."

"Geçmişte genç oyuncularla yaptığın çalışmalardan bahsetmiştin. Bu yıl kamplara devam edecek misin?"

"O kamplar birkaç haftaya başlıyor. Hedeflediğim kişiler esas olarak düşük gelirli ortaokul çocukları ve lisenin başındaki öğ-

renciler. Bu genellikle çocukların spora gerçekten bağılı kalmaları için en etkili yaşlardan biridir, bu yüzden bu kampları yapmayı seviyorum.”

“Tamam, son bir soru, sonra gidebilirsin. Sen ve Reiner Kulti arasındaki ilişki hakkında çıkan dedikodular için ne söyleyeceksin?”

Dum, dum, dum. Ona gülümsedim ve küçük kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. “O harika biri. Kendisi benim hocam ve arkadaşım.” Omuz silktim. “Hepsi bu.”

Adamın bana bakışı anlaşılmazdı ama başımı sallayıp gülümsedi ve bana teşekkür etti.

Kendimi kirli hissetmeden edemedim. Birazcık. Sanki yanlış bir şey yapmışım ya da en azından itiraf etmek istemeyeceğim bir şey yapmışım gibi. Yanlışlarımı ve hatalarımı kabul etmeyi başarabilirdim. Erkek arkadaşım yoktu, evli değildim. İstedğim kişiyle arkadaş olabilirdim. O da hâlâ evli filan değildi.

Ama...

Göğsümdeki tuhaf duyguyu, tüm bu gereksiz ilgiyle başa çıkmak isteyip istemediğimden emin olamadığım o tuhaf kararsızlığı yuttum.

Ben süperstar değildim. Sadece bendim, çok az bilinen bir futbol oyuncusu. Kız kardeşimin bir gün bana dediği gibi, Houston’da yarış kızıağının eşdeğeri.

Tek istediğim oynamak ve en iyi olmaktı. Hepsi buydu.

Ben ne yapıyordum?

Antrenmandayken, hiçbir önemi olmayan tüm bu şeyleri engellemeye çalıştım ama bir nedenden dolayı normalden çok daha zordu. Gardner’in uyarısını, aptal Amber’i ve onun bir o kadar aptal kocasını, milli takımı, Kulti’yi ve onun tüm ünlü saçmalıklarını düşünmeden duramıyordum. Boynumda bir ilmk varmış gibi hissettim; yavaşça, gerçekten ama gerçekten yavaşça sıkılıyordu. Nefes alamıyordum.

Paslaşma antrenmanlarımı bitirdikten hemen sonra, hiç beklemediğim bir anda bileğime bir elin dolandığını hissettim.

Yakında olduğunu bile fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse futbol dışında hiçbir şeye pek dikkat etmiyordum; pas vermek, blok yapmak, koşmak. Binlerce kez yaptığım ve gelecekte binlerce kez daha yapmayı umduğum şeyler.

Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi ve çenesini eğerek, “Sorun ne?” diye sordu.

Ağzımdan, “Hiçbir şey,” diye çıkmaya başlamıştı, ama son dakikada vazgeçtim. Anlardı. Nasıl yaptığımı bilmiyordum, ama yalan söylediğimi anlardı. “Sadece stresliyim, o kadar.” Tamam, bu belirsiz ve hafif bir ifade olmuştu ama gerçektir. Stresliydim.

Belli ki ona yeterli gelmemişti. Tabii ki gelmeyecekti. Yüzünde, elmacıkkemiklerinin üstündeki eğik çizgileri düzleştiren o süper ciddi ifade vardı. Kulti gözlerime baktı, bu kadar yakın olmamız ya da idman yapmakla meşgul olmayanların bize bakıyor olma ihtimali umurunda bile değildi. Umursamıyordu. Sadece dikkatini çeken nesneye odaklıydı; bana.

Bu da göğsümde tam olarak kestiremediğim bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

“Sonra,” diye belirtti, sormuyordu.

Omuzlarımı silktim.

“Sonra,” diye tekrar etti Kulti. “Aklını ver.”

Başımı sallayıp ona zayıf bir şekilde gülümsedim.

O gülümsemedi. Bunun yerine bileğimi bırakıp elini alnıma koydu ve beni yavaşça itti. Bu tam olarak bir kucaklama ya da sırt sıvazlama değildi ama kabulümdü.

Beklendiği üzere, arkamı döndüğümde en az sekiz çift göz üstümüzdeydi.

Harika.

O gece saat sekizde kapı çaldı ve ben en son hazırladığım yüz maskesini, kaşığın kâsedan düşmemesine dikkat ederek mutfak tezgâhına koydum. Alman dışında kimin gelmesini bekleyebileceğimden emin değildim, bu yüzden kapı deliğinin diğer tarafında onu gördüğümde şaşırmadım.

“İçeri gel,” dedim, girebilmesi için kapıyı genişçe açmıştım zaten.

Kapıyı kapatmadan hemen önce Audi’sinin Honda’mın arkasında park edildiğini fark ettim, sürücü koltuğunda oturan birinin silueti görünüyordu. Elbette.

“Bana aldırma,” diye açıklayarak yüz maskemi bıraktığım mutfağa geri yürüdüm.

Kulti, “Yüzünde bir şey var,” diye belirttikten sonra, meraklı bir ifadeyle tezgâhın diğer yanında durdu.

Kapıyı çalmadan önce yalnızca bir yanağımı kapatmayı başarmıştım, bu yüzden portakal kreması gibi göründüğüme eminim. Kaşığı alıp, soğuk karışımın bir kısmını yanaklarıma ve alnıma sürdüm, bunu yaparken Alman’ı izledim. “Yoğurt, zerdeçal, yulaf ezmesi ve limonla yapılan bir yüz maskesi.” Kaşlarımı kaldırarak bir kısmını dudağımın üstüne sürdüm. “Biraz ister misin?”

Beni şüpheyle süzdü. Ardından başıyla onayladı.

Peki madem. “Yüzünü sıcak suyla yıka, ardından sürebilirsin.”

Ben karışımı cildimin gerekli yerlerine sürmeyi el yordamıyla bitirirken, o da mutfak lavabosuna gidip yüzüne su çarptı ve kâğıt havluyla kuruladı. Kulti tezgâhın kenarına oturup çenesini aşağı eğinceye kadar, maskeyi ona benim sürmemi istediğini fark etmedim.

“Ciddi misin?”

Alman başını salladı.

“Sen gerçekten bambaşka bir şeysin, bunu biliyor musun?” diye sordum ama bir adım öne çıkıp macunu burnuna ve elmacikkemiklerinin üstüne nazik ve yavaş bir şekilde yaydım. Yüz hatlarının üstünden geçerken, bir günde uzamış sakalları parmaklarımı gıdıklıyordu.

“Bunu çok sık yapar mısın?” diye sordu, ben çenesini kapladıktan sonra.

“Haftada birkaç kez.” Gözlerinin gözlerimde olduğunu fark ederek gülümsedim. “Sen?”

“Fotoğraf çekimlerinden önce birkaç kez cilt bakımı yaptırım,” diye itiraf etti.

Başımı salladım, etkilenmişim. Ne *metroseksüel* biriydi ama. Parmaklarımı burnunun altındaki tende gezdirdim. “Güneşin altında çok fazla vakit geçiriyoruz, cildimize gerçekten dikkat etmemiz gerekiyor. Zamanımdan önce ihtiyar bir kadın gibi görünmek istemem.”

Başıyla onayladı ve dikkatli gözlerle maskeyi ona sürmeyi bitirmeme izin verdi. İşimiz sona erdiğinde, ona yıkamadan önce en az yirmi dakika beklememiz gerektiğini söyledim. “Bir yere de bulaştırma. Zerdeçal her şeyde leke bırakıyor,” diye onu uyardım, ama mobilyalarımda leke kalıp kalmaması umurumda değildi.

Dondurucudan bir buz torbası alıp kanepenin bir ucuna oturdum ve diğer ucuna onun oturmasını izledim. Bacağımı sehpayı dayayıp buz torbasını on beş dakika kadar üzerine koydum. Defterim aramızdaki minderin üzerindeydi, masanın üzerinde de yapışkan notlarım için beyaz bir tahta vardı, haftanın ilk güzellik bakımını yapmaya karar vermeden önce bıraktığım yerdeydi. Muhabirin yaz kamplarıyla ilgili sorusu, bana dersleri planlamam gerektiğini hatırlatmıştı. Henüz hiçbir şeyi kesinleştirmemişim.

Alman hiç çekinmeden defteri aldı ve o yaştaki çocuklara faydalı olacağını düşündüğüm farklı konularda yazdığım notları okudu.

“Bu nedir?” diye sordu.

Defteri ondan kapma dürtüme direndim. “Planlar. Yaklaşan birkaç yaz kampım var.”

Defterin üstünden gözlerini kaldırdı. “Eğitim kampları mı?”

“Çocuklar için,” diye açıkladım. “Sadece birkaç saat sürüyorlar.”

Bakışlarını tekrar sayfaya indirdi. “Ücretsiz mi?”

“Evet. Bunu düşük gelirli mahallelerde, ebeveynlerinin onları kulüplere ve liglere kaydettirecek parası olmayan çocuklar için yapıyorum.”

Bir “hım” sesi çıkardı.

Yanağımı kaşıdım, Kulti çocuklara öğretmeyi planladığım becerileri okurken, kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissettim. Okumaya devam etti ve durum daha da kötüleşti. Harika bir antrenör sayılmazdı, ki değildi. İsteseydi harika bir teknik direktör olabileceğinden hiç şüphem yoktu ama istemiyordu.

Çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı bükerek yüzünü izledim.

“Senin ailenin parası var mıydı?” diye sorarken buldum kendimi.

Kulti, “Hı-hı” dedi.

Dizimi göğsüme doğru çektim ve yoğurdun her yere bulaşmamasına dikkat ederek çenemi üstüne koydum. “Akademide sana burs yok muydu?”

Bakışlarını kaldırdı. “FC Berlin ücretleri karşıladı.”

Hadi buyur. Onu on bir yaşında mı almışlardı? Böyle şeyler olurdu, ama sanırım beni hâlâ şaşırtıyordu.

“Ya sen, Tako?”

Ona dizimin arkasından gülümsedim, sormasına şaşırmıştım. “Evime geldin, Almanya. Fakir-fakir değildik, ama muh-

temelen on beş yaşına kadar marka spor ayakkabım olmadı, onu da ağabeyim MPL'den verilen ilk avansla satın almıştı. Annemle babamın bu kadar uzun süre her şeyin parasını ödemeyi nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ama yaptılar.” Aslında biliyordum. Bütçeden bir sürü şeyi kısmışlardı. Epeyce. “Önemsedikleri için şanslıydım, yoksa işler çok farklı yaşanabilirdi.”

“Eminim, onları yaptıkları hiçbir şeye pişman etmemişsindir.”

“Eh. Eminim bir iki kez, acaba biz ne halt ediyoruz, diye merak etmelerine neden olmuşumdur.” Ya da üç kez. Belki de dört. “Eskiden berbat bir öfkem vardı...”

Alman bir homurtu çıkardı. Dosdoğru homurtuydu, dudakları da titriyordu.

Göt herif.

Ayak parmaklarımla kalçasını dürttüm. “Ne? Artık berbat bir öfkem yok.”

O harika neredeyse-ela gözler tekrar defterin üstünden bana baktı. “Hayır yok, bende de yok.”

“Hah!” Onu tekrar dürttüm ve boştaki eliyle ayağımı yakaladı. Geri çekmeye çalıştım, ama bırakmadı. “Ah lütfen, benim öfkem seninkine uça ulaşamaz.”

“Ulaşıyor.” Ayağımı kendine çekerek tarak kısmından daha sıkı kavradı.

“Güven bana. Ulaşamaz.”

“Öfkeliyken tehlike oluşturuyorsun, *schnecke*. Belki hakemler seni kızları çimdiklerken yakalamamıştır, ama ben yakaladım,” dedi sıradan bir tavırla.

Oturduğum yerde doğruldum. “Fiziksel bir kanıtın olmadığı sürece, hiç yaşanmamış demektir.”

• (Kıs.) ABD'de Erkek Premier Ligi (ç.n.) •

Kulti bir süre bana baktı, sonra başını iki yana sallayarak başparmağını ayağımın kemerinden aşağıya, sert bir hat boyunca bastırdı. “Sen bir hayvansın.”

Omuzlarım sarsılmaya başladı ama kendimi gülmekten alıkoymdum. “Kişi kendinden bilir işi.”

Alman’ın ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Başkalarının aksine, ben asla nazik biriymişim gibi yapmadım.”

“Ah, biliyorum.” Ona gülümsedim. “Bir keresinde bir adamı ısırmıştın...”

“Canıma tak edene kadar herif beni üç kez ısırды,” diye karşı çıktı.

Tek kaşımı kaldırdım ama devam ettim. “Birilerinin yüzüne dirsek attığın binlerce seferden başlatma şimdi.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, şaşırdım. “Nasıl oldu da ceza almadın sen?”

Bu iddia karşısında omuz silkmesi, kırдыğı burunların ve dağıttığı kaşların sayısını hâlâ ne kadar umursamadığını gösteriyordu.

“Karıştığın tüm kavgalar...”

“Genellikle ben başlatmam.”

“Tartışılır.” Bana doğru gözlerini kırptırdı. “Kırдыңın kaval-kemiğini de unutma.”

Bu yorumla birlikte bana, kardeşimin pahasına olsa bile oldukça kendini beğenmiş bir şekilde gülümsememe neden olan sabit bir bakış attı.

“Sen kazandın,” diye belirttim, “Ben sadece morluğa neden oldum.” Ve ardından ekledim: “Bir iki patlak dudak ve bir keresinde de beyin sarsıntısı var.”

Alman eğildi, not defterimi bırakıp bana yaklaşarak ayağımı bir kez daha çekti ve sonra tekrar kanepede yanına yerleştirdi. Eli bileğime dolanmıştı. “Daha beterini yapmak istediğine eminim ve günün sonunda önemli olan budur.”

İyi bir noktaya parmak basmıştı, ama hiçbir şekilde kabul etmeyecektim.

Bunun yerine kanepenin diğer ucunda oturup ona düz ve asabi bir bakış attım. Biraz daha geniş bir şekilde gülümseyip not defterine bakmaya devam etti. Ben de poster panosundaki yapışkan notlara geri dönerek daha önce not etmiş olduklarımı gözden geçirdim.

Birkaç not alırken, hâlâ yanında duran ayağımın tepesine hafifçe dokundu. “Söylesene, buna nasıl yardım edebilirim?”

Ondan yardım istemeyeceğimi düşünen biri varsa, delirmiş demektir. Tek neden erişebildiği sonsuz sponsorlar değildi. Çocuklarla gerçek bir çalışma yapmak isteseydi bu, Mozart’ın bir çocuğa müzik kompozisyonu dersi vermesine benzerdi.

Yutkundum ve tüm vücudumun aydınlandığını hissettim. “Yapabildiğin her şekilde.”

“Yapman gereken tek şey sormak.” Sonra ne dediğini düşünüyormuş gibi gözkapakları aşağıya düştü. “Sormayacaksın ki, zaten neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Ne yapabileceğime bir bakayım.”

“Pekâlâ.” Ona gülümsedim. “Teşekkürler, Rey.”

Çok ciddi bir şekilde başını salladı ve ben de kendimi onu incelerken buldum.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Hayır,” dedi, baş belası ses tonuyla.

Onu görmezden geldim. “Antrenörlükten bu kadar nefret ederken, neden Pipers’taki pozisyonu kabul ettin?”

Elinde tuttuğu defteri yavaşça kucağına indirdi. Çenesindeki kas gerildi ve yüzü ifadesiz bir hale büründü. “Antrenörlükten hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Bundan acayip nefret ettiğine yüzde doksan dokuz eminim.”

Kulti sadece bir milim rahatladı. Bana o kadar uzun süre bakmaya devam etti ki, konuyu değiştirmem için beni korkutmaya çalıştığını ya da unutmamı umduğunu düşündüm. Belki.

Nah unuturdum.

Ona gözlerimi kırptırdım. “Yani?”

Alman’ın dudakları, inanamayan bir tebessümle hayret dolu bir gülümsemenin karışımı gibi kıvrıldı. “O kadar bariz mi?”

“Bana göre.” Ona omuz silktim. “Her antrenmanda en az beş kez birini boğmaya hazır görünüyorsun ve o zaman bile hiçbir şey söylemiyorsun. Bazı şeyler gerçekten ağzından çıktığında, eğer bundan yırtabilecek olsan hepimizi ateşe vereceğinden oldukça eminim.”

Hiçbir şeyi onaylamayınca ya da reddetmeyince ona baktım.

“Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?”

“Haklısın,” denebilecek bir şey mırıldandı, ama o kadar alçak sesle söylemişti ki emin olamadım. Gözlerimden kaçınıyor olduğu gerçeği yeterliydi. Bunun üzerine sııttım.

“O zaman neden yapıyorsun? Eminim sana herhangi bir Avrupa erkek takımının ödeyeceği paranın dörtte birini dahi vermiyorlardır. Eminim MPL bile sana daha çok öderdi. Ama onun yerine buradasm. Bunun nedeni ne?”

Hiçbir şey.

Doğrusunu söylemek gerekirse gerçekten çok aşağılayıcıydı. Sessizliği uzadıkça, duygularım inciniyordu. Ondan banka hesap numarasını ya da kahrolası böbreğini istemiyordum. Onu evine götürmüştüm, evime almıştım, ona dedemden bahsetmiştim ve o tek bir kişisel soruya bile cevap veremiyordu. Başından beri güven sorunları olduğunu anlamıştım ve onu suçladığımı söyleyemezdim. Kardeşim, tanımadığı insanlara karşı çok tedbirli

davranırdı. Bir noktada kimin doğru nedenlerle arkadaşınız olduğunu, kimin olmadığını asla bilemezsiniz.

Ama... Galiba ben bunları aştığımızı düşünmüştüm.

Hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp bakışlarımı kaçırdım ve ayağa kalkabilmek için kanepede öne doğru kaydım. "Biraz mısır patlatacağım, sen de ister misin?"

"Hayır."

Gözlerimi kaçırarak kalktım ve mutfağa gittim. Bir tencere çıkardım, ocağın üstüne koyup altım yaktım. Hindistancevizi yağıyla dolu ekstra büyük kabımı ve mısır dolu torbamı alarak göğsümde birdenbire beliren, pek hoşlanmadığım duyguyu bastırmaya çalıştım.

Bana güvenmiyordu. Ama üstüne düşününce, ne bekliyordum ki? Onun hakkında öğrendiğim her şey kırıntılardan ibaretti. Minik, minnacık kırıntılar.

Kulti'nin arkamda durduğunu hissettiğimde, ısıtılmış tencereye daha yeni biraz yağ dökmüştüm. Ona dokunmadan bir adım bile geri adım atamayacağım kadar yaklaşmasına rağmen arkamı dönmedim. Sessizliği inanılmaz derecede tipikti ve ben de bir şey söylemek istemiyordum. Tencereye birkaç yemek kaşığı mısır tanesi koydum ve kapağını kapatıp olması gerekenden daha öfkeli bir şekilde salladım.

"Sal." Adımı hafifçe aksan sezilen yumuşak ses tonuyla söylemişti.

Gözlerimi tencereden ayırmadan buharın çıkması için kapağı kaldırdım. "Biraz istiyor musun?" diye sordum.

Çıplak omzuma dokunan bütün parmak uçlarıydı.

Hâlâ arkama dönmemiştim. Tencereyi bir kez daha kuvvetle salladım ama parmakları çekilmedi, sadece omzumda daha yukarı çıkarak boynuma yaklaştı. "İstersen, ilk partiyi alabilirsin."

“Arkana dön,” diye rica etti.

Omzumu silkerek parmaklarından kurtulmaya çalıştım. “Yanmasın diye gözümü bundan ayırmamam gerekiyor, Kulti.”

Anında elini çekti.

“Arkana dön, Sal,” dedi ısrarla.

“Bir dakika bekle, tamam mı?” Tencereyi tekrar sertçe salladım ve kapağı kaldırdım.

Alman elini yanımdan uzatıp düğmeyi çevirerek ocağın altını kapattı. “Hayır. Konuş benimle.”

Parmaklarımı dikkatlice fırın kapağının koluna sardım ve hayal kırıklığımı bastırmak için bir nefes aldım.

“Daha birkaç dakika önce, öfkenin olmadığını söyledin,” diye hatırlattı ve bu da sadece o anı daha da sinir bozucu hale getirdi.

“Kızgın değilim,” diye çıkıştım biraz fazla hızla.

“Değil misin?”

“Değilim.”

Alman halkının böyle sesler çıkarabildiğini düşünseydim, alaycı denebilecek bir ses çıkardı. “Bana Kulti dedin.”

Parmaklarım fırının etrafında kasıldı. “Adın bu.”

“Arkana dön,” diye buyurdu.

Çenemi tavana doğru kaldırdım ve sabır diledim. Çok sabır. Lanet olsun, bütün sabrı. Ne yazık ki kimse dualarıma cevap vermiyordu. “Sana kızgın değilim, tamam mı? Ben sadece sanmıştım ki...” İç çektim. “Bak, önemli değil. Yemin ederim, kızmadım. Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Sorduğum için özür dilerim.”

Cevap yok.

Kahrolası, tabii ki yoktu.

Tabii. Tabii.

Sabır. Sabır.

“Pozisyonu mecbur olduğum için kabul ettim,” dedi, televizyonda yüzlerce kez duyduğum derin ses. “Neredeyse bir yıl boyunca hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmadım ve menajerim emeklilikten çıkmam gerektiğini söyledi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu; özellikle de alkollü araba kullanma cezasından sonra.” Sadece ona ait olabilecek iki sıcak el omuzlarımı kavradı. “Seçilebilecek çok fazla şey yoktu...”

“Artık spot ışıkları altında olmak istemediğin için mi?” diye sordum. Daha önce yaptığımız bir sohbeti hatırlamıştım.

Onaylar bir tavırla homurdandı. “Antrenörlük, fikir birliğine varabildiğimiz tek şeydi. Kısa ve geçici bir süreliğine, en uygunu bu göründü.” Kulti duraksayarak başparmaklarının iç kısmını trapez kaslarımın üzerinde gezdirdi. Bu beni güldürdü ve Alman’ın başparmaklarını kaslarıma batırmasına neden oldu. “Bir arkadaşım kadın futbolunu tavsiye etti. Biraz araştırma yaptım...”

Bunu sonraya saklayacaktım. Kadın futbolu üzerine araştırma yapması gerektiğini itiraf etmesine şaşırmadım. Elbette buna aşına değildi.

“...Ve ABD’deki kadınlar, istikrarlı bir şekilde en iyisi çıktı,” diye bitirdi, ama bir şey beni rahatsız etti.

Eklenmemiş bir şeyler vardı.

“Neden milli takım teknik ekibine katılmadın?” diye sordum. Başparmakları omuzlarımın derinliklerine saplanmıştı ve hayben-bu-işin, harika hissettiriyordu. En son masaj yaptırdığımdan bu yana aylar geçmişti.

Alman nefesini saldı ve ayak parmaklarıma kadar hissettim. “Sana hiçbir şey yetmez mi?” Sesi bıkkındı.

Cevabı biliyordu. “Hayır.” Sonra durumu ve isteksizliğini düşündüm ve nefesim kesildi. “Seni istemediler mi?”

“Hayır, seni küçük aptal.” Bana aptal dese de dizlerimin bağına çözen bir masaj yapıyordu, haliyle ciddiye alamadım. Aslında bu onun kendince benimle sevgi dolu konuşma biçimiydi. “Elbette sorsam beni isterlerdi.”

Egosuyla aynı odaya nasıl sığıyorduk, hiçbir fikrim yoktu.

“Kendimi kazanacağıma inanmadığım hiçbir şeye dahil etmem,” diye belirtti.

Beni göremiyor olsa da gözlerimi devirdim. “Kaybetmekten kim hoşlanır? Anlıyorum.”

O sihirli başparmaklar kürekkemiğimin derinlerine kaydı. “Anladığımı biliyorum.”

“Tamam... Yani...”

Uzun parmaklarıyla yaptığı tüm hareketleri durdurdu. Sert avuçlarının sıcaklığı cildime ve bir şekilde kemiklerime yayılıyordu. “Amerika’daki en iyi forvet sensin, *schnecke*. ‘Kadınlar futbolunda en iyi goller’ diye aratınca, ilk onun dördü senin. Zamanımı, en iyinin dışında bir şeye ya da birine harcamayacaktım. Daha çok antrenmanla, daha iyi antrenörlükle, dünyadaki en iyi forvet olabilirdin.”

Yok artık, öyle demiyordu...

Beynim çalışmayı bırakmıştı sanki.

Ağzımı açtım, sonra yeniden kapattım. Kelimelerim yitip gitmişti.

“Pipers’a senin için geldim.”

İnsan bunun üzerine ne söylerdi?

Söyleyecek bir şey var mıydı?

Sanki dünya ayaklarımın altından kayıyordu. Ciğerlerim delinmiş ve boşalmış gibiydi. Sarsılmak nasıl hissettiğimi açıklamamın yakınından geçmiyordu.

Topla kendini, Sal.

Nefes nefese ve dengesiz bir halde fırının kolunu bıraktım ve yavaşça Kulti'ye doğru döndüm. *Odaklan. Bunu büyütme.* Lanet olsun, söylemesi yapmaktan çok daha kolaydı. Bu, benim çocukken hayatım boyunca hayalini kurduğum şeydi. Kral tarafından seçilmek... Genç Sal'in kalıntıları hâlâ içimdeydi, onun söylediklerine seviniyor ve *Mardi Gras* boncuklarını havaya fırlatıyordu. Bunu düşünememiştim, ne o zaman ne de muhtemelen hiçbir zaman.

Pipers'a senin için geldim.

Yüce Tanrım. Kendimi toplamam gerekiyordu. *Odaklan.* "Ben en iyi değilim, ama konumuz da bu değil. Videoyu gördüğünde soyadımı tanıyamadın mı?"

Eğer utangaç olmayı becerebilseydi, utangaç sayılabilecek bir gülümseme sundu. Ama değildi. Daha çok bir sırtıştı. "Sakatladığım her futbolcuyu hatırlayamam ki Sal, hem umurumda olmazdı."

Hiç de şaşırtıcı değildi ama yine de başımı iki yana sallama neden oldu. "Gerçekten bambaşka bir şeysin, *pumpernickel*." Kendimden birkaç santim yukarıdaki çok ciddi yüze bakarken omuzlarım gevşedi. "Yani antrenörlük yapmaktan hoşlanmadığını bilmene rağmen, Pipers'a geldin." Takımımızı nasıl seçtiği kısmını bilerek atlamıştım.

"Ja."

"Ve hâlâ bizden nefret ediyorsun."

Alman şimdiye kadarki en az özür dileyen omuz silkme hareketini yaptı. "Aranızda, yıllar önce oynamayı bırakmış olması gereken birkaç kişi var." Gözlerini kırptı. "Ve aranızdan birini düzenli olarak sarsmak istiyorum."

Ona sırttıktan sonra elimi uzatıp omzuna vurdum. “Güven bana, ben de bir kez ya da beş kez yüzüne çakma dürtüsü hissettim.”

“İşte yine o öfke. Nazik bir kız asla birine yumruk atmaya düşünmez,” dedi o aptalca sırtışla. “Daha önce kaç kişiye yumruk attın?”

“Kimseye,” aman Tanrım, “yani en azından on yıldır. Yüzlerce kez düşündüm, ama hiç gerçekten yapmadım. Hadi ama.”

Bana tek kaş kaldırmaya eşdeğer bir bakış attı ve *bir şeyleri yapmayı düşündüğümü* ima edecek şekilde tekrar vurguladı.

Pislik. “O çok bariz oluyor ve sen de biliyorsun. Yırtmanın bir yolu yok.”

Alman hemfikir olarak başını salladı. “Doğru. Daha önce kaç futbolcuya dirsek attın?”

“Yeterince,” diye dürüstçe cevap verdim, benim sayımın onunkinin yanında devede kulak kalacağını biliyordum.

“Takımdaki en çok faul sende,” diye belirtti Kulti, bu da beni acayip şaşırttı. “Harlow’dan bile fazla.”

Omuz silkme sırası bendeydi. “Evet, ama sağda solda insanlara dirsek attığım için değil. Çocukken bu sebeple bir ligden kovulduğumdan beri yapmadım,” diye açıklarken ona sırtıyordum.

“Böyle ufak bir beden için epey fazla asabiyet.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Annenle baban? Onlar ne düşündüler?”

“Annem o konuda canıma okudu. Babam da öyle, ama sadece annem civardayken. Annem yokken bana bir beşlik çaktı ve diğer kızın bunu hak ettiğini söyledi.” İkimiz de güldük. “O adamı seviyorum.”

Kulti nazıkçe gülümseyip bir adım geri giderek dolaptan iki kâse çıkardı. Her birine patlamış mısırın yarısını dökerken ona bir bakış attım ve oturduğumuz kanepeye kadar onu takip ettim. Şansımı zorladığımı biliyordum ama yine de yaptım. “Peki ya senin annenle baban? Maçlarına geldiler mi?” Kariyerinin zir-

vesinde olduğu gençliğinde, kameraların tribünlerdeki yaşlı bir çifte yakınlaşarak onları Reiner Kulti'nin ebeveynleri diye gösterdiğini hatırladım.

Ağızına bir avuç mısır atarken, "Babam çok fazla çalışırdı ve ben akademiye gidince de orası evden çok uzaktı. Mümkün olduğunca maça geldiler, ama daha çok televizyondan seyrettiler," dedi.

Bu, basın için bugünlük yeterli bilgiydi. Söylemediği şey, küçükken ebeveynlerinin pek çok maçına gitmediği, ancak büyüüp parasını ödediğinde gittikleriydi. En azından ifade ediş tarzından bunu tahmin ettim. "Hepimiz için uygundu."

Sözlerindeki sertliği hayal etmediğime emindim. Belli ki konuyu daha güvenli bir bölgeye çekmem gerekiyordu.

"Tek bir soru daha, sonra burnumu sokmayı bırakacağım." Başını sallamış olabilirdi, ama emin olamayacak kadar mısır yemekle meşguldüm. Bunu ona ifadesiz bir yüzle sormamın imkânı yoktu. "Emekli olmadan önce Portekiz'e karşı oynadığınız maçı ektin mi, yoksa gerçekten hasta mıydın?"

Karşılığı tam olarak beklediğim şekilde oldu ve yüzüme bir yastık attı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Yirmi Birinci Bölüm

Sonraki iki hafta normal geçti. Antrenmanlar iyi gitti, Harlow ve Jenny nihayet milli takım yükümlülüklerinden döndüler ve Pipers sezonun sonraki iki maçını kazandı. Çalıştım, egzersiz yaptım ve Kulti neredeyse her gece bana geldi. Televizyon izledik, Uno ya da bana öğrettiği poker oynarken birbirimize kızdık. Birkaç gece ben yogaya başlamak üzereyken geldi. Kanepeyi çekmeme yardım ediyor ve benimle yoga yapıyordu.

Her şey yolunda, eğlenceli ve kolaydı.

Rutinleri ve çoğu zaman ne bekleyeceğimi bilmeyi severdim.

Yalnızca iki olumsuzluk vardı ve ikisi de kadınların etrafında dönüyordu.

Pipers'taki kızlar, bana tuhaf bakışlar atıyor ve dinlemediğimi sandıklarında bir şeyler söylüyorlardı. Bazı günler onları görmezden gelmek içimdeki her şeyi tüketiyordu, bazı günler ise onlara sadece gülümsüyordum ve geceleri rahatça uyuyabileceğimi, çünkü utanılacak bir şey yapmadığımı kendime hatırlatıyordum. Bazı günler diğerlerinden daha kolaydı ama takım olarak iyi oynamaya devam ettiğimiz sürece bunu kabullenip çenemi kapalı tutuyordum. Öte yandan Harlow, genç kızlara kendi işlerine bakmalarını, futbola odaklanmalarını ve dedikodu yapmamalarını söylemekte hiçbir sorun yaşamıyordu. Bunu bana Kulti'yle ne olduğu hakkında hiçbir şey sormadan yaptı.

E-postalar yeniden artmıştı. Alman'ın kadın hayranlarından gelen yalnızca bir iki mesaj olmuştu ancak kısa sürede üçe dörde ulaştı. Babamın akşam yemeğinde çektiği fotoğraflar ortalıkta dolaşmaya başladığında o kadar sıklaştı ki, tanımadığım kişilerden gelen e-postaları okumayı bıraktım. Kimseye bir şey söylemedim. Söylemek istemedim. Kendime ve Kulti'ye ne kadar az dikkat çekersem o kadar iyi olacağını düşündüm.

“Vay anasını.”

Altıncı sınıf öğretmeninin neye “vay anasını” dediğini görmek için arkama döndüm ve donakaldım.

Gerçekten dondum.

“Vay anasını,” diye az önce öteki kadının ağzından çıkan kelimelerin aynısını tekrarladım.

Bu, ortaokul sahasında yürüyen Alman'dı. Eğer onu sürekli görmeye alışkın olmasaydım, bu başlangıç için çok kötü bir an olurdu. Ama yanında yürüyen iki adam vardı. Biri büyürken defalarca oynadığını gördüğüm başka bir Alman, diğeri ise daha önce tanıştığım ve televizyondaki bir parfüm reklamında oynamış bir İspanyol'du.

Bunlar kaka yapardı. Hepsi kaka yapıyordu. Her biri ayrı ayrı.

Derin bir nefes aldım ve o cumartesi sabahı futbol kampına yardım etmeye gönüllü olan dört öğretmene baktım. Ön kayıt yaptıran yirmi çocuğa hazırlık amacıyla, yaklaşık yarım saat önce dört küçük kale belirlenmişti.

Yüce Tanrım, bu adamları getirmişti ve birbirimizi son gördüğümüzde bu konuda tek kelime etmemişti. Ama zaten en başta iki hafta önce konuştuğumuzdan beri ikimiz de onun yardım

etmesini gündeme getirmemiştik. Kendini bir şey yapmaya mecbur hissetmesini istemiyordum.

Yine de arkadaşlarıyla buradaydı. Sıradan arkadaşlar da değil, onlarla.

Bu konuyu soğukkanlılıkla karşılamamın hiçbir yolu yoktu. Kulti'nin heyecanlandığını anlamaması mümkün değildi. Yanımda duran iki öğretmeni görmezden gelerek sadece birkaç adım ötede durduğunda, ağzının gerilmesine bakılacak olursa, her şeyi anlamıştı.

Yeterince yaklaştığında kolunu tutup sertçe sıktım. Hissettiğim her şeyi, söylemek isteyip de söyleyemediğim her şeyi anlayabilmesini umuyordum. En azından o anda hiçbir şey söyleyemeyecek durumdaydım.

Sıçmak üzere olan bir midilliye değil de kendiminkine epey benzeyen bir sesle, “Merhaba,” demeyi başardım. “Geldiğin için teşekkürler.”

Alman onaylayarak başını eğdi.

Dikkatimi öteki adamlara çevirdiğimde, kendi kendime bir kez daha düşündüm: *kaka, kaka, kaka*. Neyse ki bunu atlattım.

Neredeyse utangaç bir tavırla, “Merhaba Alejandro,” dedim.

İspanyol'un birbirimizi tanıdığımızı anlaması için bana bir an bakması gerekti. “Salomé?” diye sordu tereddütle. Dürüst olmak gerekirse, adımı hatırlamasına şaşırmıştım. Birbirimizi son görüşümüzden bu yana bin tane insanla tanıştığımıza şüphem yoktu ve iyi arkadaş filan da değildik. İkimizin aynı spor giyim şirketiyle sponsorluğu vardı. Yaklaşık iki yıl önce aynı zamana programlanmış fotoğraf çekimimiz olmuştu.

Selamlaşmak için elimi uzatarak, “Seni tekrar görmek güzel,” dedim.

Görmediğim şey, benimle İspanyol adam arasında gidip gelen o ela gözlerdi.

Alejandro hızla elimi tuttu ve kocaman gülümsedi. “*Como estas?*” Bana biraz yabancı gelen o hızlı, yumuşak aksanlı İspanyolcaya geçiş yaptı.

“*Muy bien y usted?*” diye sordum.

O cevap veremedi, diğer yeni gelen araya girdi. Daha kaba ve daha çok alıştığım Orta Amerika İspanyolcasına benzeyen bir aksanla, “*Hablo español tambien,*” dedi.

Ona gülümsedim. “Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum,” diyerek Franz Koch’u selamladım. On yıl kadar önce, Avrupa Ligi’ndeki yıldız oyuncularından biriydi. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, yıllar önce Alman Milli Takımı’nın kaptanıydı.

Doğru hatırlıyorsam, adam resmen canavardı.

“Franz,” dedi adam elimi tutarak. “Seninle tanışmak bir zevk.”

Sesimin çatlamaması için boğazımı temizledim ve gülümsemeyi başardım. “Ah, kim olduğunu biliyorum. Büyük hayranıyım. Geldiğin için çok teşekkürler.” Yanağımı kaşıyarak onlardan bir adım uzaklaştım. “Hepinize geldiğiniz için teşekkürler. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Neyse ki benim Alman, yapılması gerekene hâkimdi, çünkü hemen işe koyuldu. “Planladıklarını yapalım, ama onun yerine iki gruba ayrılalım.”

“Tamam.” Başımı salladım. “İşe yarar. Çocuklar yakında gelmeye başlayacaktır.” İki beklenmedik ziyaretçi başlarım sallayarak onaylayınca, yüzümde bir gülümseme parladı. “Bu size uyar mı, beyler?”

• (İsp.) Nasılsın? (ç.n.)

•• (İsp.) İyiyim, ya sen? (ç.n.)

••• (İsp.) Ben de İspanyolca biliyorum. (ç.n.)

Anında hemfikir oldular. Alejandro ve Kulti aynı takımdaydı –benim Alman’ın İspanyol’u ne kadar çabuk kaptığı gözümünden kaçmadı– ve Franz ile ben diğer takımdaydık.

Bu şimdiye kadarki yaşadığım en eğlenceli gençlik kampına dönüştü.

Zerre kadar egosu olmayan ve bunun eğlence için olduğunu anlayan Franz’la çalışmak rüya gibiydi. Mükemmel bir takım oyuncusu ve liderdi; topu özgürce pasladı, yoğun aksanıyla çocuklara sataştı, hatta bir süre Arnold gibi konuştu. Çocuklara akıl hocalığı yapmaktan gerçekten zevk alıyordu. Maç boyunca güldük, sırttık, birbirimize ve çocuklara beşlik çaktık.

Sahanın diğer tarafında, kaleleri kaydırduğımız yerde, Kulti ile Alejandro’nun zaman zaman hızlı İspanyolcayla birbirleriyle tartıştıklarını duyabiliyordum. Çoğunluğu İspanyol asıllı olan çocuklar, onlar birbirlerine ne söylerse söylesin kahkahalara boğuldular.

Daha da önemlisi, çocuklar mest olmuştu.

Herkes Kulti’yle Alejandro’yu tanıyordu. Onu tanıştırdığımda en az alkış alan kişi Franz olmuştu ama sonradan, iki süperstarla değil de bizimle sıkışıp kaldıklarında kaşlarını çatan oğlanları ve kızları kazanmıştı.

Her şey harikaydı. Bulutların üstünde miydim? Kesinlikle. Üç saat dolduğunda, kendimi milyon dolar kazanmış gibi hissediyordum. Çocuklar her zamankinden daha heyecanlı ayrıldılar, ebeveynler saha kenarında ayakta durdukları yerde hayret içindeydi ve hatta antrenörlerin de hepsi sırtıyordu.

Tüm çocuklar ve gönüllü öğretmenler dördümüzle fotoğraf çektirdikten sonra, elimi kaldırdım, Franz da eliyle karşıladı ve çılgınca el sıkıştık. “Geldiğin için çok teşekkürler. Benim için gerçekten dünyalara bedel.”

“Rica ederim. Ben de acayip eğlendim,” dedi içten bir gülümsemeyle.

Elimi Alejandro’ya uzattım. “Sana da teşekkür ederim. O çocuklar,” gülümsemeden edemedim, “günlerini unutulmaz kıldınız. Teşekkürler.”

İspanyol, elimi sıkarken, “Rica ederim, Salomé. Eğlendim, ama bir sonraki seferde seninle takım olmayı tercih ederim,” dedi ve başını yanında duran Alman’a doğru eğdi. “Kendisi biraz zorluk çıkardı.”

“O her gün baş belasıdır.” Kulti’ye doğru eğilerek omzumla koluna vurdum.

Benden öteye attığı ufak adımı ya da bunu yaparken yüzünü buruşturduğunu gözden kaçırmadım. Alnı kırıışmıştı ve bana attığı yan bakış neredeyse buz gibiydi.

Bu da neydi böyle? Az önce benden uzaklaşmış mıydı o? Pe-ki.

Zavallı kalbim, onun hareketlerinin kendimi ne kadar boktan hissettirdiğini gözden kaçırmadı. *Peki madem.* Belli ki onunla oyunbaz tavırlara girmek, sadece yalnız kaldığımız zamanlara mahsustu.

Yüzümdeki gülümsemenin bir an solduğunu hissedince, üstüne daha büyük bir gülümseme yapıştırdım.

Pekâlâ.

Bu utanç vericiydi.

Kulti tuhaf davrandığı için ne yapacağımı bilemeyerek tekrar Franz ve Alejandro’ya baktım. “Geldiğiniz için çok teşekkürler. Hayal edebileceğinizden daha çok makbule geçti. İkinizden biri için yapabileceğim bir şey olursa, lütfen söyleyin.” Onlara sunduğum parlak gülümseme içtendi. Kollarımı açtım, en azından İspanyol’un bana sarılacağını biliyordum. Önceden bana sarılmışlığı vardı.

Beklentimi boşa çıkarmadı. Biraz ıslak ve terli olan Alejandro öne çıktı ve kollarını nazik bir kucaklamayla omuzlarıma doladı. “*Fue un placer ver te otra vez, linda.*”

Geri çekilirken başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsedim. “Her zaman,” diye İspanyolca karşılık verdim. “Tekrar teşekkürler.”

Daha ancak birbirimizden uzaklaşmıştık ki, Franz öne çıktı ve kocaman sarılarak beni yerden kaldırdı. “Beni ağırladığın için teşekkürler.” Beni yere bıraktı, bir adım geri çekilirken ellerini omuzlarımda genişçe açtı. “Bu gece maçına geleceğim. Oynayışını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Gözlerim kocaman açıldı ama başımla onayladım. “Bu harika ve biraz sinir bozucu. Teşekkürler.” Saatime bakınca yüzümü buruşturdum. “Konusu açılmışken, benim hazırlanabilmek için gitmem lazım gerçekten.” Geriye doğru bir adım daha atıp iki adama sıdıttıktan sonra, dikkatimi tekrar Kulti’ye çevirdim.

Kulti, dilini yanağının içine yaslamış, kollarını göğsünde çaprazlamış duruyordu. Tepesi atmıştı. Gözlerinin kısılmış halinden anlayabiliyordum.

Kızacak ne vardı ki? Arkadaşlarının önünde onunla şakalaşmaya çalıştığım için mi kızmıştı? Ailemin önünde sorun yoktu ama onun tanıdığı insanların önünde sorundu, öyle mi? Bunu umursamadım ve ifadesini görmezden gelerek, “Her şey için teşekkür ederim Rey,” dedim. Çünkü minnettardım, bu kadarı doğrudu. Sadece keşke arkadaşlarının önünde tuhaf davranmasaydı.

O gece Pipers maçımızdan sonra soyunma odasına doğru giderken, bir el koluma dokundu.

Gözlerimi kırptırdıktan sonra sıdıttım, galibiyetimizden dolayı hâlâ uçuyordum. “Selam, Franz.”

• (İsp.) Seni tekrar görmek büyük bir zevkti, tatlım. (ç.n.)

Yaşça büyük Alman, rampadan soyunma odalarına giden ve oyuncularla tribünleri ayıran korkuluğun diğer tarafında duruyordu. “Salomé,” diyerek başını iki yana sallarken, bana kendimi rahat hissettiren nazik bir gülümseme sundu. “Videoların hakkını verememiş. Ayak hareketlerin ve hızın olağanüstü.”

Son zamanlarda bu iltifatların nedeni de neydi?

Ben daha sindiremeden, Franz devam etti. “Sağ ayağını çok fazla kullanıyorsun. Ben de öyle yaparım. Sana gösterebileceğim bazı numaralar biliyorum. Yarın müsait misin?”

Franz Koch bana birkaç ipucu göstermek istiyor. Bana birkaç püf noktası göstermek isteyen kimseye hayır diyemezdim. “Evet, kesinlikle. Yarın tüm gün müsaitim.”

“Harika. Ben bu şehrin yabancısıyım. Nerede buluşabiliriz, biliyor musun?”

“Evet, evet.” Fazla hevesli göründüysem bile, zerre umurumda değildi. Azıcık, mini minnacık bile. Parkın adını ezberden söyledim ve ikinci kez tekrar ettikten sonra, bana uzattığı akıllı telefona yazdım.

Hayatıma giren ikinci Alman adam gülümsedi ve başını sallayarak telefonunu geri aldı. “Senin için de uygunsa, yarın saat dokuzda.”

Aman. Tanrım.

İçten içe heyecanla ciyaklıyordum, ama dışarıdan sadece birazcık aptala benzediğimi umuyordum. “Kesinlikle bana uyar. Teşekkürler.”

Soyunma odasında Kulti’nin dikkatini çektiğimde, ona ertesi gün Franz’la buluşacağımı söylemek için neredeyse ağzımı açıyordum ama yüzündeki ifadeden dolayı çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Futbol kampındaki gençlere veda ettiğimizden beri sürekli kızgın görünüyordu ve içine ne kaçtığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Söylemeye gerek yok, eve döndüğümde bunu çözmeye çalış-
ma zahmetine girmemeye karar verdim.

Onunla şakalaşmaya çalışmıştım ve onun da Alman sucuklu-
ğu tutmuştu, yani neyse ne. *Neyse ne.*

Ölüyordum.

Aman Tanrım, ölüyordum. Neredeyse üç saat boyunca
Franz’la ve ona karşı çeşitli vuruşlar yapmak beni neredeyse öl-
dürmüştü. Ölüm hemen köşe başındaydı, hissedebiliyordum.

“Kaç yaşındayım demiştin?” diye sorduğumda, evime en ya-
kın parkta karşılıklı bağdaş kurarak oturuyorduk.

“Kırk dört.”

“Yüce Tanrım.” Güldüm ve ellerimi geriye koyup yaslandım.
“İnanılmazsın, ciddi.”

“Hayır.” Yaptığım hareketi tekrarlادی. “Sensin o. Zamanla
ve daha iyi eğitimle...” Başını iki yana salladı. “Reiner senin
Amerika takımı için oynamadığını söyledi. Neden?”

Bacaklarımı göğsüme çektim ve yaşça büyük nazik adama
baktım. Ve tam olarak anlayamadığım bir sebepten ötürü, ona
anlattım. “Takımdaki diğer kızlardan biriyle sorun yaşadım ve
bıraktım.”

“Başka bir oyuncuyla olan problem yüzünden ayrılmana izin
mi verdiler?” Hayrete düşmüş, aksanı daha belirgin hale gelmişti.

“Evet. O, takımın ilk oyuncularından biriydi, ben de o za-
manlar çok gençtim. Ya o ya ben gidecek dedi ve ben gittim.”
Evet, bu konuda açık davranmak biraz inciticiydi.

“Bu muhtemelen hayatımda duyduğum en salakça şey.” Franz
bana, bir yanı, “Şaka yaptım!” dememi bekliyormuş gibi bakıyor-

du. Ama yapmamıştım ve nihayet bir dakika sonra bunu fark etti. Hakikaten afallamış görünüyordu. Yaşça büyük Alman doğrularak tüm dikkatini bana verdi. “Neden hâlâ buradasın o zaman?”

“Ne demek istiyorsun?”

“ABD takımı için oynayamıyorsan, neden bu ligde oynuyorsun?”

Ona gözlerimi kırptırdım. “Pipers’la sözleşmem var.”

“Ne zaman bitiyor?” diye sorarken, son derece ciddiye.

“Gelecek sezon.”

Bir an için burnunu buruşturdu. “Hiç başka bir yerde oynamayı düşündün mü?”

“ABD dışında mı?” Çoraplarımla oynamaya başladım, soruları beni bu işin nereye varacağı konusunda meraklandırıyordu.

“Evet. Avrupa’da kadın takımları var.”

Geriye yaslanarak başımı iki yana salladım. “Orada oynayan bazı kızlar tanıyorum, ama üstüne fazla düşünmedim hiç. Ağabeyim şu an Avrupa’da kiralık, ama... Hayır. Hiç düşünmedim. Ailem burada, ben de burada olmaktan mutluyum.” Yakın zamana kadar.

Franz bana bir bakış attı ve önümüzdeki haftalarda aklımdan çıkmayacak on bir kelime söyledi. “Başka bir yerde oynamayı düşünmen lazım. Burada yeteneğini ve kariyerini mahvedeceksin.”

Daha sonra, hayatımdaki onca insan arasında kariyerimi konuşmak için neden Frank’ı seçtiğimi merak edecektim, ama nihayetinde içimdeki bir şey en iyi seçeneğin o olduğuna karar verdi. Onun görüşü başkalarınıninkinden daha tarafsızdı. Geleceğimi çok az umursuyor olsa da –o da umursuyorsa tabii– bana tarafsız görüş sunuyordu. Kendisi olsa ne yapacağını söylüyor, hayatımdaki başka bir şeyi değerlendirmeye almadan yapılacak en iyi şeyi anlatıyordu. Ailem, işim, Pipers, hiçbir şey.

Başka bir yerde oynamak mı?

Uzun bir nefes verip ona fazlasıyla dürüst bir şekilde, “Bilmiyorum,” dedim.

“Kariyerinin en iyi yıllarını, yeteneğini takdir etmeyen bir lige heba etme. Sen milli takımda oynamalısın; herhangi bir milli takımda ve bunu yapabilirsin. Çok karmaşık değil. Futbolcular bunu sürekli yapar.”

Haklıydı. Futbolcular bunu gerçekten sürekli yapardı. Ben de başka bir ülke için oynayan ne ilk ne de muhtemelen son oyuncu olurdum. Hayranlar bunu ikinci kez düşünmezdi bile. Biri iyi oynadıktan sonra umurlarında olmazdı.

“Buna gerçekten kafa yor, Salomé,” dedi nazik ve cesaretlendirici bir sesle.

Kendimi başımı sallarken buldum. Bu yeni olasılıkla biraz kafam karışık ve azıcık da bunalmış hissediyordum. Kulağa biraz korkutucu geliyordu. “Bunu düşüneceğim. Teşekkürler.”

“Güzel.” Frank gülümsedi. “Üç gün daha buradayım. İkinci raunt için yarın müsait misin?”

Babam aradığında arabayla eve gidiyordum. Sesli mesaja düşmesine izin verdim ve bir kırmızı ışıktaki durana kadar bekleyip onu geri aradım.

O telefonu açınca, “Selam, babacığım,” dedim.

“Salomé...”

Yüce Tanrım. Tam adımı söylemişti. Kendimi hazırladım.

“Alejandro’yla mı tanıştın?” Her kelimeyi ağır ağır telaffuz ediyordu. Adamın soyadını değil adını söylüyor olması onun ne kadar popüler olduğu hakkında çok şey anlatıyordu. “Kulti” gibiydi, herkes onu tek isimle tanırdı.

“Sana göndereceğim bir fotoğraf var!” Bana çok yüklenmeden önce hemen karşı atağa geçtim.

Babam beni duymazdan geldi. “Ve Franz Koch’la?”

İç çektim. “Evet.”

Bunun üzerine bir şey söylemedi ve tekrar iç çektim.

“Geleceklerine dair hiçbir fikrim yoktu.” Bu benim kulağıma bile zayıf geldi. “Baba, özür dilerim. Hemen sonrasında seni armalı ve fotoğrafları yollamalıydım. Onları Kulti getirdi ve çok şaşırdım, doğru dürüst düşünemedim. Sonrasında bir maçımız vardı ve... Bana kızma.”

“Kızmadım.”

Hayal kırıklığına uğramıştı. İşleri “bilen” taraf olmayı sevdiğinin farkındaydım. Herkesten önce dedikoduları bilmek hoşuna giderdi ve ben de onu yüzüstü bırakıp, iki süperstar futbolcunun benim futbol kampımda gönüllü çalıştığını başkasından öğrenmesine neden olmuşum.

“Fotoğrafı ‘tio’n gönderdi,” dedi, bu da her şeyi anlatıyordu. Babam, annemin kardeşine pek bayılmazdı.

Pöh. “Franz dün maçımıza geldi ve bana biraz birebir antrenörlük yapmayı teklif etti,” diye ona yeni bir şey sundum. “Üç saat oynadık. Öleceğimi sandım.”

“Sadece ikiniz mi?” diye sordu yumuşak bir sesle, ama muhtemelen normal bir insanın konuşma sesiyle aynıydı.

“Evet.”

“Sana onunla oynamanı mı teklif etti?”

“Evet. Ayak hareketlerimin olağanüstü olduğunu söyledi. Buna inanabiliyor musun?”

Babam gururlandı. “Evet.”

Telefona doğru sıırttım. “Şey, ben inanamadım. Yarın tekrar oynamak için müsait olup olmadığımı sordu.”

“Evet demiş olsan iyi edersin,” diye homurdandı, hâlâ öfkesine tutunmaya çalışıyordu.

“Tabii ki evet dedim. O kadar gerzek değilim.”

Babam bir ses çıkardı. “Eh.”

“Tabii, tabii. Baba?”

“Que?”

“Bana neden başka bir ligde oynamayı düşünmediğimi sordu.” Önceki sözleri beynimde tahribata neden oluyordu. “Milli takım da oynamadığım için burada vaktimi boşa harcadığımı söyledi.”

Ebeveynlerin, özellikle de çocuklarını bazılarının –tabii bu mümkünse– “çok fazla” olarak değerlendirebileceği şekilde sevenlerin özelliği, bazen bencil olmalarıydı. Diğer zamanlarda, çocuklarının iyiliğini kendi isteklerinin önünde tutmanın onlara verdiği acıyı duyabiliyordunuz. Bu yüzden babamın söylediklerime nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Ama kalbimin derinliklerinde, onun zamana, paraya ve hatta kalp sancısına mal olsa bile benim için her zaman en iyi olanı yaptığını biliyordum. Elbette kardeşimin Avrupa’ya gitmesini istemişti ama Eric ben değildi.

Onun bebeği olmasam da, onun Sal’iydim. Birbirimizin en iyi arkadaşı ve sırdaşıydık. Babamla ben iki kişilik bir çeteydik.

Devam ettim ve ona Alman’la dostluğum nedeniyle benim hakkımda konuşan Cordero, Gardner ve Pipers oyuncularından bahsettim. Garaj dairemin araç yoluna girdiğimde babam hemen hemen her şeyi biliyordu. Olan biteni göğsümden attığımda hissettiğim rahatlamaya pek şaşırmadım.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

* (İsp.) Ne? (ç.n.)

Babamdan yana hiç tereddüt yoktu. “*Hijos de su madre,*” diye homurdandı. “Sen asla...” Babam bıkkınlıkla hayal kırıklığı dolu bir hırıltı çıkardı. “Sen asla böyle bir şey yapmazsın.”

İç çektim. “Ne yapmalıyım? Ben yanlış bir şey yapmadım ve bir parçam gitmek istemiyor...”

“*Mija,*” kızım, “Kendin için en iyisini yap. Daima.”

“Beş! Dört! Üç! İki! Bir!”

Kolum titrerken en sonunda yığıldım. Şınavlar, kahrolası şınavlar. Tek kol şınavlar, lanetli iblislerdi. İnleyerek sırtüstü yuvarlandım ve kollarımı gevşetmek için her iki yanımda sallamaya başladım ama bana mısın demedi. Son üç öğleden sonrayı art arda Franz Koch’la oynayarak geçirmiştım ve adam haşatımı çıkarmıştı. Üstüne iki gün iş ve antrenman ekleyin. Bu herkesin canını çıkarırdı.

“Otuz saniye, hanımlar!” diye bağırdı psikopat fitness antrenörü Phyllis.

Tanrım.

“On beş saniye!”

Karın üstü yuvarlanıp iki elimi de düz bir şekilde yere koydum, çimenlerin kısa sertliklerini avuçlarımda hissedebiliyordum.

“Beş saniye! Geçmediyseniz, *plank* pozisyonuna geçin!”

Karı deliydi.

“Yukarı! Geniş duruş! Aşağı! Göğsünüzün yere değdiğini görsen iyi olur!” diye haykırarak benimki dahil yükselip alçalan birçok vücudun arasında dolaşıyordu. Alçalırken kollarım alev aldı, pazılarım ve omuzlarım yangınlardaydı. “Casillas! Kollarının

• (İsp.) Kahrolasıklar. (ç.n.)

titrediğini mi görüyorum? Çünkü kollarının titrediğini görmediğimi biliyorum!”

Dişlerimi gıcırdatarak daha da yere eğildim, kollarım filan titriyordu, ama bırakırsam ne olaydım.

Özellikle de Phyllis bağırmaya devam ederken... “Roberts! Glover! O sıska kollarınızı altınıza alıp ayağa kalksanız iyi olur. Burası lise beden eğitimi dersi değil! Kalkın!”

Lise beden eğitimi dersi mi?

İki dakika boyunca aralıksız sınav çekmek, işimiz bittiğinde nefes nefese kalmama neden oldu. Dizlerimi altına çektim ve sonunda yorgun bir oflamayla ayağa kalktım.

“Sende bundan fazlası vardı,” dedi biri yanımdan geçerken.

Başımı kaldırıp baktığımda, böylesine sevimli bir gözlemi yapan kişinin Alman olduğunu gördüm.

Karşılık verilemeyecek kadar uzaktaydı, bu yüzden yorumumu kendime saklayarak ayağa kalktım. Çocuk kampına başladığı günden beri benimle beş kelimedenden fazla konuşmamış olması sinirlerimi çok bozmuştu. Şakalaşmak dışında onu kızdıracak hiçbir şey yapmamıştım ve o da kendini kapatmıştı. Eğer bu konuda sinirlendiyse bunu aşması gerekiyordu. Çoğu günü birlikte geçirmiştik ve birdenbire hiçbir şey yokmuş gibi mi olacaktı?

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım.

Ben ne yapıyordum? Gerçekten?

Oynamayı seviyordum. Yanındaki dramayı sevmiyordum. Hiçbir kurumun mükemmel olmadığını ve hiçbir takımın kötü tohumlardan yoksun olmadığını bilecek kadar uzun süredir bunu yapıyordum, ama...

Harlow, sırtıma bir tane vurarak, “İyi misin, Sally?” diye sordu.

Arkadaşıma başımı salladım. “İyiyim, sadece biraz yorgunum. Sen?”

“Ben her zaman iyiyim,” diye iddia etti. “Ama sen iyi olduğuna emin misin? Biraz sinirli görünüyorsun.”

“Evet, iyiyim. Gerçi bazı kızlar... Sabrımı sınamaya çalışıyor, Har. Hepsi bu.”

Defans oyuncusu başını salladı, bunu yaparken dudaklarını büzmüştü. “Onları görmezden gel, Sally. Değmezler. Sen yapman gerekeni yap ve gerisiyle uğraşmayı diğerlerine bırak” Sırtına bir kez daha vurdu. “Şimdi bana kampına gelen şu Alejandro’dan bahset. Arka kısmı, bizzat gördüğünde de televizyondaki gibi büyük mü?”

Bu kahkaha atmamama neden oldu. “Ah, evet.”

Alçak bir ıslık çaldı. “O kış, Sal. Vay be. Yalan söylemeyeceğim bile, senin olaya geleceğini bana söylemediğin için biraz kışkırdım. Kamp sandalyesi ve patlamış mısırla gelebilirdim.”

“Teşekkürler,” dedim alaycı bir şekilde. “Gelecek sefer senin bir yere gelmene ihtiyacım olursa, sana teşvik olsun diye etrafta koca bir göt olmasını sağlarım.”

Harlow güldü.

“Peki ya Franz?” diye sordu, çantalarımıza yürürken. “Ondaki de iyi miydi?”

“Evet, epey etkileyiciydi.” Cümlemin ortasında başımı kaldırdığımda Gardner’in hemen yanında Kulti’nin durduğunu ve beni izlediğini gördüm.

Söylemediğim şey, en iyi poponun Kulti’de olduğuydu.

Yirmi İkinci Bölüm

“Hepiniz bu sabah uyandınız ve tam bir pislik gibi oynamaya mı karar verdiniz?”

Konuşan Kulti değildi, Gardner’di.

O geceki maç kötü gitmişti. Gardner olumlu pekiştirmeye sıkı sıkıya inanırdı. Oyuncular iyi bir şey yaptıklarında onlara iltifat eder, aksi durumlarda ise onlara hocalık yapardı.

Maçı mahvetmiştik. Korkunçtu.

Haklıydı. Sanki o sabah Pipers’taki tüm oyuncular uyanmış ve birbirimize katlanamıyormuşuz gibi oynamaya karar vermişti. Kimsenin arasında iletişim yoktu, takım çalışması duygusu yoktu, gerçek bir çaba yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, deplasman maçı olması beni biraz rahatlattı. En azından taraftarlarımız felaketin gerçekleşmesini bizzat izlemek zorunda kalmamıştı.

Gardner, “Size ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok,” diyerek konuşmasına devam etti. “Hiçbir şey söylemek *istemiyorum*. Sizlere bakmak bile istemiyorum,” dedi ölümcül sakinlikte bir sesle ve ardından yanında duran diğer antrenörlere baktı. “İçinizden birinin aklına gelen bir şey varsa, lafa girmekte serbestsiniz. Ben diyecek söz bulamıyorum.”

Tabii.

Gardner konuşmayı kestiği an, “Tam bir utanç kaynağıydınız,” diye lafa girdi Kulti. Gardner’in iki adam ilerisinde duruyordu. Elleri belinde, yüzü her zamanki kadar ciddiye. “Gördüğüm en kötü maçı bu. Bu gecenin umurunda olması gerektiğini bilen tek kişi on üç numaraydı ama geri kalanınız...” gözleri odanın diğer ucunda benimkilerle buluştu ve orada kaldı. “...Rezaletti.”

Evet. *Bu* beni tam göğsümden vurdu. Kırıcı yorumunu yaparken doğruca bana baktığının tamamen farkındaydım. Elbette en iyi maçım değildi ya da yakınından bile geçmiyordu, ama benim yüzümden kaybetmiş de değildik.

Yaptığım tek yanlış şey maçın ortasında Genevieve’e saldırmaktı. Gecenin ikinci şutunu kaçırdıktan sonra, kulak misafiri olabileceğim kadar yüksek bir sesle, “Galiba teknik ekiple dalga na bakıyorsan, seni maçtan almıyorlar,” dedi.

Aldırmayabilir miydim? Tabii ki... Ama maçtan önceki idmandaki paslaşma antrenmanı sırasında, ortada bir sebep yokken bana çarpmış ve özür dilememişti. Hemen arkasından bir kez daha yapmıştı. İnsanın da kaldırabileceği bir yere kadardı gerçekten.

Ona, “kendi işine bak ve maça odaklan” demenin çok daha kötü olabileceğini düşündüm ama belli ki öyle değildi. İkinci yarınn bitimine on beş dakika kala Gardner nihayet beni oyundan almıştı.

Hiçbir bahane bulmayacaktım. Orada soyunma odasında oturdum ve öteki yardımcı antrenör Gardner ve Kulti’nin ima ettiği her şeyi çok daha yapıcı bir şekilde tekrarlarken çenemi kapalı tuttum. Yaklaşımı, diğer ikisinin benimsediği “hepiniz-berbatsınız” yerine, “hepiniz beni hayal kırıklığına uğrattınız” şeklindeydi.

Jenny Milton, bahsi geçen on üç numara, yanımda oturuyordu. Ellerindeki bandı çözmeye devam ederken beni dirseğiyle dürttü. Gol atamadığımız ve Cleveland gol ataklarına çıktığında

defans oyuncularımız Jenny'ye yardım etmediği için kaybetmiştik. Her pozisyonu engelleyememişti ve bu hiçbir şekilde onun suçu değildi. Gerçekten de yüzüne gözüne bulaştırmayan tek kişi oydu.

"Bu acımasızcaydı," diye mırıldandı, gözlerini kocaman açarak

"Ta oradan popom acıdı," diyerek ona katıldım ve çoraplarımı çıkarmak için eğildim.

Jenny çaktırmadan başını Genevieve'e doğru eğdi. "Sana maçta ne dedi?" Duymayan tek kişi oydu sanırım.

"Kulti yüzünden maçtan alınmadığıma dair salakça şeyler söyledi." Bakışlarımı yerde tutarak kramponlarımı çıkardım. "Sadece aptallık ediyordu." Bunu konuşacak ruh halinde sayılmazdım. Ayağa kalkıp formamın geri kalanını aceleyle çıkardım ve etrafıma havlu sararak sporcu sutyenimle iç çamaşırdan kurtuldum. "Ben duşlara gidiyorum," derken, onunla konuşmak istemediğimi düşünmesin diye gülümsedim. Sadece, Genevieve'in söylediklerinden bahsetmek istemiyordum.

Bundan bıkmıştım. Bir sürü şeyden bıkmıştım.

Önceki gece otele geldiğimizde yatağıma uzanıp Cordero, Gardner, Kulti, Franz ve babamın söylediği her şeyi düşünmüştüm. Eric'i aramayı düşünmüştüm ama sonunda vazgeçtim. Bu işlerin başıma gelmesine, nefret ettiği biriyle arkadaş olduğum için yine benim davranışlarımın sebep olduğu hakkında aptalca bir şeyler söylerdi.

Durum da bu bokluktan ibaret değil miydi? Ağabeyimin kariyerini neredeyse mahveden huysuz bir pislikle gerçekten iyi arkadaş olmuştum. Tabii babam hiç suçluluk duymadan buna devam etmem için onay vermişti, ama işte.

Pumpernickel, anlayamadığım bir sebepten ötürü hâlâ benimle konuşmuyordu.

Duş yapmayı ve giyinmeyi tamamladıktan sonra, soyunma odalarından çıkıp bizi otele götürmek için bekleyen minibüslere doğru ilerledim. Tesisin dışına çıkan son kapıdan da geçmiştim ki onu kenarda, gölgelerin arasında saklanmış beklerken gördüm.

Ağzından çıkacak her türlü saçmalığa karşı kendimi zihnen hazırladım. İçimden bir ses hoş olmayacağını söylüyordu ama asla bilemezsiniz, mucizeler gerçekleşebilirdi.

Kapı kapandığı anda kafası bana doğru döndü. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden çantamı omzumda daha yükseğe çekerek ilerlemeye devam ettim.

Tek kelime lütfetmedi, ben de etmedim ve birkaç adım ilerisinde durdum.

“Söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordum. Sesim, niyetlendiğimden biraz daha sert çıkmıştı.

Kulti bana ağır ağır gözlerini kırptırdı. “Bu gece aklından ne halt geçiyordu?”

“Genevieve’in takım oyuncusu değil, tam bir hıyar olduğu geçiyordu.” Omuz silktim. “Bundaki problem nedir, hocam?”

“Neden böyle ‘hocam’ diyorsun?” diye çıkıştı, alaycı tavrımı fark etmişti.

Bir süre ona baktım ve sonra gözlerimi kapatıp kendime sakin olmam gerektiğini söyledim. Kaybetmiştik ve olup bitmişti. Sinirlenmeme gerek yoktu. “Bak, önemli değil. Bok gibi oynadığımı biliyorum ve seninle tartışamayacak kadar yorgunum.”

“Tartışmıyoruz.”

Zavallı gözlerimi sımsıkı kapattım. “Nasıl dersen. Tartışmıyoruz. Ben şimdi minibüse bineceğim, sonra görüşürüz.”

“Ne zamandan beri problemlerinden kaçyorsun?” Arkamı dönmek üzereyken beni bileğimden yakaladı.

Durup doğruca ona baktım, hiddet damarlarımda çağlıyordu. “Problemlerimden kaçmıyorum, sadece bir tartışmayı ne zaman kazanamayacağımı bilirim. Şu an senin lanet bipolar kıcına karşı kazanamam.”

Kulti çenesini eğdi. “Ben bipolar değilim.”

“Tamam, bipolar değilsin,” diye yalan söyledim.

“Yalan söylüyorsun.”

Neredeyse burnumu sıkacaktım. “Evet, yalan söylüyorum. Maçta Genevieve’e neden saldırdığımı anlayacak olan arkadaşım mı, hocamla mı, yoksa hiçbir şeyi sallamayan o ilk tanıştığım adamla mı konuşuyorum, bilmiyorum.” Bir nefes vererek başımı iki yana salladım. *Sabır*. “Yorgunum ve söylediğin her şeyi kişisel algılıyorum. Kusura bakma.”

Almanca bir şeyler mırıldandı, ancak parçalarını bir araya getirebildim ama bu benim için yeterliydi. Bu beni daha da sınırlendirdi. Üç yıllık lise Almancası bana birkaç şey öğretmişti.

Arkamı döndüm ve ona bir bakış attım. “Kesin olarak bildiğim tek şey şu, son zamanlarda senin probleminin ne olduğunu bilmiyorum, ama canıma yetti!”

Kulti’nin burun delikleri genişledi ve alnında bir damar atmaya başladı. “Benim problemim mi? *Benim problemim?*” Öfkelendiğinde aksanı daha da belirginleşiyordu ve gerçekten ne söylediğine dikkat etmek zorunda kalıyordum.

“Evet! *Senin* problemin. Kıcına artık ne girdiyse, onu çıkarman gerekiyor.”

“Kıcıma bir şeyin girdiği yok!”

Neredeyse kıcıda kesinlikle bir şeyler olması gerektiğine dair bir şaka yapacaktım ama son anda durumu hafife alamayacak kadar kızgın olduğuma karar verdim.

“Aynı görüşte değilim,” demekle yetindim. “Bir an en iyi arkadaşsın, bir sonraki an arkadaşlarının önünde seninle şakalaşmaya çalıştığımda, tiksiniş görünüyorsun. Ne zaman arkadaş olduğumu ne zaman olmadığımızı seçmene müsaade etmeyeceğim.”

Kelimelerin gerçekten ağzımdan çıktığını anlamam bir saniyemi aldı. Bu konuyu açmayı planlamamıştım; gerçekten planlamamıştım ama... Artık çok geçti. Kahretsin.

Tam bir geri zekâliydim. “Anlıyorum. Sorun değil. Baş başayken arkadaş olabiliyoruz, ama insan içindeyken arkadaş olamıyoruz.” Yutkundum. “Bak, kesinlikle canını sıkın bir şey var, ama bana söylemek istemiyorsun, zaten bana başka şeyleri de söylemek istemiyorsun. Sıkıntı değil.”

“İnsan içinde seninle arkadaş olmak istemediğimi kim söyledi?” Şaşırtıcı bir şekilde içerlemiş gibiydi.

“Sen söyledin. Çocuklarla işimiz bittikten sonra sana dokunmaya çalıştım, Franz ve Alejandro’nun yanındaydık ve sen bir adım geriledin. Hatırladın mı? Sürekli birbirimizi itiyor, dalga geçiyorduk, ama aniden arkadaşlarının önünde olduğumuz için bu sorun oldu. Süper-ünlü filan olmadığımı biliyorum, ama o şekilde geri çekileceğini düşünmedim. Beni utandırdın ve ben kolay kolay utanmam, tamam mı?”

Kulti ellerini her iki yanında yumruk yaptı, ardından kaldırıp gözlerinin üstüne koydu. “Sal,” deyip kulağa öfkeli gelen bir Almancayla küfretti. “Arkadaş olduğumuzu söylüyorsun, ama bana Franz’la vakit geçirdiğinizi söylemek aklına gelmedi mi?”

Şaka mıydı bu? Kendimi sakinleştirdim. “Onunla üç kez görüştük ve bunlar senin sürekli kaş çatarak bana vebalıymışım gibi davranmaya başlamandan sonraydı. Gerçekten konuşmuyorduk ve sen hiç anlamadığım bir sebepten ötürü etrafta boklu bezle doluyor gibiydin, dostum,” diye açıkladım.

Yeşil-yeşil ve ela-kahve arasındaki mükemmel tondaki o gözler, dosdoğru ileri baktıktan sonra bana döndü.

“O evli!” diye bağırdı Kulti aniden.

Gözlerim kocaman açıldı ve öfkemi dizginlemek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. “Sen bizim ne halt ettiğimizi sanıyorsun?” diye sordum yavaşça.

Kulti bana dişlerini gösterdi. “Hiçbir fikrim yok, çünkü bana söylemedin!”

Sabır. Hay ben bu işin, bol miktarda sabra ihtiyacım vardı.

Bulamadım.

Kendimi kaybettim.

“İdman yapıyorduk, seni hıyar! Bunda ne gibi bir sorun var?” diye ona çığırdım. Hadi buyur.

“O zaman neden ikiniz de bu kadar gizli davrandınız?” diye homurdandı. Açık renk gözlerinde öfke parlıyordu.

Gözüm seğirmeye başladı. “Evimin yakınındaki sahaya gittik. Bana sol ayakla top hâkimiyetimi geliştirmek için yapabileceğim bazı egzersizler gösterdi, seni kahrolası, *kahrolası* ahmak. Avrupa’da oynamayı düşünmem gerektiğini söyledi, tamam mı? Büyük komplo, büyük sır bu, seni salak. Avrupa’ya gidip orada bir kulübe katılmamı ve böylece onların milli takımında oynayabileceğimi söyledi...”

Ondan sızan volkanik öfkeyi görmezden geledim. Öfkem ve kahrolası merakım için bir işaret ışığı haline geldi. “Sen ne halt ettiğimizi sanıyorsun? Yattığımızı mı?”

Bana o kadar uzun süre öylece baktı ki cevabımı aldım.

Aman Tanrım.

Franz’la yatıyormuşum. Bu saçma varsayımı atlatamadım. Başka ne düşünüyordu? “*Sana inanamıyorum. Sen beni kim sanıyorsun? Kolay mıyım? Bana ilgi gösteren her adamla yata-*

cağımı mı sanıyorsun? Bunu yapmadığımı sana söylemiştim zaten,” diye bağırdım ona. Pipers’tan birinin stadyumdan çıkıp bizi duyması, daha da kötüsü medyadan birinin görmesi umurumda değildi. “Siktir!”

“Avrupa mı?” Balatayı sıyırmaya hazır görünüyordu. “İstediğin zaman seninle idman yapmamı isteyebilirdin!”

“Senden mi isteyebilirdim? Ne zaman? Pipers’ın yüzde sekse-nine göre zaten bana iltimas geçiyorsun, çünkü birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz. Bir de bana köşede antrenörlük yapsaydın, bu başına bela olurdu, değil mi Kulti?”

“Bana böyle seslenmemeni söylemiştim,” dedi dişlerinin arasından.

“Ama sen busun, değil mi? Antrenör Kulti?” Çenem kasılmıştı. Söylediği şeyi aşamıyordum. “Franz’la düşüp kalktığımı düşündüğüne inanamıyorum, yüce Tanrım. Ben gerçekten...” Yumruğumu ağzıma dayayıp içine derin bir nefes üfledim. “Gerçekten ama gerçekten yüzüne bir tane çakmak istiyorum şu an.”

“Ben de benimle konuşmadan Avrupa’ya gitmeyi düşündüğüne inanamıyorum.”

Bir adım geri çekilip sözlerini hazmetmeye çalıştım. Avrupa daha iyi bir fırsattı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Hiç şüphe yoktu. WPL var olmadan önce, Amerikalılar yurtdışına gidiyordu çünkü gidilecek tek yer orasıydı. Ancak iş o noktaya geldiğinde çoğu sporcu evlerine yakın kalmayı tercih ederdi. Ben de onlardan biriydim.

Daha da önemlisi, Kulti bana sürekli dünyada gözetmem gereken tek bir kişi olduğunu ve o kişinin de ben olduğumu söylüyordu. Şimdi de kalkmış, aksini söylüyordu. Önce ona söylemeden Avrupa’ya gitmeyi aklımdan bile geçirdiğim için bana kendimi kötü hissettirmeye çalışıyordu.

“Gideceğimi söylemedim, sadece o gündeme getirdi. Ailemden ayrılmak isteseydim harika bir fırsat olabilirdi ve ayrılmak istediğimi sanmıyorum, ama...” Kararsız hissettim. “Neden böyle yapıyorsun? Konuşmak istemediğin konularda ben seni rahatsız etmiyorum, ki bu da her şey demek zaten. Ayrıca sen benim arkadaşımsın; birisinin becerilerimi geliştirmek için benimle çalışmasından mutlu olacağını sanmıştım. Tüm insanların içinde senin anlamaman gerek.”

Alman, yüzümün ortasında bir delik açmaya çalışıyor gibi görünüyordu. “İstedığın her gün, her saat seninle çalışırdım, Sal. Yönetimin ya da teknik ekibin ne düşündüğü zerre umurumda olmaz. Takım arkadaşlarının senin hakkında söylediklerini de asıl senin umursamaman gerekir. Onlar hiç kimse.”

Tanrım, bu adam... “Özür dilerim Rey, ben zihin mi okuyorum acaba? Benimle idman yapmak istediğini bilmem mi gerekiyordu?”

“Hayır. Sen inatçının teki ve başımın belasısın.”

“Ben mi başının belasıyım? Sen benim başıma belasın. Seninle deniyorum, deniyorum, elime ne geçiyor? Hayal kırıklığına uğradığımda ya da kızdığında pisliğe dönüşüyorsun. Böyle davrandığında, diğer insanlar bokluklarına katlanıyordur belki, ama ben ancak bu kadarını kaldırabiliyorum. Senden hoşlanıyorum. Bazen bu kadar iyi anlaşmamız hoşuma gidiyor, ama iş o noktaya varınca, senin hakkında gerçekten bir şey bilmiyorum. Tek yaptığın, keyfin yerindeyken bölük pörçük kırıntılar vermek. Keyfin yerinde değilse, hiçbir şey söylemiyorsun. Ya da hiçbir görünür sebep yokken bana pis bakışlar attığın ve beni görmezden geldiğin aşamaya geçiyorsun. Bunun bana kendimi nasıl hissettirmesi gerekiyor acaba?”

“Seninle arkadaş olarak yeterince şeyi riske attım. Seninle ailemi, evimi paylaştım. Hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlat-

tım sana. Bunun için –bizim için– kariyerimi riske attım. Senin kaybedecek bir şeyin yok, benimse değer verdiğim her şey risk altında. Herkese verdikçe veriyorum, ama ne uğruna? Hayatımda en çok değer verdiğim şey elimden alınsın diye mi? Deniyorum ve bu benim için hiç sorun değil, ama senin de benimle en azından yolun çeyreğinde buluşman gerekiyor. Seni ve kahrolası ruh hali değişikliklerini ancak bu kadar kaldırabiliyorum.”

Elimi başımın arkasına koyarak onu izledim, bekliyordum. Bir şey bekliyordum. Saçmalıklarını kontrol altında tutacağına ya da en azından deneyeceğine dair bir söz, bir güvence.

Onun yerine yüzünde sert bir ifade belirdi, boynundaki tendon gerilmişti. Nihayetinde, pürüzlü bir sesle, “Değişemeyecek kadar yaşıyım ben, Sal. Olduğum gibiyim,” dedi.

“Değişmeni istemiyorum ki. Tek istediğim, bana biraz güvenmen. Seni satmayacağım, bir şeylerden vazgeçmekten hoşlanmam,” derken sesim bıkkındı.

Peki o ne dedi? Hiçbir şey. Tek bir kelime bile etmedi.

Hiçbir zaman çok konuşan insanlara bayılmamıştım. Önemli olan şeyleri, bir insanın davranışlarının gösterdiğini düşünürdüm. Ta ki Reiner Kulti’yle tanışana kadar... Sonrasında aniden kendimi gözüme bıçak saplamak ister halde bulmuştum.

Başımda berbat bir zonklama, baş ağrısının habercisi bir gerilim başladı. Birdenbire bu konuşmanın hiçbir yere varamayacağını fark ettim. Yorgunluk doğrudan kaslarıma yayıldı ve uzun zamandır ilk defa kendimi mağlup hissettim. Bundan nefret ettim.

Ama kalbinizi değil, içgüdülerinizi dinlemeniz gereken bazı zamanlar olur ve ben de tam olarak bunu yaptım.

“Belki de şu an ikimiz de çok fazla şey yaşıyoruz. Ben bunalmış durumdayım ve ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok, senin de yoluna koyman gereken kendi dertlerin var. Belki de sen hayatında ne yapmak istediğini çözdükten sonra arkadaş kalmaya

devam edebiliriz. Tabii bundan sonra arkadaş kalmak istersen," dedim.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, deliye döndü. Tamamen deliye dönmüştü. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Keder üzerime öyle bir kuvvetle çöktü ki bende ağlama isteği uyandırdı. Ancak günün sonunda söylediği gibiydi: Beni benden başka kimse gözetmeyecekti.

Ağızım açtı, sonra geri kapattı ve bir saniye sonra başını iki yana sallayıp gitti.

Kulti o gün ya da ertesi gün evime gelmedi.

Pazar öğleden sonra suçluluk hissetmeye başlayınca, ona mesaj attım.

Söylediğim şey için özür dilerim. Çok fazla stres altındayım ve kendi seçimlerim için seni suçlamamam gerekirdi. Sen harika bir arkadaşsın ve senden öylece vazgeçmeyeceğim.

Cevap vermedi.

Sonra pazartesi oldu ve idmana gelmedi.

Salı günü de idmanda yoktu.

Kimse nerede olduğunu sormadı. Bunu yapan kişi kesinlikle ben olmayacaktım.

Ona bir mesaj daha attım.

Yaşıyor musun?

Cevap gelmedi.

Ortaokulun otoparkına girdiğimde iki şey dikkatimi çekti.

Tanıdık plakası olan siyah bir Audi çoktan oradaydı.

Onun hemen yanına büyük beyaz, kapalı kasa bir kamyonet park etmişti.

Kulti'nin hâlâ hayatta olmasına sevineyim mi, yoksa "sau-erkraut"un bana bir kez bile cevap vermemesine üzüleyim mi bilemediğimden derin bir nefes aldım. Büyük Kız Çoraplarımı giyerek otoparka park ettim, ancak içgüdülerim onun bir tartışmaya girmek isteseydi büyük olasılıkla yolunu değiştirip kampa gelmeyeceğini söylüyordu.

En azından umduğum şey buydu.

Henüz arabadan inip çantamı ve iki kasa su şişesini almak için bagajımı açmıştım ki, arkamdan ayak seslerinin geldiğini duydum. Arkamı dönmeden gelenin o olduğunu biliyordum. Gözucuyla yanımda durduğunu gördüm ve ellerimi kasalardan uzaklaştırarak onları kendi kaldırdı.

Selamlama niyetine, "Nereye götüreceğimi söyle," dedi sadece.

Pekâlâ. "Sahaları arka tarafta. Hadi," dedim ve çantamı alıp bagajı kapattım.

Otopark boyunca sessizce yürüdük ve sahaya giden asfalt yolda ilerledik. Üç öğretmen gönüllü olmuştu ve kaleleri okulun mevcut spor ekipmanlarından sağlıyorlardı. İkisini orada gördüm ve kayıt için kurdukları masaya doğru ilerledim.

Önlerinde durduğumuz adam ve kadın, yanımdaki kişiyi fark ettikleri an fiziksel olarak irkildiler.

"Bay Webber, Bayan Pritchett, yardım ettiğiniz için çok teşekkürler. Bu benim arkadaşım Bay Kulti. Kendisi bugün kampımızda gönüllü olacak," diye onları tanıştırdım.

İki öğretmen bir nevi orada öylece durdular ve onları selamlamak için başını sallayan Kulti oldu.

Beden eğitimi öğretmeni olan Bay Webber'a, "Kalelerin nerede olduğunu söyleyebilirsiniz, ben kurmaya başlayayım," dedim.

Kulti'ye bakıp dalgın bir şekilde başını salladı. "Ağırlar," diye uyarırken gözleri hâlâ Alman'daydı.

"Sorun olmayacağına eminim," diyerek ona güvence verdim, topuklarımın üstünde ileri geri sallanmaktan kendimi zorlukla alıkoyuyordum.

"Ben yardım ederim," diye ekledi *pumpernickel* ve bu nihayet öğretmeni harekete geçirdi.

Dördümüz futbol kalelerini çıkarıp yerleştirdik. Sadece iki tane vardı ama bu da yeterliydi. Ön kayıt sayfasında önceki haftaya göre daha az sayıda çocuk vardı.

Kulti'nin kayıt masasında çalışacak iki kadın öğretmenle konuştuğunu fark ettiğimde, çimlerin üzerine çizgi çizmekle meşguldüm. Kâğıttaki bir şeyi gösteriyordu, onlar da coşkuyla başlarını sallıyorlardı. Aslında bunun da pek bir anlamı yoktu, çünkü ona bakma şekilleri düşünülecek olursa, Kulti onlara altın külçeleri sıçtığını anlatıyor olsa bile yine de heyecanlanırlardı.

Fahişeler.

Tamam, bu pek hoş olmadı.

Sprey boyayla çizgileri çekmeyi bitirdiğim sırada, ilk çocuk velileriyle beraber göründü.

Önünde durduğu kayıt masasına yaklaştığım an Kulti'ye, "Geçen hafta yaptığımız gibi yapmak sana uyar mı? Sadece bu defa birlikte çalışacağız?" diye sordum.

Kısa kahverengi saçlı kafasını bana doğru eğince gözleri doğrucaca gözlerimle buluştu. "Biz iyi bir takımız, *schnecke*, sıkıntı olmaz"

Yani bana, artık bu her ne demekse, *schnecke* demeye geri dönmüştü.

Onu biraz kararsızca süzdüm.

Karşılığında omzuma bir yumruk attı ve bu da beni gülümsetti, ama son kampta benden kaçınmaya çalışması hâlâ anılamda çok tazeydi. Yaptığım yüz ifadesi –özellikle komik bulmadığınız ama duygularını incitmek istemediğiniz birine sunacağınız türden zayıf ve ağlamaklı bir gülümseme– beni ele vermiş olmalıydı, çünkü Kulti kaşlarını çattı. Bir saniye sonra kaş çatışı derinleşti.

Söylentilere göre, yıllar önce annesine orospu diyen biriyle kavgaya giren Alman, elimi tutup kaldırdı ve onunla kendi omzuna vurdu.

Az önce ne halt oldu burada?

Benim fazla gelişmiş Alman sucuğu, daha ben onun ne yaptığını düşünecek zaman bulamadan, öne doğru bir adım attı ve yapacağını yaptı.

Kollarını omuzlarıma dolayıp beni o kadar yakına çekti ki, burnum göğüs kaslarının arasındaki kıkırdağa yaslandı.

Bana sarılıyordu.

Yüce Tanrım, Reiner Kulti bana canımı çıkarırcasına sarılıyordu.

Orada öylece, kollarım iki yanda donakaldım. Durduğum yerde tamamen donup kalmıştım. Sersemlemiştim, sersemlemenin de ötesindeydim. Aptala dönmüştüm.

Aksanlı sesi, “Sen de bana sarıl,” diye buyurdu.

Sözleri beni felç halinden çıkardı. Kendimi kollarımı ilk başta ihtiyatlı bir şekilde beline dolarken buldum ve göğüslerimiz gerçek bir kucaklaşmayla buluştu. Avuçlarım onun sırtının alt kısmındaki ikiz sütunlara doğru düz bir şekilde yaslandığında, kollarımız üst üste binmişti.

“Haberim yok da ölüyor muyum?” diye sordum göğsüne doğru. İç çekti. “Ölmesen iyi edersin.”

Geri çekildim ve başımı kaldırarak yüzüne baktım. Az önce neler olduğu konusunda tamamen kararsızdım. “Sen mi ölüyorsun?” deyiverdim.

“Hayır.” Kulti, onun için doğuştan gelen aynı ciddi ifadeyi taşıyordu, bu yüzden hangi duyguyu hissettiğinden emin değildim. “Duygularımı incittiğim için özür dilerim. Geri çekilmemin tek nedeni, Alejandro... Rekabetçidir. Sahip olamayacağı şeyi ister. Onu davet etmek benim hatamdı.” Hızlıca etrafı kontrol ettikten sonra tekrar aşağı baktı ve daha alçak bir sesle devam etti: “Varlığımın senin hayatmda neden olduğu tüm sorunlar için üzgünüm. Futbol bana her şeyi verdi, ama bir o kadar şeyi de benden aldı.”

Bana hüzünlü ve kararlı bir bakış attı. “Senden de aynı şeyleri almasını istemiyorum. Sen hayatımdaki en utanç verici olmayan şeysin, Sal. Anlaşıldı mı?”

Çok ciddiye.

Her hareketimizi izleyen yabancılar tarafından kuşatılmış olmasaydık, gözlerim dolmaya başlayabilirdi. Pişman olacağım bir şey yapmamak için dudaklarımı birbirine bastırmaya çalışmak yeterince kötüydü.

İçime ufak bir nefes çekmeyi başarıp ona doğru sııttım. “Sana bir kez daha sarılabilir miyim, yoksa bugünlük müsaadeni aştı mı?”

Alman başını iki yana salladı. “Bana çıkaramadığım bir kıymığı hatırlattığını söylemiş miydim? İnanılmaz derecede sinir bozucusun.”

“Bu bir evet mi?” Ona doğru gözlerimi kırptırdım.

“Bu aptalca bir soru, Sal,” diye belirtti.

Ama bu bir evet miydi?

Netleştirmesini isteme şansım olmadı çünkü dört çocuğun otoparktan sahaya doğru ilerlediğini gördüm ve bu konuşmayı sonraya ertelemem gerektiğini anladım. Çocuklarla olan diğer gün Kulti'nin neden denyo gibi davrandığını hâlâ tamamen anlamış değildim, ama özür dilemişti ve onun kitabında bu, böbreğini bağışlamakla eşdeğerdi. Bu yüzden kabul edecek ve daha sonra bir açıklama talebinde bulunacaktım.

Daha önemlisi, tam o anda bana sarılmasına ne sebep olmuştu?

Elini sıktım ve ona başımı salladım. "Hadi başlayalım, olur mu?"

"Evet." Benimle göz temasını bir an bile kesmedi. "Herkes ayakkabı getirdim. Sonunda bunları çocuklara vermek en iyisi olur bence."

"Sen herkese..." Ağzımı kapatıp kendimi topladım. "O kamyonette mi? Çocuklar için ayakkabı mı var?"

"Gönüllülerden kayıt sırasında ayak numaralarını almalarını istedim. Buradakiler herkese yeter de artar bile. Neredeyse her numaradan getirdim."

Bazen işlerin aldığı hal gerçekten komik oluyor. Gerçekten öyle.

On yıl önce, bir yabancının hayatındaki yerimi öğrenmiş ve kabul etmiştim. Büyümüştüm, olacakları ve olabilecekleri kabullenmiştim, varlığımdan habersiz bir adamla bir geleceğimin olmadığını anlamıştım.

Ve sonra bir gün, aynı adam bir nedenden ötürü, dünyada seçebileceği bütün çevrelerin içinde benim çevreme dahil olmaya karar vermişti. Yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde arkadaş olduk. Bu süreci biliyor ve anlıyordum. Yerimden memnundum. Arkadaşlar. O kadar kolay ya da basit değil ama bunlar hayattaki en iyi şeyler, tam olarak uymayan zor şeyler değil miydi?

Bir anda, nazik bir hareketle ve beklenmedik bu jestle içimde bir şeyler uyandı. Onun saçmalıklarına katlanmamın ve bir pislik olduğunda onu bu kadar çabuk affetmemin bir nedeni vardı.

Bu adama hâlâ âşıktım.

Olmaya hiçbir hakkım yoktu. Sağlam bir gerekçem de yoktu. Akıllıca kararlar verdiğimi düşünmek hoşuma giderdi, ama ona olan çocukluk hayranlığımı canlandırmak, bu zamana kadar kendime yapma izni verdiğim en salakça şeydi. Ama belli ki geri alamıyordum. Kalbim onun için böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmamış ve ne kadar aksini iddia etmeye çalışsam da yıllar içinde şişip büyümüştü.

Şimdi anlıyordum. Çocukken Reiner Kulti'yi sevmiştim. Eski erkek arkadaşımı genç bir yetişkin olarak sevmiştim; öğreniyor ve büyüyordum. Ve bugün olduğum Sal Casillas, hak etmeyen birini sevemeyeceğimi biliyordu.

Boynuma ilmiği takan, ebeveynlerinin parası yetmeyen çocuklara getirdiği ayakkabılardı.

Futbol kamplarına arkadaşlarını getirmesi.

Kulti'nin babama hayatının seyahatini alması.

Yakından tanıdığı ve umursamadığını bildiği insanların önünde bana arkadaşım demesi.

Bu "*pumpernickel*"e âşıktım.

Tanrı yardımcım olsun, sanırım ağlamak istiyordum.

Söyleyecek bir şey –herhangi bir şey– bulmaya çalışırken, yüzümün, "Sen lanet bir aptalsın, Sal," demediğini umuyordum. Çünkü öyleydim. Gerçekten öyleydim. Gerçek sana iki adım öteden kahverengi saçlar, parlayan gözler ve 1,88'lik boyla bakarken, o gerçekten kaçış yoktu. Yanağımı kaşıyarak artık her nereye gittilerse nefesimi ve akıl sağlığımı bulmak için gözlerimi kaçırma dürtüsüne direndim. "Sponsorunun böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim."

İşte size Alman'la ilgili bir bilgi: Lafı geveleyecek, mahcup olacak ya da mütevazı davranacak biri değildi. Tam gözlerimin içine bakarak söyledi. "Yapmadılar. Ben satın aldım."

O...

"Bayan Sal!" diye seslendi kayıt masasındaki öğretmenlerden biri.

"Sen." Masaya gitmeden önce sadece bir saniyem olduğunu bilerek Kulti'nin karnını dürttüm. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum..."

"Etme."

"Bayan Sal!"

Alman sucuğuyla göz göze gelirken, "Teşekkür ederim," dedim aceleyle.

Bana yarı kapalı gözlerle bir bakış attı ama hiçbir şey söylemeden peşimden kayıt masasına geldi.

Söylemeye gerek yok, çocuklar Alman'ı gördüklerinde çılgına döndüler. Ben mi? Beni daha az umursayamazlardı. Kulti'de, akıllarını yitirdiler. Onu dinlediler ve farklı paslaşmalara ve egzersizlere başladığımızda heyecandan deliye döndüler.

Alman sucuğu haklıydı. İyi bir takımdık. Birbirimize yaptığımız şakacı sataşmaların yoğunluğundan dolayı, onunla daha çok değilse bile, en az Franz'la eğlendiğim kadar eğlendim.

Kamp sırasında okulun asfaltının en ucunda, sahadakinin üç katı büyüklüğünde bir kalabalık oluştu. Kamera flaşları patlamaya devam etti ama neyse ki meşgulken kimse bizim yanımıza yaklaşmadı; "bizim" derken Kulti'yi kastediyorum. Orada değilermiş gibi davrandım ve kendime, normal davranmaya devam et, dedim.

Bitirme zamanı geldiğinde, Kulti'nin genç hayranlarına hepsinin onun en yeni RK koşu ayakkabılarından bir çift alacağını söylemesine izin verdim. Yoldan geçen herhangi biri, tepkilerin-

den dolayı çocuklara piyangoyu kazandıklarının söylendiğini düşünürdü. Alman şaka yapmamıştı. Bütün çocuklara yetecek kadardan fazla ayakkabı vardı.

Oğluyla az önce fotoğraf çektiğimiz bir kadın, “Sadece ikinizi çekebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim ve hemen ardından Alman kolunu omzuma atıp sertçe ve bilerek beni yanına çekti.

Peki.

Gülümseyerek karnı olan sert levhaya bir tane geçirdim.

“Bir şey söylemenin haddim olmadığını biliyorum,” dedi kadının fotoğrafı çektikten sonra coşkuyla. “Yaş farkının biraz garip olduğunu düşünmüştüm, ama sizi birlikte görünce tamamen mantıklı geldi. Siz ikiniz acayip tatlısınız.”

Yüzüm ısındı. “Ah, öyle değil...” diye söze başladım ama Alman beni sıkıca kendine yasladı.

“Oğlunuzu getirdiğiniz için teşekkürler,” diyerek sözümü kesti.
Oğlunuzu getirdiğiniz için teşekkürler mi?

Neredeyse boğuluyordum.

Yalnız kaldığımız an, kollarımı çekerek her iki yanımda tuttum. İnsanlara ilişkimiz hakkında yanlış izlenim vermişti. “Bu da neydi böyle?”

Sahaya dağılmış konileri toplarken bana sıkılmış bir bakış attı. “İnsanlar her neye inanmak isterlerse, ona inanırlar. Onlara aksini söylemenin bir anlamı olmaz.”

Belki de haklıydı ama işte.

“Rey.” Avucumu alnıma koydum. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sahada duyduğum şeyler yeterince kötü.”

“Onları yok say.”

Sürekli bunları dinleyen kişi o olmadığından, onun için söylemesi kolaydı. “Ben sadece daha da kötüye gitmesini istemiyorum. Hepsi bu.”

Yerden kaldırmakta olduğu koni yere düştü. Tüm vücudunu bana doğru çevirdi. “Benimle bir ilişki fikri bu kadar tatsız mı?”

Pardon? “Ne?”

Ellerini ince kalçalarına yasladı. “Beni çekici bulmuyor musun? Yaşça büyük adamlardan hoşlanıyorsun, bana öyle söyledin. Senden sadece on iki –on üç– yaş büyüğüm.”

Sabahleyin yataktan bugünün diğer günlerle aynı olacağını düşünerek kalkmışım. Belli ki değildi. Şimdi ne demem gerekiyordu?

Gerçeği. Pöh.

Kendimi yanağımı kaşırken buldum. “Çekicisin. Çok çekicisin ve bunu biliyorsun, seni kibirli piç kurusu. Ve fazla yaşlı değilsin. Sadece...” Öksürdüm. “Sen benim antrenörüm ve arkadaşısın,” diye ekledim dalgın bir tavırla, sanki bu ona farklı gözle bakamamam için geçerli bir nedendi de. Maalesef ben gerçeği biliyordum: Bu saçmalık için artık çok geçti.

Cevabı ne oldu? “Unutmadım.”

Neyi unutmamıştı?

“Başkalarının ne düşündüğüne endişelenmeyi bırak. Önemli olan tek şeyin, kendin hakkında bildiklerin olduğunu söyleyen sendin.” Başımla onaylayana kadar gözlerini bana dikti. “Hadi bitirelim, tamam mı?”

Yirmi dakikadan kısa bir sürede, tüm ekipmanı geri yerleştirmiş ve ödünç aldıkları masaları kaldırmaları için öğretmenlere yardım etmiştik. Destekleri için onlara defalarca teşekkür ettikten sonra, Kulti’nin çantamı ve kalan su şişelerini alıp arabama taşımasını izledim.

“Seninle geleceğim,” dedi bagaj kapanır kapanmaz.

Sürücü tarafına geçerken, ona bir bakış attım. “Benim ev mi, senin ev mi?”

Kulti arabanın karşı tarafından bana baktı. “Seninki. Benim ev fazla sessiz.”

İkimizin de yalnız yaşadığını düşünürsek, bir yerin gürültü düzeyinin nasıl diğerinden farklı olabileceğini anlamadım. Tek fark onun evinin benim garaj dairemden en az altı kat daha büyük olmasıydı.

“Neden bir evcil hayvan almıyorsun?” diye sordum.

“Balığım var.”

Bu beni güldürdü. Balığı mı vardı? “Yoktur.”

Tıraşlı kahverengi kafasını bana doğru eğdi. “Üç tane var; bir beta, iki tane tetra. Buraya taşındığımda menajerim verdi. Londra’daki dairemde akvaryumum vardı.”

İtirafının önemli bir şeymiş gibi görünmesini engellemeye çalıştım. “Bu harika. Onlarla kim ilgileniyor?”

“Bir kâhya.”

Bir kâhya. Bunda şaşırtıcı bir yan yoktu. “Kaç evin var?”

“Sadece üç,” dedi aldırmaz bir tavırla.

Sadece üç. Ben maaş gününden maaş gününe yaşayan bir aileyle büyümüştüm. Onun kadar parası olan birinin gerçekçi olarak üçten fazla eve parasının yeteceğini bilsem de bu beni hâlâ şaşırtıyordu. Aynı zamanda Kulti’den daha çok hoşlanmama neden oluyordu. Parasını saçma sapan şeylere heba eden birine saygı duyamazdım.

Bunun yerine, parasmı çocuklara ayakkabı almaya harcıyordu.

Kahretsin, bu hayranlık saçmalığını kesmem gerekiyordu, ama bugün tam bir kasırgaydı.

Başka şeyler düşünmemek için, kendimi, “Öteki evin nerede?” diye sorarken buldum.

“Meissen. Almanya’da küçük bir kasaba.”

Yüzümde etkilenmiş bir ifade belirdi.

“Ev küçük, Sal, ama bence sen seversin,” diye belirtti.

“Her zaman Almanya’ya gitmek istemişimdir,” dedim ona. “Yapılacaklar listemde gidilecek yerler arasında.”

Bana bir bakış attı. “Yapılacaklar listesi nedir?”

Yapılacaklar listesinin ne olduğunu bilmiyor muydu? Bunu böylesine şirin bulmamam gerekirdi. “Ölmeden önce yapmak istediğin şeylerden oluşan bir liste. ‘Nalları dikmek’ terimini duymuş muydun?” Gözümün kenarından Alman’ın başını iki yana salladığını gördüm. “Aslında atıfta bulunduğu şey o. Ölmeden önce yapmak istediğin şeyler.”

Kulti düşünceli bir ses çıkardı. “Listende daha fazla şey var mı?”

“Evet. Antik dünyanın yedi harikasını görmek, Amerika’nın kıtasal ayrımında bisiklet sürmek, bir *Ironman* yarışı yapmak, Kuzey Işıkları’nı görmek, buzulda yürüyüş yapmak, yavru bir panda tutmak ve Altus Kupası kazanmak istiyorum...” Gevezelik ettiğimi fark edince kestim. “Böyle şeyler. Sezon bitince Alaska’ya gidecek kadar para biriktirdim sayılır. Umarım tek yolculukta buzulları ve Kuzey Işıkları’nı halledebilirim.”

Bir duraksama oldu. “Tek başına mı?”

“Ağabeyim benimle gelebilir mi diye bakacaktım. Senin dışında parası ve zamanı olan tek tanıdığım o, ama bakacağız. Geçen sene Machu Picchu’yu görmeye Peru’ya gittik.” Ona omzumun üstünden bir gülümseme gönderdim. Kırkıncı doğum günü ekim ayındaydı, ama ona yapılacaklar listesi hazırlamayı düşünmesi gereken kişinin kendisi olduğunu söylemek istemedim. “Peki ya sen? Sezon bitince sen ne yapacaksın?”

Alçak bir sesle, "Karar vermedim," diye cevapladı. "Birkaç şeye bağlı."

Aklıma tek bir düşünce girdi. "Sözleşmen sadece bu sezon için mi?"

Görev süresinin uzunluğu hakkında hiçbir şey duyduğumu hatırlamıyordum ve bir aydan biraz fazla bir süre sonra ayrılacağı fikri midemi bulandırıyordu.

"Pipers'la sadece bu sezonu kabul ettim."

Bildiğim tek bir şey vardı: Kulti antrenörlük yapmayı sevmiyordu. Kendisi söylemişti.

Neden kalıp da tekrar antrenör olmak isteyecekti ki?

Tanrım, onun Londra'daki dairesine geri döneceği düşüncesi beni o kadar üzdü ki, ayakkabı alma işinin heyecanı bu ağırlığın altında ezildi.

Aynı zamanda kendimi bencil bir hıyar gibi hissetmeme neden oldu. Ben kim oluyordum da birisinin, özellikle de bir arkadaşımın, başka bir şeyden mutlu olmadığını çok iyi bildiğim halde onu mutlu eden bir şey yapmasına üzülüyordum? Kimseye kendini suçlu hissettirecek pozisyonda olmadığımı biliyordum, ama onun gidecek olması fikri berbattı.

Üzüntümü bastırdım ve ona bakmasam da yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Anlıyorum."

Houston'dan gidecekti. Pöh.

Başını çevirmiş olabilirdi, ama emin değildim ve daha fazla bu konudan bahsetmek istemiyordum. "Peki... Aç mısın?"

Kulti, dört gün sonraki futbol kampına yanında iki kişiyle geldi. Tanıdığım ilk adam, son altı yıldır ağabeyimle birlikte, milli ta-

kımın katıldığı tüm büyük turnuvalarda forma giyen Amerikalı bir kaleciydi. İkincisi ise hoş bir sürprizdi.

“Franz!” Kulti’yi pas geçerek yaşça daha büyük adama doğru yürüdüm ve ona sarıldım. “Geleceğini bilmiyordum!”

O da bana sarılarak sırtıma iki kez vurdu. “Los Angeles’taki işim düşündüğüm kadar uzun sürmedi.”

“Pekâlâ, tekrar geldiğin için çok teşekkürler,” dedim.

Birisi huysuz bir ses çıkardı. “Sal.”

Franz kısa bir kahkaha atarak beni bıraktı ve bir adım geriledi. Yüzünü aşağı doğru eğerken, içten ve rahat bir tavırla, “Birisi sahiplenici, ha?” diye fısıldadı.

Başımı çevirip bakışları kafamı yakarak delik açacakmış gibi görünen adama baktım. Pretzel surat sahiplenici miydi? Derin şüphelerim vardı ama kendimi onun kaş çatışından acayip keyif alırken buldum.

Popüler kaleciyi işaret ederek, “Beni tanıştıracak mısın?” diye sordum.

“Hayır.” Yüzünde o lanet zorba ifade vardı ve benim de artık aşına olduğum o evrensel hareketle, kollarını genişçe iki yana açtı.

Dudaklarımı dişlerimin üzerinde kıvrırken kaşlarımı kaldırdım. Tanrım, birisi çok kötü bir ruh halindeydi, bu da beni harika bir moda sokuyordu. Yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü.

O da kaşlarını kaldırıp indirerek bana baktı. O koyu kahverengi, kalın çizgiler yukarı aşağı hareket ediyor ve sessizce, istediğini elde edene kadar beni tanıştırmayacağını söylüyordu.

Bir saniyeliğine, onu görmezden gelerek kendimi tanıtmayı düşündüm, ama...

Kulti oyunlar oynamaktan hoşlanıyordu, ben de onları kazanmaktan.

Bir şekilde gülümsememeyi başararak öne çıktım ve ona sarıldım. Gerçekten harekete geçip bana sarılmamasından ve beni aptal durumuna düşürmesinden endişeliydim. Yani bana ilk bitliymişim gibi davranışı olmazdı. Ona sadece sarıldım ve sıkı bir kucaklamaydı.

Kulti, sözde vicdanı olmayan kahrolası Alman'ım, beni tamamen hazırlıksız yakalayarak yanağını başımın üstüne bastırdı ve kendini bana doladı. O da bana sarıldı. Bunu yaparken bedeni sert ve gergindi ama farklıydı. Kızgın bir kucaklaşma değildi bu, başka bir şeydi. Çocukken köpeğimi çok sevdiğim için ona canını çıkarırcasına sarılmama benziyordu.

Ona benziyordu; ama değildi.

Nihayet geri çekildiğinde, başımı kaldırıp baktım. Bana gülümsemiyor olmasını kişisel algılamadım. Sadece bakıyordu, daha doğrusu dik dik bakıyordu, ama neyse ne. Ona bir kez daha sarıldım ve kolunun ağırlığının omuzlarıma yerleştiğini hissettim.

Orada da kaldı.

Öteki adam, Michael Kimmons adında bir kaleciydi. Kulti'den uzundu ve benden çok az yaşlıydı.

"Hey, tanıştığımıza memnun oldum. Geldiğin için teşekkürler." Elimi ona doğru uzatırken, kendimi tanıttığım an Alman'ın kolunun sıktığını hissettim.

"Mike Kimmons," dedi sert bir tokalaşmayla.

"Sal Casillas."

"Ağabeyin Eric'i tanırım," diye ekledi. "Beraber oynuyoruz."

Başımı sallayarak ona gülümsedim.

"Onun da oynadığından bahsetmiştin. Nerede?" diye sordu Franz meraklı bir sesle.

"Şu an Madrid'de kiralık," diye açıkladım.

“Hiçbir fikrim yoktu.” İkinci Alman hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. Emekli olmadan önce, Madrid’in ezeli rakibi Barcelona’da oynamıştı. “Ebeveynlerin de oynar mı?”

“Ah hayır. Babamda astım var ve annem,” boynumu saran dev pazı, bir boa yılanı gibi şişti, “pek de hayranı değildir.”

Bir an için Kulti’nin annemin babasının kim olduğu hakkında bir şeyler anlatmasından korktum. Kısa ve acı verici bir an, onun her şeyi ortaya döktüğünü hayal ettim çünkü bu, ilginç olduğunu düşünecek insanların önünde söylenecek etkileyici bir şeydi. Gerçekten söyleyebileceğini düşündüm.

Söylemedi.

Sohbetin yönünü değiştirdi. “İki gruba ayrılacağız,” diye talimat verdi, ben de bunu kabul ettim, çünkü bugünlerde çocuklarla oynamaktan keyif almaya başladığı açıkça görülüyordu. Geriye sadece bir kamp kalmış olması neredeyse kötü hissetme neden oluyordu.

Gün iyi geçti. Mike Kimmons çocuklar için biraz fazla ciddi-di, ama bazıları onu tanıdı ve bu da onlarla pek şakalaşmamasını telafi etti. Kulti bir sebepten ötürü onunla eşleşmeyi teklif etti, ben de Franz’la diğer grubu hallettim.

Üç saat geçtikten ve çocukların çoğu gittikten sonra, Franz beni bir kenara çekti. O sırada Kulti sona kalan birkaç katılımcı ve onların velileriyle fotoğraf çektirmeye devam ediyordu.

Yaşça büyük Alman bana ciddi bir bakış attı. “Los Angeles’tayken bir şeye kulak misafiri oldum ve sana söylemem gerek.”

Siktir. Birini bir habere alıştırmak asla iyi bir şey olmazdı. Büyük Kız Çoraplarım görev başına geçti. “Tamam.”

Kulti’ye doğru bir bakış attıktan sonra bana söyleme gereği duyduğu şeyi aceleyle anlatmaya başladı. “Bu sezonun sonunda New York’a satılacağına dair bir söylenti var.”

Kulaklarım çınlamaya başladı. Midem sarsıldı.

New York mu? Amber'le? Bu yeterince kötü değilse bile, takımın zaten sağlam bir popüler başlangıç kadrosu vardı. Asla oynayamazdım.

Daha da önemlisi, siktiğimin New York'una gitmek istemiyordum.

Franz omzuma dokundu. "NL'ye adam topluyorum," Birleşik Krallık'taki en iyi erkek takımlarından biri olan Newcastle Lions'u kastediyordu. "Son seferde sana söylediklerimi bir düşün. Farklı bir şey..." Bana bir bakış attı. "...Daha iyi bir şey denemek istersen, yardımcı olabilirim. Buradaki sisteme nasıl gömüldüğünü anlamıyorum ama Reiner ve benim, bağlantılarımızla yapamayacağımız pek bir şey yok."

Şimdi kendimi kaybetmenin zamanı olmadığının bilincinde olarak Büyük Kız Çoraplarımı her zamankinden daha yükseğe çektim ve kendimi zorlayarak bana paylaşmak zorunda olmadığı haberi veren adama başımı salladım. Yalan söylüyor olabilir miydi? Neden böyle bir şey yapacağını aklım almıyordu, bu yüzden bu konuda narsislik etmeyecektim.

"Neden" kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Houston'da oynamayı sevdiğimi herkes biliyordu. WPL, insanların kesinlikle istemedikleri bir yerde oynamaya zorlanmalarını sağlayacak kadar büyük değildi. Çoğu zaman oyuncular nereye gönderilirse oraya gitmeye istekliydi. İlk kez takıma girdiğimde oynamak istediğim ilk üç takımı seçmeme izin verilmişti. Açıkçası Houston, yanında yıldızlarla birlikte listemin başındaydı, onu kardeşime yakın olduğu için California ve ardından St. Louis'e taşındığı için Phoenix Novas izliyordu.

Pipers'ta en çok gol atan kişi bendim. Çok çalışıyordum ve son birkaç ayda olup bitenler dışında onları pek fazla üzmemiştim. Ayrıca takım arkadaşlarıma mümkün olduğunca yardım etmiştim. Şimdi bana borçlarını bu şekilde mi ödüyorlardı?

Gardner'in uyarısı, Cordero'nun tiksintisi ve takım arkadaşlarımla son zamanlarda yaptıkları aklımda dönüp durdu.

İhanete uğramış hissediyordum. Aldatılmış. Üzülsem mi yoksa Cordero'nun arabasını mı çizsem karar veremedim.

Tamam. Bu biraz aşırı oldu. Bir nevi. *Sabır. Sabır.*

Bu olası hareketin arkasında olabilecek tek bir kişi vardı. O kindar, küçük pislik.

Franz'a, "Bana anlattığın için teşekkürler," demeyi bir şekilde başardım, oysa içim anarşinin eşiğindeydi.

"Potansiyelini ziyan etme, *ja?*"

Ona başımı sallarken, büyük bir duygu dalgasının göğsümden yukarı tırmandığını hissediyordum ve bu hiç de iyi değildi. Yüzümdeki gülümseme, takınmak istediğim cesareten yoksun gibiydi. "Bir şeyler düşünürüm."

"Beni ara, e-posta at, ne gerekirse," dedi samimiyetle.

"Teşekkür ederim, Franz. Gerçekten minnettarım." Haberler ağlamak istememe neden olsa da minnettardım.

Gidip lanet olası Amber ve yarıdaklarıyla oynamak mı?

Görünüşe göre düşüncelerim yüzümün her yerinden okunuyordu. Bana kendimi daha da kötü hissettiren hüzünlü bir gülümseme sundu.

Belime konulan yumuşak bir dokunuş omuzlarımla dikleşmesine neden oldu. Kultu, yanımda durarak, "Franz gece bende kalacak. Akşam yemeğinde bize katıl," dedi.

Safra boğazımı yakıyordu ve bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. "Eve gitmem gerek. Yine de teşekkür ederim."

Beni görmezden geldi. "Ben seninle gelirim. Franz, sen benim arabayı al."

“Rey, ben eve gitmek istiyorum,” dedim ona katı bir şekilde.

“Gelmeni istiyorum,” diye karşılık verdi, çoktan arkasını dönmüştü. “Eşyaların nerede?” Kulti başka bir şey söylememi bile beklemeden çantama doğru yürümeye başladı. Kahretsin.

“Rey,” diye seslenerek peşinden gittim.

Omzunun üstünden dönüp baktı ama yürümeyi kesmedi. “Yapacak başka işin yok. Zorluk çıkarmayı kes.”

“Ee, yapacak işlerim var. Daha sonra koşuya çıkmam lazım ya da biraz yoga yapabilirim.” Ya da ağlayabilirdim, çığlık atabilirdim... Tipik şeyler.

Alman elini sallayarak beni savuşturdu.

Onu gebertecektim. “Reyyyyyy!”

Hiçbir şey.

Orospu çocuğu.

“Zor biri, değil mi?”

“Bu da hayatımın en yetersiz ifadesi herhalde,” dedim Franz’a. “Ne baş belası herif. Şimdiye dek birisi onu nasıl soğukkanlılıkla öldürmemiş, gerçekten bilmiyorum.”

Öteki adam kahkahayı patlattı.

Sahanın karşı tarafından Kulti’nin çantamı omzuna atmakta olduğunu gördüm. “Onunla tartışmayı denemenin bile anlamı yok, değil mi?” diye sordum Franz’a.

“Nein.”

“Tam bir baş belası.”

Franz kıs kıs güldü. “Öyle.”

İç çektim. Kısa süre sonra oradan gidebilirdim. Öyle umuyordum.

* (Alm.) Hayır. (ç.n.)

Kulti'yle arabamda buluştum. Görünüşe bakılırsa, kendisi çoktan anahtarlarımı almak için çantamı karıştırmıştı. Onları tavanın üzerinden fırlattı ve arabaya bindik, yanıma park etmiş olan Audi'ye yönelen Franz'a el salladık. İçeri girer girmez ona bir bakış attım. "Franz'ı tek başına göndermek yerine benimle gelmesine izin verebilirdin."

Bana o sinir bozucu derecede sabit bakışını attı. "Kendi başına hayatta kalır."

Bir süre ona dik dik baktıktan sonra başımı iki yana salladım. "Kabalık ediyorsun."

"Umurumda değil."

Şaşırtıcı değildi. Kontağı çevirdim ve otoparktan çıktıktan sonra nihayetinde bunu düşündüm. "Neden Mike'i davet etmedin?"

"Ondan hoşlanmıyorum."

Cidden, erkekleri hiç anlayamayacaktım. "O zaman onu bugün neden davet ettin?"

"Bana bir iyilik borçluydu," diye sade bir cevap verdi. Ardından ekledi. "Ve uçak bileti makuldü."

Dur biraz. "Sen..." Kelimeleri çıkaramadım. Söylediklerini hazmetmek için yutkunmak zorunda kaldım. "Buraya gelmeleri için uçak biletlerini sen mi ödüyorsun?"

Kulti bana bakma zahmetine bile girmede, dikkatini pencereden dışarı vermişti. "Evet."

Başımı direksiyona yaslayıp derin bir nefes aldım. Bütün bunlar bir gün için fazlaydı. Çok çok fazlaydı. Her şey üstüme yığılıyordu sanki. "Sana bunları nasıl geri ödememi bekliyorsun?"

"Beklemiyorum," diye karşılık verdikten sonra dönüp bana baktı. "Yeşil yandı."

Oturduğum yerde doğrularak bakışlarımı ileride tuttum. Ona bakamıyordum. Eğer bakarsam ne yapacağımdan emin

değildim. “Buraya nasıl geldiklerini düşünmedim bile. Tam bir aptalım. Sana daha çok teşekkür etmediğim için özür dilerim.”

Hiçbir şey.

Direksiyona yapıştım ve tüm yol boyunca ağzımı açmadım.

Satılacaktım.

Takım arkadaşlarımın yarısı sürtük olduğumu düşünüyordu.

Yanımdaki gerzek, benim kamplarına, ücretsiz kamplarına gelmeleri için insanların uçak biletlerini ödüyordu.

Aynı gerzeğe, azıcık bile olsa â-şık-tım, ama gerçekçi olmak gerekirse, azıcıktan daha çok gibiydi. Çocukluk duygularım tam gaz geri gelmişti ve her zamankinden fazlaydı. Üstelik kendimi tanıyordum, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdım.

Ha bir de, söz konusu gerzek sezon sonunda gidecekti.

Hayatımla ne halt ediyordum ben? Üzerinde çalıştığım, emek verdiğim her şey bir anda benden uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu.

Ne yapacaktım?

Tepki olarak burnum sızladı.

Evinin önüne gelip park ettik ama hâlâ konuşacak durumda değildim. Ağlamak istiyordum. Gerçekten ağlamak istiyordum ve bunu buraya yakın bir yerde yapmak istemediğime fazlasıyla emindim.

Bakışlarımı yere eğdim ve Franz’ın beklediği kapıya kadar Alman’ı takip ettim. Boğazımda boğucu bir öksürük hissettiğimde içeriye yeni girmiştik. Onlardan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. “Banyo nerede?” diye sorarken, sesim bana bile tuhaf gelmişti.

“Merdivenlerden çıkınca ilk kapı,” diye karşılık verdi. Sesi, yakında durmadığını anlayabileceğim kadar mesafeliydi.

"Hemen dönerim," diye yalan söyledim. Çaresizce uzaklaşmak isteğiyle, kıcımlı çoktan üst kata doğru sürüklemeye başlamıştım.

Akmaya başlayan burnumu elimin tersiyle iki darbede sildim ve ışığı açma zahmetine bile katlanmadan girdiğim banyoda, hayatım paramparça olmadığına takdir edebileceğim bir küvetin porselen kenarına tünedim.

Biriyle arkadaş olduğum için New York'a satılacaktım.

Boğazım düğümlendi ve hıçkırdım. *Ağlama, ağlama, ağlama. Yapma şunu, Sal. Sakın bunu yapayım deme.*

Kendimi otuz saniye tutmayı başardıktan sonra, bir sonraki hıçkırık üst bedenimi sarstı. Bir tane daha, ardından bir tane daha geldi. Beşincide, öne doğru eğilerek avuçlarımı gözlerime bastırdım. Neredeyse asla ağlamazdım. Üzüldüğümde, canımı sıkan her neyse, aklımı ondan uzaklaştırmak için başka şeyler yapardım. Annem bir keresinde, hayatta ağlamaya değer çok az şey olduğunu söylemişti.

O küvetin üzerinde otururken, kendime gerçekten satılmanın dünyanın sonu olmadığını anlatmaya çabaladım ve bunu kişisel olarak almamam gerektiğine ikna olmaya çalıştım. Bu sadece bir işti ve bazen başkalarının başına da gelebilirdi.

Bu daha da şiddetle ağlamama neden oldu.

Ben bir aptaldım. Geri zekâlı, lanet bir *aptal*.

Kulti'nin, futbolcuları kampıma getirmek ve çocuk ayakkabıları satın almak için para saçması ve bana nasıl da fena halde sarıldığını düşünmem ise işleri sadece daha da kötüleştirmeye yaradı.

Bebek gibi ağladım, kimsenin onu duymasını istemeyen büyük, sessiz bir bebek gibi.

"Schnecke, sen..." Kulti'nin sesi aniden kesildi.

Geriye dönüp baktığımda, kapıyı çalmadığı için içeri girdiğini duymadığımı fark ettim. Sanki tuvalette onun görmek isteyeceği bir şey yapıyor olma ihtimalim yokmuş gibi koca kafasını odaya uzatarak içeri daldı. O kadar hazırlıksız yakalanmışım ki bir sonraki hıçkırığı susturamadım ya da saklamaya çalışma zahmetine giremedim.

Kulti'nin, yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyle kapıyı kapattığını ya da dizlerinin üzerine çöküp ellerini başıma koyarak alnını alnıma yaslamak için eğildiğini görmedim.

“*Schnecke*,” dedi duyduğum en yumuşak, en şefkatli sesiyle. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” diye gevelemeyi başardım. Titriyordum ve üst bedenim sessiz çığlıklarla sarsılıyordu.

“Yalanlarını bırak da neden ağladığını söyle bana,” diye buyururken bile, ileri doğru uzanıp iri eliyle sırtımı okşadı.

“Ağlamıyorum ben.”

“Sen karşılaştığım en kötü yalancısın.” Elini kaydırıp omzumu ovdu. “Neden üzgünsün?”

Her sorduğunda, bir şekilde daha çok ağlamayı başardım. Vücudum daha çok titriyor, içimden gerçek sesler çıkıyordu. “Aptalca.”

“Büyük bir ihtimalle, ama yine de anlat bana,” dedi nazik bir sesle.

Nefesimi toplayamıyordum. “Onlar... Beni... Satacaklarmış,” diye feryat ederek hepten küçük düştüm.

Omzumdaki el rahatlatıcı daireler çizmeyi kesmedi. “Sana kim söyledi?”

“Franz,” dedim, ama aslında daha çok *Franz-aaağ* gibi çıkmıştı.

Ağzından hızlı ve kulağa saldırgan gelen Almanca bir şey fırladı. Bir tükürük, küfür üstüne küfür.

“Yalan söylemiyor, değil mi?” diye sordum tişörtünün koluna.

Kulti başımın tepesine doğru iç çekti. “Hayır. Emin olana kadar bir şey söylemeyecekti,” diye doğruladı.

İşaretlerin ortada olduğunun kalbim de aklım da gayet farkındaydı.

“Gardner beni uyardı, ama dinlemedim,” dedim ona. “Bu çok aptalca. Özür dilerim. Dünyanın sonu olmadığını biliyorum ve bu çok utanç verici, ama ağlamayı bırakamıyorum.”

Çocukluğumdan beri âşık olduğum iri Alman, kollarını etrafıma doladı. Ve beni susturdu. Kelimenin tam anlamıyla, “Şşt,” dedi. Sonra beni biraz daha kendine çekerek kulağıma fısıldadı: “Sen bundan daha iyisin. Ağlamayı bırak.”

Muhtemelen en az on yıldır ilk kez, “Yapamam,” diye sızlandım.

“Yapabilirsin ve yapacaksın,” dedi şefkatle. “Şu anda nasıl hissettiğini hayal dahi edemem...”

Tabii ki edemezdi. Asla kendi isteği dışında satılmamıştı, satıldıysa bile daha iyi bir pozisyon ve daha çok para için yapılmış olmalıydı. Benim durumum, terk edilmek gibiydi. Saldırıya uğramak. Fırlatılıp atılmak.

“...Ama sen bundan daha iyisin. İki yıl içinde, bu kadar salak oldukları için onlara teşekkür edeceksin...”

Moral konuşmasının faydası dokunmuyordu. “En iyi yıllarımı onlara verdim,” derken feryat etmiş olabilirdim, ama etmediğimi umuyordum.

“Vermedin. Kariyerinin zirvesine henüz ulaşmadın bile.”

Teselli edilemez haldeydim. Reiner Kulti bana en iyi yıllarımın hâlâ önümde olduğunu söylüyordu ve bu bana kendimi iyi hissettirmiyordu.

“Tako. Dur. Derhal dur,” diye talep etti ciddi bir sesle.

Duramadım. Tek düşünebildiğim, kalmak istediğim yerin Houston olduğuydu. Evim yaptığım yerdi burası. Önce bana başka bir yere gitmek isteyip istemediğimi sorsalardı, bu başka bir şey olurdu. Oysa bu masa altı anlaşmalar, balatayı sıyırmaları diye kurtulmaya çalıştığınız oyuncular içindi.

Burnumdan aşağı sümük akıyordu ve bu durum, Alman'ın bıkkınlıkla oflayıp bana daha sıkı sarılmasına neden oldu. Kolları dünyaya karşı bir kalkan gibiydi. Sarınmak istediğim yoğun bir aksanla, "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum ve yemin ederim senin için telafi edeceğim," diye mırıldandı.

Fikrimi değiştirmeden önce, "Senin hatan değil," dedim. Ona yaslandığım için sesim boğuk çıkmıştı. "Hiç pişman değilim. Bu kadar lanet şekilde salak oldukları için onların suçu. Her zaman benden ne istedilerse yaptım. Ben bir takım oyuncusuyum. Tamamen berbat değilim. İdmanlara erken gelir, geç çıkarım ve karşılığını böyle mi veriyorlar? Beni lanet New York'a göndermeye çalışarak mı? Muhtemelen bir daha asla oynayamayacağım bir yere?"

Berbat görünüşümü hiç umursamadan doğruldum ve arkadaşşıma doğru burnumu çektim. Yüzlerce galaksinin ağırlığını omuzlarımda hissediyordum, hayallerimin elimden kayıp gitmek üzere olduğunu hissediyordum. Fazla dramatik olduğumun farkındaydım ama tüm bunlar çok fazlaydı. Tüm cevaplar ondaymış gibi, "Ne yapacağım ben?" diye sordum.

Kulti tekrar dizlerimi kavradı. Zarafetle yaşlanan o yakışıklı surat temkinliydi, ama konuşurken gözlerime ciddiyetle baktı. "Oynamaya devam edeceksin. Sana söz veriyorum, Sal Kariyerini asla riske atmam."

Burnumu çektim ve boğazımdan ağlak bir ses çıkardım. Titreyen omuzlarım, yeni bir gözyaşı dalgasının habercisiydi.

Alman başını iki yana salladı. "Hayır. Artık yeter. Seni yüzüstü bırakmayacağım, şimdi ağlamayı kes. Midemi bulandırıyor."

Bu neredeyse komikti. Elimin tersiyle yüzümü silince kaşlarını çattı, uzanıp tuvalet kâğıdı rulosundan birkaç parça kopardıktan sonra bana uzattı. “Kendini kontrol et,” diye buyurdu.

Neredeyse gülecektim. Burnumu çekerek yüzümü bana verdiği tuvalet kâğıdıyla sildim. “Bana ‘kendini kontrol et’ diyemezsin, o iş öyle yürümüyor.”

“Söylediğimi yapman gerekiyor,” diyerek kâğıdı benden aldı ve kaşlarını çatarak yanaklarımı gerekenden biraz daha sertçe silmeye başladı.

Bu hareketi yüzümde ufak ve acması bir gülümseme belirmesine neden oldu. “Kim demiş?”

Gözlerime baktı. “Ben dedim.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ne kadar elverişli.”

Kulti arkaya uzanıp daha fazla tuvalet kâğıdı kopararak, “Dağılmış haldesin,” dedi ve temizleme işlemine devam etti. “Senin sulugöz olduğunu düşünmemiştim.”

“Değilim.” Peçeteyi ondan almaya çalıştım ama eli uzanamayacağım bir mesafedeydi. Uzandım ama elini kolayca erişemeyeceğim bir yere çekti. “Yüzümü kendim temizleyebilirim.”

Elime vurarak uzaklaştırdı. “Ben istemediğim bir şey yapmam,” diye homurdanarak yüzümü silmeye devam etti.

“Biliyorsun, dünya senin ne yapmak isteyip neyi istemediğinin etrafında dönmüyor,” dedim ve burnumun altını biraz sertçe silince yüzümü buruşturdum.

“Pardon,” diye özür diledi. “Buna alışık değilim.”

“Daha önce bir kızın yüzünü temizlemedin mi hiç?”

Eserini görmek için biraz geri çekildi. “Asla.”

İtirafla rahatlayarak derin bir iç çektim. “O zaman, bu şeref için teşekkürler.”

Kulti hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, ellerini her iki yanağıma yerleştirip başımı geriye yatırdı. Makyajsız olduğumun ve rezil görüldüğümün hiç o anki kadar farkında olmamıştım. Süper modellerle, aktrislerle ve muhtemelen bir yığın sürtükle çıkmış olan bu adam çillerime, gözlerimin altındaki torbalara ya da yara izlerime dair bir yorumda bulunmadı.

Sonunda ellerini indirdi ve uzun, derin bir nefes vererek hafifçe bacaklarıma vurdu. “Hadi aşağı inelim.”

“Bir dakika sonra size katılırım,” dedim.

Bıkkın bir nefes verdikten sonra, ellerimden tutup çekerek beni ayağa kaldırdı. “Hayır. İyisin.”

“Rey, cidden, bana bir dakika ver.” Beni çekemesin diye dizlerimi kilitledim.

Hızla çekerek beni ilerletti. “Biraz daha ağlayasın diye mi? Hayır. Gel. Sevdiğin kahveden var.”

Burnumu çektim ve karşılığında bana pis bir bakış attı. Neden zahmet ediyordum ki? “Sen zorba bir şirretsin, bunu biliyor musun?” diye sordum, ama onun beni loş banyodan çıkarmasına izin vermiştim.

“Sen de başıma belasın, bunu biliyor musun?” diye karşılık verdi.

Merdivenleri bir bir inerken bir homurtu çıkardım. “Seni Franz’a tarif ederken tam olarak bu kelimeleri kullandım, ahbap.”

Alman dönüp omzunun üstünden bir bakış attı. “Başka bir ortak noktamız.”

“Hah. Rüyanda görürsün.”

Ağızından bir kıkırdama çıktı, ama daha fazla tartışmadı. Franz’ı mutfakta bir tabureye oturmuş, telefonuna bakarken bulduk. Başını kaldırıp baktı ve anında kaşlarını çatı.

“Ben iyiyim,” dedim o bir şey söylemeden önce. “Gerçekten iyiyim, sadece bebeklik ediyorum.” Bunu bir bahane olarak söylemek bile kalbime saplanan hayal kırıklığını azaltmadı. *Beni satacaklar.*

Ama kafamın gerisinde, Kulti’nin sesi bana, sadece onlara izin verirsem öyle olacağını hatırlattı.

Boku yedim.

“Niyetim seni üzmemek değildi,” diye aceleyle lafa girdi Franz. “Lütfen affet beni.”

“Hayır, olur mu hiç? Affedilecek bir şey yok. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Sadece biraz bunaldığımı hissediyorum. Galiba kazık yemeyi pek iyi idare edemedim.” İkisi de kelime seçimim karşısında bana baktı. “Kaybetmekten hoşlanmam ve kaybediyormuş gibi hissediyorum.”

İkisi de anlayışla başlarını salladılar.

Kulti omzumu dürtüp Franz’la benim hakkımda konuştu. “Bildiğin kadın takımlarının bir listesini yap.”

“Bekle. Ben daha ne yapacağımı bile bilmiyorum ki,” dedim. Aniden, New York’tan bile daha uzak bir yere gitme fikriyle yine paniklemiştim.

Yüce Tanrım.

Avrupa mı? Bunu gerçekten düşünüyor muydum? New York konusunda sinir krizi geçiriyordum ama kahrolası Avrupa’ya gitmeyi mi değerlendiriyordum?

“Bu insanlarla beraber burada kalmak mı istiyorsun?” diye sordu Kulti, sesi sadece birazcık kuşkuluydu. “Herkes senin sadakatini hak etmiyor.”

Elbette bencilce haklıydı.

“Sözleşmemde hâlâ bir yılım var.”

“Bir yılda çok fazla şey olabilir, Sal. Tekrar ön çapraz bağlarını yırtabilirsin, merdivenlerden düşüp bacağını kırabilirsin... Her şey.”

Kulti 2, Sal 0. Yine haklıydı. Her şey olabilirdi. Sekiz ay içinde yirmi sekiz yaşında olacaktım ve eğer şanslıysam, vücudum da beni taşırsa, kariyerimde üç dört yılım kalmış olabilirdi. *Belki* daha fazla. Belki. Bundan daha fazlasına umut bağlamak istemiyordum. Kararı verecek olanlar dizim ve bileğim olacaktı ve yeterince oynadıklarına karar verdikleri an fikirlerini değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Yani.

Avrupa mı? New York daha yakındı. Öte yandan, New York kararı benim kontrolüm dışında alınmıştı ve ben buna bayılmamıştım, hem de hiç bayılmamıştım. Oraya gitmek istemiyordum ve bu asıl olarak Cordero'ya garazındendi. Avrupa'da kimi tanıyordum ki ben?

Bu seçim beni iyi iş çıkarmayı imkânsız hâle getirecek bir kadının altında oynamak durumunda bırakacakken, kimseyi tanımamayı ABD'de kalmak için bir bahane olarak mı kullanacaktım gerçekten? Aslında ortada bir seçenek var mıydı ki?

Kararsızlık göğsüme dolarak beni utandırdı. Korkunun beni ele geçirmesine ve istemediğim bir yerde tutmasına izin mi vercektim? Antrenörümle arkadaş olduğum için artık bariz bir şekilde beni istemeyen bir kurumda tutmasına? Bu nasıl bir saklamlık olurdu? Yirmi iki yaşındaki kariyer odaklı Sal Casillas şu an beni duysa, ödlelik ettiğim içim yirmi yedi yaşındaki kıcımlı tekmelerdi.

Küçük bir parçam henüz bir karara varmak için acele etmeme gerek olmadığının farkındaydı. Sezonun bitimine hâlâ dört maç kalmıştı ve eğer elemelere kalırsak –yani elemelere *kaldığımızda*– daha fazla maç olacaktı. Zamanım vardı, çok değil ama biraz.

Büyük Kız Çorapları giyildi, bunu düşünecektim.

Siktir et. Ortada verilecek bir karar yoktu. WPL'de kalıp benim çıkarlarımı en iyi şekilde gözetmeyen birine kariyerimin

anahtarını verirsem, aptallık etmiş olurum. Değil mi? Babam ya da Eric bana ne derdi?

Ne söyleyeceklerine karar vermem bir saniyemi aldı: Buradan defol git.

“Haklısın,” dedim sırtımı dikleştirerek. “İşler yolunda gitmezse bile, kaybedecek bir şeyim yok.”

Kulti’nin gözlerini devirdiğini görmedim. “Tanıdığın takımların bir listesini yap,” dedi Franz’a.

Bu talep anında düşünmeme neden oldu.

“Bekle. Birinden iyilik istediğiniz için bir takıma alınmak istemiyorum. İyi uyacağımı düşündüğünüz takımların adlarını söyleyin, ben de ne yapabileceğine bakması için menajerimle konuşayım.”

Birbirlerine attıkları bakışı kaçırmadım.

“Ben ciddiym. Süreç boyunca bunun peşinden gelmesini istemiyorum. İhtiyaç duyduğum ya da en azından istediğim bir yere gitmek istiyorum.” Çünkü bu doğrudu. Bulduğum yere dedemin ya da ağabeyimin kim olduğundan yararlanarak gelmemiştim. Şu anki gibi mahvedilmemek için çok çalışmışım ve bunun bir daha olmasına izin vermeyi planlamıyordum.

Bir kez daha bakiştılar.

“Şaka yapmıyorum. Özellikle de sen, *pumpernickel*, beni almaları için birilerine para ödemeyeceğine söz ver.” Ne söylediğimi fark edince yüzümü buruşturdum ve Franz’a özür diler bir tavırla gülümsedim. “Bu bir şaka, yemin ederim. Almanlara bir gazezim yok.”

“Hiç alınmadım.”

Kulti hiçbir şey kabul etmemişti.

Böğrüne dirsek attım. “Rey, söz ver bana.”

Bu defa gözlerini devirişini yakaladım. “İyi.”

“Bu bana bir söz gibi gelmedi.”

“Söz veriyorum, *schnecke*,” diye homurdandı.

Kulti’nin bana taktığı lakabı duyunca, Franz’ın yüzünde beliren ufak gülümsemeyi kesinlikle kaçırmadım. Bu terimi birinin önünde ilk kullanışydı ve Franz’m gülümsemesinden bunun kötü bir anlama gelmediği anlaşılıyordu. En azından bundan emindim.

“Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?” diye sordu Alman ciddiyetle. Bu, Franz’ın yurtdışında oynamam fikrinden ilk kez bahsettiğimde nasıl kendini kaybettiğinin nazik bir hatırlatıcısıydı. Şimdi tamamen odaklanmış ve sakindi. Birini öldürmeye hazır görünüyordu.

Biraz olsun dehşete düşmediğimi söylesem yalan olurdu. Gerçek şu ki, ya bilinmeyene olan korkumun beni kurban haline getirmesine izin verebilirdim ya da kariyerimin kontrolünü ele geçirebilirdim.

Aslında bu meselede bir seçenek yoktu.

Bir köşede durup, birinin size onları getirmesini bekleyerek hayallerinize ulaşamazsınız.

Ya da en azından başkaları onları sizden almaya çalışırken, canınız pahasına onlara tutunursunuz.

Arkadaşıma başımı salladım, kararlıydım. “Eminim.”

Hepimizin poker oynadığı masanın öbür ucundan Kulti nihayet başını kaldırıp bana dik dik baktığında her iki dakikada bir esniyordum. Kartları açıp oynamak isteyip istemediğimizi sorduklarında kahkahalara boğulmamıştım, ama istemiştim.

“Bana öyle bakmaya son ver. Uyuyakalmadan önce eve gideceğim şimdi,” diyerek sandalyemi masadan geriye ittim.

“Taksi çağır.”

“Hayır. Eve kadar araba kullanabilirim. Yeterince yakında yaşıyorum, sorun olmaz.” O bana karşı çıkamadan, eğildim ve oynadığımız son iki oyunu da kazanmış olan Franz’a sarıldım. “Bugün kampa geldiğin için de diğer meseleyle ilgili bütün yardımların için de teşekkürler.”

“Bir takımdan haber alır almaz bana bildir. Seçenekleri daraltmana yardımcı olabilirim,” diyerek sırtıma şefkatle vurdu. “İletişim bilgilerim hâlâ sende var mı?”

“Evet.” Geriye çekildim. “Birinden haber alırsam, kesinlikle sana söyleyeceğim.”

“Tam bir aptalsın. Haber alacaksın,” diye lafa girdi Alman suçuğu, ayağa kalkarak.

“Bütün hayatım boyunca sen ve senin nazik, cesaretlendirici sözlerin olmadan nasıl yaşadım, bilmem. Gerçekten. Bu kadar uzun süre hayatta kalmam mucize.”

Kulti her zamanki kaş çatma hareketini yapıyordu ama geniş avucuyla ensemden yakalayıp beni kapı aralığına çevirdiğinde ağzının kenarları yukarı kıvrılmıştı. “Bana senden daha az ihtiyaç duyan biriyle hiç karşılaşmadım.”

Söyleme şeklinden dolayı bunun iltifat olup olmadığını anlayamadım, haliyle bir yorum da yapmadım. Sadece omzumla omzunu dürttüm. “Bu gece beni davet ettiğin için teşekkürler.”

Başını salladı ve arabama giden patikada yürüdük. Sürücü kapısında durduğumuzda, bir elini kapıya koydu, diğerini de üst koluma sardı. “Bunu sana telafi edeceğim.”

“Bana bir şeyi telafi etmen gerekmiyor. Bu senin hatan değil. Ben ne yaptığımı biliyordum. Sezon bittiğinde varlığımı unut-

madığın sürece, pişman olacak bir şey yok, değil mi?” dedim, ama içimde küçük bir parçam tüm bunlar yüzünden hâlâ hayal kırıklığına uğramış ve hafifçe üzgündü.

Kulti başını yana eğdi. “Seni unutabileceğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır... Şey, bilmiyorum. Beni o kadar uzun zamandır tanımıyorsun. Eminim senin...” Neredeyse “tonlarca arkadaşın vardır” diyecektim, ama bu adam bana ne zaman bir sürü arkadaş olduğu izlenimini vermişti ki? Asla. Hiç. “Eminim evde dikkatini dağıtacak bir sürü işin vardır. Bunu olumsuz anlamda söylemiyorum. Sadece bazen hayatın araya girdiğini bilirim.”

“Ben vaktimi bir şeylere öylece harcamam, Sal. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve boğuk bir sesle cevap verdim. “Kısmen.” Benden hoşlanmasaydı ve arkadaşım olmak istemeseydi, benimle bir şeyler yaparak vaktini boşa harcamazdı, o kadarını biliyordum.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Bir şey söylemek istiyordu, yüzünden belliydi. Alman güçlkle yutkunurken, yüz hatlarına sabit bir ifade yerleşti ve benim her şeyin inanılmaz derecede farkına varmama neden oldu: Yapış yapış yaz gecesi, yıldızlardan yoksun karanlık gökyüzü, teninden yayılan tatlı kokulu bir şeyin hafif izi. Parmakları üzerimde sıkılaştı, başparmakları omuzları-mın köprücükkemiklerimle birleştiği çukura batıyordu.

Yüzünü yüzlerce kez görmüştüm ve hiç yetmiyor gibiydi. Ona olan tutkumu yendikten sonra kendimi, kendisi için çalışan biriyle hayal etmişim: Belki işini iyi yapan, ellerini iyi kullanan, sessiz, dürüst ve nazik biri. Muhtemelen bir tamirci. Eve biraz kirli, biraz terli gelen ve işleri tamir edebilecek birini istemişim. İstikrarlı, güvenilir bir adam hayal ettim. Bu fanteziyi nereden edindiğimden emin değildim ama aklımda kalmıştı. Eski sevgilim Adam çoğunlukla böyleydi. Doğrudan bir aşk romanından

çıkmiş gibi genel bir müteahhitti; inanılmaz derecede yakışıklı ve tatlıydı. İlk başta onun gerçek olduğunu düşünmemiştim.

Şimdi benden çok daha uzun, benden daha yaşlı, ciddi, sinsî, huysuz ve hayatında yalnızca bir kez çim biçmiş olan Kulti'yle karşı karşıyaydım... Aptal kalbim beni buraya götürdüğü için hayal kırıklığına uğramak içimden gelmedi. Ben bir aptaldım tabii ki. Yine bu pisliğe karşı hisler besleyerek ne halt ediyordum? Karşılıksız aşk ve ben, birbirimizi bir zamanlar tanırdık ve onunla tekrar yakın ve samimi olmak istemiyordum. Peki ne yapacaktım? Hiçbir fikrim yoktu ama kalbimin ölümüne ezileceğinden endişeliydim.

En iyisini umsak? Pöh.

Ağzıma doğru attığı bakışı kaçırdım. Elini omzumdan çekerken nasıl yumruk yaptığını kaçırdım. Bir an için yüzüme bakarken, yüzünde beliren ifadeyi görmedim.

“Güzel,” dedi nihayet, elini arabanın kapısından çekerek beni tüm bu yanlış-kişiy-e-âşık-olma-saçmalığından nasıl kurtulacağımı düşünmekten uzaklaştırdı. “Eve gidince beni ara.”

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Belki bana âşık değildi ve belki gerçekten de sahip olduğu en iyi arkadaş ben değildim, ama beni önemsiyordu. Kendisi tam huysuz, duygusuz bir hıyar gibi davrandığı zamanlarda bile, eylemlerinin çoğu bunu açık ve net bir şekilde gösteriyordu. Daha kötüsünü de bulabilirdim.

Pekâlâ, bu doğru değildi. Başka birini sevemezdim, özellikle de daha kötüsünü. Bu kadar aptalca bir şey yapmazdım.

Ona karşı hislerimin olması tamamen aptallık olmadığından değil, çünkü öyleydi, ama... Neyse işte. Bu çok zordu.

“Eve gittiğimde sana mesaj atarım,” diye kabul ettim ve kapıyı açarak içeri girdim. Arabaya biner binmez camı indirip sadece birkaç adım ötede dururken onu izledim. “Biliyorsun; Mike,

Alejandro ve Franz'ı kampa getirmeseydin, çocuklara ayakkabı satın almasaydın da senin bir nevi harika biri olduğunu düşünürdüm... Çoğu zaman yani, tamam mı?"

Evinin dışından gelen ışıkla, onun gökyüzüne baktığını gördüm. "Evine git."

Büyük bir gururla söyleyebilirim ki, evime giderken onun sessizliğinde sadece kararlılık hissettim.

Neydi o deyim? Bir kapı kapanınca, başka bir kapı açılır. Sadece benim için doğru olanı bulmak için, biraz kırıp dökerek içeri girmem gerekebilirdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Franz'ın itirafından sonraki ayda, hayat sırtına bir roket bağlamış ve hem iyi hem de kötü her yöne doğru uçuyormuş gibiydi.

Pipers idmanları her zamanki gibi devam etti ya da en azından olabildiğince normaldi. Cordero'nun ne planladığını öğrendikten sonra geri dönmek zordu, gerçekten zordu. Çaresizce ortaya çıkmayı bekleyen minicik bir öfkeye sahip, korkunç bir yalancıydım sonuçta. Bu insanların yüzüne nasıl hiçbir sorun yokmuş gibi bakacaktım? Kaçışımı planlarken nasıl biraz olsun umudumu yitirmemiş gibi görünecektim?

Zordu. Elemelerde ilk tura yükseldik. Kırgındım, kızgındım ve duygularım hiç değişmemişti. Bu kadar öfkeli olmanın en kötü tarafı egomu, kazanmanın üstünde tutan yanımdı. Gururum bana, sezonun geri kalanının nasıl geçtiğinin umurunda bile olmaması gerektiğini söyledi. Regl dönemimin hemen öncesinde morali bozulmayan makul tarafım ise bu şekilde düşünmekle işimin olmadığını söyledi. Pipers'in başarılı olmasına ihtiyacım vardı.

Artık her şey birbirine karışmıştı. Menajerimle konuşmuştum ve ondan benim için Avrupa'nın başka bir yerinde –özellikle de Kulti ve Franz'ın o gün onun evinde önerdiği takımlarda– bir yer bulup bulamayacağımıza gizlice bakmasını istemiştım. Hayal edebileceğimden daha heyecanlıydı ve iki hafta içinde bana üç takımın benimle konuşmak istediğini söyleyen bir e-posta gönderdi.

Annemle babamı arayıp her şeyi anlattım. Bana Avrupa'yı ziyaret edecek çok fazla uçuş mili olduğunu söylemeden önce babamın ağzından çıkan ilk şey, "*Este cabron,*" oldu. O piç kurusu demekti, Cordero'yu kastediyordu. Bunun ardından ağabeyimi aradım. Alman'la arkadaş olduğum için beni fırçaladıktan sonra, yaşayacak bir yer bulmama yardım etmeyi teklif etti ve ardından WPL'yi kastederek, "Siktir et onları," dedi. Onun son maçını eleştirmemin ardından konuşmayı sonlandırdık.

Ardından e-postalar, telefon görüşmeleri ve muhabirler ortaya çıktı.

Gençlik kampı sırasında Kulti ile benim ortaya çıkan fotoğraflarımızın insanların neden bu kadar umurunda olduğunu görmek aklımı başımdan aldı. Dört gençlik kampında veliler, öğretmenler ve öğrencilerin çektiği ceptelefonu kalitesindeki fotoğraflar hem dedikodu hem de Kulti hayran sitelerine dolup taştı. Gülümsediğimiz, kahkaha attığımız, birkaçında kolunu bana doladığı ya da aramızda çocukların bulanık yüzlerinin olduğu fotoğraflar, bunun şimdiye kadarki en havalı şey olduğunu düşünen babam tarafından bana gönderiliyordu. Öte yandan ben, ilgiden sadece biraz dehşete düştüm.

"SAHADA BİR AŞK KAÇAMAĞI", bana konuyla ilgili yıldızlarla birlikte gönderdiği son manşetti.

Ondan önce, "KULTI'NİN ESKİ SEVGİLİSİ ONU GERİ İSTİYOR" ve "KULTI BİR FUTBOLCUYLA YAKALANDI" vardı.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" dünyada duymaktan en çok korktuğum soru haline gelmişti.

Dürüst olmak gerekirse, beni gerçekten yorum yapmaktan alıkoyan şey sadece babamı düşünmek ve onun muhtemelen arkadaş çevresinde söylentileri körüklediğini bilmektir. Tek bir yanlış yapmadığımı bilerek yarın ölebilirdim. Vicdanımı rahatsız edecek hiçbir şey yoktu.

Bunu soran medya mensuplarıyla konuşmayı kestim. *Sen çirkin bir sürtüksün, umarım geberirsin*, sözlerine benzer İtalyanca bir mesaj geldikten sonra, e-postalarımı kontrol etmeyi neredeyse tamamen bırakmıştım. Ayrıca sadece rehberimde kayıtlı numaraların aramalarını açıyordum.

Alman'a bir şey söylemedim, çünkü ne anlamı vardı ki? Kimse bana ölüm tehdidinde bulunmuyordu. Ayrıca kısmen aşırı tepki vereceğinden ve olaya ayarsız patlayacağından endişeliydim.

Genel olarak işler yolundaydı.

Ta ki yoldan çıkana kadar.

İlk eleme maçı için Florida'dayken olan oldu.

Grace topu çalmayı başardığında, top için yapılan mücadeleden galibini beklemek üzere bir araya toplanan her iki takımdan birkaç oyuncuyla birlikte, Jacksonville Shields kalesinin yakınında duruyordum. İkinci yarıya sıfır sıfır beraberlikle girmiştik. Birinin gol atması gerekiyordu.

Bekledim de bekledim. Kıdemli Pipers oyuncusunun topu sürüşünü izledim ve kimin bir anda pası kabul edecek kadar yakında durduğunu görmek için dikkatli olmaya devam ettim. Grace'in vücut dilini ve ne yapmak istediğini anlayacak kadar uzun süredir onunla oynuyordum. Aramızda bir açıklık vardı ama mesafe bir sorundu. Elbette yapılacak tek bir şey vardı ve ben hazırdım.

Topu yüksekte vurdu. Hazırlanarak onun bana doğru uçuşunu izledim.

Kesinlikle kafa vuruşu olacaktı. Kafa topla, top da kaleye daha iyi şut atma şansı olan başka bir futbolcuyla buluşur. En sevdiğim hareketlerden biriydi.

Bunu denedim ve hayat boyu hem dostum hem düşmanımın bir versiyonu olan futbol topu falsolu yörüngesinde bana doğru yol alırken doğrudan havaya sıçradım. Birisi göğsüme dirsek attı ama acıyı görmezden geldim. Yakınlarda insanların hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Ona ulaşacaktım. Ona ulaşacaktım.

Daha sonra, ona ulaşamadığımı fark edecektim.

Farkında olduğum son şey, kafamın arkasında patlayan keskin acıydı.

...

...

Sal!

Casillas!

Schnecke!

Kahretsin!

Schnecke!

SCHNECKE!

...

...

Gözlerimi açıp kendimi yerde sırtüstü yatar ve gözleri benimkilerden ancak beş santim yukarıda olan Kulti'nin yüzüne bakar halde bulana kadar bayıldığımı bile bilmiyordum.

Kulti'nin nefesi düzensiz ve istikrarsız bir şekilde ağzıma vuruyordu. Yüzü hiç tanımadığım bir ifadeyle doluydu. Ve gözleri...

Yakınlardaki birileri, "Geri çekilin! Açılın!" diye bağırdı ve kendimi gözlerimi kırıştırarak neler olduğunu hatırlamaya çalışırken buldum.

Kulti iki sağlık görevlisi tarafından kenara itilmeden bir saniye önce, elimi sıktı. Tuttuğunu bile fark etmemiştim.

“Bir gece mi?”

Doktor bana gülümsedi. “Evet, bir gece. Sadece tıbbi geçmişinizle ilgili işi şansa bırakmak istemiyoruz.”

Bu ne ilk ne de ikinci beyin sarsıntımdı. Ayrıca, ışıkların kapanmasına neden olan futbolcunun benim iki katım kadar olmasının ve profesyonel bir vücut geliştirmecinin kemiklerini kırabilecek kollarının da faydası dokunmamıştı. Eğer nakavt edileceksem de bu en azından WPL’de Harlow’dan sonra en agresif ikinci defans oyuncusu olan Melanie Matthews gibi bir kız tarafından olmuştu. Beyin sarsıntısı geçirmem neredeyse bir onur madalyasıydı.

“Pekâlâ.” İç çekmedim çünkü bu bir santim kadar hareket etmeme neden olurdu ve bu istediğimden daha fazlaydı. Kız gerçekten beni fena tepelemişti.

“Harika. Hemşire birazdan sizi kontrol etmeye gelecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa, çağrı düğmesi solunuzda.”

Ne yazık ki ya da neyse ki –nereden bakmak istediğinize bağlıydı– bu benim hastanede ilk kalışım değildi. Diz ameliyatları, ayak bileği ameliyatları ve bir keresinde zatürreye yakalanmam bana gecelik konaklama olanağı sağlamıştı. Dünyanın sonu değildi.

“Takım temsilciniz dışarda. Onu içeri göndereceğim,” dedi doktor.

“Teşekkürler,” diye uzaklaşan silüetine yüksek sesle seslenince, acıdan başım zonkladı.

Bir mucize eseri bana kendime ait bir oda vermişlerdi. En iyi tahminimce, Pipers’ın sigortası bunu karşılıyordu, yani şikâyet edecek halim yoktu.

Kapı çaldı ama ben seslenene kadar açılmadı. Sheena'nın kafası belirdikten sonra kapıyı tamamen açıp içeri girdi ve elinde küçük bir bitkiyle, "Sal, nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Omurgam kırılmış gibi beni sahadan dışarı taşımalarından sonra, ambulansa benimle gelen oydu.

"İyiyim," dedim ona. "Balyozla dövülmüş gibi hissediyorum ama sorun yok."

Gülümsedi ve bitkiyi yatağın yanındaki tekerlekli masaya koydu. "Bunu duyduğuma sevindim. Doktor ne dedi?"

"Beyin sarsıntısı, ama bu ilk kez olmadığı için her ihtimale karşı bu gece kalmamı istiyorlar."

Sheena alçak sesli bir ıslık çaldı. "Bizi korkuttun. Orası kesin. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben iyiyim ama sence birisinin çantamı bana getirmesini sağlayabilir misin ya da en azından Jenny'ye onu benim için saklayabilir mi diye sorabilir misin? Soyunma odasında."

"Elbette, Sal. Sorun olmaz," diye kabul etti.

Daha sonra iki saattir merak ettiğim soruyu sordum. "Kazanıp kazanmadığımızı biliyor musun?"

"Kazandık. Son üç dakikada Genevieve gol attı."

Pekâlâ, en azından bu saçmalık boşa gitmemişti. "Bu harika," dedim.

"Tabii ki öyle. Gelecek nesil o, değil mi?"

Gelecek nesil. Benden sadece beş yaş küçüktü, Tanrı aşkına. Bir ayağım çukurda değildi ya da yakın zamanda tekerlekli sandalye siparişi vermeme gerek yoktu, yuh yani.

"Evet, öyle," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Sinir olmuş-tum. Cordero'nun planlarından haberdar olup olmadığını merak ettim.

Başka ne söyleyeceğimizi bilemeyerek birbirimize tuhaf bir şekilde baktık.

Gülümsedi ve kapıya doğru bir bakış attı. “Peki, eğer başka bir şey yoksa, ben artık gitmeliyim. İyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Ben iyiyim, teşekkürler.”

“Bana ihtiyacın olursa diye, numaramı şuradaki kâğıdın üstüne yazdım ve çantanın alınmasını sağlayacağım,” diye güvence verdi.

Minimum miktarda yüz kasımı hareket ettirerek gülümseme-yi bir şekilde başardım. “Teşekkürler, Sheena.”

Gitti ve orada, o sessiz odada tek başıma oturup, kendime bu beyin sarsıntısının ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünme izni verdim. Ne olacağını biliyordum. Beni antrenmana almayacaklardı, doktorun önerisine ve Pipers antrenörünün kararına göre en az bir maç oyun dışı kalacaktım.

Acı verici olacağını bilmeseydim başımı eğerdim. Elbette ölmek istemiyordum; sağlığımı ön planda tutmanın ne kadar önemli olduğunu anlıyordum. Ama iş o noktaya geldiğinde, bu ihtiyacım olan son şeydi. *Bok. Bok, bok, bok, bok, bok. Off.*

Genellikle kendime izin verdiğim şey bir dakikalık debelenmekti. Hakkımın çoğunu kullanmıştım.

Altmış saniye bitince, derin bir nefes aldım ve kendi kendime, sakatlığım daha kötü olmadığı için ne kadar şanslı olduğumu hatırlattım. Ölebilirdim, değil mi? Nihayetinde bu beyin sarsıntısı dünyanın sonu değildi.

Sonra uzanıp yatağın yanındaki telefonu aldım ve bu benim biraz başımı döndürse de önce annemin numarasını çevirdim. Cevap vermeyince ona sesli mesaj bırakıp maçı evde izlediğini bildiğim babamı aradım. Babam kilisede olsa bile maçımı izlemenin bir yolunu bulurdu. Her zaman izlerdi.

“Alo?” diye resmen telefona bağırdı.

“Baba, benim, Sal.”

Bu defa gerçekten bağırdı ama en azından telefondan uzağa bağırmıştı. İspanyolca, “Arayan o!” gibi bir şeydi. “İyi misin?” diye sordu, sadece babaların yapabildiği o endişeli ses tonuyla.

“Evet, iyiyim. Sadece beyin sarsıntısı,” diye ona güvence verdim.

İspanyolca birkaç küfür daha etti, arka planda annemin ona kendini kontrol etmesini söylediğini belli belirsiz duyabiliyordum. “Neredeyse bayılıyordum, istersen annene sor,” diye abarttı. “Gerçekten iyi misin? Beyin hasarı yok mu?”

“Beyin hasarı yok, yemin ederim ben iyiyim. Buraya gelmek için bilet almaya kalkmadan önce arayıp sana söylemek istedim. Yaşayacağım.”

Babam gürültülü bir nefes verdi. “*Gracias a Dios.*” O kalm kafanı annenden almışsın...”

Annem arka planda bir şeyler haykırdı ve kahkaha atma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

“Şakalarını yarına sakla. Telefonum bende değil, ama eşyalarımı alır almaz seni ararım. Bir şeye ihtiyacın olursa, kaldığım hastane...” Etrafıma bakındım ve yatağın önündeki beyaz tahtaya yazılan hastanenin adını ona söyledim. “Ben gerçekten iyiyim ama, merak etmeyin yani, bir de anneme söyle, onu aramaya çalıştım ama açmadı.”

“*Si, esta bien.*” Seni taburcu ettikleri an beni ara. Seni seviyorum. Bana ihtiyacın olursa, en kısa sürede oraya gelirim.”

Hattın öteki ucunda gülümsedim. “Teşekkürler, baba. Seni seviyorum. Görüşürüz.”

Babam da vedalaştı ve kapattık.

* (İsp.) Tanrı'ya şükür. (ç.n.)

** (İsp.) Evet, sorun değil. (ç.n.)

Yapacak başka bir şeyim olmadığından televizyonu açtım ve ev büyüklüğündeki tarantulaları konu alan bir filmde geriye kalanları izledim. Yaklaşık bir saat sonra kapı birkaç kez tıklatıldığında, diğer taraftakilerin sadece tartışan Harlow ve Jenny olabileceğini duydum. Onlar ve “onlar” derken Harlow’u kastediyorum, içeriye davet etmemi beklemediler. Defans oyuncusu kapıyı iterek odaya girdi, ardından Jenny ve diğer üç takım arkadaşım da geldi.

Har odaya şöyle bir bakındı. “Havalıymış.”

“Merhaba, Har, Jenny.” Onlarla gelen diğer kızları da selamladım.

Jenny kocaman parlak gözlerle gelip yatağımın kenarına oturdu. “Ödümü patlattın.” Nazikçe elimi tuttu. “Öldün sandım.”

Diğer kızlar sandalyelere geçerken Harlow ayaklarımın ucuna oturdu, keyiflenmişti. “Ben iyi olduğunu biliyordum.”

“Bize beyin sarsıntısı geçirdiğini söylediler,” dedi kızlardan biri.

“Hafif bir sarsıntı,” dedim onlara.

Çekingenklik odanın her yanından görülüyordu. Hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve hiçbirisi bana nazik sözler beslemeye çalışmadı. Durum berbattı.

“Evet, bu tatsız bir şey.” İç çektim. “Gelecek maçta oynayacak mıyım diye sorma zahmetine bile girmiyorum, yüzüme karşı ‘hayır’ demeleri sadece tepemi attırır.”

Jenny elimi sıktı. “Önemli olan, senin iyi olman. İç kanaman olmadığına eminler mi?”

İnsan buna nasıl gülümsemezdi?

Kızlar neredeyse bir saat boyunca orada kaldılar ve biz Pipers’la hiçbir ilgisi olmayan rasgele şeyler hakkında şakalaşıırken beni gülümsetip kahkahalarımı bastırmama neden oldular. Sonunda eğer uçağa zamanında yetişirsem ertesi gün beni göre-

ceklerine söz verdiler ve Jenny de eşyalarımı odamıza geri götürdüğüne dair güvence verdi. Gitmek üzere kalktıklarında, Harlow eğilerek kulağıma, “Mel konusunda bir şey yapmamı ister misin?” diye sordu.

Yüce Tanrım.

Yanağına pat pat vurdum ve tamamen kendimden geçtim. “Hayır, Har. Sorun değil. Teşekkürler.”

Beni süzdü. “Madem eminsin...”

“Eminim. Teşekkür ederim ama, gerçekten minnettarım.”

Harlow dışarı çıkarken sanki fikrimi değiştirip ondan benim adıma intikam almasını istememi bekliyormuş gibi bana şüpheyle baktı. Aniden, terk edeceğim tek şeyin Pipers olmadığını fark ettim. Başka bir yere gitmekten başka seçeneğim olmadığına karar verdiğimden bu yana ilk kez, son birkaç yıldır en yakın arkadaşlarımdan ikisini terk edeceğim gerçeği beni derinden etkiledi.

Yeni arkadaşlar edinmek ve yeni takım arkadaşlarıyla iyi geçinmek o kadar da korkutucu değildi. Hayatım boyunca bunu defalarca yapmıştım ama WPL’de kalsam da artık onlarla oynamayacaktım, değil mi?

Melankoliyi bastırdım ve kendime benim için en iyi olanı yapmam gerektiğini hatırlattım. Doğru.

Gardner kapıyı açarken, “Tak, tak,” diye seslendi.

“İçeri gel,” dedim.

Fark ettiğim ilk şey kırlaşan saçları oldu. Maçta giydiği takım elbise ve kravat hâlâ üstündeydi.

Kulti’nin de onun arkasından gelmesini bekleyerek kapıya baktım, ama orada kimse yoktu. Şey, bu moral bozucuydu.

Nazikçe, “Kafanın hâlâ yerinde durduğunu gördüğüme mutlu oldum,” dedi ve oturdu.

Ona gülümsedim ama ancak kısmen içtendim. Franz olayından beri, Gardner'in yanında nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. Bildiğinden, özellikle de satılmam için verdikleri kararlar onun bir ilgisi olduğundan şüpheliydim, ama kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. "Hey, geldiğin için teşekkürler."

"Gelip seni kontrol etmem gerekiyordu, evlat. Phyllis ve diğerleri geçmiş olsun dediler." Ama gelmek istememişlerdi. Tamam. Ziyaret etmelerini istediğim de yoktu zaten. "Nasıl hissediyorsun?"

Hafifçe omuz silktim. "İyi. Biraz hüsrana uğradım, ama sorun değil."

"Senden de aksini beklemezdim." Sırıttı.

"Bana maçın nasıl gittiğini anlatsana," diye sordum.

Gardner kısa bir süre kaldı. Saatine bakıp duruyordu ve sonunda oturduğu yerde doğruldu. "Gitmem gerek, yarın buradan gitmeden önce yapmam gereken şeyler var. Hastane personeli ne zaman taburcu olacağın kesinleştiğinde beni aramaları gerektiğini biliyor, ancak sen de ara ki burada seni alacak biri olsun."

"Benim için telefon numaranı yazar mısın? Ceptelefonum Jenny'de."

Sheena'nın daha önce kullanmış olduğu kâğıda yazdı. "Geçmiş olsun. Yarın görüşürüz."

Gitti ve tekrar yalnız kaldım.

Kendime Kulti'yi ve neden henüz beni görmeye gelmediğini düşünme izni vermedim.

Daha çok televizyon izledim, bir hemşire beni ziyaret etti ve nihayet saat sekiz civarında Alman'ın beni yoklamaya geleceğinden umudu kestim. Yani, biz sadece arkadaştık. O benim erkek arkadaşım falan değildi. Ayrıca eminim başkasından benim iyi olduğumu öğrenmişti.

Yataktan kalktım ve banyoya gidip duş yaptım, iç çamaşırlarımı ve hasta kıyafetini reddettiğim için giymeme izin verdikleri doktor önlüğünü giydim ve dışarı çıktım. Banyo kapısını açtığımda odada başka birisinin olduğunu anladım. Yatağın üzerindeki yeşil ve siyah koşu ayakkabılarını görebiliyordum.

Gerçekten de yatağa en yakın sandalyede, ayakları ileri uzatılmış, huysuz kaşlarını çatan Alman vardı. Kucağında bir meyve buketi ve kolçağın üzerinde uzaktan kumanda duruyordu. Televizyonda *Sports Network* açıktı. Kulti'nin başı her zamanki gibi kısa kesilmiş saçlarıyla bana doğru döndü. "Tako," diyerek selamladı beni.

"Berlin." Sandalyenin etrafından dolanıp onun karşısında yatağın kenarına oturdum. Kulti yüzüme bakarken kucağındaki büyük buketten yıldız şeklinde bir ananas parçası aldı, gözkapakları yarı kapalıydı. Beni gördüğüne memnun olmuş ya da sevinmiş gibi değildi. Gözlerini dikip bakmaya devam edince, "Senin problemin ne?" diye sordum.

Bir bacağına diğerinin üstüne koydu, ağzına bir çilek atıp beni dikkatle incelemeye devam etti.

Pekâlâ. Meyvelerden kalanları şöyle bir süzdüm. "Bunu bana mı getirdin?"

O yeşil-kahve gözler sabit kalırken, bir parça lahanaya alıp ağzına attı ve çiğnedi.

Çikolata kaplı çileği koparmak için elimi uzattığım zaman buketi ulaşamayacağım bir yere kaldırdı.

"Cidden mi?"

Gözlerini kırptırdı.

"Derdin ne senin?" diye sordum.

Ağzındaki lahanayı yuttu, yüzü sabitti. "Seni aradım."

Gözlerini kırpıştırma sırası bendeydi. “Sedyeye bindirilmekle fazla meşgul olduğumdan, soyunma odasına uğrayıp çantamı alamadım,” dedim ifadesiz bir şekilde.

“Anlıyorum.” Ağzına bir parça ananas attı.

“Bu yüzden mi kızgınsın?”

“Kızgın değilim.”

“Kızgınsın.”

“Kızgın değilim.”

“Rey, ben kör değilim. Tepen atmış. Sadece neden kızdığını söyle bana. Takım kazanmış.”

Kulti dönüp meyve buketini arkasındaki masaya koydu ve kuru bir şekilde burnunu çekerek arkasına yaslandı. Gözleri televizyon ekranına kaydı ve çenesini yukarı kaldırırken burun delikleri genişledi. “Baksana.”

Tüm vücudumu duvara monte edilmiş televizyona doğru çevirmek zorunda kaldım. *Sports Room*’un iki tanınmış sunucusu günün önemli anlarını gösteriyordu. Dört numaranın sonunu yakaladım: Bir beyzbol maçı sırasında muhteşem bir ikili oyun.

“Bugünün üç numarası Kadınlar Profesyonel Ligi maçından. *Houston Pipers*’tan *Sal Casillas*, ikinci tur eleme maçında ‘kafa vuruşu’ terimini farklı bir seviyeye taşıdı.”

Klip, benim etrafımda üç rakip oyuncu varken zıplamamla başladı. Bana dirsek atan Melanie’nin de son anda çevremde dönüp yükseğe zıpladığını gösteriyordu. Sonra oldu.

Lanet olsun, onun kolunun geriye doğru fırlayıp başımın öne doğru savrulmasının tekrarını izlerken başıma sancı girdi ve ardından ekranda ölü gibi yere yığıldım.

“Oooff,” diyen bir sunucunun, videonun arka planından gelen heyecanlı sesi duyuldu. “Benim canım acıdı.”

Görüntüler devam etti. Hakemin ne olduğunu görmek için koştuğu sırada, Harlow'un Melanie'yi itmesini izledim. Ekranın köşesinden sahaya doğru koşan iki erkek bedeni görölüyordu. Biri, diğerini bir saniyeden daha kısa süreyle geçmişti ve uzun bacakları dünya rekoru kırabilecek bir koşuya geçerek daha hızlı hareket ediyordu. Adam çimlerde dizlerinin üzerinde kayarak yerdeki bedenin –ben– üzerine eğildi.

Diğer sunucu alaycı bir sesle, *“Şimdi Reiner Kulti'nin sahada oyuncusunu kontrol etmesinden, durumun kötü olduğunu anlıyorsunuz,”* dedi.

Kamera Kulti'nin elimi yakalayıp serbest avucunu başımın yanına koymasına odaklanırken, ekrandaki video değişti. Ağzı açıldı ve yüzü sıkıntılıydı...

“Sakın bir daha kahrolası sahada bayılayım deme.”

Orada oturan ve inanılmaz derecede rahatsız görünen Kulti'ye bakmak için bedenimi ona doğru çevirdim. *“Benim için endişelendin.”* Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülümsemek için doğru zaman değildi, ben de gülümsemedim.

Bir yanım onun patlamasını bekliyordu ama kullandığı tüyler ürpertici kontrollü ses tonu, o muhteşem bedenin içinde saklı olan acımasız öfkeden bile daha kötüydü. *“Bu kadar şaşırmış gibi konuşma.”*

“Beni en son ziyarete gelen sensin,” dedim alçak bir sesle.

Kafasını geriye attı, kaşlarını çatmıştı. *“Buraya gelip sana bağırmayayım diye sakinleşmek için koşuya çıktım. Boğazını sık-mak istiyordum, Sal.”*

“Ben bir şey yapmadım ki.” Bunun komik mi, tatlı mı yoksa sinir bozucu mu olduğunu düşüneceğimden emin değildim çünkü, Melanie'nin yoluna çıktığım için beni suçluyormuş gibi görünüyordu. *“O boyutlardaki bir futbolcudan darbe alıp hayatta kaldığım için benimle gurur duyarsın sanmıştım.”*

O zaman koptu, ben de oturup uslu uslu dinledim. “Ödümü patlattın be!”

Pençesinde diken olan bir aslanın görüntüsü kafamda canlandı ve bir mucize eseri gülümsemedim. “Bağırıyorsun,” diye belirttim sakince, tepkisine bayılmışım.

“Tabii ki bağıriyorum! Sahada ölü taklidi yaparken de sana bağıriyordum, ömrümden on yıl gitti,” diye çıkıştı. Yüzü, yanaklarından kızarmaya başlamıştı. “Sandım ki...” Neredeyse beni uyaran sert bir bakış attı. “Bana bunu bir daha asla yapma. Kalp krizinden ölmek için çok gencim.”

Vay canına, gerçekten endişelenmişti. Buna bayıldım. Buna o kadar bayıldım ki, başıma saplanan keskin sancıya rağmen bir homurtu çıkardım. “Senin çok genç olduğunu iddia etmek biraz tartışmalı bir durum sanki, ne dersin?”

Alman başını kaldırdı ve Almanca alçak sesle ve uzun bir küfür sıraladı. “Bu gezegene beni ülser sahibi yapmak için gönderildin, değil mi?”

Aman Tanrım. Bu beni kahkahalara boğdu, bu çok acı vericiydi çünkü zavallı kafam çok hassastı ama duramadım ve durmak istemiyordum.

“Neden gülüyorsun? Ben şaka yapmıyorum.”

Gülerken tüm vücudum titriyordu ama bir şekilde hırıltıyla konuşmayı başardım. “Sanki ben hayatını mahvetmek için gönderilmiş bir uzaylıymışım gibi konuşuyorsun. Tanrım, Rey. Şimdi böyle şeyler söyleme, başım çok ağrıyor.”

“Kes şunu,” diye buyurdu. “Daha da beter edeceksin.”

Burun kemerimi sıkıştırıp kendimi sakinleştirdim. Kendimi toplamam, gerekenden uzun sürdü ama başardım. En nihayetinde. Sonunda ayılarak ona gülümsedim, kahkahadan kalanlar yüzünden öksürüyordum. “Benim için endişelenerek bu kadar

sinirlenmen bana göre dünyalara bedel.” Gölümsemeden duramıyordum.

O da fark etti. “Bunun komik olmaması lazım. Neden gülümsüyorsun?”

“İşte.”

“Ne?”

Dudaklarımı dişlerimin üstünde kıvrıp ona düz bir bakış attım. “Takım arkadaşın Keller’ın takla attığı ve dört omurunun yerinden çıktığı bir maçı izlemiştim. Kamera sana yakınlaştı ve sen kramponlarını falan yeniden bağlıyordun. Bunu neden şimdi hatırladım bilmiyorum. Seninle ilgili en sevdiğim iki şey, sahada kimsenin başına gelenleri asla umursamaman ve yürüyebildiğin sürece maçları asla kaçırmamandı. Çok etkileyici, gerçekten. Beni önemsiyor olman, kendimi gerçekten önemli hissettiriyor.”

“Ben bir şeyleri önemserim,” diye karşı çıktı.

“Ah? Ne gibi?”

“Kazanmayı.”

Gülmemek için dudağımı ısırdım. “Tamam.”

“Balıklarımı.”

Balıkları. Yüce Tanrım.

Kulti yavaşça gözlerini kırıştırdı ve ben beklenti dolu bir ifadeyle onu izlemeye devam ettiğim halde uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda cevap verdiğinde, beni hazırlıksız yakaladı.

“Seni.”

Beni.

Dur biraz. *Beni mi?*

Ruhuma kadar ıslıl ıslıl aydınlandığımdan emindim. Sözler ağzımdan dizginlenmemiş ve saf halde, bir nevi kendiliğinden çıktı. “Senin arkadaşlığın da benim için dünyalara bedel, biliyorsun.”

Göz temasını kesmeden arkasına uzanıp meyve buketini aldı. Sonunda paylaşmaya karar vermişti. Buketi elinden alıp inceledim ve çikolata kaplı çileklerden birini çıkardım. “Bunda sana indirim yaptılar mı?”

“Hayır.” Duraksadı. “Neden?”

Ona şöyle bir baktıktan sonra meyveden bir ısırık aldım. “Meyvelerin yarısı yok.”

İleri uzandı ve çiçek şeklindeki ananasın orta kısmı olarak kullanılan bir üzümü aldı. “Eksik bir şey yok. Ben yedim.”

Bu adam. Kahkahama engel olmak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Ya fark etmedi ya da umursamadı.

Yaklaşık bir saat geçti ve bir sonraki hemşire beni kontrol etmeye geldiğinde hâlâ oradan ayrılmamıştı. “Bayan Casillas, nasılsı...”

Zavallı kadın ağzını kapattı, Alman’ın ayaklarını benimkilerin yanına atmış, sandalyede oturduğunu görünce gözleri büyüdü. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken gözle görülür bir şekilde yutkundu.

“Ah, ee, ziyaretçiniz olduğunu bilmiyordum.” Boğazını temizledi. “Ziyaret saati geçti, ama...” Tekrar boğazını temizledi, yanakları pancar gibi kızarmıştı. “Sessiz olduğunuz sürece, sır olarak saklayabilirim.” Otuzlarının başında, genç ve güzeldi. Gözleri Alman’a kayıp duruyordu, aniden olduğu yerde hafifçe sıçradı.

Herhangi bir olası ölüm belirtisi göstermediğimden emin olmak için hızlı bir kontrol yaptıktan birkaç dakika sonra ayrıldı. “Buradayken uzun bir şekerleme yapmayı planlıyorsanız, köşedeki sandalyenin ayak dayama yeri çıkıyor ve sandalye geriye doğru yaslanabiliyor.”

Sormak için yalnız kalana kadar bekledim: “Kalmayı planlıyor musun?”

Cevabı spor ayakkabılarını ayaklarından çıkarıp parlak beyaz çoraplarını sergilemek oldu. Sanırım bunu iyi bir işaret olarak alabilirdim. “Menajerinden hiç haber aldın mı?”

“Yeni bir şey yok. Önümüzdeki hafta, ilgilenen bir İsveç takımından telefon gelmesini bekliyorum.” Karnımda bir heyecan dolaştı. *İsveç*. Hâlâ akım almıyordu.

“Hangi takım?” diye sordu rahat bir tavırla. Adını söyleyince başını salladı. “İyi bir tane.”

Yurtdışındaki takımlar veya kulüpler hakkında araştırma yaptığını gözden kaçırmadım. Bu konuyu gündeme getirmeyeceğinden kesinlikle emindim.

“Peki ya Fransa? Almanya?”

“Almanya’dan iki takımdan haber aldığımı biliyorum, ama o konuda başka bir şey söylemedi. Fransa’ya gelince, hiçbir fikrim yok.” Buz gibi soğuk odada kendimi örtmek için kullandığım ince battaniyenin altında ayak parmaklarımı oynattım. Aniden, Franz’a Amber’den bahsettiğimi hatırladım. Henüz Kulti’ye hikâyeyi anlatmamıştım ve bu kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. O benim için endişeleniyordu ve görünüşe göre geceyi burada geçirecekti, ama gerçeği bilmiyordu. “Rey?”

“Tako.”

“Amber’in bana orospu dediğini duymuştun ama ben sana nedenini anlatmak istememiştim, hatırlıyor musun?”

Kulti televizyona bakmaya devam ederken cevap verdi. “Nedenini biliyorum.”

Pardon? Sözleri üzerine başım zonkladı. “Biliyor musun?”

“Evet, kocası yalancının teki olduğu için o at dişli kadının sinir krizi geçirmesiyle ilgili bir şey. Sen takımdan ayrılmışsın.” Bana bir bakış attı. “Hazır konu açılmışken, sana ne kadar büyük bir aptal olduğumu söylemek zorundayım. Durum senin hatan

değildi ve teknik direktör senin yerine onu göndermeliydi. Sen daha hızlısın, daha iyi kararlar veriyorsun ve top hâkimiyetin çok daha iyi.” Konuşmasında o kadar kayıtsız görünüyordu ki söylediği her şey aklıma girmedi. Hâlâ onun bunu bildiği gerçeğine takılıp kalmıştım.

“Nasıl öğrendin?” Bunun bir sır olması gerekiyordu, kahretsin.

Bir omzunu kaldırdı. “Menajerim her şeyi bilir.”

Evet, ağzım bir karış açık kaldı. “Bunu duymuş mu?”

“Beni bir şey yapmaya ikna etmeden önce her şeyi bilmek için çaba harcıyor. Takımla ilgili araştırmasını yaptı ve o zaman öğrendiğini varsayıyorum. Bana kaşlarını çatma. Onun için sırlar yoktur, takımdaki her oyuncunun yaptığı kötü şeyleri biliyorsa şaşırmam.”

Yanaklarım kızardı ve ima ettiği şeyi mantıklı bulmaya çalıştım.

“Bana sorabilirdin. Sana anlatırdım,” diye homurdandım.

Bana bakmayı reddederek karşılık verdi: “Çok uzun sürüyordu.”

Yüce Tanrım. Bu herifi gebertecektim. “Söyleyeceğin tek şey bu mu?”

“Evet. Onlarla mücadele etmediğin için aptal olduğunu söyledim zaten, ama şu an bunun için yapabileceğim bir şey yok. Eğer biri sana bunu şimdi yapmış olsaydı, durumla ilgili daha farklı hissederdim. Bu bir daha olmayacak, anladın mı?”

Bir sebepten ötürü, onun savunması beni neşelendirdi. Artık bir önemi yoktu. Geçmişte kalmıştı ve... O, yanlışlıkla suçlandığım şeyin önemli olduğunu düşünmüyordu. Ben neden düşünecektim? Belki de Amber’i ve salak kocasını geride bırakma vakti gelmişti. Umarım yeni bir başlangıç yapacaktım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi profiline diktim; şirin burununa, kusursuz orantılı çenesine ve kirli sakalına bakıyordum. “Peki ya sen? Ne yapacağına dair bir karara vardın mı?”

O açık renk gözlerini bana doğru çevirdi. “Hayır. Hiçbir şeye karar vermedim.”

Onu gözümün ucuyla izledim. “Pipers sana sözleşmeyi yenilemeyi teklif etti mi?”

“Evet.” Bana bir bakış daha attı, yüzünde o bebek sırıltısı vardı. “Sence ‘siktir git’ terimi onlara uygun bir cevap olur mu?”

Gülümsedim ve elimi uzatıp bacağına sıktım. “Sanırım hoşuma gitti.”

Telefonu yine çalıyordu.

Gözlerimi dışarıdaki manzaradan ayırmadan, “Sen açmazsan, ben açacağım,” diye onu tehdit ettim.

“İkimiz de açmayacağız,” dedi. O kadarını, hastaneden çıktığımdan beri telefonun dördüncü kez çalmasından sonra, anlamıştım zaten.

Görünüşe göre her beş dakikada bir, travma baştan başlıyordu. Bip, bip, bip. Şimdiye kadar oluşturulmuş en sıkıcı zil sesi sürekli bir döngüdeydi.

“Kim arıyor?” diye sordum sonunda.

“Halkla ilişkiler uzmanım. Cordero. Sheila.”

Ah Tanrım. “Sheena mı demek istiyorsun?”

“Evet. O.”

“Ne istiyorlar?” Kimse beni aramamıştı. Konuştuğum tek kişi Gardner’di; doktor o sabah gelip artık gidebileceğimi söylediğinde, haber vermek için aramıştım. Ama taburcu olmak saatler sürmüştü. Hay ben bu işin. Takım bensiz uçmuştu ve bir minibüs havaalanına gitmeden önce eşyalarımı bırakmıştı. Gardner ona

neler olduğunu bildireceğini söylemişti, çünkü görünüşe göre Kulti, uçağı kaçırıp benimle bir sonraki uçağı yetişmeye karar vermişti.

İç çekti. “Aynı uçağı binmemizi istemiyorlar.”

Bu, taksinin eski deri koltuğunun üstünde dönmeme neden oldu. “Neden?”

Tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu düşündüğünü gösteren bir ifade takındı. “Fotoğraflar.”

Birisi onun kim olduğunu fark ederse, çekilecek olan fotoğraflar... Benim dönüp bakılacak bir özelliğim yoktu, kimse beni tanıımıyordu, ama o bambaşka bir hikâyeydi.

İç çekme sırası bendeydi. “Kendi başıma oturabilirim.”

“Sen de başlama, Sal,” diye mırıldandı. Hâlâ benden yana bakmıyordu.

“Ne? Anlıyorum. Uğraşacakları daha az saçmalık olur.”

Bunun üzerine dönüp baktı, ağzı sert bir çizgi halini almıştı. “Bu ‘saçmalık’ değil ve birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranmayacağım. Ben çocuk değilim, sen de değilsin.”

Onların şartlarını bu kadar çabuk kabul etmek, suçlu bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Kulti’nin haklı olduğunu söylemekten nefret ediyordum, ama bu doğrudu. Saklayacak neyim vardı? Bana çevrilmiş ela-yeşil gözlere bakarken, bu insanın bütün geceyi kendisine epey küçük gelen bir sandalyede geçiren ve hemşirenin beni kontrol etmeye geldiği her seferde uyanan kişi olduğunu hatırladım. Bu bana kendimi daha da büyük bir götelek gibi hissettirdi.

Bir an içimden, kendimi neyin içine soktuğumu sorguladım. Bu yüksekten korkup da gökdelenlerin camını temizlemek için işe girmeye benziyordu.

Ama Kultî'nin gençken hayatımın çok büyük bir parçası olan ve şimdi çok daha büyüdüğümde bir şekilde giderek daha büyük bir figür haline gelen otuz dokuz yaşındaki yüzünü incelerken, onun için yapmayacağım pek bir şey olmadığı gerçeğini kabul ettim. Bunun bana kendimi zayıf hissettirmesine izin mi verecektim, yoksa bu şekilde düşünerek bana verilen bir hediye olarak mı kabul edecektim; işte ondan emin değildim.

Saygı duyduğum bir adam bana saygı duyuyordu ve birbirimiz için bir anlam ifade ettiğimizi dünyanın öğrenip öğrenmemesi umurunda değildi. Arkadaşlığımız ikimize de altın tepside sunulmamıştı, ikimiz de emek vermiştik. Bunun üstüne; o egoist, kibirli, inatçı bir baş belası olsa da ona karşı bir şeyler hissediyordum. O benim egoist, kibirli, inatçı baş belamdı.

Dolayısıyla evet, birinin –herhangi birinin– arkadaşlığımızı basitleştirmesine izin vermeyecektim. Bu kişi kesinlikle Cordero da olmayacaktı.

“Özür dilerim. Haklısın.” İstemediğim ve istemeyeceğim tek şey birilerinin gözünü dikip bakmasıydı. Hepsi bu. Aklımda bir düşünce belirdi. “Halkla ilişkiler uzmanının birlikte takılmamızdan nefret ediyor mu?”

“Halkla ilişkiler uzmanım pek çok şeyden nefret ediyor, *sch-necke*, sen onu merak etme.”

Bu pek güven verici değildi, ama pekâlâ. Ona gülümsedim. Sanırım halkla ilişkiler uzmanı da “Sal’e Bayılmayan İnsanlar” şeklindeki uzun listeye adını yazdırabilirdi. Bir keresinde birileri bana herkesi mutlu edemeyeceğimi söylemişti ve uzun süredir bunu göğsüme yakın bir yerde tutuyordum. İnsanların ne olursa olsun sizi yargılayacağını gönülsüzce de olsa benimsedikten sonra, sizden hoşlanmamalarını kabullenmek kolaylaşıyordu.

Birazcık.

Kulti, endişeli bir ses tonuyla, “Neden kaşların çatık? Başın sana sıkıntı mı veriyor?” diye sordu.

Evet, onun için yapmayacağım pek bir şey yoktu. Bunu yüksek sesle kabul edeceğimden değil tabii.

Havaalanında ilk kişi Kulti’yi tanıdığı anda bunu kendi kendime tekrarlardım. Bir güvenlik görevlisi uçağa binış başlayana kadar bizi özel bir odaya götürmek zorunda kaldığında bunu kendi kendime tekrarlayıp duruyordum. Alman’a iyice bakmak için boyunlarını uzatan insanlar karşısında şaşkına döndüğümde, kendi kendime bunların hepsinin bu işin bir parçası olduğunu söyledim. Yüzüm kızardı, çünkü önden yürümeme ve onu tanımıyormuşum gibi davranmama izin vermezdi. *Bütün bunlar Alman’la arkadaş olmanın bir parçasıydı.*

Ama kesinlikle berbat bir durumdu ve pek de bayılmıyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Seni nerede bırakmamı istersin?” diye sordu Marc.

Beyin sarsıntımın üstünden iki hafta geçmişti ve tekrar oynamak için sabırsızlanıyordum. Takımla antrenman yapmama izin verilmemişti, ama ben de kendimi salmamıştım. Tek başıma koşmaya ve Alman’la onun arka bahçesinde bazı kolay top sürme antrenmanı yapmaya devam etmiştim. Yanlışlıkla yüzüme çarpmamak için tüm bu süre boyunca benden en az bir buçuk metre uzakta durduğundan emin olmuştu.

“Ön tarafta, lütfen.”

Başını sallayarak Pipers binasının bulunduğu caddeye döndü. Geçen haftalarda Marc’ın ağzını bıçak açmamıştı ve benim yüzümden olduğunu biliyordum. Annem, babam ve Eric’ten sonra, gidip başka yerde oynama ihtimalimin olduğunu söylediğim kişi oydu. Zaten her koşulda başka bir takıma gönderileceğimi açıklamış olmama rağmen, anladığını söylese de bunu diğerleri kadar iyi karşılamamıştı. Bu konuda üzgün değilmiş gibi davranma zahmetine bile girmiyordu.

Gerçi düşününce, kimse benimle onun kadar vakit geçirmiyordu.

“Fikrini değiştirirsen ve birinin seni alması gerekirse, beni ara,” dedi, büyük kamyonetini durdururken.

Kapıyı açmak üzereydim ama durup ona döndüm. “Ararım, ama taksi çağırarak benim için çok zor değil. Bir sonraki işe gitmen gerektiğini biliyorum.”

Küçükken, şaka olsun diye parmağını ısıtıp kulağıma sokan adam sadece başımı salladı ve bu benim içimi parçaladı. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Ağzımdan ona kendini daha iyi hissettirecek hiçbir şey çıkamazdı. Bu yüzden sözlerimi kendime sakladım ve uzanıp dizini okşadım. “Seni seviyorum, dostum. Bıraktığın için sağ ol.”

Nefesini saldı ve elimin üzerine pat pat vurdu. “Her zaman, Salamander. Bol şans.”

Kısa cevaplar onun suçlu hissettirme şekliydi. Pöh. Başımı salladım ve kendime yirminci kez, başka bir takım bulmaya çalışarak kendim için en iyi şeyi yaptığımı hatırlattım. Ayrıca birinin harekete geçip benimle sözleşme imzalayacağını kim söylemişti? Üç takımla telefonda görüşmüştüm ve tüm görüşmeler oldukça olumlu görünüyordu.

Sadece, “WPL’den ayrılmaya karar verme sebebiniz nedir?” sorusu dışında.

Genel müdürlere gerçeği söylersem, her halkla ilişkiler uzmanı beni gebertmek isterdi. Belki de yalan söylemek daha akıllıca bir fikirdi, ama bunu yapamazdım. Ben de onlara anlattım. “Son dört yılımı WPL’ye verdim. Sahada olmayan şeyler yüzünden eleştirileceğim bir yerde oynamak istemiyorum. Tek istediğim oynamak. Kupa kazanmak istiyorum.”

Ya beni alırlar ya da bırakırlardı ama en azından kendi imkânlarımla bir yere giderdim.

Şaşırtıcı bir şekilde hiçbiri Kulti’yle arkadaşlığımı sorgulamadı.

İşlerin yolunda gitmesini umuyordum, ama Pipers üç gün içinde yarıfinallere gidiyordu ve en iyi halimden de iyi oynamam gerektiğini biliyordum.

Beni tutan tek şey, takım doktoru ve eğitmeninden gelecek tıbbi izindi.

Doktor o öğleden sonra tam olarak bunu yapmıştı. Sağlıklıydım, iyiydim. Antrenmana ya da maça çıkmama izin vermemeleri için tek bir neden yoktu.

İşte bu yüzden üç gün sonra, neler olduğunu anlayamadım.

Yarıfinal maçı öncesi yaptığımız antrenmanda, Gardner'in benimle göz teması kurmaktan kaçındığını fark edince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Yine de, Arrows'a karşı uygulamak istediği stratejinin üzerinden geçene kadar bundan emin olamadım.

"Bu maç için ilk on birde birkaç değişiklik yapacağız..."

Verilen işaretle kafamın içinde gıcırdayan tekerlek sesleri başladı.

Al işte, biliyordum. Ağzından çıkacakları iliklerime kadar biliyordum. Bakışlarım, Gardner'in omzunun üzerinden bakmakla meşgul olan, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirmiş Alman'a kaydı.

Gardner ilk on birin isimlerini sıraladı: Jenny, Harlow, Grace, başka biri, başka biri ve başka biri. Hepsi, bana ait olmayan isimlerdi. Kadrodaki tek "değişiklik", benim adımın yerine, kısa mesafe koşu yaptığımızda hep benimle yarışan kızın adının yazılmasıydı ve bunu fark ettiğimde yüzüm alev alev yanmaya başladı.

Gardner özgüvenli bir sesle, "Bunu kazanamamamız için bir neden yok," dedi. Bu arada ben, aşağılanmış ve cinayet işlemeye hazır halde orada duruyordum.

O orada cesaret verici sözler savururken, kendi kendime bunu kişisel almamam gerektiğini anlatmaya çalıştım. Benden nefret ediyor ya da oynamamı istemiyor değildi. Gardner'ın benim hakkımdaki düşüncelerini önemsiyordum, gerçekten önemsiyordum. O bir teknik direktörden fazlasıydı, arkadaşım olmuştu.

Yüce Tanrım, çığlık atmaya ihtiyacım vardı.

Başka biri olsa, beni ilk on bire almamasını mantıklı bir şekilde gerekçelendirebilirdi, çünkü iki haftadır antrenman yapmıyordum ve Pipers ise son iki maçı gayet de güzel kazanmıştı. Ama yapamadım. Yapamadım çünkü, bu kararın başka biri tarafından verildiğini biliyordum.

Sorun değildi, gerçekten sorun olmadığını hatırlattım kendime. İlk on birde yer almıyor olmam, oynamayacağım anlamına gelmiyordu.

Evet, ne kadar çabalarsam çabalayayım, buna da inanamadım. Bu lanet olası yarifinallerdi ve ben oynamayacaktım.

Büyük Kız Çorapları giyildi.

Bu dünyanın sonu değildi. Bu dünyanın sonu değildi.

Gardner konuşmasını bitirirken, titrek bir nefes verdim. Kulti, onun omzunun üzerinden bana bakıyordu. Çenesinin aniden gerilmesinin dışında yüzü tamamen ifadesizdi. Sadece bu ifadeyle ne anlatmaya çalıştığını biliyordum.

Bana onun gibi olmamamı söylüyordu.

Bana kendime hâkim olmamı söylüyordu.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Bekle, bekle, *bekle*.

Takım gitmek üzere dağılırken, yanıma gelen ilk kişi Harlow'du. Bir elini omzuma koyarak başını eğdi ve havadan bahsetse de kullanacağı bir ses tonuyla, "Sally, bu çok acayip," dedi.

“Sorun değil, Har,” dedim, ama sorundu. Gerçekten lanet bir sorundu. Şakaklarımdaki damarlar zonkluyordu, Tanrı aşkına. Bu kadar öfkelenebileceğimi bilmiyordum bile.

“Sikerler, bal gibi de sorun,” diye karşı çıktı. “Gidip onlara bir çift laf edeceğim...”

Sabır, sabır, sabır. “Hayır, bunu yapma. Zahmet etme, gerçekten.” Eğilip çantamı aldım ve ayağa kalkıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Onun yüzüne bakınca yutkundum ve kanka- ma gülümsemeden edemedim. Çok uzun zamandır bana destek oluyordu. Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım. “Herkes öğrenmeden önce sana söylemek istiyorum, beni satmak istiyorlar.”

İrkilerek geri çekildi, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. “Hayatta olmaz.”

“Evet olur. Bana nasıl davrandıklarını görüyorsun. Çok geç olmadan gitmeyi deneyeceğim,” diye açıkladım. Bu konuda üz- gün konuşmamak için elimden geleni yapıyordum. “Bu bizim sırrımız. Jenny’ye söylemeliyim...”

“Bana ne söyleyeceksin?”

Gelip üçgenimizde yerini alırken, etrafta kimsecikler yoktu. Cevap veren Harlow oldu. “Takım onu satacak.”

Jenny’nin ağzı açık kaldı. “Ne? Sana bunu kim söyledi?”

Omuz silktim, çünkü bunun bir önemi yoktu.

Anında gözleri dolmaya başladı. “Hangi takıma?”

“New York.”

İkisi de tek kelime etmedi.

“Ne yapacaksın?” diye soran Harlow oldu.

“Avrupa’ya gideceğim, umarım,” diye açıkladım. “Belki. Beni isteyen olursa.”

Zavallı Jenny’nin gözlerine yaşlar doldu. “Gerçekten bizi bı- rakıyor musun?”

Ah Tanrım. “Bunu bırakıyorum, sizi değil arkadaşlar. Biliyorsunuz, Cordero benden asla hoşlanmadı. Sonunda benden kurtulmaya karar vermesine gerçekten hiç şaşırmadım, ama onca yer arasından beni New York’a paslamaya çalıştığına inanamıyorum.”

“Asla oynamana izin vermezler.” Jenny başım iki yana salladı.

Bir el dirseğimi kavradı ve ardından belime kadar uzanan bir yol izledi. Bir erkek vücudunun sıcaklığı yan tarafımı ısıttı. “İyi olacaksın,” dedi bir erkek sesi.

Beynimin neler olduğunu algılaması bir saniye sürdü. Kulti herkesin önünde, hem de antrenmanda arkadaşlarımın ve soyunma odasında kalan diğerlerinin önünde bana dokunuyordu.

Eli omurgamdan yukarı çıkıp ondan en uzak olan omzuma yerleştiğinde ciğerlerimdeki ve omuzlarımdaki gerilim boşaldı. Bu sondu. O benim arkadaşımdı, başka bir şey değildi. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu, utanacak hiçbir şeyim yoktu.

Sikerler. Elimi elinin üstüne koydum. “Umarım biri beni alır.”

“Alacaklar,” diye belirtti tam bir özgüvenle.

İkimizden birinin emin olmasına memnundum.

Bakışları bana odaklandı, başka insanların orada olduğunu bile fark etmemiş gibiydi. “Seninle konuşmam gerek.”

Ne hakkında olduğunu sormak istedim, ama beklemem gerektiğini anlamıştım.

“Sonra görüşür müyüz?” diye sordum bizi yakından izleyen Jenny ve Harlow’a.

“Tabii,” diyerek ikisi de onayladı.

Kulti arabama ulaşmayı bekleme zahmetine girmedim. Beni otoparkın ortasında durdurdu, yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. “Seni maça almayacaklar.”

“Biliyorum.”

“Hiçbir şey yapmazsak ve takım bir sonraki tura çıkarsa, seni finalde de oynatmayacaklar.”

Keder ve öfke o kadar benzerdi ki hangisinin ciğerlerimi ezdiğini ayırt etmek zordu. “Biliyorum.”

Kulti öne doğru bir adım attı. Son birkaç gündür sakalını uzatmıştı ve bu da yüzünü kusursuzca çevrelemiş, gözlerini ortaya çıkarmıştı. “Bana güveniyor musun?”

Ona güveniyor muydum? Başımı hafifçe geriye atıp kaşlarımı kaldırdım. Güvenebilsem iyi ederdim. “Evet.”

Burun delikleri genişlerken çenesini aşağı indirdi. Çok uzun zamandır sahada hayran olduğum o adama benziyordu. “Hadi gidip Cordero’yla konuşalım.”

Az önce ona güvendiğimi söylemiştim, ama yine de götelekle ne konuşmaya gideceğimizi sormak istiyordum. Güven, değil mi? Beni harcamayacaktı. Kulti nelerin tehlikede olduğunu biliyordu.

Kusmak istiyordum, ama onun yerine başımı salladım.

“Seninle orada buluşacağım,” dedi Kulti ve ardından denk geldiğimiz ilk tuvalete girerek gözden kayboldu.

Pekâlâ. Ne halt edeceğimize dair hiçbir fikrim yoktu, ama Cordero’nun ofisine doğru ilerlemeye devam ettim. Sekreteri yerindeydi. Yaşlı bir sekreterin nasıl görüldüğünü hayal edebileceğiniz bir görünüme sahipti; düzgün, kısa kesilmiş beyaz saçlar, dik yakalı bir gömleğin üzerine düğmeli bir süveter. Nazik biri olduğuna inanmak neredeyse çok kolaydı.

Değildi, en azından bana karşı hiçbir zaman nazik davranmamıştı.

“Merhaba, Bayan Brokawski. Bay Cordero’yla konuşmak istiyordum, lütfen.” Onları iyiliğe boğ, değil mi?

Kaba yaşlı yarasa bilgisayarından başını kaldırdı, beni süzdü ve yetersiz buldu. “Bir randevu almanız gerekiyor.”

Birileri hoşbeşi atlıyordu. Pekâlâ. “Onunla beş dakika konuşabilsem? Hepsi bu. Çok önemli,” diye vurgulayarak yalan söyledim ama duvara konuşuyordum sanki, kendisi dönerek tekrar bilgisayar ekranına odaklanmıştı.

“Zaten açıkladım, bir randevu almanız lazım. Pazartesi saat on birde boşluğu var,” diye belirtti.

“Onunla bugün konuşmamın bir yolu yok mu?”

Hanımfendi gözlerini devirdi ve gizleme zahmetine bile girmedi. “Yok.”

Belli ki işbirliğine yanaşmayacaktı. “Yine de teşekkürler,” dedikten sonra döndüm ve geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Alman’ı bulup bu kuduz porsuğun bizi içeri almasını sağlayacak kişinin kendisi olması gerektiğini ona bildirmek niyetindeydim. Ben kadının görüş alanından çıkmadan önce Kulti kaşlarını çatarak bana doğru geliyordu.

“Onu görmeme izin vermiyor,” diye açıkladım.

Kulti bir kez gözlerini kırıştırdıktan sonra avuçlarımız denk gelecek şekilde elimi tuttu ve beni tekrar sekreterin masasına götürdü.

Lafı dolandırmadı. “Cordero’yla konuşmam lazım. Şimdi.”

İnce çerçevesiz gözlüğü kimin konuştuğunu görmek için yukarı kalktı. Alman’ı fark edince yüzü tamamen değişti. “Bay Kulti, gerçekten bir randevu almanız gerekiyor...”

“Hayır. Onu şimdi görmem gerekiyor,” diyerek kadının sözünü kesti.

Yaşlı yarasanın gözleri bana döndü ve burnundaki kırılgı gözden kaçırmadım. Peki, burnundaki birden fazla kırılgı. “Sizin için onu getireyim.”

Tam on beş saniye sonra Bay Cordero'nun kadim koruyucusu, kapı çerçevesinde duruyordu, kapıyı ardına kadar açık tutarak bize ilerlememizi işaret etti. "Sizinle şimdi görüşecek."

Biz içeri girerken Pipers'in genel müdürü masasının arkasında oturuyordu, Kulti önümdeydi ve hâlâ elimi tutuyordu. Nasıl görüneceğini biliyordum ve bunu umursamadığımı fark ettim. Azıcık bile değil. Alman kapıdan en uzak koltuğa oturdu. Ben de diğerine oturdum ve hiç istifini bozmamış görünen Cordero'yu izledim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu adam tatsız bir ifadeyle.

Kulti doğruca konuya girerek, "Sonraki iki maçta oynamasına izin verirseniz, işi kabul edeceğim," dedi.

Başım hızla ona dönerken, aval aval baktım. Ne?

Sözleriyle şaşkına dönen belli ki sadece ben değildim. Cordero'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"İki şartla. Birincisi, onu ilk on bire almanız," diye başladı kararlı bir sesle.

Odadaki yaşlı adam bunu düşünüyor gibiydi, neredeyse aptalla dönmüştü. "Uzlaşmanız için gereken bu mu?"

"Bir kısmı."

İşi kabul etmek istemiyordu. Bana söylemişti. Şimdi ne halt ediyordu?

"Rey," diye fısıldadım.

Alman dönüp bana bir bakış daha attı, o bakış ona güvenmeye söz vermiş olduğumu hatırlatıyordu.

Kahretsin.

"Evet mi, hayır mı?" diye Cordero'ya üsteledi.

"Ben..." diye geveledi adam. "Ben ikinizi sahada aynı anda bulunduramam. Diğer oyuncuların şikâyetler olacaktır..."

Kral elini kaldırdı ve bana, konuşmayı bitirene kadar anlayamayacağım anlamlı, uzun bir bakış attı. “İki maça da katılmayacağım,” diye ileri sürdü ve bu süreçte beni izliyordu.

Kısa bir an için zaman durdu.

Kulti’nin ağzından çıkan sözlere dair Cordero’nun hiçbir fikri yoktu. Kelimeleri duymuştu, ama arkalarındaki anlamı algılayamıyordu. Ben sözleri duymuş ve anlamıştım, ama... Ama...

“Hayır,” dedim ona.

Benimle göz temasını bir kez bile kesmedi. İma ettiği şeyi, anlamamı istediği şeyi gerçekten kavramamı istediğini doğruladı. “Evet.”

“Rey. Ne yaptığını bilmiyorsun.”

Alman bana sert bir bakış attı, yüzü aynı anda hem yoğun hem içtendi. “Asla hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Ah, lanet olası cehennem dibi.

“Onun oynamasına izin vermek için siz *katılmayacak* mısınız?” diye sordu Cordero, belli ki düşündüğüm kadar açık değildi.

Kulti için bir maça katılmamak...

Pumpernickel, hiç tereddüt etmeden ve hâlâ doğruca bana bakarak, Pipers’in genel müdürüyle konuştu. “Evet. Anlaştık mı?”

Öteki adam cevabını sadece bir anlığına düşündü. “Tamam. Bir sonraki talebiniz mantıksız olmadığı sürece anlaştık.”

Gözlerimi Kulti’den alamıyordum. Bütün vücudum ona, sözlerine, yüzüne ve göğsümde ses tellerimi patlayana kadar sıkıştırmak isteyen o yumruya odaklanmıştı.

“Güzel. İstedğim diğer şey, Sal’in sözleşmesine bir bakmanız. Onu ben satın alıyorum ve ne kadarlık çek yazmam gerektiğini bilmem lazım,” diye açıkladı Alman sucuğu. Ben itiraz edemedenden önce, genel müdürle değil benimle konuştuğunu bildiğimden emin oldu. “İtiraz etme. Sen de benim için yapardın.”

“Sırf ben yaparım diye...”

“Senin için her şeyi yaparım.”

Ahh, hadi buyur.

Sağduyumdan hepten vazgeçtim ve hayali yumurtalıklarımı feda ederek bunun dışında tuttum. Kalbim daha önce hiç bilmediği bir şekilde küt-küt-küt atıyordu. Yirmi yedi yaşında kalp krizi geçirecektim. Vay canına.

Kulti son iki maça katılmayacaktı ve benim için sözleşmemi satın alacaktı.

Ne söylediğini bilmiyor. Ne yaptığını bilmiyor, diye kendi kendime tekrarlayıp durdum. O an, oracıkta kendimden geçmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

“Cordero, anlaştık mı?”

İkimiz de o sansara bakmıyorduk, bu yüzden ikimiz de onun alayını ve yüzündeki inanamayan bakışı kaçırdık. Her ne kadar bu yaşlı gerzek o anda olup bitenler için önem teşkil etse de öyle hissettirmiyordu. Bu, benimle Kulti’ydi ve Cordero, sadece gittiğimiz yere ulaşmak için arka plandaki bir gürültüden ibaretti. “Onun sözleşmesini almak mı istiyorsunuz?” Cordero’nun kahkahasında bir sertlik vardı. “Başımın üstünde yeriniz var.”

Kulti’nin ima ettiği şey karşısında bu kadar şaşkın olmasaydım, bu göteleğin beni bu kadar kolay satmasma gücenebilirdim.

“Birlikte değil tabii,” diye alay etti Cordero bıyık altından.

Daha sonra fark edeceğim şey ise onunla tartışıp kendimi savunabileceğimdi. Ona Kulti ile aramda hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdim. En azından, ofisine gitmeden önce bana karşı hep platonik bir tavır sergilemişti. Babacan, kardeşçe, arkadaşça; Kulti, dostluğumuz boyunca bunların hepsi olmuştu. Ama inanmak istediği şeye inanacak birini, aksi yönde ikna etmeye çalışmanın ne anlamı vardı?

Daha da önemlisi, artık bu noktadayken, küçük adi bir pisliğin benim hakkımda ne düşündüğü daha az umurumda olamazdı.

Çünkü Kulti, beni Pipers'tan satın almayı teklif etmeden hemen önce ortaya çıkan dakikalarda bir şeyi açık etmişti.

Bu zamana kadarki en inanılmaz, en beklenmedik, en gerçeküstü şeydi.

O beni se...

Söyleyemiyordum. Onun bana karşı gerçek hisleri olduğunu düşünemiyordum bile.

Vay canına.

Belli ki aklını yitirmiş ve tamamen yanlış yola sapmıştı. Evet, delirmişti. Olan buydu.

Sonraki dakikalarda ona baktım ve odadaki iki yaşlı osuruk arasında olup bitenleri sadece belli belirsiz dinledim. O ne halt ediyordu? Ne *düşünüyordu*?

"Daha sonra sizinle yasal olarak temasa geçeceğim, Bayan Casillas," diyen Cordero'nun sesi beni içinde olduğum trans halinden çıkardı.

Ben dalıp gitmeden önce söylediklerini tekrar düşünmeye çalıştım ve hukuk departmanının beni Pipers'tan azat edecek sözleşmeyi imzalamak için aramasını sağlayacağından kesinlikle emin oldum.

Beni açık kollarla bekleyen bir takım bile yoktu henüz.

Ah Tanrım. Bir yolunu bulurdum. Her şey yoluna girerdi.

Dalgın bir tavırla, "Aramalarını bekleyeceğim," dedim ve Alman ayaklanınca ben de kalktım.

Cordero, biz ofisinden çıkarken, "Gelecek yıl bize tekrar katılmaya karar verdiğiniz için sevinç doluyum," diye seslendi.

Kulti bir şey söylemedi. Bu durum kafamda uyarı işaretlerine neden oldu ama başka bir sözleşme imzalamayı kabul ederken ne düşündüğünü ona sorabileceğim bir yere gelene kadar hepsini bastırdım. Binadan çıkarken sessizlik bize eşlik ediyordu. Bana dokunmadı. Beni ne kadar önemseydiğini söylemedi. Açıkça benden hoşlandığını bile söylemedi.

Ama sanırım yeterince şey yapmıştı zaten. Değil mi?

Arabama kadar yürüdük ve içeri girdiğimiz an çözüldüm.

Koltukta dikkatlice ona doğru dönerek, sağ uyluğumun bir tarafım sırt desteğine dayayıp sözlerimi toparladım ve düzenledim. Tüm bu süre boyunca beni izliyordu. Hazır olduğumda kendime moral veren bir konuşma yaptım ve gözlerine baktım. “Bak, sen benim en iyi arkadaşımsın ve hayatımda olduğun için fazlasıyla minnettarım, ama sen beni...” Söyleyemedim. Yapamıyordum.

“Ben seni ne?” diye sordu sakın bir tonla, o berrak gözler kilitlenmişti.

“Biliyorsun işte.”

Gözlerini kırptırdı. “Hayır. Söylesene.”

Tabii, öyle bir şey olmayacaktı. O kelimeyi onun adıyla aynı cümleye bile koyamıyordum. “Beni önemseydiğini biliyorum, ama tüm bunları yapmak zorunda değilsin. Başka bir şey bulabilirim. Bu çok fazla.”

Alman kollarını göğsünde kavuşturdu, ifadesi amansızdı. “Çok fazla değil, senin için değil.”

İşte yine buradaydık. Yüce Tanrım. “Rey, lütfen. Böyle şeyler söyleme.”

“Neden?”

“Çünkü insanlara yanlış bir izlenim veriyor.”

O mücevhere benzer gözler kısılarak ince bir çizgi halini aldı. “Ne izlenimiymiş bu?”

“Nasıl bir izlenim verdiğini biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“Biliyorsun.” Yüce Tanrım, eğer bu arkadaşlık devam ederse, muhtemelen yakın zamanda erken yaşta kel kalacaktım.

“Bu bir izlenim değil. Bu gerçeğin ta kendisiyken, başkalarının ne düşündüğü zerre umurumda değil.”

Ah Tanrım. “Rey, kes şunu. Sadece... Kes.”

“Hayır.” Yüzündeki ifade kararlıydı. “Sen bu zamana kadar sahip olduğum en dürüst, en iyi şeysin. Bunu kimseye inkâr etmeyeceğim.”

Yüce Tanrım. Panik karnıma doldu. “Ben senin arkadaşınım.” Sesim kulağa çekingen geliyordu, paniğin eşiğindeydim.

Alnı her zamanki kadar düzdü. Kulti onu hiç görmediğim kadar sakin ve akli başındaydı. Onda hiçbir öfke ya da hüsrân izi yoktu. Kararlı, ciddi ve korkutucuydu. “Hayır. Benim için çok daha fazla anlam ifade ediyorsun ve bunu biliyorsun.”

Ağzımı açtım ve kapattım, aniden bu küçük arabanın içinde onunla daha fazla kalamayacak hale geldim. Dışarı çıkmam lazımdı. Dışarı. Derhal. O an. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Temiz hava, temiz havaya ihtiyacım vardı.

Ben de bunu yaptım. Arabadan kendimi dışarı attım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Yere çömelip başımı ellerimin arasına aldım. Kalp krizi ya da sinir krizi geçirmenin eşiğindeydim, hangisi olduğuna karar veremiyordum. Kalbim saniyede bir kilometre hızla atıyordu ve ben sadece çömelip, yirmi yedi yaşında ani bir kalp krizinden ölmek için kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Bu, en iyi rüyanın ve en kötü kâbusun tek bir güzel pakete sarılmış hali gibiydi.

Daha da öne eğildim ve avuçlarımın içini gözlerime bastırdım.

Yolcu kapısının açılıp kapanma sesi, geçici huzurumun sona ereceğine dair beni uyardı. Saniyeler sonra o tek adamın –aklımı yitirme nedenimin– önümde çömeldiğini hissettim. Dizleri dizlerime çarptı ve elleri omuzlarıma yerleşerek hafifçe sıktı.

“Neden şimdi aniden bana bunu söylüyorsun?” dedim çatlak bir sesle.

Elleri üst kolumdan aşağı okşayarak indi ve dirseklerimde durdu. “Kariyerinin lekelenme nedeni olmayacağım,” diye açıkladı.

Kariyerimin lekelenme nedeni mi?

Ah. Ah. Bunu en başından beri söyleyen bendim: İkimiz de hiçbir şey yapmadığımızı bildiğimiz sürece başkalarının ne düşündüğü önemli değildi. Antrenörümle herhangi bir ilişki kurmadığımı bilerek mezarıma gidebilirdim. Aman Tanrım.

“Sezon bitene kadar beklemek istiyordum. Seni acele ettirmek istemedim. Hayatımın geri kalanına kıyasla, birkaç ayın lafı bile olmaz, *schnecke*.” Kulti başını salladı ve ben aydınlanma yaşayınca kaşlarını bir santim kadar kaldırdı. “Beyin sarsıntısı geçirdiğin günün bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok.”

Yüzü öne eğildi ve ifadesi kasvetli bir hal aldı. “Boynun kırıldı sandım. Tecrübe ettiğim en korkutucu şeydi. Franz arayıp “*schnecke*”min nasıl olduğunu sordu.

“Benim ‘*schnecke*’m. Küçük salyangozum, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu benim ülkemde bir sevgi sözcüğüdür. Aşkım. Salyangozum. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Saklayacak bir şeyim yok, senin de yok.”

Başımı geriye attım, çaresizlikle iç çekerken boğazım tamamen açıktaydı. “Lütfen böyle şeyler söyleme.”

“Gerçek bu.”

“Hayır, değil. Biz arkadaşız. En iyi arkadaşın olduğumu söylemiştin, hatırladın mı? Beni sevebilirsin, ama bana şey olamazsın...” Söyleyemedim. Ağzımı kapattım ve ona bezgin bir bakış attım.

“Olabilirim ve oldum da. Bir şeyi sevdiğin zaman, onu korumak için ne gerekirse yaparsın, değil mi?” Yüzünü aşağı doğru eğip göz göze gelmemizi sağladı.

Tek yapabildiğim öylece bakmak ve hızla nefes alıp vermek oldu.

Başını salladı, iri elleri kollarımı ovuyordu. “Şimdi, ‘Ah evet,’ demen gerekiyor.”

Başparmakları dirseğimin kıvrımındaki hassas kısmı okşarken altdudağımın titrediğini hissedebiliyordum. “Hayal görüyorsun.”

“Görmüyorum.” Kulti, beyin sarsıntısından uyandığım günkü gibi başımı eğerek çok yakından gözlerime baktı. “Şunu anla, ne kadar süreye ihtiyacın varsa, seni o kadar beklerim, sadece bu sezonun sonundan daha fazla beklememi istemeyeceğini umuyorum.”

Panik yüzünden boğazım düğümlendi. Bütün bunlar çok fazlaydı. “Bunda bir seçeneğim var. Bilmiyorum...”

“Biliyorsun, Sal. Bu yüzden kavga edip barışıyoruz. Bu yüzden sürekli kavga edip barışacağız. En çok sevdiğin insanlarla kavga ettiğini söyleyen sendin, hatırladın mı? Seninle ben de sürekli kavga ediyoruz, gördün mü?”

O iri eller bacaklarımdan uzaklaştı ve daha ben nereye gideceklerini merak edemeden, yanaklarıma yerleştiler. Bir saniye sonra yüzümü hafifçe aşağı eğdi ve göz göze geldik, nefesi yüzümdeydi. O inanılmaz ela gözler hiç olmadığı kadar yakındı.

Ardından beni öptü. Beklenmedik bir şekilde, öyle apansız, kalp krizi kadar aniden.

Ergen Sal’in hayali ile yirmi yedi yaşındaki Sal’in hayali birleşerek bütün oldu.

Reiner Kulti, benim Alman’ım, “*pumpernickel*”im dudaklarını benimkilere bastırdı. Bir zamanlar duvarımda asılı olan pos-

terlerden, en az elli kez öptüğüm dudaklardı bunlar. Ağzı sıcak ve durgundu, bastırıyor ve buse konduruyordu, bir, iki, üç, dört kez. Ağzımın bir köşesini, sonra diğerini öptü.

Yüce Tanrım, köşeye kondurulan o öpücüklerin müptelası oldum.

Ağzımı biraz açarak öpücüğüne karşılık verdim. Dudaklarımız gittikçe daha fazla açıldı. Beş, altı, yedi, sekiz defa dudaklarımı dudaklarına bastırmama izin verdi. Öpücüğüne karşılık veren kişi olmama izin verdi. Dokuz, on, on bir kez dudaklarının hemen altına, bu sabah tıraş olduğunun bilgisine varmamış o çene-ye öpücük kondurdum.

Geri çekilirken nefesi göğsünde hırladı, gözleri kapalı, ağzı sert ve gergindi.

Kalbim hızla atıyor, atıyor, atıyordu. Hiç düşünmeden elimi göğsüne koyup hissettim. Onca kas ve kemiğin altında, aynı benimki gibi çılgınca atan kalbini hissettim. Heyecanlı, hızlı, aceleci ve her zamanki gibi kazanmak için çalışan bir kalp.

Bu adamı seviyordum.

Tabii ki bu beni bir aptal yapıyordu ve onu sevmemin bir anlamı olması gerekmiyordu; özellikle de Kulti'nin uyuşturucu etkisi altında olmadığından emin değilken, ama...

Şey, boş versenize. Hayat risk almakla ilgiliydi. Yaşlanıp da pişman olmamak için istediğin şeyin peşine düşmektir. Bazen kazanır, bazen ne kadar nefret etsem de kaybederdiniz.

Başparmakları çenemle kulaklarımın arasındaki yumuşak yere battı ve yanağıma tenimin altında hissettiğim tatlı bir öpücük kondurdu. "İki maç daha."

İki maç daha.

Bu sözler geri çekilmeme neden oldu. Ben ne yapıyordum? *Kahrolası Pipers'in otoparkında ne halt ediyordum ben?*

Neyse ki tam o sırada geri adım atmaya karar verdi. Dudakları pembe, gözleri hülyalıydı. Beni yakından izlerken, burun delikleri genişledi. “Hadi gidelim, olur mu? Bu her gün daha da zorlaşıyor.”

Başımı salladım, üzerimdeki sersemlikten kurtulmaya çalışıyordum. *Topla kendini.*

Arabaya bindik ve motoru çalıştırmadan önce ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Odaklan. İhtiyacım olan şey odaklanmaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Soyunma odasında kızlardan birinin, “Antrenör Kulti nerede?” diye sorduğunu duydum. O akşamki yarıfinal maçının başlaması için sahaya çıkmaya hazırlanıyorduk.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı bir başkası.

Başımı aşağıda tutarak esnemeye devam ettim. Gardner’in dışında, Kulti’nin kılık değiştirmiş bir halde tribünde oturduğunu bilen tek kişi muhtemelen bendim. Her zaman taktığı bereyi bir kenara atarak akıllıca bir karar vermişti ve bunun yerine yıllar önce babamın kamyonetinden aldığım beyaz Corona şapkasını tercih etmişti.

Sade bir tişört, kot pantolon ve tenis ayakkabılarıyla kimsenin onu tanımayacağından son derece emindim. Stadyuma vardığımızda, etrafı kim olduğunu bilseler muhtemelen isyana neden olacak insanlarla çevrili olmasına rağmen, tek başına oturmaktan ötürü endişe duymuyormuş gibi görünüyordu.

Israr ettiği için onun arabasıyla şoförünü almıştık. Birinin onun için satın aldığı bileti ana kapıdan alması gerekiyordu. Ben futbolcuların girişine doğru yürümeye başlamadan önce, “Annenle baban burada olacak mı?” diye sormuştu.

Sanki babam bir yarıfinal maçını kaçırdı da. Hah.

Soyunma odasına girdiğimde, Gardner tüm kızlara şöyle bir baktı. “Dinleyin, kadroda hızlı bir değişiklik oldu: Sal, sen ilk on birdesin. Sandy, sen bu maçta oturuyorsun,” diye seslendi.

Diğer oyuncunun ağzından çıkan çirkin iniltiyi gözden kaçırmadım. Yüzümü kesinlikle ifadesiz tuttum. Bu, Usta Kulti'den kaptığım bir yetenektir. Gerçek şu ki, biraz bile sakinleşmemiştim.

Bu pislikler, lanet olası “politik nedenler” yüzünden beni yedek kulübesine oturtacaklardı. Artık oynamayacak olan Sandy için bu durum elbette berbattı ama bu kesinlikle benim sorunum değildi. Kaburgalarım ve beyin sarsıntım nedeniyle iki kez yedek kulübesine alınmam dışında baştan sona her maçı oynamıştım. Ben yerimi hak etmiştim. Ayrıca Sandy'nin yerini alabileceği tek forvet ben değildim. Sahada ve saha dışında sahip olduklarımı almak için kıcımlı yırtmıştım. Üstelik henüz yirmi iki yaşındaydı. Kendimi suçlu hissettiğim pek çok şey vardı ama yarıfinal maçında onun yerine oynamak bunlardan biri değildi.

Soyunma odasının karşısından Jenny'nin bana doğru baktığını gördüm, ama yüz ifademi hâlâ değiştirmemişim. Gardner, New York Arrows'a karşı mücadele ederken aklımızda tutmamızı istediği bazı ayrıntıların ve oyunların üzerinden geçti.

Bir düşünce hâkimdi: New York'a satılmaktansa, bir düzine daha basın konferansı vermeyi ve Brezilya'ya taşınmayı tercih ederdim.

Ayrıca sezon başında verdiğim basın konferanslarına da benzeyebilirlerdi.

Bu, bunca aydan sonra nihayet beni meraklandırdı... Sheena bu konu ya da cehennemden gelen basın toplantısından sonra hazırlamayı planladığı video hakkında hiçbir şey söylememişti. Buna ne olmuştu? Bu meseleyi daha sonra düşünecektim, çünkü şimdilik odaklandığım tek konu New York Arrows ve onların saklak kaptanı Amber'di.

Bütün bu olup bitenler arasında onu görmekten korkmaya bile başlayamamıştım. Şimdi nihayet hatırladığım halde hâlâ umurumda değildi. Aksine, bu durum onun mızımız kara kalbiyle çimleri silmek için bana çok daha fazla motivasyon verdi.

Bunu yapabilirdim.

Gözlerimi kapattım ve gevşedim. Herkesin maça hazırlanmak için kendi zihinsel yöntemleri olurdu. Benim olayları bir kenara itip zihnimi temizlemek gibi bir yeteneğim vardı. Gaza gelmek için müziğe ihtiyacım yoktu. Maçımızı gözümde canlandırır ve sakinleşirdim.

“Zamanı geldi, Sally.” Harlow dirseğıme dokundu.

Gözlerimi açtım, ona sırtarak dünyadaki en gergin popo ynaklarından birine şaplak attım ve sahaya kadar onunla yürüdüm.

“Kadroya nasıl geri girdiğini sonrasında bana anlatman gerekecek,” diye fısıldadı kulağıma.

Kıçına bir şaplak daha attım ama bunun nedeni başka herhangi bir şeyden çok, ne kadar kaslı olduğuna hayret etmemdi. “Sihir.”

Maçımızın nasıl gittiğini tarif etmek için sihir en uygun yöntemdi.

“Tam ve topyekûn imha” da işe görürdü.

Sahaya çıktığımız andan itibaren bunu damarlarımda ve tenimde hissettim. Yemin ederim havada vardı. Tribünlerde her zamankinden daha fazla insan vardı. New York takımı sahadaydı. Son dakikada biraz daha esneme hareketleri yaptık ve Gardner bize kısa bir moral konuşması için çağırdıktan sonra sahaya çıktık.

İlk beş dakika içinde Grace bir gol attı.

Üç dakika sonra, bir aydan fazla bir süredir bana tek kelime etmeyen kızlardan birinin sert bir kafa vuruşuyla kendimi havaya attım ve ayaklarım başımın üzerinde olacak şekilde topa röve-

şata vurdum. Topun gol olacak şeklide kaleye girdiğini bana söyleyen şey, Harlow'un bana doğru koşmasıydı. Ayağa kalkar kalkmaz kollarını dizlerime doladı ve beni havaya kaldırıp zıplattı.

Hâlâ onun kucağındayken, onları ilk sırada gördüm. Ayakta çığlık atıyorlardı, beyaz Corona şapkası sahanın ortasındaki bir koltuktaydı, hemen yanında da üzerinde benim numaramın yazılı olduğu bir forma giyen, tanıdık görünümlü bir adam duruyordu. O formanın yanında daha küçük ve farklı renkte olan formalarımından biri daha vardı. Kulti, babam ve annem.

O an göğsüme bir telaş doldu. Bunu nasıl yaptığından emin değildim; o koltukları nasıl ele geçirdiğine dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu ve bir yanımda bilmek istemiyordu. Ama orada birlikteydiler. Dünyada en çok sevdiğim üç kişi, sanki bir milyar dolar kazanmış gibi davranıyorlardı. Hiç şüphesiz, Marc ve Simon'ın da orada bir yerlerde bana tezahürat yaptığını biliyordum.

İkinci yarıda, New York en başta bir gol attı.

Ardından bir Pipers oyuncusu attığı golle skoru 3-1'e taşıdı. Çılgınca bir mucize eseri, sahanın köşesine gizlice kayarak Genevieve'den gelen pası aldım. Topun bana nasıl ulaştığını bile anlamadım ama elimden geldiğince sert bir vuruş yaptım. Öfkem, Amber'in bir dakika önce beni iterek "sürtük" diye satışmasıyla körüklenmişti. Fena halde kış tekmeliyorduk, haliyle bana istediği kadar sürtük diyebilirdi.

Maçı bir son dakika golüyle daha tamamladık ve taraftarlarımız koltuklarından kalkarak çılgınlar gibi tezahürat yaptı. Elbette stadyum erkeklerin maçlarındaki gibi dolu değildi ama bunun bir önemi yoktu. Sahip olduğumuz taraftarlar kendilerini adanmış olmanın ötesindeydi ve bu da durumu fazlasıyla telafi ediyordu.

Sonraki saat, kucaklaşmalar ve tebriklerle geçti ve Gardner, o doksan beş dakikanın hem iyi hem de kötü yanları hakkında

gevezelik etti. Duş yaptım ve oradan elimden geldiğince çabuk çıktım. Seyirciler arasındaki üç kişi dışında kimseyle konuşacak ruh halinde değildim.

Yolumun üstünde bazı oyunculara beşlik çakarak ve popolarına vurarak ilerledim. Kamera ekipleri ve gazeteciler hazırlanmıştı, ışıklar parlaktı, mikrofonlar hazırды.

“Sal!”

“Sal!”

Büyük Kız Çorapları giyildi.

“Merhaba.” Hepsini gergin bir gülümsemeye selamladım, dört mikrofon birden burnumun dibine sokulunca, bir adım girelemiştim.

“Galibiyetiniz için tebrikler, Pipers’ın bunu nasıl yaptığını bize anlatabilir misin?”

Onlar için özetledim: Takım çalışması, harika savunma ve hızlı düşünme.

Daha fazla soru vardı. Şu ya da bu konuda ne düşündüğümle ilgiliydi.

Ve sonra... “Yardımcı antrenörünüz bu gece neredeydi?”

“Haberim yok,” diye karşılık verdim.

“İkinizin arasında uygunsuz bir ilişki olduğuna dair söylentiler oyununu etkiliyor mu?” diye sordu bir başkası.

İçten içe saçlarım diken diken oldu ama gülümsemeyi başardım. “Ortada dikkatimi dağıtacak bir şey olsa dikkatim dağılırdı ama her sezon olduğu gibi bu sezon da tek odak noktam kazanmak oldu. Hepsi bu.”

“Yani Kulti’yle aranızda bir şeyler olduğunu inkâr ediyorsun?”

Ona âşıktım ve o da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordu. Kendi kendime bunları düşünmeme rağmen, “O benim en iyi arkadaşım ve hocam. Doğruladığım tek şey bu,” dedim.

Karşılığında aldığım tek şey, daha dramatik bir şeyler umut eden insanların boş bakışları oldu. Hele bir de daha önce, söz konusu adamdan dünyanın en tatlı küçük öpücüklerini alıp verdiğim sırada burada olsalardı.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” deyip çıktım ve basının yanında bekleyen diğer aile üyeleri ile taraftarların yanından geçtim. Bazılarıyla tokalaştım, birkaç kişiye sarıldım ve tanıdığım insanlara el salladım.

İlk dikkatimi çeken şey, medyadan olabildiğince uzakta-ki o lanet Corona şapkasıydı. Yanında annem, babam, Marc ve Simon vardı. Yaklaştığımı ilk gören babam oldu. Yüzü parlayarak yanıma doğru geldi. Beni sımsıkı kucakladı ve onu olağanüstü derecede gururlandırdığım her seferde kullandığı sözleri söyledi.

“En az iki gol daha atabilirdin.”

“Bir dahaki sefere,” diye kabul ederek ben de ona sarıldım.

Sırada annem vardı.

“Kendini bu kadar açık etmiyorsun. Aferin.”

Nihayet annem beni bıraktıktan sonra, Marc ya da Simon yapamadan Kulti öne çıktı. Bir elini omzuma koydu, gözleri benimkileri sabit tutuyordu ve dudaklarında sadece hafif bir gülümseme vardı.

“Evet, ey bilge kişi? Bana hangi öğütleri vereceksin acaba?”

O küçük gülümseme büyüdü. “Annenle baban hepsini söyledi.”

“*Buenos noches, amores,*” diye annem, babamla bana iyi geceler diledikten sonra odama girerek gözden kayboldu. İkisi bu gece bende kalıyordu.

Babam kanepeye yaslanıp, eve gelirken aldığı birayı yudumladı. Maçın hemen ardından altı kişilik grup olarak yemeğe git-

miştik. Babam odamın kapısı kapanana kadar bekledikten sonra, “Neden Kulti’nin bu akşam antrenörlük yapmadığını söyleyebilir misin artık?” dedi.

Alman’ın neden tribünlerde oturduğunu sorana kadar neredeyse beş saat dayanıp sonunda çökmüş olması şaşırtıcıydı. Bu onu içten içe yiyip bitirirken soruyu bu kadar uzun süre aklında tuttuğu için hakkını vermem gerekirdi. “Evet.”

Nefesini saldı ve şişeyi ondan çekip bir yudum alma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

“Ben oynayabileyim diye bugün maça katılmadı. Finalde de oynayabileyim diye oturacak,” diye açıkladım yavaşça. “Diğer kızlar onun nasıl iltimas geçtiğinden yakınıyorlardı, o yüzden...” Hayatımın son ayı birdenbire yine omuzlarıma çöktü ve tek yapabildiğim çaresizce omuz silkmek oldu.

Babam dikkatle bakıyordu ve bakmaya devam etti. Gözkapaklarından biri hafifçe seğirmeye başladı. “Neler olduğunu anlat bana.”

Anlattım. Ona oynamama nasıl izin verildiğini ama ilk başta yedek kulübesinde oturacağımı söylediklerini anlattım.

Babam tepki olarak şişesinin yarısını kafaya dikti. Patlamaya hazır görünüyordu. Kulti’nin eylemlerinin ne anlama geldiğini kavrayacak biri varsa, o da babamdı. “Sal...”

“Efendim?”

“Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

Bana bir bakış attı. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“Biliyorsun.”

Tanrım, benimle konuşmak böyle bir şey miydi? “Baba... Ben... Ben bilmiyorum. Bütün olanlar hakkında ne düşünece-

ğimi bile bilmiyorum. Biz tamamen farklı kulvarlardayız. Ben benim, o da o. Asla yürümez.”

Ciddiyetle başını salladı. “Biliyorum. Onun için fazla iyisin, ama ben sana bu kadar kibirli olmamayı öğrettim.”

Ah Tanrım. Ne diye zahmet ediyordum ki? Aklımı yitirecektim. “Kastettiğim bu değil ve sen de biliyorsun. Yuh artık.”

Gülümsedi ve bira şişesinin soğuk camını dizime yasladı. “Küçük takıntından haberi var mı?”

Ona “sen benimle dalga mı geçiyorsun” bakışı attım ve karşılık olarak kıkırdadı.

“Onları görmek isterim.”

“Neyi görmek?”

“Senin tavuk kanatlarını,” dedi ciddiyetle.

İnledim.

İşi başka bir seviyeye taşıyarak gıdaklamaya başladı.

“Senin deli olduğunu başından beri biliyordum.”

Babam bir homurtu çıkardı. “Senin kaplan olduğunu sanıyordum, *hija mia*.”

Doğru söylüyordu. Tam olarak endişelendiğim şeyi bulup çıkarmak tam babama göreymi. Gerçekten cesaretimi mi kaybetmiştim? “Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Neden bana karşı hisleri olduğunu düşündüğünü bile bilmiyorum, baba. Ne yapmam gerekiyor? Beni bir arkadaştan fazlası olarak düşündüğü fikrini asla vermemesine rağmen, tüm bunları yapıyor ve bir şeyler söylüyor. Ne yapmam lazım?”

Bana fikrini sormamdan etkilenmediğini gösteren bir bakış arttı. “Sana gerçekten söylememi mi istiyorsun?”

Başımınla onayladım.

“Annenle tanıştığım da, kim olduğunu tam olarak biliyordum. Kim olduğunu herkes biliyordu. Sana daha önce de anlatmıştım, onunla önce ben konuşmadım, o bana geldi.” Babam bu anı karşısında nazikçe gülümsedi. “Ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha liseyi bitirmemiştım, ama annen *La Culebra*’nın kızıydı. Ona kaç defa daha iyisini bulabileceğini söylesem de bir önemi olmadı, annen hiç gitmedi. Asla zengin olamayacağımız gerçeği onun için önemli değilse, onu neden itecektim? Ben onu seviyordum, o beni seviyordu ve sevgi varsa, işleri yürütmenin bir yolunu bulursun.” Şişeyi tekrar dizime bastırdı. “*Sen* hayatta istediğin her şeye sahip olabilirsin. Her zaman istediğin ve uğruna çalıştığın her şeye... Senin de bunu bildiğine eminim. ‘Yapabilirim ve yapacağım,’ hatırladın mı?

“Sana şunu da söyleyeceğim. Onu eve getirdiğin zaman, bir şeyler olduğunu biliyordum. Hiçbir adam sırf sıkıldığı için gelip aileni ziyaret etmez. Daha fazlasını istemeyen kimse seninle o kadar vakit geçirmez, üstelik benim doğum günüm aylar önceydi, Salomé.” Kalbini işaret etti. “Kalbinle düşün, aklınla değil. Seni, sana sunulan bir fırsatı değerlendirmeyen biri olarak görmedim hiç. Onları tepmeye şimdi başlama.”

Yirmi Altıncı Bölüm

“Antrenör Kulti nerede?”

Gardner, “Sezonun geri kalanında izin yapacak,” diye cevap verdi ve yürüyüp gitti.

Her zaman beni rahatsız eden omuz kaslarımı gerçekten iyi bir şekilde esnetmek için kollarımı başımın üzerine uzattım. Bu arada, grubun yirmi adım uzakta konuştuğunu duymamış gibi davranıyordum.

“Bütün sezon buradaydı ve şimdi izne çıkmaya mı karar verdi yani?”

“Şaşırmadım.”

“İnanamıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Bahse varım, Sal neler olduğunu biliyordur.”

“Hah, o biliyordur. Eminim geceyi birlikte geçirmişlerdir.”

Birkaç takım arkadaşım kıkırdayıp güldü. Orospular.

“Biliyor musunuz, kız Cordero’nun ofisine gitmiş ve adam ona ultimatom vermiş: Onunla görüşmeyi kesmezse, satılacaktı.”

“Hadi canım! Sal ne demiş?”

“Ah, hiçbir fikrim yok, ama sanırım o yüzden geçen gece yarı-finalde onu yedek kulübesine koymayı planladılar. Ben olsam ve bana ilk on birde olmadığımı söyleseler, ne yapacağımı şaşırirım.

Ama Sal öyle değil, o sadece orada durdu. Gözünü bile kırptığını görmedim.”

“Yok artık. O asla üzülmez, bir şey hissettiğini sanmıyorum. Onu hiç ağlarken görmediğimi biliyorum.”

Evet, hâlâ bakmıyordum.

“Ben de görmedim. Bütün hayatı futbolun etrafında dönüyor. Robot gibi bir şey.”

Bu da benim grubu zihnimden uzaklaştırmam için işaretti. Genevieve de dahil olmak üzere, bir noktada yardım ettiğim her kızı uzaklaştırdım.

Bir robot. Benim robot olduğumu sanıyorlardı.

Derin bir nefes aldım.

Her şey yolundaydı.

Oynayacak bir maçım kalmıştı sadece. Hepsi bu. Sezon bitmeden önce atlatmam gereken beş idman daha.

Neydi o söz? Hayat sana limonata verdiğinde, tako standına git.

O gece araç yoluna girdiğimde, kenarda bir dağ bisikleti vardı, yanında da Alman duruyordu. Audi görünürlerde yoktu.

“Burada olduğunu bilmiyordum,” dedim arabadan inerek. “Spor salonunda bir yoga dersine girdim zaten; yoksa eve gelir sana da benimle yoga yaptırırdım.” Şaka yapmıyordum üstelik. Aşağı bakan köpek duruşunda kıcı... Tanrı yardımcım olsun. Son zamanlarda beni neşelendiren tek şey buydu sanki.

Kulti ayağa kalkıp yuvarlak kıcını silkeledi. “Sadece bir saattir buradayım.”

Başkası söylemiş olsa, bu sözler kulağa sabırsızca gelebilirdi, ama o hiç de gergin görünmüyordu. Daha önce görmediğim

siyah dağ bisikletini süzerek, “Buraya kadar bisikletinle mi geldin?” diye sordum.

“Evet,” diyerek çantamı benden aldı. “Bu sabah aldım.”

Merdivenlerden yukarıya doğru onu takip ettim ve kapıyı açması için ona anahtarları verdim. Çantamı her zaman koyduğum yere bıraktı ve babamın şapkasını uygun kancaya taktı. Babam, o lanet Corona şapkasını yıkamama asla izin verilmediğini söylemişti.

“Hızlıca bir duş yapmam gerek. Hemen dönerim.”

Kısa sürede girip çıktım. Geri döndüğümde, kanepede oturmuş televizyon seyrediyordu. Bir protein bar kapıp kanepenin öteki ucuna oturdum.

Kulti başını eğdi, bakışları yüzümden aşağıya doğru kayarak temiz bir sporcu sutyeninin üzerine giydiğim beyaz kolsuz bluzun üzerine indi ve ardından kalçalarımın doğru görsel bir yol çizmeye devam etti. Neredeyse gözden kaçıracağım hızlı bir nefes aldı. O amber gözler tekrar yüzüme kaydı.

“Ne oldu?” En kötüsünü bekleyerek yüzümü buruşturdum.

“O çiller her yere kadar gidiyor mu?”

Göğsümdeki çillerden bahsediyordu ve aptal, aptal göğüs uçlarım bu adam onları ilgiye davet ediyormuş gibi tepki verdi. “Ee...”

Boynundaki bir tendon gerildi ve Kulti bana yüz buruştırma sayılabilecek bir ifadeyle baktı. “Uslu duracağım.” Göğsünden kurtulan titrek bir nefes doğruca benimkine ulaştı. “Avukatımın söylediklerini sana anlatmam lazım.”

“Kötü haber mi?” Son zamanlarda bendeki şansla, başka tür-lüsünü beklemezdim.

“Hayır. Sözleşmene bakıp kendi sözleşmemizi hazırladı. Seni satın almak için yarın bir çekle birlikte Cordero’ya gönderecek.”

Bir cümlede çok fazla anahtar kelime vardı. Pipers’tan ayrılışım kesinlikle gerçekleşiyordu. Yüce Tanrım. “Hepsi bu mu?”

“Evet.”

Yakın zamanda hepsi bitecekti. Kulti'nin beni Pipers'tan kurtarmak için para ödediğinin hatırlatılması midemin sadece birazcık tuhaf hissetmesine neden oldu. Bu oluyordu. Ah Tanrım. “Ben...”

“Sözleşmen hakkında hiçbir şey söyleme.” Bana sabit bir bakış attı. “Değerinin ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası bana sayıyı söylediğinde, bu aşağılayıcıydı.”

Ona göre bu, çıklet parası olabilirdi. Pek çok profesyonel sporcuya bu miktar kesinlikle hiçbir şey gibi görünmezdi. Ne yapabiliydiniz ki? Oynamaktan keyif alıyordum ve Marc'la yaptıklarımla geçimimi sağlıyordum. Önemli bir olay değildi. Mutlu olmak için lüks bir arabaya, devasa bir eve ya da markalı şeylere ihtiyacım yoktu. Ama durum tersi olsaydı, onun için benim de bunu yapacağıma dair söylediği şey, beni fena halde kıyameti kopardıktan alıkoymuştu. Haklıydı. Roller tersi olsaydı onu satın alırdım, bu yüzden bu konuda ikiyüzlülük etmeyecektim. Belki daha sonra bir şekilde ona borcumu ödeyebilirdim.

“Menajerin takımlardan herhangi birinden haber almış mı?” diye öğrenmek istedi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Sabırlı olmamı söyledi. Muhtemelen sezon bitene kadar herhangi bir teklif almayacağım, o yüzden göreceğiz.” Ona sadece kısmen hissettiğim cesur bir gülümseme sundum. “Bu konuda endişelenmemeye çalışacağım. Olacağı varsa, olacaktır. Yoksa da o zaman... Bir şeyler bulurum. Dünyanın sonu değil.”

“Değil,” diyerek katıldı.

İç çektim ve konuyu değiştirmeye çalıştım. “Bugün herkes nerede olduğunu soruyordu.”

Kulti kıs kıs güldü. “Orada olmadığım için hayal kırıklığına uğradım,” dedi düz bir ifadeyle, bu da beni güldürdü.

“Ya, tabii. Onun yerine ne yaptın?”

“Bisikletimi satın alıp uzun bir sürüşe çıktım,” diye açıkladı Kulti.

Bu da hafızamı tetikledi ve aniden ona sormak istediğim şeyi hatırladım. “Hey, sürekli söylemeyi unutuyorum, ama idmana gelmediğin o iki gün nereye gittin? Sana mesaj attığım zaman cevap vermediğinde? Bunun için sağ ol, bu arada.”

“Evdeydim.” Kulti başını kaldırıp tavana baktı.

“Yani sadece mesajlarımı mı görmezden geliyordun?” Lafi çevirmeye bile çalışmaması ona biraz daha fazla saygı duymama neden oldu.

Gözlerini indirip bana yandan bir bakış attı. “Sana çok kızgındım.”

Doğru hatırlıyorsam, Franz ve Alejandro’nun önünde tuhaf davrandığı için ona kızdığım da, ben de aynı şeyi yapmıştım. Pöh. Elimi uzatıp dizine pat pat vurdum. “Peki, mesajımda da dediğim gibi, o gün söylediklerim için özür dilerim. Hüsran doluydum ve öyle demek istemedim.”

“Artık bunu biliyorum.” Gözlerini kırptırdı. “Sen pes eden bir tip değilsin, ben de zaten vazgeçmene izin vermezdim.”

Neredeyse arka arkaya gelen bu konuşmalardan bahsetmek gözlerimin seğirmesine neden oldu. “Madem öyle, hıyarlık edip beni arkadaşınla yatmakla suçlama.”

Kulti neredeyse vicdan azabıyla dolu bir ifade takındı. Neredeyse. “Ben... Tedirgindim. Onunla gizlice zaman geçirmen fikrinden hoşlanmadım. Canımı sıktı.”

Onu neyin üzdüğünü, Franz’la antrenman yapmamızın onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamamın bu kadar uzun sürmesinin sebebini bilmiyorum. Bu gerçek miydi? Eğer söyledikleri saçmalık değilse, sonunda pek çok şey mantıklı geliyordu. Sheena önerdiği zaman başkalarıyla randevuya çıkmamamız

konusunda bu kadar katı olması, ona eski sevgilimden bahsettiğimde yüzündeki ifade...

“Senin başka bir adamla olman fikrinden hoşlanmıyorum.”

Gülümsemeyeceğim. Gülümsemeyeceğim. “Ben de senin başka bir kadınla birlikte olman fikrinden ve bana söylememenden hoşlanmazdım.” İşte, söylemiştim. Lafı dolandırmadan söyledim. Pekâlâ. Boğazımı temizledim, iki dudağımı da aynı anda ısırdım ve omuz silktim. “Bunda yanlış bir şey yok. Ben sadece Franz konusunda pislik yapıyorsun sandım. Ben de kesinlikle seni başka kadınlarla düşünmekten, hatta bunu söylemek had-dimse eğer, eski karının hatırlatılmasından hoşlanmıyorum. Senin genellikle ilgilendiğin kadınlara benzemediğimi ya da genellikle çıktığın kadınlar gibi giyinmediğimi biliyorum, ama bunu sen de biliyorsun ve hâlâ buradasın. Bunun da bir anlamı olmalı,” dedim dürüstçe.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye iddia etti.

“Bunu istediğin kadar söyleyebilirsin, ama bana olduğun gibi birisi olduğunu ve asla değişmeyeceğini söylemiştin, dolayısıyla ben de sana aynı şeyi söyleyeceğim. Ben de olduğum gibi biriyim ve asla değişmeyeceğim. Bu kadar dramayı kaldırarak bir tip değilim ben, Rey. Şu an devam eden şeyler, hepsi bu. Limitim doldu. Ben sabit, istikrarlı bir hayat isterim. Bir şeye kendimi adanmış olduğumda, sonuna kadar varım. Paylaşmam, hatta sadakatsizlik fikrinin yanma bile yanaşmam. Şu an benim arkadaşımısın, ama hayatıma devam etmemi gerektirecek bir şey yaşansın istemem. Şu son birkaç ay yaşanmamış gibi davranmak zorunda bırakılmayı istemem. Benim için çok fazla anlam ifade ediyorsun.”

Söylediklerim yüzünden belki biraz kibirlenmesini bekliyordum ama yapmadı. Onun yerine, yüzünde her zaman bulunan o yoğun ifade bambaşka bir seviyeye ulaştı. Bana kollarımdaki tüyleri diken diken eden o bakışlardan birini attı. “Sanki bu

dünyada isteyeceğim başka biri varmış gibi konuşuyorsun. Senin için ne hissettiğim konusunda en ufak fikrin yok.” Gözlerini kırıştırdı ve asla beklemediğim bir şey söyledi. “Söz konusu sen olduğunda, benim için gri bölge diye bir şey yok. Ben paylaşmam ve senden de daha azını beklemem.”

Ben... Bunun üzerine ne söylediniz? Ne? Ne söylenebilirdi ki? Kesinlikle psikopatlıktı ama beni rahatsız etmedi. İncelediğim dergilerde fotoğrafları çıktığında, aylarca eski kız arkadaşlarının yüzlerine bıyık çizen bir ergendim ben.

Yutkundum ve o hafif kırışıklıklar belirmiş yüze, kazayaklarına ve gözlerinin altındaki çizgilere baktım. Gördüğüm en yakışıklı adamdı. Bu yalın ve basitti.

“Beni bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğüne dair ne bir şey dedin ne de bir harekette bulundun,” diye açıkladım. Göz temasını bozmuyordum.

Alman bu gözlemimden pek de memnun olmuş gibi görünmüyordu. Dudaklarını yaladı ve kanepeye yaslandı, kısmen öfkeli, kısmen de başka bir ifadeyle bana baktı. “Bir şey söylemiş olsam, ne yapardın?”

Ne mi? “Sana inanmazdım.” Neden inanacaktım ki? Bir fazla yakın, bir fazla uzaktık; kafasından ne geçtiğini asla anlayamıyordum.

Kaşlarını kaldırarak başını salladı. “İşte nedeni bu. Benim olman gerektiğini anladığım ilk anda sana söylemek bana ne kazandıracaktı? Hiçbir şey. Sevdiğin şeyi koruman gerekir, Sal. Bunu bana sen öğrettin. Bir sabah uyanıp senin berbat öfken olmadan yaşayamayacağımı anlamadım. Başta sende kendimden çok fazla şey gördüm, ama sen hiç benim gibi değilsin. Sen sensin ve birinin senin herhangi bir parçanı değiştirmesine izin vermeden önce mezara giderim. Aklımda hiç şüphe olmadan bunu biliyorum. *Bu...*” ikimizin arasını işaret etti, “Önemli olan bu.

Sen benim hediye misin, ikinci şans mısın ve ben senin ve hayalinin üzerine titreyeceğim. İkinci de koruyacağım.

“Bekliyordum ve doğru zaman gelene kadar beklemeye devam edeceğim. Sen benim eşim, partnerim, takım arkadaşım, en iyi arkadaş mısın. Senin beni pişman ettiğin çok fazla aptalca şey yaptım –beni affedip ileriye bakacağını umduğum şeyler– ama *bu*, hayatımın aşkı için biraz daha beklemek, işte bunu yapabilirim.

“Sen tanıdığım en dürüst, sıcak, sevgi dolu insansın. Sadakatin ve arkadaşlığın beni her gün hayrete düşürüyor. Hayatımda hiçbir şeyi senin sevgin kadar istemedim ve onu kimseyle paylaşmak istemiyorum. Hayatta seni hak edecek tek bir şey yapmadım, *schnecke*, ama asla senden vazgeçmeyeceğim ve senin de benden vazgeçmene izin vermeyeceğim.”

Zaten işin özü de bu değil miydi?

Biri her gün sizi sevdiğini söyleyebilir, ama yine de yalan söyleyip aldatabilirdi. Ya da o iki kelimeyi asla söyleyemez, ama her gün yanınızda olur, isteğinizin ya da hayalinizin ötesine geçerdi. O sıcak ya da sevimli, sessiz ya da özellikle başkalarına nazik biri değildi; ama bana karşı nazikti ve ona her ihtiyacım olduğunda yanımda duracağını yürekten biliyordum.

Bir süre sonra gittiğinde, yatağıma yattım ve gözlerimden iki damla yaş düştü. Hepsi buydu, çünkü her şey gerçek olamayacak kadar iyiydi ve ona anlatmadığım, hakkımdaki hislerini değiştirebilecek şeyler vardı.

Fikrini değiştirirse, ne yapardım?

Pipers'ın Ohio Blazers'la final maçı nihayet gelip çatmıştı ve çok gergindim.

“Kazanacaksınız, endişelenmeyi bırak.”

Arabada oturduğum taraftan gürültülü bir nefes saldım. O öğleden sonra şoförünün bizi stadyuma bırakmasını teklif etmişti. Onun erken çıkmasına gerek yoktu, kapılar daha en azından bir saat açılmayacaktı; ama Kulti ancak Kulti'nin istediğini yapardı ve bir sebepten ötürü benimle aynı anda gitmek istemişti.

Kazanacaksınız.

Biri kariyerimi bu kadar önemseydiği için çok şanslıydım. Çoğu kız bu kadar şanslı olmayı ancak hayal edebilirdi.

Problem de buydu gerçi.

Günler büyük final maçına doğru geri sayım yaparken, giderek daha fazla gerildim. Kulti hiç farklı davranmıyordu. O gün arabamın dışında yaşananlardan beri beni öpmeye çalışmamıştı. Evime geldiğinde, her zaman yaptığımız şeyleri yapmıştık ve ziyaretinin ortasında, antrenmanın nasıl gittiğini sormuştu. İki kez dışarı çıkıp topla ileri geri paslaşmıştık, ama hepsi buydu. Bana asla hayalini bile kurmadığım şeyler söylediği o gecenin dışında, birlikte zaman geçirmeye alıştığım o ketum adama dönmüştü. Gitmeden önce, bana asıl önemli olanı düşünmem ve ona odaklanmam için zaman ve alan tanıyacağına söz vermişti: Final maçı.

Yine de maçtan sonra ne olacağını kendime sormadan edemiyordum. Ya başka bir takıma giremezsem? Ya bugün sakatlanırsam? Sezon dışında dizimi mahvedersem? Ya da gelecek sezonda?

O zaman ne yapacaktım?

Mantıklı yanım, boşuna vesvese yaptığımı biliyordu. Tamamen alışılmadık bir şey değildi. Böyle durumlarda gergin olduğumda, zihnim stres yapacak başka bir yığın şey bulurdu. Elbette Kulti'yle aramızdaki bu şey de listenin başındaydı.

Hepsi göğsümde saatli bir bomba gibi ağırlaştı.

Peki ya...

Peki ya...

Peki ya...

Yumruk yaptığı elinin tersiyle, şakacı bir tavırla bacağımı dürttü. "Endişelenmeyi bırak."

"Endişelenmiyorum, sadece bir şeyler hakkında düşünüyorum."

"Yalanlar."

Ona bir bakış atıp koltukta arkama yaslandım. Düşünüyor, stres yapıyordum.

Derin bir iç çekti. "Sorun ne, söyle bana."

Dudaklarımı ısırdım ve kaşlarının arasındaki o yumuşak kıvrımı, gözlerinin rengini, ağzını çevreleyen çizgilerin endişeyle derinleşmesini gördüm. Eğer aramızdaki bu şey yürümezse hayatıma nasıl geri dönebilirdim? Sadece kâğıt üzerinde ve televizyonda tanıdığım bir adama âşık olduğumda gençtim ve öfkeliydim. Gerçek değildi. Ama bu gerçektir. Bu Rey, büyük bir baş belası olmadığına gerçek ve nazikti.

Karnımda belirmeye başlayan kaygılı düğümden kurtulamıyordum. Bu düşünmek istediğim bir "peki ya" değildi. Yani boş versenize. Belki de yapılacak en iyi şey, maçtan önce bu endişeden kurtulmaktır.

"Artık oynayamadığımda ne olacak?" diye sordum ve titrediklerini görmesin diye ellerimi iki bacağımın arasına soktum.

Koltuğunda hareket ettiğini duydum. Deri gıcırdadı ve o yerleşmeye devam ederken gıcırdamaya devam etti. "Sen ne geveliyorsun?"

"Ben artık oynayamadığımda, sen ne yapacaksın? Dizimin sadece birkaç yılı kalmış olabilir. O zaman ne olacak?" diye sordum. Gözlerim arabanın tavanına kaydı, çünkü şu an onun yüzüne bakmamın imkânı yoktu.

“Seni strese sokan şey bu mu?” Sesi alçak ve fazla sakindi.

“Evet. Çoğunlukla. Diğer her şeyin üstüne.”

“Sal, bana bak.” Kafamı yana çevirdim, böylece konuşurken ona bakabiliyordum. Üstünde tik işareti olan sadece beyaz tişört, üstüne oturan solmuş kot pantolon ve en sevdiği yeşil siyah ayakkabılarının içinde, neredeyse gerçeküstü görünüyordu. Bu, sorduğum şeyi daha da kötü hale getirdi.

Bir arabanın arka koltuğunda Reiner “Kral” Kulti’yle oturmuş, WPL’nin final maçına gidiyordum ve ona artık oynayamayacak olduğumda beni hâlâ sevip sevmeyeceğini sormuştum. Yüce Tanrım. Bu saçmalığı şimdi mi gündeme getirmek istiyordum gerçekten? Fikrimi değiştirdim. Henüz bilmek istemiyordum.

Limitlerimizin nereye uzandığını asla bilmek istemiyordum.

“Sal.”

Araba yavaşlayarak durdu. Kulti’nin başının arkasındaki pencereden, şu an ilerlemem gereken girişin silüetini görebiliyordum.

“Stresliyim, kusura bakma. Sonra konuşuruz, tamam mı?”

Uzun bir süre gibi gelen ama büyük ihtimalle sadece birkaç saniyelik zaman boyunca bana baktı ve sonra nihayet ciddiyetle başını sallayarak beni kendi kazdığım çukura düşmekten azat etti.

Nefes alamıyordum ve odaklanmam gerekiyordu. Ellerim hâlâ titriyordu ve ilk U-17 maçımı oynadığım ergen halimden bile daha heyecanlıydım. Ne olursa olsun hayatın devam edeceğini hatırlattım kendi kendime. Zorlukla yutkunarak Alman’a gülümsedim. “Bana şans dile.”

“İhtiyacın yok,” diye karşılık verdi, yüzü hâlâ ultra-ciddiydi.

Topla kendini, Sal. Odaklan, odaklan, odaklan. “Maçtan sonra beni bulur musun?” diye sordum.

“Evet.” Anlamının “her zaman” olduğunu düşündüğüm Almanca bir kelime söyledi, ama gerçekten bunu düşünmek istemiyordum.

Ona gülümseyerek arabadan indim. Tam kapıyı kapatmak için itecekken, Kulti konuştu, “Odaklan!”

Arkama yaslanıp tribünlerden aksiyonu izleyen bir taraftar gibi hatırlayacağım bazı maçlar var.

İlk yarı yavaş geçti ve kimse gol atmadı. Hatırlanacak pek bir şey yoktu.

İkinci yarıda her iki takım da kıçını yırtarcasına gaza gelmişti. Savunma ve hücumda her iki takım da yükleniyordu. Dördüncü sarı kart kaldırıldığında oyun şiddetli bir hal aldı; biri Harlow’un ve ikisi benimdi. İtişip kakıştık, ter döktük. Koştuk ve Blazers’a karşı mücadele ettik.

Ve ikinci yarının son on beş dakikasında, bir takım gol attı.

Biz değildik.

Sonrasında hiçbir noktada topu sağlam bir şekilde tutmayı başaramadık.

Ve kaybettik. Bu kadar basitti.

Lanet olası kaybettik.

Köpeğinizin ödevinizi yemesi gibi bir şeydi. Kaybetmek, bir belgeye bir şey yazarken bilgisayarınızın kendi kendine yeniden başlatılması gibi bir şeydi. Ya da kek pişirip kabarmadığını görmek gibi.

“Hezimet” kelimesini kullanmak belki biraz abartıydı, ama gerçek buydu. En azından benim için. Hezimete uğramıştım. Diğer takımdaki oyuncuların çığlıklarla tezahürat yapmasını, birbirlerine sarılmalarını izlemek...

Dürüst olmak gerekirse her birinin suratına yumruk atmak ve bunun ardından bir güzel ağlamak istedim. Her zaman kaza-namazsınız ve bu her şey için geçerlidir, ama...

Biz kaybettik.

Süre bittikten sonra, kapalı yumruklarımı kaşlarımın üzerindeki kemiklere bastırdım. Tribünlere baktım; hayal kırıklığı pek çok insanın yüzünde açıkça görülüyordu. Bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım, taraftarlarımızı izlemek midemin ezilmesine neden oluyordu. Pipers oyuncularını sahanın etrafına dağılmıştı, en az benim hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyorlardı. Az önce yaşananlara kimse inanamıyordu. Ben kesinlikle inanamıyordum.

Yutkundum ve bu sahada son kez bulunduğumu fark ettim.

Nefesim kesildi.

Kaybetmiştim. Kaybetmiştik.

Annemle babam seyircilerin arasındaydı. Marc ve Simon kalabalıkta bir yerlerdeydi. Alman'ım da öyle.

Baskı ciğerlerimi sıkıştırırken, ayaklarımı hareket etmeye zorladım. İçimde nasıl bir cehennem olduğundan habersiz, kutlama yapan karşı takımdan uzağa taşıdılar beni. Kayıp, ağzımda ve belli ki ruhumda acı bir tat bırakmıştı. Birkaç el sıktım, Ohio takımından birkaç kıza sarılıp galibiyetleri için onları kutladım.

Ama Tanrım, çok zordu.

Herkes kayıpla farklı şekilde başa çıkar. Bazı insanlar teselliye ihtiyaç duyar, bazıları öfkelenir, başkaları yalnız kalmak ister. Ben biraz alana ihtiyaç duyan tiplerdendim.

Keşke daha hızlı olsaydım ya da bana çelme takan bir oyuncudan öfkemi çıkarmakla meşgul olmak yerine bana ihtiyaç duyulan yere ulaşıydım...

Harlow'u ellerini başının arkasında kavuşturmuş, alçak sesle küfrederken gördüm. Düdük çaldığında olduğu yerdeydi hâlâ. Jenny daha da uzaktaydı, ağlıyormuş gibi görünen başka bir Pipers oyuncusuna sarılıyordu.

Kaybetmiştik.

Bu kayıp boğazımda düğümlendi.

"Sal!"

Yanağımı kaşıyarak döndüğümde rakip takımdan bir oyuncunun bana doğru yürüdüğünü gördüm. Maç boyunca tepemden inmeyen genç bir kızdı, ayaklarının üstünde hızlı ve yaratıcıydı. Onun için yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve topyekûn yas sürecine çekilişimi yavaşlattım.

"Hey, benimle forma değiştirmek ister misin?" diye sordu tatlı bir sırıtışla.

Evet tam bir mızıkçıydım ama adi de değildim. "Olur, olur," diyerek formamı başımın üstünden çıkardım.

"Umarım bu beni tam bir ahmak gibi göstermez," dedi formasını çıkararak. "Ama seni seviyorum."

O bunu söylediğinde terli üstümü çıkarmayı yeni bitirmiştım ve istemsizce hafiften sııttım.

Diğer oyuncu, elleri başının üzerinde, kumaş bileklerinin etrafındayken hareketsiz kaldı. "Bunu tamamen yanlış ifade ettim. Benim için büyük bir ilham kaynağısın. Sadece bilmeni istedim. U-17 takımına girdiğinden beri kariyerini takip ediyorum."

Bu kız benden küçüktü, ama ergen gibi de görünmüyordu. Ona ilham verdiğimi düşünmek... Şey, bana kendimi iyi hissettirdi. Kaybettiğimiz için daha az hayal kırıklığı ya da hüsrana yaşamadım ama sanırım, durumu biraz daha katlanılabilir hale getirdi.

Sadece biraz.

“Çok teşekkürler.” Pipers formamı uzattım. “Hey, harika ayak hareketlerin var, fark etmedim sanma.”

Kızarak bana kırmızı siyah formasını uzattı. “Teşekkürler.” Birisi bağırınca arkasına bakıp elini kaldırarak “bana bir dakika ver” işareti yaptı. “Gerçekten gitmem lazım, ama gerçekten iyi maçı. Gelecek sezon görüşürüz.”

Gelecek sezon. Pöh. “Evet, iyi maçı. Kendine dikkat et.”

Melankoli beni fena, çok fena çarptı. *Ağlama. Ağlama. Ağlama.*

Ağlamayacaktım, kahretsin. Kaybettiğimiz zaman ağlamadım, en azından küçük bir çocuk olmadığım zamandan beri.

“Sal!” Babamın sesi yüzlerce başka kişinin arasından duyuldu.

Etrafa iki hızlı bakış attım ve babamdan gelen birkaç tane daha, “Sağa doğru!” bağırışından sonra ailemi gördüm. Annem ve kız kardeşim onun arkasında dururken, babamın vücudunun üst kısmı bariyerin üzerinde asılıydı, bağırırken sahaya düşmemek için ellerini kenara yapıştırmıştı. Ceci utanmış görünüyordu.

Burnumu çektim ve yalnızca onlara yönelik olabilecek bir gülümsemeyle oraya doğru ilerledim. Adımı bağırان başka insanlar da vardı ve ben el salladım ama şampiyonluk kupasının takdimi başlamadan önce sahadan çıkmam gerektiğinden, aileme doğru olabildiğince hızlı yürüdüm.

Bariyerin ilk basamaklarına tutunarak ayaklarımı beton temele basmak için kendimi yukarı kaldırdım ve ayağa kalktığım anda ona sarıldım. Babam İspanyolca, “Daha iyisini yapamazdın,” dedi doğruca kulağıma.

Ağlama.

“Teşekkürler, Pa.”

“Sen her zaman benim En Değerli Oyuncu’msun,” diye ekleyerek geri çekildi, elleri omuzlarımdaydı. Gülümsemesi bir an için hüzünlüydü, ardından omuzlarımı sıkarak yüzünü buruş-

turdu. “Daha fazla spor mu yapıyorsun? Omuzların benimkilerden büyük.”

Bu sadece daha fazla ağlamak istememe neden oldu ve ağzımdan çıkan ses ona bu anın benim için ne kadar zor olduğunu anlattı.

Sonunda annem oflayarak babamı bir kenara itti. “Çok iyi oynadın,” dedi İspanyolca ve yanağımı öptü. Gözleri dolmuştu ve aklımdan neler geçtiğini hayal edemiyordum. Hiçbir şey söylemedi ama bunun gibi büyük maçların onun için her zaman zor olduğunu biliyordum. Büyükbabamla yaşadıkları, asla iyileşebileceğinden emin olmadığım açık bir yaraydı.

“*Gracias, mami,*” Ben de onun yanağını öptüm.

Yüzüme pat pat vurup geriye bir adım attı.

Öte yandan küçük kız kardeşim, orada durup yüzünde her zamanki ukala sırtışıyla ince omuzlarını silkti. “Kaybettiğiniz için üzgünüm.”

Ondan geliyorsa, elime geçenle yetinecektim. “Geldiğin için teşekkürler, Ceci.” Herkesi nasıl hayal kırıklığına uğrattığımla başa çıkmaya çalışırken ona elimden gelen en iyi gülümsemeyi verdim.

Sahadaki sesler yükseliyordu ve oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmam gerektiğinin farkındaydım. “Onlar başlamadan gitmem lazım. Sizinle yarın görüşürüz, olur mu?”

Gerilimi azaltmak ve bunu atlatmak için bu geceye ihtiyacım olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorlardı beni. Tek bir gece. Öfkelenmek için kendime bir gece verecektim.

Babam kabul ederek bana bir kez daha sarıldıktan sonra, tekrar sahaya inip soyunma odalarına giden çıkışa doğru koştum. Pipers’tan birkaç oyuncu kapı eşiğinde duruyordu. Bazıları ağlıyordu, bazıları birbirini teselli ediyordu ama onlar son birkaç haftadır benim hakkımda konuşan kızlardı. Takım arkadaşları-

* (İsp.) Teşekkürler, anne. (ç.n.)

mm saçmalıklarıyla uğraşacak ruh halinde değildim, son zamanlarda beni görmezden geldikleri kadar bakışlarını da görmezden gelerek yanlarından yürümeye devam ettim.

“Size ne söyledim ben? Lanet bir robot işte.” Genevieve’in sözleri beton duvarlardan yankılandı.

Lanet olası kaybetmiştik ve benim duygularım yoktu. Harika. *Ağlama.*

Güvenlik görevlileri ve diğer personel koridorda dolanıyordu. Birkaçının elini sıktım ve sırtımı sıvazlamalarını kabul ettim ve hayal kırıklığının yeniden içimde alevlenmesine izin vererek kendi kendime burnumu çektim. İyi olacağımı biliyordum. Bu kaybettiğim ilk büyük maç değildi. Ne yazık ki, aylarca çalışmayı gerektiren, yol boyunca pek çok engelin çıktığı bir maçı ve Kulti süreç boyunca bu kadar baskın olduğundan normalden çok daha acı verici geliyordu.

Keşke daha iyi iş çıkarsaydım. Herkesin benden beklediği futbolcu olabilseydim.

“*Schnecke.*”

İrkilerek durdum ve başımı kaldırdım. Koridorun diğer ucundan bana doğru gelen kişi, henüz görmek istediğimden emin olmadığım, uzun boylu, zayıf bir figürdü. Önümde yürüyen başka oyuncular vardı ve onların kendisiyle konuşmaya çalışmalarını görmezden geldi. Onlara ikinci kez bile bakmadı, ki bu inanılmaz derecede kaba bir davranıştı ama haysiyetimin için savaşıırken başımı iki yana sallamama neden oldu. Büyük Kız Çoraplarımla bile mücadele edemiyordum.

Kulti yaklaşık bir adımlık mesafeye gelince durdu. İri bedeni sağlam ve sabitti, yüzü o Alman kafasından neler geçtiğine dair bana hiçbir ipucu vermeyen dikkatli ve kontrollü bir maskeydi. Bu da sadece bana kendimi daha tuhaf, daha kararsız ve kazanmadığımız için daha hüsran dolu hissettirdi.

Ellerini beline koyunca, tişörtü göğüs kaslarına sıkıca yapıştı ve gözlerini kırptırdı. “İki seçeneğin var,” diye açıklarken beni değerlendiriyordu. “Bir şeyler mi kırmak istersin, yoksa sarılmak mı?” diye sordu ciddi bir sesle.

Ona gözlerimi kırptırdım ve dudaklarımı yaladıktan sonra birbirine bastırdım. Kaybetmiştik ve o burada durmuş bir şey kırmaya mı yoksa fena bir sarılmaya mı ihtiyacım olduğunu soruyordu. Gözlerime yaşlar doldu ve boğazımdaki yumru giderek büyürken gözlerimi daha çok kırptırdım. “İkisi de?”

Yüzündeki ifade hâlâ değişmemişti. “Şu an yanımda kıracağın bir şey yok, ama biz çıkınca...”

Beni etkileyen şey “biz” oldu.

O “biz” sözcüğü, kollarımı hızla beline dolamaya beni ikna eden şeydi ve ona o kadar sıkı sarıldım ki, sonrasında nefes almayı nasıl başardığını merak edecektim. Tereddüt bile etmeden kollarını omuzlarımin üst kısmına doladı, başını eğdiğinde ağzı kulağımin hemen yanındaydı. “Ağlama.”

Yaşlar öylece akıyordu. Hüsrânım, hayal kırıklığım, utancım, hepsi ayağa kalkmıştı. Bütün güvensizlikler yerli yerindeydi. “Özür dilerim,” dedim ona ağlamaklı bir sesle.

“Niçin?”

Aman Tanrım, burnum yetişemeyeceğim kadar hızla akıyordu. Kalp kırıklığım apaçık meydandaydı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için,” dedim kendimi zorlayarak. Bastırılmış hıçkırıklardan omuzlarım sarsılıyordu.

Başı hareket etti, ağzı kulağımm kenarına doğru yaklaştı. O iri kaslı kollar beni daha sıkı sardı. “Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın.” Sesi bir tuhaf mı çıkmıştı, yoksa ben mi hayal etmişim? “Hayatta olmaz, Sal.”

Evet, bunun hiç faydası dokunmadı. Yüce Tanrım. Burnum açık musluğa dönmüştü. “Bu gerçek mi? Sen gerçek misin? Yarın sabah uyandığımda sezonun henüz başlamadığını ve son dört ayın bir rüya olduğunu mu görecekim?” diye sordum ona.

“Fazlasıyla gerçek,” dedi aynı tuhaf sesle.

Aynı anda hem çok harika hem de üzücü bir şeydi bu.

Koridorda yankılanan ve çevremizde giderek artan ayak seslerini duyabiliyordum ama kimin yaklaştığı ve ne düşünecekleri konusuna verilecek mikroskobik bir önem bulamadım içimde.

“Kazanmayı gerçekten istedim.”

Cevap olarak sırtımı okşadı, parmakları sporcu sutyenimin kalın askılarının altında dolaşıyordu.

“Kaybetmekten nefret ediyorum,” dedim sanki bunu tamamen anlamamış gibi ve yüzümü göğüs kaslarının arasına daha çok bastırdım. “Ve kaybetmemizi umursamadığını sanıyorlar. İnsan neden benim robot olduğumu düşünür ki?”

Kulti sadece okşamaya devam etti, nemli tenimdeki parmakları serin ve sertti.

Burnumu çektim. “Sen de buraya sıkışıp kaldın ve ben kazanamadım bile. Çok özür dilerim, Rey.”

Parmakları sporcu sutyenimin altında daha da derinlere gömüldü. Avucu cildime yaslanırken, dikişler yaptığı şeyi protesto edercesine gerildi. “Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun.”

Pardon? Yüzüne bakacak şekilde başımı geriye attım, nasıl bir enkaz halinde olduğum umurumda bile değildi. “Ama dedin ki...”

Kulti’nin yüzü nazikti. Gözleri hiç olmadığı kadar parlaktı. “Sana öğreteceğim çok fazla şey var, Tako,” dedi tek kaşını kaldırarak. “Yazılı bir şey olmadığı sürece, başlangıçta bir anlaşma yapıldığının kanıtı yoktur.”

Bu acımasız hergele. Cordero'ya yalan söylediği için şoke olmalıydım, ama olmadım. Hem de hiç. Güldüm ama bu daha çok ağlamamak için saldıığım bir kahkahaydı. "Tam bir pisliksin." Yine de onu seviyordum.

Ağzının kenarları belli belirsiz yukarı kıvrıldı. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım, kuruyan boğazımı temizleyerek bir adım geriledim. "Önce eşyalarımı alayım. Artık burada olmak istemiyorum."

Dönüp birkaç kızın bize baktığını fark edince sadece bir an tereddüt ettim. Az önce yanımdan geçen grup olmalıydılar. Karnımda sert bir kararlılık topu oluştu ve parmaklarımı Kulti'nin parmaklarının arasından geçirdim.

Salla gitsin. Sezon bitmişti. İşim bitmişti, ben tamamdım.

Elini tuttum ve gülümsedi.

Sekiz adım kadar attıktan sonra, öyle tatlı ve içten bir sesle, "Sana kim robot dedi?" diye sordu ki, sıradan bir soru olduğuna kanmak çok kolaydı.

Ama onu iyi tanıyordum ve bu noktada umurumda bile değildi. "Önemi yok."

"Önemi var," diye karşılık verdi aynı ses tonuyla. "Bana Alman suçu dediğini Cordero'ya ispiyonlayan oyuncu mu?"

Aniden yürümeyi kestim ve bunu fark etmesi bir adım sürdü. "Ona kimin söylediğini biliyor musun?"

"Meraklı olan. Gwenivere," diye yanıtladı.

"Genevieve mi?" dedim öksürerek.

"O."

Gözüm. Gözüm seğiriyordu. Kahrolası Genevieve. "Menajerin mi söyledi?"

Başıyla onayladı.

Yutkundum. İnanılmaz. Sırttan bıçaklayan sürtüğe bak. Vay anasını.

“Yüzün yeterince şey anlatıyor,” diyerek yürümem için beni çekti. “Seni burada bekleyeceğim.”

Küçük gruba gülümsedim ve Kulti’nin avucunu hızlıca sıktıktan sonra çoğunlukla boş olan soyunma odasına girdim. Kalmalı ve Gardner’in sezon hakkındaki konuşmasını dinlemeliydim ama yapamadım. Bütün eşyalarımı spor çantama koyup çıktım. Yarın geri dönüp benim olmayanları iade edecektim. Ayrıca eve gitmek üzere yola çıkmadan önce Jenny ve Harlow’u görebilirdim.

Kulti’yi bir duvarın önünde durmuş, Genevieve ile kapının yanında duran diğer kızlara, birinin etini kaynatabilecek bir bakış atarken buldum. Sormayacaktım. Ona kaşlarımı kaldırdım ve yola çıkmadan hemen önce sadece iki kelime söylemeyi seçerek kadınlara gülümsedim: “Hoşça kalın.”

Hayatta başarılar, diye ekledim aklımdan. Benim bu konuda umutlarım yüksekti.

“Hadi gel,” diye mırıldandı Kulti ve beni çıkışta toplanan bir grup muhabirin arasından geçirdi.

Omuzlayarak aralarından yolumuzu açtı ve ben de onlara bir şey söylemem gerektiğini umursamadan yürümeye devam ettim. Arabasına varmak sanki bir yıl sürdü.

İlk ben bindim ve onun peşimden gelip o uzun, kaslı bedenini benimkine bastırmasını izledim. Bana doğru eğilirken kolunu omzumun üzerinden kaydırarak beni geniş göğsüne bastırdı. Yaptığı tek şey buydu. Bana hayal kırıklığına uğramamamı ya da kızmamamı söylemedi. Kulti bana her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Kulti garaj daireme ulaşana kadar bana sarılmaya devam etti sadece.

Hiçbir şey söylemeden merdivenlerden çıktık ve o kapının kilitini açtı. Çantamı her zamanki yerine bıraktı. Ona düş yap-

cağımı söyledim. Sonraki birkaç dakika bulanık bir rüya gibiydi ve her zamankinden çok daha uzun sürdü. Bitirdiğimde, daha fazla ağlamadığım için kendimle gurur duydum. Yani, futbolda kaybettiklerinde ağlayan koca koca adamlar vardı, bana da feryat figan ağlamak iyi gelirdi...

Eğer bebek olsaydım.

Stadyumda yeterince ağlamıştım.

Dünyanın sonu değildi. Gerçekten değildi. Atlatana kadar kendime bunu söyleyip duracaktım.

Sallana sallana nihayet banyodan çıktığımda, Kulti mutfakta bekliyordu. Tavadan bir şeyi sıyrarak iki tabağa koyarken omzunun üzerinden bana baktı. "Otur."

Tezgâhtaki iki bar taburesinden birine oturup karışık sebze, dilimlenmiş sosis ve pilavdan oluşan bir tabağı bana kaydır-
dı. Birlikte oturup yemek yerken ikimiz de fazla konuşmadık. Kendimi kasvetli ve biraz depresif hissediyordum ve onun bana, biraz kara kara düşünmem için alan tanıdığını fark ettim. Başka bir gün ona bu şeylerle nasıl başa çıktığını sormam gerekecekti.

İşimiz bitince tabaklarımızı alıp küçük, gergin bir gülümsemeyle lavaboya koydu. Beni mutfakta yalnız bırakarak kanepeye oturdu. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama kendimi oldukça perişan hissettikten sonra nihayet kalktım ve oturma odasına gittiğimde onu ortada oturmuş, bir dolarlık Sudoku kitaplarından birini karıştırırken gördüm. Beni görünce kitabı kaldırdı.

Kulti beni kucağına çekti.

O kadar ani oldu ki, herhangi bir şeye gerçekten odaklanamadım. Ağzı, beklentiyle çoktan aralanmış olan ağzıma kapandı.

O anlık beklenti, gerçek eylemle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ağzı sıcak ve yumuşaktı, dilini altdudağımın üzerinde gezdirirken istekli ve talepkârdı. Her akli başında insanın yap-

cağı şeyi yaptım ve ağzımı açtım. Dili dilime sürtünürken, arada bir çiğnediği nane şekerine benzer hafif bir tat aldım; bir kez, iki kez, tekrar tekrar, susuz ve muhtaç halde. Beni ezercesine vücuduna yapıştırırken, öpüşmelerimiz derinleşti, sertleşti, neredeyse morartacak hale büründü. Ağgözlü hal aldılar.

Vay canına, buna bayıldım.

Maç ve mağlubiyet başka bir zaman endişelenilecek bir anıya dönüştü.

Ellerimi vücudunun yanlarına uzatıp kaburgalarını okşadıktan sonra beline kaydurdım. Elleri kendi iradeleriyle hareket ediyordu, bir tanesi doğrudan başımın arkasına doğru giderek tepemde topuz yaptığım kalın, ıslak saçların derinliklerine gömüldü. Diğeri çeneme uzanıp oraya yerleşti. Ağgözlü ve bencil bir şekilde dilini ağzımda emerek oyalandım. Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

Böyle düşünen tek kişi ben değildim. Kulti kollarını kullanarak beni kendine çekti. İçime sızmak istermiş gibi beni tutuşu çaresizdi. Bana sarılırken büyük ve sert bir şey kalçama sürtündü. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

En son bir erkek arkadaşım olmasının üstünden yıllar geçmişti. Kariyerime odaklanmak için ilişkileri rafa kaldıralı uzun, çok uzun yıllar olmuştu. Haliyle bu... İkinci kez bile düşünmeden parmaklarımı tişörtünün altına kaydurdım, başparmaklarım oradaki yumuşak teni okşuyordu.

O ne yaptı? Benden ancak birkaç santim, sadece birkaç santim uzaklaşarak tişörtünü başının üstünden çıkardı ve ellerimi tekrar yanlarına yerleştirdi. Ben de onları göğüs kafesinde, sırtında ve omuzlarında dolaştırarak hissettim, hissettim, hissettim. Tanrım, çok kaslıydı, yanları dokunuşumun altında kasılıyordu.

“Yulaf gibi kokuyorsun, temiz ve tatlı...” diye homurdanarak kulağımı ağzına alıp emdi.

Ne zaman teknik olarak hâlâ benim antrenörüm olmasının bir önemi kalmayacaktı? Gece yarısı? Ya da onun bir tür ünlü olmasının ve hayranlarından kaba e-postalar almamın. Önemli olan tek şey onun her şeyden önce arkadaşım olması ve kanımı dünyadaki başka hiç kimsenin yapmadığı kadar kaynatmasıydı. Doyamıyordum.

Kulti vahşi bir hırılıyla göğsünü benimkine bastırdı, parmakları hayal kırıklığıyla kolsuz tişörtümün ince kumaşını çektiyordu. Kulti, çok zahmetsiz olduğu için gerçekten düşünmek istemediğim bir hareketle tişörtümü ve sporcu sutyenimi başımın üzerinden çekip bir kenara fırlattı.

Ah Tanrım. Ah Tanrım. Boğazını ve boynuyla omzunun birleştiği yumuşak yeri öpmeyi ancak başarabilmiştim ki, göğüslerime bakacak kadar geri çekildi. Nefes alış verışı daha da hızlandı ve eskiden futbol sahasını bir uçtan diğerine koşarak hayatını kazanmış olan bir adam için bunun bir anlamı vardı. Yutkundum, dudakları aralandı ve kalçama yaslı kabartının seğirdiğine yemin edebilirdim.

Alman, beni o büyük elleriyle kaydırarak kalçalarının üstünde ata biner gibi oturacağım şekilde yukarı çekti ve ağzını öne doğru eğerek meme ucunu dudaklarının arasına aldı. Etimi emdi. Aman Tanrım, çok sert emiyordu. İnledim. İnleyerek ona doğru eğildim ve bacaklarımın arasına yerleşen sert ve kalın uzunluğa sürtündüm.

Alçak sesli Alman aksanıyla küfrettikten sonra hafifçe geri çekilerek meme uçlarımın hemen üstünde biten çilleri öptü. Gözlerimi alamadım. Alamıyordum. Çok *seksiydi*. Ben nefes nefeseydim, o nefes nefeseydi. Beni ağzına daha da yaklaştırmak için elleriyle belimi kavramaya çalıştı.

Vücudumda çılgınca, aldatıcı ve baştan çıkarıcı bir şey dolaştı ve harekete geçtim. Sikerler. Parmaklarım beline, kot pantolonu-

nun düğmesine gitti, onu şimdi istiyordum. Hayatımın çoğunu iyi bir kız olmaya çalışarak, değerli olmayan hiçbir şey için yaratılmadığımı kabul ederek geçirmiştım. Dizlerimi kalçalarının her iki yanından kanepenin yastıklarına gömüp kot pantolonunun fermuarını açabilmem için bana yardım etmesini sağlama-ya çalışırken inledi ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Pantolon aşağı indiğinde, ereksiyonunun geniş çıkıntısı iç çamaşırının elastik bandının altından görünüyordu.

Kulti'nin ağzından kurtulan inleme, benim vahşi yakarıma karıştı. Bir feryat gibi duyulan, "Lütfen"im, onun kollarını etrafıma dolayıp beni yakına çekmesinden hemen önceydi. Göğsündeki kısa tüyler meme uçlarımı sıyrdı.

"Lütfen," diye ona tekrar yalvardım.

Karşılık olarak bir kez daha geri çekilerek başını iyice aşağı eğdi ve bir göğsün mümkün olduğunca çoğunu ağzına aldı. Eli şortunun ve iç çamaşırımın arkasından içeri kaydı, ten teneydik, avucu popomdaydı. Uzun parmakları kığımın yarığının üstünden aşağı doğru indi ve beni olduğum yerde zıplatan bir yeri sıyrdıktan sonra onu istediğim yere ulaştı. Parmakları iki ıslak dudağın üstünde gezindi ve boğazımdan berbat, harika bir ses çıktı.

"Neye ihtiyacım var, *schnecke*?" diye sordu. Bir parmağıyla yarığım ile bacağım arasındaki kıvrımı okşuyordu. "Çok ıslaksın. Parmaklarımı içinde ister misin?"

Kahretsin, ölüp gidecektim.

"Söyle bana. Parmaklarımı sıcak amının içinde ister misin?" diye sordu ve yüzümde oyalanan iri parlak gözleriyle beni süzerken, hassas tene dokundu.

Ona iki kez yalvardıktan sonra, nihayet bir parmağını içime soktu.

O kadar yavaş daldı ki, geri çekilmeden önce bayılacağımı sandım. Hızı giderek arttığında kalçalarımı yuvarlayarak inle-

meye başladım. Diğer kolu beni yakın tutmak için sırtıma dolandı, ağızlarımız birbirini bulmuştu. Öpüştük, öpüştük ve o parmaklarını tekrar tekrar hareket ettirdi.

Bu tek başına, hayatımda tecrübe ettiğim en şehvetli şeydi. Tek hissedebildiğim, göğsüme yaslanmış göğsünün sıcaklığı, etrafıma dolanmış kolu, bana bastırıldığı ağzı, içimdeki parmağıydı. Kalçalarımı salladım, sonra daha hızlı salladım, nefesim kesik kesikti, kendini parçalara ayırıyor ve beni daha yükseğe çıkarıyordu.

Ağzını ağızımdan çekerek çeneme doğru ıslak öpücükler kondu. Dudakları kulağımda, başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çiziyordu. "Sen bana aitsin."

Orgazmın yaklaştığı konusunda aldığım tek uyarı omurgamdan yukarı çıkan bir ürpertiydi.

Geldim. Geldim ve geldim ve geldim.

Bacaklarım titrerken karın kaslarım seğirdi. Bütün bu süre boyunca, omuzlarımı ve boynumu öpüyordu. Bana sarıldı, beni öptü ve elini belimde dolaştırdı.

Yarım saat sonra gibi gelse de büyük bir ihtimalle sadece birkaç dakika sonra yavaşça sakinleşerek popomu Kulti'nin kucağına bıraktım ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldım. Eli külotumdan çıktı ve bir noktada popomu avuçlamaya başladı. Öne doğru çökerek alnımı boynuna yasladım ve nabzımın son sürat attığını hissettim. Yanlarını tuttum ve başparmaklarımın kaburgalarını aşağı yukarı okşamasına izin verdim, gururlu ereksiyonu tam aramızda yerleşmişti, mor bir kafa doğrudan bana bakıyor, sızdırıyordu.

Bir elimi karnındaki belirgin kasların üzerinde kaydurdum ve parmaklarımın arkasıyla, iç çamaşırının pamuklu kumaşı üzerinden penisinin alt kısmından aşağıya doğru bir çizgi çizdim. Hızlı bir nefes aldı, kalçaları benimkilerin altında hareket ediyordu. Bunu tekrar yaparken yüzüne baktım, bu sefer yukarı

aşağı dokunuşumla kasları seğiriyordu. Kulti'nin ağzı aralıktı, yanaklarında ve boynunda derin bir kızarıklık vardı.

İç çamaşırının bel kısmını kendime doğru çekip bir elimi içeri soktum, parmaklarımı sıcak teninin etrafına doladım. Karşılığında aldığım şey bir inilti ve Kulti'nin, dünyadaki seksi ölçüm skalasında şimdiye kadar kaydedilen en seksi yüz ifadesini yaparak başını geriye atması oldu. Öne eğildim ve boğazının âdemelması ile çenesi arasında kalan kısmını ısırdım. Alman, boğazından boğuk, erotik bir ses çıkardı.

Beklediğimden kalm, hayal dahi edeceğimden daha uzundu. Pürüzsüz, sert ve sıcak. Kulti elimde kusursuzdu. Kusursuzun ötesindeydi. Yarım metre aşağıda doğruca yüzüme bakan uzunluk boyunca elimi yukarı aşağı hareket ettirdim. Onu sıkarak ileri geri okşadım.

Bana ne yapmam gerektiğini hatırlatan, ara sıra gece yarısı kablolu yayında yakaladığım yüzlerce yumuşak porno filminden gelen görsel anılardı.

“İyi hissettiriyor mu?” diye sorarken, popomu bacaklarının üstünde daha geriye kaydırdım.

“Hiçbir fikrin yok,” diye homurdandı ve kökündeki tutuşumu sıkılaştırırken boynu gerildi.

Yani kısmen bir fikrim vardı, ama neyse. Şimdi tartışmanın sırası değildi.

Kalbim boğazımda atarken, bir elimi onun etrafında tutarak bacaklarından aşağı kaydım. Ağırlaşmış amber gözleriyle beni izlerken, soluğu giderek sığılaşıyordu ve ağzımı başının pembemsi-mor ucuna sardığımda nefesi kesildi.

“Sal!” diye haykırdı.

Aletin başının alt kısmına hızlı bir dil darbesi ve bir tane daha hızlı emiş sonucu, Kulti sonsuza kadar hatırlayacağım de-

rin, yıkıcı bir inilti çıkararak kendini boğazımdan aşağıya akıtmaya başladı.

Vay canına.

Tamamen doğruldum, orada otururken bir kolumu göğüslerime doladım ve ilk âşık olduğumdan neredeyse yirmi yıl sonra onun nefessiz, yakışıklı yüzünü inceledim. Güneş, zaman ve hayat onu daha mükemmel hale getirmişti.

Bu düşünce vicdanıma ağırlık olarak çöktü.

Kulti bir eliyle kolumu okşadı. “Çok uzun zaman olmuştu,” diye özür dilerken tenime sadece kendisinin gördüğü bir desen çiziyordu. “Sen de kendi iyiliğin için fazla güzelsin.”

Yüzümü buruşturup bir homurtu çıkardım, kendime onun yıllar boyunca birlikte olduğu o muhteşem kadınları düşünme izni vermiyordum.

İşaretparmağını doğruca köprücükkemiklerime kaydırды, yüzündeki düşünceli ifade de kendimi daha hissetmeme yardımcı olmuyordu. Hayatı boyunca görmüş olduğu tüm o harika memeleri mi hatırlıyordu? İğrenç.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu, parmak ucu kemiklerin, tendonların ve yara izlerinin üstünden geçiyordu.

“Daha önce görmüş olduğun bütün o memeleri,” dedim ona dürüstçe. Boğazımda, hissetmeye hakkım olmayan bir öfke birikiyordu.

Mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı bir şekilde başını kaldırdı, bir somurtmayla ağzının kenarları gerilmişti.

“Biz tanışmadan önce olan şeyler hakkında söz söyleme hakkım olmadığını biliyorum, ama bu benim için biraz zor. Bir şeyler yeterli gelmezse, röveşata vuruşumu düşün. Bazı adamlardan onun erekte-edici olduğunu duymuşluğum var,” diye önerdim gülümseyerek.

Yüzündeki somurtma anında eriyip gitti. “Sal.”

“Şaka yapıyorum sadece. Çoğunlukla.” İç çekerek omuz silk-tim. Ben ne yapıyordum? Ona gerçeği söylemem gerekiyordu.

İç çekerek ayağa kalktım ve sutyenimi giydim.

Parmakları belime dokundu. “Sorun ne?”

Sorun neydi? Pöh. Şimdiye kadar neden ona söylememiştim? Bilmesi gerekiyordu. Olan bunca şeyden sonra bu bana kendimi biraz sahte hissettirdi. “Sana bir şey söylemem lazım.”

“Ne?”

Tişörtüme uzanmaya yeltendim, ama bacaklarını kanepeden indirip bir elini koluma koyarak beni durdurdu.

Dik oturarak ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım, dir-seklerimi her iki yanıma yasladım ve bakışlarımı dizlerime odakladım. Babam beni korkak tavuk olmakla suçladığından beri planladığım kelimeleri düşünmeye çalıştım. Bir sapık takip-çi gibi görünmemek düşündüğümünden çok daha zordu, özellikle de onun tadını hâlâ ağzımda hissedebiliyorken.

Ama ya...

Aması maması yoktu. Bunu yapmam gerekiyordu. Gerçekten gerekiyordu.

“Çocukken sana fena halde vurgundum,” diye başladım, onu hazırlamak için. “On yedi yaşına gelene kadar odamın her ye-rinde posterlerin vardı.” Battı balık yan gider. Pekâlâ. Bunu ya-pabilirdim. Önemli olan dürüstlüktü. “Sana âşıktım. Herkese bir gün seninle evleneceğimi söylüyordum.

“Benim idolümdün, Rey. Futbol oynamaya devam etme ne-denim sendin.”

Elimle kaşımı ovuşturdum, bakışlarımı hâlâ sehpanın üze-rinde tutuyordum. Ona çılgınca bir şey anlattığım söylenemezdi. Tanıdığım her kız bir noktada bir ünlüye âşık olmuştu ama... Az

önce onun penisini ağzıma almıştım. Ona daha önce söylemeliydim. Ona uzun zaman önce söylemeliydim.

Kaşıma daha da bastırarak devam ettim. “Sana daha önce söylemem gerekirdi, ama istemedim. Seninle konuşmam yeterince uzun sürdü ve bunu bir hayran kız gibi değil de normal bir insan gibi yapabildiğimde de artık söylemek istemiyordum. Bana başka gözle bakmanı istemedim. Öyle bakmanı *istemiyorum*. Özür dilerim. Çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar çocuktum.”

Sessizlik çöktü. Tam bir sessizlik.

Kendi kendime, *her şey bitti*, diye düşündüm. Arkadaşlığımız bitmişti. Şey... Buna dair beslediğim tüm umutlar da bitmişti. Ama ne yapabilirdim? Hiç. Bunu geri alamazdım. Çocukken Reiner Kulti'yle arkadaş olmak bir yana, onunla tanışacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onun insan versiyonuna, gerçek erkeğe âşık olacağıma dair de kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Ne yazık ki zamanı geri alıp geçmişi değiştiremezsiniz.

Gerçi düşününce, bunu ister miydim? Şu an bulunduğum yere onu idealize ettiğim için, onunla olmak istediğim için gelmiştim. Eğer o ve yedi yaşımıdayken yapılan o kahrolası Altus Kupası olmasaydı, başka ne yapıyor olurdum?

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken doğrularak tekrar tişörtüme hamle yaptım ve ben onu giyerken, Alman yanımda oturduğu yerde kıpırdandı.

Tişörtü karnımın üstüne henüz çekmiştim ki, ceptelefonunu elime tutuşturarak tek bir emir verdi. “Bak.”

Büyük Kız Çoraplarımı giyerek yüzüne tek bir bakış attım, ama aynı boş ifadeyi takınmıştı; şu sakın olan. Başımı eğip bana ekranda gösterdiği şeye baktım. Bir şeyin fotoğrafıydı.

“Daha yakından bak.”

Telefonu elinden alıp yüzüme yaklaştırdım ve bana göstermek istediği şeyi görmek için resmi büyüttüm. Bir fotoğrafın fotoğrafıydı. Daha doğrusu bir çizimin. Küçük bir çocuğun elyazısıyla yazılmış büyük, siyah kelimelerin olduğu turuncu bir kâğıttı.

Bir saniye.

Resmi daha çok büyüterek daha yakından baktım.

Bu benim elyazımın küçük çocuk versiyonuydu.

Sevgili Bay Kulti,

Sen benim favori futbolcumsun. Ben de futbol oynuyorum ama senin gibi iyi değilim. Henüz değil. Durmadan idman yapıyorum, böylece bir gün senin gibi ya da senden daha iyi olabilirim. Bütün maçlarını izliyorum, yani batırma.

#1 numaralı hayranın,

Sal

<3<3<3

Not: Kız arkadaşın var mı?

Not 2: Neden saçını kestirmiyorsun?

“Bu, kulübün ofisine geldiğinde on dokuz yaşındaydım. Benim üçüncü hayran mektubumdu ve diğer ikisi üstsüz fotoğraflardı,” dedi alçak ve sabit sesiyle. “Bu mektup sonraki on yıl boyunca kullandığım her dolapta kaldı. Maçlarımdan önce ilk baktığım, oynadıktan sonra da ilk gördüğüm şey buydu. Yıpranmaya başlayınca çerçeveletip Meissen'deki evime koydum. Hâlâ yatak odamın duvarında duruyor.”

Aman Tanrım.

“Zarfin üzerine bir gönderen adresi yazmamıştın, biliyorsun. Sadece caddenizin adı ve Teksas yazıyordu. Sana asla cevap yazmadım çünkü eline geçmezdi, ama yazardım, Sal,” dedi.

-564-

Fotoğrafa bakınca, çok uzun zaman önce yazdığım o anı net bir şekilde hatırladım.

Onu saklamıştı.

“Bana yolladığın diğer üçü de hâlâ bende.”

Eğer bayılan ya da insanlar şoke olduğunda ne yapıyorlarsa onu yapan biri olsaydım, şu an işte tam o durumda olurdum. Bu şeydi... Bunun ne olduğuna dair bir kelime yoktu. “Buradaki pozisyonu kabul ettiğinde, ben olduğumu biliyor muydun?” diye sorarken, hâlâ fotoğrafa bakıyordum.

“Hayır. Gardner’in ofisinde kendini tanıtana kadar fark etmedim. İnanamadım. Futbol oynadığın videolardan soyadını biliyordum, ama adını bilmiyordum,” diye açıkladı. “Mektuplardan sadece adını hatırlıyordum.”

Hadi buyur.

“Yani hep biliyor muydun?” Son iki kelimedede sesim birazcık çatladı.

“Bir zamanlar bir numaralı hayranım olduğumu biliyor muydum?” diye sorup, ona bakmam için böğrümü dürttü. Sert ve genellikle karamsar olan yüz hatlarına nazik bir ifade yerleşmişti. “Evet, biliyordum. Antrenmanın ilk günü dikkatimi verseydim, daha erken fark ederdim. Sonra bana ağzına geleni söyledin...”

“Sana ağzıma geleni söylemedim.”

“...Ve büyüdüğünü anladım.” Kulti belimi okşadı. “Bana saygı duyduğun için şu anki futbolcuya dönüştüğünü bilmekten büyük gurur duyuyorum Sal. Bu şimdiye kadar aldığım en büyük iltifat.”

Peh.

Kalbimin havai fişekler fırlattığından habersiz, devam etti. “Kimin doğru sebeplerle kimin yanlış nedenlerle benimle tanışmak istediğini anlayacak kadar kişiyle karşılaştım şu hayatta. Güven problemim var, sen de biliyorsun. Senin güvенеbileceğim

biri olduğunu anlamam biraz zaman aldı, ama o kadar da uzun sürmedi. *Seni* tanıyorum. Kariyerini kaybetme riskine girerek babasını savunan birinin güvenebileceğim biri olduğunu, saygı duyacağım biri olduğunu biliyorum. Sadakat, karşılaştığım en kıymetli şeylerden biridir. İnsanların ilerlemek için neler yapacağını bilmiyorsun ve hayatım üzerine bahse girerim ki, sana ihtiyacı olan hiç kimseye asla sırtını dönmezsin.

“Hayatımda başıma gelen her şey beni buraya getirdi, Sal. Kader bir merdiven, seni gitmen gereken yere götüren bir dizi adımdır. Ben olduğum gibi bir adamım, yaptığım şeyleri yaptım ve böylece sana ulaştım.”

Bunun üzerine ne denirdi? Çocukluk mektubunuzu yarım ömür saklayan, aynı cümlede sizden ve kaderden bahseden bir adama?

Yanağımın içini ısırarak ona bir bakış attım. “Sorun etmediğine emin misin? Eskiden posterlerini öperdim. Şimdi düşününce, ailemden kimsenin konuyu açıp bir şey söylememesine gerçekten şaşıyorum.”

Rey yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Hem de hiç.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Danışma çalışanı, ziyaretçi kartımı uzatırken, “Siz hanımların dün gece kaybetmesine üzüldüm,” dedi.

Hatırlatma karşısında yüzümü bile buruşturmadığım için daha sonra sırtımı sıvazlayacaktım. Bir şekilde omuz silkmeyi başardım ve kartı tişörtümün ucuna iğneledim. Bankonun üstündeki Pipers ve Wreckers duvar resmi sanki benimle alay ediyordu. “Ben de.”

Ben güvenlikten geçip asansöre ilerlemek üzere çantamı omzuma atarken, nazik adam, “Eminim hepiniz gelecek yıl halledersiniz, hiç endişen olmasın,” diye konuştu.

“Umarım. Teşekkürler,” dedikten sonra ona gülümseyerek basamaklardan çıktım.

Gelecek sezon Pipers’ın kazanmasını yürekten umuyordum. Onlar için harika olurdu.

Pekâlâ, kazanmazlarsa iyi olurdu ama kazanırlarsa da kızmazdım.

Önceki gece Rey’le konuştuğumdan beri çok düşünüyordum ve hayatımın içinde bulunduğu güvensiz noktada kusmak istesem de WPL’den ayrılarak gerçekten benim için en iyi şeyi yaptığımı fark ettim. Eğer Cordero ve beni ikinci kez bile düşün-

meyen diğ er antrenörlere kalsa, bir daha asla Altus Kupası'nda oynamazdım.

Ya da boş versenize, altın madalya için. Neden olmasın?

Eğ er taşınır, başka yerde oynar ve vatandaşlığımı alırsam...

Neden olmasın?

Eğ er taşınırsam. Ama çok fazla endişelenmeyecek ya da moralimi bozmayacaktım. Bir işin olacağı varsa olurdu, olmazsa da bir şeyler bulurdum.

Şu anda yaptığım şey hayatımın bu aşamasına devam etmekte ve şaşırtıcı bir şekilde bu konuda acayip rahattım.

Ekipman yöneticisinin ofisini Pipers katında, koridorun ortasında buldum. İ erideydi ve beni gördüğüne biraz şaşırmış görünüyordu ama eşyalarımı aldı ve benimle daha sonra görüşeceğini söyledi. Demek ki takımdan ayrıldığım haberi hâlâ yayılmamıştı.

Bunda kesinlikle bir sorun yoktu. Gitmeden önce görmek istediğim başka tek bir kişi vardı ve ofisi iki kapı ilerideydi. Cordero olmadığı da kesindi. O rezil adamı bir kez daha görmek gibi bir niyetim yoktu. Ayrıca Rey'in takıma tekrar katılmak konusunda yalan söylediğinin farkında olup olmadığından emin değildim ve duymak istemiyordum. Hayatımdaki rolü bitmişti. Alman zaten onun için endişelenmeme gerek olmadığı konusunda bana bir kez daha güvence vermişti. Söylediğine göre, parası ona harika bir hukuk ekibi sağılıyordu.

Hukuk ekibi. Tanrım. Kendimi böyle bir şeyin içine sokmuştum. Adamın sadece avukatı değ l, tam teşekküllü bir hukuk ekibi vardı. Tanrım.

Hayata bir kez gelirdiniz, değ l mi?

Oraya vardığımda, Gardner ofisindeydi ve kapısı açıktı. İki kez kapıya vurdum. Klavyesinde yazarken sadece biraz bitkin

görünüyordu, benim olduğumu görünce kaşlarını çatı. “Sal, içeri gel,” diyerek elini sallayıp beni çağırı. “Kapıyı kapat.”

Arkamdan kapıyı kapattım ve karşısındaki sandalyelerden birine oturdum, ellerim dizlerimdeydi.

“Dün gece neredeydin?” diye sordu ilk iş.

Dürüstçe, “Maçtan hemen sonra gittim. Üzgünüm. Sadece keyifsizdim,” diye açıkladım ve yorgun yüzünü inceledim. “Sen iyi misin?”

Gözlerini devirdi. “Cordero’nun yaşattığı her zamanki cehennem, beklemediğim bir şey değil. Peki sen? Dur biraz, burada ne yapıyorsun?”

Ona ufak bir gülümseme sundum. “Ekipman yöneticisine eşyalarımı bıraktım ve seninle vedalaşmaya geldim.”

Gardner öne eğildi. “Nereye gidiyorsun?”

Burada olmamın bütün sebebi buydu. Gardner’den gerçekten hoşlanıyordum ama ağlak bir ezik olmak istemiyordum. “Takımdan ayrılıyorum. Birkaç gün önce sözleşmem satın alındı. Gece yarısı olduğunda, bonservisim elimde olacak.”

Son dört yıldır bana antrenörlük yapan ve zamanın yüzde doksan sekizinde adil ve anlayışlı olan adam, sanki karnına yumruk atmışım gibi görünüyordu. Elbette yarıfinalde beni yedek kulübesine çekmeye çalışmıştı ama bunun Cordero’nun işi olduğunu biliyordum. Gardner’le dört yıllık dostluğumu bir an bile unutmazdım. “Anlamıyorum. Bizimle bir yılın daha vardı. Yarıfinalde olanlara, sözleşmeni satın alacak kadar mı kızdın?”

Sözleşmemi satın almaya maddi gücümün yetmeyeceğini gayet iyi biliyordu.

“Senin yüzünden ayrılmıyorum, G. Yemin ederim.” Cordero’nun beni satmaya çalıştığını ona söylememeye karar vermiştim, çünkü ne anlamı vardı? Bir önemi yoktu. “Sadece ortam değiştirmenin

vakti geldi. Cordero benden her zamankinden fazla nefret ediyor ve takımdaki kızların yarısı...” Yeşil-kahve gözlerle hayatımdaki bu yeni fırsatı düşünmeden önce robot kelimesi kafamda bir anlığına dolaştı. “Bir süredir durum kolay değil. Bana saygı duymuyorlarken burada kalamam.”

“Siktir, Sal.” Ellerini masasının üstüne yasladı. “Şaka yapmıyor musun?”

“Hayır.”

Başka bir şey söylemesi epey uzun sürdü. “Şimdi ne yapacağını biliyor musun?”

Ona çoktan başka bir takımla sözleşme imzaladığımı söylemek isterdim. Gerçekten isterdim. Ama imzalamadığım bir gerçektir. Ne yapacağıma dair net bir fikrim yoktu. “Henüz emin değilim, ama bu son değil. Sadece uğrayıp her şey için sana teşekkür etmek istedim. İletişimi kesme. Bol şans. Seninle çalışmayı sevdim ve bence harikası.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Sırf kızlar hakkında yakınmak için olsa bile, bana e-posta atacağıma söz verir misin?”

Daha sonra Gardner’in bunu ancak Marc kadar iyi karşıladığını fark edecektim: Düpedüz berbat. Haberi işte bu kadar iyi karşılamıştı. Gerçekten berbat karşılamıştı.

İletişimi kesmeyeceğine söz verdi ve her zamanki gibi başarılar diledi. Ofisinden ayrılmadan önce, birbirimize söylediğimiz son şey buydu.

Ancak on adım atabilmişim ki, kadınsı bir ses, “Sal!” diye seslendi ve Sheena az önce bulunduğu yardımcı antrenörün ofisinden aceleyle çıktı.

“Selam, Sheena,” diye onu selamladım.

“Selam, merhaba. Koşarak geldiğim için kusura bakma, ama gitmeden seninle konuşmak istedim. Ayrılıyorsun, değil mi?”

Başımı salladım, takımdan mı yoksa ofisten mi ayrılmaktan bahsettiğinden emin değildim. “Çok zamanını almayayım o zaman, ama dün gece maçtan sonra, seninle Bay Kulti’nin bazı fotoğrafları çıktı. İyi değiller...”

“Kusura bakma, Sheena. Sözünü kesmek istemezdim ama,” ona gergin bir şekilde gülümsedim, “önemi yok. Resimlerin bir önemi yok.”

“Kötü görünüyorlar, Sal. Ligi biliyorum ve eğer çoktan yapmamışlarsa, çok yakında Cordero’yu arayıp şikâyetle bulundurlar,” diye açıkladı. “Çok büyük bir ihtimalle isteyecekleri şey, senin özür dilediğin bir bildiri...”

Özür dilemek mi? Başımı iki yana salladım. “Hayır. Böyle bir şey yapmayacağım ve beni buna zorlayamazlar.”

“Ama...”

“Hayır.” Yüce Tanrım, tıpkı Rey gibi konuşuyordum. “Yapmayacağım.” Nedenini yakında anlardı. Bu arada... “Sana hızlı bir soru sormam lazım. Yayınlayacağın o basın konferansı videosuna ne oldu? O konuda bir daha hiç bahsetmedin.”

Yüz ifadesine bakılırsa, Rey’le benim fotoğraflarımızdan bahsetmeye devam etmek istiyordu, ama onun yerine sorumu yanıtlamaya karar verdi. “Yayınlamadık. Son onay Bay Kulti’deydi ve rafa kaldırmamızı talep etti. Seni küçük düşürmüş olacağımızı ve bunu istemediğini söyledi. Bildiğini sanıyordum? Kimse bir şey yapmasın diye, görüntüleri haber istasyonlarından satın aldı.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Basın Toplantısı Tutanağının Kesiti **[Geçen Nisan]**

KCNB MUHABİRİ: Bayan Casillas, Reiner Kulti gibi bir futbolcunun bu sezon takımınıza antrenörlük yapması hakkında ne hissediyorsunuz?

CASILLAS: Bence harika. O dünyanın en iyi futbolcusu. Top hâkimiyeti olağanüstü, anında oyun kurması inanılmaz, vuruşlarının ardındaki güç kıyaslanamaz ve harika bir sokucu. Takımda bunu yapabilecek bir sürü kız var... Az önce sokucu kelimesini mi kullandım?

KSXN MUHABİRİ: Kullandınız.

CASILLAS: [sessizlik] Televizyonda bunu söylemek serbest mi ki? O kelimeyi? Söyleyebilir miyim?

KCNB MUHABİRİ: Kullanabileceğimizi sanmıyorum.

CASILLAS: Çok özür dilerim. Gerçekten. O kelimeyi hayatımda hiç kullandığımı sanmıyorum. Galiba yüzüme çok fazla top yedim... Siktir, ben az önce... Ah, Tanrım. Tek bir cümlenin içinde "S" kelimesini kullandım ve yüzüme çok top yediğimi söyledim. Ben hiç...

GARDNER: [kahkahalara boğularak] Sal...

CASILLAS: Şimdi sadece çenemi kapatacağım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“Sabah kahvaltı yapacak mıyız?” diye sordu babam. Dairemde bir gün geçirdikten sonra, az önce geç bir akşam yemeği yemiştik.

Başımı salladım. “Evet. Söz veriyorum.”

Babam beni ciddiyetle süzdü. “Menajerinden haber alırsan, beni arayacak mısın?”

Saat gecenin onuydu. Ertesi sabahtan önce beni arayacağından derin şüphelerim vardı ama çenemi kapalı tuttum. Artık sezon bittiği için, babam her konuda benden daha gergin görünüyordu ve yangına körükle gitmek istemedim. Birimizin hazımsızlık çekmesi yeterince kötüydü. “Söz.”

“Tamam.” Bana gülümsedi. “Sabaha görüşürüz, o zaman.” Bir kez daha sarıldıktan sonra ıslık çalarak arabasına doğru gitti. Rey orada durmuş annemle konuşuyordu ve Ceci içerideydi; ceptelefonundan gelen ışık yüzünü aydınlatıyordu. “*Amor, estas lista?*”

Son beş dakikadır arabanın yanında durup onu bekleyen kişinin kendisi olduğunu düşünürsek annem gözlerini devirmiş olmalıydı. “*Ya vamonos. Salomé, dame un abrazo.*”

Bıyık altından bir homurtu çıkararak oraya yürüdüm ve az önce istediği üzere ona sarıldım, sonra da pencereye vurup

* (İsp.) Aşkım, hazır mısın? (ç.n.)

** (İsp.) Hadi gidelim. Salomé, sarıl bana. (ç.n.)

Ceci'ye el salladım. Annemle babamın içeride tartıştıklarını görebiliyordum ve bir saniye sonra sürücü tarafındaki cam muhtemelen bir santim aşağı indi. Sanırım, “Hoşça kal, Kulti,” sözleri, cam tekrar kapatılmadan ve babam arabayı hareket ettirip otoparktan çıkmadan bir saniye önce mırıldanılmıştı.

“Babamın sana hoşça kal dediğinden gayet eminim,” diye güldüm.

Alman'ın yüzünde ufak bir gülümseme vardı. “Sanırım öyle.”

Babam yemekte ona tek kelime etmemiş, ona soru sormak için beni aracı olarak kullanmıştı. Kahrolası bir deliydi. “Bu hızla giderse, seninle tokalaşması altı ayı, nasıl olduğunu sorması da bir yılı bulur.”

“Acelem yok,” dedi beni dürterek.

Ben de onu dürttüm. “*Listo?*” diye İspanyolca hazır olup olmadığını sordum. Audi'si iki sıra aşağıya park etmişti.

“*Si,*” diye başını salladı ve elimi tuttu.

Onun İspanyolca konuşması... Yüce Tanrım. Asla bıkmayacaktım.

Arabasına yürüyüp arkaya bindik. Restorandan çıktığımızda şoför motoru çalıştırmış olmalıydı, çünkü içerisi hoş ve serindi. Rey benden sonra binip kolunu omzumun üstüne attı. Başımı eğerek fısıldadım, “Merak ettim, ehliyetini geri almaya ne zaman başvurabileceksin?”

“İki ay içinde,” diye cevap verdi bana bakarak.

“Yeni bir tane alacak mısın?”

Rey tek omzunu kaldırdı. “Burada olursak.”

Burada olursak. Sözlerindeki beraberlik sırtımdan aşağı bir ürperti yolladı. İki hafta önce, biri bana Rey'in kolu bana dolanmış olarak Audi'sinin arka koltuğunda oturup onun benim peşimden başka ülkeye gelmesini konuşacağımızı söylese, gülerdim. Ancak işte buradaydık ve bu beni o kadar fena hissettiriyor-

du ki daha fazla mücadele edecek gücü bulamıyordum. “Gerçekten benimle gelecek misin?” diye sordum. “Kendimi Polonya’da bulsam bile?”

“Kendini Polonya’da bulmayacaksın, ama eğer bulursan, o zaman evet, yine de seninle geleceğim.” Beni dürttü.

“Ne yapacaksın? Sıkılmanı istemem ya da benden nefret etmeni...”

“Canımın istediğini yapabilirim. Ben kariyerimin tadını çıkardım ve hiçbir şey beni, senin kendi kariyerinin tadını çıkarmanı izlemek kadar mutlu etmez. Anlaşıldı mı?” Rey kalın kahverengi kaşlarından birini kaldırırken, eli iyice aşağı inerek çıplak bacağıma ulaştı. “Seni sürekli kavga başlatmaktan uzak tutmak zorunda kalacağım için, nasıl sıkılabileceğimi anlamıyorum.”

“Ah, lütfen.” Güldüm.

“Sen ortalığı karıştıran tiplerdensin, *schnecke*.” Sırıttı, parmak uçlarındaki sert nasırlar dizkapaklarıma sürtünürken, daha iyi erişim sağlamak için koltuğunda kıpırdandı.

Gözlerimi devirerek başımı iki yana salladım. “Her neyse. Ben sadece mutlu olmanı istiyorum. Senin bu sirkinle baş edebileceğimi...”

“Edebilirsin ve edeceksin,” diye sözümü kesti. Parmak uçlarıyla bacağımdan aşağı bir hat çiziyordu. Vücudu tamamen vücuduma dönüktü.

Gözlerimi devirmeye zor engel oldum. “Ama senin de benimkiyle baş edebileceğinden emin olmak istiyorum.”

O bataklık rengi gözler beni bütün olarak yutuyor gibiydi. Parmakları baldırıma giderek oradaki kası hafifçe sıktı. Büyük eli baldırımı tekrar kavradı. “Senin için yapmak istemediğim hiçbir şey yok.”

Kot pantolon yerine şık şortlarımdan birini giydiğim için anı bîr şükran hissettim. Titreyerek farkına bile varmadan sırtımı

gerdim. Göğsümün daralmasına neden olan oydu. Yüzü hem bana öfkeyle çılgılık attırabilen hem de birkaç günde bana bir rüyada yaşadığımı hissettirebilen kişi.

Ağır ağır, alçak sesli derin bir hırıltıyla, “Sal,” dedi ve beni sessiz hayranlığımdan çekip çıkardı. Eli bacağımda tekrar yukarı ilerleyip uyluğuma geldi ve oradaki teni okşamak için şortumun kumaşını yavaşça yukarı sıyırdı. Kulti bacağımın arkasındaki etli, kaslı kısmı sıktıktan sonra parmaklarını kıyafetlerimin sınırlarının daha ilerisine kaydırabilmek için beni koltukta öne doğru çekti.

Parmak uçları çıplak popomu sıyırıp iç çamaşırımın nemli pamuklu kısmına ulaşınca tısladım. “Rey, bekle.”

“Hayır,” dedi lastikle oynayarak. “Yeterince bekledim.”

“Şoförün bizi duyabilir,” diye fısıldadım. Bir metre kadar ötede oturan adamın fazlasıyla farkındaydım.

Bir homurtu çıkarınca, bunu kabullenme olarak aldım ama sonra ağzı ağzımın üzerine kapandı ve göğsünden derin bir inleme yükseldi. Sıcak ıslak dudakları, aralık dudaklarımı sıyrırken bacağımı sıkıca kavradı. Bunun ucu bucağı yoktu. Dolgun ağzı Pasifik Okyanusu’ydu; muazzam, karanlık, geniş ve içinde kaybolması çok ama çok kolay. Çıkardığı memnuniyet dolu sesler, beni okyanusunun daha derinlerine çekiyordu.

Bir anlığına geri çekilerek sıcak dilini dudağımın üstünde gezdirdi. Elini kaydırarak uyluğumu tamamen kavradı ve bacaklarımı birbirinden ayırdı. “Kulaklık takıyor,” dedi tenime doğru ve o kusursuz, düz beyaz dişlerini tenime batırdı. Kulti, dişlerini çenemin kıvrımı ve boğazım boyunca kaydırıdıktan sonra, burada duraksayıp yavaşça ısırıldı.

İçime hızlı bir nefes çekerek sadece birazcık geri çekildim, kendi işine bakıyor gibi görünen şoförün farkındaydım ama... “Rey, bu sabah çok erken duş yaptım. Muhtemelen kokuyorumdur.”

Rey derin bir nefes alarak beni ürpertilere saldı, burnunun ucu boynuma sürtünüyordu. “Kokmuyorsun.” Dilinin ucunun tenime değdiğine yemin edebilirdim.

Tanrım.

Kalçalarım koltukta kendiliğinden öne kaydı, onun elini, kaskılarını, herhangi bir şeyi ya da her şeyi arıyorlardı; o da biraz aşağı kayıp boynumla omzumun birleştiği yeri ısırıldı. “Sana ihtiyacım var, Sal.”

Yüce Tanrım. Kahretsin, Tanrım. İstemsizce şoföre doğru baktım.

Rey kulak kepçemi dişledi. “Duyamaz.” Uyluğumun üstündeki eli şortumun altına o kadar hızlı kaydı ki başparmağının iç çamaşırımın üstünden vücudumun aralığına sürtünmesine kendimi zihinsel olarak hazırlama şansım bile olmadı. Ağzı tekrar ağızma kapandı, altdudağımı dudaklarının arasına alıp emerken, parmağı klitorisimi örten kumaşa sürtünüyordu. Rey boğazından bir ses çıkararak bir parmağını külotumun altına kaydırıldı ve parmağının tersini dudaklarımın üstünde gezdirdi. Bunu bir kez, iki kez, üç kez yaptı. Tahrik olduğumu biliyordum; nerede olduğumuzun farkında olmama rağmen, gerçekten tahrik olmuşum.

Aşağıdaki dudaklarımı bir kez daha okşayıp parmağını külotumun içinden çıkardı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, parmaklarını ağızına götürdü. O kahve-yeşil gözler gözlerime kilitlenmişken, işaret ve ortaparmağını yavaşça yaladı. Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Tekrar tatmam gerekecek.” Parmaklarını bir kez daha yaladı.

Kalp krizi geçirmek üzereydim.

Araba benim araç yoluma girdi ve park ettiği an, Rey kıyafetlerimi düzelterek beni arabadan indirdi. Kapıyı açması için anahtarlarımı ona vermiştim. Daha içeri adımımızı atar atmaz, yumuşak dudaklarını dudaklarımla birleştirerek beni nazikçe öptü.

Tepemde dağ gibi yükseliyordu. Elleri gevşekçe kalçalarımı kavradı, başparmakları kemiklerime batıyordu.

“Seni istiyorum,” diye mırıldandı ağızma doğru. “Bu zamana kadar istediğim her şeyden daha çok...” Dudaklarımın kenarını öptü ve dudaklarını tekrar boynuma bastırarak, “Bunu istediğine emin misin?” diye sordu.

Bir kadın olduğumdan emin miydim? Ya da güneşli günleri ve çikolata kaplı çilekleri sevdiğimden?

Ona doğru büküldüm. “Eminim.”

“Evet mi? Kendini neyin içine soktuğunun farkında mısın?” Boynumu hafifçe ısırarak kollarında ürpermeme neden oldu.

Hiçbir şeyin bir daha aynı olmayacağını anlamış mıyım? Eğer bu –biz– yanıp kül olmazsa, muhtemelen mahremiyetimden ve bildiğim hayatımdan vazgeçtiğimi?

Evet, biliyordum. Ama onu sevdiğimi ve kalbimi bile isteyemediğimi de biliyordum. Onun da söylediği gibi, hayat ağlarını örüp bizi bu noktaya getirmişti. Neden şimdiden geri sayım yapmaya başlayacaktım ki?

Daha da önemlisi, onun sevdiğim birinden isteyebileceğim her şeyi yaptığını biliyordum. Beni koruyor ve destekliyordu, cömertti ve çok çalışıyordu. Sadıktı. Böyle bir şeyden sırf kusursuz ve zahmetsiz değil diye vazgeçemezsiniz.

Ne kadar klişe olsa da, hayattaki en iyi şeyler kolay ya da ucuz değildir. *Fast food* yemezdim, çünkü eve gidip besleyici bir yemek yapabileceğimi bilirdim. Tek egzersiz olarak kardiyoyu kullanabilirdim, ama vücudumun mümkün olan en iyi formda olmasını istiyordum, bu yüzden çok çeşitli egzersizler yapardım. Neden aynı şekilde sevmeyecektim ki?

“Biliyorum, Rey,” diyerek kollarımı omuzlarına doladım.

Doğruldu ve bana hayatımda şahit olduğum en yoğun bakışı attı. “Bu geçici bir şey değil.”

Ah, buyurun bakalım.

Bazı insanlar sahipleniciliği çekici bulmazdı. Son erkek arkadaşımı karşılaştığım en güven dolu, soğukkanlı adamdı. Ama Rey’in ağzından çıkan sözler... Sanki her şeye sahip olan ve hiçbir şeye sahip olmayan bu adama bir parçamı devrediyordum.

Bir kalp atımlık gibi gelen bir süre sonra, odamdaydık ve bluzumu başımdan çıkarıyordu.

“Önce duşa girmeme müsaade et,” dedim.

Başını iki yana salladı, çoktan dilini ve dişlerini göğüslerimin kabartısında dolaştırmaya başlamıştı. Üzerimdeki normal sutyenin yumuşak kumaşı üstünden meme uçlarımı emerken, eliyle çekerek şortumla külotumu dizlerime indirdi. Rey bacaklarımın arasını avuçladı ve derinden bir inlemeyle, sutyenimin kopçasını gevşeterek göğüslerimi sergilemesine neden oldu.

“Çok ıslaksın.” Parmakları aşağıdaki dudaklarımın üstünde gezindikten sonra onları nazikçe araladı. Rey inleyerek bizi odamın köşesindeki büyük koltuğa doğru götürdü. Önce kendi oturdu, ardından sırtım göğsüne gelecek şekilde beni kucağına oturttu. Altımdaki kıyafetleri ayaklarıyla iterek tamamen çıkardı ve her bir bacağımı kendi aralık dizlerinin üstüne ayrı ayrı yerleştirdi. Enseme öpücükler konduruyor, arada dilini sürtüyordu. “Benim Sal'im,” diye mırıldanarak sert ellerini bacağımın iç taraflarında gezdirdi. Her geçiş daha uzun ve daha yavaştı ve bana serin klimaya karşı ardına kadar açıkta olduğumu hatırlatıyordu. Sadece ellerinin basit, kolay hareketleri beni fena halde tahrik ediyor ve beklentiyle nefes nefese kalmama neden oluyordu. Bu işi aceleye getirmemesi damarlarıma doğrudan elektrik verilmiş etkisi yaratıyordu.

Sesim milyonlarca kilometre ötede, henüz keşfedilmemiş bir galakside kaybolmuştu.

Rey kulağında yumuşak bir ses çıkararak avuçlarını tekrar tekrar bacaklarımda kaydırды, bir kez, iki kez, her geçiş onu en çok istediğim yere bir yaklaşıyor, bir uzaklaşıyordu. Sonra yaptı. Sağ elini yükseğe çıkararak avucunun etli kısmını bacaklarımda arasındaki o hassas sinir yumağının üzerinden kaydırmak için yön değıştirdi ve ortaparmağını içimin derinliklerine daldırdı.

“Rey!”

Cevabı kulağımın dibinde bir inleme, yüzümün yan tarafına yayılan sıcak nefes oldu. O parmak yavaşça içime girip çıkıyor, aşağı doğru her vuruşta avucunun bana sıkıca bastırmasını sağlıyordu. Dudakları boynumun ince derisini emerek kalçalarımda kasılmasına neden oldu. Parmağı içimde kıvrılınca hafifçe inledim.

Rey ilkinin yanına ikinci bir parmak kaydırarak gidebilecekleri kadar derine bastırdı. Tekrar parmaklarını kıvrıp bacaklarımda titreten bir şeye dokundu. “İyi hissettiriyor mu?”

“Evet, evet.” Kalçalarımda onun hareketlerine uymak için kıpırdanıyordu. Bu çok fazlaydı ama daha fazlasını istiyordum ve çıkardığı seslere bakılırsa, o da aynı durumdaydı.

“Parmaklarıma damlıyorsun, Sal. Pantolonumu sırılsıklam ediyorsun,” diye inledi.

Kalçalarımda kaldırmaya çalıştım, ama hızla kolunu belime sararak beni kendine çekti. Gururlu ve etkileyici ereksiyonu popoma ve sırtıma yaslanmıştı.

“Hayır, kal. Buna bayılıyorum.” Kasıkları bana doğru atılarak bunu ne kadar sevdiğini gösterdi. Birkaç yavaş hareketten sonra, eli hızla içime girip çıkmaya başladı, parmakları içimdeki o sihirli noktaya o kadar sertçe bastırıyordu ki nefesim kesildi. “Aynen öyle. Seni böyle istiyorum.”

“Aman Tanrım!”

“İyi mi?” diye sordu ve karşılık olarak ufak bir baş onayı kazandı. İçimde ileri geri hareket edişinin ıslak sesleri odayı dolduruyordu. Rey homurdandı, parmaklarını daha da hızlı hareket ettirerek vücudumun merkezinde başlayan tuhaf, coşkulu duygu karşısında daha da yüksek sesle haykırmama neden oldu. “Seni elimin her yerinde istiyorum. Yapabileceğini biliyorum,” diyerek kulağımı emdi.

Nefesimi toplayamıyordum. Çocukluğumdan beri her gün kilometrelerce koşardım. Dayanıklılığım böbürlenilecek durumdaydı, ama onun beni parmaklaması ve g-noktama bastırma şekli yüzünden, bunun cennetten çıkma bir şey olup olmadığını bile düşünemez haldeydim. Zonklama arttı ve nefesim kesilerek ona doğru sırtımı gerdim.

Bir anda hayatımın en patlayıcı, en sıcak orgazmı gerçekleştirerek beni kör etti, boğuk sesle, bir düzine dine küfür sayılacak bir şeyler haykırmama neden oldu.

Rey arkamda inleyerek dar kalçalarını bana bastırıyordu. Almanca tatlı, çok ama çok tatlı bir şeyler mırıldanarak burnunu enseme sürttü.

Nefes nefeseydim, içim parmaklarının etrafında neredeyse şiddetle sarsılıyordu. Kahrolası karın kaslarım seğiriyor ve kasılıyordu. “Ah!”

Bir “hım” sesi çıkardıktan sonra tek bir hareketle hem kendi bacaklarını hem de benimkileri kapattı. Parmaklarını içimden çıkardıktan sonra vücudumu hareket ettirdi ve kemiksiz halde kucağına yanlamasına oturdum. Gürültüyle nefes alıp verdiğini duyabiliyordum, ağzını ağzımın üstüne kapatarak beni tatlılıkla dudaklarımdan öptü. Dili araştırarak nazikçe dudaklarımdan arasından geçti ve ağzıma daldı. Eliyle omzumu kavradıktan sonra parmaklarını sutyenimin gevşek askısının altından geçirdi ve öpüşmemiz onun o şeyi tamamen çıkarmasına yetecek kadar bir süre kesintiye uğradı.

Dillerin dans ettiği ağır ve derin öpüşmelerimiz zamanı tüket-ti. Acelesiz ve nazikçe devam ettiler, elleri çıplak sırtımı okşuyor, tembel daireler çiziyordu. Tam olarak nefesinin sakinlediği anda ağzını benden uzaklaştırdı. O yoğun, güzel gözler üstümdeydi; yüzümü, boynumu, ardından aşağıya inip göğsümü, karnımı ve çıplak kalçalarımı inceledi. Rey dudaklarını yalayarak başını iki yana salladı. Eli omzumu okşadıktan sonra aşağı inerek göğsü-me ve meme ucuma ulaştı. “Hım” sesi çıkararak parmaklarının tersiyle tekrar meme ucumu sıyırdı. “Çok uzun zamandır bunu bekliyorum.”

“Seni çok seviyorum.” Sözler net ve kararlı bir şekilde ağzım-dan çıkıverdi. Doğruydı da. Çok ama çok doğruydı.

Yoğun incelemesinin altında yüzümün ısındığını hissettim. Sözleri altın değerindeydi ve karşılığında bir şey söylememesini sorun etmedim. Onun yerine gözleri lazer gibiydi, açığıtaki te-nimin her santimini –her şeyi– tarıyordu. Beni okşarken elleri nazik ve yavaştı; bacaklarımda ve dizlerimde çocukluktan ya da yıllarca futbol oynamaktan kalan birçok minik ve neredeyse gö-rünmez yara izlerinin üzerinde dolaştı.

Bunu biliyor olmalıydı, çünkü beni daha da saygıyla okşama-ya başladı. İri elleriyle uyluklarımı sıkarken, ağzından anadilinde düşüncesiz sözler dökölüyordu. Ellerini dizlerimden yukarıya ve kalça kemiğimin üzerine kaydırdı. Parmaklarını karnımın üs-tünde, göbek deliğimde dolaştırdı. Avucu yukarı çıkarak göğsü-mü avuçladı ve yüzüne doğru kaldırdı, bir saniye sonra dudak-ları meme ucumu yine sertçe emiyordu. Öteki eli kalçamı sıktı.

Tam o sırada her şey alev aldı. Kasıklarımı onun sert baca-ğına sürtüyordum ve bir noktada beni zahmetsizce kaldırıp iki kişilik yatağımın ortasına bıraktı. O üstüme uzanırken, tişörtü-nü sertçe çekip çıkardım ve bir kenara fırlattım. Üstsüz Reiner Kulti muhtemelen gördüğüm en olağanüstü şeydi, ama üstsüz ve

Üzerime uzanan Reiner Kulti, anında yumurtlamaya başlamama neden olacaktı. Avuçlarımı göğüs kaslarında dolaştırırken teni pürüzsüz ve sıcaktı, o sırada o da boynumu dişliyordu. Ellerim, geçmişte yüzlerce kemer tokası çözüp düğmeleri açmış gibi hareket ediyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar pantolonunu kalçalarından sıyırdık ve kocaman ereksiyonunu yeşim yeşili çamaşırının üstünden avuçladım. Rey'in ıslak ağzı göğsümden aşağı bir hat çizerek inerken, iç çamaşırını tekmeleyerek bacaklarından çıkardı.

Üzerimde diz çökerken uzun aleti havada sallandı; mor, kırmızı ve pembenin büyüleyici koyu bir tonundaydı. Tüm görke miyle Rey kaslı hatlara, sert, kalın bir penise ve dünyanın en iyi futbolcularından biri haline geldiğinde sırrının ne olduğuna dair bana bir hikâye anlatan güçlü, kaslı bacaklara sahipti.

Kusursuzdu.

“Doğum kontrolü kullanıyorsun, değil mi?” diye fısıldadıktan sonra, dirseklerinin üstüne çökerek beni şişkin pazılarının hapsine aldı.

Ağzımı ağzına dayayıp geçmişte sayısız kez süzdüğüm o dolgun altdudağı emdim. “Evet.”

İnleyerek beni şiddetle öptü ve bir an sonra dudaklarını kaydırarak kulağımı emdi. Bacağımın iç tarafındaki ereksiyonu ağırdı, o küt ve ıslak başı aşağıdaki dudaklarıma baskı yapıyordu. “İçkiyi bıraktığımdan beri kimseyle birlikte olmadım,” dedi yumuşak bir şekilde.

Bir yıldır yani? Ben fazlasıyla sahiplenici bir insandım. Onun biriyle birlikte olduğunu hiç düşünmek istemiyordum, ama sanırım durgunluğundan şikâyet edecek halim yoktu. Sanırım. Ama bir yıl? Neredeyse inanılması güçtü; neredeyse. Başkası bana böyle bir şey söylese, ona inanmakta zorluk yaşayabilirdim, ama Rey'in bana yalan söylemeyeceğini biliyordum.

Ayrıca bana ne anlatmaya çalıştığını da biliyordum. Antrenörler de dahil olmak üzere, sezon başladığında hepimiz her şey için test edilmiştik. Ayrıca Tanrı biliyor, onun endişeleneyeceği bir şey de yoktu.

Kalçaları ileri atılarak uzunluğunu yarığımın üstünde kaydırdı, sıcak ve yumuşak tenini hissetmeye bayılarak sırtımı gerdim. Bacaklarımı gevşekçe kalçalarına dolamak yeterli bir cevap olmalıydı, çünkü Kulti, dar kalçalarını benimkilerin arasına indirirken gülümsüyordu.

Rey beni derinden öptü, kendini bana hizalarken dili dilimdeydi. Santim santim bastırdı, kalın aleti ilerlerken yolunu genişletiyordu. İçime girmek için uğraşırken benden daha yüksek sesle inledi. “Sal, Tanrım,” diye homurdanarak başını eğdi ve birleştiğimiz yere baktı.

Ben de bize bakmadan duramadım. Saçlarından bir ton daha koyu olan bir tutam koyu renk kıl bana çarptı; koyudan pürüzsüzce doğru, içime doğru ilerlerken uzunluğunun kalm kökü zar zor fark ediliyordu. Rey ileri doğru atıldı ve beni yumuşak bir şekilde öperek köküne kadar kaydı. Ben ağzına doğru inlerken tamamen geri çekilip tekrar derinlere daldı.

Eli yanağımı kavradı, çok sert olmanın eşiğinde bir güçle avuçlamıştı. O kahve-yeşil gözler çıkaramadığım bir şeyle doluydu. Kalçaları sertçe sallandı, ağırlığı onu bana doğru bastırıyor, vuruyor, dolduruyordu. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi dünyadaki en erotik sestti. Rey’in gözleri sürekli gözlerimdeydi, her darbesinde çenesi kilitleniyordu.

İçimdeki o düzensiz, çaresiz vuruşları daha da hızlanarak devam etti. Islak tene çarpan sert et. Terlemeye başladı, sırtı parmaklarımın altında nemliydi. Ellerimi sırtında ve ezelden beridir takıntılı olduğum poposunda gezdirerek sıktım, kavradım ve hareket edebileceği bir yer kalmamış olmasına rağmen, onu ken-

dime çektim. Bana yaslanan kasık kolları nemliydi ve kalçalarını çevirerek haykırmama neden oldu.

Her şeyini istiyordum. Uzunluğunun her santimini, genişliğinin her santimini, kalınlığını ve sıcaklığını. Onu içime daldırma-ya çalışan her güçlü darbeyi istiyordum.

Sonrasında geliyordum. O kadar gürültüyle inledim ki, dışarıda biri olsa beni duyacağından emindim. Rey dudağını ısıyor, orgazm omurgamdan ve alt vücudumdan geçerek uzun aletini sağarken inliyordu.

“Gelmeye ihtiyacım var,” diye soludu.

Karşı çıkmak ne haddimeydi? Sırtımı bükerek onu öptüm ve hamleleri çılgınca ve sığ hale gelinceye kadar onu öpmeye devam ettim, sonunda köküne kadar itti ve ağzıma doğru yüksek sesle inleyerek ve nabız gibi atarak orada kaldı.

Çok uzun süre öylece kaldık; o üstümde, içimde, vücudu sıcak, terli ve kusursuz. Nefesimi toplamak epey sürdü, ama bu süre boyunca biçimli ve belirgin kasları okşadım. Dudaklarımı omzunun uzanabildiğim kısımlarına bastırarak sırtını kavradım. Nefesi düzene girdiğinde, bu kadar bitkin düşmüş olmasından pek de etkilenmedim dersem yalan olurdu, kollarımı ona dolayarak sarıldım. Başını hafifçe kaldırarak ağzıma ve yanağıma birkaç öpücük kondurdu, ama asıl daha da geri çekildiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu zamana kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyi sergiliyordu ve bu, varlığımın derinlerine kadar işledi.

Zavallı kalbim bu kadar sevebileceğini bilmiyordu. Korkularımın beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Tek bir hayatım vardı ve onu en iyi şekilde yaşamayacaksam, o zaman ne anlamı kalırdı? Bana minnettar olmam için pek çok güzel şey verilmişti

ve bu yeni hediyein boşa gitmesine izin vermeyecektim. Kendimi hiç nankör biri olarak düşünmezdim.

Ben de belini avuçlarken her şeyden daha gerçek hissettiren o iki kelimeyi ona söyledim; birkaç dakika önce söylediğim kelimeleri tekrarlıyordum. “Seni seviyorum, Ren geyiği.”

Güneş sistemi büyüklüğündeki o gülümseme gücünü korudu, ama gözlerindeki duygu dört katına çıkmıştı. “Biliyorum.”

Kibirli pislik. “Öyle mi?”

Ağzımın köşesini öptü. “Ja.” Rey diğer kenarı da öptü. “Her zaman sevdin.”

Bir homurtu çıkardım. “Bilemiyorum, *her zaman mı...*”

“Hayır. Her zaman,” diye ısrar etti.

“Sen beni her zaman önemsemiyordun ve ben bununla yaşayabiliyorum.”

“Sen benden daha iyi bir insansın ve ben hiçbir şeyi seni sevdiğim gibi sevmedim, *schnecke*. Berabere olduğumuzu söyleyebilirim,” diye karşı çıktı. Gülümsemesi nazikti, teni parlak ve kızarmıştı. “Hayatımın her günü seni bekledim. Dürüstlüğü, sadakatin...” Her bir özelliğimi sıralarken yüzümün farklı bir yerine öpücük kondurarak vurguladı ve bu aptal gibi sıırıtmama neden olmuştu. “Rekabetçiliğin, ateşli halin, nezaketin ve bu vücut... Senin için her şeyi yaparım. Yalan söylerim, hile yaparım, çalarım. Yapmayacağım şey yok. Anladın mı?”

Anlamıyordum, en azından tamamen değil. Öyle pek özgüven sorunların yoktu, kendimden memnundum ama bunun özellikle kötü bir şey olması gerekmediğini düşündüm. Asla kibirli bir pislik olmak istemezdim.

Kibirli bir pisliği sevebilirdim, ama öyle olmak istemiyordum.

“Kısmen,” diye dürüstçe cevapladım. “Gerçekten gelecek sezon Pipers’ta kalmayacak mısın?”

“Kesinlikle hayır. Seninle kalacağım.”

“Ama ben nereye gideceğimi bile bilmiyorum,” diye hatırlattım ona, mümkün olduğunca az panik olmaya çalışıyordum.

“Önemi yok. Bir yere gideceksin ve yalnız gitmeyeceksin,” diye bana güvence verdi.

Derin bir nefes verdim ve ayak parmaklarımla bacak kollarını çekerek irkilmesine neden oldum. “Buradaki evin ne olacak?”

Rey ne yaptığımı görmezden gelerek bir öpücük daha kondu. “Satacağım.”

Boynuna saklayamadığım titrek bir nefes verdim. “Biraz korkuyorum.”

“Korkma.”

“Elimde değil.”

“Arabada bana sorduğın aptalca soruyu hatırlıyor musun? Daha fazla futbol oynayamazsan ne olacağıyla ilgili olan?” Onay vermemi beklemedi. “Hiçbir şey olmaz. Devam edecek başka bir maceramız olur. Sen benim en iyi arkadaşım, aşkım, oyun arkadaşım ve takım arkadaşısın. Nerede olursak olalım, ne oynarsak oynayalım, benimle her zaman bir takımın olacak.”

Fazla konuşmayan bir adama göre, denediğinde tam on iki-den vuruyordu. Yüce Tanrım. Gözlerime yaşlar doldu ve onları bastırma zahmetine bile girmedim. “Galiba her şeyi halledeceğiz, değil mi?”

Başını salladı. “Vazgeçmene izin vermeyeceğim.”

Gölümsedikten sonra tekrar bacak kollarını çektim ve bu defa bir homurtu kazandım. “Asla hiçbir şeyden vazgeçmedim. Şimdi başlayacak da değilim.”

Sonsöz

KULTI EMEKLİLİĞİNİ DUYURDU

Forvet futbolcu Salomé Casillas Kulti, çarşamba günü emekliliğini duyurdu. Avrupa Kadınlar Futbol Ligi'nde (EWFL) geçirdiği altı yılın, Almanya ile üç EWFL şampiyonluğu ve bir Altus Kupası galibiyetinin ardından, CS Frankfurt'un kaptanı ve forveti resmi olarak kramponlarını asacak.

“Zamanı geldi,” dedi otuz dört yaşındaki göçmen futbolcu. “Yapmak istediklerimi yaptım ve hayatımın bir sonraki aşamasına hazırım.”

CS Frankfurt'un son şampiyonluk galibiyetinin ardından sahada topallayarak görüldüğünde, olası emekliliğine dair söylentiler yüksekti. Yaralanmaları kariyeri boyunca iyi bir şekilde belgelendi, ancak her seferinde geri dönüş sağlamıştı. EWFL'ye katılmadan önce ABD Kadın Milli Takımı'nda oynadı ve ABD WPL'den Houston Pipers'la dört yıl geçirerek takımı bir şampiyonluğa taşıdı.

Casillas Kulti, emekli uluslararası futbol ikonu Reiner Kulti ile olan ilişkisi kadar futbol becerileriyle de tanınıyor. Beş yıldır evli olan çift, birbirlerine olan desteklerini gizlemedi. “Kral”, eşinin maçlarına mükemmel katılımıyla dikkat çekti ve formasını mutlaka giydiği görüldü. Bu, Reiner Kulti'nin ikinci, Casillas Kulti'nin ise ilk evliliği.

İkisine aile kurma planlarında sadece en iyisini diliyoruz.